

УЧИТЕЛЪТЪ

Бесѣди, Лекции,
Разговори

1922

ГОДИНА

Том 1

УЧИТЕЛЪТЪ

**Бесѣди, Лекции,
Разговори**

1922

ГОДИНА

Том 1

Ако имате любовъ къмъ мене, упазетъ мои-тъ заповѣди. И азъ ще умолиж Отца, и ще ви даде другъ Утѣшителъ да прѣбжде съ васъ во вѣкы, Духъ-тъ на истинѣ, когото свѣтъ-тъ не може да приеме; защото го не види, нито го познава; а въи го познаватъ, защото прѣбжда съ васъ, и въ васъ ще бжде.

А Утѣшителъ-тъ, Духъ Свѣтъй, когото Отець ще ви проводи въ мое име, той ще въи научи всичко, и ще ви напомни всичко що ви съмь реклъ.

И слѣдъ това чухъ като гласъ голѣмъ отъ много народъ на небе-то, който казуваше: Халлилу-іяхъ; спасение, и слава, и почестъ, и сила подобае Господу Богу нашему; защото истинныи и праведныи сж неговыи-тъ сждбы, защото осжди великж-тж блудницж, която разтли земж-та съ блудодѣяніе-то си, и отмъсти отъ ржкж-тж ѝ кръвь-тж на свои-тъ рабыи. И вторый пжтъ рѣкожж: Халлилу-іяхъ! И дымъ-тъ ѝ възлѣзува во вѣкы вѣковъ. И паднжжж двадесетъ-тъ и четыри старци, и четыри-тъ животныи, и поклонихж ся Богу съдещему на прѣстолъ-тъ, и казувахж: Аминъ; халлилу-іяхъ. И излѣзе отъ прѣстолъ-тъ гласъ който казуваше: Хвалѣте Бога нашего, всичкии раби негови, и въи които му ся боите, и малкыи и голѣми. И чухъ като гласъ отъ много народъ, и като гласъ отъ много воды, и като гласъ отъ силныи грѣмежыи, които казуваха: Халлилу-іяхъ; защото ся въцари Господъ Богъ Вседържителъ. Да ся радувамъи и да ся веселимъ, и да въздадемъ нему славж; защото дойде свадба-та на Агне-то, и негова-та жена е приготвила себе си. И даде и ся да ся облѣче съ виссонъ чистъ и свѣтлъ; защото виссонъ-тъ е оправданія-та на свѣтыи-тъ. И казува ми: Напиши: Блажени които сж призвани на вечерж-тж на свадбж-тж на Агне-то. И казува ми: Тѣзи сж истинныи-тъ думыи Божии. И паднжжхъ прѣдъ нозѣтъ му, да му ся поклонж; и рѣче ми: Внимаи да не сторишъ това; азъ съмь съслужителъ твой и отъ братія-та ти които иматъ свидѣтелство-то Исусово; поклони ся Богу; защото свидѣтелство-то Исусово е духъ-тъ на пророчество-то.

И видѣхъ небе-то отворено, и ето конъ бѣлъ, и онзи който сѣдѣше на него наричаше се Вѣренъ и Исти-

ненъ, и съ правда сжди и воинствува; А очи-тѣ му бѣ-
хж както пламъикъ огненный, и на главж-тж му коро-
ныи много, и имаше име написано, което никой не зна-
еше тъкмо самъ той; И облѣченъ бѣше въ дрехж обагрѣ-
нж въ кръвъ; и зовѣше ся име-то му СЛОВО БОЖІЕ. И
войскыи-тѣ небѣсныи идѣха вслѣдъ него на бѣлыи ко-
не, облечѣныи въ виссонъ бѣлъ и чистъ. И изъ уста-
та му излѣзва сабя остра, да удря съ неиж язъични-
цыи-тѣ; и той ще гыи упасе съсъ жезлъ желѣзенъ; и
той стжпкува жлѣбъ-тѣ на вино-то на ярость-тж и на
гнѣвъ-тѣ на Бога Вседържителя. И на дрехж-тж си и на
бедро-то си имаше написано име-то: ЦАРЬ НА ЦАРИЕ-Тѣ
И ГОСПОДЬ НА ГОСПОДАРИ-Тѣ.

И видѣхъ одного ангела че стоеше въ слънце-то;
и извъика съ голѣмъ гласъ, и казуваше на всичкыи-тѣ
птицыи що летятъ по срѣдъ небето: Елате, и събирайте
ся на вечериж-тж на Бога великаго, Да ядете плѣтъ-тж
на царіе, и плѣтъ-тж на тыисъщницыи, и плѣтъ-тж на
юнацыи и плѣтъ-тж на коніе и на тѣзи които сѣдятъ на
тѣхъ, и плѣтъ-тж на всичкыи, свободныи и робіе, и
малыи и голѣмыи. И видѣхъ звѣрь-тѣ и царіе-тѣ земныи
и войскыи-тѣ имъ събраныи, да направятъ бой съсъ сѣ-
дещій-тѣ на конь-тѣ, и съ неговж-тж войскж. И уло-
венъ быи звѣрь-тѣ и съ него лѣжовный-тѣ пророкъ,
който бѣ правилъ знамѣнія прѣдъ него, съ които
прѣльсти тѣзи които приѣха бѣлѣгъ-тѣ отъ звѣрь-тѣ, и
който ся поклонихж на неговыи-тѣ образъ: двама-та
живи бѣихж хвърлени въ езеро-то огненно което гори
съсъ жупелъ. И останжли-тѣ быдохж убити съ сабиж-тж
на сѣдещій-тѣ на конь-тѣ, която излѣзуваше изъ уста-
та му; и всичкыи-тѣ птицыи ся насыитихж отъ плѣтъ-тж
имъ.

Сроднитѣ души.

„Да възлюбишь ближній-тѣ си
като себе си“ Матфея, 22:39.

Повидимому, този 39 стихъ е много ясенъ, нали?
„Да възлюбишь ближния си като себе си!“

И цѣлиятѣ съврѣмененъ християнски свѣтъ мисли,
че разбира тази заповѣдъ, и я прилага. Азъ нѣмамъ
нищо противъ този възгледъ. Когато нѣкоя жена изтѣче
платно, по какво се познава това платно? Нали по са-

мото изтъкаване, дали е то хубаво изтъкано или не? Ако основата на туй платно не е дотамъ здрава, платното се кжса. Самото платно може да е изтъкано много добръ, но основата му да не е здрава. Онъзи отъ васъ, които се занимаватъ съ висшата математика, могатъ да изчислятъ по закона на вѣроятноститѣ, колко пжти отъ създанието на мира досега е произнесена думата „любовъ“ отъ мъже и жени, отъ братя и сестри, отъ дѣца и приятели. Нека всички изчислятъ. Това е една философия.

Сега, по закона на еволюцията, всички ония нѣща, които еволюиратъ, развиватъ се и растатъ а всички, които инволюиратъ – слизатъ, т. е. смаляватъ се и се разнищватъ.

Тѣй щото човѣкъ първоначално, когато е слѣзълъ отъ Бога, е почналъ да произнася думата „любовъ“ много правилно; обаче, като се отдалечавалъ отъ Бога първичниятъ или козмичниятъ човѣкъ, както го наричатъ, тази дума по съдържание почнала полека-лека да се смалява, да се смалява незабѣлѣзано, и когато човѣкътъ слѣзълъ до дѣното на битието, почти нищо не е останало отъ тази дума – разнищила се. Туй слизание било тѣй незабѣлѣзано, тѣй бавно, че и този великъ човѣкъ даже се самоизлѣгалъ. И вие сега се намирате въ положението на този козмически човѣкъ по отношение на любовта на вашия Баща. Знаете ли, на какво мяза тази любовъ? Тя мяза на едно парче или една частъ, останала отъ нѣкой голѣмъ разбитъ корабъ или параходъ отъ вълнитѣ на развълнувания океанъ, който го клатушка. Това парче се люшка насамъ-натамъ и казва: „Ее, любовъ, любовъ“, но, като излѣзе на брѣга на нѣкой островъ, казва: Слава Богу, спасихъ се!

Тѣй че и вие, събранитѣ тукъ, както и всички християни, сте изхвърлени парчета отъ този великъ параходъ на брѣга на нѣкой островъ. Положението на съврѣменнитѣ хора мяза на онова, въ което се намиралъ единъ английски лордъ, който трѣгналъ отъ Англия съ дѣщеря си и слугата си да обикаля свѣта. Случило се обаче, че параходътъ, съ който пжтувалъ, се разбилъ и потъналъ, и англичанинътъ съ дѣщеря си и слугата си едва успѣли да се спасятъ съ лодка на единъ близъкъ островъ. Лордътъ знаелъ само да заповѣдва въ Англия, а слугата му – да се подчинява;

обаче, като излѣзли на този островъ, слугата, който носилъ малко сѣменца и знаелъ какъ да ги сѣе и обработва, станалъ сега господаръ, и започналъ да учи лорда и дѣщеря му, какъ да се прѣхранватъ. Така тѣ живѣли десетина години на този островъ.

Та и ние сега не сме господари, но господари сж нашитѣ слуги. Кои сж нашитѣ господари? Тѣ сж нашитѣ страсти, на които ние слугуваме. Тѣ сега ни казватъ: „Господарю, едно врѣме ти бѣше нашъ господаръ, но сега, на този островъ, ние разбираме отъ тази работа, и ти ще ни слушашъ,“

И тѣй, колко пжти досега е произнесена думата „любовъ“? Ами че тя е най-силната дума! Когато Господъ произнесълъ за пръвъ пжтъ въ свѣта думата „любовъ“, той създакъ сѣ това цѣлия козмосъ, образували се всички слѣнца, които се раздѣлили и трѣгнали по своитѣ орбити. Като произнесълъ втори пжтъ думата „любовъ“, всички велики сжщества, всички богове се събудили отъ своя дълбокъ сънь. Когато произнесълъ Господъ десетия пжтъ думата „любовъ“, родилъ се човѣкътъ. Нѣма да разказвамъ, какво е станало при произнасяне на думата „любовъ“ третия, четвъртия и т. н. пжти. Тѣй че Господъ е произнесълъ досега само десетъ пжти думата „любовъ“. И върху тѣзи десетъ думи почива всичката философия на кабалиститѣ сѣ тѣхнитѣ сефироти. Споредъ теософитѣ, това е диференциране на думата „любовъ“ въ всички нейни проявления въ разнитѣ полета, понеже нѣма нищо по-реално въ свѣта отъ любовта. Сцѣплението на материята зависи само отъ любовта, която сжществува между нейнитѣ частици и ги кара да се привличатъ. Хармонията на свѣтоветѣ зависи отъ любовта, която ги привлича и чрѣзъ която тѣ се движатъ и се въртятъ.

Но сега да дойдемъ до тази любовъ. Като се качватъ нагорѣ, ще изучавате любовта. Сега започвате отъ числото едно, т. е. ще изучавате, каква частъ отъ голѣмия корабъ, който се е разбилъ, съставлява туй парче, на което сте се спасили.

Сега, споредъ божествения планъ, всички тия части на разбития корабъ ще се събератъ, и отъ тѣхъ ще се направи единъ много по-величественъ корабъ, отколкото е билъ първиятъ. Единъ великъ виртуозъ-цигуларъ отива при единъ майсторъ на цигулки да по-

прави цигулката му, на която не могълъ да свири, защото имала нѣкакъвъ малкъ дефектъ. Майсторътъ взима цигулката, удря я силно на земята и я разбива на десетина парчета. Като видѣлъ това виртуозътъ, хваналъ се за главата отъ ужасъ и скръбъ, че цигулката, най-скъпото му съкровище, отива: „Нищо, не бой се“, му казва майсторътъ. Той събралъ всички тѣзи парчета и образувалъ отъ тѣхъ една цигулка, десетъ пѣти по хубава отъ първата, тѣй че, ако вашата цигулка се развали нѣкой пѣтъ, и онзи майсторъ я хвърли на земята, не бойте се за тази цигулка! Този майсторъ ще направи нѣщо много по-хубаво, отколкото е била първата. Че нашето тѣло не е ли направено отъ множество малки, микроскопични частици? Не си правете илюзия да мислите, че е нещастие, когато въ свѣта става разрушение. Всѣко разрушение е единъ случай да покаже Богъ своята сила, своята мъдростъ, своето знание, своята любовъ къмъ онѣзи, които уповаватъ на него. Когато Господъ казва, че ще разруши свѣта, ние подразбираме, че ще създаде много по-хубавъ свѣтъ, отколкото е билъ първиятъ. Когато кажемъ, че този свѣтъ ще прѣмине, ние подразбираме, че ще дойде другъ, по-хубавъ отъ първия. Когато кажемъ, че този човѣкъ ще си замине, подразбираме, че той пакъ ще се роди, и то по-добъръ отъ първия. Това е правилната философия.

Сега да дойдемъ до любовта. Ще кажете: „Побѣлѣли главата отъ любовъ!“ И дѣйствително, всички глави все отъ любовъ сж побѣлѣли. Ами, дѣто ядемъ, това е отъ любовъ; дѣто се обличаме, това е все отъ любовъ; дѣто се учимъ, все отъ любовъ; дѣто се сждимъ, все отъ любовъ. Любовта създава и радости и скърби, тя е причина на всичко. Който разбира любовта, радва се, а който не я разбира, скърби. Който разбира любовта, работи, а който не я разбира, почива си.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Подъ думата „себе“ азъ разбирамъ божествената човѣшка душа. Всички души, които сж излѣзли първоначално отъ небитието и сж влѣзли въ битието, сж били все двойки. Двѣ души сж били тѣ, и тѣзи души сега се търсятъ. Всички стремежи на хората, дѣто се любятъ, дѣто се женятъ, дѣто дѣца раждатъ, подразбира това, че всѣки търси своята душа. Когато се разрушилъ онзи

корабъ, тѣзи души се изгубили омотали се въ материята, и днесъ тѣ се търсятъ. Ще ми възразите: „Че какъ тѣй, не виждаме ли ние, не виждатъ ли хората?“ Духовното зрѣние въ васъ още не е развито. Нѣкоя мома намѣри нѣкой момъкъ, ожени се за него и казва: „Моятъ възлюбленъ, той е!“ И попътъ дойде и ги вѣнчава въ името Божие. Не се минава единъ мѣсець слѣдъ женитбата, и тя казва: „Не, е той.“ Мжжътъ намѣри нѣкоя жена, ожени се за нея и казва: „Не е тя.“ Всѣки се намира въ положението на английския реформаторъ Джонъ Уеслей, който се влюбва въ една мома, оженва се за нея, но три дни слѣдъ женитбата си казва на приятелитѣ си: „Не си струва човѣкъ да се жени. — Защо? — Не е тя, не е моята душа, която азъ търсѣхъ.“

Христосъ казва: „Да възлюбишъ ближния си“, т.е. да възлюбишъ ближната, сродната душа. Имайте прѣдъ видъ, че, когато вземамъ думата „душа“, азъ я употребявамъ като една мѣрка. Ако ти не можешъ да любишъ близката си душа, ако не можешъ да любишъ душата, съ която си излѣзълъ, никого не можешъ да любишъ. „Като себе си“ казва Христосъ, а не извънъ себе си. Отъ думитѣ „като себе си“, отъ онзи човѣкъ, който може да люби, започва творчеството на земята. Вие ще възразите: „Какъ, колко ми е горѣло сърцето, по цѣли нощи не съмъ спалъ?“ Ако не си спалъ по цѣли нощи, това не е още доказателство, че си любилъ. Като те набиятъ и ти счупятъ крака, спишъ ли? По цѣли нощи не спишъ, не можешъ да се обърнешъ. Като си счупишъ крака, това отъ любовъ ли е? Азъ се чудя на хората, когато казватъ: „Отъ любовъ не мога да спя“. Че каква е тази любовъ, която гори?! „Ума си щѣхъ да изгубя!“ Каква е тази любовъ, която взема умоветъ на хората? И сега имаме много писатели, автори на романи, които пишатъ, че героятъ и героинята припаднали. Пишатъ туй, което не е. Ами че азъ мога да накарамъ всѣкиго да припадне. Не само азъ, но и всѣки отъ васъ може да стори това. Като го хлопнешъ по главата, ще му припадне. И тогаве казватъ: „Припадна му“. Не, не, това не е философско разглеждане на думата „любовъ“.

Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Не да го любишъ, а да го възлюбишъ, се казва. Казваме на бъл-

гарски езикъ: „възлюбвамъ“ и „любя“. Думата „възлюбвамъ“ е по-силна отъ думата „любя“. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Въ влюбването има разлюбване, а въ възлюбването нѣма разлюбване, въ него има единъ процесъ на възрастване.

Тѣзи двѣ сродни души сж двата полюса, дѣто се ражда животътъ. Само когато намѣришъ душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюсъ на твоя животъ, само тогава ще има растене, и ще започне истинската еволюция.

Когато Христосъ казва: „Да възлюбишъ ближния си“, той подразбира, че въ дълбокия смисълъ на окултната наука лежи друго едно знание, въ което напрѣдналитѣ хора едва иматъ едно малко прозрѣние. Само когато придобиешъ истинското знание, само тогава ще намѣришъ другия полюсъ на своя животъ, или пѣтя на своето възлизане. Туй, което се казва „посвещение“, ще стане, когато намѣришъ учителя си, а той — своитѣ ученици. Всичката тайна седи въ това — да намѣришъ своята възлюблена, сродна душа. Не я ли намѣришъ, никой учителъ нѣма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пѣтя на твоеето възлизане. Като намѣришъ тази сродна душа, ще трѣгнешъ напрѣдъ. Има ли една опорна точка, всичко става. Какъ е казалъ Архимедъ? „Дайте ми една опорна точка, за да туря своя лостъ, и ще вдигна цѣлата земя“. Слѣдователно, този ближень, когото трѣбва да възлюбишъ като себе си, той трѣбва да ти бжде опорната точка, на която да туришъ своя лостъ. Кой лостъ? — Любовта. И тогава всички дѣйствия ще ставатъ правилно. Любовта не е едно прѣходно чувство. Прѣходни нѣща сж само материалнитѣ нѣща, тѣ сж сѣнки. Сѣнкитѣ прѣхождатъ, защото земята се движи, върти се, и въ нейното движение сѣнкитѣ постоянно се мѣнятъ.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Това не значи да се слѣдешъ съ ближния си. Тукъ нѣма сливане. Не да му кажешъ, както нѣкои се изповѣдватъ: „Азъ съмъ готовъ да ти стана робъ,“ — това не е любовъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ готовъ да жертвувамъ всичко за тебе.“ Но и въ жертви не седи тази любовъ. Тази любовъ съ жертви не се откупва.

Прочетете I-во. послание къмъ Коринтянитѣ отъ Павла, 13 глава.

1 Ако говорѣхъ съ чловѣческѣ и ангелскѣ языци, а любовь нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ що звѣнти или кимвалъ що дрънка. 2 И ако имамъ пророчество, и знаѣхъ всичкѣ-тѣ тайнѣ, и всѣко знаніе, и ако имамъ всичкж-тж вѣрж, щото и горы да прѣмѣстямъ, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ. 3 И ако раздамъ всичкѣ-тѣ си имотъ за прѣхранж на сиромасѣ-тѣ, и ако прѣдамъ тѣло-то си на изгореніе, а любовь нѣмамъ, нищо не се ползувамъ. 4 Любовь-та дълготърпи, благосклонна е; любовь-та не завижда; любовь-та не ся прѣвъзнося, не ся горди. 5 Не безобразствува, не дири свое-то си, не ся раздражава, не мисли зло, 6 На неправдж-тж ся не радува, а срадува ся на истинж-тж, 7 Всичко прѣтърпѣва, на всичко хваща вѣрж, на всичко ся надѣе, всичко търпи. 8 Любовь-та никога не отпада; другѣ-тѣ обаче пророчества ли сж, ще ся прѣкратятъ; языци ли сж, ще прѣстанжтъ; знаніе ли е, ще исчезне: 9 Защото отъ части знаемъ, и отъ части пророкувамъ; 10 Но когато дойде съвършенно-то, тогазъ това което е отъ части ще ся прѣкрати. 11 Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ говорѣхъ, като младенецъ мудрувахъ, като младенецъ размѣшлѣвахъ; но отъ какъ станжхъ мжжъ, напуснжхъ което е младенческо. 12 Защото сега видимъ мрачково както прѣзъ огледало, а тога ще гледамъ лице съ лице; сега познавамъ отъ части, а тога ще познаѣхъ както съмъ и познатъ. 13 А сега оставатъ тѣзи три-тѣ, вѣра, надежда, любовь; но най-голѣма отъ тѣхъ е любовь-та.

Тамъ се казва: „Ако пожертвувамъ всичко, а любовь нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.“ Това не е любовь. Може да направишъ всички жертви, тѣзи жертви сж за тебе, ти искашъ да се жертвувашъ. Що ме ползува твоята жертва? Не, любовьта изисква нѣщо повече отъ жертви. Жертвата е само законъ за изкупление на нашитѣ грѣхове. Когато човѣкъ изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрѣзъ закона за жертвата. Самопожертвуванието е само законъ да възстановимъ своята първоначална чистота и, слѣдъ като я придобиемъ, ще имаме основание да видимъ Бога, а като видимъ Бога, ще придобиемъ онова истинско съзнание за нашето развитие. Това ще бжде първиятъ день

на нашата еволюция, денът на изгръването на слънцето. Това слънце, като грѣе хиляди години въ насъ, ще издигне душата до оная висота, на която тя е била, прѣди да се разбие нашиятъ корабъ.

И тъй, съ жертвата се придобива чистотата, съ чистотата се туря основа да видимъ Бога, а съ виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейниятъ животъ. Слѣдователно, когато кажемъ, че трѣбва да любимъ, подразбирамъ, че трѣбва да започнемъ да живѣемъ.

Сега, въ първата заповѣдъ — „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила,“ Христосъ дава правила и методи, които ние разбираме. Сърцето, това е съзнателниятъ животъ. Умътъ, това е самосъзнателниятъ животъ. Душата, това е подсъзнателниятъ животъ, а силата на духа, това е свърхсъзнателниятъ животъ. Слѣдователно, вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на Духа и ще турите сърцето на противоположния полюсъ, защото животътъ не седи въ самосъзнанието и съзнанието; това сж прѣходни етапи, прѣзъ които душата трѣбва да мине. Това е движение.

Ти очаквашъ бждещето си благо. Можешъ да се радвашъ на нѣща, които въ миналото си приживѣлтъ, или пъкъ на нѣща, които въ бждеще ще прѣживѣешъ, но никога не можешъ да се радвашъ на нѣща, които прѣживѣвашъ въ настоящия моментъ. Всичкиятъ ни животъ седи или въ бждещето, или въ миналото. Слѣдователно, който очаква щастието си въ сегашния моментъ на своето съзнание, той всѣкога се лъже. Въ съзнанието всѣкога има едно жило на горчевини — тѣ сж процеси на чистене. Въ съзнанието и самосъзнанието спада законътъ на жертвитъ, защото въ тѣхъ ние почваме да виждаме своитѣ грѣшки, постѣпкитѣ на миналото, и тогава, въ подсъзнанието на нашата душа, която носи всичко отъ миналото си, въ свърхсъзнанието на Духа, който сега слиза и твори, който носи бждещето знание, т.е. онова, което Богъ сега твори въ свѣта, само тогава ще почне да се проявява между тѣзи два полюса божествената Любовь.

Сега азъ виждамъ, че въ вашитѣ кжци често има нѣкакви останки. За примѣръ, нѣкой ходилъ на Света-гора, донесълъ си нѣкое малко парченце отъ тамъ, и го туря въ туря въ кжщата си, като светиня. Другъ ходилъ на Божи-гробъ, донесълъ отъ кръста на Христа нѣщо, оставилъ го въ кжци. Трети взелъ отъ космитѣ на нѣкой свой приятелъ и ги държи като муска. Нѣкой прибралъ половинъ писъмце отъ нѣкой свой приятелъ, на което другата половина изгорѣла, и скрилъ го. Цѣлиятъ ви животъ се състои все отъ такива останки отъ вашитѣ минали животи. Оставили сте ги по долапитѣ и ходите да ги прѣглеждате, като постоянно пъшкате: „Ужъ!“ Не, прѣстанете вече съ тѣзи пъшкания, защото пъшкатъ само хора, които сж прѣяли. Въ любовта пъшкане нѣма, затруднения нѣма, умопобъркване нѣма, обезсилване нѣма, смъртъ нѣма. Тогава има единъ великъ животъ вжтрѣ.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Правило е човѣкъ да обича себе си, защото себе си донѣкъдѣ познава. Онзи другиятъ, когото ще възлюбишъ, той ще мяза точно на тебе, той нѣма да седи нито по високо отъ тебе, нито по-низко. Затуй, споредъ закона на любовта, ако искашъ да любишъ нѣкого и се поставишъ по-горѣ отъ него, не си ти; ако пѣкъ си смиренъ и се поставишъ по-долу, не си ти — нито си по-горѣ, нито си по-долу. Разбирайте ме, искамъ да разсждавате по добрѣ, не отъ сегашния вашъ животъ, не отъ сегашнитѣ ваши чувства. Трѣбва голѣма жертва, за да очистите тия ваши чувства. Има голѣми наслоения, трѣбва да очистите всичко това, за да разберете любовта. Сега, когато човѣкъ изучава любовта, изисква се най-голѣмо геройство. Щомъ дойдемъ до любовта и започнемъ да я изучаваме, казваме тѣй: „Какво ще стане съ мене, какво ще стане съ общественото ми положение, съ дѣцата ми, какво ще стане съ моитѣ вѣрвания?“ Ти никога нѣма да намѣришъ истината, ако разсждавашъ така. Ти трѣбва да имашъ смѣлостъта на онзи американецъ на кого? Ще ви приведа единъ примѣръ. Близо подъ Ниагарския водопадъ американцитѣ опжватъ едно дебело вжже, и опитватъ, дали ще се намѣри нѣкой да мине по вжжето съ вѣрлина, всрѣдъ рева на този голѣмъ водопадъ. Измежду всички американци се явява единъ, който взима вѣрлината и минава по вжжето.

Първия път той минава съ върлина, втория – безъ върлина, а третия път взима на гърба си другъ единъ и съ него минава по вжето. И този, който минава по вжето, и онзи, който е на гърба му – и двамата сж герои. Това сж двѣтѣ души, които сж излѣзли отъ Бога. Тѣ трѣбва да минатъ надъ този голѣмъ ревъ на водопада. При най-малкото колѣбание, при всѣко малко нарушение на равновѣсието, всичко е изгубено.

Азъ не ви казвамъ да правите още сега тѣзи опити, но само ви насърчавамъ. Най-първо ще минете по вжето на единъ по малкъ, по-тѣсенъ водопадъ, та, като минете, да не се удавите; послѣ ще минете прѣзъ по-широкъ и най-послѣ – надъ течението на онзи голѣмъ водопадъ.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“

Щомъ намѣришъ тази сродна душа, ти си разрѣшилъ половината отъ своята задача, намѣрилъ си правия пътъ. Тогава твоятъ учителъ ще те намѣри, и Христосъ ще ти заговори. Само тогава Христовитѣ думи иматъ смисълъ. И тукъ е великиятъ законъ: „Дѣто има двама души, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ“. Тѣзи двама, това сж тѣзи двѣ сродни души. Само при тѣзи двѣ сродни души Христосъ ще бжде третиятъ. Това не е обикновенъ законъ, да не си правите никаква илюзия, никаква измама. Често цитирате този стихъ: „Дѣто сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ.“

Двама или трима, събрани въ чие име? – Въ името на любовта. Които сж разбрали туй учение, тѣ сж дошли до божествената сщина, отдѣто именно започва растенето. И тогава любовта ни къмъ голѣмитѣ и малкитѣ работи трѣбва да бжде еднаква. Ако имате една сѣмка отъ ябълка и една малка ябълка, каква трѣбва да бжде любовта ви къмъ едното и къмъ другото? Ще кажете: „Азъ обичамъ ябълката повече, отколкото сѣмката“. Любовта къмъ сѣмката е по-безкористна, отколкото любовта къмъ ябълката. Ти ябълката обичашъ повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира отъ нея. Но, ако можешъ да обичашъ сѣмка, любовта къмъ нея ще бжде по безкористна. Слѣдователно, ако ти можешъ да обичашъ тази сѣмка, трѣбва да виждашъ еднакво и въ великото – малкото и въ малкото – великото. Така, ние не бива да се заб-

луждаваме отъ нашитѣ външни черти. Нѣкой пжтъ нашето лице е по правилно, носътъ ни по-симетриченъ, правиленъ, по-стройни сме, и хората, като ни погледнатъ, казватъ: „Въ него има нѣщо хубаво“, обикнатъ ни. Когато видишъ нѣкое слабо, жилаво, болно дѣте, казвашъ: „нищо нѣма да излѣзе отъ това дѣте“. Въ това малко дѣте има толкова вложено, колкото и въ възрастния, защото духътъ на това малко дѣте, функционира на друго мѣсто. Този духъ въ божествения свѣтъ е сжщото, каквото е духътъ на възрастния тукъ. Тамъ любовта е еднаква между всички сжщества. Като казвамъ еднаква, какъ разбирате това? Не еднаква по степенъ, но еднаква въ своитѣ проявления, и въ великитѣ си проявления любовта е еднаква. Ако нѣкому въ небето направите най-малката, микроскопическа услуга, той е толкова доволенъ, колкото, ако бихте му дали цѣлия свѣтъ — безразлично е. Но на земята не е тѣй. Ако на земята те нахранятъ хубаво, турятъ те на меко легло, направятъ ти хубавъ костюмъ, започвашъ да пишешъ за тѣхъ добръ въ вѣстницитѣ. Казвашъ: „Тѣзи хора сж благородни. — Защо? — Нахраниха ме съ кошки, баници, туриха ме на меко крѣсло, направено съ пухъ отъ патици. — Но, ако тѣзи хора сж те нахранили съ малко мамалига, ако сж те турили на нѣкое кораво легло, като излѣзешъ отъ тѣхъ, ще кажешъ: „Много проста работа бѣше“. Сега туй сравнение е по отношение на любовта у съврѣменнитѣ хора. Тя мяза на сжщото нѣщо. Дѣто има заклани повече патици и кокошки, тамъ има и повече любовъ. Дѣто нѣма толкова патици, кокошки и баници — тамъ има по-малко любовъ. На небето не е така.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“

Ти отъ себе си искашъ ли нѣщо? За самия себе си жертвувашъ ли нѣщо? Като си гладенъ, рѣжешъ ли нѣщо отъ своето месце? — Не рѣжешъ, но всѣкога очаквашъ нѣкаква кокошчица.

Та сега, Христосъ казва: „Отъ ближния си нѣма да пожертвувашъ нито единъ косъмъ, нито единъ мускулъ за своето благо“. Това, както го разбирате, не е за обикновенитѣ хора. Ако вие разрѣшите вжтрѣшно този въпросъ, вие сте разрѣшили всички други социални въпроси въ свѣта. Ще ви приведа единъ малкъ примѣръ. Прѣди 5,000 или 6,000 години въ школата на

Бѣлото Братство въ Египетъ се явява за прѣвъ пжтъ една отъ царскитѣ дъщери като ученичка. Главниятъ учитель отъ тази школа, за да опита, дали царската дъщеря е готова за онова учение, което ще ѝ се повѣри, трѣбвало да направи слѣдния опитъ съ нея: единъ день той се прѣвърналъ въ единъ малкъ гължбъ — великитѣ учители иматъ туй свойство. Той отива като гължбъ въ дома на своята ученичка, но въ сжщото врѣме произвежда въ нея едно болѣзнено състояние. Явява се слугинята и ѝ казва, че трѣбва да се направи една жертва, за да оздравѣе. Съ това искали да я опитатъ, дали тя ще пожертвува този гължбъ за своето здраве. Хванали този гължбъ, и го турили въ единъ кафезъ. Учителътъ на опитъ позналъ, какво е намѣрението на тази ученичка, и дождѣ е достигнала тя въ развитието си. Въпросътъ билъ рѣшенъ: принесли гължба въ жертва, за да оздравѣе царската дъщеря. За това отложили влизането ѝ въ школата. Даже и досега още жени въ Бѣлото Братство нѣма. Докато вие сте жени, никога нѣма да влѣзете като членове, като души въ Бѣлото Братство. Дотогава, докато човѣкъ иска да живѣе, той е жена. Дотогава, докато човѣкъ иска да живѣе, той е мжжъ. Всѣки, който иска да живѣе, той живѣе като другитѣ, а когато той жертвува себе си за другитѣ, той вече се е издигналъ на една степенъ по високо. Та, като казвамъ, че и досега въ школата на Бѣлото Братство нѣма жени, не разбирайте „жени по форма“.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си“!

Искамъ да ви дамъ една правилна философия, правилни схващания, за да се учите. По този въпросъ има писано на много мѣста. Даже и въ сегашната литература вие ще намѣрите писано, но това сж само сѣнки, а такъвъ въпросъ досега не е разглежданъ. Вие трѣбва да се чувствувате като души. Никога не бива да приемате жертва отъ когото и да е зарадъ васъ. Никой учитель, който и да е той, не иска заради себе си жертва отъ своя ученикъ. Ако ученикътъ иска самъ да се жертвува за своето самоусъвършенствуване, да добие своята първоначална чистота, може, но учителятъ нѣма нужда отъ неговата жертва. Слѣдователно, ние трѣбва да жертвуваме всичко, за да върнемъ своята чистота. Когато вие се жертвувате, не казвайте, че

се жертвувате за Господа. Не се жертвувате за Господа, а за васъ. Ами Господъ за кого се жертвува? — За себе си. Ще кажете: „Туй е криво схващане“. — Да, за себе си. Ние го опорочихме, и, слѣдователно, за да се очисти отъ нашитѣ пороци, отъ нашитѣ грѣхове, той трѣбваше да се самопожертвува, за да добие първоначалната си чистота. А туй на човѣшки езикъ значи: Господъ се пожертвува за себе си, та, като очисти себе си, очиства и насъ, понеже и ние влизаме въ него. Той се жертвува за себе си, за да възстанови първата хармония. И оттамъ излизатъ Павловитѣ думи: „Богъ бѣше въ Христа, и примиряваше свѣта съ себе си“. Значи, за да го примири, трѣбваше да докара тази първоначална хармония въ себе си, т.е. да принесе Сина си — любовта си, живота — въ жертва.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Тогава ще ви запитамъ: намѣрили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпроса: „Ами сега съ тия наши жени, съ тия наши мъже какво да правимъ?“ Този въпросъ не го зачеквамъ. То е все едно, като да ме питате: „Какво да правимъ съ нашия костюмъ?“ Костюмътъ си е костюмъ, жената си е жена, жененето е женене. Този великъ въпросъ не стои въ свръзка съ това. Жененето е законъ на самопожертвуване. Като се оженишъ, какво правишъ? — Добивашъ своята чистота. Щомъ си чистъ, не трѣбва да се женишъ; щомъ си нечистъ, жени се, колкото искашъ. Женидбата е законъ на самопожертвуване, за да добиешъ своята чистота, или да изкупишъ своята карма, както казватъ индуистѣ. Но, щомъ влѣзешъ въ епохата на истинското развитие, имашъ чистота, законътъ на жененето и раждането вече ще се измѣни. Хората нѣма вече да се женятъ, да се раждатъ и въплѣтятъ по този начинъ, както е било досега. Че нѣма да е така, Господъ казва: „И ще се вселя между тѣхъ, и ще живѣя въ тѣхъ“. И всички ние ще почнемъ да дохождаме чрѣзъ вселяване, а не чрѣзъ раждане, въплѣтяване. А сега жената, като ражда, колко пѣшка, вика бабитѣ, и колко пѣти помисля да пометне дѣтето. Не е въпросътъ тамъ. Това е жертва. Когато дойде законътъ на вселяването, ние ще бъдемъ вече въ Царството Божие, и оттамъ ще дойде истинското разбиране — да познаемъ Бога. Азъ не говоря за сегашната епоха, а за истинската, но това не

значи, че трѣбва да напуснемъ живота си – ни най-малко. Ние трѣбва да довършимъ работата си. Работата, която вършимъ сега въ живота си, ще има отношение къмъ бждащия ни животъ. Онзи, който краде майсторски, той и въ другитѣ си работи ще бжде такъвъ майсторъ. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя нѣкой лошъ човѣкъ въ свѣта, азъ му се радвамъ, защото този човѣкъ, като дойде въ познание на истината, ще бжде пакъ сжщо тѣй ревностенъ въ доброто, както е билъ въ злото. Азъ не говоря за туй обикновено добро, не. За мене сегашнитѣ, и добри и лоши хора сж все подъ единъ и сжщъ знаменателъ. Всички сж добри. Кога? – И най-лошиятъ лъвъ, тигъръ, като го нахранишъ, добъръ е, но я го остави 24 ч. гладенъ и се опитай да го побутнешъ! И най-лошата змия, като е нахранена, добра е, но, когато е гладна, посмѣй да се приближишъ до нея! Тѣй щото ние често казваме: „Той е благороденъ човѣкъ“. Казвамъ: той е нахраненъ човѣкъ. Но, за да го познаете, дали е благороденъ човѣкъ, оставете го 12–24 ч. гладенъ, и опитайте се да го побутнете. Добриятъ човѣкъ, ситъ ли е или гладенъ, въ него нѣма никаква промѣна, той е единъ и сжщъ. Да се не мѣни нашето съзнание.

Слѣдователно, когато Христосъ казва: „Обичай ближния си“, то значи, че ще дойдемъ до положението да познаваме своя ближень. Казвате: „Азъ измѣнихъ мнѣнието си“. Да, той е тѣй измѣнчивъ, като тебе. Даде ти 1,000 лв., добъръ е; вземе си ги назадъ, лошъ е. Значи, всѣки моментъ ще измѣняшъ мнѣнието си за характера му. Добриятъ човѣкъ всѣкога остава тихъ и спокоенъ: знае, че неговото богатство никой не може да го вземе.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Подъ туй „себе“ – теософитѣ го наричатъ висшето „азъ“ – се разбира, да се пробудишъ, да любишъ тази своя близка душа.

Сега, само като прилагате този законъ, ще започне да се въдворява хармонията между васъ. Азъ съмъ рѣшилъ – въ бждеще вече нѣма да говоря за примиряване. Това е много банално: „Хайде да се примиримъ!“ Азъ лесно мога да примиря всинца ви. Азъ съмъ майсторъ да примирявамъ, имамъ това изкуство. Нѣкой ви изялъ нѣщо, изялъ ви 1,000 лв. Плащамъ му

ги. Сърдиш ли му се сега? – Не. Жената се сърди на мъжа си, че нямала костюмъ. Купете ѝ костюмъ. Доволна ли е сега? Като дадеш на хората това, което искатъ, въ 12, 24 часа сж доволни, примирени. Като изпратиш дѣцата имъ въ странство, като увеличиш заплатитѣ имъ, като имъ доставиш печено месо, това – онова, казватъ: „Ее, дошълъ е единъ добъръ човѣкъ на свѣта, той е Христосъ. Свѣтътъ на добръ отива, може да го послѣдваме.“ Този Христосъ може да царува само 12 часа. По тоя начинъ поставенъ въпросътъ, Христосъ можеше да го разрѣши, обаче той не се зае така да го разрѣшава. Ние ще разрѣшимъ въпроса по другъ начинъ, сжщественно. Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или азъ я наричамъ „изплащане на кармата.“ Ние вървимъ по единъ правиленъ пѣтъ и, нѣма да се мине много, ще влѣземъ въ пѣтя на божествената еволюция; затуй азъ ви подканвамъ да изпълните този законъ – да намѣрите ближния си. Намѣрите ли своята ближна, сродна душа и любите ли я както себе си, ще бждете въ божествения пѣтъ. Като намѣрите тая душа, нѣма да я цѣлувате, нѣма да я барате и пипате, а само отдалечъ ще я гледате. Ще кажете: „Да, но азъ искамъ да си я постисна малко.“ Щомъ речешъ да я постиснешъ, пропадна всичко. Туй, което може да се гали, пипа, цѣлува, то се разваля. Цѣлувкитѣ, стисканията сж едно прѣдаване. Когато обичаме нѣкого, ние повече взимаме, отколкото да даваме. Постиснемъ нѣкого: „Да, азъ те обичамъ.“ Но чрѣзъ това ние взимаме. Виждалъ съмъ нѣкога, взематъ едно мѣхурче, пълно съ въздухъ, вдигатъ го, постиснатъ го, то се изпразва. В земе шишенцето, глѣтне, глѣтне, послѣ го тури въ джоба си и казва: „Колко го обичамъ!“ Щомъ се изпразни шишенцето, вече не се обича. Това сж лѣжливи понятия за любовта. Има нѣщо по-хубаво отъ пригрждкитѣ, има нѣщо по-хубаво отъ цѣлувкитѣ, има нѣщо по-хубаво отъ гладенето, отъ сегашното виждане, разбирате ли? И когато казвамъ, че едно малко прѣживѣване, едно мигновено виждане на Бога струва повече отъ хиляди животи, туй подразбирамъ азъ. И когато видишъ и познаешъ тази душа, за която Христосъ казва да я познаешъ и да я възлюбишъ, ти ще почувствувашъ въ себе си голѣма сила – не само въ тѣлото си, но ще почувствувашъ такава сила, как-

вато никога не си чувствувалъ; ще изпиташъ такова едно проясняване на ума, че изведнѣжъ ще започнешъ да виждашъ много далечъ, оттаткъ млѣчния пѣть. Да видишъ Бога, то е много нѣщо! Какъ мислите, какъ ще го видите? Сега току пѣшкате. Не, не, слушайте, така постѣпватъ само дѣцата, които сж навикнали да гледатъ прѣзъ дупчицитѣ, та и сега, като дойдатъ, казватъ: „Чакайте да погледнемъ прѣзъ дупчицитѣ.“ Не, сега ти си въ широкия пѣть, нѣма защо да гледашъ прѣзъ дупчицитѣ. Нѣкой напѣне очитѣ си да ме гледа, казвамъ: „нѣма защо тѣй да ме гледашъ, какво ще познаешъ? За да ме познаешъ, намѣрилъ ли си своята близка, сродна душа? За да те позная, трѣбва да намѣря своята близка, сродна душа. Въ тѣзи два полюса започва да дѣйствува божествениятъ принципъ и да се проявява Богъ. Това е великото начало, което трѣбва да турите като основа. Не си правете илюзии! Нѣкой пѣть дойде въ васъ нѣкое възбуждение, мислите, че сте въ рая, но слѣдъ половинъ часъ мине настроението ви, мислите, че сте въ ада. Нѣкой пѣть казвате: „Струва човѣкъ да умре,“ слѣдъ половинъ часъ — „Не струва човѣкъ да умира“. Това е Петрово! Въ любовта има нѣщо устойчиво. Не казвамъ, че това произтича отъ насъ. Ние сме като една опорна точка въ единъ кинематографъ на вселената. Всичко, което става въ ума ви, всички мисли, които ви идватъ моментално, тѣ не сж ваши. Следователно, вие си правите илюзия, че мислитѣ, които ви идватъ и ви се взиматъ, сж ваши, и скѣрбите за тѣхъ. Тѣ сж чужди, нѣма защо да се радвате и скѣрбите за чуждото.

Христосъ казва: „Да възлюбишъ ближния си като себе си“. Първо, ще намѣрите методи въ своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свѣрхсъзнание, и само като приложите тия методи въ живота си, ще намѣрите своята сродна душа, и като я намѣрите, двамата мълкомъ, тихо ще започнете да работите и нѣма да правите голѣмъ шумъ въ свѣта. Ако азъ съмъ милиардеръ, нѣма защо да разправямъ това. Ако азъ познавахъ и цѣлата вселена, не ми трѣбва да правя реклама изъ вѣстниците, нѣма защо да разправямъ на българскитѣ журналисти, че зная това. Какво ще ми придадатъ тѣ? Азъ съ тѣхъ ще се разправямъ за лукъ, за чесънъ, за Македония и Тракия, за Англия и Герма-

ния, но за сщественото – никога! Единъ день, когато нѣкой заслужилъ човѣкъ умре, тѣ казватъ: „Еди-кой-си светия тѣй направилъ.“ Нищо не е направилъ. Този светия, за когото пишете, вие не го познавате. Евреитѣ отъ 2,000 години още не сж познали Христа. Християнитѣ го въздигнаха до седмото небе. Евреитѣ казватъ: „Колко сж будали тѣзи християни!“ Питамъ: кои сж по-умни, християнитѣ ли, или евреитѣ? Евреитѣ могатъ да ни сждятъ, да кажатъ: „Вие ако вѣрвате въ Христа, ние сме поне по-искрени: не вѣрваме, но поне не лъжемъ. Лоши хора сме, но поне не лъжемъ, казваме си право: не вѣрваме въ Христа, не искаме да приложимъ неговото учение.“ А ние християнитѣ? – Христосъ това казалъ, онова казалъ, но не прилагаме неговото учение. Лъжемъ, че го прилагаме. Тогава питамъ: какво е туй приложение на лъжата? Не е вѣрно, не е вѣрно, че сме християни. Ее, тукъ има евангелски проповѣдници, православни свещеници, владици и други, тѣ нали сж турени отъ Христа? Но идете само и ги запитайте нѣщо за мене, какво ще ви кажатъ. Ще ви кажатъ, че азъ съмъ демонъ, сатана, лъжець. Защо? – Азъ зная, отъ какво произтича това. Да съмъ на тѣхно мѣсто, и азъ ще говоря тѣй. Но благодаря на Бога, че не съмъ на тѣхно мѣсто, при тѣхнитѣ изкушения, и казвамъ: благодаря, че тѣ носятъ моя багажъ. Та ние трѣбва да бждемъ послѣдователни въ нашитѣ вѣрвания. Ще кажете: „Азъ вѣрвамъ въ Бога.“ Не, бждете искрени. Ако вѣрвате, поне малко прилагайте.

„Да възлюбишъ ближния си, като себе си!“

Сега, като излѣзете отъ тука, ще започнете по вашитѣ стари методи: „Еди-коя си сестра не прилага туй учение.“ Не казвамъ, че вие сте лоши, вие сте по-добри отъ мене. Туй учение едва сега азъ го прилагамъ. Вие сте го приложили малко, като християни, а азъ го прилагамъ, като евреитѣ. Не, всѣки отъ васъ ще намѣри своята сродна душа, и като дойдете при мене, ще кажа: радвамъ се, че Богъ е влѣзълъ въ васъ. И ще влѣзете съ радостъ въ Божия храмъ, и само тогава можете да славословите Бога. Какъ ще го славословимъ? – Само чрѣзъ закона на тази велика любовъ, която може да прозре въ вашитѣ души. Нѣкой отъ васъ ще каже: „Ние сме много голѣми грѣшници.“ Не сте много голѣми грѣшници, азъ не ви намирамъ за такива,

но погрѣшката ви е тамъ, че искате много да живѣете, а не знаете какъ да живѣете. Тогава ще ми зададете въпроса: „Ами нашитѣ вѣрвания въ Христа отъ толкова години, ами молитвитѣ, които четемъ, ами на църква дѣто ходимъ, дѣ останана всичко това? – Ами Христа намѣрили ли сте го? Азъ не казвамъ, че не сте го намѣрили. Богъ е оставилъ хората да го пипатъ, дано го напипатъ. Прѣди 2,000 г. той е говорилъ чрѣзъ Христа. Срѣщали ли сте този Христосъ, да поговорите нѣщо върху неговото учение? Можете ли да кажете поне единъ ясенъ сънъ, въ който Христосъ да ви е разказвалъ нѣщо отъ своето учение? Положителна философия трѣбва да има човѣкъ, за да види Христа. Туй чувство искамъ да видя пробудено въ васъ, но непрѣмънно трѣбва да видите своята сродна душа отъ небето. Павелъ изказва тази мисль, само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена безъ мжжъ, нито мжжъ безъ жена.“ Съ това той подразбира, че двата сегашни принципа – мжжъ и жена трѣбва да се слѣятъ въ една душа, и тази душа да намѣри другата сродна своя душа. Само тогава Христосъ ще бжде между тѣхъ трети-ятъ.

Сега нѣкои ще се обезсърчатъ. Не искамъ да се обезсърчавате. Това е по отношение на мдростъта. Ако всички ние имаме туй състояние, то, когато дойде тази велика любовъ, бихме вдигнали цѣла София. Ако азъ бихъ ималъ само една опорна точка у васъ, бихъ вдигналъ цѣла София на лоста си. Но колко пжти въ васъ се явява съмнѣние! Ще дойде още по-голѣмо съмнѣние. Когато Христосъ се възнасяше, присѣтствуващитѣ се усъмниха въ него. И вие, като тия вѣрующи, ще се усъмните, дали видѣхте или не. Само когато дойде онзи великъ законъ – „да възлюбишъ ближния си като себе си“ – вие ще бждете на пжтя на сжщинското знание.

И тѣй, не считайте, че жертвата е любовъ. Жертвата е само примирение. Чистотата въ нея е основа. Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умътъ, свѣрхсъзнанието – това е човѣшкиятъ духъ. Това, дѣто сж казали старитѣ гърци: „Познай себе си!“ – и тѣ не сж имали голѣма философия, тѣ сж се занимавали само съ съзнанието и самосъзнанието, а сега християнската

философия се занимава съ великото учение на подсъзнанието и свърхсъзнанието; значи, човъшкиятъ духъ, човъшката душа трѣбва да бждатъ обединени, за да намѣрятъ истинския пжтъ на своето развитие, и тогава сегашнитѣ мъже и жени ще бждатъ свободни, и ще се разбиратъ. И дѣцата ви ще ви разбиратъ, и вие ще ги разбирате, а сега дѣцата казватъ: „Майката трѣбва да се пожертвува.“ Майката нѣкой пжтъ казва: „Дѣцата трѣбва да се пожертвуватъ“. Държавата казва: „Моитѣ поданници трѣбва да се пожертвуватъ.“ Всички искатъ жертви. Не, ще започнемъ новата култура безъ жертви. И Давидъ въ единъ отъ своитѣ псалми казва: „Жертви бихъ ти принесълъ, но ти не искашъ жертви: жертви за тебе сж сърце чисто и смирено, и духъ съкрушенъ“. Значи, като разберешъ своето съзнание и самосъзнание, ще видишъ, че нито сърцето, нито умътъ нѣма да те спасятъ. Давидъ казва: „Само въ моята душа и въ моя духъ, които сж излѣзли отъ тебе, само тамъ ще те потърся.“

Сега ще се върнемъ да потърсимъ този Христосъ на любовта. Днесъ, като е нова година, ще го потърсимъ по новия начинъ и по стария начинъ. Ние ще направимъ като Давида, който отишълъ при Саула. Саулъ му далъ нови оржия, но той, като походилъ малко съ тѣхъ, съ тѣзи нови научни инструменти, казалъ: „Това не е за мене“, съблѣкълъ ги и си взелъ своята прашка. Ние започваме съ това-онова, съ наука, но туй, което имаме, още не е наука. Истинската наука трѣбва да ни даде такива методи, които да можемъ да прилагаме, съ които да работимъ. И, като дойде онзи истински ученъ човѣкъ, ти отъ неговото мълчание ще научишъ много повече, отколкото отъ говоренето му. И въ старо врѣме нѣкой ученикъ дойде при учителя си, стои около една недѣля, не говори нищо, но, като си отивалъ, много нѣщо е научвалъ. Ще поеме аурата на своя учителъ, ще има неговитѣ мисли, чувствувания и желаня. Като отидешъ въ нѣкое кафене, ще се вмиришешъ отъ тамошната миризма. Туй е сжщото, както дѣйствието на влагата и слънчевитѣ лъчи върху растенията. Такова мълчаливо дѣйствие произвеждатъ тѣ. Тѣй че, туй знание никждѣ нѣма да го намѣрите, въ никоя книга нѣма да го прочетете, а ще го добиете въ най-голѣмото мълчание на вашата ду-

ша. Като го добиете, нѣма да постѣпите като Архимеда, който излѣзълъ отъ банята и извикалъ: „Еврика!“ И какво намѣрилъ? — Колко струвала златната корона, колко тежала! Вие нѣма да мязате на Архимеда, а ще намѣрите туй, което ще прѣустрои цѣлия ви животъ. Ще кажатъ: „Този човѣкъ прѣустроилъ живота си.“

И сега, турете това начало за да се измѣните. Иде врѣмето, за което ап. Павелъ казва, че всички нѣма да умремъ, но всички ще се измѣнимъ.

И азъ бихъ желалъ да ви срѣсна втори пѣтъ не по единъ, а по двама — вие и вашата сродна душа, вашиятъ ближень. Нея да намѣрите!

И тѣй, Христосъ казва: „Да възлюбишъ ближния си като себе си!“

Бесѣда държана на 1 Януарий 1922 г.

10 часа София ул. Опълченска № 66

Цѣлувание ми не даде.

„Тѣи цѣлованіе ми не даде; а тя, откакъ съмъ влѣзълъ, не е прѣстанжала отъ да цѣлува нозѣ-тѣ ми“. Лукж 7:45

Азъ ще засегна сега произхода на цѣлувата, т.е. ще разгледамъ принципално, какво нѣщо е цѣлувата. Ако това бѣше се случило съ нѣкоя цѣломждрена мома въ нѣкоя скришна стая, или съ нѣкой момѣкъ, всичкитѣ съврѣменни вѣстникари знаете какво биха писали за дѣщеря ви — ако е ваша дѣщеря, разбира се. Това е единъ епизодъ — тѣй го наричамъ азъ — или единъ инцидентъ, или една случка, станала още прѣди 2,000 години съ една отъ голѣмитѣ грѣшници и развратници, които свѣтътъ познава. Развратъ отъ любовъ, развратъ по любовъ, защото има развратъ и безъ любовъ.

Сега азъ се прѣнасямъ 2,000 години назадъ. Тази жена се приближила до одного отъ най-великитѣ човѣци, който нѣкога е слизалъ на земята; най-чистиятъ човѣкъ, който нѣкога се е явявалъ на земята; най-възвишената душа, която нѣкога е посѣщавала този свѣтъ; най-великиятъ духъ, който нѣкога е озарявалъ човѣшката мисль.

Ако би рѣшилъ Христосъ да дойде днесъ въ съврѣ-
менния свѣтъ, азъ не зная каква форма би взелъ, какъ
би се явилъ и какъ щѣха да го посрѣщнатъ съврѣмен-
нитѣ културни хора. — Както тогава ли? — Навѣрно,
много по-добрѣ, отколкото тогава. И не ще съмнѣние!
Днесъ има толкова много църкви, съградени въ негова
честь, въ негово име, има повече отъ 500,000 негови
служители — цѣла една армия, все пакъ ще му напра-
вятъ единъ отличенъ приемъ, поне официално. Официа-
ленъ приемъ лесно се извършва: заколва се нѣкой уго-
енъ пуйкъ, да тежи поне 12 кгр. българинътъ, като го
прѣтегли и тежи 12 кгр. казва: „Угоенъ е този пуйкъ,
отъ него би се направила отлична чорба, а тѣй, знае-
те, какво нѣщо е мазничка, пуйча чорба, съ малко из-
цеденъ лимонъ, а джигерчето и воденичката му, тѣй
ситно нарѣзани въ супата, та, като ви падне по едно
малко джигерче!...“ Послѣ този пуйкъ напълватъ вжтрѣ
съ оризъ, стафиди, фѣстѣци, това-онова, опеченъ, за-
червенъ, та, като ти отрѣжатъ едно такова зачервено
парче, ще кажешъ: „Хайде, хаирлия да е, Христосъ е
дошълъ на земята“. Или, най малко, ще опекатъ едно
отъ тѣзи малкитѣ, по 10-12 кгр. прасета, които ги
закалятъ сега за Коледа, хубаво опечено, слагатъ го
на масата, съ малко винце, всички да се наядатъ за-
това, че Христосъ ни е посѣтилъ. Това е официалниятъ
приемъ, и слѣдъ туй ще има рѣчи и благодарности, че
е благоволилъ да дойде. И отъ него ще има отговоръ,
че сж го приели добрѣ. Това прѣдполагамъ да е тѣй,
не казвамъ de facto. А тукъ, въ кжщата на Симона,
има другъ приемъ. Приели сж го, безъ да му опекатъ
прасенце, и нито цѣлувки е имало, нито пѣкъ нозѣтъ
му сж омили, а сж му дали единъ обикновенъ приемъ,
какъвто евреитѣ сж могли да му дадатъ.

Влиза тази жена, нахална ще я наречете, безоч-
лива, съвсѣмъ безочлива, за да се приближи до най-
чистия човѣкъ. Прѣдставете си каква смѣлость, каква
нахалность, какви дебели очи имала тя! По-безочлива
жена отъ нея не зная! Употрѣбявамъ съврѣменния ези-
къ. Ще кажете: „Бива, бива, но такава нахалность!“
Но ето, че тази велика нахалность е хронизирана въ
Евангелието, и се поставя за единъ отличенъ примѣръ.

Знаете ли какво е казвала тази жена, като е цѣ-
лувала нозѣтъ на Христа? Сега ще ви обясня. Тя е

казвала: „Господи, зарадъ тебе извършихъ всички тѣзи прѣстѣпления, като те търсихъ. Тукъ мислѣхъ, че си ти, тамъ мислѣхъ че си ти, — всички прѣстѣпления съмъ направила все зарадъ тебе. Това го направихъ не отъ зла воля, но нѣмахъ въ себе си тази мъдростъ да те познавамъ, а сега, сега вече те намѣрихъ“. Азъ прѣдставямъ тази жена като единъ идеалъ на любовта; пѣкъ и не се церемони да изказва любовта си прѣдъ цѣлъ свѣтъ. Тя казва: „Да става, каквото ще. Азъ съмъ оцапана вече, да говорятъ, каквото искатъ, ще цѣлувамъ публично, петъ пари не давамъ за мнѣнието на хората.“

Сега, защо цѣлувката се счита по нѣкой пѣтъ за незаконна? Азъ имамъ тукъ едно математическо разрѣшение на цѣлувката, изразено въ геометрична форма: какво означава тя по правилата на висшата, трансцендентална математика? — Буквата Ц означава произхода на цѣлувката. Буквата Ц прѣдставлява единъ квадратъ, който по-напрѣдъ е билъ затворенъ, понеже всички прѣстѣпления, всички борби въ свѣта ставатъ все въ ограниченото мѣсто, което квадратътъ обема, т.е. въ всѣка жива тварь, която се ограничи въ каквато форма и да е, се явява желание да се освободи, а желанието за свобода произвежда прѣстѣпление. Слѣдователно, цѣлувката е единъ прѣкъ начинъ да се освободимъ отъ злото. Тѣй че, цѣлувката е права линия, която се туря отдолу на квадрата и образува буквата Ц. Туй въ природата азъ наричамъ цѣвтене. Слѣдователно, онзи, който иска въ природата правилно да се освободи отъ злото, отъ ограничението, което е надъ него, непрѣмѣнно трѣбва да махне горната, затворената линия, за да възприеме слънчевитѣ лъчи, — трѣбва да бжде отворенъ квадратъ. Въ природата трѣбва да има цѣвтѣне. И у хората цѣвтѣнето съвпада съ цѣлуването. Когато цѣлунемъ нѣкого, ние му казваме: „Пѣтътъ на твоето спасение е да цѣвнешъ.“ Туй означава цѣлувката. Кой трѣбва да цѣлува? Ние казваме, че слънчевитѣ лъчи цѣлуватъ цѣтетото. Не, онзи, който е дошълъ въ къщи него цѣлуватъ. Като дойде нѣкой гостъ въ къщи, стопанинътъ въ къщата ще го цѣлува. Ако си стопанинъ, ти, дъщеря ти, синъ ти, ще се изредите да го цѣлувате. Ако цѣлува гостътъ, това не е правилно.

Слѣдователно, мога да ви кажа, че Христосъ бѣше на гости у тази жена. Тя бѣше наела стая въ кжщата на Симона, който даваше банкетъ на Христа, и когато той дойде, тя непрѣстанно го цѣлуваше. Тя постъпи споредъ законитѣ на природата, по закона на цвѣтѣнето, за да покаже, че спасението е тамъ. Значи, тя отвори душата си, тя отвори сърцето, ума и духа си, за да възприеме тѣзи божествени лъчи – обърна се на едно цвѣте. Христосъ казва: „Понеже постъпи тѣй умно, прощаватъ ѝ се всички грѣхове, които е направила въ миналото.“

Нѣкой пжтъ ще се спра да изтълкувамъ, какво означава „грѣхъ“ и „погрѣшка“. Сега ще ви оставя съ старитѣ ви идеи за грѣха. Когато човѣкъ не знае какъ да цвѣти, и цѣлува, той винаги е въ квадрата, неговиятъ вратъ е, както на онзи волъ съ рогата. Волѣтъ едно врѣме е направилъ рогата си, за да се брани, но човѣкътъ, като го е хваналъ за рогата, създавалъ буквата В (), и отъ нея образувалъ хомота, въ който го впрегналъ. Ние казваме „великъ човѣкъ“. Кой е великъ човѣкъ? – Великъ е онзи човѣкъ, който самъ може да се впрѣга и разпрѣга. Веселъ човѣкъ е онзи, който има хомотъ, впрегнатъ е. И двамата сж весели. Тогава, въ какво седи развързването на вола? Тази единица отгорѣ на буквата В () трѣбва да се прѣмахне, за да остане той свободенъ. Защото ти може да си вързанъ и развързанъ не само съ вжже, но може да си съзнателенъ като човѣкъ. На вола турятъ оглавникъ, а човѣкъ се вързва съ своята дума, съ своето съзнание. Слѣдователно, разумното вързване става по закона на свободата.

И тѣй, цѣлувката, споредъ нейния произходъ, е начинѣтъ по който ние можемъ да се спасимъ отъ злото, което сществува сега въ свѣта. Какво нѣщо е устата? – Долната устна означава любовта, силитѣ, които съзиждатъ – тѣ иматъ единъ произходъ – а горната устна означава мждростѣта. Любовта и мждростѣта въ божествения свѣтъ съставятъ основата, върху която живѣятъ всички живи, велики сщества. Слѣдователно, когато цѣлувамъ нѣкого, това означава, че азъ се ангажирвамъ да служа на тази велика мждростъ и любовъ, които съставляватъ божествения свѣтъ, и да живѣя съобразно съ тѣхъ.

И тъй, на онзи, който ви цълува, вие сте му гостъ. За да цълунете нѣкого, Господъ трѣбва да е въ него. Това е истинската цълувка.

Вжтрѣ въ Христа кой живѣше? — Самъ Богъ. Тази жена разбираше закона — тя цълуваше Христа, а не той нея. Слѣдователно, ние можемъ да цълуваме само божественото. Нѣкой казва: „Защо не ме цълувашъ?“ — Въ тебе живѣе ли Господъ, въ тебе ли е? Ако не е въ тебе, азъ не бива да цапамъ устата си. Единственото сщество, което може да цълунешъ и което може да донесе твоето спасение, е само свѣтлината. Цвѣтята се разтварятъ, за кого? — За свѣтлината. Има ли свѣтлина, тѣ я възприематъ. Тѣзи слънчеви лъчи, тази слънчева свѣтлина цълува цвѣтята, тя произвежда тѣхния чудесенъ растежъ. И тъй, въпросътъ е рѣшенъ. Когато ви питатъ: може ли двама души да се цълуватъ едновременно? Не може, то е немислимо. Или мжжътъ ще цълува, или жената; или братътъ, или сестрата; или господарътъ, или слугата. Тѣй седи законътъ. Двама, които се цълуватъ едновременно — не разбиратъ този законъ, и отъ такава цълувка не може да има никакви добри резултати. Двама, които се цълуватъ, мязатъ на двама банкери, които опериратъ съ своитѣ капитали въ една и сща кжца; непрѣмѣнно тамъ ще има ританица.

Сега се поражда отъ това въ васъ едно криво разбиране. Не е въпросътъ, кой те е цълуналъ, а кого си цълуналъ — това е въпросътъ. Азъ не говоря за това, кой те е цълуналъ, а въпросътъ е, кого си цълуналъ. Дяволътъ цълува. Когато нѣкой пита, кой те е цълуналъ, подразбирамъ злото, а кого си цълувалъ — подразбирамъ Господа. Значи, има двѣ цълувки. Ако цълунешъ една жена, тя казва на мжжа си, че еди-кой си я цълуналъ. Има право. Тази цълувка не е божествена. Но, ако тази жена цълуне Христа, друго е. Кого е цълувала? Ако запитате туй цвѣте, кого е цълувало, ще ви каже: „Слънцето, слънцето съмъ цълувало. Тѣй както съмъ хубаво, слънцето ме е направило. Като съмъ цълувало слънцето, всичкитѣ ми грѣхове се простиха, слънцето ме въздигна.“

Христосъ се обръща къмъ Симона и му казва: „Ти цълуване ми не даде.“ Този Симонъ е билъ единъ културенъ човѣкъ, като насъ, съврѣменнитѣ. Като видѣлъ, че тази жена цълува нозѣтъ на Христа, той си казалъ:

„Този човѣкъ минава за пророкъ, за учителъ, който всичко знае, чистъ и святъ е, а тукъ отъ толкова време една жена му цѣлува краката, не знае ли той каква е тя? Азъ да бѣхъ на негово мѣсто, 10 пѣти досега щѣхъ да я изпѣдя!“ И тогава Христосъ се обръща къмъ него: „Симоне, имамъ да ти кажа нѣщо.“ А той казва: „Учителю, речи!“ Нѣкой си заемодавецъ имаше двама длѣжници: единиятъ му бѣ длѣженъ 500 динари, а другиятъ – 50“. Числото 5 е, което прѣодолява тукъ. Едното число означава духовния човѣкъ, а другото – свѣтския, плѣтския човѣкъ; единиятъ, който разбира нѣщата само вѣчно, а другиятъ, който разбира нѣщата временно.

Като изучаваме Христовото учение, ние не бива да правимъ погрѣшката на онзи слуга на св. Антоний. Туй учение трѣбва да го разберемъ правилно, понеже то е обосновано на велики закони, на живи закони, които ние, сегашнитѣ хора, можемъ да приложимъ. Каква е погрѣшката на слугата на св. Антоний? Това е единъ анекдотъ, доколкото е вѣренъ, не зная. Азъ го взимамъ, за да разясня принципа. Св. Антоний билъ поканенъ нѣкъдѣ на гости, и трѣгналъ съ слугата си. Той ездѣлъ на конь, а слугата му – на магаре. Обаче, св. Антоний ималъ противници, които искали да го спратъ на пѣтя му. Вечеръта спрѣли на единъ ханъ. Дошли противницитѣ му, отрѣзали главата на коня и на магарето, като си казали: „Не трѣбва да ходи на гости, стига му дотука.“ Сутринта дохожда слугата, иска да извади и приготви коня и магарето за пѣтъ, но вижда, че главитѣ имъ сж отрѣзани. Съобщава за това на св. Антоний. Той му казва: „Нищо, прилѣпи ги, и ще вървимъ!“ Слугата въ бързината размѣнилъ главитѣ, на коня турилъ магарешката глава, а на магарето – конската. Св. Антоний се качва на конь съ магарешка глава, а слугата му – на магаре съ конска глава и трѣгнаха. На съврѣменнитѣ хора главитѣ имъ сж размѣстени. Мжжетѣ мислятъ като женитѣ, а женитѣ мислятъ като мжжетѣ. Казвате: „Тогава какъ ще се разрѣши въпросътъ?“ – Конската глава – на коня, магарешката – на магарето! Нѣщата трѣбва да бждатъ тѣй, както сж създадени първоначално, а не да се тълкуватъ. Казвамъ: тази конска глава да се снесе отъ магарето, а магарешката да се снесе отъ коня! Това

значи тълкуване – да дадеш едно правилно разяснение на онзи велик закон, върху който се градят сегашните наши закони. Каквото е говорил Христос, туй учение, съ неговите основни принципи, може да се приложи още сега. И слѣдъ хиляди и милиони години пакъ сжщото ще бжде. Любовта, и до скончание на вѣка и слѣдъ скончание на вѣка, ще бжде сжщата. Като казвамъ сжщата любов, подразбирамъ сжщата по субстанция и есенция, а не по форма. Виждали ли сте какъ изгрѣва слънцето сутринь? Така е и съ любовта. Тя ще се усилва, усилва до зенита си, послѣ ще залѣзе, а при новото зазоряване пакъ ще се усили. Слѣдователно, въ всички свои проявления любовта се усилюва. Затуй трѣбва да се приготвимъ да изнесемъ, първо, великото – Божията Любов. Вие не сте усѣщали още онази Любов. Ако тази божествена Любов, съ която бѣше въдушевена онази жена, която цѣлуваше краката на Христа, хората биха я приложили, свѣтътъ днесъ би се спасилъ. И ако ние се поставимъ на това становище, и се запитаемъ, защо се учимъ, защо ни е знанието въ свѣта, отговарямъ: знание – това е познаване на Бога. Всичката философия въ свѣта седи въ това – да познаемъ Бога въ неговото есенциално проявление, както той самиятъ се познава, да го познаемъ въ неговото субстанциално проявление, да го познаемъ въ всичкитѣ негови материални проявления въ свѣта. Това е великата наука въ свѣта.

И тъй, всички съврѣмenni борби, които сега сжществуватъ, не сж нищо друго, освѣнъ познаване на онзи истински Богъ, който ще внесе великата Любов, която служи за растене, цвѣтѣне, за вързване и узрѣване на този плодъ. Върху вжтрѣщния смисълъ на Любовта нѣма да се спирамъ, понеже това е една велика задача, която вие трѣбва да проучавате. Да говоря за Любовта, то е тъй безсмислено за мене, както да ви говоря за тази трансцендентална математика, за висшата божествена математика. Всички числа иматъ свои съотношения. Числата отъ 1 до 10 иматъ свои съотношения. Казвате: „Азъ зная какво означава числото 1“. Туй число има безкрай съотношения. То може да има хиляди проявления съ хиляди качества. Познавашъ ли го въ всичкитѣ негови качества? Може да означава единъ кгр. вода, може да означава единъ кгр. отъ

човѣшкия мозъкъ, може да означава единъ кгр. въздухъ и т.н. И какви ли не други съотношения има единицата. Като дойдемъ до числото 2, трѣбва да знаемъ и неговитѣ съотношения. Трѣбва да знаемъ, какво означаватъ числата: 1, 2, 3 – 10. Това е проявление на първичния божественъ свѣтъ. Слѣдователно, първата цѣлувка е образувала единицата: цѣлувката е извадила първата единица. Когато искашъ да бждешъ прѣвъ, то значи, че прѣвъ може да бжде само онзи човѣкъ, който може да отваря квадрата. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да бжда прѣвъ.“ Питамъ: знаешъ ли науката да отваряшъ квадрата, знаешъ ли науката да цѣлувашъ? – „А, колко съмъ ги цѣлувалъ!“ – Ти, като онази грѣшница, знаешъ ли да цѣлувашъ нозѣтъ на Христа, на най-великия човѣкъ, т.е. твоята уста занимавала ли се е съ есенцията и субстанцията на божествената Любовь, на божествената Мждрость? Вкусвалъ ли си ги като плодъ? Защото, като се вкусятъ Любовта и Мждростята, това е тѣй приятно, както когато вземешъ единъ плодъ и кажешъ: „Аа, колко е хубавъ!“ Това е субстанцията на тия основи, върху които почива божествениятъ свѣтъ. И затова Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето, и който ме яде, ще има животъ вѣченъ.“ Какъ? – Съ устата си. Думата „ядене“ подразбира всѣкога размножаване. И който ме цѣлува – цѣвтѣнето подразбира отваряне на този квадратъ. Сега азъ ви питамъ: вие сте нещастни, нали? Отъ какво произтичатъ вашитѣ нещастия? Все зарадъ Христа. Вие тѣрсите любовта и въ името на тази любовь може да направите хиляди прѣстѣпления. Вие може да видите една красива жена и казвате: „Аа, тамъ е любовта.“ Цѣлунете я, но като я цѣлунете, казвате, че не е тя. Послѣ въ васъ се явява едно отвращение, една умраза. Най-първо дяволътъ те е излъгалъ да я цѣлунешъ, послѣ идва Господъ и казва: „Не е тя.“ Като не е тя, ще взема ножа, хайде ще я пробода.“ Господъ пакъ казва: „Нѣма да я прободешъ“.

Прѣдставете си сега една съврѣменна жена, или мжжъ, които сж извършили такава прѣстѣпление, като тази блудница. Ще ме извините, азъ нѣмамъ ни сѣнка отъ умисълъ да вземамъ нѣкоя отъ васъ. Да си прѣдставите за моментъ една такава жена, която е извършила едно прѣстѣпление, взима че цѣлува краката

на мъжа си и казва: „Зарадъ тебе направихъ всичкитѣ грѣхове.“ Какво би направилъ единъ съврѣмененъ мъжъ? – Ще каже: „Махни се оттукъ, ти ме опозори!“ И, ако се намѣри единъ мъжъ, който да прости на жена си и каже: „Хайде, отъ мене да мине“ всички вѣстници ще пишатъ – доблестенъ мъжъ! Но Христосъ друго-яче постъпи съ нея, друго нѣщо имаше – тѣй е писано въ Евангелието. Той каза: „Симоне, азъ слѣзохъ въ твоя домъ, ти цѣлувание ми не даде, ни вода ми даде за нозѣтѣ, а тази голѣма грѣшница, откакъ съмъ влѣзълъ, не прѣстава да цѣлува нозѣтѣ ми.“ А нозѣтѣ, това е великото, това сж божественитѣ добродѣтели. Онзи човѣкъ, който търси добродѣтелитѣ, онзи човѣкъ, който търси правдата, той е, който цѣлува тѣзи крака. Онова, което жадува, което гладува, това е устата. Слѣдователно, туй състояние на човѣшкото сърце, и този изразъ на човѣшката уста ние наричаме цѣлувка. Тази цѣлувка я има не само у хората, но и между птицитѣ и другитѣ животни, и дори между цвѣтята. Но хората днесъ сж я развалили, изгубили сж смисъла ѝ, и намѣсто да те цѣлуне нѣкой, кога се напие, казва: „На ти единъ юмрукъ, да знаешъ, че моята ржка е силна“. И сега, ние, съврѣменнитѣ хора, воюваме. Защо? – Защото хората сж изгубили смисъла на цѣлувката, начина, по който да се цѣлуватъ, не знаятъ да се цѣлуватъ, и започватъ да се биятъ, има удряне на глави, чупене на крака. Правовѣрнитѣ тогава започватъ: „Господи, ние ти се молимъ да благословишъ нашето оржие, за да можемъ съ нашето велико войнство и герои да побѣдимъ и да ни посрѣщнатъ съ баници, съ винце, че ние сме побѣдили; тѣй да познаятъ всички народи, че само ти си Господъ и че като тебе нѣма другъ. И тогава казватъ: „Благословенъ Господъ, во имя Отца, и Сина, и Светаго Духа, аминъ.“ Не, не, не, всички свещеници трѣбва да проповѣдватъ на съврѣменния свѣтъ и да цѣлуватъ краката, като тази блудница. На кого? – На бѣднитѣ вдовици, на бѣднитѣ сирачета; на страждущитѣ, на онеправданитѣ. Туй е, което се изисква. Ще кажете: „Цѣлувка!“ Да, цѣлувка; за да се даде цѣлувка, трѣбва да се стопли вашето сърце. За цѣлуването се изисква голѣмо геройство. А въ България азъ съмъ срѣщалъ малцина, които знаятъ да цѣлуватъ. Срѣщалъ съмъ нѣкои, понамѣстятъ джунитѣ

си, зачервятъ се. Сърце, сърце! Не искамъ да вземешъ нѣщо отъ мене, но да съзнаешъ, че твоятъ животъ е билъ досега безполезенъ, животъ на заблудения въ мисли, желаня и чувства, и да се роди въ тебе онази велика мисълъ, че отсега нататъкъ ще живѣешъ чистъ животъ, ще цѣлувашъ онѣзи слънчеви лъчи, които създаватъ растенето на твоята душа. И тѣй, който цѣлува, трѣбва да бжде на мѣстото на тази грѣшница, а когато го цѣлуватъ, трѣбва да бжде на мѣстото на Христа. И така, когато дойде нѣкой да те цѣлуне, ще кажешъ: „Чакай, братко, чакай, ти мислишъ, че отъ мене можешъ да добиешъ нѣщо? — Не.“ Единъ калугеръ ми разправяше слѣдния случай: „Отидохъ, казва, на църква. Излѣзе единъ богатъ човѣкъ, и азъ му хванахъ ржката, цѣлунахъ я. Той ми даде 100 лв. Излѣзе слѣдъ това една богата жена, хванахъ и нейната ржка, цѣлунахъ я. Тя ми даде 200 лв. Излѣзе най-послѣ и нашиятъ владика, цѣлунахъ и неговата ржка. Той ми даде 1 лв. Казахъ си: „Пфу, да знаяхъ, отиде ми цѣлувката напразно!“ Този човѣкъ си продава цѣлувката за пари. „Онзи, богатиятъ човѣкъ, ми даде 100 лв., богатата жена — 200 лв., а владиката, той е бактисалъ, и не само че ми даде единъ левъ, но го извади съ недоволство и рече: „Хайде, върви си!“ Но цѣлувка за 100 лв., за 200 лв. и за 1 лв. не се продава. Владиката пръвъ казалъ истината. Той казалъ: „Слушай, не ставай глупавъ, азъ съмъ владика, не съмъ Христосъ. Докато цѣлувашъ моята ржка, ти все тази глава ще носишъ и добро нѣма да видишъ.“ А онзи, богатиятъ, който дава 100 лв., казва: „Докато цѣлувашъ моята ржка, дърво ще има. Азъ не съмъ Христосъ“. Това значи 100 лв. А жената, която дала 200 лв., казва: „Докато цѣлувашъ женитѣ за пари, никога нѣма да прокопсашъ“. Цѣлувката трѣбва да бжде съвършена, абсолютно безкористна.

Тукъ имате една жена, която е отритната отъ цѣлъ свѣтъ и търси спасение. Тя е жената, която се дави, и се хваща за Христа и казва: „Само ти, Господи, само твоята Любовь, само твоята Мждростъ може да ме избави отъ туй положение, въ което съмъ изпаднала“.

И вие, жени — ще се обърна къмъ васъ и къмъ мъжетѣ — азъ нѣмамъ вашата опитностъ, нали всички сте

цѣлували и сте били цѣлувани, какво сте усѣщали слѣдъ цѣлувката? — Цѣла нощъ сте се въртели на леглото. Защо? — Не сте цѣлунали Христа, а дявола. Тамъ е мъчението. Дѣто се цѣлува дяволътъ, язва се явява, и злото се ражда. Тамъ е всичкото. Забѣлжете, това е единъ фактъ. На жена, която е цѣлунала единъ покваренъ мъжъ, лицето ѝ почернява. На мъжъ, който е цѣлуналъ жена, която не е на мѣстото на Христа, и неговото лице се разваля. Ако е билъ чистъ, непрѣмънно лицето му се измѣня. Цѣлувката винаги произвежда единъ прѣвратъ или за добро, или за зло. Ако сте цѣлунали Христа, непрѣмънно ще свѣти лицето ви, но направили ли сте една грѣшка въ цѣлувката, винаги ще ходите наведени, като тази грѣшница. Ще казвате: „Нѣма за мене смисълъ въ живота“. Тогава, какъвъ е цѣрътъ? — Ще дойдете при Христа. Вие можете да намѣрите Христа и днесъ. Вземете Евангелието, прѣнесете се 2,000 години назадъ или идете 2,000 години напредъ, вие ще намѣрите и ще цѣлунете Христа. И нѣма живо сщество, което да се постави въ положението на тази жена и на което Христосъ да не се изяви. Тогава Христосъ ще каже: „Прощаватъ ти се грѣховетъ, и сега се започва новото ти развитие“.

Христосъ казва: „Слѣзохъ въ дома ти, ти цѣлувка не ми даде“.

Влѣзе една благородна мисль въ тебе. Тази мисль е Христосъ. Нѣкой пжтъ Христосъ минава въ този свѣтъ. Азъ го виждамъ. Често той минава. Сега за себе си азъ нѣма да говоря, ще говоря за единъ ясно-видецъ, който ми разправяше слѣдното нѣщо: „Гледамъ, казва, Христосъ застаналъ при една красива жена — отвънъ много красива, но отвѣтрѣ не — и ѝ говори, а отъ другата ѝ страна, гледамъ и другъ нѣкой ѝ говори“. Христосъ ѝ казва: „Жено, обърни се къмъ Бога, любовь ти трѣбва повече, за да се спасишъ“. Тогава и дяволътъ ѝ пошепва нѣщо. На мѣстото, дѣто ѝ говори Христосъ, тя постоянно си маха ржката край ухото, защото Христосъ ѝ казва: „Любовь!“ А тя подразбира: „Да любишъ, значи, да цѣлувашъ. Какво ще каже моятъ мъжъ?“ Тя плътски разбира любовьта. Едно вѣтрѣшно себеотрицание е процесъ на душата, не е процесъ на тѣлото, на ума. Това е едно съотношение, което сщещ-

ствува между моята душа и моя първоизточникъ, Богъ, отъ когото съмъ излъзълъ.

И всъкога, когато се нашепватъ тия мисли на Христа, ние ги критикуваме. Щомъ дойде нѣкой и ни нашепва такива мисли, за примѣръ: „Отвори търговия, ще имашъ голѣми печалби“ – не махашъ ржка край ухото си. Започвашъ търговията. Щомъ дойде Христосъ, казва на жената: „Жено, ти си богата, толкова дѣчица има тамъ бѣдни, дай 2,000 лв. да имъ се помогне“. Дяволътъ казва: „Не слушай!“ Тя маха край ухото си. Азъ гледамъ хората, все махатъ. На нѣкоя жена говори Христосъ, тя маха на ухото: „Това не е за мене“. Щомъ дойде нѣкой другъ, нашепне ѝ нѣщо, казва: „Готова съмъ“!

И тогава ме питатъ: „Какъ да познаемъ гласа Христовъ, толкова гласове ни говорятъ?“ – Христосъ говори тѣй, както никой другъ. Той казва: „Раздай всичкото си имане на бѣднитѣ!“ А вие махате съ ржка. „Иди въ нѣкоя болница да служишъ на болнитѣ!“ Пакъ махате. „Омий краката на мжжа си, примири се съ приятеля си!“ Пакъ махате. А като ви се каже: „Натрий носа на приятеля си“ – приемате. „Дай го подъ сждъ, 20,000 лв. имашъ да вземашъ“ – „това разбирамъ, толкова пари имамъ да вземамъ“. Когато Христосъ говори, нѣма душа въ свѣта, която да не разбира неговия гласъ. Всѣка мисль, която прави човѣка готовъ за самопожертвуване, е божествена мисль. Въ това нѣма никакво изключение. Приеми я, тя иде отъ Христа. Спरेпшъ ли се да мислишъ, дали е онзи Христосъ, който е билъ прѣди 2,000 години, всичко изгубвашъ. Слушай, приятелю, ако ти чакашъ този Христосъ, който е билъ прѣди 2,000 год., ти ще отидешъ въ дѣното на ада. Този Христосъ е порасналъ сега, прѣди 2,000 години той е билъ малко дѣте. Той е билъ бебе още, на 2 години, а сега е възмжалъ, сега е на възраст, силенъ е. Слѣдователно, нѣма да го търсишъ като едно малко дѣтенце и да казвашъ: „Ехъ, да имамъ едно малко бебенце като Христа и да го помилвамъ!“. Тогава той не е могълъ да спаси свѣта. Бѣгаше въ Египетъ, биха го и го разпѣнаха на кръстъ. Туй бѣше волята Божия. Той си казваше: „Ее, нали си слабъ, тѣй ще бжде!“ Като възкрѣсна, казваше: „Всѣкаква властъ ми се даде на небето и на земята, и въ бждеще нѣма вече тѣй да бж-

де: нѣма да ме биятъ. Идете и проповѣдвайте туй Слово, азъ ще бжда съ васъ до скончаніе на вѣка". Намъ ни проповѣдватъ за разпнатия Христосъ. Азъ не ви проповѣдвамъ за разпнатия Христосъ, азъ ви проповѣдвамъ за онова Христово възкресение на Божията Любовь, на Божията Мждростъ, на Божията Истина, Правда и Добродѣтель, и за онзи Христосъ, който носи животъ въ себе си, който носи Мждростъ, знание на свѣта; за онзи Христосъ, който носи Истината, който иде да ни даде тази вжтрѣшна свѣтлина, да устроимъ домоветъ си, да ни даде Правдата и съ нейната мѣрка да мѣримъ, да ни даде и Добродѣтелята. Христосъ носи и онѣзи велики методи, чрѣзъ които ще можемъ да съградимъ нашитъ домове. Този е великиятъ Христосъ. Ще кажете: „Дѣ е?“ – Азъ го виждамъ сега, шепне на ушитъ ви. Ето, виждамъ Христа, виждамъ го. А вие виждате ли го? Виждамъ го, виждамъ го, Христосъ шепне. Сега опрѣдѣлямъ, кой какво ще направи: нѣкой ще махне съ ржка на ухото си, а другъ ще слуша.

Мнозина мислятъ, че азъ искамъ да омагьосвамъ хората. Не, Христосъ ви говори. И знаете ли какво ви говори Христосъ? Ето какво слушамъ азъ: „Сърцата ви сж студени, отвѣнка има снѣгъ, слѣдователно, нѣмате провѣтряване, противодѣйствиe тамъ има; любовь ви трѣбва, любовь, съ която да прѣдолѣете всичко; любовь, която да стопли тѣзи ледени сърца, да ги стопли съ температура 100,000,000° да свѣтнатъ сърцата ви. Пакъ ви говори Христосъ. Знаете ли какво ви говори? – „Знания, знания ви трѣбватъ. Не ви трѣбватъ знания какъ да стотвите боба, какъ да стотвите пуйката, какъ да накълцате зелето, да направите кебапчета. Не това ви трѣбва, а знания, знания, да прѣдадете тази мждростъ на вашитъ дѣщери, синове, на вашитъ мже, на вашитъ слуги, приятели и неприатели“.

Виждамъ Христа, той ви говори сега, и вие седите. Виждамъ една отлична картина: като, че ли седи една мома, която очаква момъка, който идва сега и ѝ прѣдлага да се сгодятъ. Тя стои много сериозно. Азъ я виждамъ въ сериозна поза. Такава поза сте заели и вие, и азъ казвамъ: всичко е готово, само да не мрѣднете дѣсната ржка при ухото си. Момата казва: „Сега, като дойде момъкътъ, чакай да си помисля, да

го взема ли, или не; да го взема, но имамъ другъ по-богатъ, по-ученъ, повече удобства ще ми създаде, само че той още не ми е прѣдложилъ." Тя рѣшава, мисли, колко сериозно мисли! Сериозно мисли, но за „онзи"! Нѣма какво да мисли: „Взимашъ ли ме, или не? — „Съ тебе съмъ, Господи!" Свършена работа! Оставишъ ли да мислишъ много, нищо нѣма да излѣзе. Има моменти, когато човѣкъ не трѣбва да мисли много. Веднага трѣбва да рѣшава. И ние трѣбва да бждемъ като онзи инженеръ на Наполеона, комуто Наполеонъ казалъ: „Трѣбва да построишъ единъ мостъ за минаване на войската. — Нѣмамъ инструменти. — Азъ ти казвамъ: ако въ 20 минути отгорѣ не построишъ моста, ще те застрѣлямъ". Инженерътъ отдава честъ, отива си веднага, умътъ му заработва, и въ 20 минути построява моста. Нѣма време, нѣма какво съ инструменти да се рѣшава, бързо трѣбва да работимъ. Когато човѣкъ сгрѣши, иска дълъгъ срокъ, обтѣга, протака въ сѣдилището. Грѣшниците искатъ, когато се разглеждатъ дѣлата имъ, да бжде врѣмето дълго. Когато крадемъ, ние искаме дълго да бжде врѣмето, а когато искаме да имаме резултати — обратно — кжсо да бжде. Когато дойде да ни възнаграждаватъ за постѣпките ни, да не се протака това съ години, а като Наполеона, да издаде заповѣдъ да съградимъ този мостъ въ 20 минути, за да се минава отъ единия брѣгъ на другия, отъ единия свѣтъ въ другия. Слѣдователно, тѣзи принципи трѣбва да приложимъ въ домоветѣ си, въ живота си.

Христосъ казва: „Азъ въ дома ти дойдохъ, ти цѣлувание ми не даде, а тази жена, откакъ съмъ влѣзълъ, не прѣстава да цѣлува, не устата ми, а нозѣтъ ми". Тя казва: „Азъ съмъ недостойна да цѣлуна устата ти, а ще цѣлувамъ нозѣтъ ти, тѣзи — прашните нозѣ, които ходятъ по земята". За да цѣлунешъ Христа по устата, изисква се ангелски животъ. Нѣкой казва: „Дай да те цѣлуна по устата!" Ангелски животъ се изисква за това, чистота се изисква! Ако ние бихме цѣнили тѣзи цѣлувки!.. Българитѣ, които сж ходили въ Русия, казватъ, че на Великденъ всички се цѣлуватъ: „цапъ-цапъ" — докато я оцапахъ: „Ну, поцѣлуемся: цапъ-цапъ." Сега Христосъ имъ казва, каква трѣбва да е цѣлувката. Този квадратъ трѣбва да се отвори, и да се изхвърлятъ тѣзи заблуждения; тѣ трѣбва да прѣста-

натъ въ Русия. Казвате: „Православната църква е била такава.“ Ще ви приведа единъ анекдотъ. Единъ отъ рускитѣ императори писалъ до всички руски манастири конфиденциални писма, съ които молилъ — въ който манастиръ се намира главата на св. Иванъ Кръстителъ, да му се изпрати. Той получилъ отъ всички манастири по една глава! Натурялъ ги въ отдѣлни стаи — 40 глави въ 40 стаи. Слѣдъ това отива въ Руския Синодъ и запитва: „Колко глави има св. Иванъ Кръстителъ?“ — „Ваше Императорско Величество — само една глава!“ — „Не“, казва, „40 глави има.“ Взима тѣзи старци, завежда ги въ всички стаи: „40 глави, документално 40 глави!“ Прави сж тѣ: ако вземемъ прѣраждането, може да кажемъ, че Иванъ Кръстителъ ималъ 40 глави, но императорътъ имъ казалъ: „Не заблуждавайте народа съ тия суевѣрия!“ Затуй днесъ страда руската църква, защото Иванъ Кръстителъ ималъ 40 глави!

Богъ поругаемъ не бива. Въ негово име не трѣбва да има никаква лъжа. Ако азъ, въ името Христово, искамъ да ви заблуждавамъ, тежка е кармата на този народъ. Никой не може да прокопса, ако е лъгалъ. Нѣкой казва: „Струва да се лъже.“ Не, никога! Нѣкой пжтъ може да икономисашъ истината, може да избѣгнешъ отговора, или да прѣмълчишъ, но никога да не говоришъ лъжа. Не можешъ да кажешъ истината — мълчи; не можешъ да кажешъ истината — бѣгай, никой не те заставява да говоришъ.

И тѣй, двѣ нѣща сж потрѣбни: смирение, като на тази жена, да познаемъ заблужденията си. Тази жена е познала, че пжтътъ, по който е вървѣла, животътъ, който е водила, знанията, които е имала, всичко туй дало най-лоши резултати. И слѣдъ всичко това тя казва: „Господи, всичко туй сега измѣнямъ.“ Азъ зная, че тази жена, като индивидъ, тя не е една. Тази жена е измѣнила своя животъ, послѣ тя е станала една отлична работница на Христовото дѣло. Тя е измѣнила съвършено живота си. Нейниятъ животъ се измѣни отъ цѣлувката. Слѣдователно, ако и въ насъ влѣзе тази божествена свѣтлина, и ние възприемемъ тази свѣтлина и я цѣлуваме, тя ще произведе всички тия добри резултати.

И тѣй, когато дойде нѣкой въ дома ви, какво трѣбва да направите съ него? Нали, когато имате

jourfixe, дойде у васъ нѣкоя ваша приятелка, нѣкоя ваша възлюблена, която вие си обичате, вие я туряте да седне на вашето мѣсто. Дойде една, цѣлунете я; дойде друга цѣлунете я; дойде трета, цѣлунете я; до 10 като дожаждатъ, цѣлувате ги. Другитѣ 10, които идватъ, не ги цѣлувате. Тогава 10 сте цѣлунали, 10 не. Азъ опрѣдѣлямъ: 10 сж отъ Господа, а 10 – отъ дявола. Вашето рандеву, този вашъ jourfixe все jourfixe ще стане. Като излѣзатъ отъ дома ви, ще почнатъ да ви критикуватъ. Всички ще цѣлунете! Започнешъ ли съ цѣлувка, всички ще цѣлувашъ. Ако не цѣлувашъ, никого нѣма да цѣлувашъ. Тогава вашиятъ jourfixe ще излѣзе благополученъ. Ще кажете: „Тази жена не ми е симпатична“. Ами тази, която цѣлунахте, симпатична ли ви бѣше? Нимà онази жена е била симпатична на Христа? Че на васъ туй, което е симпатично, то е дяволътъ. Имате двѣ моми: едната е скулеста, съ рани, а другата не, красива е. Коя ще цѣлунете? – Красивата. Въ нея е дяволътъ. Въ тази, скулестата, е Христосъ. Въ красивия момъкъ съ мустачкитѣ, тамъ е дяволътъ. Щомъ го цѣлунешъ, ще почернѣе лицето ти. А въ този, грозния момъкъ, тамъ е Христосъ. Въ името Христово ще го цѣлунешъ. Въ него е принципътъ на Христа.

И тази жена прѣдпочете да цѣлуне прашнитѣ крака на Христа, а не чиститѣ на онзи буржоа, защото Христосъ ходѣше съ сандали отъ кожа и безъ чорапи, съ боси крака. Неговитѣ крака бѣха прашни. Та тази жена не цѣлуна краката на Симона, а на Христа. Тя казва: „Господи, и ти си прашенъ и нечистъ, и азъ. Азъ ще ти измия краката, а ти – моето сърце“. И Христосъ ѝ отговорилъ: „Жено, речено-свършено.“ И тя го стори. Сегашнитѣ учени казватъ: „Събралъ ги тѣхъ, все такива невѣжи хора, не ги ли знаемъ кои сж тѣ?“ Че азъ не съмъ дошълъ въ България да събирамъ красивитѣ моми и момци, азъ оставямъ тѣхъ за църквата, а онѣзи, които нѣматъ никакъвъ подслонъ, скулеститѣ, тѣ сж дошли при мене. Тѣй че, нѣма защо да бждемъ въ недоразумѣние, но, веднѣжъ една моя овца изцѣлена по такъвъ начинъ, не я пуцамъ вече. Какво разбирамъ подъ думата въ църква? – Подъ „църква“ разбирамъ едно живо същество, което мисли и чувствува, има воля, а всички тия каменни здания, това сж приюти,

това не сж църкви. А сега свещеницитѣ питатѣ: „Ходишѣ ли на църква?“ Азѣ бихѣ дошѣлъ у тебе, ти си отворена врата. Азѣ виждамѣ, че вратитѣ на сърцата у поповетѣ и владицитѣ сж все затворени, нѣматѣ и ключѣ. Питамѣ клисаря: дѣ сж ключоветѣ? — „Днесѣ дѣдо попѣ не служи, елате въ другата църква.“ Това не е църква. Когато нѣкой иска да дойде въ моята църква, азѣ отварямѣ вратитѣ ѝ за богомолцитѣ въ 4 часа, прѣди да изгрѣе слънцето. Тѣй трѣбва да бждатѣ отворени вратитѣ за всички хора, които искатѣ да служатѣ на Бога, и въ тази църква всички кандила трѣбва да бждатѣ запалени, да се лѣе отѣ тѣхѣ свѣтлина и благодѣ. И който влиза въ нея, трѣбва да остави внѣ всичкия си товарѣ. Това е то църква, тѣй трѣбва да се разбира. Ще кажете: „Ами какво ще стане съ простия народѣ?“ Тѣ не сж прости хора, ние говоримѣ за всички учени — тѣ сж свѣршили гимназии, университети — все съ забавления ли ще ги занимаваме? Ще имѣ позволимѣ да влѣзатѣ въ църквата, да служатѣ. Но какѣ ще служатѣ? — Като дойде владиката, нека се облѣче съ одеждата на любовѣта, тя е вжтрѣшната дреха. Послѣ има единѣ фелонѣ, тя е дрехата на мъдростѣта. Като си облѣкатѣ тѣзи дрехи, послѣ нека си турнатѣ и корони и друго, и тогава нека служатѣ. Като дойде тѣй, азѣ ще му дамѣ първо мѣсто, но, ако дойде съ сегашнитѣ си дрехи, ще го изпждя навнѣ. Внѣ вие, които продадохте името Христово! Идватѣ да служите за пари, да ги събирате въ вашитѣ котлета! Христосѣ не умрѣ за пари, Христосѣ дойде да служи въ името на Божията Любовѣ и Мъдростѣ, за да възкрѣси хората. Туй е не само съ нашитѣ свещеници и попове. Когато говоря истината, въ името на Христа я говоря. Горко на онѣзи, които се противятѣ на тѣзи божествени истини! Въ Христовото име, въ божественото, нѣма никакво заблудение.

Нека българитѣ съятѣ нивитѣ си. Азѣ съмѣ готовѣ да дамѣ на българитѣ 100 пѣти повече жито и царевича, прѣизобилно, нека тѣ съятѣ, и свещеникѣтѣ нека сѣе, но не съ кръста и съ котле въ ржка. Нищо да нѣма въ църквата: никакви пари, никакво разнасяне на дискози. Това е безобразие! Всичко това трѣбва да се изхвърли, тѣй говори Христосѣ. Сега дойде нѣкой, пита ме: „Ти свѣщѣ палишѣ ли въ църква?“ Азѣ казвамѣ:

моята свѣщъ винаги гори, кандилото ми е запалено отъ памтивѣка, то никога не е изгасвало. — Ами въ църквата вѣрвашъ ли?“ — Въ тази, Христовата църква вѣрвамъ, въ църквата на Любовта, въ нея е Христосъ, въ нея сж и всички светии и всички добри хора. — „Ами при насъ защо не идвашъ?“ — Идвалъ съмъ и при васъ, но вашитѣ църкви сж затворени. — „Какъ?“ — Затворени сж тѣ, и сега, азъ не мога да ги цѣлуна. Тѣ искатъ да отида да цѣлуна ржката на владиката. Не съмъ отъ тѣхъ, та да цѣлуна ржката на владиката. Нѣкой пжтъ и моята ржка не искамъ да я цѣлуватъ. Прѣди нѣколко дни дойде единъ човѣкъ, въ когото бѣше духътъ. Слѣдъ като го поканихъ да остане на трапезата, той казва, че никой не трѣбва да ми цѣлува ржката. Послѣ дойде една жена, която ми цѣлуна ржката. Казвамъ си: ее, това внесе въ него съблазнь: „И той е единъ отъ владицитѣ“, помисли си гостенинътъ. Слѣдъ половинъ часъ той стана, излѣзе, иска да се ржува, азъ го спрѣхъ — да не се ржува, и му казвамъ: „на добъръ часъ, хубаво мислишъ.“

Азъ съмъ за онази вътрѣшна цѣлувка на любовта, на нашитѣ сродни души. Нѣкои питатъ: „Какъ да намѣримъ сроднитѣ си души?“ Това е най-лесната работа! По-лесна работа отъ тази нѣма. Това и най-малкитѣ дѣца ще ви кажатъ. До 5—6 годишната си възраст дѣцата ще ви кажатъ какъ. Отъ седемъ годишната си възраст нагорѣ тѣ ще ви заблудятъ. Въ русенско единъ баща ми разказваше, че запиталъ единъ день малкото си дѣтенце: „Синко, откъдѣ си дошълъ?“ Това дѣте му отговорило: „Да не ме смущавате“. — Кой си, откъдѣ си дошълъ? Ако ти имашъ любовта въ себе си, нѣма да го питаешъ откъдѣ е дошълъ. Ти знаешъ, че Любовта знае откъдѣ си дошълъ. Когато ние любимъ хората, отъ Бога сме дошли, а когато не ги любимъ, отъ дявола сме дошли.

Първото нѣщо: като дойде Христосъ въ дома ви, ще измиете краката му съ вашитѣ уста, а това, прѣведено на вашъ езикъ, значи: ще му служите съ мждростъ и любовъ, ще носите неговото Слово безъ никаква примѣсъ. Това е цѣлувката. Когато азъ прилагамъ всичкия си умъ и всичкото си сърце да му служи тѣй, че да нося неговото Слово безъ никаква примѣсъ, това е цѣлувка. Ако така можете да служите на Христа, той ще

ви каже: „Прощаватъ ви се грѣховетѣ, и вашитѣ имена се записватъ въ небето прѣдъ ангелитѣ, и въ бждеще вие ще станете граждани на това велико царство“.

И тъй, азъ сега ви поздравлявамъ всинца да служите на Христа съ мъдростъ, да служите съ любовъ, да ги вложите въ умоветѣ и сърцата си. Този Христосъ азъ го виждамъ, съ него говоря сега. Слѣдъ като си отидете у дома си, той пакъ ще ви говори. Внимавайте, не продължавайте да умувате, но кажете: „Да рѣшимъ!“ Не, кжсъ е срокътъ, веднага рѣшете! Речено и свършено — никакво махане на ржката. Вие ще ми кажете: „Ти говоришъ ли истина, че Христосъ е при насъ сега?“ При васъ е Христосъ, при вашитѣ души, разбирайте вътрѣшно. Говоря ви една велика истина. Великъ е този Христосъ, и когато хората единъ день съзнаятъ тази истина, знаете ли каква култура ще има? Въ Европа ще пътуваме свободно, безъ никакви спънки, и тогава всичко ще поевтинѣе, и житото, и маслото — всичко. Какъ? — Когато хората започнатъ да служатъ на Бога съ любовъ и мъдростъ.

Туй учение трѣбва да го подемаатъ всички духовници. А тѣ се докачатъ още, но Христосъ ще ги застава да не се докачатъ. И учители, и всички други въ бждеще трѣбва да служатъ на Христа съ любовъ и мъдростъ.

Сега азъ ви проповѣдватъ не като на българи, или като на англичани, или като на френци. Азъ ви проповѣдвамъ като на мои братя и сестри въ името на Христа. Никога нѣма да изопача Истината. Азъ ви говоря като на мои братя и сестри, като на приятели, като на ученици, които ви държа на равна нога съ себе си, давамъ ви най-хубавитѣ си мисли, макаръ че треперятъ тѣзи хора вѣнъ, на студа. Азъ ви давамъ най-хубавото отъ себе си, запознавамъ ви съ тѣзи истини, за които никой другъ, отъ 2,000 години насамъ, не ви е говорилъ. Защо? — Защото азъ любя Бога, защото му служа съ любовъ и мъдростъ. И вие всинца можете да му служите. Всинца можете да служите на Бога съ любовъ и мъдростъ. Всички можемъ да бждемъ братя, безразлично, каква е степенъта на нашето развитие. Ще идемъ да работимъ споредъ силитѣ си.

И тъй, ние можемъ да дадемъ тази цѣлувка на Христа, понеже Христосъ е навсѣкждѣ, въ цѣлата при-

рода. Навсѣкждѣ е Христосъ! И ние можемъ да му дадемъ тази цѣлувка; щомъ я дадемъ, ще цѣвнемъ, ще завържемъ и ще станемъ силни. Моитѣ думи сж малко символични, но истинността имъ е отвѣтрѣ. Всѣка мисль, всѣка цѣлувка трѣбва да бжде пропита съ любовь, и като цѣлунете, да не съжالياвате, а да знаете, че сте извършили единъ дългъ, дали сте нѣщо отъ себе си, и тогава ще чуete този гласъ на Христа: „Прощаватъ ви се грѣховетѣ“. „Прощаваме се“ – това е отлична дума. Ако днесъ Съглашението каже на българитѣ: „Прощава ви се дългътъ“, какво ще бжде? – Барбанитѣ ще биятъ изъ града, обявления ще има залѣпени по всички градове, по всички общини, че Съглашението е простило на България 2½ милиарда лева дългъ. А туй, което носи Христосъ, е много повече отъ тѣзи 2½ милиарда лева.

Любовъ и мждрость трѣбватъ на всинца ни сега. Любовъ и мждрость! Нѣкои казватъ: „Еди коя си сестра е кисела“. Казвамъ: тя не е цѣлувала още краката на Христа. „Еди-коя си малко критикува“. Казвамъ: не е цѣлувала краката на Христа. „Еди-коя си е невѣжа“ – не е цѣлувала краката на Христа. Онѣзи мже и жени, сърцата на които сж пропити отъ тази любовь и умътъ имъ – отъ тази мждрость, тѣ сж цѣлували краката на Христа. Човѣкъ, който единъ пжтъ е изпиталъ тази любовь, който единъ пжтъ се е докосналъ до нея, той вече се е издигналъ така, както свѣтътъ не подозира.

И тѣй, служете съ любовь, служете съ мждрость. Туй учение трѣбва да се приложи. Тамъ е силата и спасението въ бждеще.

Бесѣда, държана на 8 януарий 1922 г 10 часа
сутриньта втория день на Коледа
въ София ул. Опълченска № 66

Разговоръ съ Учителътъ

– Защо евреитѣ сами не колятъ кокошки? – Въ бждеще, не само евреитѣ, но никой нѣма да коли животни. Тогава, всѣки момжкъ, който иска да се жени, не само кокошки, нищо нѣма да коли. Рѣцетѣ му трѣбва да бждатъ чисти отъ убийства или отъ кръвь. Ще кажетѣ, че животното е нисше сщество, слѣдователно, всѣки може да посѣгне на неговия животъ. – Не е така. Споредъ мене, както отдаватъ почитъ на умрѣлия човѣкъ,

опъватъ го, заравѣтъ го, така трѣбва да опъватъ и закланото прасе или агне. Нѣма дѣйствиe въ живота, което, най-много до четири поколѣния, да не даде своето противодѣйствиe. Знай, че ако днесъ извършишъ едно убийство, рано или късно, ще понесешъ неговото послѣдствие. Каквото правитѣ, правѣтъ го не отъ страхъ, но отъ любовь. Това изисква Божествѣниятъ моралъ.

— Какъ се изявява Божествѣниятъ моралъ? — Чрезъ закона на любовьта. Нѣма другъ моралъ, освѣнъ любовьта. — Защо? — Защото, ако обичашъ, ти никога нѣма да направишъ зло или прѣстѣпление на онзи, когото обичашъ. Любовьта изключва всѣкакво зло и прѣстѣпление. — За коя любовь се говори? — За която и да е. — Отъ какъвто източникъ да произтича, щомъ е любовь, тя не върши зло. Тя може да се ограничи, може и тебе да ограничи, но никога нѣма да причини пакостъ.

— Какво ще кажете за животинската любовь? — И животнитѣ проявяватъ любовь. И тѣ иматъ съзнание, макаръ и ограничено. Който се занимава съ животнитѣ, трѣбва да бжде снизходителенъ къмъ тѣхъ. Като изучавате животнитѣ, ще разберете, доколко сж развити вашите чувства и способности. И растенията иматъ съзнание. Това може да разбере само онзи, у когото е развитъ моралтъ на любовьта. Той ще се приближава къмъ растенията, като негови по-малки братя. И тѣ ще го приематъ като свой гостъ.

— Трѣбва ли да съчемъ горитѣ? — Не трѣбва. — Тогава какъ ще се отоплѣваме? — Когато хората дойдатъ до съзнание да не сѣкатъ горитѣ, тогава те ще използватъ елѣктрическата енергия не само за освѣтление, както днесъ, но и за отопление. Когато се говори за Божественъ Моралъ, човѣкъ трѣбва да го приеме и приложи безъ никакво оправдание. Какъ ще се отоплѣваме, отдѣ ще вземаме строителенъ материалъ, за това не трѣбва да се мисли. Приложи този моралъ, и не мисли. Той ще ви донесе своитѣ блага. Човѣкъ не живѣе само единъ пжтъ на земѣта. Ето защо, каквото днесъ изработи, то ще принесе своето бждеще благо. Сегашниятъ животъ приготвя бждещитѣ условия. Носете въ ума си мисълта, да се отнасяте приятелски съ растенията. Вашата мисълъ ще укаже влияние върху мисълта и на другите хора, които ще измѣнятъ отно-

шенията си към растенията. Достатъчно е да минеш пръв гората с мисълта, да не се съкат дървѣтата, за да я възприемат и други слѣдъ тебе.

Влиза човѣкъ въ гората, съ брадва въ рѣка, съ намѣрение да отсѣче едно дърво, но като възприеме своята мисъл, той се спира прѣдъ дървото и си казва: Нѣма да го сѣка, и безъ него ще мина. Безъ да подозиратъ, добритѣ хора оставятъ своитѣ добри мисли навсякъде въ свѣта. Те пазятъ като стражъ. Това е законъ. Малцина познаватъ този законъ. Горитѣ, които виждате вънъ отъ себе си, съществуватъ и въ човѣка, въ неговия организъмъ. Ако имахте очитѣ на ясновидеца, щяхте да видите въ човѣка цѣлото растително и животинско царство, които виждате и вънъ отъ него. Слѣдователно, когато се изсичатъ горитѣ въ природата, това се отразява и на горитѣ въ човѣка. Нарушения и изсичания на горитѣ става не само въ България, но и по цѣлия свѣтъ, особено въ Америка. Годишно тамъ изсичатъ стотици декари гори. Обаче, това се отразява зле върху тѣхъ. Неврастенията у хората се дължи на безразборното изсичане на горитѣ. Никждѣ не страдатъ отъ неврастения толкова много, както въ Америка. Причината за неврастенията се дължи още и на безразборното изтрѣбване на животнитѣ. Американцитѣ съзнаватъ вече това и съ законъ забраняватъ изтрѣбването на животнитѣ и изсичането на горитѣ. Вегетарианството масово си пробива пътъ въ Америка. Разрушителното чувство у българина е силно развито. Нѣма дърво, на което той да не е опиталъ брадвата си. Влѣзте въ една гора, и ще видите, колко дървета сж накълцани отъ брадвата на българина. Обаче, той опитва това накълцване и върху себе си. Каквито бѣди дойдатъ, всѣ прѣвъ България ще минатъ и ще я накълцатъ. Който може да чете, ще види, каква история е написана тамъ.

Започнете съ новия моралъ и пазете правилото: Това, което Богъ е посадилъ, човѣкъ да не го изкоренява. Въ бждеще, когато зрѣнието се развие, човѣкъ ще види, че въ организма му съществуватъ такива растения и животни, каквито и въ външната природа. Ето защо, като изучава законитѣ на великата разумна природа, той изучава и себе си. — Вѣрно ли е, че у нѣкои хора прѣобладаватъ такива растения, които оп-

рѣдѣлятъ тѣхното духовно развитие? – Вѣрно е. Има растения, които прѣобладаватъ въ единъ човѣкъ повече, отколкото въ другъ. И на това отдаватъ неговото високо духовно развитие. Въ едни хора прѣобладава червѣния цвѣтъ, въ други – синия, жълтия или зеления и т.н. Всѣки цвѣтъ дава специфиченъ характеръ на човѣка. Сщевремѣнно, цвѣтътъ показва посоката, по която човѣкъ се движи – нагорѣ, или надолу, надѣсно, или налѣво. Казва се, че човѣкъ е мислещо сщество. Понеже мисълта е носителъ на свѣтлина, значи, човѣкъ е свѣтлина. Тя е създавала животѣ форми въ свѣта. Когато земната свѣтлина се хармонира съ Божествената, тогава човѣкъ започва да свѣти. Докато е на землѣта, човѣкъ е трансформаторъ на Божествѣната свѣтлина.

– Защо нѣкога не успѣваме въ живота си? – Защото работите ви се усложняватъ, а нѣмате методи за разредѣване на гжстата материя. Нѣкой се оплаква, че не може да тѣче. Да знаешъ да тѣчешъ, това е голѣмо изкуство. Поглеждашъ стана, мислишъ, че се тѣче лесно. Обаче, като започнешъ да насновавашъ, виждашъ, че не можешъ. Не се обезсърчавайте, но започнете отъ елементарните работи и постепенно вървете къмъ по-сложните. Богъ е опрѣдѣлилъ програмата на всѣки човѣкъ. Слѣдователно, всѣки може да изпълни тази програма. Другъ е въпросътъ, ако искашъ да излѣзешъ вннъ отъ програмата си. Тамъ се иска особена сила. Малцина могатъ да направятъ това.

И тѣй, като станешъ сутринъ отъ сънь, кажи си: Всичко, което Богъ ми е начерталъ за деня, мога да го изпълня. Ако започнешъ да се съмнявашъ въ това или философствуашъ, самъ ще се спѣнешъ. Запримѣръ, Богъ е наредилъ днесъ да работишъ, за да израснешъ единъ милиметъръ на височина. Казвашъ: Дали мога да израсна толкова? – Работи, и не се съмнявай. Ще израснешъ, колкото ти е опрѣдѣлено. Ти трѣбва да достигнешъ 1,60 м. височина. Ще работишъ, и всѣки день ще прибавяшъ по малко къмъ ръста си. Опрѣдѣлено е на човѣка, какви очи да има, какъвъ носъ, уста, уши и ако той не се меси въ този планъ, ще стане точно, както е казано. Опрѣдѣлено е сщщо, каква професия човѣкъ ще изпълнява. Не една, най-малко сто професии имате на разположение. Отъ васъ

зависи, коя ще си изберете. Обаче, вѣнѣтъ отъ стоте професии, нѣмате право да взимате друга. Човѣкъ умира, безъ да е реализиралъ даже стотна частъ отъ програмата, която му е опрѣдѣлена. Опрѣдѣлено ти е да станешъ ученъ, а ти искашъ да станешъ дѣржавникъ. Защо измѣняшъ своето прѣдзначение? — Искамъ да бжда като приятеля си. — Това е подражание. Не подражай на никого, но изпълни своята програма. Роденъ си да станешъ ученъ. Ще вземешъ микроскопа и ще правишъ научни изслѣдвания. Роденъ си за поетъ. Ще вземешъ перото и ще изпълнишъ програмата, която ти е дадена. Кажи си: Всичко, което Богъ е начерталъ, ще изпълня. Ще реализирамъ всичко, което е вложилъ въ мене. Условиата, които ми е далъ, разумно ще използвамъ. Каквото Богъ е казалъ, ще изпълня.

Мнозина се питатъ: Мога ли да изпълня плана, който Богъ ми е начерталъ? — Такѣвъ въпросъ не се задава. Единъ денъ прѣди заминаването си за другия свѣтъ, тогава можешъ да се запиташъ: Свършихъ ли това, което ми бѣше опрѣдѣлено? Ако не си свършилъ всичко, ще го туришъ въ съзнанието си, като задача на бждещия животъ. Човѣкъ е дошълъ на земята да расте и да се развива, а не да боледува и умира. Да бждешъ боленъ, беденъ, хилавъ, това е човѣшката програма. Програмата, която Богъ е наредилъ, е съвсѣмъ друга. Като влѣзе човѣкъ въ тази програма, всичко се нарежда добрѣ. Какво ще кажете за онзи волъ, който напуца гората и отива между хората. — Защо напуца гората? — Да научи нѣщо ново отъ хората. Ще научи да оре нивите имъ. Споредъ мене, положението на вола въ гората е по-добро отъ това, да работи на хората. Въ гората той е свободенъ, а въ дама на господаря си — ограниченъ. Такова е положението и на хората. Като изгубятъ свободата си, те влизатъ въ обществото на цивилизованите, да ги дупчатъ съ остена. Не трѣбва да излизате вѣнѣтъ отъ Божествѣния планъ. Който излѣзе, остенъ го чака. Така е решилъ Господъ. Ако не искате доброволно, съ остенъ ще изпълните Божията воля. Въ това нѣма никакво изключение. Спасението на всички е въ изпълнението на Божия планъ. Всѣки има свой пжтъ. Какви дарби не се криятъ въ човѣка! Въпрѣки това, той се стрѣми къмъ цивилизацията. Тя нищо не допринася. Често водятъ учениците на прѣдставле-

ния, даватъ имъ да четатъ различни романи. Не е лошо това, но, като не разбиратъ истината, те се мжчатъ да подражаватъ на главните герои. Така, те сами си пакостятъ. Младиятъ казва: Ето единъ случай да стана герой. Стариятъ пжкъ казва: Ехъ, да бяхъ младъ! — Какво ще направишъ, ако си младъ? Ще вършишъ глупости. Пжкъ и авторътъ на романа едва ли изнесълъ фактите, както сж въ дѣйствителностъ. Малко писатели има, които изнасятъ дѣйствителния животъ. Ще кажете, че героите прѣдставятъ умни хора. — Да, умни хора, които играятъ на вжже.

Уменъ човѣкъ е този, който прѣдвижда, какво зло прѣдстои да му се случи и най-малко десетъ години прѣди това го избѣгва. Ще кажете, че героите сж смѣли, рѣшителни хора. Ако сж смѣли и умни, това е една страна, ако сж смѣли и безсмислени, това е друга страна. Нови писатели, нови романисти ни трѣбватъ — да изнесатъ сжществѣното въ живота. Ако романистътъ вземе героя си отъ най-низкото общество, отъ калъта на живота и го издигне до положението на истински човѣкъ, този герой е достоенъ примѣръ за подражание. Обаче, да вземешъ за герой човѣкъ отъ високо общество и да го свалишъ до най-низкото стъпало на живота, този герой ще внесе изкушение между младите. Ще дойдатъ новите писатели, ще дадатъ ново направление на човѣшката мисълъ. Какво ще ви прѣдамъ, ако покажа само знанията си прѣдъ васъ, безъ да ви дамъ условия за придобиване на тѣзи знания. То е всѣ едно, да давамъ пари подъ лихва. Какво ще придобия отъ това? Лихварътъ, освѣнъ че не печели, но повече губи. Вншно печели нѣщо, но вжтрешно губи. Който дава пари подъ лихва, сжкращава живота си. Азъ съмъ наблюдавалъ много такива случаи въ живота си. Ако си лихваръ, трѣбва да станешъ съвсемъ безчувственъ. Той се мжчи да се огражда, но работата му не излиза на добъръ край. Лихварството не е пжтъ за забогатѣване. Казвалъ съмъ въ шеговита форма: Ако искашъ да продължишъ живота си, взимай пари на заемъ. — Защо е така? — Щомъ имашъ да давашъ, твоятъ кредиторъ ще се моли да се продължи живота ти, за да изплатишъ задълженията си. По-добрѣ да взимашъ пари на заемъ, отколкото да давашъ. По-добрѣ е да отнѣмешъ злото на хората и да имъ дадешъ добро. Значи, да не давашъ на

заемъ зло. Американцитѣ съзнали това и създали отлична система въ отношенията. Въ Америка хората избѣгватъ да си пакостятъ. Нѣкой беденъ иска помощъ отъ богатия. Послѣдниятъ му казва: Ето, имамъ голѣма кѣща. Нуждая се отъ помощникъ. Ела при мене: ще палишъ печкитѣ, ще метешъ и ако искашъ, може да се учишъ. Много бѣдни свършватъ така университетъ. Нѣколко студенти взиматъ подъ наемъ една кѣща; образуватъ студентски клубъ. Тѣ не взиматъ външна прислуга, но приематъ бѣдни студенти, които работятъ въ кухнята, чистятъ и миятъ салона и така се хранятъ и учатъ. Между десетъ богати студенти могатъ да минатъ десетъ бѣдни съ своя трудъ. У насъ мнозина очакватъ наготово. Ето защо, трѣбва да се създаде работа за всички.

— Какво ще кажете за тѣзи, които остаряватъ? — Кой остарѣва? Въ Божествѣната програма не е прѣдвидено никакво остаряване. Щомъ остарявашъ, ти си извънъ кръга на живота. Ще те пратятъ на онзи свѣтъ и слѣдъ врѣме ще дойдешъ като младъ, готовъ за работа. Подъ „старъ“ разбирамъ уменъ човѣкъ. Значи, можешъ да остарѣешъ, т.е. да поумнѣешъ, но не да станешъ инвалидъ. Това не е прѣдвидено въ Божията програма. Като изпълнявате великия Божи планъ, вие ще живѣете и ще заминете за другия свѣтъ, безъ да сте били тежестъ на нѣкого.

Отъ всички се изисква да влѣзете въ новия животъ, да се потопите въ новата атмосфера. Прѣдставете си едно общество отъ 100—200 души, все разумни и благородни хора. Достатъчно е тѣ да съединятъ своя духовенъ и материаленъ капиталъ, за да направятъ чудеса. Да направимъ слѣдното изчисление: взимаме сто души, всѣки отъ които е свързанъ съ още дѣсетъ хиляди. Значи, 10 хиляди по сто, прави единъ милионъ. Знаешъ ли, какво прѣдставятъ единъ милионъ души, които живѣятъ въ единомислие? Всѣки отъ тѣхъ е свързанъ съ още десетъ хиляди отъ астралния свѣтъ. Значи, $1,000,000 \times 10,000 = 10,000,000,000$. Да си прѣдставимъ, че стоте души сж на бойното поле. Всѣки отъ тѣхъ има тилъ отъ единъ милионъ войници. Тѣзи пжкъ иматъ още по десетъ хиляди, пакъ тилъ. Както виждате, за всѣка работа човѣкъ има възможность да направи поне десетъ хиляди опити. Ако единъ човѣкъ

има десетъ хиляди възможности за една работа, можете ли да си представите, какви възможности се криятъ за десетъ хиляди души? Казвате: Какво могатъ да направятъ сто души? — Ако си самъ, малко се очаква отъ тебе, но като си свързанъ съ още 10,000 души, това е тилъ, на който можешъ да разчитаешъ. Съ помощта на толкова души, и най-силниятъ бентъ може да се прѣмахне. Като знаете, че не сте сами, не се обезсърчавайте. Единъ ще гони десетъ хиляди. — А двама? — Двамата, това сж двата принципа. И задъ втория има още десетъ хиляди.

Първото нѣщо: У всички да се яви съзнанието, че задъ насъ има единъ великъ, мощенъ тилъ. Задъ този тилъ е Господъ. Никой не може да апелира за помощъ направо къмъ Господа. Ще вървите постепенно отъ една йерархия къмъ друга, докато най-послѣ стигнете до Господа, дѣто всичко става моментално. Сегашното човѣчество е дошло до границата, дѣто е Христосъ. Той се е наелъ да помогне на човѣчеството да си свърши всичката работа. Той работи съ закона на единия милионъ. Затова е казано въ Писанието: „Тисяща на тисящи ще служатъ.“ Това показва, че имаме тилъ задъ себе си и съ него всичко можемъ да направимъ. Въ това е смисълътъ на живота. Ако живѣемъ само за себе си, нищо нѣма да оставимъ на земята. Като живѣемъ за Господа, ще работимъ и за тила. Който живѣе за себе си, не е разбралъ смисъла на живота. Който разбира закона на десетътъ хиляди и на единия милионъ, безъ страхъ може да отиде и въ най-отдалечения край на свѣта. Единъ отъ десетътъ хиляди ще те посрѣдне, ще ти послужи и прѣпоръча на други. Дѣто и да стигнешъ, поне единъ отъ десетътъ хиляди ще те посрѣдне, нѣма да останешъ самъ. Още на първата станция ще бждешъ посрещнатъ и ще ти услужатъ. — Кога ще бжде това? — Когато си кажешъ: Докато съмъ въ този кръгъ, съ всички възможности и условия, дѣто Богъ ме е поставилъ, всичко мога да направя. Ако се усъмнишъ и кажешъ, че нищо не можешъ да направишъ, че никой не се интересува отъ тебе, ти ще останешъ самъ. Имай прѣдъ видъ стотъ, десетътъ хиляди и единия милионъ. Въ тѣзи числа е великото. Чрезъ тѣхъ се проявява Господъ. Азъ искамъ да се яви у васъ желание да реализирате Божествения планъ. Само така ще

зачитате Божественото въ човѣка. Нѣма култура, нѣма еволюция, ако не зачиташъ Божествѣното въ човѣка.

Да изпѣемъ пѣснитѣ: „Благославяй, душе моя, Господа" и „Росна капка". (Всички братя и сестри, събрани около Учителя въ малката трапезария на „Опълченска", пѣятъ съ въодушевление. Студентъ, снеженъ день. Прозорцитѣ сж отворени. Отвѣнъ, прѣдъ прозорцитѣ присѣднали братя и сестри, съ притаенъ дѣхъ, слушатъ тихите, но дълбоки слова на Учителя). Учителътъ продължи. Псалмопѣвецътъ казва: „И Господъ ще ви бжде задна стража". А за бждещето се казва: „Винаги ще гледамъ Господа прѣдъ лицето си." Значи, като слиза човѣкъ на земѣта, Господъ му е задна стража, а като се качва, Господъ му е прѣдна стража. Сегашниятъ човѣкъ е слѣзълъ толкова дълбоко, въ такъв тунелъ, че като излѣзе отъ него, ще се пази, другъ пжтъ да не попадне тамъ. Това слизане и качване подразбира обработване на материала. Използвайте материала, безъ да противодѣйствувате. Използвайте естествените противодѣйствия и не си създавайте изкуствѣни. За да не грѣшите, држте се за закона. Знайте, че въ пжтя, по който вървите, има само печалби. Въ този пжтъ е истината.

Изпейте още една пѣсень. (Диригентътъ си подаде главата отвѣнъ, даде тонъ на външнитѣ и вжтрешнитѣ, и всички запяха любимата пѣсень „Ще се развеселя". Че мржква вече, че вънъ е студено, никой не мисли за отиване).

Учителътъ продължи: Доброто сърдце подразбира винаги просвѣтенъ умъ. Но просвѣтениятъ умъ не подразбира винаги добро сърдце. Всѣко чувство е качество на врѣмето, което го установило. Кое е по хубаво: Да те обичатъ, или да обичашъ? И като обичашъ, и като те обичатъ, всѣкога ще страдашъ 50%. Имашъ единъ скжпоцѣненъ камжкъ. Радвашъ му се, обичашъ го. По едно врѣме ти мине мисълта: Дали не е фалшивъ този камжкъ? Сърцето ти трепне. Послѣ се успокоишъ и казвашъ: Не е фалшивъ. Ами ако е фалшивъ? — Пакъ ти трепне сърдцето. Съмнѣнието създава страдания. Обаче, то е неизбѣжно. Като обичашъ, и като те обичатъ, всѣ ще се съмнявашъ. Ти се съмнявашъ въ скжпоцѣнния камжкъ, а онзи, който е продалъ камжка, се съмнѣва, да не би паритѣ да сж фалшиви. Съмнѣнието е причина

за трепване на човѣшкото сърдце. Нѣма човѣкъ, на когото сърдцето да не е трепвало. Ако си на мѣстото на Бога, по-добрѣ е да обичашъ; ако си на мѣстото на цвѣте, по-добрѣ е да те обичатъ. Всѣки день иде росата и свѣтлината да го възрастватъ. Това сж писма, които го насърчаватъ.

— Може ли едновременно да обичашъ и да те обичатъ? — Когато обичашъ, ти си като Бога; когато те обичатъ, ти си като цвѣтъ. Отъ онзи, който обича, много се иска. Понеже много се иска отъ Бога, затова Той създаде свѣта. Когато се говори за любовта, приятна, мека свѣтлина ни обикаля. Когато се говори за любовта на земята, става дума за користна и безкористна любов. Когато се говори за Божията Любов, думата „користъ“ е изключена. Божията Любов е известна само като любов, като свѣтлина на живота. Любовта може да се прѣдстави въ двѣ живи картини, за които може само да се каже: Ела, вижъ! Така посетиха и съ Павелъ. Качиха го на третото небе и казаха: Гледай, и каквото видишъ, то е за тебе. А за онѣзи, които не могатъ да видѣтъ, ти ще пишешъ. Ако влѣзете въ невидимия свѣтъ и се усъмните въ това, което видите, ще минете прѣзъ такива страдания, които никога не сте изпитвали. Ще слѣзете до дѣното на ада, дѣто е мѣстото на съмнѣнието. Адътъ не е толкова страшенъ, както сж страшни противорѣчията. Въпрѣки това, тѣ сж неизбежни въ еволюцията на човѣка. Като слизатъ на земята, и ангелътъ, и волътъ ще минатъ прѣзъ противорѣчия. Който разбира закона, знае, че тѣ сж на мѣстото си и лесно се справя съ тѣхъ. Който не разбира закона, туря ги на гърба си и бѣга съ тѣхъ. Като знаете това, прѣкарайте всичко прѣзъ вашия огънь. Скъпоцѣнниятъ камъкъ задржте за себе си. И Христосъ, като намѣри скъпоцѣнния бисеръ, отказа се отъ всичко земно.

Ще ви прѣдставя една романтична картина. Младъ, красивъ момъкъ се отчаялъ отъ живота и изпадналъ въ песимизъмъ. Майка му, баща му, учителътъ му го увещаватъ, посочватъ му добрата страна на живота. Обаче, за него животътъ нѣмалъ смисълъ, той решилъ да се самоубие. Тръгналъ къмъ гората да търси мѣсто да се самоубие, но единъ маскиранъ човѣкъ се приближилъ до него и му пришепналъ нѣщо. Момъкътъ се из-

правилъ, погледналъ нагорѣ, усмихналъ се и се отказалъ отъ намѣрението си да се убие. — Кое е това лице? — Неговата възлюблена. Той мислилъ, че тя не го обича. Понеже била отъ високо произхождение, тя се маскирала, да не я познаятъ, но на него се открила — прошепнала му нѣколко утѣшителни думи. Той веднага се прѣобразилъ, забравилъ отчаянието си, и двамата се върнали назадъ. (Въ този моментъ, лампите изгаснаха — токътъ се прѣкъсна. Изпяхме пѣсенъта „Любовъта е изворъ.“ При слабото освѣтление на свѣщъта, при хубавата пѣсенъ и задушевната обстановка, това прѣдставяше повече зазоряване, отколкото смрачаване). Слѣдователно, не се съмнявайте въ вашите възлюблени. Знайте, че тѣ никога нѣма да ви оставятъ. И Христосъ, когато бѣше на кръста, каза: „Господи, защо си ме оставилъ?“ Той трѣбваше да мине прѣзъ огънь и като издържа изпита си, каза: „Господи, въ Твоите рѣцѣ прѣдавамъ Духа си.“ Слѣдъ тѣзи думи, Христосъ видѣ своя възлюбенъ, Който на третия денъ Го възкреси. Когато изпадне въ мъка и отчаяние, човѣкъ се чувства изоставенъ отъ своя възлюбленъ. Това не е изключено. Всѣки ще бѣде изоставенъ, за да придобие извѣстна опитностъ. Това не е признакъ, че нѣма любовъ, но необходимостъ. За да се прояви по-високата любовъ, нужно е вашиятъ възлюбленъ да скрие лицето си отъ васъ, времѣнно да ви изостави.

— Дѣ сж нашитѣ сродни души? — Тѣ се криватъ отъ васъ. Ако имахъ време, щяхъ да ви изнеса примѣри отъ романитѣ на велики писатели, въ които се описва живота на сроднитѣ души. За да изнесатъ тѣзи примѣри, писателитѣ сж възприели мислитѣ на нѣкоя душа, заминала за другия свѣтъ. Тѣзи писатели пишатъ подъ диктовка. Докато любовъта се изявява, човѣкъ е внимателенъ въ отношенията си. Когато любовъта слѣзе въ астралния свѣтъ, явяватъ се сѣнки, които я покриватъ. Като слѣзе на физическия свѣтъ, любовъта започва да ограничава. Тя поставя човѣка въ ограничения. Докато е на физическия свѣтъ, човѣкъ всѣ ще туря въ кафезъ възлюблената или възлюбления си. Всѣ ще се намѣри нѣкой да ви тури въ кафезъ. Изпейте пѣсенъта „Сжбуди се, братко мили.“

— Нѣма Любовъ като Божията Любовъ.

8 януари, 3 ч. слѣдъ обѣдъ 1922 г.

ул. „Опълченска“ № 66 София.

Този разговоръ се е състоялъ на 8 януари 1922 г. отъ 15 ч. въ трапезарията на дома на ул. Опълченска 66 и е непосредствено продължение на бесѣдата
"Цѣлувание ми не даде"

Защо твоитѣ ученици ядатъ и пиятъ?

И тѣ му рекожъ: „Защо ученици-тѣ Иоаннови често постятъ, и молбж правятъ, така и фарисейскѣи-тѣ, а твои-тѣ яджтъ и пиятъ? Ев. Лукж 5:33.

Поясненията върху единъ стихъ могатъ да бждатъ прями и косвени. Прямитѣ обяснения сж обяснения за дѣцата, а косвенитѣ – за възрастнитѣ.

Когато учителтъ въ първо отдѣление разправя на дѣцата за събирането, той взема мамули и казва: „единъ мамулъ и още единъ мамулъ колко ставатъ? – Два мамула“. Дѣтето гледа и казва съ страхъ: „два“.

Сега нѣкои хора иматъ това свойство на ума си, т.е. да казватъ: „дайте ни да го пипнемъ, да видимъ“. И те, като малкитѣ дѣца, казватъ: „единъ мамулъ и още единъ ставатъ два“. Мислите ли, че като кажемъ: едно зърно мамулъ и още едно ставатъ двѣ, сме разрѣшили цѣлия въпросъ на мамулитѣ? Мислите ли, че ако даже съберемъ 100 мамула и още 100 мамула, сме разрѣшили въпроса на мамулитѣ? Ако дори знаемъ да дѣлимъ и умножаваме, въпросътъ за царевицата, мамулътъ, остава неразрѣшенъ. За да се разрѣши, трѣбва да имаме други познания, да знаемъ при какви условия тази царевица расте, кога се сѣе, при каква почва расте, какъ се развива, за какво се употрѣбява и каква може да бжде нейната сила. Сега, по тази аналогия, вие можете да си правите и по-далечни сравнения. За примѣръ, често въ математиката има обяснения за функциитѣ.

Функции има и въ физиологията, тѣ сж физиологически функции. Функции има и въ сърцето, функции има и въ ума, и въ обществения животъ, и въ домашния – навсѣкждѣ все има функции. И сега, като се върнете дома си, онѣзи, които знаятъ повече за функциитѣ, нека разправятъ, какво е функция. Каква е функцията

на жената? — Да готви. Каква е функцията на учителя? — Да учи. Каква е функцията на свещеника? — Да служи. Каква е функцията на крадеца? — Да краде. Това сж първа степенъ функции, т.е. прями функции. Сега, учителътъ не е роденъ само да учи, свещеникътъ не е роденъ само да служи. Туй е прямото обяснение на стиха. Една царевица и една царевица правятъ двѣ царевици.

Обаче, въ косвеното обяснение на единъ въпросъ или на една идея се съдържа по-дълбоко знание за самия прѣдметъ. Ние можемъ да докажемъ комуто и да е, че човѣкъ има душа, тъй както можемъ да докажемъ, че една царевица и още една царевица правятъ двѣ царевици. Можемъ да поставимъ когото и де е въ магнетически сънъ, да извадимъ двойника му, въ който живѣе душата, и да го стгжстимъ. И ето, отвънъ единъ човѣкъ и още единъ двама сж, но тия двама живѣятъ въ единъ човѣкъ. Възможно ли е това? — Възможно е. Туряме ги единъ въ другъ, събиратъ се и послѣ пакъ изваждаме единиятъ. Значи, правимъ този процесъ. Ние не само трѣбва да знаемъ, какъ да извадимъ този двойникъ, но трѣбва да знаемъ и онѣзи велики закони, при които душата се развива, расте и придобива своитѣ знания. Ние трѣбва да се поучимъ отъ царевицата, когато тя пуца своитѣ коренчета въ черната почва. Тя стои на много по-низка степенъ на развитие отколкото ние, но когато се посади въ почвата, тя умѣе да схване онѣзи елементи, които сж необходими за насъ, и така да ги усвои, че отъ туй складиране на тѣзи елементи въ царевицата да зависи нашия животъ. Ако царевичнитѣ зрънца, житнитѣ зрънца, ечемичнитѣ зрънца не събираха тѣзи елементи за животъ, какво би станало съ насъ, ингелигентнитѣ хора, които мислимъ, че сме много културни? Ние не владѣемъ още знанието на царевицата, на житото, на крушата, на сливата, а при това казваме: „ябълка е това, круша е това!“ Или: „той е простъ като круша“. Не, крушата по своята специалность седи 10 пѣти по-високо отъ човѣка въ културно отношение. Турцитѣ казватъ: „персенги олсунъ“, т.е. на калемъ иде. Туй буквално не е вѣрно. Не е вѣрно, че една царевица и една царевица правятъ двѣ и че крушата седи 10 пѣти по-високо отъ човѣка.

Това е по косвенитѣ обяснения, а не по прямитѣ: по прямитѣ е обратно.

Сега, тукъ може да се роди цѣлъ споръ. Може да споримъ, колкото искаме по въпроса.

Тѣзи учени хора задаватъ на Христа въпроса: „защо ученицитѣ Иоанови често постятъ и молба правят, така и фарисейскитѣ, а твоитѣ ядатъ и пиятъ, има гуляй, ядене и пиене?“ Ами че да пости човѣкъ, много наука ли се изисква? Голѣма наука ли е това, човѣкъ да пости и молба да прави? Ни най-малко не е наука. Като ти се сковатъ устата, какво ще правишъ? Постишъ. Стомахътъ ти нищо не взима, казвашъ: „постъ“. Като те биятъ, ще се молишъ и оттатъкъ ще минешъ: „моля ти се, мамо!“ Та нѣкои хора мислятъ, че много нѣщо правятъ, че постили и много се молили. Като има камшикъ, ще се молишъ, и ние знаемъ отъ коя култура си. Съврѣменнитѣ хора казватъ: „лѣкарътъ ми забрани да ямъ, на диета съмъ, ще се пости“. Не, не, не. „До сега ядохъ и пихъ, но отсега ще постя“. Каква култура има въ това? Нима Господъ се нуждае отъ нашия постъ и молитва? Нима Господъ се нуждае отъ нашитѣ сълзи, постоянно да плачемъ и да се оплакваме?

Двама студенти си приказватъ. Единиятъ дава съвѣтъ на другия, който е бѣденъ, да отиде при единъ неговъ богатъ чичо, добъръ, духовенъ човѣкъ, да му иска пари. „Иди при него, поискай му пари, но гледай да започнатъ сълзитѣ ти да капятъ. Ако заплачешъ, ще ти даде пари, ако не заплачешъ, нѣма да ти даде. Той е човѣкъ, който само на сълзитѣ вѣрва“. Отива, и опитътъ излиза сполучливъ. Нима днесъ опитътъ не излиза сполучливъ, когато посѣтимъ нѣкои бѣдни? Нѣкой вѣстникарь веднага ни описва състоянието. Така описватъ глада на руснацитѣ. Нима сърцето ни не се отваря? Отваря се. Но ако тази храна не отива до болнитѣ, до гладнитѣ, а отива въ джобоветѣ на здравитѣ? Та и Господъ, когато изпраща толкова много храна, по-вече отколкото трѣбва, не се ли изгубва тя нѣкъдѣ изъ треноветѣ? Господъ изпраща комисия, да види какво става съ тази храна. Хората гладуватъ въ Русия, Англия, Германия, България, всѣкъдѣ се изгубили тѣзи вагони, и храната я нѣма. И всички религиозни хора какво правятъ? „Хайде да се помолимъ на Господа,

пакъ да изпрати храна!" Пакъ му се молятъ. Както виждате, тази година Господъ пакъ изпраща, и пакъ се губи. Всѣка година Господъ изпраща 10 пѣти по-вече и хората започватъ да се чудятъ, кждѣ отива тя?

„А, казватъ Иоановитѣ ученици – т.е. тѣзи на старата култура – постѣли и се молили, и фарисейскитѣ сжщо, а онѣзи на Христа само яли и пили". Сега намъ ни казватъ: „какъвъ е пѣтътъ за спасението?" Азъ ще ви приведа единъ разказъ и ще ви оставя послѣ математически да си разрѣшите тази велика проблема, какъ да се оправи свѣта. Въ далечното минало, въ прѣдисторическитѣ врѣмена, живѣлъ нѣкой-си прочутъ царъ – Ормуздъ-Дей, който билъ поклонникъ на Единния Богъ, Богъ на вѣчната хармония. Но въ съсѣдното царство, неговъ съсѣденъ събратъ билъ царъ Соломонъ-Ра. Той билъ многобожникъ, но не само многобожникъ, но и поддържалъ жертвоприношенията, принасялъ човѣшки жертви на боговетъ си. Царъ Ормуздъ-Дей ималъ петъ много красиви дѣщери. Първата отъ тѣхъ, Адита, била най-красивата и най-умната въ цѣлото царство. Обаче, въ сърцето на царъ Соломонъ-Ра се заражда едно желание, да може да открадне дѣщеритѣ на Ормуздъ-Дея. Щомъ се зародила въ него тази идея, той повиква най-вѣщитѣ си мждреци и имъ заръчва да направятъ единъ палатъ, който да се отваря и затваря по магически начинъ. Въ този палатъ да се изкопае единъ тунелъ, прѣзъ който да се отива до царството на Ормуздъ-Дея. И по единъ тайнственъ начинъ дѣщеритѣ на Ормуздъ-Дея започнали да изчезватъ. И тѣй, всичкитѣ дѣщери на Ормуздъ-Дея били задигнати и затворени въ този палатъ, направенъ по магически начинъ, за да не може да бждатъ освободени. Ще кажете: „каква ли му е била цѣльта, да се ожени ли за тѣхъ?" Не, ни най-малко. Понеже той принасялъ жертви, ималъ прѣдъ видъ да ги принесе жертва на своитѣ богове, за да го направятъ най-виденъ царъ въ свѣта. Когато тѣзи петъ сестри се намѣрили затворени въ палата, тамъ прѣкарали цѣла година. Втората година започнали да разсждаватъ, да търсятъ начинъ за освобождението си. Най-голѣмата дѣщеря, Адита, намѣрила една книга въ своята стая, която била оставена отъ мждрецитѣ, които правили този палатъ. Тѣ били отъ бѣлата ложа. Адита разбирала тайния езикъ на тази книга, въ която се пишело, че

еди-кждѣ-си имало 4 ключа. Единиятъ билъ обѣрнатъ къмъ изтокъ, другиятъ — къмъ западъ, третиятъ — къмъ сѣверъ, четвъртиятъ — къмъ югъ. За да си отворишъ, ще завъртишъ единъ пжтъ ключътъ къмъ изтокъ, два пжти — ключътъ къмъ западъ, три пжти — ключътъ къмъ сѣверъ и четири пжти — ключътъ къмъ югъ. Послѣ отново ще ги завъртишъ: източниятъ ключъ ще завъртишъ два пжти, западниятъ три пжти, сѣверниятъ — четири пжти и южниятъ — петъ пжти. Ще завъртишъ пакъ наново ключоветѣ: източниятъ — три пжти, западниятъ — 4 пжти, сѣверниятъ 5 пжти, южниятъ — 6 пжти. Като ги завъртвашъ тѣй, числата ще вървятъ едно слѣдъ друго. Като ги завъртишъ по 3 пжти, ще се образува числото 12. Тѣй ще намѣрите по колко пжти ще завъртите източния, по колко пжти западния, по колко пжти сѣверния и южния ключове: Тогава математически ще си направите едно съотношение и ще работите. Слѣдъ като се завъртятъ тѣй ключоветѣ въ този палатъ, ще се отвори тази врата, отдѣто трѣбвало да излѣзатъ навѣнка. Тѣй казва мждрецътъ въ тази книга: щомъ влѣзешъ, ще завъртишъ вратитѣ по обратенъ пжтъ — източната врата ще завъртишъ 6 пжти, западната — 7 пжти, сѣверната — 8 пжти, южната — 9 пжти. При всѣко ново отваряне постепенно ще намалявашъ. При второто отваряне: източната — 5 пжти, западната — 6 пжти, сѣверната — 7 пжти, южната — 8 пжти. При третото отваряне: източната врата — 4 пжти, западната — 5 пжти, сѣверната — 6 пжти и южната — 7 пжти. Щомъ излѣзешъ вѣнка, други ключове има. Тогава ти и сестритѣ ти ще се върнете дома си. И тѣй:

При излизане:

	при I отвар.	при II отвар.	при III отвар.
Източ. врата:	1	2	3
Запад. врата:	2	3	4
Сѣвер. врата:	3	4	5
Южн. врата:	4	5	6

При влизане:

	при I отвар.	при II отвар.	при III отвар.
Източ. врата:	6	5	4
Запад. Врата:	7	6	5
Сѣвер. врата:	8	7	6
Южната врата:	9	8	7

Обща табличка при отваряне и затваряне:

Източната врата – 1, 2, 3, 4, 5, 6.
Западната врата – 2, 3, 4, 5, 6, 7.
Съверната врата – 3, 4, 5, 6, 7, 8.
Южната врата – 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Сега вие ще ме запитате: „какво трѣбва да правимъ?“ Завъртете източниятъ ключъ единъ пжтъ, западниятъ – два пжти, сѣверниятъ – три пжти, южниятъ – четири пжти. Завъртете още единъ пжтъ – източниятъ 2 пжти, западниятъ – 3 пжти, сѣверниятъ 4 пжти и южниятъ – 5 пжти. И като завъртите още единъ пжтъ източниятъ ключъ 3 пжти, западниятъ – 4 пжти, сѣверниятъ – 5 пжти и южниятъ – 6 пжти, тази врата ще се отвори. Коя врата? – Вратата на знанието, да разбирате дълбокитѣ пжтища, които водятъ къмъ Бога, къмъ спасението, т.е. къмъ вашия домъ.

Сега: ядене и пиене. „Ако не ядете и пиете, казва Христосъ, плътътъ и кръвътъ на Сина Человѣчески, нѣмате животъ въ себе си“. Туй ядене и пиене трѣбва да бжде знание. Нашата душа трѣбва да жадува за знание. Ние прѣпоръчваме яденето въ широкъ смисълъ. Всички онѣзи, които се учатъ и които работятъ, трѣбва да ядатъ и много трѣбва да ядатъ. Само духовнитѣ хора мислятъ, че съ малко ядене може. Тѣ трѣбва да ядатъ. Множко ядене трѣбва. Но многото ядене не подразбира, че трѣбва да напълнишъ стомаха си. То не е ядене. Многото не е въ количеството, многото всѣкога подразбира качество и животъ въ себе си, който трѣбва да се произведе.

Христосъ имъ казва: „можете ли стори свадбаритѣ да постятъ, доклѣ е съ тѣхъ младоженикътъ?“ Той дава туй сравнение, за да покаже, че не могатъ свадбаритѣ да постятъ, доклѣ е младоженикътъ съ тѣхъ. Ще бжде смѣшно, докато на онѣзи хамбарътъ е пълненъ съ жито, тѣ да плачатъ и постятъ. Защо? Когато нѣкой е гладенъ, да плаче, разбирамъ. Когато нѣкой се моли, когато го биятъ, разбирамъ, но когато Господъ му дава всички блага, какво трѣбва да прави? – Да се радва, да учи, да помага на своитѣ ближни и на себе си.

Слѣдователно, намъ искатъ да прѣдставятъ дѣйствителния животъ въ палата на царъ Соломонъ-Ра. Ако сме тамъ, ще ни принесатъ жертва на 5-тѣ богове, но

ако имаме книгата на онѣзи мждреци, ще намѣримъ тѣзи ключове, които ни водятъ къмъ вратата — изходъ за своята башиния. Сега нѣкои казватъ: „покажете ни пжтя!“ Два пжтя има. Ако азъ отида въ нѣкой богатъ домъ, убия господаря на кжщата, взема паритѣ и стана господарь на неговитѣ богатства, какво съмъ спечелилъ? Ако азъ принеса дѣщеря му жертва, какво съмъ спечелилъ? — Нищо. Не е въпросътъ тамъ, да убиемъ този богатъ човѣкъ, но живъ да го оставимъ, да отворимъ сърцето му, да принесе своитѣ жертви доброволно, и да остави за себе си колкото му трѣбватъ, а останалото, туй което Богъ е пратилъ, да принесе за своитѣ братя. Мислите ли, че ако днесъ Господь прати една комисия, нѣма да намѣри житото дѣ е, царевицата дѣ е? За всички българи ще има изобилно жито. Сега всички българи се потриватъ, толкова комисии има назначени, и не могатъ да намѣрятъ дѣ е житото, дѣ е царевицата. И не само въ България, въ цѣлия свѣтъ има такива комисии. И очакватъ дано химицитѣ изнамѣрятъ нѣкакъвъ лекъ начинъ за прѣхранване, нѣкакви хапчета. Но докато изнамѣрятъ тѣ това, какво ще стане съ насъ? Въпросътъ е за туй, готовото. Не е въпросътъ за паритѣ, нека стоятъ въ касата. Това жито, тази царевица трѣбва да се даде на всички хора, да иматъ да ядатъ и пиятъ. Всички ние не искаме пари. Хлѣбъ нашъ насжщни, дай го намъ днесъ!“ Никждѣ нѣма въ Господнята молитва: и паритѣ дай ги намъ днесъ! Но казва се тамъ за царевицата, за хлѣба. И Христосъ е казалъ, да излѣзе тази царевица на мѣсто.

И азъ бихъ желалъ всички да почнатъ не да се молятъ, а да завъртватъ този ключъ на знанието. Сега да ви кажа, защо и вие не сте завъртѣли този ключъ. Мнозина отъ васъ, които ме слушате толкова години, азъ виждамъ — пакъ ще кажа „виждамъ“ — мислите още, дали това учение е тѣй или може да има друго учение. Нѣма друго учение въ свѣта, освѣнъ учението на любовта. Нѣма друго учение въ свѣта, освѣнъ учението за божията мждростъ. Азъ не зная друго учение. И ако вие мислите, че има друго нѣкое учение, заблуждавате се отъ Соломонъ-Ра. Помнете, че любовта е само за здравитѣ хора. Любовта не е за болни хора. Болнитѣ не могатъ да любятъ. Туй трѣбва да го знаете! Болнитѣ, мъртвитѣ не любятъ. Само живитѣ хора, които сж

изпълнени съ Божествения Духъ, тѣ сж, на които сърцата сж изпълнени съ любовъ, въ тѣхъ любовта функционира. Нѣма да искамъ любовъ отъ мъртвитѣ хора. Любовта не е достъпна за болнитѣ и невѣжитѣ, нито мъдростта е достъпна за тѣхъ. Невѣжитѣ хора нѣматъ любовъ, и онѣзи, на които сърцата сж стиснати, и тѣ нѣматъ любовъ. *Любовта е една постоянна, разумна сила въ свѣта, въ която Богъ прѣбждва и самъ живѣе.* Слѣдователно, когато нѣкой каже: „азъ любя“, питамъ го: ти боленъ ли си? — „Боленъ съмъ“. Не те е озарила любовта още. Нека дойдемъ до положителното. Мислете здраво и не се лъжете! Ако сърцето ви е болно, любовта не е дошла тамъ. Ако умътъ ви е боленъ, мъдростта не е дошла тамъ. Ако вашата воля се колебае, вие не знаете да въртите тѣзи 4 ключа на Адита. Адита е тя, знаете ли я? И азъ бихъ желалъ всички вие да бждете Адита. Адита, това значи първоначалната субстанция на мъдростта, отъ която произтичатъ всички нѣща.

Запитватъ Христа: „защо твоитѣ ученици ядатъ и пиятъ?“ — Защото сж здрави. Само здравитѣ хора ядатъ и пиятъ. Но, разберете ме, азъ днесъ говоря принципно. Казвамъ „само здравитѣ“, защото и болнитѣ ядатъ, но това не е ядене. Когато прѣзъ нѣкоя счупена стомна наливатъ съ хиляди килограми вода, тя изтича. Питамъ: яде ли тези стомна? — Не. Болнитѣ ядатъ като счупена стомна, а здравитѣ — като здрава. Нѣкой казва: „ямъ и не мога да се поправа по никой начинъ, като кука съмъ“. Счупена стомна си, пукната стомна си. Но сега, други пѣкъ възразяватъ: „азъ отъ много ядене надебелѣхъ“. И надебеляването не е ядене. Водата, която е въ стомната, има толкова много утайки, които сж се наслоили около стомната отвжтрѣ, като калъ, затуй става надебеляване. Това надебеляване е калъ. Тѣй щото яденето не седи въ това, нито да си тѣнъкъ, нито да си дебелъ, но срѣденъ. Яденето подразбира всѣкога какво? Онзи, който яде въ правия смисълъ, той всѣкога свети, като свѣщъ трѣбва да бжде. Неговото сърце трѣбва да бжде изпълнено съ радостъ и благодарностъ къмъ Бога. До тогава, докато вашето сърце е пълно съ радостъ и благодарностъ, вие ядете правилно, но въ момента, въ който изгубите тази радостъ и благодарностъ, вие сте счупена стомна.

Не казвам „вие“ за васъ. „Вие“, това е граматически. Вие не сте граматическо „вие“. Вие сте друга единица, вие сте извън граматиката.

Слѣдователно, въ храненето двѣ нѣща сж необходими: ядене и пиене. „Ядене“ значи твърдата храна да се прѣвжрне на каква? — На течна. За да я прѣвжрнешъ на течна, трѣбва да пиешъ непрѣмънно нѣщо отгорѣ. Значи, двѣ качества сж необходими — да знаешъ тази материя при яденето да я прѣвжрнешъ. Сега слѣдъ всѣко ядене, това, което изядешъ, трѣбва да го прѣвжрнешъ въ чувство, и то въ най-висшето чувство. То е богатство, то е растежъ на сърцето. И не само тамъ да се спремъ, но тази енергия да я прѣвжрнемъ тѣй въ нашия умъ, че да произведе най-висши, най-възвишени мисли. Тогава растежътъ на нашата душа върви правилно, и тия функции постепенно съграждатъ този организъмъ, който ние имаме.

Сега ние постоянно се спираме на Иоановото учение, и фарисейското учение.

Христосъ опрѣдѣля, че когато младоженикътъ е съ тѣхъ, и едното и другото учение си нѣматъ мѣстото. Когато слънцето стопля вашата стая, нѣмате нужда отъ печка, но щомъ това слънце замине къмъ сѣверния полюсъ, въ тѣзи сѣверни нощи, тогава ще имате нужда отъ вашата печка, тогава ще имате нужда отъ вашата малка свѣщица. Не казвамъ, че тѣзи учения не сж нужни, но Иоановото учение и фарисейското учение, това не е Христовото учение, понеже богатиятъ, който яде и пие, постоянно е недоволенъ. Той казва: „Да, жадува душата ми за нѣщо, иска душата ми нѣщо“. Той е гладенъ. И всички хора сега сж гладни, иматъ едно желание незадоволено, всички сж болни. Казвате: „болни хора сме ние“. Да, всички сж болни. Че всички хора сж болни, ще познаешъ, ако само бутнешъ нѣкого, и той веднага казва: „не знаешъ ли, че съмъ боленъ човѣкъ, че съмъ нервенъ, че съмъ неразположенъ? Не знаешъ ли, че снощи не можахъ да си отспя?“ Когато бутнешъ, все кипва.

Послѣ пѣкъ четемъ, прѣобрѣщаме Библията, какво казалъ Христосъ. Какво казалъ Христосъ? — Че неговитѣ ученици знаели какъ да ядатъ и пиятъ. Туй ядене трѣбва да го научимъ. Думата „ядене“ е символична, думата „пиене“ е сжщо символична. Ако прѣкараме

яденето във всички области на нашия животъ, ако прѣ-
караме пиенето във всички области на нашия животъ, и
то не само външно, във всички хора ще се яви желание
да знаятъ да ядатъ и пиятъ, не да прѣяждатъ, да пи-
янствуватъ, но всички хора да бждатъ радостни, бод-
ри, весели и всички да иматъ за живота необходимото,
което Богъ ни е далъ. Слѣдователно, когато Богъ ни е
пратилъ на земята, Той е промислилъ за всичко. Зна-
ете ли защо идатъ тѣзи страдания? Господъ по единъ
екзекутивенъ начинъ иде да възстанови своя законъ.
Той пита: „дѣ е царевицата, дѣ е житото? Я викайте
главния директоръ на пансиона да каже, дѣ е хлѣбътъ
на дѣцата; дѣ е мармаладътъ, дѣ сж ябълкитъ, круши-
тъ, които бѣхъ изпратилъ?“ — „Е, продадохме ги“. —
„Защо ги продадохте?“ „За да иматъ пари да си купятъ
хубави шапки, дрехи, та да излѣзатъ навънъ като нѣ-
кой пуякъ, с вирната опашка — тър-тър-тър!“ А че хо-
рата умирали отъ гладъ! „Хайде сега да отидемъ на
църква!“ Всички облѣчени, и Господъ ще ги намѣри облѣ-
чени. За обличане, всички сж облѣчени, но има и
тѣхни братя, които не сж облѣчени. Господъ ще пита:
„защо вашитъ братя сж гладни и жадни“? И тогава
всичкитъ тѣзи богати съ хубавитъ дрехи ще се намѣ-
рятъ въ положението на богатия, който, като умрѣл,
се намѣрилъ въ мѣстото на мжчението. Нѣкои мислятъ:
„ще дойде ли такъвъ день?“ Азъ ви казвамъ, че Гос-
подъ всички тѣзи богати, до единъ, ще ги прати на
мѣстото на богатия, дѣто има скърцане съ зжби. То-
гава често разказватъ за смѣхъ този анекдотъ: оплак-
ва се единъ гръцки попъ на слугата си: „ехъ, Стояне,
не съмъ служилъ добръ на Господа, ще се скърца на
онзи свѣтъ съсъ зжби“.

— „Е, дѣдо попе, ти поне нѣмашъ зжби, твоите сж
опадали“.

И ние трѣбва да се върнемъ къмъ думитъ Хрис-
тови. Яденето и пиенето трѣбва да бжде тѣй, както
неговитъ ученици сж яли и пили. За съврѣмения хри-
стиански свѣтъ — нали всички се наричатъ християни —
трѣбва да се приложи Христовото учение и най-малкото
благо е туй, което е турено въ Господнята молитва:
„хлѣбъ нашъ насъщни, даждъ намъ днесъ!“

Ако питатъ, какво иска Христосъ днесъ? — Най-
малката програма е тази: хлѣбътъ нашъ насъщни да го

дадете на вашитѣ брата. Сега вие ще говорите за спасение, за това онова, за всичко, а за това, което Господъ изисква тукъ, на земята, за него и дума не става. Ще се цитира какво казалъ еди-кой-си авторъ въ Германия, въ Франция, какво казалъ нѣкой-си проповѣдникъ. Много хубаво, всички тия нѣща ние ги похваляваме; всички тия нѣща, които хората сж казали, ще ги разберемъ само тогава, когато сме се наяли добръ, когато сърцето ни е топло, когато умътъ ни е свѣтълъ, когато волята ни е крѣпка. — Тогава ще разберемъ този свѣтъ, който стои прѣдъ насъ. Слѣдователно, и вие ще ме разберете.

И тѣй, постенето азъ съмъ го кръстилъ почивка. Има право да почива само онзи, който дълго времѣ е работилъ. Това е почивка. И постътъ, въ такъвъ случай, ще служи като начинъ за обновление на организма, а молбата — ще служи като начинъ да усвоимъ знания и мъдростъ. Ученикътъ ще се моли на учителя си да го учи, ще се моли за знания.

Ако Иоановото и фарисейското учение се прилага по този начинъ, тѣ сж въ права посока, а ние, съвременнитѣ хора, слѣдъ като скрихме царевицата и житото въ кѣшитѣ си, послѣ отиваме да се молимъ на Господа: „Господи, ние сме голѣми грѣшници, скрихме житото и царевицата, какво да правимъ сега?“ — Е, запали една свѣщъ. Не, Господъ казва: „ти скри тази царевица и това жито. Щомъ съзнавашъ грѣховетѣ си, ще отидешъ да върнешъ царевицата и житото на гладнитѣ си брата.“

Та и вие ще върнете царевицата на брата си, защото виждамъ, че въ вашитѣ стаи има много царевица скрита. Въ най-широкъ смисълъ, у васъ, правовѣрнитѣ, има скрита царевица, но сждбата ще започне отъ васъ. Въ този свѣтъ има сждба за грѣшнитѣ. Ще го питатъ веднага: „какъ се осмѣли ти да говоришъ истината, на какво основание отгорѣ ти се осмѣлявашъ винаги да не лъжешъ, кой ти даде право да бждешъ милосърденъ, кой ти даде право да бждешъ честенъ, защо не си кралъ, защо не си обиралъ другитѣ“ и т.н.? И за всички тѣзи прѣстѣпления, и за много други, по тази процедура сждиитѣ ще издадатъ резолюция, че еди-кой-си праведникъ на земята се осжда. И се осжда на какво? Тукъ на земята се осжда да плати глоба, а онѣзи, обвине-

нитъ по чл.4 – да платятъ 4 милиарда лева, да се конфискува всичкото имъ имане. А праведнитъ се осждатъ да имъ се върне въ двоенъ размъръ всичкото имане, което имъ е взето, и да имъ се даде възможность, условия, да живятъ най-добъръ, най-щастливъ животъ. Тъй се осжда на оня свѣтъ.

Запитали Христа: „защо твоитъ ученици само ядатъ и пиятъ?“ – Какъ да не ядатъ и пиятъ, щомъ сж ме осждали съ такъва резолюция? Щомъ сж ме тѣй осждали, азъ ще дамъ на всички ви едно отлично угощение, единъ банкетъ. Вчера ме осждиха, дадоха ми една отлична присжда, ще ви дамъ едно угощение, да ядемъ и приемъ, да се радваме за присждата. Слѣдователно, присждата въ духовния свѣтъ има точно обратенъ ефектъ отъ този на земята. И небесниятъ животъ е точно обратенъ на земния, въ обратенъ смисълъ. Хората тамъ сж само майстори да говорятъ истината, когато тукъ сж майстори само да лъжатъ. Въ онзи свѣтъ хората сж майстори да ти напълнятъ касата съ пари, когато тукъ сж майстори да ти изпразнятъ касата. Въ онзи свѣтъ хората сж тѣй майстори да те облѣкатъ съ нови дрехи, когато тукъ сж най-голѣми майстори да те съблѣкатъ въ Борисовата градина, и да се върнешъ по долни дрехи. Тълкувайте въ обратенъ смисълъ земния животъ и ще намѣрите какъвъ е небесниятъ животъ. Точно тѣй е, нѣма никакво изключение. Ако нѣкой ми оспорва, азъ ще му докажа. Какъ ще му докажа? Единъ отъ турскитъ султани далъ три въпроса на единъ свой ученъ ходжа да ги разрѣши:

- 1) Колко е далечъ слънцето?
- 2) Колко е далечъ онзи свѣтъ? и
- 3) Колко има отъ земята до мѣсечината?

Върналъ се ходжата и отговаря: „слънцето е далечъ 12 часа, защото слѣдъ 12 часа изгрѣва пакъ. За онзи свѣтъ е много дългъ пжтя, защото баща ми отъ прѣди 33 години е заминалъ, и още не е стигналъ. А разстоянието отъ мѣсечината до земята е толкова голѣмо, колкото е дългъ конецътъ на това кълбо. И ако не вѣрвашъ, дрѣжъ края му и върви.

Това сж косвени доказателства, а не прями.

Сега, туй правило, което ви дадохъ за тѣзи четири ключа: спрете се и направете единъ опитъ, само една манипулация направете. Какъ да прѣведемъ думата

„манипулация“ на български? – Да знаеш как да управляваш с ржката си. Намиращ се в трудно положение, спри се, завърти източният ключ един път, завърти западния 2 пъти, сѳверният – 3 пъти, южният – 4 пъти. Напиши си ги, послѣ пакъ отново: завърти източният ключ 2 пъти, западния – 3 пъти, сѳверният – 4 пъти, южният – 5 пъти. Завърти ги и трети път, и виж послѣ какво ще стане с твоя умъ. Прѣдставете си, че сте Адита и се намирате в този затворъ, и когато излѣзете отъ вратата навънъ, не само вие да излѣзете, но да намѣрите и вашитѣ сестри, и тѣхъ да изведете навънъ.

Запитаха го: „защо твоитѣ ученици не правятъ както ученицитѣ Иоанови и фарисейските?“ – „Всѣки ученикъ си е на мѣстото. Иоановитѣ ученици сж за Иоана, фарисейскитѣ сж за фарисеитѣ, а моитѣ сж за мене“, казва Христосъ. Другитѣ се приготвятъ за моето учение, а понеже моитѣ сж минали прѣзъ постъ и молба, затова ще ядатъ и пиятъ. Азъ взимамъ думитѣ „ядене и пиене“ вѣ смисълъ на процесъ, прѣзъ който е минала душата, за да дойде до любовта и мждростѣта. Когато тѣзи двѣ добродѣтели завладѣятъ човѣка напълно, той започва да разрѣшава всички обществени проблеми, и навсѣкждѣ може да помага на хората. На цѣлъ свѣтъ човѣкъ не може да помогне, но, най-първо всѣки отъ насъ трѣбва да знае какъ да помогне на себе си. Скърбенъ си, да знаешъ какъ да излѣкувашъ скърбѣта си. Вѣ недоумѣние си, да знаешъ какъ да излѣзешъ отъ това недоумѣние. Безволенъ си, слаба ти е волята, да знаешъ какъ да я калишъ. Както царевицата знае да пуца свитѣ коренчета, за да добие своитѣ елементи, които ѝ сж необходими, така и ние, по сжщия законъ, трѣбва да знаемъ какъ да правимъ нашитѣ опити. Не мислете, че вѣ този свѣтъ ще минемъ безъ страдания. Не, и тази царица има хиляди мжнотии, но тя се бори и ги побѣждава. Когато влагата дойде, царицата използва всѣки моментъ, и слѣдъ всѣка влага тя прораста и се развива.

И сега Христосъ на всинца ви прѣпоръчва туй ядене и пиене. Яденето е синонимно сѣ изучаване на Словото. И ако ние, сѣврѣменнитѣ хора, сме бѣдни, то е защото не ядемъ. Ние не сме нищи духомъ, но сме бѣдни. Ние не се съзнаваме нищи вѣ свѣта, а силни вѣ

Бога, но се съзнаваме силни въ свѣта, а нищи въ Бога. Не, трѣбва да се съзнаваме нищи въ свѣта, а силни въ Бога. Туй е учението Христово. Всѣки единъ трѣбва да храни много добръ своята душа, много добръ да храни своя умъ, много добръ да храни своето сърце — да яде и да пие. И тогава вземете този примѣръ на Адита и въртете ключа. Кой е първиятъ ключъ? Източниятъ. Азъ ще ви кажа. Азъ ще отида малко по-надалечъ, да разрѣша задачата. Завъртете своя първи ключъ, който е къмъ изтокъ — ключътъ на вашия духъ; завъртете своя втори ключъ, който е къмъ западъ — той е въ душата ви; завъртете своя ключъ на сѣверъ, той е вашиятъ умъ; завъртете и четвъртиятъ вашъ ключъ, който е къмъ югъ, той е вашето сърце. Въртете тѣзи ключове, яжте и пиете, не бойте се! И ако дойде нѣкой да ви осжда, елате при мене, азъ разрѣшавамъ ядене и пиене въ пълния смисълъ, но не като пукната стомна, не като счупена, а като здрава, тѣй щото и главата ви, и сърцето ви, всичко ще бжде свѣтло, да бждете здрави и бодри, и да трептите като сутринната зора, и да носите туй велико благословение.

Нашата воля, душа и духъ да носятъ благословение по цѣлия свѣтъ. Вие, като станете сутринъ, потриете ржцѣтъ си и плачете. Тѣй правятъ и малкитѣ дѣца. Дойде майка имъ и казва: „има, мама, млѣко“ — „Има ли?“ Зарадва се. Най-първо, плаче за ядене. Така и вие, като станете сутринъ, първо за ядене — завъртете ключътъ на вашия духъ. Какво ще ядете, какво ще пиете? — Завъртете ключътъ на своята душа! „Но туй, което ще ядемъ и приемъ, какъ да го употрѣбимъ?“ Завъртете ключътъ на своя умъ! „Какви ше бждатъ резултатитѣ?“ — Завъртете ключътъ на вашето сърце. Така ще имате правилно разрѣшение на всички мъчнотии, но не тѣй изведнажъ, не бързайте, а полека. Гледамъ, всички религиозни хора искатъ изведнажъ да разрѣшатъ всички въпроси. Дойдатъ нѣкои и ме питатъ: „я ми кажи, отдѣ е произлѣзълъ Господъ?“ Отива единъ вѣрующъ при единъ мисионеръ, хваща Библията, отваря я на края и казва: „кажи ми какво означава това?“ Мисионерътъ му отговаря по сжщия начинъ.

Отваря Библията въ началото и го пита: „я ми кажи, какво означава това?“ Изведнажъ: „каково?“ Отивамъ въ Сливенъ, нѣкои ученици ме запитватъ: „какъвъ

е смисълът на живота?" Азъ ги гледамъ, казвамъ имъ: ще ви дамъ едно обяснение: въ слънчевата система има 100,000,000 слънца, прѣзъ всѣки животъ ще минете тѣзи слънца. Върнете се, и послѣ ще ви кажа, какъвъ е смисълът на живота.

Чакай, чакай: най-първо, трѣбва да научишъ какъ да ядешъ и да пиешъ. Първото нѣщо е да научишъ да ядешъ и пиешъ въ правия смисълъ, та тогава ще разрѣшавашъ тѣзи велики въпроси за Божествената Мждростъ, тогава ще можемъ да говоримъ по тѣзи въпроси – за произхода на нѣщата – не прямо и косвено.

„Защо ученицитѣ на Иоана постятъ и молба правятъ, така сжщо и фарисейскитѣ, а твоитѣ ученици ядатъ и пиятъ?“

Яжте и пийте и благодарете на Бога за всичко, което Той ви е далъ! Малкото винаги се благославя.

Бесѣда, държана на 15 януари 1922 година.

10 часа сутринъта ул. Опълченска № 66

Писмо на Учителятъ до Елена и Константинъ Иларионови

София, 16.01.1922 г.

Любезни Костадине, идетѣ при братъ Тончевъ, вземете сумата и прѣзъ линията Ст. Загора донесѣте я тукъ въ София. Когато дойдете, ще поговоримъ върху нѣкои отъ спешните работи, които иматъ да станатъ.

На Калпакчиевъ кажи, той може да се задоми.

Моятъ поздравъ на Еленка и на всички други приятели.

Само Божията Любовь.

Подписъ

Плѣвелитѣ и пшеницата

А той рече: Не: да не бѣи като плѣвите плѣвельі-тѣ, да истъргнете купно съ тѣхъ и пшеницъ-тж. Ев. Матѳея 13:29

Вѣрвамъ, понеже сега сте възрастни ученици, нѣма да се смутите отъ такъва сложна математическа задача: нали ученицитѣ, които сж вѣщи, не се смущаватъ, когато учителятъ напише нѣкоя сложна задача на

дъската, всички ококорятъ очи и започватъ разрѣшението и гледатъ какъ ще я разрѣши.

Отъ какво произтичатъ противорѣчията въ живота: въ личния животъ - въ живота на сърдцето, на душата, на ума и на духа. Въ всички тия категории се включва съвременниятъ животъ, който се проявява. Ние се натъкваме на редъ прѣпятствия, недоумѣния. Нашитъ учени философи иматъ за цѣль да ни утѣшаватъ съ своитъ обяснения за живота. Лѣкаритъ ни обясняватъ какъ сж произлѣзли болеститъ и какъ се лѣкуватъ; психолозитъ ни обясняватъ произхода на душевнитъ състояния; служителитъ на Бога живаго ни обясняватъ нашитъ правилни отношения къмъ Бога; учителитъ ни запознаватъ съ живата природа; майкитъ и бацитъ ни доставятъ храната, която е необходима за поддържането на този животъ. Но, въпрѣки това, има противорѣчия. Нашето щастие и радостъ на земята постоянно се рушатъ, и ако има нѣкой човѣкъ, на когото щастieto не е разрушено, той е, може-би, изключение.

Нѣма да се спирамъ да аргументирамъ, защото животътъ самъ аргументира.

Слугитъ казватъ, да идатъ да изхвърлятъ тия плѣвели. - „Не, оставете ги да растатъ“. Въ съвременното общество се заражда мисълта, да се махнатъ тия плѣвели. Но, прѣдставете си, този господаръ е билъ много по-уменъ, и слугитъ му сж били високо интелегентни, 10 пжти по-интелегентни, отколкото сегашнитъ културни хора, и този господаръ е билъ 10 пжти по-уменъ, отколкото сегашнитъ господари. Той казва: „не, оставете ги да растатъ до скончанието на вѣка, тогава ще заповѣдамъ на жетваритъ да отдѣлятъ пшеницата на една страна, а плѣвелитъ на друга“. И въпросътъ ще се разрѣши. Защото въ процеса на растенето има опасностъ, че слѣдъ като изтрѣгнатъ плѣвелитъ, може да изхвърлятъ и пшеницата. И въпросътъ ще се разрѣши. Защото въ процеса на растенето има опасностъ, че слѣдъ като изтрѣгнатъ плѣвелитъ, може да изхвърлятъ и пшеницата. И ако изтрѣгнешъ единъ плѣвелъ, а унищожишъ двѣ пшеници, питамъ, какво добро си внесълъ въ свѣта? Ако затъчешъ двѣ нижки на стана си, а разтъчешъ три, какъвъ смисълъ има? Ако научишъ човѣка на една добродѣтель, а го научишъ на двѣ злини, пакъ нѣма смисълъ.

Казва: „оставете ги да растатъ!“ Сега туй, което спъва съвременнитѣ хора е, че тѣ искатъ да се освободятъ отъ злото, тѣ искатъ да се освободятъ отъ всички ония неприятни чувства, отъ всички неприятни мисли, отъ всички неприятни дѣйствия, и всичко да имъ върви като по медъ и масло. Всички искатъ да работятъ тѣй както въ Халима на „Хиляда и една нощъ“, – като вдигнатъ пръчицата. Обаче, съвременниятъ космосъ е създаденъ на съвсѣмъ друга основа, на която ние трѣбва да се подчинимъ.

„Оставете ги, казва умниятъ господарь, нека растатъ“. Сега азъ нѣма да аргументирамъ, защо трѣбва да растатъ. Нѣма да обяснявамъ, понеже имамъ единъ силенъ аргументъ. Тази сутринъ съмъ рѣшилъ да говоря много кратко, понеже моята почитаема публика е изложена на студъ. Азъ имамъ и други аргументи, понеже се засѣгатъ и моитѣ лични интереси: понеже и азъ обѣщахъ, който се простуди да му платя, 10 души ако се простудятъ, ще платя по хилядо лева и освѣнъ че даромъ трѣбва да проповѣдвамъ, но трѣбва и да платя глоба 10,000 лв.

Трѣбва да растатъ и еднитѣ, и другитѣ, т.е. трѣбва да станемъ ние толерантни, въз основа на този великъ законъ, безъ който не е възможенъ никакъвъ културенъ животъ, никакъвъ умственъ животъ. Всѣки философъ, отъ каквато и да е категория, трѣбва да примири тия двѣ противорѣчия: да остави и доброто и злото, еднакво да иматъ условия да растатъ и да се развиватъ. Туй ни най-малко не показва, че трѣбва да поощряваме злото. Вие казвате: „той поощрява злото и доброто“. Ние не можемъ да поощряваме. Азъ бихъ оборилъ всички философи, че ние не можемъ да поощряваме. Нима като посѣя онзи бодилъ на нивата, азъ го поощрявамъ да расте като бодилъ? Не, той расте, защото е бодилъ и вѣнъ отъ моето поощрение. Нима онази ябълка, която съмъ посѣлъ, азъ я поощрявамъ? Тя сама е ябълка и се развива сама по себе си. Едно врѣме, когато плодетѣ не сж били обработвани отъ хората, сж расли по-хубаво отколкото сега: тогава е имало много по-хубави плодове отъ днешнитѣ. Не говоря за сегашната епоха, говоря за една далечна епоха. Когато ние казваме „поощряване“, разбирамъ, да оставимъ доброто да расте тѣй както неговитѣ закони изисква-

тъ, да оставимъ и злото да расте тъй както изискватъ неговитъ закони. Защо? Защото тъй е казалъ господарътъ. Сега нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: „ето едно противорѣчие“. Ако е за противорѣчие, азъ ще ви изкарамъ сега 10 противорѣчия. Нима вие когато идете при нѣкоя канара и начупите камънитъ, най-първо у камънитъ се явява една голѣма радостъ, че сте ги индивидуализирали, радватъ се; носите ги съ кола въ града, но образувате отъ тѣхъ циментъ и ги турите дълбоко вътре въ земята, градите кжщата си. Едно време тѣ сж били изложени на слънцето, а сега започвате да градите вашата кжща. Питамъ: каква култура сте принесли на тѣзи камъни? Построили сте кжща. То е култура заради васъ, но не заради тия камъни. А култура въ природата се подразбира такъва, която включва едноврѣменно култура за всички. Когато азъ стана културенъ, съ тази култура да засегна всичкото ви битие. И затуй казва този господаръ: „оставете ги да растатъ едниѣ и другитѣ, и въ края на вѣка, когато дойде деня за жетва, ще отдѣлимъ едното отъ другото и свѣтътъ ще се оправи.“

Ще си послужи съ единъ примѣръ. Въ старо време въ Египетъ, туй е въ християнската епоха, живѣлъ нѣкой отшелникъ, много благочестивъ човѣкъ. Прѣкарвалъ той живота си само въ молитви, четене и размишление за начинитѣ и методитѣ какъ да се поправи свѣтътъ. 40 год. той прѣкаралъ така и ни единъ човѣкъ не е дошелъ при него. Той ималъ толкова знания, но прѣзъ тия 40 год. никой не отишелъ при него. Станало му много мъчно и казалъ: „Господи, поне едного прати при мене, да му прѣдамъ това знание, остарѣхъ вече, негоденъ съмъ“. И този старъ отшелникъ мислѣлъ, че ще дойде нѣкой ученикъ способенъ, и какво вижда? — При него иде една блудница. И защо дошла тя при него? Тя била най-голѣмата блудница въ оная епоха въ града Александрия, и като чела евангелието, станала християнка и поискала да се кръсти, но нито една църква, нито единъ попъ — не знаая дали е имало попове тогава — нито единъ служителъ не се наелъ да я кръсти, да вземе отговорността върху себе си. „Не можемъ да те приемемъ въ нашата църква, ти си една неизправима блудница, ти си единъ въплътенъ дяволъ, който искашъ да ни изпитвашъ, но ние сме много уче-

ни, чели сме писанието, и ти не можеш да влѣзнеш вътрѣ, да прѣкрачиш прага на нашата църква". И тя като плакала, плакала, молила се, явява ѝ се Христосъ и ѝ казва: „иди въ пустинята при този отшелникъ". А той, като я видѣлъ, казалъ: „О, Господи, тази ли намѣри да ми пратишъ, на края на живота ми, тази ли намѣри да ми пратишъ?" И въздѣхналъ дълбоко. Но чулъ единъ гласъ: „ти ще я кръстишъ". — „Да я кръстя ли?" Навелъ глава и се колебаелъ, дали не е нѣкой лошъ духъ, който му говори. — „Ще я кръстя, че каквото ще да става". Кръщава я и слѣдъ нѣколко деня тя умира. Въ деня на погребението, той дошелъ въ екстазъ, въ изтѣпление, и видѣлъ, че отъ тѣлото на тази блудница, като я погребали, излиза единъ крилатъ, свѣтълъ ангелъ. Не била тя блудница, а единъ възвишенъ ангелъ. Слѣдъ нѣколко деня и той умира, но прѣди това, той зарѣчалъ да го зароватъ при блудницата. Всички се замислили: „въ този гробъ, при нея!" И какво става? Като го заровили и него, всичката околностъ се стичала тамъ и ставали голѣми чудеса и всички се изцѣлявали. Като се събрали грѣшницата и този светия, тогава се оправилъ свѣтътъ, и почнали хората да проучватъ учението на тоя отшелникъ.

Сега вие ще прѣнесете туй въ вашия животъ, защото по нѣкой пѣтъ и вие ще се намѣрите въ положението на този отшелникъ. Мислите, че сте много благочестивъ, благоугоденъ на Бога, а при това, нѣкой пѣтъ нѣкой вашъ братъ, който е противоположенъ на васъ, повидимому той е единъ плѣвелъ, може Господъ да го прати при васъ, какъ ще разрѣшите тази задача? Ще я разрѣшите само тогава когато го кръстите, и ви се отворятъ очитѣ да видите какво излиза отъ тѣлото му, свѣтълъ ангелъ ли или нѣкой демонъ, на горѣ ли отива той или надолу? И когато Христосъ казва: „отъ плодовѣтъ имъ ще ги познаете", нѣкои мислятъ, отъ сегашнитѣ плодове. Не, то е отъ завършването на една епоха, той е послѣдниятъ плодъ. Азъ направихъ едно добро дѣло, и казватъ: „той е отличенъ човѣкъ, добръ". Или ако направя едно лошо дѣло, ще кажатъ: „той е лошъ човѣкъ". Не, отъ сегашнитѣ ми дѣла вие не може да ме сждите, азъ може да бѣда сжденъ само отъ цѣлокупния ми животъ, дѣто всичкитѣ ми дѣла ще бѣдатъ като единъ плодъ въ единъ или другъ смисълъ. Сега

нѣма никаква сѣдба! Слѣдователно, всѣки единъ трѣбва да бѣде оставенъ да изкара започнатото си дѣло. И ако въ вашия умъ се зароди мисълта да прѣмахнете злото, знаете ли какво ще стане съ васъ? Азъ слушамъ често да казватъ: „това зло азъ искамъ да го прѣмахна, да го изкореня отъ душата си“. Азъ бихъ се радвалъ да го изкорените, но то е другъ въпросъ.

Азъ ще ви приведа другъ примѣръ. Въ единъ манастиръ живѣлъ единъ старъ игуменъ. Манастирътъ билъ богатъ, но той не е бѣлгарски манастиръ. Азъ говоря сега не за бѣлгарскитѣ манастири: този е единъ манастиръ, който е съществувалъ прѣди 1,500 год., тѣй щото да не би да мислятъ нѣкои, че докосвамъ сегашното врѣме. Живѣлъ въ него единъ игуменъ, който събиралъ богатствата на този манастиръ. Умира той и смѣткитѣ му останали неоправени: всѣкога въобще смѣткитѣ на манастиритѣ оставатъ все неоправени. И тукъ — по простата причина, понеже много влизатъ да ядатъ и пиятъ, смѣткитѣ останали неоправени. Другиятъ игуменъ, като дошелъ, казалъ: „трѣбва да извикаме стария игуменъ, той трѣбва да дойде тукъ да ни разправи смѣткитѣ, защото инакъ ще се забатачимъ“. И почнали тѣ да се молятъ. Тѣ мислили, че този игуменъ е горѣ на небето, а той билъ долу въ ада. И дѣйствително, той дошелъ и имъ далъ отчетъ. И знаете ли какво станало? Като стѣпилъ кракътъ му въ манастира, този манастиръ станалъ на пухъ и прахъ. Кракътъ му дѣто стѣпилъ, образувалъ такъва миризма, че всичкитѣ поклонници избѣгали извънъ манастира. И ако вие рѣшите да унищожите злото, ще подигнете такъва воня, ако е въ София това, че отъ София нищо нѣма да остане, и всички софиянци трѣбва да избѣгатъ.

За туй е казалъ господарьтъ: „оставете ги да растатъ и двѣтѣ“, не бутай, има голѣма воня, нека да бѣдатъ заровени, и коренитѣ на тия два живота да се хранятъ отъ своитѣ сокове до скончанието на вѣка, и тогава има единъ методъ, съ който злото може да се отдѣли отъ доброто.

И го попитали слугитѣ: „да ги изкоренимъ ли?“ Казва — „не, оставете ги да растатъ“. Имате една лоша мисълъ, не се старайте да корените тази лоша мисълъ. Съврѣменнитѣ психолози казватъ: „махни я“. Не, не, нека растатъ тия мисли въ твоя мозъкъ. Тѣ като

растатъ, растатъ и хубавитъ сѣмена. Защото други, много хубави, мисли има въ васъ. Въ васъ се зараждатъ може-би хиляди благородни желаня, а между тѣхъ оставете нѣкои плѣвели. Имайте доблестъта да кажете: „между многото нека растатъ и тѣ“. И всѣки, който поиска като този игуменъ да пита: „туй защо е тѣй, да дойде да даде смѣтка“, но като стѣпи кракътъ на оня игуменъ, който е заминалъ, цѣлиятъ манастиръ фалира вече. И българитъ казватъ: „прѣкаленъ светецъ и Богу не е драгъ“. Светецъ, който нѣма никакъвъ грѣхъ, и Богу не е драгъ. Защото прѣкалениятъ светецъ не е разбралъ дълбокиятъ смисълъ на живота. Ако такива светци трѣбваха на Господа, Той можеше да прати Христа като единъ свѣтящъ ангелъ, че да изплаши свѣта. Но Христосъ слѣзе като единъ обикновенъ човѣкъ, който работѣше между грѣшнитъ хора. И казваха му: „ето единъ човѣкъ, който яде и пие, не е като Иоанъ, онзи поне постѣше, въ него имаше извѣстно благочестие, не се обличаше, а този живѣе най-широко съ митаритъ и грѣшнитъ“. Христосъ, който дава този примѣръ, разбираше философията на тази божествена наука. И казва, като цитира думитъ на този господарь отъ една велика книга, отъ която той чете, какво е казалъ господарьтъ: „оставете ги да растатъ“. И на друго мѣсто Христосъ често заставахе и казваше: „кой отъ васъ ме изобличава за грѣхъ?“ Защото онзи, който трѣбва да изобличава друго за грѣхъ, трѣбва самъ да е безгрѣшенъ. Често чувамъ нѣкой да казва: „ти, слушай, тази твоя погрѣшка трѣбва да я изправишъ“. Е, хубаво, ти правилъ ли си опитъ да знаешъ какъ се поправятъ грѣшки? И съврѣменнитъ хора бръснатъ на чужди глави, на сухо, безъ сапунъ, бръснатъ, бръснатъ. Но ще извините, азъ не вземамъ въ лоша смисълъ „бръснене“, тя въ български има малко лошъ смисълъ, и по нѣкой пжтъ азъ се намѣря въ чудо: каква дума да употребя, но Писанието употребява тази дума. Нѣкои казватъ защо азъ не употребявамъ по-избрани думи? Ако азъ употребявамъ най-избранитъ думи, отъ васъ нищо нѣма да остане. И вие се благодарете, че въ моитъ бесѣди има нѣкой плѣвелъ отъ думитъ да израстне. Има и друго значение: понеже азъ кажа нѣкоя дума и зная колко други значения има тя, може дяволътъ да дойде и да каже: „може и други думи да употребяшъ“.

Да, може. Когато Христосъ е казалъ: „родъ лукавъ и прѣлюбодѣенъ“, неможеше ли да употреби друга дума? Хубава дума ли е тя: „рожи ехидни“? Тѣ сж думитѣ на единъ човѣкъ, на когото устата сж били най-святи: „Вие сте, казва, дѣца на дявола“ и т.н. Моитѣ думи сж такива, които нѣматъ личенъ характеръ. Това сж думи, които означаватъ принципи вжтрѣ, който разбира принципално, защото на човѣкъ, на когото тия думи влияятъ, т.е. плѣвелитѣ, ще родатъ плѣвели въ душата му.

Азъ не привождамъ това, за да се оправдая, а да кажа, че много пжти нѣщата се проявяватъ така, както плѣвелитѣ. Много пжти ще кажешъ туй, което не искашъ. За примѣръ, нѣкой пжтъ вие сте много благочестиви и въ говора и въ всичко, пѣкъ нѣкой день, като ви раздражни нѣкой, викнете и послѣ съжالياвате за това. Появилъ се този плѣвелъ. По-хубаво е, че у васъ има плѣвели, и ще кажете: „имамъ ги тия плѣвели“. Какво ще правишъ съ тѣхъ? — „Ще чакамъ края на вѣка и тогава плѣвелитѣ ще идатъ на една страна, а житото ще иде на друга страна“.

И тѣй, този е методътъ, който трѣбва да употребимъ — азъ ви навеждамъ на тази мисль — но не се смущавайте: въ всѣки единъ домъ има противорѣчия, въ дѣцата ви, въ дѣщеритѣ ви, въ кжщитѣ ви, всички питатъ, какво да правимъ? Азъ бихъ ви казалъ: оставете ги да растатъ! Дайте имъ условия да растатъ! Който обича пари, ако носи 20 клгр., турете му още 40 клгр. пари, злато му дайте. Който обича книги — дайте му; който обича да яде — дайте му хубаво да се наяде, и не му прѣпоржчвайте постъ, хубаво да се наяде, да му пращи стомахътъ и ще каже: „прѣядохъ, нѣма да ямъ вече толкова“, той самъ да си тури едно правило; а ние сега искаме да морализираме съврѣменнитѣ хора. Свѣтътъ по този начинъ никога нѣма да се поправи. Само единъ начинъ има: когато приложимъ Божествената Любовь — не тази обикновената любовь, а божествената Любовь — която има въ себе си всички елементи за пробуждане на божествения животъ, и тази любовь гради чрѣзь методитѣ на Божествената Мждростъ; и когато въ тия методи влиза свѣтлината на Божествената Истина, и когато тази свѣтлина се подкрѣпи съ мърката на Божествената Правда и всичко това се

обоснове на Божествената Добродѣтель, тогава ще имаме добра насока на живота. Нѣма да казвате: „не се криви, Иване, моля ти се не се криви“. — Говори на мжжа си постоянно за любовта, да му се проглушатъ ушитѣ. Нали тѣй се казва, като му говоришъ, говоришъ, та той да каже: „чужъ вече, разбрахъ“. Като онзи, на когото хлопали и казалъ: „станете, дайте му единъ хлѣбъ, че не мога да спя“. Въ Америка отива единъ музикантъ отъ негритѣ, ималъ една свирка, една фисхармоника, къмъ 10 часа вечерята застава той прѣдъ кжщата на единъ богатъ милионеръ и засвирва, не млѣква, а богатиятъ му казва: „махни се отъ тукъ, че не мога да спя!“ — Ти не можешъ да спишъ, ама и азъ не мога да спя. „Казвамъ ти, че не мога да спя отъ тебе“. — Ама че и азъ не мога да спя, искамъ да имамъ другаръ. Милионерътъ изважда 100 долари и му ги хвърля. — Аа, благодаря, приятелю, по този начинъ млѣквамъ — взелъ паритъ, свилъ си фисхармониката и си трѣгналъ. Този приятель ще свири, ти ще кажешъ: „не мога да спя“, но като извадишъ 100 долари, тѣ сж български 500 златни лева — „хубаво, приятелю, сега мога да млѣкна, спокойна вечеръ, и да имате единъ отличенъ сънъ“.

„Оставете ги, нека да растатъ!“ Казвамъ ви, че туй не е едно насърчение на грѣха. Когато ние се занимаваме да изкоренимъ злото, изгубваме всички условия, при които нашата душа може да расте; а когато приемемъ тѣзи факти тѣй както сж, ние растемъ правилно. Оставете доброто въ душата ви само да си расте. И ап. Павелъ казва: „дѣто се увеличава грѣхътъ, увеличава се и благодатъта“. Слѣдователно, вѣрвайте въ Бога, тамъ дѣто се увеличаватъ мжченията, тамъ ще се увеличи и благодатъта, която ще ви помага.

Оставете всички нѣща въ васъ да растатъ, и не седете всѣки день да казвате: „чакайте, азъ ще си туря една програма, какво ще правя и какво ще говоря“. Не, не, твоята програма остави, доброто въ твоята душа само по себе си да расте, не мисли за него. Не мисли, че си добъръ, нито че си лошъ. И ако нѣкой ти направи упрѣкъ, кажи тѣй: „азъ съмъ оставилъ доброто и злото да растатъ въ мене, и въ края на вѣка Господъ да отсжди тази работа“. Вие сега казвате: „отлично нѣщо е това“, нали? Този въпросъ

мога да го обясня и по другъ начинъ, но ще навлѣза въ друга областъ, въ която има толкова воня, че ако азъ бихъ изнесълъ тия факти да аргументирамъ моята философия, почитаемата публика би изфирясала. Злото е една необходимостъ при сегашнитѣ условия на живота, и доброто е друга необходимостъ за растенето на човѣка. Слѣдователно, ние се намираме при двѣ необходимости – на едно зло и на едно добро, които служатъ за развоя на сегашната наша еволюция, или за развиването на сегашната наша душа. Може въ бждеще този законъ да се измѣни, въ природата нищо не е вѣчно. Вѣчна е само любовта, всегдашна е любовта! И доброто, като плодъ на любовта, е включено въ нея. Тя е безконечна, а всички нѣща вѣнъ отъ нея сж конечни. Вие ще кажете за мъдростта – тя е методъ на Божията Любовъ, слѣдователно, тя е включена въ любовта. Истината, тя е сѣме, но и тя е включена въ любовта. Е какво е Правдата? И тя е включена въ любовта. Слѣдователно, щомъ проявите любовта, всички велики добродѣтели ще се проявятъ, и тогава вие ще бждете нагласени, както една китара или цигулка, ще дойде великиятъ артистъ да свири на нея. По нѣкой пжтъ може да се скжса една струна, ще опънете нова. Като се скжса нѣкоя струна, има опасностъ да си поврѣдите окото. Ако струната се скжса отъ подбрадика – не, но, ако се скжса отъ ржчката, може окото да почервенѣе. Какъ може отъ свирене да почервенѣе окото? Ее, азъ свирѣхъ тѣй въодушевенъ, че отъ любовъ струната ме удари въ окото. Ще кажете вие: „като е тѣй, не си струва човѣкъ да свири“. Че азъ колко пжти виждамъ вашитѣ очи зачервенени, и като ги видя, казвамъ, струната отъ ржчката се е скжсала. Лѣкаритѣ обясняватъ, че стенело нѣкакво възпаление. Азъ казвамъ просто: струната се е скжсала и го ударила по окото. И тѣ сж прави, и азъ съмъ правъ. Послѣ, опасно е човѣкъ да се захласне въ добринитѣ, опасно е. Почнемъ ли ние да мислимъ, че сме много добри, че много знаемъ, ние се намираме на единъ хлѣзгавъ пжтъ. Туй, психологически, е вѣрно. Онѣзи хора, които мислятъ, че много знаятъ, не четатъ вече, казватъ: „стига толкозъ, ние свършихме“.

Двама художници, иконописци, влизатъ въ една църква, взематъ подъ наемъ да рисуватъ нѣколко икони

въ църквата, най-хубавитѣ. Единиятъ, най-знаменитиятъ, подигналъ една скеля и започналъ да рисува св. Богородица. Ама туй не е въ сегашнитѣ църкви, то е прѣди 1,500 г., тогава сж работили тия двама художници. Качилъ се единиятъ и като нарисувалъ св. Богородица, казалъ: „колко е красива!“ и искалъ да се любува на нея и казалъ: „чакай да видя отдалечъ какъ изглежда“. И направилъ нѣколко стѣпки назадъ и още малко оставало да падне отгорѣ. Другиятъ художникъ взима четката и право на иконата, зацапва цѣлата икона. Този се хваща за главата. — „Ти благодари, защото иначе твоята икона щѣше да се развали“. И често ангели отъ небето слизатъ съ своитѣ четки, и когато ние рисуваме нѣкъдѣ, тѣ ни зацапватъ иконата, а ние се повръщаме и казваме: „сърцето ми счупи, отиде ми картината“. Но казвамъ: „благодари, че твоята икона е зацапана, защото иначе ти, живата икона, щѣше да пострадашъ“. Трѣбва да мислимъ едно нѣщо: ние сме дошли на земята да се учимъ, може ли да бждемъ добри ученици, да усвоимъ божието знание, да направимъ своя животъ поносимъ, тѣй както сегашнитѣ условия изискватъ туй, което Богъ иска отъ насъ, Богътъ на тази Любовь, да прѣодолѣемъ болкитѣ, мжнотиитѣ? Всѣки день има мжноти, съ които трѣбва да се боримъ.

И казва господарятъ: „оставете ги да растатъ, и доброто, и злото“. И не казвай, че ако оставимъ злото, да не се боримъ съ него, то щѣло да се увеличи — тѣ може и двѣтѣ да се развиватъ. Всѣка една сила има крайния прѣдѣлъ, въ който Богъ е турилъ рамки да се развива. Трѣбва да оставимъ всички недоразумѣния. Остава врѣмето да разрѣши всичкитѣ мжноти, а въ врѣмето работи Богъ, въ врѣмето работи човѣшкиятъ духъ. Слѣдователно, ако съврѣменнитѣ културни хора биха запитали: какво трѣбва да правимъ, ще имъ кажемъ: оставете всичко да си върви, дайте условия на всичко, на доброто и на злото, и в края на вѣка, когато дойде новата култура, всички тия нѣща ще се измѣнятъ. Какво трѣбва да правимъ въ домоветѣ? Ще ви кажа пакъ сжщото правило, защото всѣкога моитѣ думи се взематъ въ двоякъ смисълъ. Когато думитѣ допадатъ на жената, тя казва: „знаете ли какво каза учителятъ? Правъ е той“. И другата страна, когато моитѣ ду-

ми допадатъ на мъжа, и той казва: „правъ е учителъ-тъ“? Слугата като чуе, казва: „знаешъ ли какво казва учителътъ?“ Не, не, азъ не говоря на жени и мъже. Въпросътъ е вънъ отъ жени и мъже, вънъ отъ господари и слуги, а какъ трѣбва да живѣемъ. Ние сме ученици, а че добриятъ учителъ ме е накаралъ да направя една услуга, да очистя обущата на нѣкого, това не значи, че азъ съмъ му слуга, тѣ сж странични работи, но важно е доброто учение, което трѣбва да придобиемъ. Сега често казватъ: да бждемъ тѣрпѣливи. Въ тази философия трѣбва да се разбира така: нетѣрпѣливъ ли си, още по-нетѣрпѣливъ стани! Много тѣрпѣливъ ли си, — стани още по-тѣрпѣливъ! „Гнѣвишъ се“, нѣкой казва: нека се гнѣви, не го спирай. Говори ли нѣкой много, нека говори; ако говори 1/2 ч., дайте му 1 ч. да говори; ако мълчи 1/2 ч., нека мълчи цѣлъ часъ. Дайте на всѣки едного това, което той обича.

И тѣй, казва господарьтъ: „Оставете ги да растатъ!“ А въ края на вѣка, той ще изпрати своитѣ слуги. Кои са тия слуги? Христосъ подразбира бждещата култура, когато ще дойдатъ тия, умнитѣ, които ще слѣзнатъ на земята, тѣ ще уредятъ живота по другъ начинъ, който ние не знаемъ. Сега да ви разправамъ за новия животъ какъвъ ще бжде, то знаете ли на какво ще мяза? Ще ви разправа единъ анекдотъ. Явила се една жаба въ едно блато, при единъ голѣмъ чифликъ, дѣто млѣкото се чукало по новия начинъ и разправа за културата. Двѣ жаби, много любопитни, казали: „да видимъ въ какво седи културата на този земледѣлецъ“. Хопъ-тропъ, хопъ-тропъ, влизатъ въ двора на земледѣлеца, виждатъ единъ котелъ, хопъ-вжтрѣ, а то било млѣко. Скачатъ, но навънъ не може да излѣзатъ. „Какво трѣбва да правимъ?“ Почнали да обикалятъ. Сега отвънъ имали опорна точка. Обикаляли, обикаляли. „Трудна е тази култура на хората, нашата вода е по-приятна, а това нито е вода, нито... особена култура е“, казватъ си. „Сестро“, казала едната, тѣ не били братчета, а и двѣтѣ били сестричета. „Сестро, какво трѣбва да правимъ, азъ се уморихъ, и мисля да слѣземъ на дъното, да видимъ каква е културата долу“. — Не, ние се излѣгахме веднажъ и нѣма да излѣземъ вече. Слѣзнала едната и тамъ останала, а другата като обикаляла млѣкото, очукала масло, изкачила се по не-

го и казала: „разбрахъ каква е културата – биене на млѣкото“. Явява се земледѣлецътъ, вижда неговото млѣко очукано и казва: какво природно явление!“ Той повикалъ всичкитѣ свои сжсѣди: „прѣдставете си, млѣкото оставихъ небито, какъ ще си обясните, че е бито млѣкото? Нѣщо невѣзможно станало“. Жабитѣ, които искали да опитатъ културата на хората, едната отъ тѣхъ очукала млѣкото. Та ако азъ река да ви обясня каква е новата култура, ще мязамъ на една отъ тия жаби и тогава вие ще обясните биенето на млѣкото по единъ начинъ, а азъ по другъ начинъ.

Какво е казалъ господарътъ: „не, оставете ги да растатъ до скончанието на вѣка, и тогава ще заповѣдамъ“. И тѣй, за да ликвидирате съ всички смущения, които сега имате – тѣхъ навсѣкждѣ ги има, не само между васъ – да оставите всичко да расте. А ние да се учимъ и да вършимъ волята Божия.

Нѣма по-хубаво нѣщо да опитаешъ, слѣдъ едно страдание, смисъла на несполукитѣ. Може да прѣживѣешъ такива приятни моменти! Прѣживѣли ли сте вие? Да, прѣживѣли сте. Тѣ сж малко, но такъвъ единъ моментъ, едно прѣживѣване на миръ, една тишина, като че ли човѣкъ се разправя съ ангелитѣ, съ всички възвишени сжщества и какъ се подига човѣкъ! И такъвъ единъ моментъ струва повече, отколкото всички богатства.

И тѣй, нѣма защо да се смущаваме, че дяволътъ царува въ този свѣтъ. И дяволътъ царува, и Господъ царува. Сега тѣ, двамата, се разправятъ. Когато господаритѣ се разправятъ, слугитѣ да седатъ и да гледатъ какъ се разправятъ господаритѣ имъ. Когато слугитѣ се биятъ, господаритѣ не се биятъ. Тѣ казватъ: „ти знаешъ ли моятъ господаръ какво е казалъ?“ и другиятъ сжщото ще каже, и започнатъ: „на̀ ти господаръ, на̀ господаръ“, набиятъ се слугитѣ хубаво, и казватъ: „господарю, азъ днесъ те защитавахъ, онзи вагабонтинъ каза такива работи по твой адресъ“. – Хубаво си направилъ, казва господарътъ.

Този господаръ е казалъ: „оставете ги да растатъ“. Не се разправяйте съ тѣхъ, то е правото схващане.

И всѣки, който отъ памти-вѣка се е опиталъ да се бори съ злото, да го изкорени, всѣкога е излизалъ

оцапанъ, и хиляди години му трѣбвали, за да се очисти само отъ миризмата на това зло.

Бесѣда, държана на 22 Януарий 1922 год.
въ гр. София ул. Опълченска № 66
10 часа сутринъта

Пакъ ще ви видя

И разумъ Исусъ, че щѣж да го пѣтатъ. Ев. Иоанна 16:19

Цѣлиятъ животъ зависи от редъ питаня и въпроси: защо и за какво, защо и за какво и какъ? Върху „защо, за какво и какъ“ почива философията и цѣлата съврѣменна наука. Съврѣменната наука пита: „какъ е станалъ свѣта“, а философията пита: „защо е станалъ свѣта“.

Сега Христосъ схваналъ, че неговитѣ ученици щѣли да му зададатъ нѣкои важни въпроси. Такива важни въпроси се подигатъ въ всички умове. Но въпросътъ е: може ли да се даде единъ правиленъ отговоръ?

При менъ дойде една млада госпожица, високо обрзована, седна и ми казва: „когато говоря съ тебе, ти ме заставлявашъ да мисля, а когато говоря съ твоитѣ ученици, тѣ ме заблуждаватъ и сковаватъ мисльта, говорятъ ми за нѣкакви пардесюта и че трѣбвало да ги снемемъ. Азъ не разбирамъ защо трѣбва да снемемъ тия пардесюта. Нали вие казвате, за да влѣзе човѣкъ въ Царството Божие, трѣбва да снесе 5—6 пардесюта? — Ако съ снемането на пардесютата може да се влѣзне въ Царството Божие, това е една аналогия неумѣстна и несъвмѣстима съ самата идея. Може да снеса едно пардесю и второ и трето. Какъ може да го снеса? Ако температурата се повишава, азъ мога да снеса пардесюта си. Споредъ повишението на температурата, ще снесамъ и пардесютата си. Слѣдователно, когато дойде най-високата температура, ще остана съ едно пардесю, а ако температурата надмине и тази норма, ще снеса и послѣдното пардесю, и човѣкъ ще се намѣри въ едно естествено положение. И обратното, ако се смали температурата, по сжщия законъ, по който си ги снелъ, ще ги облѣчешъ пакъ. Каква философия има тукъ въ снемането и обличането на пардесютата, това показва

само повишение и понижение на температурата. Послѣ, за примѣръ, у религиознитѣ хора се заражда едно желание да почнатъ да постятъ, за да смалятъ тѣлото си. Но това трѣбва да бжде обосновано на единъ законъ, на единъ вжтрѣшенъ законъ. Защо, за какво да постишъ, какъ и защо? Всичко това трѣбва да се обоснове много добрѣ. И казватъ ми: „казва ми нѣкой, азъ го слушамъ, единъ духъ ми казва“. Е, тия духове, кому духътъ не говори? Кому не говорятъ духоветѣ? На философи, на учени, на проповѣдници, кому духътъ не говори? На всички хора духове говорятъ, само че нѣкои признаватъ, че имъ говорятъ духове, а други не признаватъ. Безъ духове не може да се говори. И онзи, който би казалъ, че безъ духъ може да се говори, ние ще му кажемъ, че той е безъ душа. Слѣдователно, хора, на които духоветѣ говорятъ, сж съ душа, а хора, на които духоветѣ не говорятъ, сж безъ душа. Прѣди години идва една сестра, на която духоветѣ много говорѣха, пишеше стихове много хубаво. Казва ми: „искамъ да ги провѣря чрѣзъ тебе.“ Като ги чете, виждамъ, че който и да е поетъ може да ги напише, а тя казва; „особенъ нѣкой духъ е“. Не трѣбва да бждемъ дѣца.

Великитѣ Учители на свѣта заговорватъ на своитѣ ученици, само когато тѣ сж готови да разбератъ тѣхното учение. Онзи великъ учителъ или музикантъ заговорва на своя ученикъ, само когато послѣдниятъ е готовъ да разбере великата математика на музиката, да разбере вжтрѣшния ѝ смисълъ. И ония ученици, които сега едва започватъ съ гамитѣ, при тѣхъ се явяватъ само обикновени учители. И сега, нѣкой пжтъ, тия ученици ще подигнатъ реномето на своитѣ учители. Не, не, той е единъ обикновенъ учителъ по музика, нищо по-вече.

Сега Исусъ разбра, че ще му зададатъ единъ важенъ въпросъ. И той опрѣдѣля, че една жена, когато ражда, на скърбъ е. Защо е на скърбъ? Защото ражда. Защо скърби? Понеже е поискала да има единъ човѣкъ. Може да вземете туй обяснение въ прѣмъ и косвенъ смисълъ. Но и човѣкъ, въ когото мисълъта се заражда, и той страда. Я онзи ученикъ, когато се замисли, въ неговия умъ се заражда нѣщо, какъ си държи главата, и той скърби и пжка. Но щомъ се роди идеята, дойде

свѣтлина и веднага ученикътъ забравя скръбъта, става веселъ и се радва. И Исусъ казва: като роди жената, забравя своята скръбъ, понеже човѣкъ се е родилъ, който осмисля живота.

И разумъ Исусъ, че ще го питатъ, а то много значи. Сега, ако васъ ви запитатъ: защо вѣрвате въ Бога, какъ ще отговорите на тия хора? Ако менъ ме попитатъ, защо ядешъ, ще отговоря: защото съмъ гладенъ. Яденето е една необходимостъ. Гладътъ търси храната, жадата търси водата. Това е разрешението на въпроса. Защо пиешъ? Защото съмъ жаденъ, а водата е една необходимостъ, слѣдователно, трѣбва да пия. Не може ли безъ вода? При условията, при които сега живѣемъ, безъ вода не може, безъ храна не може. Може да постишъ день, два, 3, 4 дена до 40 дена, но все таки най послѣ ще проядешъ. И най-послѣ, славата на Бога не седи въ постене, а въ ядене и въ пиене. „Яжте и пийте и благодарете“, казва Писанието, а не казва, постете. Тогавя, азъ ще ви поставя слѣдната аксиома: въ яденето и пиенето е славата Божия и въ знанието е славата Божия. Да не яде човѣкъ, то значи да нѣма знание, и да е жаденъ човѣкъ, то е пакъ сжщото. Знание, знание трѣбва! Но ще каже нѣкой: „а то, знанието, безъ знание може“. Е, какво трѣбва тогавя, невѣжество ли? На Бога не трѣбватъ невѣжи хора. Богъ иска всички негови дѣца да бждатъ тѣй умни, както той е уменъ; тѣй любящи, както той е любящъ; тѣй истинолюбиви, както той е истинолюбивъ; тѣй правдиви, както той е правдивъ; и тѣй благи и добри, както той е благъ и добъръ. Тѣй, нищо повече! Всѣка друга философия, всѣка друга наука е фалшъ въ живота, нѣма никакъвъ смисълъ. Нѣкой ще каже: „азъ трѣбва да се спася“. Отъ какво да се спасишъ? Азъ разбирамъ едно спасение – отъ своитѣ глупости. Отъ своитѣ глупости да се спаси човѣкъ, отъ своята бѣднотия, отъ своя гладъ, отъ своята жажда, отъ това трѣбва да се спасява човѣкъ. И ако азъ бихъ ималъ време да обясня, защо трѣбва да се спасяваме, азъ вземамъ душмата, „спасение“ въ косвенъ смисълъ, а не въ прямъ. Послѣ, при отговарянето на такива и други философски въпроси, ние често се заблуждаваме, мислимъ, като че разбираме тайната на битието. Не, не, има нѣща, които разбираме, но има и нѣща, които не разбираме. Ес-

енцията не разбираме, а това трѣбва да учимъ сега. И, слѣдователно, първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да схванемъ, че не знае, че е празенъ, или да се изпразни, за да се напълни наново. Трѣбва да се научимъ да се празнимъ и да се пълнимъ.

Единъ отъ древнитѣ крале, когото придворнитѣ много хвалѣли, като такъвъ, комуто всичко се подчинявало, че дори и природата, казалъ да му занесатъ трона и скиптѣра при брѣга на морето, когато щѣло да има единъ голѣмъ приливъ. И седналъ той тамъ съ своя скиптѣръ, а приливътъ иде съ голѣми вълни, и той казва: „азъ ви заповѣдвамъ да се върнете назадъ“. Околнитѣ му казали: „Ваше величество“... „Азъ заповѣдвамъ на тия вълни.“ — „И ти и ние ще идемъ, трѣбва да бѣгаме“. — „А, значи има нѣщо по-силно отъ насъ, на което трѣбва да се подчиняваме. Тогава вземете трона и бѣгайте“. Има нѣща въ природата, които сж извѣнъ нашитѣ сили, извѣнъ нашия умъ и извѣнъ нашитѣ схващания. И ние смирено трѣбва да схванемъ този великъ фактъ, да знаемъ, че ние сме дѣца на тази велика природа, и трѣбва да се учимъ, да бждемъ прилежни и трудолюбиви.

Сега азъ искамъ да ви наведе на мисълта: ако ние вървимъ по единъ пѣтъ и мислимъ, че имаме по-голъма свѣтлина, а въ живота ни нѣма разлика между окржавашитѣ и насъ. питамъ тогава, въ какво седи нашето учение? Нашата сила не трѣбва да се проявява както онѣзи паднали духове, които седятъ въ кафенето или крѣчмата и казватъ: „ха, наздравица“ — тѣй, послѣ замислятъ се, не имъ върви въ кжши и казватъ: „дай 1/2 кило“. Пакъ мислятъ, дълбоко разрѣшаватъ въпроситѣ. „Силата дойде“, казватъ. „Този въпросъ може да го разрѣша като изпия още 1/2 кило“. Но това е врѣменно рѣшаване. Съ 1/2 кг. въпроситѣ не се рѣшаватъ. И въ единъ день човѣкъ светия не става, и въ една година човѣкъ светия не става. Светия значи, който научилъ великия законъ да поддържа свѣтлината въ себе си, и да дава отъ нея на окржавашитѣ го. Това значи светия: съ своя умъ и съ своята душа да показва пѣтя.

„И разумъ Исусъ, че ще го питатъ“. Онѣзи, които вървятъ по новия пѣтъ, трѣбва да се пазятъ отъ слѣдния недѣгъ: една графиня на западъ се влюбва въ еди-

нъ прочутъ художникъ, толкова се влюбила въ него, че се зародилъ страхъ у нея и казвала: „ако той много се прочуе, азъ ще загубя неговата любовъ, затова трѣбва да измисля едно изкуство да го лиша отъ славата му“. И почнала да му дава единъ прахъ, но съ това поврѣдила зрѣнието му. Той не могълъ да различава краскитѣ, и картинитѣ му мязали на карикатури. И като направилъ изложение, всички се смѣли, хванали се за корема и се смѣли. Тази графиня може да поврѣди ума на всѣкиго да не може да разпознава цвѣтоветѣ. То е човѣшкото тщестлавие. И у сегашнитѣ религиозни хора има по-вече тщестлавие отколкото религиозностъ. А тщестлавието не е наука, то е култъ. Тщестлавниятъ човѣкъ изключва каквото и да е страдание и по това азъ зная, че този човѣкъ е тщестлавенъ.

Ако питате защо трѣбва да страдаме? Пакъ ще ви приведа примѣра, дѣто англичанитѣ наложили законъ да реформиратъ Цариградъ. Единъ день влиза единъ английски стражаръ въ единъ турски дюкенъ и казалъ на търговеца: „10 лв. глоба“.

— Защо? „15 лв.“ Ама защо? „20 лв.“ — Защо? „30 лв.“ И тогава търговецътъ отворилъ касата и казалъ: „тукъ има 1,500 лири, вземи ги“. И послѣ узналъ причината, коя била; че прѣдъ неговия дюкенъ имало едно малко парченце хартия. Прѣдъ вашия дюкенъ може да има малко парче хартия и ако дойде английскиятъ стражаръ, ще каже: „10 лв. глоба“. И азъ виждамъ не една книжка, и бихъ желалъ да дойде английско управление, да влѣзе такъвъ стражаръ въ дома ви и да каже: „10 лв. глоба, 15, 20, 30“. — „Ама защо?“ Не само трѣбва ние да започнемъ религиозенъ животъ, духовенъ животъ, но трѣбва и да свършимъ разумно този животъ. Този духовенъ животъ върви по извѣстенъ правиленъ начинъ.

Прѣди нѣколко врѣме дойде при мене една сестра, която наново се обѣрнала, трѣгнала въ пѣтя на това учение. Като я видѣхъ, хареса ми се начинътъ на говоренето ѝ, тѣй откровена и разумна бѣше. Божествениятъ Духъ бѣ заговорилъ въ нея. Казвамъ си: заговорилъ Господъ на тази душа, такъва красота на духа, виждамъ, че Божиятъ Духъ работи, обаче не се минава единъ мѣсець, тази сжщата сестра се измѣнила, дѣ-

тинското го нѣма вече, та ѝ казвамъ: „Какъ? Защо твоето лице се е измѣнило? — „А, има причини“. Смутила се вжтрѣшно. И защо се смутила? Защото въ единъ мѣсець отъ горѣ я изкарали на фронта и я турили въ едно силно сражение. Казвамъ ѝ: ония офицери, които те турили въ сражението, сж сгрѣшили. Ти трѣбва да стоишъ въ тила, а тѣ те турили тамъ, дѣто има картеченъ огънь. Тя се уплашила и казала: „Нѣма да я бжде тази работа“. У васъ има желание, щомъ нѣкой се обърне къмъ Бога, хайде на линията да се сражава. За първата линия на сражението се изискватъ духове крѣпки, възвишени духове. Тамъ само ангелитѣ може да се борятъ. „Хубаво“, казва, „но дяволътъ“?

Сега ще ви приведа другъ примѣръ. Единъ нашъ приятелъ прѣди години сънувалъ единъ сънь, дѣйствиеленъ сънь. Вижда той, че се задава една голѣма буря, виелица, но минава тази хала и на изтокъ се показва една джга, а въ джгата Христосъ, подъ нея единъ мостъ, хиляди хора искатъ да минатъ и нѣкой му казва: „ти тамъ не може да трѣгнешъ, нагорѣ дрѣжъ“. Той като минава моста, вижда нѣкои юнаци, облѣчени съ бѣли дрехи, водятъ единъ грамаденъ вълкъ, а той казва: „чакай на този вълкъ да ударя една тояга, колко овци е удавилъ“. — „Ти се пази, че като те пипне съ задния кракъ“... И той казалъ: „брей, може ли той да направи нѣщо?“ Нѣма какво да го биешъ, той е въ ржцѣтѣ на вашитѣ момци, а вие казвате; „хайде и азъ да му ударя една цѣпеница“. Не, не, това не е никаква философия, никакво разбиране на духовния животъ. Отъ всички васъ се иска да развиете ума и сърцето си, всички благородни чувства и умствени способности, и въ разсжденията, въ анализирането и въ приложението на това учение да намѣрите метода. Другояче то нѣма смисълъ.

„И разумъ Исусъ, че ще го питатъ“. Какво? Сега ние проповѣдваме, че трѣбва да бждемъ добри, а въ живота казваме: „то не може човѣкъ да бжде добъръ“. Въпросътъ не седи тамъ: когато отивамъ въ училището, трѣбва да бжда добъръ, но вѣнъ отъ доброто, азъ трѣбва и да се уча. Азъ мога да имамъ поведение б, но при това да бжда послѣденъ ученикъ. Казватъ: „много добро дѣте, но не се учи“. Ние смѣсваме двѣ нѣща: нашата добродѣтель съ учението ни. Ти може да бждешъ

единъ отъ примѣрнитѣ ученици по успѣха си и да бжде-
шъ най-способенъ ученикъ, а имашъ поведение единица.
„Ама защо Господи на този съ поведение единица, си
му далъ такива способности?“ Защото той е уменъ –
разбралъ Божия законъ прѣди ти да си го разбралъ. Ти
мислишъ, че си добъръ, и той мисли, че е добъръ.
Слѣдователно, по-рано трѣбва да бждемъ умни, прѣди
да съзнаемъ, че сме добри, а ние искаме да бждемъ
добри, прѣди да съзнаемъ че сме умни. И затова у ре-
лигиознитѣ хора има една мания, захващатъ, щомъ се
обърнатъ къмъ Бога, да показватъ смирение. Пардесюта
ще се снематъ! Ще се пости! Ако ти си боленъ, ще по-
стишъ, то е една необходимост за тебе. Постътъ е не-
обходимъ само въ болезнено състояние. И въ духовния
свѣтъ, когато наложимъ постъ нѣкому, подразбира се,
че той е боленъ и неговиятъ организъмъ трѣбва да си
почине. Това е единъ вжтрѣшенъ законъ. А щомъ човѣкъ
е здравъ и сърцето му може да възиграе, ще кажемъ:
„ще ядешъ и ще славишъ Бога“. Ясна ли е тази филосо-
фия? Никаква критика! Другъ начинъ нѣма! Само единъ
начинъ има. Нѣкои, които вървятъ въ този пжтъ, ис-
катъ да бждатъ по-умни отъ мене. Не, ние не можемъ
да бждемъ по-умни отъ природата, нито пѣкъ по-умни
отъ онзи, който е приложилъ тия закони. Вжтрѣ ние
трѣбва да се подчинимъ разумно, не на сила да се
подчинимъ, а да съзнаемъ. И като дойдемъ до хората,
да имъ дадемъ едно правилно обяснение, да обясняваме
всички нѣща. Ако азъ ямъ, то е единъ процесъ. Да
ядешъ, това не значи да се учишъ. Ти може да ядешъ
много добрѣ, а да се учишъ много злѣ, и може да се
учишъ много добрѣ, а да ядешъ много злѣ. Едното и
другото е възможно. Но онзи, който се храни добрѣ и
се учи добрѣ и пие добрѣ, той е уменъ човѣкъ.

Сега на всинца ви, които ме слушате тукъ, все
ви липсва по нѣщо. Не е докачение – липсва ви. Единъ
отшелникъ, светия, живѣлъ 40 г. въ пустинята. Молилъ
се на Господа, молилъ се, молилъ се, той мислилъ, че
е готовъ за небето, какво му липсва още? Дохожда
единъ ангелъ, взима го и почналъ да го развожда изъ
града и му показалъ едно отъ най-хубавитѣ здания.
Той му казва: „красиво здание“. – Но тамъ липсва
единъ камѣкъ. – „Да, този е камѣкътъ, който ти трѣб-
ваше да туришъ отдавна, а не си го турилъ още“. Вие

още не сте си турили вашия камъкът, и ако ви заведатъ горѣ, на небето, ще видите, че въ вашето здание най-важниятъ камъкът липсва. И за туй, като дойде ангелътъ, ще каже: „този камъкът трѣбваше да го турите от-давна още“. А този камъкът, това е Божията мѣдростъ — камъкътъ, който отхвърлиха зидаритѣ“.

И разумѣ Исусъ, че ученицитѣ му ще го питатъ. Азъ подразбирамъ, че всичкитѣ ученици все питатъ, питатъ, кога ще дойде Христосъ, какъ ще царува на земята, какъ ще се оправи този свѣтъ? Българитѣ питатъ, какъ ще се подобри това икономическо положение, какво трѣбва да се прави, ресурси отъ кждѣ да се намѣрятъ. Всички народи все се питатъ, все такива въпроси задаватъ въ училището, въ църквитѣ, въ държавата, между търговцитѣ, навсѣкждѣ: какъ, какво ще се прави, съ тази скжпотия. Всички питатъ, и понеже ме питатъ, азъ ще имъ отговоря. Скжпотия има, казватъ яжте само необходимото. Ама пжтувашъ по пжтя, срѣщне те единъ твой приятель, 3 деня си гладувалъ, а той даде ти единъ сомунъ хлѣбъ, благодари му, пийни си малко водица, подѣвчи хлѣба. Не казвай: „Ее, да имаше кокошчица, да имаше ябълки, орѣхи, па масълце, па туй, онуй“. Не подигай тия въпроси, не си дразни вкуса. Благодари за хлѣба, той е една необходимостъ. Скжпотия е, задоволи се въ даденъ моментъ съ малко, утрѣ като има по-вече, яжъ колкото искашъ. Ще възразятъ нѣкой: „ама, ако се хранимъ само съ хлѣбъ, ще отслабнем“. Азъ мога да ви докажа, че и ония, които се хранятъ съ кокошки, и тѣ отслабватъ. То не е философия: то е отъ начина на яденето: който яде кокошки и благодари на Бога: и той е здравъ, а който яде кокошки и не благодари на Бога — той не е здравъ. Вижте месояднитѣ животни и трѣвопаснитѣ, и еднитѣ и другитѣ все сж здрави. Вие ще прѣнесете тия естествени нѣща и въ духовния свѣтъ. Задоволете се съ ония обяснения, които ще хвърлятъ свѣтлина въ вашия умъ. Да кажемъ, имате дѣте, сърди се, недоволено е отъ това — онова и казвате: „какъвъ дяволъ е влѣзналъ въ това дѣте“: Какъвъ дяволъ! Това не е обяснение, то не обяснява нищо. Казвате му: „Излѣзъ навънъ“! Не излиза. На какво ще мязате вие? Въ Пловдивъ направили единъ сеансъ, духътъ на единъ турчинъ влиза въ медиума и не иска да излѣзе. И казватъ му:

„излѣзъ“. — Нѣма да излѣзна. И започва споръ, не иска да излѣзе. Ако имашъ сила, ще го изпѣдишъ, а ако нѣмашъ сила, нѣма да излѣзе. Ние мислимъ като извадимъ нѣкой дяволъ, въпросътъ е рѣшенъ по-лесно. Азъ знаая кждѣ седи този дяволъ: дойде мжжътъ отъ канцеларията, работилъ, нахукалъ го неговиятъ началникъ, пѣкъ и гладътъ се притурилъ и жената малко го закачи и той избухне. Какъвъ дяволъ е влѣзналъ? Колкото по-скоро сложишъ и му намажешъ стомаха, толкова по-скоро дяволътъ ще излѣзе. Тѣй е това. Нищо по-вече. То сж нѣща най-естествени. Като дойдемъ до духовния животъ, всѣко едно отрицателно проявление се дължи на една вжтрѣшна нужда, всѣко недоволство се дължи на една вжтрѣшна нужда. Гладниятъ е недоволенъ, защо? Защото е гладенъ. Жадниятъ, и той е недоволенъ, защо? Липсва му нѣщо. Търговецътъ е недоволенъ отъ живота, защо? Липсватъ му пари. Учителътъ, недоволенъ, защо? Нѣма ученици. Музикантинътъ е недоволенъ, защо? Нѣма кому да свири. Момата е недоволна, защо? Хванала я сипаницата. Липсва ѝ нѣщо... Всѣко недоволство се дължи всѣкога на една вжтрѣшна липса. Когато ни липсва знание, добродѣтель, въ насъ се заражда една нужда, ние трѣбва да си намѣримъ единъ законъ, който да ни удовлетвори тая нужда. За туй казвамъ: който е загубилъ красотата си, да я придобие. На ученицитъ — да придобиятъ знания. На жадния — да пие; болниятъ — да оздравѣе. На всички хора трѣбва да се даватъ положителни отговори за тѣхнитъ нужди. „Добъръ е Господъ“. Азъ знаая, че Господъ е добъръ, този Господъ заради менъ е далъ храна и всичко друго, и за туй азъ искамъ да удовлетвори своитъ нужди. „Не му е врѣмето“, Споредъ васъ, не му е врѣмето, а споредъ мене, врѣмето е дошло.

„И разумъ Исусъ, че ще го питатъ“. И ще го питатъ сега: защо, Господи, настанаха тия лоши врѣмена? Защо богатитъ да иматъ да ядатъ и да пиятъ, а ние, които по три пѣти на день правимъ молитва, да гладуваме, и отвънъ ти пѣемъ и треперимъ и ти кадимъ тамянь, а на насъ нищо не си далъ? Господъ казва: „азъ не съмъ ви далъ да кадите тамянь, а да мислите. Не искамъ азъ кадене. И намѣсто да бждете добри, вие ще заколите нѣкое теле и ще го изядете, и ще кажете: „ние служимъ на Господа“. Азъ вземамъ тази дума въ

много широкъ смисълъ. Сега, когато дойдемъ да разискваме, ще кажете: „ама, че ни калайдисаха днесъ“. Не, това не е калайдисване. Азъ не обичамъ да калайдисвамъ, но приготвявамъ една пещъ, пещъ, разбирате ли? И въ тази пещъ, като ви туря вътрѣ, отгорѣ единъ пластъ вжглища, единъ пластъ руда, единъ пластъ вжглища, единъ пластъ руда, че като туря огънь, златото ще падне отдолу, а димътъ ще излѣзе отгорѣ, и вие ще излѣзете чисти навѣнка. Огънь, и какъвъ Огънь! И като се намѣрите въ тази пещъ, ще има плачъ, ревъ, но азъ ще кажа: чакайте, отдолу като излѣзните, ще бждете чисти, тѣй както не сте били.

Сега вие ще ми възразите: „дано да не бжде“! Дано да бжде. „Дано да не бжде“! Съ туй „дано да не бжде“ свѣтътъ е дошълъ до това положение. И сега ние казваме: „да бжде“! Да дойде този огънь, да ни очисти, да тури всичко на мѣстото му, да заживѣемъ тѣй, както нѣкога сме живѣли.

И казва Христосъ: „азъ ще ви видя пакъ, и ще се зарадвате“. Кога ще ви види? Когато почнете да мислите, да изпълнявате волята на моя Отецъ, азъ ще дойда, и вие ще се зарадвате, и вашата радостъ никой нѣма да отнеме. Христосъ е най-силното проявление на Божията Любовь, и на Божията Мждростъ, и на Божията Истина. Слѣдователно, вложете сега, пакъ ще кажа, любовта! Любовь чрѣвъ мждростъ, да знаешъ защо обичашъ човѣка. Вие обичали ли сте по този начинъ? Онѣзи отъ васъ, които сте жени, обичате дѣцата си, и казвате: „моето ангелче“. Но туй ангелче като стане на 25-30 г., тогава казвате: „нашиятъ ангелъ не е ангелъ“. Да, не е ангелъ, вие още ангела не сте го познали. Любовта подразбира: да знаешъ защо обичашъ човѣка. Азъ ще ви кажа. Азъ обичамъ човѣка, защото Богъ живѣе въ него. А защо трѣбва да се обичаме? Като обичаме, ние търсимъ Бога. И когато казвамъ, че трѣбва да любимъ, съ това разбирамъ, че трѣбва да търсимъ Бога. Защото Богъ е любовь, а ние сме паднали, ние още не сме любили. Ти ще идешъ при любовта, за да станешъ Любовь. Любовь значи: като Бога да станешъ. А нѣкой мисли, че любилъ! Не, не, ти не си любилъ още. Твоята любовь... хайде, да не казвамъ една дума. Тя е твоята любовь, която живѣе день до пладне.

Ние трѣбва да любимъ, за да може да намѣримъ Бога, защото Богъ е любовъ. Да го възприемемъ въ себе си, да го опитаме. А щомъ го възприемемъ, тогава опитваме неговата мъдростъ. По този начинъ трѣбва да разсждавате. Нѣкои отъ васъ казвате: „аа, тази сестра много люби“. Люби? Азъ казвамъ: люби само онзи най-добръ, който люби като Господа. А ти като Господа любилъ ли си? Не. Слѣдователно, ти още се учишъ, на любовъ. „Аа, тя люби!“ Какъ люби? Не, не, да любимъ тъй както Богъ люби — Богъ е Любовъ — и то е най-великото изкуство, и когато ние намѣримъ това изкуство, тогава Христосъ ще ни отговори разумно на въпроса.

И азъ пакъ ще ви видя, и радостъта ви тогава никой нѣма да отнеме.

И тъй, искамъ да бждете умни! Не говорете само за снимане на пардесюта, не говорете само за постъ. Когато си боленъ, ще постишъ и день и два, и три. То е начинъ за лѣкуване. Постъ азъ вземамъ въ много широкъ, смисълъ. Постъ има и умственъ, и физически, и духовенъ.

Бесѣда, държана на 29 Януарий 1922 год.
въ гр. София ул. Опълченска № 66
10 часа сутринъта

Какво трѣбва да искаме?

А Исусъ отвѣща и рече: Не знаете що искате; можете ли да пиете чашъ-тж, които азъ има да пиѣ, и да ся кръстите съ кръщеніе-то, съ което азъ ся кръщавамъ? Казуватъ му: Можемъ.

Ев. Матѳея 20:22

Въ всѣки животъ изпъкватъ желанія, които сж неестествени, небожествени желанія, защото внасятъ дисхармония вътрѣ въ свѣта. И цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ е пѣленъ съ такива дисхармонични желанія. Затова нѣма що да аргументирамъ. Който и вѣстникъ да отворите, която и книга да вземете, въ който домъ и да влѣзете, все такива желанія има. Тѣ не сж отсега, а отдавна сж влѣзли. Слѣдователно, много желанія се явяватъ, които не сж за добро: ние искаме това, кое-

то не е за наше добро. Тукъ има единъ примѣръ за ученицитѣ на Христа. Христосъ е проповѣдвалъ едно Идеално учение. Явява се майката съ двамата си синове и иска да бждатъ тѣ почетени отъ Христа, да ги тури единъ отъ лѣво, а другъ отъ дѣсно на себе си, да имъ даде мѣсто, което не трѣбва да имъ се даде, едно отъ най-виднитѣ мѣста. Другитѣ 10 ученици, като видѣли това, възнегодували: „какъ тѣй, да има привилегия?“ И Христосъ се обръща и казва: „не знаете какво искате“. И тогава запиталъ: „можете ли да пиете чашата, която азъ пия, и да се кръстите съ кръщението, съ което азъ се кръщавамъ?“ Отговарятъ му: „можемъ“. Има чаши, които сж приятни, но има и чаши, които не сж приятни. Има кръщение, което е приятно, но има кръщение, което е неприятно.

Христосъ употребява думата „чаша“. Нима онзи затворникъ, който е осжденъ, както Сократа, да изпие чашата съ отрова, нима тази чаша е приятна? Той е длъженъ да я изпие и тази чаша ще бжде пълна, и той ще свърши, слѣдъ като я изпие. Сжщо има и кръщение, съ което като се кръстите, ще свършите.

„Можете ли да пиете чашата, която азъ има да изпия?“ — „Можемъ“. „И да се кръстите съ кръщението, съ което азъ се кръщавамъ?“ — „Можемъ“. „Да пиете отъ чашата и да се кръстите, можете, но да седнете отъ дѣсно и отъ лѣво на менъ, не е мое да дамъ, но на онзи, комуто е опрѣдѣлено, комуто е дадено отъ Отца ми“.

Погрѣшката въобще на всички хора, каквито и да сж, свѣтски или религиозни, седи въ това, че ние мислимъ да разполагаме съ живота си тѣй като ние искаме. Това е едно много голѣмо заблуждение. Ние, съвременнитѣ хора, сме много ограничени, и най голѣмиятъ герой на бойното поле, слѣдъ като го жегне нѣкое парче отъ граната, веднага почне да плаче и да се моли. Онзи, най голѣмиятъ герой, на който касата е била пълна съ пари, слѣдъ като му я изпразнатъ, като че ли всичката сила му изчезва. Онзи държавникъ, докато е на власт, е силенъ, но падне ли отъ власт, силата му изчезва. При умиращия боленъ герой, всички наоколо — лѣкари, роднини — всички плачатъ и всички усѣщатъ туй огорчение. Смесълътъ на живота е, че въ свѣта всички ние сме пратени да служимъ

вѣрно на Бога. Сега, какъ ще извършимъ своята длъжностъ? Първо, ние имаме отношение къмъ Бога, второ, къмъ нашата душа и, трето, къмъ нашитъ ближни. Ако ние разбираме отношенията си къмъ Бога, ще разберемъ втория законъ и третия ще изпълнимъ. Но не изпълнимъ ли първия законъ, и другитъ два закона не можемъ да изпълнимъ. Тѣ сж свързани. Ако бихъ ималъ време, бихъ ви обяснилъ, но ще се отклоня. Всички съврѣмenni хора трѣбва да почнатъ съ първия законъ, той е, който ще уреди свѣта. Ако ние не сме готови чистосърдечно да изпълнимъ, въ даденъ случай, волята Божия, то всички други усилия сж безполезна. Трѣбвали законътъ да бжде написанъ? Този законъ не е написанъ, а се подразбира отъ самата сжщина на нѣщата. Кой ще разбере туй? Какъ да изпълнимъ задълженията си къмъ Бога? Този законъ е написанъ вжтрѣ въ всѣка душа.

И Христосъ се обръща и казва: „вие можете ли да пиете тази чаша?“ Защото обичята се показва въ време на нужда. Жената не трѣбва да обича мжжа си, защото той ѝ купува дрехи, рокли и шапки — то не е любовъ — а когато този мжжъ остане най-бѣденъ, страдающъ, тя само тогава може да покаже своята любовъ къмъ него. Значи, въ време на страдания. Слѣдователно, вашитъ приятели ще ги познаете въ време на страдание. Кога може да имате приятели, само когато, сте богати ли? Тогавя всичко може да направите. И най простиятъ човѣкъ като му напълня касата, той ще има много приятели, но тия приятели не носятъ никакво благо. Но онѣзи приятели, които постѣпватъ по този божественъ законъ, тѣ носятъ цѣлителенъ балсамъ. Туй учение не е само на Христа, туй е учение на самия животъ приложимъ ли го, ние сме спокойни, физически сме здрави, изгубимъ ли туй учение, веднага идатъ разни болести върху насъ. И ако нѣкой пита, защо идатъ болеститъ, азъ казвамъ: понеже ние често губимъ връзката между душата ни и Бога. Тази връзка никога не трѣбва да прѣкъсваме. Тази връзка никога не трѣбва да се скѣса. Кждѣто и да бждете, въ Австралия, Африка и другадѣ, тя трѣбва да бжде еднаква, тя не се обуславя отъ никое общество. Ако единъ човѣкъ е добъръ, защото той е въ едно религиозно общество, това е по-нятно, споредъ менъ, но, който е въ едно лошо обще-

ство добъръ, той е истинскиятъ добъръ човѣкъ. Да си добъръ между добритѣ, то е естествено, но да си добъръ между лошитѣ, това е нѣщо извънредно. И другия законъ пакъ е вѣренъ: да бждешъ лошъ между лошитѣ, то е много естествено, но да си лошъ между добритѣ хора, то е нѣщо извънредно.

Слѣдователно, Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици, къмъ тия двамата, и казва: „можете ли да пиете тази чаша, която азъ пия?“ И тѣ му отговарятъ: „можемъ“. Но въ практическия животъ се указва, че щомъ ни дадатъ тази чаша, мжно се изпива. Виждалъ съмъ често малки дѣца да не могатъ да пиятъ горчиви капки. „Пий, мама, за твоето здраве“, казва майка имъ. „Не може, мамо, горчива е тази чаша“. И азъ бихъ желалъ да нѣма горчиви чаши въ свѣта. И ще дойде день, когато въ човѣшката еволюция тия чаши нѣма да ги има. Не че Богъ иска да ги дава: страданията не се налагатъ отъ Бога. Богъ съизволява, но не благоволява въ тѣхъ. Той казва: „не благоволява душата ми въ смъртъта на грѣшника“. Когато ние страдаме, изплащаме, но не изведнажъ, въ сегашното развитие на живота си. Какъ ще примирите: една овца когато я колятъ, казва: „защо Господъ ме създаде? Защо да ме колятъ?“ Каква философия има тукъ? Кажете на тази овца: „една необходимостъ е при сегашното развитие на хората, трѣбва, Господъ това не иска, но хората го искатъ“. Тѣй да разбираме хубаво. Когато този ножъ минава прѣзъ врата на животното, ние не го мислимъ, ни най-малко ние не мислимъ за това. Но когато този ножъ дойде до нашия вратъ, ние казваме: „Защо?“ Е, да, „защо?“ – Защото сме скжсали първата връзка – между Бога и нашата душа. Това е причината. Възстановете вие тази връзка въ душата си, между Бога и васъ, и всичкитѣ ви отношения постепенно ще се изгладятъ. Първо ще почнатъ да се възстановяватъ силитѣ ви по единъ много естественъ пжтъ. Ще кажете какъ? Ако на вашето тѣло имате рана, прѣвѣржете я и самото тѣло ще почне да я лѣкува, защото то съдържа тая сила. Каквато рана и да имате, тази рана ще оздравѣе, и нѣма да остане нито поменъ отъ нея. Значи, тѣлото съдържа сили вжтрѣ за лѣкуване, и когато тѣлото изгуби тази сила, никакъвъ лѣкаръ не може да ви помогне. И за душата ни сжщия законъ е: докато на-

шата душа е свързана съ Бога, тя притежава природни сили и може да лѣкува ранитѣ си. Ранитѣ ще дойдатѣ въ свѣта, при сегашния животѣ, на всѣка стѣпка може да ви дойдатѣ рани. На всѣка стѣпка, на пѣтя когато вървите, въ нѣкой трамвай ако се возите, навсѣкждѣ може да прѣтърпите нѣкаква малка авария. И сегашнитѣ страдания сжществуватѣ поради тази необходимостѣ, въ каквото и положение да сте И цѣлиятѣ свѣтѣ минава прѣзъ една пертурбация. Цѣлиятѣ ученѣ свѣтѣ, въ Америка, въ Англия и др. казва: „какво трѣбва да правимѣ?“ Всички се запитватѣ, но никой не е далѣ едно лѣкарство. Има една панацея, за да се излѣкуватѣ тѣзи страдания. Нѣмаме нито единѣ ученѣ, който да е далѣ лѣкѣ на тия рани, които разяждатѣ обществото и не само домоветѣ, ами и самитѣ насѣ. Богатѣ си, ученѣ си, неспокоенѣ си, изгубилѣ си смисѣла на живота. Сега Христосѣ отговоря право: „не знаятѣ тѣ, що искатѣ“. Ние, сегашнитѣ хора, всичко искаме, но сжщественото не искаме. Всѣки иска да бжде богатѣ, всѣки иска да бжде силенѣ, все материални блага искаме. Идете въ обществото и кажете нѣкому да се свърже съ Бога, колко хора биха пожелали това? Ще ви отговорятѣ: „не, не, пари, пари!“ Но паритѣ, това сж единѣ резултатѣ. Прѣди милиарди години Господѣ ги е турилѣ на земята, туй злато е складирано, прѣди милиони години тукѣ е складирано жито, царевича, храни има прѣзобилно, всичко е промислено. Но туй изобилие, което сжществува въ свѣта, не може да дойде точно на врѣме, защото ние се спѣваме не само физически, но и духовно: ние спѣваме енергийтѣ на духовния си животѣ. Често енергията, която трѣбва да дойде за нашето сърце, не иде на врѣме. Нѣкой пѣтъ станете рано, но не сте разположенѣ – нѣмате оная енергия. Както гладниятѣ, какѣ ще познае, че е намѣрилѣ храна – когато се наяде. Ще кажете: „е, какѣ ще познае кога съмѣ намѣрилѣ истината?“ Казвамѣ: какѣ ще познае гладниятѣ – слѣдѣ като се наситилѣ и жадниятѣ знае, че се е напилѣ, слѣдѣ като уталожил жадната си. И онзи, който намѣрил истината, по сжщия законѣ и той ще я разбере.

Сега онѣзи, които слѣдватѣ въ туй божествено учение, сж трѣгнали съ нѣкои свои навици и искатѣ да го приложатѣ, да направятѣ единѣ компромисѣ между

божественото и човѣка. Човѣкъ трѣбва да бѣде основа, а градивото, то е само божественото. Хармонията може да произтича само отъ Божествената Любовь, и ако въ едно общество нѣма хармония, Божествената Любовь я нѣма тамъ. Божествената мъдростъ я нѣма, тѣ не сж заработили въ него. Ако самото общество не се проникне отъ тѣхъ, ние имаме едно механическо натрупване, но не органическо градене.

Питамъ, какъвъ е смисълътъ на земния животъ? Смисълътъ на земния животъ е да познаемъ Бога, понеже ние търсимъ Божествената Любовь. А всички хора, мъже и жени, сме малки частици отъ тази Божествена Любовь, проявена у всѣки човѣкъ. Щомъ разбираме Бога, ние ще разберемъ, че тия малки хора сж частици отъ Бога, и както любимъ Бога, тѣй ще любимъ и всички хора. Ако не го любимъ, всѣкога ще правимъ разлика между тоя и другия човѣкъ. Даже най-идеалното състояние, дѣто сжествува въ дома, дѣто казватъ, че майкитѣ обичатъ безпристрастно, и тѣ иматъ обичъ повече къмъ нѣкое отъ своитѣ дѣца, отколкото къмъ другитѣ. Бащата има обичъ по-вече къмъ единъ синъ, отколкото къмъ други. Много лесно е да кажемъ: „обичай!“ Но когато дойде да приложимъ закона, тамъ е изкуството. Лесно се казва, но мъчно се изпълнява. Защо? Когато касата ми е пълна, може да дамъ много, щедъръ съмъ, но когато въ касата нѣма нито петъ пари, каква сума може да дамъ? А нашата каса може да бѣде пълна, само при едно условие: когато ние сме свързани съ този великъ изворъ на живота и ще дойдемъ тогава да разрѣшимъ тия въпроси заради Бога, по най-разумния пътъ.

Сега, въ нашия животъ се раждатъ извѣстни недоволства. Отъ какво произтичатъ тѣ? — Отъ прѣсищане. Ще ви приведа единъ малъкъ разказъ. Прѣсищането отъ живота ражда много по-страшни болести, отколкото обикновенитѣ.

Единъ американецъ, на когото баща му оставилъ 20 милиона долара и почналъ да яде и пие, ялъ и пилъ, докато най-сетнѣ загубилъ смисъла на живота, станалъ ипохондрикъ, заражда се мисълъ да се самоубие. Отива при единъ лѣкаръ, при втори, трети, четвърти, най-сетнѣ отива при единъ виденъ лѣкаръ въ Нюйоркъ и му казва: „ти си послѣдниятъ, ако и ти не ме излѣкува-

шъ, ще се самоубия". — Добръ, но ще направимъ единъ договоръ, че каквито методи употребя за твоего лѣкуване, ти нѣма да имашъ нищо противъ". Той се подписва и плаща 250 хиляди лева за първото лѣкуване. Лѣкарътъ му туря хлороформъ и заповѣдалъ на единъ отъ своитѣ асистенти да му отрѣже дѣсния кракъ отдолу подъ колѣното. Той като става, гледа кракътъ му го нѣма и казва: „това ли е вашето лѣкуване? 250 хиляди лева да ви дамъ, а сега ме лишихте отъ едно благо". "Ахъ, да е здравъ моятъ кракъ, всинца ви бихъ изригналъ". Слѣдъ двѣ седмици, казалъ му лѣкарътъ, когато по утихнешъ, азъ ще дойда пакъ да те видя". Слѣдъ двѣ седмици болниятъ почналъ да плаче и казалъ: „г-не докторе, или ми кажи единъ пжтъ за спасение или като си започналъ да ме убивашъ...". — Ще платишъ още 250 хиляди лева. Направилъ му единъ изкуственъ кракъ, сложилъ го и слѣдъ туй болниятъ не помислилъ да се самоубива — разбралъ смисъла на живота.

Често и ние, съврѣменнитѣ хора, заставяме природата да ни прави такива операции и ги прави, и виждаме навсѣкждѣ, нѣкому окото го боли, ухото, и има стотици и хиляди болести, които лѣкаритѣ не знаятъ съ какви имена да ги кръщаватъ. И всички говоримъ за една култура, за нѣкакви микроби. Туй не е причината. Болеститѣ произлизатъ отъ единствения факторъ, че ние сме скжсали първата връзка съ Бога. Този е законътъ. Азъ правя сравнение и то е слѣдното: тамъ, дѣто прониква слънцето, дѣто има хубава вода, хората сж най-здрави, а по сѣвернитѣ склонове на планинитѣ, дѣто прониква много малко слънчева свѣтлина, има най-много болести. И, слѣдователно, тамъ, дѣто южнитѣ и източни прозорци сж затворени, а сж отворени само сѣвернитѣ прозорци, има най-много болести. А сѣвернитѣ прозорци, това е човѣшкиятъ егоизъмъ. Нѣкой казва: „искамъ да се осигуря". Питамъ азъ: кажете ми единъ човѣкъ, който се е осигурилъ. Сега нѣма осигуренъ човѣкъ. Слѣдователно, осигуряването е законъ да влѣземъ въ хармония и да живѣемъ съ Бога. Може да правимъ каквото искаме, но всѣко учение трѣбва да има своето проложение. Нѣкой казва: „ти проповѣдвашъ, ама тѣзи, които тѣ слушатъ, не живѣятъ тѣй" Вѣрвамъ, онѣзи, които ме слушатъ, не живѣятъ споредъ моето учение. Но ако не живѣятъ споредъ моето уче-

ние, азъ кривъ ли съмъ? Ако съмъ кривъ, азъ съмъ готовъ да се изправа. Ние по единъ новъ начинъ ще изправимъ живота, и тия хора сами ще почувствуватъ, че Богъ живѣе въ тѣхъ. То е велико изкуство и азъ ви казвамъ: ако азъ свържа тия двѣ жици, да прѣкарамъ този божественъ токъ, животътъ имъ ще се изправи. Азъ правя сега инсталация, но когато я завърша и пусна този токъ, тогава елате и вижте. Сега още трупамъ камъче, дисхармония има, викъ, кръсъкъ, работници, инсталацията още не е приготвена. Моето учение вие не сте го видѣли, но когато пуснемъ тази инсталация, тогава вашитѣ лица ще просиятъ и вие ще кажете както въ Евангелието: „едно врѣме бѣхъ слѣпъ, но сега виждамъ“. И тогава въ домоветѣ ви нѣма да има споръ, между мъжете и женитѣ нѣма да има раздори, ще има едно надпрѣдваряне да проявятъ по-вече любовта си къмъ всѣкиго. Тази, старата инсталация, виждате какво е произвела, отъ хиляди години все сжщото е било. Нова инсталация трѣбва. Ако не туримъ новата инсталация, старата знаете ли какво ще произведе? Трѣбва съвършено ново освѣтление. Имайте търпѣние, туй учение всички ще засегне. И тогава първитѣ ще бждатъ послѣдни. Ще го правимъ отъ любовъ, а не отъ задължение. Ние, най-умнитѣ и най-силнитѣ, ще помогнемъ на по слабитѣ. И тогава дъщерята ще стане сутринята, ще приготви чай на баща си и всички дѣца ще го цѣлунатъ. А сегашнитѣ дъщери казватъ: „не съмъ разположена да стана“ – то е старата инсталация. Кой е кривъ? Ако нѣкои човѣкъ е боленъ, кой е виновенъ? Та не трѣбва да обвинявате учението и да казвате: „защо не се прилага туй учение“ Трѣбва да бждемъ толкова искрени и честни да го приложимъ. Туй учение не е мое, то е учение божествено и трѣбва да засегне всинца ни като братя и сестри. Нищо по-вече.

И Христосъ казва: „не знаете какво искате“. Сега, азъ съмъ изпитвалъ много положения. Тия, горчивитѣ, чаши ние трѣбва да ги прѣмахнемъ вече. Сега, въ съврѣменната медицина има хомеопати и алопати, които спорятъ по кой начинъ да се лѣкуватъ болеститѣ. Алопатитѣ поддържатъ горчивитѣ цѣрове, а хомеопатитѣ – сладкитѣ, на единъ хомеопатъ цѣла аптека може да изпие и нѣма да ви се причини никакво разстройство. Тамъ има дѣления, до 30 дѣления, знаете

ли какво е то? То е такъва микроскопическа частъ! Да кажемъ, правите разтворъ, въ 100 гр. вода ще разтопите 10 гр. захаръ, отъ това ще вземете една капка и ще я турите пакъ въ 100 гр. вода, туй е първото и второто дѣление: отъ тамъ пакъ ще вземете една капка — и така до 30 дѣления, и отъ него като вземете една капка, тя трѣбва да излѣкува болния. Една тридесета частъ само! Хомеопатитѣ казватъ, че тѣхнитѣ лѣкарства дѣйствуватъ право, а алопатитѣ поддържатъ обратното. Има трети методъ между тия два, и единитѣ сж прави и другитѣ сж прави въ туй отношение. Питатъ ме нѣкой пжтъ: трѣбва ли лѣкаритѣ да правятъ операция на тѣлото? Казвамъ, не трѣбва да правятъ, ако тѣлото е здраво, а ако тѣлото е болно, има цирей, лѣкарътъ трѣбва да изтиска този гной, да направи тази малка операция. Но ако нѣма нагнояване, лѣкарътъ нѣма право да рѣже, нека оставимъ природата да работи, тя може да направи най-голѣмата операция. Глупаво е да се прави операция на здраво тѣло. Сега ще кажете: „може ли или не може?“ Това сж условия, при които ние може да работимъ. Сега въ дома, при сегашнитѣ условия, жената може да употреби крайни мѣрки, и мъжътъ може да употреби крайни мѣрки всѣкога, когато има нѣкой голѣмъ цирей. И нѣкой пжтъ. даже самата природа ни налага такива крути мѣрки.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Прѣди години, може би има 5 или 6 години, мъжъ и жена идатъ при мене. На жената ржката подута. Питатъ ме: да си направи ли операция на ржката или не? Казвамъ, идете при единъ хирургъ, нека ви направи операция. Тръгватъ си, но на пжтя, тя се прѣпжва и пада въ единъ трапъ и казва: „ето операцията“. И наистина, отлична операция е станало. И лѣкарътъ ѝ казва: „азъ не мога да направя такъва операция“. И той взелъ, само я изчистилъ и самъ признава: „отлична операция е направена на ржката ви“. И слѣдъ нѣколко деня ржката оздравяла. Слѣдователно, ако въ вашия домъ се прѣпжнете, боли ви ржката, не го считайте за голѣмо нещастие: вземете сами да изтискате цирея. Ако ние сега попитаме, защо азъ да падна? — Трѣбва да паднемъ, за да стане тази хубава операция. При лѣкаря ще легнешъ и ножътъ ще дойде, и природата като прави тази операция, и тя ще те положи да легнешъ. Не трѣбва да питаме, да

правимъ ли ние операция или не. Туй, което се случи въ даденъ моментъ, то е въпросътъ, ако мога, да благодаря на Бога, а ако не взема прѣдпазителни мѣрки, да не се случи въ дома ти никога.

Слѣдователно, при тази положителна философия за Бога, азъ не ви казвамъ, че Богъ е скритъ въ небето, а ви проповѣдвамъ за единъ Господъ, който живѣе въ васъ. Вие можете да го намѣрите. Той спи въ васъ, може да го събудите. Да не кажете нѣкои: „какъвъ Господъ?“ Азъ ви прѣпоръчвамъ да намѣрите вашия Господъ и туй ме радва. И ще кажа тогава: азъ те поздравлявамъ, че си намѣрилъ твоя Господъ. Азъ употребявамъ думата „спи“ – но той, Господъ, не спи, а вие спите. Когато вие се пробудите, ще чуете Неговия гласъ. И като го чуете, той ще бжде толкова сладъкъ, този гласъ ще произведе цѣлъ прѣвратъ въ живота ви, и вашата работа, каквато и да е, ще се осмисли. Този Господъ ще освѣтли всичкитъ ви работи. Тогава най-малкитъ работи ще ни бждатъ приятни да ги правимъ. Та казвам, нѣкой отъ васъ почватъ да се пробуждатъ: заговорилъ ви е този Господъ. Нѣкой пжтъ вие казвате: „не е Той“. Вие се съмнѣвате. Спасението седи само въ вжтрѣшното пробуждане. Който и да ви проповѣдва, ако вие сами не чуете този вжтрѣшенъ гласъ, въпросътъ за васъ ще остане неразрѣшенъ. Но въ деня, въ който вие чуете този гласъ, той ще се разрѣши. То нѣма да бжде едно обикновено слушане, а ще бжде като когато чуете онзи, който донася радостна вѣсть: единъ вашъ роднина ви прави наследникъ на 10 милиона наследство и ви даде съобщението. Нали тази вѣсть ще бжде най-приятната? И когато вие намѣрите Господа, ще бждете човѣкъ на 10 милиона и ще кажете: „сбогомъ, сиромашо!“ Ще бждете щастливи, защото вашиятъ дѣдо ви е оставилъ наследникъ на 10 милиона. И Господъ, като чуете гласа му, ще направи такъва промѣна, че вие никога нѣма да се връщате назадъ.

Сега, Христосъ казва: „не знаете какво искате“. А трѣбва искане, трѣбва да искаме. Днесъ азъ съмъ сериозенъ. Въ нашия животъ трѣбва да стане единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ, едно прѣобразование, за да докажемъ фактически, че имаме тази любовъ. Ако ние вървимъ по едно учение и нашиятъ животъ се отличава само по

форма, тогава нищо не се ползуваме. Трѣбва да бждемъ искрени въ себе си. Нашиятъ животъ трѣбва да бжде чистъ като кристалъ, трѣбва да има такива прѣчупвания, както въ най-чистия диамантъ. Като ни погледне човѣкъ въ лицето, то да свѣти и да кажатъ: „този човѣкъ нѣма никаква задна мисълъ“, и да бждемъ готови на всѣки човѣкъ да покажемъ нашето чистосърдечие и незлобие. Да бждемъ като единъ голѣмъ изворъ, който изхвърля нечистотиитъ навѣнка. Този свѣтъ е пълень съ неразбории. Вѣстниците, които четемъ, книгитъ, разговоритъ, всѣки день оставятъ у насъ утайки. Ние сме поставени на много голѣмъ изпитъ. Не е лесно да се живѣе сега единъ божественъ животъ. Едно врѣме светиитъ бѣгаха въ горитъ, а сега и горитъ сж пълни съ харамии. Не може сега светиитъ да живѣятъ и въ горитъ, а сегашнитъ светии трѣбва да живѣятъ изъ градоветъ. А щомъ живѣешъ въ градовтъ, ще обичашъ тѣзи хора, и ако ги обичашъ, и Господъ ще каже: „ти си разбралъ моето учение и ще носишъ моята свѣтлина“. Богъ изпраща свѣтлината на всички еднакво, и на добри и на зли. Даже Господъ къмъ лошитъ хора сега е по-снизходителень. И вие нали казвате: „той не живѣе добръ, а върви му“, а ти, който вървишъ по Бога, постоянно камшикъ има за тебе. На онзи пѣкъ дѣтетото не заболѣва, жена му здрава, а ти по три пжти на день се молишъ, днесъ загубишъ 20 хиляди лева, дъщеря ти умре и пр. защо става това? Какъ ще примирите тази работа? Защо Господъ е снизходителень къмъ тия грѣшници, може ли да отговорите? Вие ще кажете: „Ето, виждашъ Господи, тѣ не те слушатъ, а ние по три пжти се молимъ на день“ ... Ее, тамъ е изкуството, а вие трѣбва да се радвате, че той много добръ е направилъ. Вие трѣбва да кажете: „този човѣкъ, има парици, пѣкъ ние нѣмаме, но си го заслужваме“. Защо тѣй да не кажете? И, слѣдователно, тия хора сж били толкова години на страдания, сега Господъ ги е оставилъ на почивка, а вие сте дошли на тѣхното мѣсто да поработите, братъ ти да яде, а ти ще носишъ неговото нещастие. Тия нѣща, обаче, сж привидни, ние не знаемъ кой човѣкъ е добръ и кой е лошъ. Вие ще кажете: „знаете ли, че Иванъ Драгановъ е единъ разбойникъ?“ Но Иванъ Драгановъ познавате ли го вие? Той е съдружие. Ако въ една фирма слугитъ, въ името

на нѣкакъвъ господарь, сж извършили нѣкакво прѣстѣпление, той не е кривъ, повидимому той може да бжде отговоренъ косвено за своитѣ слуги, но питамъ: той ли е виновникътъ? Слугитѣ ни и слугинитѣ ни грѣшатъ, а ние, господаритѣ имъ, отговаряме. Но често има и между господаритѣ, които грѣшатъ. Азъ говоря за върющитѣ, нито единъ отъ васъ нѣма желание да направи зло, но нѣкой пжтъ кажешъ нѣщо и сгрѣшишъ, и послѣ казвашъ за себе си: „азъ вече нѣма да говоря лошо, сладко ще говоря“, обаче като те турнатъ на изпитъ, освѣнъ че сладко не говоришъ, ами послѣ кажешъ: „прѣкалихъ го“. Да, вие всички го прѣкалявате, защото не знаете какво искате. Господъ го е турилъ тукъ, а ти кажешъ: „съ добро нѣма да бжде, ама чакай азъ да му напълня главата“. Какво ще му напълнишъ главата?

И тѣй, Божествената Любовь трѣбва да се приложи. Не подразбирамъ, че у васъ нѣма Любовь, но въ всѣкиго трѣбва да дойде божественото, да се усили това стремление у васъ, туй съзнание у всинца ви, да имате единъ положителенъ опитъ и тогава ще стане едно коренно прѣобразование. И ще дойде деня на освобождението, деня на свободата въ този свѣтъ. Този день за нѣкои може днесъ да е дошълъ, за нѣкои утрѣ, но днесъ той за всинца ви може да бжде. Всѣки единъ отъ васъ може да бжде добъръ. Донесатъ ви единъ чекъ отъ 10 милиона, и какво по-хубаво състояние отъ туй. Дѣто и да влѣзете, въ църкви, въ домове, навсѣкждѣ ще ви правятъ почести. Единъ градъ, въ който всички хора сж уредени, какъвъ ще бжде живота имъ? — Идеаленъ. Може да имаме, значи, на земята единъ идеаленъ животъ. А сега всички казваме: може да бжде, но не сега, а слѣдъ хиляди години, когато човѣкъ се подигне. Но за нѣкои е дошло това врѣме. Какъ е дошло? Онази какавида, която се излюпи и излѣзе изъ пашкула си, не трѣбва да плаче за него, а веднага да отиде въ природата, да не чака другитѣ. Ние, религиознитѣ хора, докато видимъ дѣ сме, насъ ни оставятъ гладни. Да, докато чакате, гладни ще умрете. Ще се питаме: кждѣ ще се срѣщнемъ? Ще се срѣщнемъ по цвѣтята. И тогава ще си разправяте своята история. Не стойте на пашкулитѣ си отгорѣ, не ти трѣбва този пашкулъ, навънка! А вие държите пашкулитѣ си, за да не влѣзатъ

други вжтрѣ. Не, сега ти си свободенъ, хвъркни съ крилцата си, пий отъ този божественъ нектаръ. И тогава ще имашъ сили да извършишъ волята Божия.

Та, казвамъ, намъ ни трѣбва едно нѣщо: Силата Божия трѣбва да влѣзе въ насъ, безъ нея и най-сжщественитѣ работи, които трѣбва да разрѣшите, ще останатъ неразрѣшени.

Сега, Христосъ се обръща: „не знаете какво искате“. Трѣбва ни кръщение на Духа, трѣбва ни чашата на Любовта. И на брата си дай не отрова, както на Сократа, а ще му дадешъ една чаша съ най-хубавия нектаръ въ името на любовта, и ще му кажешъ: „ти много си пилъ, но като тази чаша не си пилъ“. И ще каже той: „дайте ми тази чаша, не съмъ пилъ отъ нея“. И ще го кръстишъ, ама туй кръщение е особено. Българитѣ казватъ: „па го кръстимъ съ бой, да го направимъ българинъ“. А като те кръстятъ съ такъво кръщение, ще кажешъ: „туй кръщение, което вие ми давате, внася въ съзнанието ми новъ животъ, осмисля моето сърце и умъ“.

Та, казвамъ, събудете вашия Господъ, на туй азъ настоявамъ. И да кажете сега: „нашиятъ Господъ, спасението е тамъ“. Признавате го вие. И споредъ Писанието, Господъ казва: „призовете ме въ день скърбенъ, вие, които скърбите, и азъ ще ви помогна и вие ще ме прославите“. И Христосъ казва: „ако прѣбждете въ мене и думитѣ ми прѣбждатъ въ васъ“ – въ вашитѣ отношения къмъ Него – „тогава, казва той, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ, и азъ ще ви се изяви“. Какъ ще се изяви? – Съ любовъ. Първото нѣщо, ние да прѣбждеме въ Бога, второ – Христосъ въ насъ и, трето положение. Отецъ и Синътъ трѣбва да дойдатъ въ насъ и да направятъ жилище въ насъ. И – Христосъ казва: „азъ ще ви се изяви“, т.е. любовта ще се изяви. Тия три положения трѣбва да дойдатъ, да стане прѣобразование въ нашия умъ, въ душата ни, и тогава изявлението ще стане. Но не дойдатъ ли тия положения, животътъ всѣкога ще бжде безъ основа.

И тѣй, трѣбва да се приложи тази Любовъ, нея азъ прѣпоръчвамъ. И най напредъ женитѣ трѣбва да я приложатъ. Азъ ще кажа, дѣ е погрѣшката: мжжътъ изгуби любовта, огрубѣе и съгрѣши, тамъ е грѣшката, че е

изгубилъ Божията Любовь. А съврѣменнитѣ жени изгубиха Божията Мждростъ, и тѣ съгрѣшиха и огрубѣха. И мжже и жени изгубиха два сжществени елемента: мжжътъ е изгубилъ любовта, а жената е изгубила мждростта. И въ она домъ, въ който мжжътъ нѣма Любовь, а жената нѣма мждростъ, тегли му една клечка кибритъ да изгори. Ще кажете тогава: „може ли да има животъ?“ Не може да има. И, слѣдователно, мжжътъ трѣбва да внесе любовта, Божията Любовь, въ дома, а жената трѣбва да внесе мждростта, за да се създаде хармония. Туй е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ. Сѣмейството е нѣщо божествено, а не както е сега, то е единъ божественъ институтъ, основанъ на любовь и мждростъ, а дѣцата ще внесатъ истината. И тогава ще имаме законность, правда и истина — едно идеално общество. Внесатъ ли ги, тогава Богъ е въ този домъ, ще имаме единъ домъ споредъ новото учение и ще дадемъ единъ примѣръ на свѣта, какъ трѣбва да се живѣе. Но не трѣбва да си правимъ илюзии: нѣма ли Любовь у мжжа, въпросътъ е свършенъ; нѣма ли мждростъ у жената, въпросътъ е свършенъ; нѣма ли истина у дѣтетото, въпросътъ е свършенъ. Бащата и майката се радватъ само на онѣзи дѣца, които иматъ истината въ себе си. Обича ли дѣтетото да полъгва, тѣ скърбятъ. Когато мжжътъ види, че у жената нѣма мждростъ — той скърби; когато жената види, че у мжжа нѣма Любовь, тя скърби. Говоря на всинца ви сега, разбирате ли?

Този, стариятъ, дяволъ трѣбва да го изхвърлимъ навънъ, и въ дома ни трѣбва да царува Господъ на Любовта, Мждростта и Истината. И като влѣземъ, тогава ще има свѣтлина въ дома, и тогава едно вѣрую ще има — вѣрую на Любовта, вѣрую на Мждростта и на Истината, и всинца ще живѣемъ по това вѣрую. И ще бждемъ братя и сестри въ Господа. Е, какво, вие ми казвате: „сега ще те послушаме“. Не да ме послушате — а прилагайте, прилагайте! Или азъ съмъ дошълъ сега, че ще се запрѣтна самъ да приложамъ. Щомъ дойде нѣкой да се оплаква, ще турна халатя си и ще оправя домътъ ви. Нали все нѣкой трѣбва да оправя работитѣ? Не казвайте, че мжжътъ или жената има право, азъ не вземамъ страната на никого. Ще кажа на мжжа: ти Любовь имашъ ли? — „Имамъ“ Ще кажа на жената: ти мждростъ имашъ ли? — „Имамъ“. Ще кажа на дѣтетото: ти ис-

тина имашъ ли? — „Имамъ“. Тогава може да работимъ. И само при тия условия, Господъ ще се събуди. И щомъ се събуди, невъзможнитъ нѣща ще станатъ възможни. И въ името на вашия Господъ, азъ ви моля, не се заблуждавайте да казвате: „този човѣкъ има едно погрѣшно учение“. Туй учение не е мое, а е ваше. Ако вие имате нѣкое друго учение, азъ съмъ готовъ да ви послушамъ, и ще го приложа, ако то е божествено. Ще слушаме, защото ние сме готови да слушаме божественото отъ когото и да е. И, слѣдователно, то трѣбва да се приложи. То е вжтрѣ въ васъ, то не е отъ вѣнка.

И тѣй, Христосъ, този живиятъ Христосъ, вашиятъ Христосъ, днесъ ви призовава къмъ Любовь, Мждрость и Истина, да осветите неговия великъ законъ, и като го приложите, да го прославите, че като видятъ хората дѣлата ви, да прославятъ Отца вашего — не мене, а Отца — който е горѣ на небето.

И сега ние трѣбва да прославимъ нашиятъ Отецъ, който е горѣ на небето.

Бесѣда, държана на 5 февруарий 1922 год.

въ гр. София ул. Опълченска № 66

10 часа сутринята

Писмо на Учителя до Паша Тодорова

София, 8.II.1922 г.

Обична Паша,

Получихъ писмото и бесѣдитъ.

Вашето положение е като пжтникъ, който пжтува лете прѣзъ горѣщите и прашни дни и очаква да си потпочине при нѣкой планински изворъ и утоли своята жажда. Сега повечето хора гладуватъ и жадуватъ. Обѣдното слънце е жежко. При все, че изгрѣващото слънце е положено много надалече, неговата свѣтлина навсѣкждѣ ни намира и донася поздравите отгорѣ. Всѣка душа копнѣе за нѣщо и това, което иска, е най-близо до нея. Всѣки домъ си има своята свѣтлинка и топлинка. Божията Любовь се намира въ всичко живо и разумно. И всѣки, който слуша своята душа, своятъ умъ и сърдце, може да я намѣри. Не чуждъ умъ. не чужди прѣпоржки,

но своя Божественъ Духъ. Чуждото е отъ Лукаваго. Пази сърдцето си. пази душата си, пази ума си отъ поквара. Понякоѣ пжтъ тя идва отъ тамъ, отъ гдѣто човѣкъ не очаква. Люби, възлюбвай вѣчното, безграничното, понеже то е само устойчиво и неизмѣнно и тамъ сѣди силата на душата, да е постоянно въ близко общение съ великия Духъ на Любовьта, Мждростѣта и Истината. Азъ желая ти да носишъ Мждростѣта въ сърдцето, въ това се крие твоео благо. Ако Мждростѣта обитава въ тебъ, Любовьта може да тѣ навѣсти, и да ти се изяви като ангелъ на пълната вжтрѣшна свобода. Казва Господъ, Азъ ще ви се изявя, ако прѣбждвате и Словото ми прѣбждва въ васъ.

Въ древността единъ отъ царскитѣ синове на Адититѣ поискалъ да има свѣщъ вѣчно горяща. Такава му била доставена отъ единъ мждрецъ, който въ случая прѣвѣрналъ Любящата душа на една млада овчарка въ такава жива свѣщъ. Много се зарадвалъ синѣтъ на своята придобивка, тя внасяла съ своята свѣтлина и топлина миръ и утѣха на своя владетель, но когато я гледалъ, неговите очи се пълнели съ сълзи, безъ да знае защо. Ти имашъ сега тая свѣщъ дадена отъ Бога, чети на нейната свѣтлина, грей сърдцето си на нейната топлина. Не питай защо очитѣ ти сж пълни съ сълзи. Закрита е тайната на живота. Пази твоята свѣщъ. Тя гори, безъ да изгаря. Тя свети, безъ да иска нѣщо. Отдалечъ е блага, отъ близо не проговорва. Езика на свѣтлината малцина разбиратъ. Свѣтлината, която ви е дадена нѣма да ти се отнеме. Стига прозореца си ти сама да не затворишъ. Но отворенъ или затворенъ, свѣщѣта ще бжде съ тебъ.

Моятъ миръ да прѣбждва съ тебъ.

С. Б. Л.

/Свещениятъ подписъ/

Писмо на Учителя до Елена и Константинъ Иларионовѣ

София, 10.02.1922 г.

Любезни Костадине,

Нивата въ Арбанаси нека я засѣ Маринъ Камбуровъ съ картофи, царевица и др. Дайтѣ пжтни на Колю Каишевъ 300 лв. З.Б. За другото послѣ ще се уреди.

Мжно се просвѣщаватъ умоветъ на хората и трудно се обновяватъ сърдцата. Въ основата човѣкъ трудно се раздѣля съ своите стари навици.

Само Божията Любовь.

Подписъ

Ядоха и наситиха се

И ядохъ и насытихъ ся; и дигнхъ остаткѣи отъ укрухѣи, седмъ кошницѣи. Ев. Марка 8:8

Този стихъ е единъ отъ обикновенитъ стихове, мяза на едно малко планинско камъче, но само единъ вѣщъ ученъ човѣкъ, нѣкой минералогъ или геологъ, който разбира строежа или устройството на тия камъни, тѣхното произхождение, може да се произнесе върху стойността имъ.

Много обикновени думи: „ядоха и наситиха се и вдигнаха остаткитъ 7 кошници“. Какво трѣбва да яде човѣкъ на физическото поле? — Хлѣбъ, най-важното нѣщо. Въ духовния свѣтъ какво трѣбва да яде човѣкъ? А въ божествения? На двата въпроса отговорете вие. Въ духовния свѣтъ нѣма хлѣбъ като нашия. И тамъ се яде, но какво? Сега за себе си отговорете — ако си отговорите правилно.

Яденето е една необходимостъ на земята. То е най-важното отъ всичкитъ нѣща въ свѣта. Вие ще кажете, че имате нѣкакви идеи, по-други вѣрвания, религии, науки, всичко туй признавамъ, но ако вие сте гладували 6—7 деня и сж ви приготвили единъ отличенъ обѣдъ, и послѣ ви поканятъ да слушате нѣкоя дисертация на нѣкой философъ, или да идете на нѣкой концертъ или прѣдставление, или ви дадатъ хубави дрехи да се облѣчете, кое ще вземете? — Яденето, разбира се. Слѣдъ като се наядете, всички други нѣща се нареждатъ съобразно. Тѣй седи законътъ. Добрѣ, сега нѣкои казватъ: „яденето е нѣщо обикновено“ — не, то е нѣщо необикновено. Това сж най-великитъ сили, сгжстени въ такъва видима форма. Съ хиляди години хората ядатъ, но не сж разбрали смисъла на тази храна. Седналъ нѣкой химикъ и казва: „хлѣбътъ има водородъ, кислородъ“, това били хранителни частици. Хлѣбътъ не се състои отъ никакъвъ водородъ и кислородъ; той нито е

водородъ, нито кислородъ, нито е вжгленъ. Когато нѣ-
коя есенция е затворена въ нѣкаква форма, това не
значи, че тази есенция произтича отъ формата. Слѣдо-
вателно, азотътъ, кислородътъ, водородътъ, това сж
форми, въ които сж затворени извѣстни сили въ приро-
дата, а въ тия сили е затворенъ разнообразниятъ жи-
вотъ, който се прѣдава. Тѣй че силитѣ сж носите-
ли на живота и трѣбва да го прѣдаватъ на хо-
рата. И сега въ васъ има желание да се наядете, на-
ли? Но знаете ли на какво мяза вашето положение? То
мяза като онази млада мома или младъ момъкъ, който
иска да се хареса нѣкому: облѣче се хубаво. Но не
трѣбва само за единъ день да те харесатъ. Може да те
харесатъ, и корона да ти турнатъ и вѣнецъ, а слѣдъ
три мѣсеца тази корона ще падне и вѣнецътъ ще изчез-
не. Питамъ: защо трѣбва да се харесваме единъ на др-
угъ? Отъ кждѣ се прѣкнало това желание у младия мо-
мъкъ да се хареса на момата, и момата да се хареса
на момъка? Отъ дѣ се е появило? Защо и за какво? За-
дали ли сте си тоя въпросъ? „Аа, казвате, тѣ сж оби-
кновенени работи“. Да, за глупавитѣ хора всички работи
сж обикновенени, а за умнитѣ хора всички нѣща сж нео-
бикновенени.

Ще ви приведа единъ смѣшенъ анекдотъ съ единъ
знаменитъ художникъ Гарио — азъ го крѣщавамъ така,
скривамъ му името. Заражда се въ ума му една идея,
да може да извае отъ восъкъ една хубава, прѣкрасна
женска фигура, на която той самъ да се любува и въо-
душевява. За себе си той твори. Дълго врѣме се е
занимавалъ съ окултнитѣ науки. Избира си стая, 10
години той работилъ на своята восъчна форма, и вече
е достигналъ самъ да се любува на нея, но всичко дѣ-
ржалъ подъ ключъ. Понеже билъ жененъ наскоро, заин-
тригувала се неговата възлюблена и си казала: „какво
прави този човѣкъ?“ — Искала да се домогне до него-
витѣ тайни, какво върши той въ тая стая. За нещас-
тие, единъ день тя взима ключа отъ неговото палто и
като отворила вратата на стаята, казва: „аа, видишъ
ли какво си правилъ? Подъ ключъ се държишъ, а!“ фи-
гурата била толкова жива, че тя не си прѣдставила,
че това е восъкъ, и започнала да я удря въ носа, тя
паднала на пода, мачкала я, натискала я и викала:
„ти какъ смѣешъ въ моята кжца да нарушавашъ моето

щастие", и като я набила, излѣзла изъ стаята навънъ, и пакъ турила ключа въ неговия джобъ, но станала сериозна, обидена кръвно, обидена отъ него, и той като влѣзълъ вътрѣ, вижда и неговата мумия кръвно обидена.

Сега и ние въ този свѣтъ имаме такива спорове, които мязатъ на този случай, и тѣй ги разрѣшаваме. Ученитъ хора разрѣшаватъ въпроситѣ като жената на Гарио, която казала на восъчната мумия: „ти си причина за моето нещастие“. И често ние си въобразяваме такива нѣща, които не съществуватъ.

Сега яденето не е единъ такъвъ процесъ. Не е въпросътъ само тѣй да се отнесемъ къмъ тази храна. Тази жена мисли, че ще даде единъ хубавъ урокъ на мъжа си: какъ смѣе той съ чужди жени да ходи? И често ние даваме такива обяснения за свѣта, каквито не съществуватъ. И знаете ли, че ако напръднали същества биха дошли на земята и биха изслушали нашитѣ разрѣшения за онзи свѣтъ, щѣха да се хванатъ за корема и да се кискатъ 100 год. не само съ нашитѣ глупости, но и съ най-виднитѣ наши окултисти, за тѣхнитѣ теории и изяснения за свѣта.

И когато човѣкъ пристѣпя къмъ великото въ свѣта, трѣбва да има онова велико смирение, трѣбва да знае, че той не е разгадалъ свѣта. За да може да разгадае свѣта, той трѣбва да бѣде съвършенъ като Бога, а веднажъ не е съвършенъ, изтича отъ Бога и се учи отъ Него, той никога нѣма да разгадае великата загадка. И философитѣ твърдятъ, че ще я разгадаятъ — не, никога! Свѣтътъ всѣкога ще остане една загадка неразгадана. Отъ една страна, ще я разгадаватъ, а отъ друга, ще се загатва пакъ; отъ една страна, ще разплитаме, а отъ друга, ще заплитаме. Това ще мяза на единъ параходъ, който отпръдъ разцѣпва водата, а отзадъ тя пакъ се слива. И тѣй ще ходимъ. Не е въпросътъ, слѣдователно, да разгадаваме свѣта. Ако анализираме вашето тѣло и зная колко водородъ и колко азотъ, кислородъ, желѣзо и т.н. то съдържа, мислите ли, че азъ съмъ намѣрилъ есенцията на вашето битие? А може да не зная нищо за вашето тѣло, отъ колко елементи се състои, а трѣбва да зная елементитѣ на вашата душа. Възможно е и едното и другото.

Слѣдователно, казва: „яли и се наситили“. Човѣкъ трѣбва да се наяде. И Христосъ казва, че сте яли живия хлѣбъ, „азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Е какъ ще изясните този живъ хлѣбъ? Казва още: „азъ съмъ живата вода“, изворътъ, който ще извира отъ васъ вѣчно, и нѣма да имате нужда да идвате, да черпите отъ този кладенецъ. Слѣдователно, ние трѣбва да се стремимъ да имаме една пряма връзка съ произхода на нашето битие. И често връзките ни се кжсатъ по външни съображения.

Ще ви прѣдставя още единъ примѣръ. Д-ръ Фурио – азъ наричамъ този докторъ Фурио – докторъ медикъ, но сщеврѣменно талантливъ и ималъ извънредно голѣма обичъ къмъ музиката, до полуда, искалъ да пѣе, но нѣмалъ гласъ. Това му съставяло голѣмо мъчение, защото ималъ едно непрѣодолимо желание да пѣе. Да обясня желанието на докторъ Фурио съ онова на другъ единъ докторъ, англичанинъ, той пѣкъ билъ докторъ-адвокатъ – даровитъ механикъ, но станалъ правникъ. Той самъ разправя за себе си. Ще седне да проучава нѣкое дѣло на нѣкои свои клиенти и изведнажъ вижда прѣдъ себе си колелета, машини, не може да работи, а слѣдъ единъ часъ, като свърши съ тази работа, тогава ще почне своята адвокатска професия. И казва: кога ще ме освободи Господъ отъ този дяволъ? Не е дяволътъ, но по-силнитѣ способности и стремежи изпжкватъ по-напрѣдъ. Докторъ Фурио намѣрилъ една госпожица Берта, която имала отличенъ гласъ и се заелъ, споредъ своитѣ методи, да развие този талантъ у нея. Въ негово присѣствие Берта пѣела отлично, като ангелъ, и двамата пжтували изъ свѣта, тя пѣела, а той е билъ задъ сцената, и навсѣкждѣ произвеждали фуроръ, но тя пѣела, докато той билъ тамъ, а като излизалъ той, нейниятъ гласъ прѣкжсвалъ. Сила идвала отъ Фурио и тя я изразявала. Обаче, въ нея се влюбва единъ младъ господинъ и казва: „знаменита пѣвица, но отъ онзи дяволъ трѣбва да се освободя азъ“. Въ едно прѣдставление задъ кулисите той му тегли единъ куршумъ, но и пѣвицата прѣкжснала да пѣе и нито дума по-вече не произнесла. И ние докато сме свързани съ невидимото, докато сме въ връзка съ Бога, отъ кждѣто иде нашата сила, докато той е наша задна стража, докато неговитѣ сили сж проектирани въ насъ, ние сме отлични пѣ-

вци на сцената, но когато нѣкой грѣхъ се появи и връзката се скжса, тогава всичко се прѣкжсва, всички таланти се свършватъ и моментално всичко изчезва Тази връзка се скжсва и у всички писатели и поети, у всички учени и прости, всички сж опитали това. Тия хора не сж яли и наситили, защото човѣкъ пѣе, само когато е ситъ. И българитѣ иматъ обичай като викнатъ единъ кавалджия, нахранятъ го най-напрѣдъ и той свири ли свири. Българитѣ иматъ за това една поговорка: „гладна мечка хоро не играе“, и гладенъ кавалджия не свири. Затуй и човѣкъ безъ убѣждение нищо не може да направи. Това е сжщиятъ законъ.

Сега Христосъ казва, че той е живиятъ хлѣбъ. Значи, трѣбва да ядемъ тази храна, която е жива, и отъ яденето трѣбва да остане нѣщо, отъ това изобилие трѣбва да се спести. Азъ вземамъ думате „ядене“ въ широкъ смисълъ, човѣкъ трѣбва да яде и да мисли върху онова, което се съдържа въ тия елементи. Този животъ е скритъ въ ябълката, въ житото, въ царевицата, въ ржжъта и пр. въ всички тия плодове е скритъ единъ невидимъ животъ, и когато вникнемъ въ неговия дълбокъ смисълъ, ще разберемъ, че съобразно съ тоя животъ се развива и нашия умственъ кръгзоръ. Ще ви приведа още единъ примѣръ, за да обясня своята мисълъ и съ него ще заключа — много краткъкъ ще бжда днесъ.

Синътъ на адитския царъ Зензибо пожелалъ да има една вѣчно горяща свѣщъ, която да освѣтлява и да отоплява стаята му. Единъ отъ най-виднитѣ мъдреци на царството му, неговъ подданикъ, намѣрилъ една овчарка, която била влюбена въ царския синъ, и прѣвѣрналъ душата и въ такъва една свѣщъ. И отива да му я прѣдстави, но като погледнелъ на тази свѣщъ, очитѣ му се напълвали съ сълзи, а той не знаелъ защо. Живитѣ горящи свѣщи — това сж вашитѣ души: вие трѣбва да имате души любящи, души, които да свѣтятъ. Ако вие имате такъва жива свѣщъ, такъва млада овчарка, на която душата е прѣвѣрната на свѣщъ и вие я използвате, питамъ, какво дължите на тази свѣщъ? Азъ ви оставямъ този примѣръ, вие да си разрѣшавате загадката, която се крие въ него — тя е велика загадка, единъ ключъ.

И, слѣдователно, храната всѣкога е една запалена свѣщъ, вѣчно гори тя. А туй, което ядемъ, то е ма сълцето, което постоянно приижда въ свѣта, то е едно

прѣливане отъ единъ свѣтъ въ другъ. А грѣховностьта на нѣщата седи въ туй, когато ние използваме тия енергии не за благородни дѣла въ свѣта, а живѣемъ само за себе си. Когато велики мисли сж вложени въ умоветъ и велики желаня въ сърцата, ние само ходимъ постоянно отъ кѣща на кѣща и се разправяме за туй — за онуй съ дреболии. Влѣзте въ обществото, разгледайте вѣстниците, идете между вѣстникаритъ, между религиознитъ хора и само послушайте ги какво говорятъ, за какво приказватъ. Тукъ като дойдете, потривате се, но съ потриване нищо не става. Знаете ли, азъ съмъ виждалъ нѣкоя майка, на която дѣтето се дави, а тя си чупи рѣцѣтъ на брѣга и вика: „удави се дѣтето ми“... И религиознитъ хора викатъ сега: „удави се дѣтето“... Не, не, съ чупене на рѣцѣтъ работа не става, а извади дѣтето отъ водата. И послѣ, всички имате желание да вземете първото мѣсто. Като отидете на небето, искате: „първия столъ да получа азъ“, „обичамъ Христа“. Но за Христа колко косъма сте дали вие? Говоря за този Великия Христосъ, колко косъма отъ вашата глава сте дали за него? Вземамъ думата „косми“ въ живия смисълъ, т.е. каква частъ отъ вашия животъ сте дали за Христа? Какво сте направили заради него? Христосъ за васъ е една горяща свѣщъ. Съ хиляди години той седи на вашата маса и постоянно гори, вие се топлите, разрѣшавате всички въпроси, казвате: „аа, хубава е тази свѣщъ“. Но азъ да ви обърна вашата душа да стане една такъва свѣщъ, да знаете тогава какво значи „горяща свѣщъ“.

„И ядоха и се наситиха“. И всички хора все ядатъ и се насищатъ, все сме наситени, но главниятъ въпросъ въ свѣта още не е разрѣшенъ. Той е — мирътъ, великиятъ миръ, който трѣбва да сжществува между всички хора, той още не е въдворенъ въ тѣхнитъ сърца. И казвамъ, миръ нѣма въ насъ. Любовта се появява, тѣй както въ яденето, но едновременно се появява и недоволство. И мъдростъта сжщо така се появява, нѣкога сме много мъдри, но пакъ изгубваме своето равновѣсие.

„Ядоха и се наситиха“, казва евангелистътъ. И сега въ вашия умъ ще остане мисълъта: „пакъ има единъ упрѣкъ“. Не, нѣма никакви упрѣци, но констатирамъ единъ фактъ: трѣбва да изходите 1,000 клм. и казва-

мъ: колко сте изходили, до къдъ сте стигнали? —Изходили сте 200 клм., оставатъ още 800 клм. „Ами азъ мисля има по-вече“. — Ти мислишъ, че има повече, но въ картата тѣй е турнато. „Ама не може да бжде“. Туй е фактъ, до къдъ сме достигнали. Ако довечера дойде единъ ангелъ и ви каже: „хайде, върнете се“, колко километра сте изходили вие? Сега мнозина има, които казватъ: „ние сме готови за онзи свѣтъ.“ Но знаете ли на какво мязате? Азъ ще ви дамъ още единъ малкъ анекдотъ изъ американския животъ. Една негърка, стара християнка, била на 80 г. Живѣла при единъ американски, университетъ, и студентитѣ като минавали покрай вратата ѝ, все слушали, че тя все се молѣла: „прибери ме, Господи, прибери ме“. И тѣ си казали: „хайде да направимъ една малка смѣшка“. Прѣобличатъ се, отиватъ при вратата ѝ и хлопатъ. „Кой тамъ?“ — Архангелъ Михаилъ, за да вземе душата ти. — „Кажете на Господа, че тя я нѣма, тя е заминала“. Ние все рѣшаваме въпроси, задачи, но като дойде до насъ, казваме: „моята задача още не е рѣшена, но, въ бждеще, ние имаме велики проекти, когато ги рѣшимъ...“

Ние трѣбва да разрѣшимъ въпроса на Фурио, ние трѣбва да разрѣшимъ въпроса на Гарио, трѣбва да рѣшимъ въпроса на Зензибо — тѣ сж важни въпроси — нашата връзка съ Бога, онази восъчена мумия, туй наше тѣло, което имаме, защо ни е дадено. По нѣкога ние налагаме, биемъ нашето тѣло, тѣй както онази жена е набила восъчната мумия. Правимъ грѣхове, грѣхове и послѣ кажемъ: „хайде да набиемъ нашето тѣло“. — „Ти да не грѣшишъ вече“. Господарѣтъ грѣши, а коня си бие.

Минавамъ онзи день тукъ, въ София. Натоварилъ единъ колата си, има по вече отъ 800 кила, коньтъ поеме нагорѣ, върне се, бие го онзи съ лопатата си, спрѣхъ се, казвамъ: слушай, приятелю, сними 1/2 отъ товара, за да изкара коньтъ, защото азъ ще те впрѣгна и тогава ще взема лопатата. Той се спрѣ, изгледа ме — азъ мислено му казахъ това — сне лопатата, послуша ме. Не товарете вашия конь съ 800 клгр! Вашето тѣло не е виновно за нищо! Яденето е едно благословение, което Богъ е далъ, и неговата задача е велика. И той иска да разрѣшимъ тази задача. „Язте и пийте, казва ап. Павелъ, и благодарете.“ Ама какъ да

благодаришъ? Вие отхранвате вашата дъщеря или вашия синъ. Вие служите цѣлъ единъ животъ на вашия мжжъ. Жената служи цѣлъ единъ животъ на своя мжжъ. Питамъ, слѣдъ като си заминете за онзи свѣтъ, какво правите тогава? Мжжътъ ви казва: „хубаво стана, че си замина, Господъ я прибра, и тя да е свободна, и азъ да съмъ свободенъ“. Когато мжжътъ умре, жената отвѣнъ плаче, но си казва и тя: „хубаво стана, че си замина“. Питамъ тогава: нима ние сега не сме свободни?

Сега, тази горящата свѣщъ, която ни е дадена тукъ, на земята, защо е тя? Тази восъчна мумия, която я прави Гарио, за какво е? Д-ръ Фурио, който пѣе съ своята пѣвица Берта, защо пѣе? И ние пѣемъ, но тя защо пѣе? „Да спечели пари“. Не е въпросътъ за пари. Ние разрѣшаваме въпроса точно противоположно като казваме: „ядемъ, за да се наситимъ.“ Да, но и да останатъ 7 кошници пълни. 7 кошници трѣбва да останатъ слѣдъ като се наядете! А знаете ли защо трѣбва да ядете? Слѣдъ като се наситите, да останатъ 7 кошници. Учите, защо? „А, казвате, то е необходимо, учението, за да се прѣживѣе въ този свѣтъ“. — Да прѣживѣешъ въ този свѣтъ ли? Не, защото ако това е философия, има много неучени животни, напр. прасенцата, които, безъ да сж учени, пакъ живѣятъ. И ако азъ сравня животътъ на единъ пияница — на единъ човѣкъ, който постоянно е пиянствувалъ, съ живота на едно прасенце, кой отъ тѣхъ стои по-високо и е извършилъ по хубава работа? „Наздраве, Иване!“ казва пияницата. А прасето като намѣри нѣщо, изрови го и всѣки ще каже, че туй прасенце изровило орталъка. Не ме разбирайте криво: този Иванъ, за който говоря, е специаленъ, той е първоначалниятъ Иванъ. Знаете кой бѣше Иванъ Кръстителъ? — Той бѣ на стария законъ. И ако азъ съмъ произнесълъ 100 пжти, хилядо пжти, името Божие, като казвамъ: "Добъръ е Господъ", съ това принесълъ ли съмъ полза на свѣта или не? Ако азъ вдигна чашата и кажа тѣй: хайде, хаирлия да е, добъръ е Господъ, наздраве, утрѣ пакъ сжщото: „добъръ е Господъ, добъръ е Господъ“. Питамъ, този Господъ добъръ ли ще бжде? — Не. Този Господъ, когото призовавате по този начинъ, съ пиене, ще се яви, но тогава ще ви побѣлѣятъ космитъ. Тѣ ще побѣлѣятъ и почернѣятъ 9 пжти. И ако искате да разберете това, проучете окул-

тната наука и вижте, кои сж причинитѣ за. Побѣляването и почерняването имѣ, въ прѣносенъ смисълъ.

И тѣй, ние сме призвани да разрѣшимъ единъ отъ най-важнитѣ въпроси — яденето и насищането. Насищането има смисълъ само тогава когато нашиятъ животъ се облагороди. *Облагородишъ ли се, ти си наситенъ и животътъ ти има смисълъ, а ако не се облагородишъ, въ душата ти ще има вѣченъ гладъ и ти ще изгубишъ смисълътъ на живота си.*

И тѣй, яжте и се насищайте! Значи, тази запалена свѣщъ, която имате въ себе си, почнете да я проучавате. Ако по нѣкой пжтъ поплачете, дайте си отчетъ защо плачете. Ако нѣкой пжтъ скърбите или сте радостенъ, за всѣко ваше състояние дайте си единъ правиленъ отчетъ, за себе си. Туй е правото разбиране на великото учение, което иде сега, което слиза и прониква долу. Отъ двѣ посоки иде туй учение: отчасти иде отгорѣ, а другата частъ иде отдолу, отъ центъра на земята. Слѣдователно, тия двѣтѣ вълни ще се спсрѣщнатъ.

Ако не ядемъ по този законъ, раждатъ се всички прѣстѣпления, а ако ядемъ и се насищаме споредъ него, раждатъ се всички благородни дѣяния. И казва се, че всички месоядни животни иматъ постояненъ гладъ — трѣвопаснитѣ животни се насищатъ, а месояднитѣ всѣкога ядатъ и всѣкога сж гладни, не се насищатъ. И, слѣдователно, споредъ менъ, месоядството е прѣстѣпване на Божия законъ. Всѣки, който прѣстѣпи великия Божи законъ на Любовта и Мждростьта, е месоядецъ, първокласенъ месоядецъ. — Тѣй турямъ азъ. А всѣки, който изпълнява Божия законъ на Любовта, Мждростьта и Истината, е плодоядецъ не вегетарианецъ, а плодоядецъ. Слѣдователно, тѣй като поставимъ вегетарианството, ще има смисълъ. Нѣкой казва: „той употребява растителна храна, а не се облагородилъ“. Да, нѣма да се облагороди онзи, който яде растителна храна, ако не изпълнява този законъ. Ако бутнешъ онзи конъ по задницата, ще хвъркнешъ. Бутни котката, веднага отъ ноктитѣ ѝ ще получишъ дълбоки бразди. Конътъ е трѣвопасно животно, но докоснешъ ли неговитѣ интереси, мисли му. Слѣдователно, месоядството и вегетарианството не седатъ само въ туй, да не ядемъ месо както сега разбиратъ: то

е буквата на закона. Месоядецът е всъшки, който не изпълнява Божия законъ. Приложете това и ще видите, че има смисълъ. Какъ да стана вегетарианецъ? – Ще изпълнявашъ Божия законъ и ще има резултати. И сега, ученитъ доказватъ, че хората не се облагородяватъ отъ храната.

Само въ едно сщество, което не изпълнява Божия законъ, има такъва жестокостъ, да гледа страданието на другитъ сщества.

„И ядоха и се наситиха“. Кои? Ония, които изпълниха великия законъ на Божията Любовь, на Божията Мъдростъ и на Божията Истина.

Бесѣда, държана на 12.II.1922 год.
въ гр. София ул. Опълченска № 66
10 часа сутринъта

Писмо на Учителя до Елена и Константинъ Иларионови

София, 17.02.1922 г.

Любезни Костадине,

Рѣшено е отгорѣ Н. Каишевъ да досвърши започнатата работа на колибата. Изпратенитъ тухли ще послужатъ за тая цѣлъ.

Бждете, прочѣе, готови за пролѣтъта.

Само Божията Любовь.

Подписъ

Искайте, търсѣте и хлопайте!

И азъ ви казувамъ: Ищѣте и ще ви ся даде: търсѣте и ще намѣрите: хлопайте и ще ви ся отвори. Ев. Лукж 11:9

Човѣкъ има три велики нужди на своето естество: искане, търсене и хлопане. Така ги е прѣдалъ Христосъ прѣди 2,000 г. на единъ класически езикъ, а прѣведени тия думи на нашия езикъ, ще иматъ другъ смисълъ. За да се породи такъво желание на искане, трѣбва да има извѣстна причина. Причинитъ могатъ да бждатъ разумни и неразумни. Т.е. причината, която застава дѣтето да иска хлѣбъ отъ майка си, е разумна. Казва: „хлѣбъ, мамо“. А причината, която кара винопийцата, пияницата, да иска вино, като казва: „винце“ – е неразумна. Ние основаваме нашата философия

върху резултатитѣ, които се произвождатъ въ даденъ моментъ. Защото има единъ великъ законъ въ природата, който опрѣдѣля нѣщата моментално: истината се опрѣдѣля веднага. Не се искатъ вѣкове, за да намѣримъ истината. Въ тоя моментъ, моментално, тя влиза въ ума и въ сърцето на човѣка. Слѣдователно, ще каже нѣкой: то е въ условията на еволюцията, за да познаемъ истината. Азъ пъкъ наричамъ това: забавления, прѣдставления, развлѣчения въ театра. Когато поканя нѣкой гостъ, който е ситъ, и искамъ да го нагостя, той ще каже: „почакай малко“. Защо? Защото е ситъ. Нека изгладнѣе, тогава. Опитвамъ твоя обѣдъ, има нѣщо, което измѣстятъ това, което азъ искамъ да дамъ. Слѣдователно, ние отлагаме, казваме: не му е врѣмето сега. Но знаете ли, защо не му е врѣмето? Ако вие имате една тежка раница на гърба си, и азъ искамъ да ви туря друга, ще кажете: „чакай малко, то не е по силитѣ ми“. Слѣдователно, отказътъ е разуменъ, но отлагането никога не е разумно. Когато човѣкъ търси една велика истина, той никога не трѣбва да отлага! Ще каже нѣкой: „има врѣме“. Да, има врѣме, но врѣмето е разпрѣдѣлено. Ако вие влѣзете въ едно съврѣменно училище: въ университета, гимназията, прогимназията или отдѣленията, тамъ врѣмето е сжщо разпрѣдѣлено и всѣки ученикъ трѣбва да бжде точно на врѣме въ своя класъ. Сега, съврѣменнитѣ хора, които сж изгубили тия понятия за реда въ природата, искатъ да се образува единъ новъ редъ на нѣщата и казватъ: „не може ли да се даде другъ редъ?“ — Може. И тогава ще ви приведа единъ примѣръ. Цигуларътъ Паганини давалъ единъ концертъ на 4 струни. Отличенъ концертъ! Питатъ Паганини: „можешъ ли да дадешъ единъ концертъ на три струни?“ — Мога. Явилъ се той, и концертътъ пакъ излѣзълъ отличенъ. „Можешъ ли да ни дадешъ единъ концертъ на двѣ струни?“ — Мога. Най-послѣ тѣ искали и на една струна, той пакъ казалъ — „мога“, но не се явилъ вече. И природата, когато искаме концертъ съ 4 струни, дава го, съ три, тя го дава, съ двѣ, пакъ го дава, но когато поискаме отъ нея концертъ съ една струна, тя млѣква. А знаете ли какво значи млѣчането? — То е най-лошото нѣщо. Тамъ нѣкой на телефона като натисне слушалката, вика: „ало, ало!“ Другиятъ млѣчи, ни гласъ, ни послушание. Току гледашъ, хвър-

лилъ слушалката, разхожда се. „Какъ тѣй?“ Пакъ на телефона: „дррр“ и казва: „тия хора глухи ли сж?“ Именно тия хора свирятъ на една струна. Нищо по-вече! А азъ наричамъ хората съ една струна безидейни. За да има процесъ въ живота, трѣбватъ два елемента, това е необходимо: само съ кислородъ не може да го създадете, защото ще има горение, но то не ще бжде трайно. И само съ водородъ не можемъ да го създадемъ или само съ азотъ, съ вжглеродъ и т.н. Старитѣ алхимици, както и съврѣменнитѣ химици, считатъ, че има 4 основни елемента, но има и други.

Сега, Христосъ казва: „искайте и ще ви се даде“, но искайте разумно, съобразно съ ония велики закони, на които почива животътъ. Тѣй както дѣтетото, което познава майка си, иска хлѣбъ и тя ще му даде. Обаче, ако това дѣте поиска отрова отъ майка си, тя ще откаже да му даде. Искайте разумни нѣща! Слѣдователно, искането опрѣдѣля степенъта на онази култура, до която е достигналъ умътъ. Защо да иска? Човѣкъ трѣбва да бжде много уменъ, за да иска. Второто положение — Христосъ казва: „търсете и ще намѣрите“. Азъ отнасямъ търсенето къмъ сърцето: то е единъ процесъ на сърцето. Само жадниятъ човѣкъ въ пустинята търси хубавитѣ извори. Само онзи, който е ожаднѣлъ, търси въ планинскитѣ мѣста нѣкъдѣ да намѣри вода, неговитѣ очи сж насочени къмъ нѣкое изворче или малка рѣчичка, той търси. Значи, у него има пробуждане на едно желание, една нужда. Но и пияницата търси кръчмитѣ, и той търси хубавото вино. Има, обаче, грамадна разлика между онѣзи хубави планински извори и извора на онази бѣчва. Ако пиете отъ онѣзи извори, вашиятъ умъ ще се освѣжи, ще се избистри, а въ кръчмитѣ ако пиете отъ тѣзи извори, вашиятъ умъ ще се замѣгли. И тогава нѣкои питатъ: „по какво ще познаемъ истината?“ Истината мяза на ясенъ день, безъ мъгла, когато цѣлата природа цѣвти и расте, тогава и умътъ се прояснява. А тамъ, дѣто нѣма истина, умоветъ на хората се помрачаватъ. И отъ това гледище, всѣкога, когато вашиятъ умъ се помрачава, това е единъ признакъ, че вие не пиете отъ онзи балкански изворъ, а отъ кръчмата, отъ бѣчвата. Ще кажете, че условията сж такива. И вашиятъ изворъ може да опрѣдѣли условията на вашия животъ. Азъ приемамъ, че ус-

ловията съществуватъ въ свѣта. Но има условия, които сж създадени отъ природата, и такива, които ние сме създали. Когато природата е дала на рибата водата, тази риба вие не можете да я извадите отъ тамъ, защото ако я извадите, тя ще умре. Културата на водата е опрѣдѣлена. Какво друго може да се проповѣдва на рибитѣ? Каква друга култура може да се насади? Най-първо, трѣбва да се измѣни тѣхната срѣда. Сега прѣнасямъ: единъ човѣкъ, който има понятие на рибешкия животъ — защото има хора, които живѣятъ като рибитѣ — казва така: „Господъ създаде водата за жабитѣ, а виното за хората, водата за жабитѣ, защото тѣ живѣятъ въ водата, а виното за хората, които рѣшаватъ великитѣ въпроси на свѣта, като му теглятъ една чаша, всичко върви на редъ“. Но, именно водата създаде Господъ за хората. Защото ако глупавитѣ жаби сж съумѣли да живѣятъ въ водата, колко по-вече ние, умнитѣ, трѣбва да използваме тая вода: хората сж започнали да използватъ тази вода за електрическото освѣтление, воденичаритѣ въртятъ своето колело и пр., тѣй щото водата не е създадена за жабитѣ, а е създадена за много наши потрѣби. Азъ взимамъ водата като емблема на живота. Но нѣкой казва: „защо е животътъ?“ Животътъ е едно велико благо. Ако ти го разбирашъ, отъ него ще изкарашъ и топлина, и свѣтлина, а ако не го разбирашъ, като жабата, ти само ще кречишъ. Но по-добрѣ е креченето, отколкото смъртъта.

Третото положение, за което говори Христосъ е: „хлопайте и ще ви се отвори“. Отварянето е завършване. Азъ свързвамъ хлопането съ човѣшката воля. Може да хлопа само онзи, който има здрави мишици. Ще каже нѣкой: „какъ да хлопаме?“ Много лесно, азъ ще ви дамъ единъ примѣръ: когато нѣкой е закѣснѣлъ вечерно врѣме и врѣмето е топло, той хлопа, но ако нѣма кой да му отвори, може да се спи и отвѣнъ, а когато е студено и има виелица, той усилва хлопането. Тѣй че хлопането може да е силно. Но има и друго хлопане на свѣта. Хлопане е: като вземешъ мотиката и почнешъ да хлопашъ отъ долния край до другия, та оклопашъ цѣлото лозе и послѣ идещата година гроздето ще каже: „добрѣ дошълъ, защото много хлопа и грозде ще имашъ“. А сегашнитѣ хора сж научили да хлопатъ по банкитѣ, по кафенетата и по бирариитѣ. Не, трѣбва хло-

пане въ природата. Ние трѣбва да имаме една ясна прѣдстава за онѣзи велики закони въ природата, за живия законъ, който може да провѣримъ всѣки день, да го провѣряваме и прилагаме въ даденъ моментъ. Азъ мисля, че прѣдъ себе си имамъ едно събрание интелигентно, което може да използва това, което казвамъ. Не говоря на онѣзи, които не разбиратъ, а на онѣзи, които разбиратъ. Задава се въпроса: „какъ, дали туй ще бѣде приятно, дали ще бѣде работата сполучлива?“ Ние, съврѣменнитѣ хора, искаме всѣко начало да бѣде тѣй както когато посрѣщнатъ нѣкого съ вѣнци и музика, или когато нѣкого вѣнчаватъ. Но имайте прѣдъ видъ, че на земята, въ съврѣменната култура, животътъ всѣкога започва съ нещастия. Вие, когато повикате Вашитѣ гости, щастие то на вашитѣ гости ще бѣде нещастие то на нѣколко гжски, кокошки и пуйки или агънца. Тия агънца ще бѣдатъ нещастни. Слѣдователно, щастие то въ едно отношение е нещастие въ друго отношение. Едни на бойното поле спечелятъ боя, радватъ се, пиятъ наздрависи, а онѣзи, които сж го загубили? Онѣзи, които сж завладѣли нѣкоя страна, радватъ се, че сж побѣдили. А побѣденитѣ? Питамъ тогава какъ ще обясните този фактъ? Хората, които сж създадени по образъ и подобие Божие — тѣй казва Писанието, туй е прѣди 2,000 години — а слѣдъ 2,000 год. народитѣ, които минаватъ за културни, считатъ идването на Христа за благо, считатъ го за Богъ и може да има единъ милионъ църкви въ свѣта, съ нѣколко милиона свещенослужители, които му служатъ и които все произнасятъ, че хората трѣбва да живѣятъ въ Любовь. Какъ ще си обясните този фактъ, дѣто тия негови послѣдователи поддържатъ, че единъ народъ трѣбва да завладѣе другъ народъ, единъ човѣкъ трѣбва да притѣснява другъ? Защо? Тѣ казватъ: „благо то го изисквало“. Но не само народитѣ, а и църквата е поддържала това отъ вѣкове и още го поддържа. Сега за менъ е важно, какъ ще обясните психологически, кои сж причинитѣ, които създаватъ туй анормално състояние? Когато, нѣкого хване треска — има нѣколко вида трески, но азъ ще взема тази тѣй наречената „трепетница“, какъ я наричате вие, отъ която зхбитѣ тракатъ и треперятъ ржцѣтъ и краката — питамъ: този човѣкъ, който е културенъ, сдържанъ, никога не си отваря устата, благороденъ е,

но като го хване треската, мърда се, устата му се движи, какво го е хванало? Казвамъ: хванала го е треската. Сега, старитѣ хора си прѣдставятъ, че треската, като нѣкоя жена, суха, която иска да изсмуче кръвчицата, ще му извади грѣховетѣ. Тѣй сж казвали въ срѣднитѣ вѣкове, а сега ученитѣ казватъ, че това сж малки бацили, които се образуватъ въ организма. Както и да е, но тѣзи малки сжщества сж накарали да хлопатъ устата на този благороденъ човѣкъ. Въпросътъ е ясенъ. Но какъвъ интересъ иматъ тия малки сжщества да накаратъ моята уста да мърда? Свърѣменната наука на този въпросъ отговаря: „Микробитѣ сж причината“. Но причината на микробитѣ? Какъвъ интересъ иматъ да ме заставятъ азъ да си мърдамъ челюститѣ? Азъ си го обяснявамъ малко по друго-яче: тия микроби като влѣзнатъ взематъ нѣщо отъ човѣка. Пѣкъ този, като го хванатъ крадци, казва: „брей, какво правишъ тамъ?“ Тамамъ го хване този, послѣ онзи, и този човѣкъ постоянно се разправя съ тия микроби, които грабятъ и крадатъ. Слѣдователно, той ги схваща като разбойници, и тогава съ краката, съ ржцѣтѣ, съ устата си мърда. Но въпросътъ не се свършва тукъ, той не може да наддѣлѣе и тогава казва: „тази работа нѣма да я бжде, скоро да дойде лѣкарътъ“. И той дойде съ своята инжекция, съ своята аптека и силна доза отъ хининъ. Но слѣдъ 4–5 дня инжекцията подѣйствува и той казва: „слава Богу, освободихъ се отъ тия разбойници“. Е, то е една фигура, лѣкарътъ иде съ всичкото свое величие, да спомогне на единъ свой братъ, който е атакуванъ отъ малки микроби. Но има и друга страна, че микробитѣ нападатъ хора, които нѣкога незаконно сж забогатѣли. Микробитѣ никога не нападатъ човѣкъ съ чиста и здрава кръвъ, а тамъ, дѣто намѣрятъ нечиста кръвъ и нечисти мазнини — нападатъ. И за туй, когато ние обусловяме, защо трѣбва да се живѣе чистъ животъ, казваме: за да не те атакуватъ микробитѣ, защото ако намѣрятъ нечистота въ тебе, ще тракатъ краката ти, ще дойдатъ много лѣкари и послѣ като мине, ще бждешъ малко жълтъ, очитѣ жълтна-ли.

Сега Христосъ, казва: „искайте, търсете и хлопайте“. Нека изясня сега моята мисль съ единъ малкъ примѣръ. Азъ вземамъ пакъ единъ окултенъ разказъ,

понеже тия разкази сж малко по-безопасни. Въ далечното минало, царътъ на единъ древенъ народъ, нареченъ Амрихори, ималъ двѣ дъщери, едната Азибо, а другата Беноми. Азибо била отлична, на пълна възраст, много красива, една отъ най-виднитѣ царски дъщери въ тия врѣмена. Тя била толкова умна, че за всичкитѣ най-важни дѣла въ държавата, давали и право, тя да ги отсжди и да наложи наказанието. Царскиятъ синъ на Америкитѣ искалъ да посѣти царството на Амрихоритѣ, за да се запознае съ царския дворъ, съ държавния строй, съ културата имъ. Той билъ посрѣщнатъ много добръ, запозналъ се съ Азибо, тя го приела много ласкаво и вѣжливо, тѣй както една царска дъщеря може да посрѣщне. Но въ това царство на Амрихоритѣ почитали много славеитѣ, считали ги като божества. Царскиятъ синъ на Америкитѣ не знаелъ тия обичаи на Амрихоритѣ и единъ день ударилъ едно славейче въ главата и то паднало. Хващатъ го и го подвеждатъ подъ отговорностъ за прѣстѣпление, затварятъ го, осждали го и Азибо, трѣбвало да се произнесе, наложила му 15 год. затворъ. Питамъ сега: смъртъта на единъ славей струва ли 15 годишенъ затворъ на единъ царски синъ? Е, каква е връзката?

Слѣдователно, азъ казвамъ, истината, това е тази красива Азибо. И когато въ нейната държава не прѣстѣпихъ закона, отъ нея по-хубава нѣма, а когато прѣстѣпихъ закона вжтрѣ въ природата, Азибо е безпощадна. Слѣдователно, съврѣменнитѣ хора казватъ: „комуто всичко върви тѣй лошо, така става съ него, нещастията дошли, бутналъ си нѣкъдѣ нѣкой славей.“ Азъ вземамъ славеятъ въ тоя случай като емблема на човѣшкия умъ. Всѣкога когато ние застрѣляме този славей, т.е. разстроимъ своя умъ, приемаме заслуженото наказание. Нѣма човѣкъ, който, като е бутналъ своя славей, да не е лежалъ 15 години въ затвора. Да опрѣдѣлимъ сега: само онзи човѣкъ може да иска, да търси и да хлопа, у когото има единъ просвѣтенъ умъ и добри разбирания, той не е човѣкъ на случайноститѣ, на щастията, защото ние на земята търсимъ само щастие. Казвашъ: „дано нѣкой дѣдо да умре, че да ми се падне наслѣдството му.“ Да, може да умре, но може и да не умре. Не мислете, че вашата молитва може да се случи, може малко по-друго-яче да ви се отговори на мо-

литвата. Покойниятъ Михалаки Георгиевъ разправяше единъ примѣръ за единъ шопъ, който живѣлъ въ Цариградъ. Живѣлъ при единъ турски паша, и искалъ много да си дойде за малко при своитѣ. Той му позволилъ, но му казалъ: „ако слѣдъ 30 деня не се върнешъ, ще те обѣса.“ Той дошълъ въ софийско, но закъснѣлъ. Тръгналъ и казалъ: „ще ме обѣси този човѣкъ, но дано дойде единъ конь да се избавя“. Този човѣкъ помолилъ се и гледа единъ турски бирникъ иде на конь и води едно малко конче, и си казалъ: „хубаво, той ще ми даде коня си и ще стигна на врѣме.“ Но като го настигналъ, бирникътъ му казалъ: „я вземи кончето и го носи“. И той го турилъ на гърба си и казалъ: „Господи, азъ ли криво се молихъ или ти не ме разбра.“ Не, не, молитвата трѣбва да бѣде нѣщо разбрано. Нѣщо разбрано трѣбва да бѣде! Съврѣмениятъ християнски свѣтъ не разбира какво нѣщо е молитвата. Има едно прозвище: „той е глупакъ, той само се моли“. А тѣ не знаятъ, че молитвата е най-великото нѣщо, за което трѣбва да се даде едно много хубаво обяснение. Разумно трѣбва да се обясни на сегашнитѣ учени хора споредъ първоначалния езикъ, какво е молитвата, а не така, както сега го знаятъ. И казва Христосъ: „искайте и ще ви се даде, търсете и ще намѣрите, хлопайте и ще ви се отвори“. Т.е. Христосъ казва: „развивайте онова благо, което Богъ ви е далъ.“ Искането ще провѣри, дали вашиятъ умъ върви въ правилния пжтъ на своето развитие, търсенето ще опрѣдѣли, дали вашето сърце върви правилно по своя пжтъ, и хлопането — дали вашата воля се развива правилно. Защото всѣкога всички неразположения въ свѣта произтичатъ отъ едно вжтрѣшно неразумно тълкувание, туй, което сегашнитѣ хора наричатъ „размѣстване на интереси“. Но когато ние се намираме въ единъ божественъ свѣтъ, който е свѣтъ на хармония, дѣто правовитѣ отношения сж върни, нѣма отъ какво да се опасяваме. И тѣй, ние трѣбва всѣки денъ да упражняваме ума си. Трѣбва да има упражнения. Умътъ трѣбва да се упражнява, тѣй както българинътъ упражнява своето рало. То всѣкога е гладко, и не само гладко, но и свѣтло, а когато остане безъ работа, то рѣждяса. И българитѣ казватъ: „много не трѣбва да се мисли, защото отъ много мислене човѣкъ може да изгуби ума си“. Азъ оспорвамъ

тази философия. Въ историята нѣма нито единъ случай, дѣто човѣкъ отъ много мислене да е изгубилъ ума си. Отъ грижи и тревоги, да, но мисълъта укрѣпява и освѣжава човѣка. Българитѣ казватъ: „много мислене не му трѣбва.“ Ако българитѣ разбиратъ: „много тревоги не трѣбватъ“, така е, то е правото. Но трѣбва да се прѣведе: много тревоги не трѣбватъ, а не много мисли не трѣбватъ. И прави сж, отъ много тревоги човѣкъ си изгубва ума. И много отъ българскитѣ поговорки сж криво прѣведени, напримѣръ: „Богъ дава, но въ кошара не вкарва.“ „Лозето не иска молитва, а иска мотика.“ Ако азъ се моля, ще имамъ сили, за да прѣкопая лозето, но ако азъ не работя, а само се моля, не може да има резултатъ. Всѣкога молитвата подразбира законъ на работа.

„Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намѣрите, хлопайте и ще ви се отвори.“ Нашитѣ искания трѣбва да бждатъ разумни. Туй трѣбва да се тури като законъ. И всѣки единъ отъ насъ трѣбва да провѣржава всѣки день, разумно ли е това, което искаме, въ съгласие ли е съ закона, въ който живѣемъ, не законътъ на хората, но законитѣ, които сж поставени въ нашето битие, които ние наричаме божествени. И всички трѣбва да се стремимъ да дойдемъ до туй съгласие. Сега българитѣ иматъ друга една слабостъ: българинътъ когато направи нѣкоя погрѣшка, не отива къмъ цѣлтъ да изкаже причината, но търси странични фактори, да избие жегъла. Но ако ти избиешъ единъ жегълъ, ще дойде другъ. Трѣбва да разрѣшимъ въпросътъ основно. Жегълътъ не може да се избие. Природата е турила толкова много жегъли, че съ вѣкове да искаме да ги избиемъ, не ще можемъ. Жегълътъ не може да се избие въ никой случай. За примѣръ, азъ съмъ наблюдавалъ, каква е психологията на българитѣ. Че има кражби, пиянства, че се убиватъ, туй го считатъ въ реда на нѣщата, но когато нѣкой момѣкъ или мома направи една малка погрѣшка, извикватъ: „да се избиятъ, тѣ сж причина на всички наши нещастия.“ Онзи, който огладнѣлъ и открадналъ, човѣшко е, трѣбва да се наяде, ама да прѣстѣпи другото.... Взематъ малкитѣ факти и правятъ капиталъ отъ тѣхъ. Е, хубаво, ако се приложи този законъ, да се приложи къмъ всички. Ние се намираме въ положението, както сегашнитѣ християни изясняватъ

моисеевия законъ. „Вие да се пазите съ духове да не се сношавате“, казватъ тѣ. Но Моисей писалъ много, а християнитѣ взематъ 25%, което да приляга на кисията имъ. Хубаво, съ духове не се съобщаватъ, но съ кисията ми се съобщаватъ и съ паритѣ ми се съобщаватъ. Съ тоя законъ Моисей обяснявалъ лихварството. Това не е култура, това не е разсждение, това не е разбирање, това не е човѣчество. Върху такива разбирања ние не можемъ да градимъ. На съврѣмения общественъ строй не може да се гради. Защото на този общественъ. строй, на всички тия органи на властѣта, може да разчитаме до тогава, докато тѣ сж морални и честни. Тѣ иматъ единъ принципъ, върху който почива тѣхния животъ. Ако ти туришъ единъ органъ и не е въ състояние да изпълни закона, на какво ще разчитате? Ако той е пиянъ, може ли да разчитате на него? Ако тия греди изгниятъ, какъвъ строй може да остане? Христосъ опрѣдѣля: нашитѣ искания трѣбва да бждатъ разумни. Какво трѣбва да искаме? – Искане на единъ разуменъ животъ. Първо, въ свѣта трѣбва да има редъ. И слѣдователно, за какво трѣбва да хлопаме? Туй искане трѣбва да бжде за всички и търсенето трѣбва да бжде за всички. Постава ли се така, хармония ще има, щомъ въ свѣта има правда. Право казва единъ българинъ: „трѣбва днесъ правда и истина“. Всички български партии трѣбва да иматъ написано какво трѣбва да искаме днесъ – правда и истина. И въ всѣки единъ домъ да бжде тѣй написано, или Христовитѣ думи: „искайте, търсете и хлопайте.“ Но за да искаме, търсимъ и хлопаме, трѣбва да има философия. А сега казвате: „каво ли искалъ да каже Христосъ: искайте, търсете и хлопайте“. Ако Христосъ би изяснилъ своята мисль, още на първия день щѣха да го разпнатъ на кръста. И даже слѣдъ 2,000 години хората не могатъ да търпятъ истината. А тѣ не знаятъ, но ще се убѣдятъ, че всички нещастия въ свѣта идатъ отъ това, че не разбиратъ неговата мисль. Тази истина трѣбва да бжде жива, да засѣга всинца ни еднакво. Тя трѣбва да ни засѣга както слънчевата свѣтлина, само тогава тя ще внесе животъ. Не засѣгане по другъ начинъ, а както слънчевата свѣтлина ни засѣга. Тѣй и искането, търсенето и хлопането или знанието, чувството и волята трѣбва да ни засегнатъ по единъ разуменъ начинъ. И слѣдовател-

но, тази Азибо ще ви осжди, вие сте сега въ царството на Амрихоритѣ. Тия Амрихори сж единъ окултенъ народъ. И ние сега минаваме прѣзъ това царство и мнозина отъ васъ ще намѣрятъ дрангулника зарадъ славеитѣ. Прѣзъ царството на Амрихоритѣ минаваме, а съврѣменнитѣ хора ги наричатъ Амери. Българинътъ казва: „какво бива едно славейче, да му откъсна главата?“ Но умътъ, това е единъ славей. За онзи, който се осмѣли да откъсне главата на единъ славей, 15 години затворъ има въ царството на Амрихоритѣ. И дълго врѣме ще мине, докато напуснемъ това царство. И тѣй, азъ ви моля да мислите здраво, да чувствувате здраво, да въздържате вашитѣ желанія. И тогава хлопането: вашата воля да бжде силна, да имате онова постоянно на онази мравя, която е наблюдавалъ Мохамедъ. Воля се казва това. Когато се обезсърчилъ Мохамедъ за своето учение и мислилъ, че е невъзможно да го прокара, затворилъ се въ една пещера. Умътъ му се насочилъ въ една мравя, която носела единъ товаръ 15 пѣти по-голѣмъ, отколкото била тя. Тя е искала да го прѣнесе отъ едно мѣсто на друго, издигнала го до нѣйдѣ, и товарътъ падалъ, и тя пакъ наново започвала да го дига, 99 пѣти товарътъ все падалъ, но на 100-ия пѣтъ тя го изнесла на другата страна. И той си казалъ: „брей, ако една мравя може 99 пѣти да слиза и се качва – разбрахъ тайната“. И азъ казвамъ: това е истината въ живота. Господъ ще те опита 99 пѣти и на 100-ия пѣтъ ще каже: „ти заслужвашъ да ти помогна, да минешъ на другата страна.“ Но двѣ деветорки, трѣбва да има, мъже и жени. Жената е една деветорка, а мъжътъ е друга деветорка. А всѣка деветорка отъ какво е създадена? 3x3 колко прави? – 9. Значи въ една деветорка божественото влиза 3 пѣти. Т.е. три пѣти ще влѣзатъ: искането, търсенето и хлопането. Така ще се образува деветорката.

И тѣй, Христосъ казва: искайте разумно, търсете разумно и хлопайте разумно. Това е то великата философия на живота. Не търсете друго щастие.

Бесѣда, държана на 19 февруарий 1922 год.

въ гр. София ул. Опълченска № 66

10 часа сутринята

Учителят открива Специалния окултен клас и Общия окултен клас

На 24 февруари 1922 година в София Учителя открива Школата на Бѣлото Братство и сформира два класа: Общ окултен клас и Специален (младежки) окултен клас. Лекционният цикъл прѣдъ Общия окултен клас започва съ "Тритѣ живота", провежда се ежеседмично в срѣда и завършва на 20 декември 1944 година. Лекционният цикъл прѣдъ Младежкия окултен клас започва съ "Двата пѣтя", провежда се ежеседмично в петѣкъ и завършва на 15 декември 1944 година. Според запазени списѣци от октомври 1923 година, Общият окултен клас се състои от 52, а Младежкият окултен клас - от 45 ученика.

Откриване на школата

Спомѣни на ученици.

Прѣз 1922 г. Учителят отваря Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство в София. Тази Школа се отваря за прѣвъ пѣтъ на планетата Земя и в Всѣлената между българитѣ и славѣнството. Господният Дух на Силитѣ е връзъ Учителя и Той отваря Школата. Словото Божие се излива върху ученицитѣ от 1922 до 1944 г.

Школата на Бѣлото Братство просъществува чрѣз Словото на Учителя в Сила и Животъ двадесетъ и двѣ години - така, както каза Учителят при нейното откриване. Това ние го провѣрихме, защото бѣхме живи свидѣтели.

"Изгревтѣ" бѣ създаденъ заради Школата. В салона на "Изгрева", ученицитѣ слушаха Словото на Всѣмировия Учител. Бѣлото Братство и "Изгревтѣ" съжителстваха. "Изгревтѣ" бѣ домъ Господенъ, защото тукъ Всѣмировият Учител Беинса Дуно създаде Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство. И тукъ на Изгрева, ние видѣхме лицето на Бога в Слово и в Сила.

Школата на Учителя бѣ условие за Него, за да свали Словото. Ние бяхме прѣдметно обучение на ученицитѣ в Духовния свѣтъ, кждѣто бѣ истинската, Вжтрѣшна Школа на Всѣмирното Велико Бѣло Братство и на Учителя.

Ученици въ Школата на Учителя бѣхме ние, долу на земята, на "Изгрева", кждѣто се сваляше Словото на Бога. Ученици въ Школата на Учителя бѣха и онѣзи свѣтли сщества въ Духовната Школа на Учителя, която бѣ въ Невидимия свѣтъ и чрѣзъ която се творѣха законитѣ на Школата на Земята.

Обикновено Учителѣтъ започваше бесѣдата съ тайна молитва. Това е молитва свободна. Всѣки отправя своята мисль къмъ Бога спорѣдъ своята нужда и своитѣ разбирания. Тя е отправѣне на едно дълбоко религиозно чувство къмъ Бога. Тайна молитва винаги произнасяхме прѣди бесѣда и при нѣкои други случаи. Слѣдъ нея започваха общитѣ молитви и пѣсни.

Въ класовѣтъ Учителѣтъ задаваше теми, които да се развиватъ. Слѣдващия пжтъ всѣки трѣбваше да бжде съ развита тема. Темитѣ на онѣзи, които желаеха доброволно, се прочитаха прѣдъ всички въ началото на класа. Ако врѣмето бѣше напрѣднало, не се четѣха, но се събираха и послѣ отъ тѣхъ се правѣше общо резюме на зададената тема. Тѣзи теми не се печатаха. Тѣ бѣха запазени дълго врѣме. Това бѣха опити и задачи на ученицитѣ. Понѣкога Учителѣтъ говорѣше върху темата, която е далъ и даваше пояснения, разширяваше я и се простираше върху темитѣ, които сж прочетени.

Учителѣтъ изискваше, но не го налагаше, ученицитѣ на всѣка бесѣда да правятъ резюме - да се извадятъ основни мисли и идеи. Редовнитѣ ученици това го правѣха. Тѣзи резюмѣта всѣки си ги запазваше въ тетрадката. Не се изнасяха общо и не се печатаха.

Учителѣтъ водеше Школата въ продължение на 22 години, което е единъ слнчевъ цикълъ. За този цикълъ за прѣвъ пжтъ е говорилъ Учителѣтъ. Послѣ този цикълъ стана астрономически извѣстенъ, за който официалнитѣ астрономи започнаха да говорятъ. Това бѣ врѣмето на Учителя, отпуснато отъ Бога, за да се прѣдаде Словото Му за Школата.

Борисъ Николовъ, Мария Златева

Откриване на младежкия окултенъ класъ

Ние отъ младежката група посѣщаваме редовно лекции и упражнения. Отначало възрастнитѣ бѣха рев-

ниви, отиваха на братска вечеря, но на насъ не съобщаваха, запазваха Учителя за себе си. Учителятъ разбра това и ни събщи чрѣзъ други млади хора и така започнахме да посѣщаваме редовно братскитѣ вечери, събрания и екскурзии. Постепенно навлѣзохме въ братския животъ, който за насъ бѣше откровение, защото ние сме го чакали и сме жадували за него. Този животъ запълни сърдцата ни и ние не се отдѣляхме и оставахме съ Учителя до днесъ, надъ 50 години.

Една отъ първитѣ задачи, която ни бѣ поставена, бѣ да уважаваме жената. Като младежи водехме чистъ животъ, повече бѣхме въ планинитѣ и срѣдъ природата прѣзъ свободното си врѣме. Постепенно Учителятъ създаде въ насъ почитъ и уважение къмъ жената. Учителятъ я третираше като себе си, не я унижаваше. Така се създаваха хубави отношения между братя и сестри и ние живѣехме около Учителя единъ прѣкрасенъ животъ.

Поводъ за откриване на Младежкия Окултенъ класъ дадохме ние, младежитѣ. Обикновено въ недѣля сутринъ всички излизаха на поляната въ гората. Тамъ се правѣха молитви, пѣха се пѣсни, играеше се гимнастика. Следъ общото утринно молитвено събрание ние, една група отъ 20-30 младежи, се отдѣляхме и отивахме на една полянка въ гората и тамъ продължавахме нашитѣ разисквания, а възрастнитѣ приятели оставаха съ Учителя на поляната. Веднѣжъ ние поканихме Учителя да присѣства на тѣзи наши събирания. Учителятъ дойде на нашата полянка. Ние Му казахме, че искаме да учимъ и имаме желание Той да ни рководи. Бяхме чели отъ теософската и окултна литература, че на ученика е необходимо Учителъ. Тогава Учителятъ не каза нищо. Той си замълча. Следъ това ни изнесе една бесѣда, въ която отговори на всички наши въпроси.

Ние искахме напѣтствия, рководство за своята вътрѣшна духовна работа. Това бѣ едно мълчаливо искане на душитѣ, да имъ даде знания какъ да живѣятъ. Извѣстно врѣме Учителятъ мълча, обмисляше въпроса и накрая рѣши, че е врѣме да се отвори Младежкиятъ Окултенъ класъ. Аудиторията бѣ готова и чакаше. Мина извѣстно врѣме и всѣки единъ отъ младежитѣ, които присѣстваха на онази полянка, получи лична покана отъ Учителя за откриване на Младежкия Окултенъ класъ. Той отвори Школата въ отговоръ на това наше же-

лание да учимъ. Значи ученикътъ трѣбва да поиска. Тогава Учителътъ му отговаря и му показва какъвъ е законътъ за приемане на ученика въ Окултната Школа.

Така се образува първиятъ Младежки класъ отъ 80 души, братя и сестри. По-късно Учителътъ спомѣна, че за пръвъ пѣтъ Бѣлото Братство открива Школа, въ която освѣнъ мъже, сж допуснати и жени. Тогава всички имаха една прѣдстава, че като се влѣзе въ единъ Окултенъ класъ, ще трѣбва да имъ се повѣрятъ дарби, способности и сили, съ които да управлѣватъ свѣта. Но Учителътъ още въ самото начало даде да се разбере, че пѣтътъ на ученика е труденъ и придобивкитѣ идватъ въ резултатъ на една вжтрѣшна работа. Понеже не всички бѣха готови за такава работа, тѣ се оттегляха.

Отначало класовѣтъ бѣха вечеръ, слѣдъ работно врѣме. Тогава сестра Мария Тодорова, която работѣше вечерно врѣме, замоли Учителя да се прѣхвърли часа на класа сутринъ. Освѣнъ това, тѣ бѣха млади момичета и ги е страхъ да се прибиратъ по тъмнината, а иматъ и неприятности съ родителитѣ си. На слѣдващия денъ Учителътъ прѣдложи часоветѣ да сж сутринъ. Всички приеха.

И така Младежкиятъ класъ започна своитѣ занятия сутринъ отъ 5 часа. Отначало бѣше въ недѣля, но слѣдъ това бѣ прѣместенъ въ петъкъ и така остана до края на школата.

Савка Керемидчиева отидѣ при Учителя и Му каза, че желае въ Младежкия класъ да влизатъ само неженени, а който се задоми да напусне Младежкия класъ и да отидѣ да посѣщава Общия Окултенъ класъ. Учителътъ се съгласи. така въ Младежкия класъ трѣбваше да останатъ само несѣмейни, защото бѣ опрѣдѣленъ за хора съ чистъ моралъ и високъ идеалъ. Савка бѣ по морала. Бѣ голѣма моралистка, по формата и етикецията. Бѣше го наслѣдила отъ майка си, която е германка. Учителътъ нѣмаше отначало прѣдвидѣ такова ограничение, но понеже бѣ направено отъ ученикъ и останалитѣ го възприеха, то Той се съгласи, Учителътъ работѣше по закона на свободата. Така едно отъ условията да се посѣщава Младежкия класъ, бѣше ученицитѣ да не бждатъ омжени или оженени. Идеята бѣ да не влизатъ въ класа сѣмейни хора, които сж натоварени съ всѣвъзможни

задължения и проблеми и като влѣзатъ въ класъ носятъ всички тѣзи влияния и разстройватъ атмосферата на класа. Това се постигна отначало. Когато се задомяваха нѣкои отъ Младежкия класъ, то трѣбваше да го напуснатъ. Но не се държеше така фанатично и буквално - по-късно Учителътъ разрешаваше този въпросъ индивидуално и се правѣше изключение. Въпросътъ бѣ да не се държи толкова за формата, а на прѣденъ планъ да излѣзатъ вътрѣшнитѣ духовни подбуди, които движатъ тѣзи млади хора. Нѣкои по форма бѣха минали прѣзъ сѣмейния животъ и пакъ бѣха въ Младежкия класъ. Тукъ се изискваше по-скоро единъ чистъ, вътрѣшенъ стрѣмежъ и се държеше главно на него. Отъ това правило бѣха направени нѣколко малки изключения, но нѣкои го взеха чисто по форма и се страхуваха, че въ класъ присѣстваха и хора, които сж женени или омъжени. Учителътъ държеше на идѣния вътрѣшенъ стрѣмежъ, на чистия идѣенъ стрѣмежъ на ученика въ Божествения пѣтъ и не държеше буквално на това правило. Въпросътъ за брака е единъ много важенъ въпросъ, единъ много сложенъ въпросъ и прѣди всичко единъ личенъ въпросъ. Учителътъ го бѣ разрѣшилъ въ годината, когато се откри Школата прѣзъ 1922 г. така: "На окултния ученикъ не му е позволено да се омъжи или ожени." Но това се отнася до окултнитѣ ученици, а не за насъ, които сега влизаме въ Школата.

Обикновено, които се задомяваха, другитѣ ги поздравяваха и направо казваха колко съжалѣватъ, че трѣбва да се раздѣлятъ съ тѣхъ, а младоженцитѣ се споглеждаха виновно и слѣдъ това отиваха да посѣщаватъ Общия Окултенъ класъ. Правилото бѣ таково, че младежитѣ посѣщаваха Младежкия Окултенъ класъ и можеха да посѣщаватъ Общия Окултенъ класъ, който бѣ отворенъ отъ Учителя за останалитѣ братя и сестри, които бѣха въ друга възрастова група. Но ученицитѣ отъ Общия Окултенъ класъ не можеха да посѣщаватъ Младежкия Окултенъ класъ. А да влѣзешъ въ Младежкия Окултенъ класъ не бѣ така лесно и просто. Учителътъ бѣ този, който разрешаваше лично молбата, която бѣ устна на всѣки младежъ, дошълъ на Изгрева. Този младежъ трѣбваше да бжде прѣдставенъ отъ нѣкой отъ възрастнитѣ братя и сестри и трѣбваше да бждатъ неговъ гарантъ. Обикновено Учителътъ запитваше: "Ти позна-

вашъ ли този младежъ, ще можешъ ли да станешъ неговъ гарантъ и неговъ застъпникъ прѣдъ Бога?" За да отговори възрастниятъ братъ, младиятъ човѣкъ трѣбва да е посѣщавалъ една-две години Общия Окултенъ класъ, който бѣ откритъ за всички, както и недѣлнитѣ бесѣди и постепенно да влѣзе въ общия братски животъ. Това бѣ Школа, а не факултетъ, кждѣто самъ, по своя воля младежътъ, завършилъ гимназия, може да се запише студентъ.

Минаха много години и прѣзъ това врѣме онѣзи, които се ожениха, трѣбваше да напуснатъ Младежкия класъ. Ако си правѣха оглушки, другитѣ ги подсѣщаха и настояваха тѣ да отидатъ въ Общия класъ. На тѣхно мѣсто идваха млади попълнения. Нѣкои се ожениха, но Учителътъ ги остави въ класа. Това смути мнозина, но класовѣтѣ принадлежатъ на Учителя и Той е свободенъ да постави въ единъ или другъ класъ, когото си поиска и когото намѣри за добръ.

Бяха изминали къмъ 20 години. Веднѣжъ Учителътъ срѣща на поляната Мария Тодорова, която бѣ моя съпруга отъ 1934 г. и и каза: "Вие направихтѣ грѣшка, че не допуснахтѣ женени въ Младежкия класъ." Мария вдигна раменѣ и се чуди какво да каже. Тя много добръ знае, че това бѣ инициатива на Савка, но се чуди дали да го каже на Учителя. Въ този моментъ Учителътъ повтаря същото изрѣчение, но по другъ начинъ: "Ние направихме грѣшка, че не допуснахме женени въ Младежкия класъ!" Мария кимва съ глава, че вече е разбрала много добръ първото изказване, както и второто. Но вече бѣ много късно.

Въ туй врѣме Учителътъ почна работата си надъ ученицитѣ и започна да ги насочва да иматъ извѣстни качества. Първото качество, на което Той държеше най-много, бѣ точността. Той ни постави задача да идваме въ класъ съ точностъ до минута. И всички ученици бѣха много точни, макаръ че нѣкои пътуваха по единъ-два часа прѣзъ нощта отъ града, за да пристигнатъ на Изгрева въ 5 часа сутринята. Всички бѣха много точни, а който закъснѣше, не го пускаха въ салона. Учителътъ даде упражнения какъ ученицитѣ да развиватъ своя вжтрѣшенъ биологиченъ часовникъ, който да ги събужда въ строго опрѣдѣлено врѣме. Тѣзи упражнения сж описани. На нѣкои прѣпоръча да си ку-

пять пѣтелъ и при втори пѣтли да трѣгватъ за Изгрева. Биологичниятъ часовникъ у пѣтлитѣ ги кара да кукуригатъ съ точностъ до 5 минути.

Опрѣдели се день и часъ за екскурзиитѣ. Всички идваха точно на врѣме. Тогава работата въ Класа става особено приятна, стѣгната и ученицитѣ изработиха отношение къмъ самата работа, уважение и почитание. Учителътъ създаде на ученицитѣ едно свещено чувство къмъ работата. Всички бѣха сериозни. Разговори прѣди класъ не се водеха. Всѣки си заемаше мѣстото, което самъ си избираше по естествено прѣдразположение. Учителътъ спомѣнаваше, че може нѣкога Той да подреди ученицитѣ въ класъ, кой кждѣ да сѣдне и тогава би се създавала още по-благоприятна атмосфера, защото тѣй както сѣдяхме единъ до другъ, не винаги се получаваха хармония въ Класа. Въ Младежкия класъ се чувстваше по-идѣйна атмосфера. Въ Общия класъ самата срѣда бѣ погълнала отъ свои задачи на личния животъ и я нѣмаше онази концентрация и онова съсрѣдоточаване общо на класа, както въ Младежкия класъ. Но и въ двата класа постепенно се създаде една обща благоприятна атмосфера за работа. Учителътъ още горѣ въ стаята си чувстваше каква е атмосферата въ класа. Ако тази атмосфера бѣше благоприятна да се изнесатъ идеитѣ, които Той имаше прѣдвидѣ, Той слизаше съ голѣмо разположение. Бѣше усмихнатъ и сияещъ. Присъствието Му създаваше хармония и свѣтълъ миръ.

Борисъ Николовъ

Откриване на Общия Окултенъ класъ

Възрастнитѣ приятели видѣха, че Учителътъ покровителства младитѣ и ги взѣ подъ своя закрила, особено слѣдъ като откри Младежкия класъ. Онѣзи братя и сестри, които бѣха съ Учителя 15-20 години, изведнѣжъ започнаха да ревнуватъ, да шушукатъ: "Учителътъ откри за младежитѣ класъ, прѣдпочита тѣхъ, а насъ прѣнебрѣгва." Тогава идва една дѣлегация отъ възрастни братя при Него и Му казва: "Учителю, открихтѣ за младежитѣ класъ. Искаме и за насъ да откриетѣ класъ." Вижте какъвъ е окултниятъ законъ. Ние поискахме отъ Учителя да ни обучава и Той отвори класъ за насъ. Ето, сега възрастнитѣ искатъ класъ за себе си. Значи, когато ученикътъ поиска отъ Учителя,

само тогава може да има разрѣшение по въпроса. Учителътъ ги изгледалъ сериозно, казалъ: "Хубаво!" И откри Общия Окултенъ класъ за възрастни. Събраха се много, защото и младежитѣ отивахме и слушахме бесѣдитѣ. Като видѣха, че Учителътъ ни приема, тѣ сжщо ни приеха и започнаха да ни канятъ на гости въ тѣхните голѣми и хубави кжщи. Тѣ се сдружиха съ насъ. Виждаха, че тѣ си отиватъ, а ние, младитѣ, идвахме и поемахме тѣхната работа. Имаше отъ тѣхъ много интелигентни, знаеха езици, прѣвеждаха окултна литература и постепенно започнаха да печататъ Словото.

Общиятъ Окултенъ класъ се събираше въ срѣда въ 5 часа сутринъта. Той прѣмина прѣзъ нѣколко салона и накрая рѣшиха да построятъ салонъ на улица "Оборище" 14. Съ общи усилия той бѣ построенъ, като Общиятъ и Младежкиятъ класъ се прѣхвърлиха тамъ.

Прѣзъ 1927 г., слѣдъ построяването на салона на "Изгрева" и устройване на селището, Общиятъ Окултенъ класъ се провеждаше на Изгрева. Ранното ставане въ 3-4 часа прѣзъ нощъта, стана традиция. Въ врѣмето, когато приближава изгрѣва на Слънцето, ние всички, строени на полянката въ редици, го очакваме. То не е само за насъ едно физическо явление, но има и духовно съдържание. Когато имахме Общъ класъ, ние бѣхме въ салона 20 минути прѣди 5 часа и пѣхме, за да се хармонизира обстановката. Мария Тодорова свиреше на хармониума. Тогава не чакаме изгрѣва на Слънцето, защото сме въ класъ. Въ салона всѣки си намира мѣстото, което му харесва и подхожда. При тази приятелска атмосфера, която се чувства, всички изпѣваме нѣкои пѣсни прѣди да дойде Учителя. Никой не закжснѣва, а онзи който закжснѣе, не се допускаше да влѣзе и да нарушава хармонията. Това бѣше желѣзно правило. Учителътъ заставаше точно въ петъ безъ една минута на катедрата и казваше коя пѣсенъ да се изпѣе, слѣдъ това се казваше молитва. Учителътъ държеше своето Слово. Slѣдъ бесѣдата не се допускатъ никакви спорове. Всичко минава въ редъ и тишина. Тихо, бавно отиваме на поляната, правимъ нашитѣ шестъ упражнения и играемъ Паневритмия. Това бѣ едно богато разнообразие и красота на общия братски животъ. Така се развива идѣята за общъ братския животъ. Но не съвсѣмъ тѣй ограничено, както си го прѣдставяхме отначало.

Слѣдъ Паневритмията отивахме въ кухнята, кждѣто по това врѣме завираха казанитѣ съ горѣща вода. Всѣки можѣше да си вземе топла вода и да закуси въ столовата или отвѣнъ на маситѣ. Специална закуска не се правѣше. Часътъ отиваше къмъ сѣдемъ. Всѣки отиваше на работа, а студентитѣ - въ университета. Цѣлия денъ ние прѣкарвахме бодри и свѣжи, взели силата на сутринъта. Така започваше животътъ всѣка срѣда, когато Общиятъ Окултенъ класъ се провеждаше.

Съ учредяване на Школитѣ - Младежкия и Общия класъ - се сложи началото на пжтя на ученика. Бѣше много строго. Ако ученикътъ отсъства единъ пжтъ безъ да има оправдателна причина, се изключва отъ Школата. Провѣрката не бѣше външна, а вътрѣшна. Подъ изключване се разбира, че ученикътъ прѣкъсва връзката си съ Учителя. Това е вътрешната Школа, кждѣто Учителътъ научава ученика да се справя съ всички трудности и противорѣчия въ живота.

Борисъ Николовъ

Списъкъ на ученицитѣ отъ I окултенъ класъ на Бѣлото Братство

III година Откомври 1923 г. София

1. Александъръ Стрезовъ
2. Ана Матѣва
3. Анастасия Динова
4. Анастасъ Щеревъ
5. Асенъ Кантарджиевъ
6. Богданъ Икономовъ
7. Борисъ Николовъ
8. Василка Иванова
9. Виктория Христова
10. Георги Марковъ
11. Георги Радевъ
12. Георги Томалѣвски
13. Дафинка Доганова
14. Димитъръ Стояновъ
15. Добранъ Гарваловъ
16. Евдокия Ивановичъ
17. Еленка Андрѣва
18. Кирилъ Икономовъ
19. Кирилъ Паскалѣвъ

20. Константинъ Константиновъ
21. Кръстю Тюлешковъ
22. Кузманъ Кузмановъ
23. Люба Радославова
24. Мария Зафирова
25. Марийка Петкова
26. Мария Тодорова
27. Невенка Петкова
28. Олга Славчева
29. Паша Теодорова
30. Пенка Михайлова
31. Петъръ Пампоровъ
32. Петъръ Поповъ
33. Савка Керемидчиева
34. Сотирка Бабаджова
35. Стоянъ Джуджевъ
36. Стоянъ Караеневъ
37. Тодоръ Поповъ
38. Христо Койчевъ
39. Цвѣтанка Щилянова
40. Цеко Етуговъ
41. Кръстю Христовъ
42. Методи Константиновъ
43. Иванъ Жековъ
44. Костадина Чопаринова
45. Елизеръ Коенъ
46. Жечо Жековъ
47. Генчо Алексиевъ
48. Елена Хаджи Григорова
49. Петъръ Камбуровъ
50. Цвѣтанъ Стайковъ
51. Мария Савова
52. Милка Танева

**Сборенъ списъкъ на ученицитѣ отъ
младежкия окултенъ класъ по врѣме на школата
1922-1944 г.**

Братя:

1. Тодоръ Стоименовъ
2. Боянъ Боевъ
3. Борисъ Николовъ
4. Димитъръ Стояновъ

5. Цочо Диковъ
6. Методи Константиновъ
7. Владъ Пашовъ
8. Иванъ Антоновъ
9. Кръстю Христовъ
10. Пеню Ганевъ
11. Генчо Алексиевъ
12. Недѣлчо Поповъ
13. Христо Цонзоровъ
14. Георги Йордановъ
15. Панталей Карапетровъ
16. Тодоръ Симеоновъ
17. Димитъръ Звѣздински
18. Николай Шиваровъ
19. Гавраилъ /Галилей/ Величковъ
20. Василъ Георгиевъ
21. Драганъ Петковъ
22. Стефанъ Дойновъ
23. Щерю Христовъ
24. Боянъ Атанасовъ
25. Георги П. Сотировъ
26. Ангелъ Вълковъ
27. Стоянъ Георгиевъ
28. Атанасъ Минчевъ
29. Илия Узуновъ
30. Борисъ Ст. Димитровъ
31. Иванъ Ил. Митковъ
32. Йорданъ Бобевъ
33. Йорданъ Ивановъ
34. Йончо Цв. Йончевъ
35. Антонъ Николаевъ
36. Филипъ Славовъ
37. Гради Минчевъ
38. Величко Събевъ
39. Димитъръ Костовъ
40. Димитъръ Шишковъ
41. Михаилъ Звѣздински
42. Георги Тахчиевъ

Сестри:

1. Паша Теодорова
2. Василка Иванова
3. Олга Славчева

4. Сийка Динова
5. Елена Андрѣва
6. Савка Керемидчиева
7. Мария Тодорова
8. Елена Григорова
9. Димитрина Атанасова
10. Стойна Христова
11. Севда Николова
12. Стефанка Иванова
13. Мария Савова
14. Теофана Савова
15. Веса Козарева
16. Буча Бехаръ
17. Стоянка Илиева
18. Наталия Чакова
19. Пенка Кънева
20. Милка Периклиева
21. Мария Зефирова
22. Невена Недѣлчева
23. Вѣрка Куртева
24. Амелия Надзоръ
25. Катя Грива
26. Маргарита Мечева
27. Милка Аламанчева
28. Люба Аламанчева
29. Веса Несторова
30. Сийка Костова
31. Радка Герова
32. Дарлингъ Доспевска
33. Мария Македонска
34. Гинка Манолова
35. Здравка Григорова
36. Стойка Янчева
37. Софи Ламбева
38. Данушка Кисьова
39. Ружка Кисьова
40. Лиляна Атанасова
41. Любка Стефова
42. Маринка Иванова
43. Вѣра П. Георгиева
44. Станка Ангелова
45. Мария Златева

Борисъ Николовъ

Откриване на младежкия окултенъ класъ

На 24 февруари 1922 г. Учителътъ открива Школата на младитѣ братя и сестри, тѣй нарѣчениятъ Специаленъ класъ. Прѣди това въ нѣкои отъ младитѣ се заражда идѣята да се образува група, която редовно да се събира, поне единъ пжтъ прѣзъ сѣдмицата, за да разискватъ и обмѣнятъ мисли, по разни въпроси отъ по-духовенъ характеръ. Къмъ тази идея се приобщаватъ около 30 души. Така оформената група нарѣчена „Духовна група“, рѣшаватъ да се събиратъ всѣки недѣленъ день въ осемъ часа сутринята, у дома на единъ отъ братята. Къмъ работата на групата се включвало още и изнасянето на бесѣди, пѣсни и молитви. Слѣдъ събрание-то, което не е продължавало повече отъ часъ, часъ и половина, тѣ сж отивали на бесѣдата на Учителя, която е почвала въ десетъ часа. Ние, младитѣ – отбѣлѣзва единъ отъ тѣхъ, цѣлата група пристигнахме тамъ съ грейнали лица. Едно нѣщо ни правѣше особено впечатлѣние. Много често, въпроситѣ, които засѣгахме въ нашитѣ събрания, Учителътъ ги разискваше въ бесѣдата, която изнасяше. „Каква интересна връзка“. Тогава Учителътъ открива Школата за младитѣ, като тѣзи, които е можело да влѣзнатъ въ нея, сж били лично покани отъ Него направо или отъ човѣкъ изпратенъ пакъ отъ Него.

Една отъ послѣдователкитѣ на Учителя, сестра Маркова, отлично владѣеща френски езикъ е водѣла курсове по този езикъ. Тѣзи курсове тя е провеждала денемъ, въ своя малкъ салонъ на улица „Царъ Шишманъ“. Вечеръ салончето е било свободно и тя го прѣотстъпва прѣзъ това врѣме на Учителя за провеждане на Школата. Ученицитѣ на този първи младежки класъ сж били около 80 души братя и сестри. Учителътъ е допусналъ въ Школата женитѣ наравно съ мъжете, нѣщо, което както сме разбрали, въ Школитѣ на древността не е било така.

Възрастнитѣ братя и сестри, като разбраха за това събитие поискали и тѣ да иматъ класъ. Тогава Учителя открива и Общъ класъ за по-възрастнитѣ, задомѣни вече братя и сестри. Въ този класъ можеха да посѣщаватъ и младитѣ, тѣзи, които посѣщаваха и Специалния класъ. До построяването на братския салонъ на улица „Оборище“ № 14 и двѣтѣ Школи се провеждатъ въ

салончето на сестра Маркова. Тя бѣше рѣдко интелигентна, симпатична жена. По-късно се прѣмѣсти на „Изгрева“, живѣеше въ барака, която азъ направихъ.

Николай Дойновъ

Братскитѣ салони и "Изгревѣтъ"

Първата недѣля на 1920 година, чухъ за прѣвъ пжтъ Учителя да говори. Това стана въ единъ салонъ на "Раковска" и "Графъ Игнатиевъ". Салонѣтъ бѣше въ сградата на Дома на журналиститѣ, на втория етажъ. Влизахме отъ "Графъ Игнатиевъ" прѣзъ една тѣсна задна вратичка и се изкачвахме по една доста стрѣмна и тѣсна стѣлба. Влизахме въ широкъ холъ, който бѣше абсолютно празенъ. На този етажъ имаше двѣ стаи, които бѣха съединени помежду си, но едната стѣна бѣше махната и по този начинъ бѣха направили салонче. Отпредъ имаше единъ голѣмъ холъ и една малка стаичка за Учителя, като приемна. Като влѣзешъ - отъ лѣвата страна имаше двѣ врати на двѣ стаи, на които срѣдната стѣна бѣ махната. Въ това салонче се държаха бесѣдитѣ. Имаше прозорци и на тритѣ страни на салона къмъ "Раковска". Въ срѣдата имаше малкъкъ подиумъ отъ три стѣпала, а на него - една малка масичка съ бѣла покривка, до която имаше столъ съ облѣгалка. Около подиума бѣха наредени столовѣтъ, като бѣ оставена тѣсна пжтечка отъ първата врата за влизане въ салона.

Братята бѣха купили този салонъ. Въ него слушахме бесѣдитѣ цѣла зима, но прѣзъ лѣтото ми казаха, че е станало голѣмо недоразумѣние, скарали сж се и слѣдъ това го продали. Азъ бѣхъ тогава нова и не бѣхъ запозната съ братскитѣ работи. Но чухъ, че тамъ имало много генералши съ много прѣтенции, много важни и всѣка искала да командува спорѣдъ генералския пагонъ на съпруга си. Затова накрая се скарали и го продали. Защо го продадоха? Не се споразумели коя да ржководи и коя да бжде първата отъ тѣхъ. Кой е далъ паритѣ - сжщо не зная. Но щомъ сж се скарали и сж го продали, значи е било борба за ржководство и влияние. Салонѣтъ бѣше срѣщу аптеката и колониала днесъ. Сега тамъ има сладкарница, а по-рано имаше двуетажна къща и се идваше прѣзъ задна дворна малка вратичка. Главниятъ входъ бѣ отъ "Раковска". Сега тази двуета-

жна сграда не съществува и на нейното място е построена многоетажна кооперация. Азъ заварихъ тукъ Паша и Савка като стенографи.

Слѣдъ напускането на този салонъ, Учителътъ се връща отново на "Опълченска" 66 и отъ 1921 година продължава публичнитѣ Си лекции отъ 10 до 12 часа всѣка недѣля. Тѣ бѣха достъпни за всѣки, който искаше да слуша. Въ дома на Петко Гумнеровъ Учителътъ държи Словото Си прѣзъ 1914 и 1915 година. Стенографъ е Гжлѣбовъ. Слѣдъ завръщането Му отъ заточение прѣзъ 1918 година отъ Варна, Учителътъ продължава да държи Словото Си на "Опълченска" 66.

Извѣстно врѣме Той говори на приятелитѣ въ помещение на шивашкото ателие на сестра Ружа Ивановичъ. Бесѣди сж държани сжщо извѣстно врѣме въ салона на радикалитѣ.

Прѣзъ 1922 година, приятелитѣ наеха салона на Германското гимнастическо дружество "Турнѣ Ферайнѣ" на "Гурко" и "Евлоги Георгиевѣ". Вечерно врѣме и въ недѣля салончето бѣше свободно и Учителътъ държеше тамъ бесѣдитѣ Си. Тамъ се държаха и недѣлнитѣ бесѣди, и лекциитѣ на младежкия и на общия окултенъ класъ, когато се отвори Школата. Тамъ имаше поставена черна дѣска, кждѣто съ тебеширъ се отбѣлѣзваха цифри, имена и се правѣха чертежи за онагледяване на лекциитѣ. Доколкото си спомнѣмъ, въ "Турнѣ Ферайнѣ" се прѣместихме прѣди откриването на Школата, нѣкждѣ прѣзъ 1921 година.

Бесѣдитѣ започваха по единъ и сжщи начинъ въ всички салони, прѣзъ които минахме. Приятелитѣ идваха по-рано и по сжщия начинъ бѣха облечѣни - много прилично, като за църква. Повечето бѣха скромни хора. Виждаха съмъ двама-трима офицѣри, които бѣха съ пелерини и съ шпаги. Повечето бѣха тихи и скромни хора. Учителътъ влизаше съ Библия въ ржка. Всички ставаха. Слѣдъ като влѣзеше, ние казвахме обикновено "Добрата молитва", като я изговаряхме всички гласно. На менъ много ми харесваше това гласно изричане на молитвата. Пѣха се пѣсни "Благославяй, душе моя, Господа" и "Благословенъ Господъ, Богъ нашъ". Тѣзи пѣсни се пѣха и слѣдъ свършването на бесѣдата. Пѣше се и една църковна пѣсенъ - "Хвала Тебъ, Господи". Мелодията и думитѣ на пѣсенъта дѣйствуваха ус-

покояващо. Учителят казваше молитвата, изпъваха се пѣснитѣ, слѣдъ това всички сѣдаха по мѣстата си и Той започваше да говори. Така се започваше и така се завършваше.

Прѣзъ 1922-23 година, въ дома на сестра Маркова, на "Шишманъ", въ салона за чужди езици, се четѣха лекциитѣ на младежкия окултенъ класъ.

Учителятъ започва да прави сутринъ разходки съ приятелитѣ на края на гората, за да посрѣщатъ изгрѣва на слънцето. Тѣ сж го посрѣщали и на края на боровата гора, задъ Семинарията. По-нататъкъ задъ боровата гора нѣмаше нищо. Имаше само ниви. Долу къмъ рѣката имаше нѣколко кжщички - нѣкаква работилница бѣше и мисля, че имаше само една постройка отъ лѣвата страна на шосето, като се идва отъ града. Това бѣше бирария до шосето, кждѣто пиеха бира и ядяха кебапчета на скара. По-нататъкъ нищо друго нѣмаше. Само поляни и ниви. И като идвахме отъ града, минавахме по Дървенищкото шосе и стигахме до най-високото мѣсто, тамъ, кждѣто бѣше пжтѣтъ за Семинарията, тамъ заставахме. Тамъ бѣше най-високото мѣсто. Тамъ се нареждахме да гледаме слънцето. Гимнастики нѣмаше кждѣ да се правятъ. Ходехме въ гората между борчетата и тамъ на нѣкоя поляна ги играехме. На различни мѣста и на различни поляни ни е водилъ Учителятъ и ни е говорилъ отъ Словото Си.

Слѣдъ като изгрѣваше слънцето и направехме гимнастикитѣ, Той ни говорѣше. По това врѣме изваждаха рано геврецитѣ отъ фурнитѣ въ града и нѣкой отъ насъ, като минеше, купуваше по двадесетъ геврѣка, даваше ги на Учителя и Той ги разчупваше и ни ги раздаваше на всички. Това ставаше много често - ако се случехме по-малко, ще ни даде по половинъ геврекъ. Въ онѣзи години стражаритѣ ни гонеха отъ гората, понеже сме тжпчели младитѣ дървесни насаждения. Тогава тя бѣше засадена съ млади фиданки и минаването за пешеходци и добитъкъ бѣше забранено. Имаше пазачи, които викаха стражаритѣ, а тѣ отъ своя страна глобяваха и пждеха. Клонитѣ бѣха гжсти до земята и едвамъ се минаваше, но по-кжсно, съ годинитѣ, тѣ се вдигнаха - израснаха дървѣтата и гората стана достпна за всички. Тогава не можехме да минаваме навсѣкждѣ и това много ни затрудняваше.

Тогава нѣкой каза, че трѣбва да си купимъ едно мѣсто, кждѣто да се събираме и да бждемъ свободни отъ стражаритѣ и пазачитѣ. Оказа се, че слугата на журналиста Баучеръ, който се казваше Иванъ, бѣше наслѣдилъ като подаржкъ за своята служба една нива отъ петъ декара. Това е мѣстото, кждѣто бѣ по-късно полянката, заедно съ горичката. Прѣзъ 1921-22 година сж го купили. Това мѣсто бѣше записано на имената на сѣдемъ души. Купено е съ братски пари отъ десѣтѣка. Вече имахме мѣсто, кждѣто да ходимъ. Влизаше се отъ гората. Мѣстото бѣше заградено и имаше една вратичка, прѣзъ която влизаше. Впоследствие, купихме една нива до него, кждѣто по-късно бѣха построени салонѣтъ и кухнята.

Можеше да се минава и отъ южната страна, не само отъ източната. Минавахме прѣзъ житена нива, тамъ, кждѣто по-късно бѣ построенъ салонѣтъ и кждѣто прѣзъ 1926 година бѣ построена приемната на Учителя. Около 1922-23 година, Той ни каза на тритѣ стенографки - Паша, Савка и Елена - така: "Идетѣ съ братѣ Коста Русевъ и тамъ ще се подпишетѣ". Коста Русевъ бѣше банкеръ и зетѣ на Борисъ Малджиевъ отъ Русе. Ние отидохме и се подписахме, но не знаехме за какво се подписваме. Тази нива бѣше на братѣ Русевъ. Той я бѣше купилъ прѣди това, но не знамъ по какъвъ поводъ и защо я продаде. Тя бѣше записана на името на тритѣ стенографки, това го разбрахме много по-късно. На тази нива по-късно бѣ построенъ салонѣтъ. Запомнетѣ много добрѣ това, че тя бѣ записана на имената на тритѣ стенографки, които стенографираха Словото на Учителя. Ние научихме много по-късно за какво сме подписвали и много се смяхме помежду си. По-късно, когато старитѣ приятели ни правѣха забѣлѣжка, ние сжщо се шегувахме съ тѣхъ, като казвахме, че мѣстото, на което е построенъ салонѣтъ, е на стенографкитѣ и понеже по тогавашния законъ, мѣстото вземаше сградата, то и салонѣтъ бѣше на стенографкитѣ. Приятелитѣ виждаха нашата шега, но тази шега слѣдъ врѣме ни излѣзе много солена, защото слѣдъ заминаването на Учителя и слѣдъ излизането на Закона за едрата градска собственостъ, ние имахме право да декларираме само по една сграда. И оттогава, та чакъ до сега,

ние понесохме всички упрѣци на Братството. Така че шегата ни излѣзе прѣсолена.

Адвокатитѣ ни посвѣтѣваха всѣки отъ насъ да декларира жилище, ако има, на свое име, за да има кждѣ да живѣе. А салонътъ да не се декларира, защото държавата, ако иска, ще го остави, а ако иска, ще го вземе! Но тогава нѣма да има кждѣ да се живѣе! Това бѣ проблемъ за Паша, която имаше наслѣдствена кжца. Тя декларира кжцата си, а салонътъ остана висящъ и държавата го взѣ. Азъ бѣхъ гола като пушка, нѣмахъ нищо. Декларирахъ моя дѣлгъ - една трета отъ салона и една трета отъ мѣстото, но държавата пакъ го взѣ. Савка си бѣше заминала, а майка ѝ декларира собственото си жилище. Така че дѣлгътъ на Савка - една трета идеална частъ отъ салона и една трета отъ мѣстото - остана за държавата. Ето какъ онази шегата ни излѣзе прѣсолена съ толкова много упрѣци, че ние, стенографкитѣ, сме били виновни салонътъ да бжде иззетъ отъ държавата, понеже никой не го деклариралъ на свое име. Нѣщата стоятъ другояче и слѣдващитѣ поколения трѣбва да ги проучатъ, защото ще се сблъскатъ съ сжщия проблемъ. Тогава, както и прѣзъ врѣме на цѣлата Школа, Братството не бѣше юридическа личностъ. А защо стана това - трѣбва да се проучи много добрѣ, защото имаше хора отъ нашето поколение, които знаеха какъ стоятъ нѣщата, но не го казаха и не го написаха, защото не имъ изнасяше. Накрая, това хвърли въ заблуда онѣзи, които трѣбваше да рѣшаватъ проблемитѣ на Братството и всички платиха така, както трѣбва по окултнитѣ закони. Знанието е сила, а незнанието е още по-голѣма сила, но - разрушителна!

Имаше единъ братъ - Иванъ Радославовъ - учителъ по история, който живѣеше на "Оборище" 14. Той бѣше закжсалъ съ смѣткитѣ си и имаше нѣкакви задължения. Бѣше се хваналъ съ единъ прѣдприемачъ, който се ока- за голѣмъ и изпеченъ мошеникъ. Прѣдъ кжцата му имаше свободно мѣсто. Радославовъ прѣдложи на Учителя това мѣсто, съ условие да му платятъ задълженията. Не го подаряваше това мѣсто, а го продаваше на Учителя, за да се построи салонъ. Тогава ни бѣше омръзнало да се скитаме отъ мѣсто на мѣсто и да тѣрсимъ разни салони. Учителътъ постъпи по единъ много интересенъ начинъ. Бяхме въ класъ и Той ни попита: "Е, кждѣ иска-

тѣ да построимѣ салона? На мѣстото на Иванѣ Радославовѣ или на мѣстото на Баучерѣ?" Всички мѣлчаха. Учителѣтѣ каза: "Коиѣ сѣ за мѣстото на Иванѣ Радославовѣ, да вдигнатѣ рѣжа". Вдигна се гора отѣ рѣце. "А кой иска да се построи салонѣтѣ на мѣстото на Баучерѣ?" Само трима си вдигнаха рѣцетѣ. И азѣ бѣхѣ тамѣ, и азѣ бѣхѣ една отѣ тѣзи трима - двама братѣ, а отѣ сестритѣ бѣхѣ само азѣ, която вдигна рѣжа. Ние ходехме често горѣ и чакѣ по-късно нарѣкохме това мѣсто . "Изгревѣ". Прѣзѣ годинитѣ 1922, 1923, 1924, 1925, ние посрѣщаме изгрева на слѣнцето горѣ и тамѣ си правехме гимнастикитѣ. Сами ходехме горѣ, имахме си мѣсто, кѣдѣто да застанемѣ и да поприказваме. Учителѣтѣ понѣкога прѣстояваше до обѣдѣ тамѣ вѣ разговори сѣ насѣ и пѣехме пѣсни. Но салонѣтѣ бѣше вѣ града.

Прѣзѣ 1922-23 година построихме салона на "Оборище" 14, понеже бѣше гласувано за това мѣсто. Прѣзѣ 1923 година за прѣвѣ пѣтѣ Учителѣтѣ четѣ бесѣди тамѣ - три пѣти вѣ сѣдмичата. Тамѣ бѣха вече младежкитѣ класѣ, общитѣ класѣ и недѣлнатѣ бесѣди. Освѣнѣ това, тамѣ, вѣ този салонѣ, сестритѣ ходѣха на сестрински сѣбрания вѣ четвѣртѣкѣ и понѣкога Учителѣтѣ ги посѣщаваше. Това бѣха молитвени сѣбрания. Сѣбирахме се вѣ четири часа слѣдѣ обѣдѣ и се молахме. Дори прѣзѣ 1917 година, на "Опѣлченска" 66, е имало молитвени сѣбрания и Учителѣтѣ е идвалѣ и говорилѣ на сестритѣ, безѣ да го викатѣ. А на братѣята е говорилѣ само единѣ пѣтѣ по това врѣме.

Значи, вѣ салона на "Оборище" 14 Учителѣтѣ е говорилѣ отѣ 1923 година до пролѣтѣта на 1928 година. Какво стана сѣ този салонѣ? Братѣ Радославовѣ се бѣ свѣрзалѣ сѣ единѣ прѣдприемачѣ, който го излѣга, измами го и накрая му взѣ къщата, заедно сѣ мѣстото и построения салонѣ. Така че салонѣтѣ на "Оборище" 14 бѣше похитенѣ отѣ чужди рѣце и ние трѣбваше да го освободимѣ, макарѣ че Братството го бѣ построило и бѣ заплатило мѣстото на Иванѣ Радославовѣ. Разрушиха салона, разрушиха къщата на Радославовѣ и на това мѣсто построиха кооперация. Вѣ приземнитѣ етажѣ имаше крѣчма, а вѣ сѣсѣдство, когато по-късно дойдоха комуниститѣ, направиха клубѣ на тѣхнатѣ партия. Така че на мѣстото, кѣдѣто бѣ салонѣтѣ на "Оборище" 14 и

кждѣто Учителѣтъ даваше Словото на Бога отъ 1923 до 1928 година, сега има кръчма отъ едната страна, а отъ другата - клубъ на комуниститѣ. Да не смѣтате, че това е случайно или е само символика. Напротивъ - пълна реалностъ.

А каква е връзката между салона на "Оборище" 14 и салона на "Изгрева", построенъ прѣзъ 1927-28 година? Слѣдъ като салонътъ на "Изгрева" бѣ построенъ, поради непослушанието и своенравието на приятелитѣ бѣ допусната груба грѣшка, че не бѣ откупено това мѣсто, което се допираше до салона. По късно, едни го наеха и направиха тамъ кръчма. Цѣль денъ и цѣла нощъ пияниците се събираха тамъ и пиеха вино и ракия. Разнасяше се димъ и мирисъ на кебапчета, който стигаше до салона и до стаята на Учителя. Значи кръчмата отъ "Оборище" 14 дойде и се залѣпи за салона. А дойде и онова врѣме, когато "Изгревътъ" бѣше разрушенъ отъ комунистическата властъ въ България и бѣ прѣдаденъ на комунистическата властъ на Съвѣтска Русия - тамъ бѣ изградена лѣгация на Съвѣтска Русия. Съвпаденията не сж случайни. Тѣ сж жива реалностъ на сили, които поради нашитѣ грѣшки, своеволия и непослушание къмъ Учителя се проектираха. Тѣзи сили разрушаваха всѣко мѣсто, кждѣто бѣ стжпилъ кракътъ на Учителя и кждѣто бѣ изрѣчено Словото Му.

Прѣзъ 1926 година на "Изгрева" бѣ построена приемна стая на Учителя. Това бѣше една стая съ много малко антренце като входче. Първата година Учителѣтъ спѣше въ нея. Той стоеше най-често горѣ, а слизаше за класъ долу, на "Оборище" 14. И прѣзъ зимата на 1926-27 година бѣше въ тази стая. Оставалъ е понѣкога да прѣспива и на "Опълченска" 66.

Прѣзъ 1926 година на поляната се състоя съборътъ. Отъ провинцията дойдоха много приятели. Тѣ си построиха символични навеси отъ платнища и спѣха тамъ. Една сутринъ на "Изгрева" осъмнахме заобиколенни отъ полиция. Властѣта бѣ рѣшила да забрани събора. Точно въ този денъ Учителѣтъ бѣше на "Опълченска" 66 и изпрати единъ братъ съ писмо до тогавашния министъръ-прѣдсѣдателъ, който отмѣни по телефона блокадата на полицията. Онѣзи приятели, които пристигаха съ влаковетѣ на Централна гара, бѣха връщани обратно. Бяха пуснати да влѣзатъ въ града само онѣ-

зи, които можеха да докажатъ, че отиватъ у роднини или въ домовѣтъ си. Тогава имаше много хора и нѣмаше кждѣ да се денемъ. Сѣдяхме на полянката. Нѣкои стояха прави. Така слушахме Учителя. Хранехме се на полянката. Всички идваха съ каруци, одеала, платнища. Построй се цѣло селище. Това бѣше единъ голѣмъ съборъ. Но съборитѣ въ Търново бѣха по-тържествени, защото тукъ идваха отъ града други странични хора и разводняваха нѣщата. Софийнци не бѣха дисциплинирани - съ тѣхъ идваха тѣхни приятели и вмѣсто да слушатъ внимателно, тѣ се оглеждаха насамъ-нататъкъ, шепнеха си това или онова и онази мистична атмосфера, която трѣбваше да бжде, не се създаваше.

На Учителя бѣше скована отъ летви една рамка, на която бѣ опънато платно. Тя служеше като навесъ срѣщу слънцето. Бяха сложили една маса и столъ и при такива условия Учителътъ говорѣше на събора. Има снимки отъ този съборъ.

Въ кое врѣме се даваха бесѣдитѣ отъ Учителя? До 1928 година школнитѣ лекции отъ младежкия и общия класъ бѣха вечерь - отъ сѣдемъ до девѣтъ часа. Тогава Учителътъ говорѣше по вечерно врѣме, независимо кждѣ бѣхме - дали въ "Турнѣ ферайнъ", на "Опълченска" 66, на "Оборище" 14 или на "Изгрева".

Отъ 1928 година школнитѣ лекции на общия и младежкия класъ започваха отъ петъ часа сутринята.

Недѣлнитѣ бесѣди бѣха отъ десетъ часа сутринята прѣвъ цѣлото врѣме слѣдъ 1930 година.

Отъ 1930 година започнаха бесѣди отъ петъ часа часа сутринята всѣка недѣля. Тѣ бѣха нарѣчени Утринни Слова.

Отъ врѣмето, когато Учителътъ за прѣвъ пжтъ отсѣдна да живѣе въ дома на Гина и Петко Гумнерови прѣвъ 1905 година, та до врѣмето, когато прѣвъ 1926 година бѣ построена приемната стая на Учителя на "Изгрева" - това бѣ единъ периодъ отъ странствуване и опитности на Школата. Този опитъ трѣбва да бжде много добрѣ изученъ и да се знае отъ онѣзи, които въ бждеще искатъ да се занимаватъ съ организационни въпроси, касаещи Братството. Безъ знанията отъ този периодъ и безъ нашитѣ опитности до най-малки подробности, никой не може да направи крачка напредъ. Ще се спъне въ това, въ което и ние се спънахме, поради

нашето непослушание и своеволие, и то по върмето на Учителя. Що се отнася до васъ, вие ще търсите знанията, дадени въ Словото на Учителя отъ този периодъ и ще се съобразяватъ съ нашитъ опитности и съ поукиятъ, които трѣбва да извлѣчете отъ тѣхъ. А тѣ сж живи закони.

Елена Андреева

Отъ спомѣнитъ ми за периода 1910-1923 г. се знае, че дойдохъ да живѣя въ София на 23 февруари 1923 година. Лично за менъ, това идване въ София бѣ улеснение, тъй като наново се включихъ въ нашето сѣмейство. Азъ всѣ още бѣхъ „глава" на това сѣмейство – майка ми, леля ми, братъ ми Иванъ и сестритъ ми Люба и Надя. Старитъ бѣха незамѣними домакини и благодарение на тѣхъ, всичко у дома бѣше въ редъ. Братъ ми и сестра ми Надя имаха възможностъ да слѣдватъ висшето си образование, а Люба си намѣри работа въ едно ателие за бродирание. Материална основа на нашиятъ домъ, бѣше работата ми въ фирмата „Берлиновъ", гдѣто се настанихъ счетоводителъ по единъ чуденъ начинъ, при явната духовна помощ на Учителя.

Включенъ въ общия братски животъ, всѣцяло се почувствувахъ потопенъ въ единъ свѣтъ на щастие. Това, което ми липсваше въ провинцията – новитъ бесѣди и лекции на Учителя, три пѣти въ сѣдмицата ми се поднасяха като благодать. Недѣля въ 10 часа – обща недѣлна бесѣда, на която присъствувахме освѣнъ братя и сестри, сжщо и граждани отъ София. Въ срѣда вечеръ – школна лекция на общиятъ окултенъ класъ; въ тѣзи лекции, Учителътъ ни водеше къмъ окултни познания. Трети видъ лекции бѣха тия на младежкия окултенъ класъ, въ недѣля вечеръ. Въ него участвуваха братя и сестри – неженени. Повечето отъ тѣхъ бѣха студенти, ученици и работещи, като не се правѣше разлика въ възрастта.

Прѣвъ 1922/23 година, Учителътъ говорѣше недѣлнитъ бесѣди въ малки обществени салони, като напримѣръ салона на германския клубъ „Турнферайни" – намираще се на бул. „Евлоги Георгиевъ", близко до ул. „Графъ Игнатиевъ". Когато около коледнитъ празници прѣвъ 1922 година, дойдохъ въ София, тогава Учителътъ изнасяше недѣлната бесѣда въ 10 часа, именно въ

този салонъ, а сжщо и лекциитъ въ срѣда вечеръ. Сжщото положение заварихъ и при прѣместването ми въ София прѣзъ февруари 1923 г. Младежкитъ класъ изпозуваше помещението, което сестра Маркова имаше въ домътъ, си на ул. „Царъ Шишманъ“, гдѣто даваше курсове по френски езикъ.

Къмъ мѣсецъ априлъ 1923 година се привърши строежа на салона на ул. „Оборище“ № 14. Този салонъ бѣ построенъ съ срѣдства, внесени пожертвувателно отъ братя и сестри въ София, и отъ провинцията. Такава покана дойде и до насъ, още като живѣехъ въ Бургасъ, та и азъ внесохъ 1,000 лева. Салонътъ можѣше да събира около 300 човѣка, една частъ сѣднали на столове, а други прави прѣзъ врѣме на бесѣдитъ. Бѣше свѣтълъ и задоволяваше нуждитъ на братството. Учителътъ имаше катедра до сѣвѣрната стѣна и всичко каквото говорѣше се чуваше добрѣ изъ цѣлото помещение. Тамъ се изслушвахъ и третъ вида бесѣди на Учителя прѣзъ сѣдмицата. Бесѣдитъ продължиха тамъ до 1927 година, когато се прѣместихме въ новопостроения братски салонъ на „Изгрева“. Тѣй като и много братя и сестри въ това врѣме си накупиха мѣста и построиха скромни жилища въ този нашъ кварталъ, то постепенно цѣлиятъ нашъ животъ се настани въ Изгрева.

Наскоро слѣдъ завършването на салона на ул. „Оборище“ № 14, даде се отчетъ отъ братята отговорни за срѣдствата употребени за строежа. Най-живо участие въ този строежъ е взималъ братъ Симеонъ Симеоновъ. Отчетътъ стана въ салона, въ присѣствие на братята и сестритъ, бѣше кратъкъ, и въ него се изтъкнаха трудноститъ при построяването. Симеоновъ, първо написа на черната дѣска разходитъ за строежа, колко сж постѣпили отъ София, колко отъ провинцията и че най-послѣ Учителътъ прѣдалъ сто хиляди лева. За всичко това бѣ съставенъ протоколъ, а за него азъ дадохъ идея на Симеоновъ и помогнахъ да се даде подходяща форма и текстъ. Подписаха го ония, които участвуваха въ работата по строежа.

Може да се каже, че да се прѣдприеме построяване салонъ за бесѣдитъ, не бѣ лесна работа, тѣй като трѣбваше прѣди всичко да се събератъ срѣдства, да се организира строежа. Въпрѣки всѣкакъвъ видъ трудности, салонътъ бѣ доизкаранъ и прѣдаденъ за използва-

не отъ Братството въ София. Прѣзъ всичкитѣ тѣзи нѣколко години, този салонъ задоволяваше напълно нуждитѣ ни. Когато се засели Изгрева, Учителътъ намѣри за по-добрѣ да се направи салона на Изгрева, а този на ул. „Оборище“ бѣ изоставенъ. Трѣбва да се добави, че мѣстото за този салонъ на ул. „Оборище“, бѣ прѣдоставено отъ братъ Иванъ Радославовъ отъ София, който имаше тамъ къща, а салона се построи откъмъ лицето на двора му.

Слѣдъ освобождаване салона на ул. „Оборище“ N 14, яви се идея тамъ да се построи жилищна кооперация. Тогавъ, братъ Деню Цаневъ се заелъ съ тази работа и поканилъ братя и сестри да се запишатъ кооператори, като е разчиталъ да намѣри капиталъ, и да извърши строежа. Обаче, явили сж се редъ непрѣдвидени прѣчки, нѣкои създадени отъ негови неприятели, работата съвсѣмъ се обърка и брата стигна до фалитъ на това прѣдприятие. Наскоро слѣдъ това, брата се разболя и почина. Той всъщностъ бѣше искренъ човѣкъ, не е ималъ намѣрение да ошети записалитѣ се кооператори, но не бѣше въ състояние да се бори съ непрѣдвидени прѣчки. Жалко, че хората, които бѣха направили вноски за строежа, се видѣха онеправдани, разочароваха се и останаха съ лоши впечатлѣния. Загуби се всичко. Взеха го нови прѣдприемачи и тѣ направиха тамъ жилищна кооперация. Тукъ изигра една лоша роля и Иванъ Толѣвъ редакторъ на списанието „Всѣмирна Лѣтописъ“. Тъкмо тогавъ той се бѣше разсърдилъ на Учителя, че не му дава пари за неговото списание, което имаше финансови затруднения. Обърна се срѣщу Учителя и започна много да говори срѣщу него. Като вижда, че тукъ на мѣстото на този салонъ ще се построи кооперация, ходилъ е лично при тѣзи, които сж искали да се запишатъ като съкооператори и имъ говорилъ „Недѣйте да се записватъ, тѣй ще стане, онуй ще стане“, а всъщностъ той е създавалъ прѣчкитѣ. Той бѣше адвокатъ. Бѣше съ единъ лошъ орловъ профилъ. И така се дойде до фалитъ. Имотътъ на Иванъ Радославовъ, който бѣ ипотекиранъ сжщо изчезна слѣдъ фалита. И той остана голъ като пушка.

Жечо Панайотовъ

Салонътъ на улица „Оборище" № 14

Явяватъ се двѣ възможности за мѣстото, кждѣто да се построи братски салонъ. На улица „Оборище" № 14 и на „Изгрева", поляната задъ парка, която е била вече закупѣна. Кога рѣшението е взето да се строи салонъ? Една вечеръ слѣдѣ бесѣдата на Общия класъ, Учителътъ запитва присѣстващитѣ „Кждѣ искате да се построи салонъ, на улица „Оборище" 14 или на „Изгрева"? Които сж за „Оборище" N 14 да вдигнатъ ржка. Гора отъ ржце сж се вдигнали, както ми каза Елена Андрѣва, нашата стенографка, която е била тогава тамъ. „Сега пѣкъ, продължилъ Учителя да вдигнатъ ржка онѣзи, които сж за построяване на салонъ на „Изгрева". Вдигатъ ржка само трима - Елена и още двама братя - Любомиръ Лулчевъ и Димитъръ. Съ това въпроса е рѣшенъ. Ще се строи салонъ на улица „Оборище" N 14. Колко демократично е постѣпилъ Учителя.

На улица „Оборище" N 14 нашъ братъ - Иванъ Радославовъ е ималъ кжца съ доста голѣмо дворно мѣсто, прѣдъ нея откъмъ улицата и задъ нея. Този братъ, учителъ по история въ Първа мъжка гимназия, е билъ човѣкъ съ широка ржка, крайно довѣрчивъ къмъ своитѣ приятели и заради тѣхъ натрупалъ дългове. Иванъ Радославовъ бѣше много милъ и бѣ симпатиченъ. Имаше нѣкакъвъ руски произходъ. И когато слѣдѣ Октомврийската революция въ Русия слѣдѣ 1921-22 г. идватъ белогвардѣйцитѣ въ България, между тѣхъ на първо мѣсто сж графове, князе съ високъ произходъ. Тѣ се познавали съ Иванъ Радославовъ, понеже тѣ сж били хора на стомаха, на яденето и пиенето, повежда ги съ широка ржка Радославовъ въ разкошнитѣ, тогава скжпо платени ресторанти. Води ги отъ ресторанта на ресторанта разнитѣ графове, но вече безъ пукната пара, защото сж изгонени отъ болшевицитѣ въ Русия и той плаща и плаща. Така заборчлѣва. И оттамъ сж борчовѣтѣ. Оттамъ сж дълговѣтѣ. Братството му прѣдлага да му изплати дълговѣтѣ, като срѣщу това той отстѣпи празното си мѣсто, прѣдъ и задъ кжцата. Споразумѣнието е постигнато.

Братството съ усилията на всички, въ прѣдната частъ, откъмъ улицата построява салона, а въ задната частъ задъ кжцата се построява дѣсчена постройка, кждѣто група братя добрѣ обиграни въ печатарския за-

наятъ, по професия печатари, да могат да набиратъ бесѣдитъ на Учителя, а оттамъ набранитъ страници, да се закарватъ на нѣкоя печатарска машина за отпечатване, съ ржчна количка на ул. „Врабча“.

Прѣзъ 1923 г. салона е построенъ и завършенъ. Имаме си вече свой братски салонъ, кждѣто Учителътъ да може да провежда своитъ бесѣди, както за школата - Общия и Специаленъ класъ, така и недѣлнитъ отъ 10 часа прѣди обѣдъ, за насъ и всички граждани. Въ срѣда вечерята бѣше школата за възрастнитъ и младитъ - Общия класъ, а въ петъкъ пакъ вечерята само за младитъ - Специалния класъ. Слѣдъ завършването на салона е билъ даденъ отчетъ отъ братята отговорни за срѣдствата употребени за строежа. Най-живо участие въ организацията и провеждането на това красиво дѣло на този строежъ е взелъ братъ Симеонъ Симеоновъ. Той бѣше високъ, строенъ съ голѣма амбиция и енергия човѣкъ, рѣдко прѣданъ на дѣлото нашъ братъ. Като чиновникъ въ Министерството на правосъдието, добръ запознатъ съ законитъ на страната, имаше зрѣлъ погледъ и похватъ въ практичните дѣла. Заедно съ това въ него бликаше една емоционална природа, която намираше изразъ въ единъ силенъ подтикъ къмъ изкуството и поспециално къмъ музиката и то съ едно умѣние и добро разбиране. Създаде и ржководи братски хоръ. Свиреше добръ на цигулка. Всѣкога прѣди да дойде въ салона Учителя за бесѣда, той е измежду първите. Съ своята цигулка подхваща братскитъ пѣсни и ние слѣдъ него тихо поемаме прѣкрасните мелодии. Не само тогава, но и при всички наши празници и по-официални случаи, кждѣто музиката е необходимъ и важенъ елементъ, той бѣше на първо мѣсто, като организаторъ и изпълнителъ.

Отчетътъ е билъ кратъкъ и е станалъ въ току що построениятъ салонъ, отъ братъ Симеонъ, съ дължина 20 м. и широкъ 10 м. съ сцена, катедра, столова. За този отчетъ е билъ съставенъ протоколъ съ съдѣйствието на братъ Жечо Панайотовъ, способенъ счетоводителъ и касиеръ на Братството. Протоколътъ е подписанъ отъ всички онѣзи, които сж участвували въ организирането и провеждането на строежа.

По това врѣме, посрѣщането на слънчевитъ изгрѣви на „Изгрева“ прѣзъ недѣлнитъ дни, бѣше особено

тържествено. Сутринъ, всички сме тамъ още въ зори, посрѣщаме слънцето, молитви, пѣсни, гимнастически упражнения, музика, приятни и полъзни разговори, до къмъ девѣтъ часа, слѣдъ което се прибирахме въ този вече нашъ удобенъ и привѣтливъ салонъ за бесѣда. А слѣдъ обѣда, обикновено ние младитѣ, отивахме отново тамъ и прѣкарвахме прѣзъ цѣлия останалъ день, когато врѣмето бѣше топло и слънчево, въ разговори и пѣсни, които Учителътъ ни бѣше далъ.

Салонътъ на улица „Оборище“ бѣше просторенъ, свѣтълъ, удобенъ. Въ единиятъ край имаше подиумъ за оркестъръ, какъвто тогава имахме. Въ него се влизаше прѣзъ едно малко антре, влѣво отъ него имаше малка стаичка за Учителя, за когато идваше прѣди почване на бесѣдитѣ и за приемане на посѣтители. Вдѣсно отъ антрето, стълба, която отвеждаше до малка галерия. Въ срѣдата на сѣвѣрната стѣна, кждѣто бѣха прозорцитѣ, малка катедра, отъ която Учителътъ говорѣше, до нея черна дѣска, каквато има въ всѣка учебна зала, отъ другата страна на катедричката единъ хармониумъ. Изграждането на салона е станало съ участието на всички и се посрѣщна съ голѣма радостъ, защото най-послѣ се разрѣши единъ важенъ елементъ за провеждане дѣлото на Учителя. Салонътъ просъществува до 1926 г. За сждбата на салона ще спомѣна по-нататкъ.

Николай Дойновъ

Прѣдварителни напжтвания

I-ва година

1-ва школна лекция

На I-ви окултен специален класъ

24 II 1922 год. петъкъ 6-7 часа вечерта въ гр. София салона на Германското гимнастическо дружество Турнъ Ферайнъ на Гурко и Евлоги Георгиевъ.

/Бяхме около 50 души и Учителътъ. Той ни говори бавно и на често имашѣ мълчание./

I-ва Лекция

Тайна молитва. Т.м.

Азъ бихъ желелъ да зная каква е идеята вжтрѣ въ вашия умъ. Вие искате или да посѣтите или да ви се посѣе нѣщо. Туй, което ви се посѣе, може ли да го запазите? Защото ние не обичаме да си хвѣрляме сѣме-

то. Въ нѣделитѣ събрания ние сме много щедри, хвърляме и на лѣво и на дѣсно, но въ специалнитѣ събраия искаме всѣко сѣме да падне на своето мѣсто.

Вземете думата НАУКА, тѣй както се пише на български, на славянски и съответната ней дума на латински SCIENTIA.

Тия двѣ думи криятъ двѣ различни понятия. Тогава на славянски науката тѣрси да примири противорѣчията въ живота. Науката тамъ въ това е насочена. Когато пѣкъ въ Англосаксонската раса тѣхниятъ умъ е насоченъ да изучаватъ отошенията на формитѣ и тия вѣчни промѣни, които ставатъ вжтрѣ въ природата. Първата буква S означава безконечность. Слѣдователно, отъ окултно гледище, вие може да изучавате науката, за да примирите противорѣчията въ живота, или просто за да използвате силитѣ на природата – единъ отъ двата метода.

Онзи, който използва науката опасността там е голѣма. Тамъ се заражда свещениятъ егоизъм. За туй именно въ тая раса има туй съзнание на гордостъ. У тѣхъ има една авторитетна гордостъ, тѣ си прѣдаватъ голѣма тяжесть. Тѣ казватъ: Ние имаме сила. Тая сила можемъ да употрѣбимъ, както намираме за добрѣ. Слѣдователно, азъ раздѣлямъ хората на двѣ категории: едни отъ васъ ходите като англичанитѣ, съ онова присѣтствие на духа, че всичко може да направите – много може да излѣзе отъ васъ, а другитѣ, които тѣрсятъ да примирятъ противорѣчията или да изцѣлятъ болкитѣ на сърдцето си. Славянитѣ сж по-близо до истината. Разбира се, важно е на първо мѣсто, ако искате да се запознаете съ окултната наука, да изучавате себе си. Познай себе се! Това сте чували, нали? Тогава когато казвамъ да познаемъ себе си, кое трѣбва да познава? Висшето нисшето ли, или нисшето висшето? Значи, да познаете себе си ще рѣче: да познаете висшето, боже-ственото, или съ други думи казано: да познаемъ Бога! То значи да познаемъ условията, при които можемъ да разстемъ. Условията, които служатъ за развиване и разстене, които даватъ направление на това разстене и равновѣсието, което трѣбва да имаме. Да допуснемъ сега, че вие разстете, вашиятъ умъ се развива, мозъкътъ и мислитѣ ви сжщо, общавате, нѣщо отъ васъ се очаква много, но дойде единъ случай, вашата форма се

разсипва и отъ васъ не остава нищо. Нѣкой ще каже, такава му е сждбата. Когато нѣкой гърнчаръ не направи гърнето си хубаво, каква му е сждбата. Смачква го и направя друго гърне. Слѣдователно, висшето всякога смачква формитѣ на нисшето. И какво може да се направи друго щомъ не сж направени хубаво?

Сега, вие младитѣ, често си позволявате да минавате за по-умни отъ старитѣ. Казвате: те старитѣ сж отживѣли, ние ще покажемъ какъ се живѣе! Но едно врѣме и тия стари бѣха млади и тѣ тѣй сж казвали. Тѣ-тѣ, ние-ние. Но слѣдъ тѣхъ ще дойдатъ други, трети, четвърти. Не, по този начинъ не може да разрѣшите основния въпросъ на живота. Значи, вие, младитѣ трѣбва да използвате слабоститѣ на старитѣ, да видите, какво имъ липсва на тѣхъ, кои сж били причинитѣ, за гдѣто тѣхниятъ животъ е излѣзълъ неполучливъ. То е дълга история. Сега, азъ на васъ ще ви задамъ една тема, върху която да помислите. Тя е слѣдната: Най-разумниятъ методъ за работа. Това е за всинца. Всѣки отъ васъ да се изкаже, кой е най-разумниятъ методъ за работа. Окутната наука е опитана. Когато нѣкой влѣзе въ музикалното училище, взема цигулката и отъ тамъ се види какво може да даде, въ кой класъ да се тури. Ако учителятъ види, че ученикътъ е посрѣдственъ ще каже: Не си губи врѣмето. Най-разумниятъ методъ за работа, върху това ще се спра слѣдующата бесѣда. Ще ви говоря какви трѣбва да бждатъ отношенията на човѣка къмъ живата природа. Изкажете се сега вие какъвъ планъ имате. То е за васъ една привилегия, единъ изключителенъ случай. Най-добриятъ методъ подразбирамъ отъ окултно гледище. Сега всички помислете, че въ слѣдующето събрание ще се изкажете. Окултно, разбирамъ, че трѣбва да се приложи и въ дѣйствителния животъ. Друго яче, ако не се приложи, ще се отстранимъ доста далече, ще се отклонимъ отъ общия вървежъ. Защото всички не сте на единъ уровень. Нѣкой отъ васъ сте много обективни, повече отъ васъ сте материалисти, далечъ отъ природата. материалисти-идеалисти, а по малко сж идеалисти-материалисти. То естъ нѣкой даватъ предимство на идеитѣ, а други на материалното. Това е всичкото. Сега идеалиститѣ казватъ, че идеитѣ творятъ всичко. Не обаче тѣхнитѣ ид-

ей. Има нѣщо по-високо отъ тѣхнитѣ идеи, това сж ид-
еитѣ на безграничното, божествено.

Вие ще използвате методитѣ на природата, тѣй
както цвѣтята използватъ слѣнчевитѣ лжи, така и вие
ще използвате по сжщия законъ. Кой за каквото е ро-
денъ. И въ такъвъ смисълъ ще ви разгледаме, кой за
какво е роденъ. Допуснете, че краката ви иматъ съз-
нание, прѣститѣ и прочие. Краката по земята ще ходя-
тъ, ще носятъ общия товаръ. Те не могатъ да мечтаятъ
за нѣщо друго. Сжщо ржцѣтъ, очитѣ, ушитѣ. Всѣки еди-
нъ човѣкъ вътре въ природата е единъ удѣ, единъ ор-
ганъ на това велико тѣло и трѣбва да знае, какво е
неговото прѣдзначение. Разбира ли своето прѣдзна-
чение, той лесно може да върви, ще знае какви мо-
гатъ да бждатъ неговитѣ функции и работата, която
може да изпълни.

Ако имате нѣкой въпросъ, който може да се повди-
гне, който васъ ви вълнува, кажете го, но за най-бл-
изкото, не далечното. Ще вървите по начина: гладния
го вълнува хлѣбътъ: какъвъ ще бжде топълъ, студень
или мухлясълъ. Така и въ знанието – пакъ сжщия зако-
нъ ще приложите. Но трѣбва да се създаде едно знание
солидно. Вие, младитѣ нѣма да правитѣ погѣшкитѣ на
онзи циганинъ. Единъ циганинъ ималъ едно малко парче
хлѣбъ и сирене, отишълъ на лозето, видѣлъ че то нѣма
да му стигне, че взелъ ялъ листа, ялъ листа и на кр-
ая изялъ хлѣба и сиренцето и казалъ отличиѣ обѣдъ!
Та сега, не искамъ да се нагълтате съ оия листа и
послѣ да турите окултното знание. Ще се пазите отъ
грѣшкитѣ. Никаква грѣшка въ работата! Всѣка грѣшка,
която съзнаете – проправете я! Не е лошо, когато е
дошла грѣшката, но прѣстѣпление е, ако не се изправи
– не е прѣстѣпление, ако дойде една крива мисълъ, но
тя трѣбва да се изправи. Стремежътъ на вашето сърдце
и воля трѣбва да бжде насоченъ да изправите погрѣш-
ното. Само по този начинъ може да съградите характе-
ръ, една воля, на която може да разчитате. Имайте
прѣдъ видъ, че нали въ училището, когато идватъ уче-
ицитѣ, учителътъ е отъ най-напрѣдъ много любезенъ,
но колкото отиватъ по навжтрѣ въ знанието, материа-
лѣтъ става по-тежъкъ и този добриятъ учителъ, когато
нѣкой ученикъ не се учи се инервира, измѣня отноше-
нията си. Значи, отношенията на учителя спрѣмо уче-

ника се измѣнятъ. На първо мѣсто ученецътъ трѣбва да бжде способенъ да учи. И вие трѣбва да учите и то много сериозно трѣбва да учите. Всѣка наука си има правила и ще учите споредъ правилата. После на васъ младитѣ ви трѣбва голѣмо самообладание, не привидно, а сжщинско самообладание. Защото има два вида самообладание: едното е фалшиво, привидно, отвѣнъ, а вжтрѣ равновесието всѣкога е изгубено. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ:

Единъ младъ момъкъ се стодилъ за една красива мома, отлична другарка, такова самообладание, благородство на характера не е бивало. Той повиква приятеля си да му я покаже. Идва тя и донася да ги почерпи. Той пѣкъ взелъ, че я бутнал, тя паднала, изтурила всичко, но казала: нѣма нищо. Като излѣзла тя, той казал: вижъ какво самообладание, това е идеалъ на живота! Обаче следъ като се оженили, работата не излѣзла тѣй, както той мислилъ. Той я попиталъ: - Е, кждѣ е самообладанието ти? А тя му казала: трѣбваше да слѣзешъ да видишъ въ другата стая какво направишъ. Само масата може да ти разправи що дѣвкане бѣше! Това не е самообладание. Забѣлѣзали сте у всички, отваряшъ единъ прозорецъ теглишъ, не се отваря. Теглишъ, теглишъ и най-послѣ толкова силно теглишъ, че може и да го счупишъ! А въ този прозорецъ нѣма съзнание. Така и нѣкои отъ окултнитѣ сили сж съзнателни, а нѣкои - полусъзнателни, нѣкои сж разумни, а други не сж. То естъ като казвамъ, едни сж разумни, а други не сж, подразбирамъ, че за насъ - разумнитѣ сили вървятъ въ сжщата посока, въ която ние се движимъ, а неразумнитѣ се движатъ въ противоположна посока. И всѣкога трѣбва да знаете, дали една сила функционира вжтрѣ или вѣнка отъ еволюцията, върви ли въ хармония съ вашето развитие, или не. Всѣкога тѣй трѣбва да опрѣдѣляте. Имате едно желаие, веднага да го опрѣдѣлите, за ли е или против, една мисълъ, едно дѣйствие, веднага да ги опрѣдѣляте, не да отлагате, отъ лѣво ли сж или отъ дѣсно. Ученикътъ трѣбва да знае това, да опрѣдѣли, да сортира тия мисли по възможностъ по-точно. Нѣкои 25%, 75%, а които може 100%. Постепенно ще увеличавате тази пропорция. Тогава слѣдующия пжтъ ще видимъ какво ще правимъ.

Този път ще прѣдавамъ и ще пристѣпваме къмъ опити. На всѣко прѣдаване слѣдующия пътъ ще ви поставя на изпитъ, не само да отговаряте, не само теоретически, но и практически, да има приложение, да се изработи. Който иска да изучава окултизма, да знае, че ще ви създадемъ прѣзъ седмицата нѣкоя мъчнотия, да видимъ какъ ще я рѣшите. Вие ще кажете: и безъ това имаме мъчнотии. Ние ще употребимъ слѣдния начинъ на лѣкуване. Имате по цѣлото тѣло много малки болки: прѣститѣ ви болятъ, грѣбнака, това – онова, а ние отъ всички тѣхъ ще образуваме по-голѣма болестъ, че да се обърне умѣтъ ви само на едно мѣсто и вие ще забравите всички малки болки и ще привлечете ума си на едно мѣсто. То значи, една мъчнотия ще създадемъ за да привлече силитѣ, другото е разпиляване на силитѣ. И природата цѣри по този начинъ. То значи да се образува една голѣма болка, въ която всичко се лѣкува. Вие още не сте дошли до голѣмитѣ болки.

За темата, ще пишете малко. Ядката само. Сега всѣки отъ васъ ще си даде отчетъ, за васъ кой е най-добриятъ методъ. Не какво сж писали ученитѣ хора, какво сж писали тѣ, то нѣкога може да съотвѣтствува, а нѣкога може и да не съотвѣтствува на природата на човѣка. И споредъ тия методи ние ще нагодимъ да може да използвате общия принцип. Тѣй че, всѣки единъ, споредъ метода, който има да може да използва и прилага. Зависи отъ вашата добра съвѣстностъ, вашата искреностъ и дълбокото ви желание. Въ това отношение, американцитѣ сж на първо мѣсто. Има студенти, които свършватъ като работятъ въ кухнята. Вие ще кажете: нѣмамъ условия. То е добрѣ когато дойдатъ хубавитѣ условия, но всички условия трѣбва да се използватъ. И при най-мъчнитѣ условия, когато кълцашъ лука може да намѣришъ 5-10 минути да четешъ.

Тайна молитва.

Тритѣ живота

1 Школна лекция на общия окултенъ класъ,
24.II.1922, петѣкъ, 7-9 ч.в.
ст. София. Турнѣрайни
/Мълчание/.

/Тази вечеръ ще има едно квакерско събрание. Всички ще мълчатъ, докато приемете вдъхновение/.

Азъ ви събрахъ тази вечеръ да ви попитамъ какъ да употребимъ празното си врѣме. Не врѣмето, което сте си ангажирали, но празното врѣме. Празното врѣме разваля живота. Онзи, добриятъ майсторъ-сиренаръ, като подсирва, трѣбва да направи сиренето съ шупли, да има празно пространство въ него и тогава се счита, че той е майсторъ-сиренаръ.

Искам малко да помислите върху метода за работа – какъ трѣбва да се работи. Най-добриятъ методъ за работа за старитѣ кой е? Защото спорѣдъ сегашнитѣ схващания, хората казватъ: стариятъ трѣбва да си почива. Тамъ е най-голѣмото зло. Казватъ: той е младъ, нека си играе. А кой ще работи? Стариятъ да си почива, младиятъ да играе, а онѣзи на срѣдна възраст, на 30-33 годъ. тѣ ще работятъ. Тѣй имаме 33 годъ. да работятъ, младитѣ да скачатъ, а старитѣ да почиватъ. Да си наредите една програма на събранията, всѣка недѣля подиръ обѣдъ, по демократически начинъ ще гласувате за нея. Първото нѣщо, между васъ азъ забѣлѣзвамъ, че има една голѣма дисхармония, която произтича отъ вашия свещенъ егоизъмъ. Споредъ мене, три вида живота има въ свѣта. Единия го наричамъ материалистиченъ. Такъвъ човѣкъ обича да има овци, говеда, крави, кокошки, кжщи, ниви и като му запѣятъ всички, той казва: „Струва си да се живѣе“! Обаче, слѣдъ 20 годъ. като е слугувалъ на всички, казва: „Много сж голѣми тия грижи, уморихъ се, трѣбва малко да измѣня малко живота си“. И почва да продава по малко отъ тѣхъ, защото иска да поживѣе за себе си. Това е втората фаза на свещения егоизъмъ. Дѣцата, жената, които не знаятъ подбудителнитѣ причини на бащата, който постѣпва по този начинъ, казватъ: „Нашиятъ баща какво мисли да прави? Слѣдъ като продаде всичко, какво ще стане съ насъ?“ И въ религията, и въ духовния животъ има свещенъ егоизъмъ. Тамъ казватъ: „Да се съсрѣдоточимъ въ себе си. Съ припечеленото можемъ да си поживѣемъ малко, тѣй както ний разбираме охолния животъ“. Третиятъ животъ, същинския животъ, азъ го наричамъ БОЖЕСТВЕНИЯТЪ. Той е напущане на свещения егоизъмъ, животъ на пълната съвжршена Божия Любовъ, въ която сърдцето и човѣшкия

умъ може да се развиятъ напълно. А ние като се срѣщ-
немъ съ нѣкого, нашитѣ интереси не съвпадатъ, той
едно мисли, а азъ друго мисля. Споредъ първия начинъ
на живота ние мислимъ кой какво има, различаваме, а
при втория случай пакъ различаваме, но щомъ дойдемъ
да служимъ на Бога, тамъ нѣма различаване, тамъ има
само единъ методъ. Сега по този законъ нѣкой казва-
тъ: „Когато рече Господъ“. Е, хубаво, забълѣзали ли
сте сутринъ майката дойде, каже на дѣтето: Стани ма-
ма, слънцето е изгрѣло. – А то ѝ отговаря: Още мал-
ко. И мислимъ, че това е философия. Не! Това не е
никаква философия! Сега иде въпросътъ, на насъ каз-
валъ ли ни е до сега Господъ: „Стани“!? Казалъ е.
Нѣкой казва: Когато духътъ дойде. Може ли да кажете,
че духътъ не е идвалъ до сега? Идвалъ е и си е зами-
навалъ. Много пжти е идвалъ и си е заминавалъ. Сега
пакъ може да дойде, ще похлопа, пакъ ще заине. Този
въпросъ е на старитѣ, а не на младитѣ: младитѣ иматъ
врѣме. Въ сегашната епоха ние разрѣшаваме негодитѣ
на живота, неприятноститѣ. Трѣбва да примиримъ всич-
китѣ противорѣчия, онова, което не сме досвършили,
трѣбва да го довѣршимъ. Въ туй направление има двѣ
мнѣния. Животнитѣ се събиратъ, за да си помагатъ. И
вълцитѣ зимно врѣме се събиратъ, но при особенъ слу-
чай, за да нападнатъ нѣкое стадо. Въпросътъ е сега
можемъ ли ние, при каквито и да е условия, при как-
вито мъчнотии и да се намираме, можемъ ли да ги по-
бѣдимъ, да изплуваме надъ тѣхъ? Сега отъ чисто хрис-
тианско гледище, казватъ „Може“. Не теоретически какъ
може, но практически въпросътъ стои малко друго
яче. Ето какво ме наведе на тази мисълъ: единъ отъ
нашитѣ приятели, отъ най-ревностнитѣ, ималъ за мене
много високо мнѣние, че азъ всичко мога да направя.
Лѣжливи схващания! Заболѣва отъ неврастения, вика
лѣкаритѣ и тѣ му казватъ да лѣжи 45 дена на гърба
си. Съ такива вѣрвания нищо не става. То е илюзия.
Ако твоята вѣра въ Бога не може да ти помогне, ако
въ краенъ случай и знанието, което имашъ, не ти по-
могне, тогава защо ни е то? Значи у насъ трѣбва да
се роди едно желание да работимъ, да работимъ съ за-
конитѣ на живата природа, да бждемъ въ съгласие съ
Бога. Азъ нѣмамъ нищо противъ, ако дойде единъ лѣка-
ръ и работи съобразно съ тия закони – добръ дошелъ!

Пукне се нѣкоя вена, дойде лѣкарѣтъ, може да я за-
шие. Но ялѣ си рѣпа и не си сдѣвкали, дойде лѣкарѣтъ
и турне инжекция, питамѣ, този лѣкарѣ разбира ли бо-
лѣстѣта? Азѣ казвамѣ трѣбва очистително, нищо пове-
че! Тия парченца рѣпа трѣбва да излѣзнатѣ отѣ орга-
низѣма, да не ви безпокоятѣ. Мнозина отѣ васѣ сте се
нагѣлтали сѣ такива несдѣвкани парченца и това нари-
чатѣ: „Новото учение“.

Не! Това не е новото учение, нито пѣкъ и Божест-
веното учение. Ако вие имахѣте Божественото учение до
сега свѣтии щѣхте да станете. Сѣрцето на единѣ влю-
бенѣ момѣкъ е щедро и той е вдѣхновенѣ. И двамата сѣ
вдѣхновени, по какво се различаватѣ? – Тѣ схващатѣ
еднакво. Сегашното учение е учение на свещения егои-
зѣмѣ! Искамѣ вие да не се самозаблуждавате. Ако ис-
кате да имате резултати, не трѣбва да се заблуждава-
тѣ вѣ вашитѣ схващания, трѣбва да знаетѣ кѣдѣ започ-
ва новото учение. Вѣ него има разширение, едно транс-
формиране на сѣзнанието: става една промѣна, както
когато една гѣсеница се прѣобрѣща на пеперуда. Зас-
тоятѣ ви не се дѣлжи само на васѣ, има и други при-
чини. Вѣ цѣлия сегашенѣ мирѣ има изостанали души,
милиони изостанали души на земята, които сѣ излѣзли
извѣнѣ човѣшката еволюция, тѣ не може да използватѣ
силитѣ на природата, тѣ сѣ просяци, но сѣ много хит-
ри и лукави и използватѣ всички слабости на хората.
Отѣ всички чешити има между тѣхѣ. И като дойдатѣ, тѣ
се домогватѣ до нѣкоя ваша слабостѣ. За примѣрѣ, ви-
дятѣ че нѣкой е тѣщественѣ и иска да стане виденѣ
човѣкъ, прѣвѣ министерѣ вѣ България и ще почнатѣ да
му внушаватѣ, че той е даровитѣ и че може да стане
такѣвѣ, да нареди най-строги закони, но като го ти-
кнатѣ вѣ тоя пѣтъ и той си сѣздаде хиляди неприятно-
сти. И тѣ послѣ му казватѣ: стига, ти се умори вече,
отстѣпи, нека да дойдатѣ други, да видишѣ резултати-
тѣ. Но като дойдатѣ другитѣ, почнатѣ да го гонятѣ,
хванатѣ го, сѣдятѣ го и го турнатѣ вѣ дрангулника.
Защо? Какво спечели? – Нищо. И вѣ религиозно отноше-
ние забѣлѣзваме пакѣ сѣшитѣ слабости. Ще ти кажатѣ:
„Вѣ окултнитѣ науки има такива и такива сили, което
кажешѣ, ще го направишѣ“, и послѣ ще започнешѣ да се
пѣчишѣ. Всичко това е измислица на тия духове. И ако
вие вникнете по-добрѣ, ще видите, че то е илюзия, не

е Божествено. Сега искамъ вие да различавате. Азъ сега нѣма да говоря като ясновидецъ. Като гледамъ цвѣта на лицето ви, той показва, че вие се намирате подъ влиянието на тия духове. И понѣкога става пробуждане и казвате: „Замотава ми се умътъ“. Но казвате още: „Господи, не виждашъ ли?“ Не, вие трѣбва да видите. Сега сме въ една епоха, дѣто трѣбва да се пазимъ отъ чужди влияния. И всички недоразумѣния, които има между насъ, се дължатъ всѣ на тѣхъ. Азъ не сждя никого. Между васъ не е имало единъ споръ разуменъ, тѣй да сте го обмислили разумно. Трѣбва да кажете: „Иди да кажешъ на брата си, че пжтътъ, по който върви, не е добъръ“. И ти ще му кажешъ. А пкътъ тия духове друго съвѣтватъ. Казватъ: „Този виждашъ ли го, този лицемъръ“. Ако той е лицемъръ, лицемърството трѣбва да има бѣлѣзи, но тогава законъ трѣбва да има, факти трѣбва да има, дѣ му сж бѣлѣзитъ? Ако е лошъ, като лошъ той трѣбва да има и други бѣлѣзи. По този алхимически законъ искамъ сега да започнете едно прѣсяване, вжтрѣшно прѣсяване. Астрономитъ, когато наблюдаватъ небето, избиратъ тихи ноци, когато нѣма никакво вълнение на въздуха. Тогава наблюдението е най-хубаво. И ние когато правимъ извѣстни наблюдения, врѣмето трѣбва да бжде тихо. Ако тия духове много мърдатъ въ ума ни, нашитъ наблюдения нѣма да бждатъ върни. Ние трѣбва да уталожимъ ума си, и при тихъ умъ да се свържемъ съ Божественото съзнание, въ което живѣемъ. Сега ние не живѣемъ въ Божественото съзнание. Трѣбва между васъ да се яви методъ за работа. Да има сдружение по двама, трима, четирима, да си хармонизирате и да може да си помагате. Каква полза, ако ние вървимъ по единъ божественъ пжтъ безъ да си помагаме? Да се избератъ нѣкои отъ васъ да изучаватъ закона за тонирането. Трѣбва да се тонираме. Старитъ хора иматъ нужда отъ тониране /нагласяване/. Всѣкога трѣбва да се тонирате. Да се настроите, да се нагласите. Азъ не казвамъ, че вие не сте тонирани. Често съмъ слушалъ, когато отида въ нѣкоя кжща, майката каже на дѣтето си: „Ха, изсвири цвѣте красно“. Слушамъ, цвѣте красно свири много хубаво. Ида на друго мѣсто: „Ха мама, изсвири на г-на цвѣте красно“. Е, кажа стига вече. Вѣчното повторение на едно и сжщо нѣщо, не е знание, то е губене на врѣме. Ние

казваме: „Добъръ е Господъ“. „Добъръ е Господъ“. Но ти свири второто нѣщо, което иде слѣдъ цвѣте красно. То е: „Вѣтъръ ечи, балканъ стени“. Значи цвѣте красно е по отношение на сърдцето, а вѣтъръ ечи по отношение на ума. И сега третията пѣсенъ, която трѣбва да свирятъ дѣцата, коя е? Азъ ви правя тази бѣлѣжка, защото забѣлѣзвамъ, че нѣкои отъ васъ мислятъ, че още не е този пжтътъ. Вие още не знаете какво е духовния животъ. А Божествениятъ животъ още не сте изпитвали. Третията стѣпка, която трѣбва да възприемемъ е: да влѣзнемъ въ Божествениятъ животъ. Ще снемете свещения егоизъмъ отъвнъ и работата ни наполовина ще бжде свършена. Когато изучаватъ евангелието, виждатъ, че Христосъ започва отъ малкитѣ правила и дохожда до свършенството, като да бждете свършени, както е свършенъ вашия Отецъ, който е на небѣса. Има оглашени, вѣрующи и ученици. Оглашенитѣ сж хора материалисти, тѣ вѣрватъ въ много имане; религиознитѣ сж хора вѣрующи, тѣ вѣрватъ въ свещения егоизъмъ, а ученицитѣ сж въ Божественото учение. Дѣто казва Христосъ: „Раздай всичкото си имане, напусни баща си и майка си“ – то е за ученицитѣ. И ще знаешъ закона какъ да раздадешъ, а не само току тѣй. Павелъ казва: „И ако раздамъ всичкото си имане, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ“. И тѣлото да дамъ на изгаряне т.е. може да се пожертвуващъ и то е пакъ свещенъ егоизъмъ. Сжщо свещенъ егоизъмъ е и когато мислимъ, че ние сме центъръ на всѣлената. Ти макаръ че не го изказвашъ, но то е мисълъта. Отъвнъ не го изказваме, но въ себе си го таимъ. А онзи, който е влѣзълъ въ Божествениятъ животъ, той сѣди толкова високо, че никой не го засѣга. И казва единъ писателъ: Онзи, който хули Бога, мяза на комаръ, който плже на Монбланъ, какво ще остави върху него? Когато ние влѣзнемъ въ Божествениятъ свѣтъ, и нѣкой ни каже нѣщо, то е като плюнката на комара, даже може да не забѣлѣжите дали комарътъ е плкулъ или не. Въ Божествениятъ свѣтъ плюнка не хваща, тя даже не може да падне тамъ, понеже има постоянно дѣждове, та я измиватъ. Та ние сме дошли до положението спорѣдъ окултната наука, да приложимъ правилата въ дѣйствителния животъ. Туй приложение ще опрѣдѣли нашия бждащъ животъ. Сега се опрѣдѣля какво ще бжде бждащето състояние. Това, което сега извър-

шишъ, за самия себе си ще го извършишъ. И трѣбва да знаешъ какъ да го извършишъ. Трѣбва да живѣешъ въ Божествениятъ животъ, трѣбва да разбирашъ отличителнитѣ черти на Божествениятъ животъ въ какво сѣдятъ. Това ти е необходимо за самия себе си. Въ туй малко общество се явяватъ извѣстни дисхармонии, които могатъ много лесно да се уредятъ. Но и може да се уредятъ само по божественъ начинъ. Въ религиозния животъ свещениятъ егоизъмъ колкото урежда, толкова и поврѣжда; въ материалния животъ 5 дава, а 100 взема. Въ божествениятъ животъ всичко се урежда. И нѣма по-велико нѣщо отъ това човѣкъ да бжде въ съгласие съ Бога, да го чувствувашъ въ себе си, да бждешъ въ съгласие съ всички висши сщщества. Нѣма по-велико нѣщо отъ това. Срѣщнешъ нѣкой човѣкъ, божественото у него отговаря на божественото у тебѣ и ти го възприемашъ. Нѣма по-добро нѣщо отъ това! Сега искамъ да направитѣ единъ анализъ, да прѣсѣете вашитѣ мисли и да остане нѣщо сщществено. Една мисълъ да остане, но да знаетѣ, че то е божествена една мисълъ, на която може да разчитатѣ. Туй е възможно, за всинца ви е възможно. Всѣки може да направи този опитъ, не се иска за това голѣма философия. Голѣмо усилие не трѣбва, но се изисква наука, която да се приложи. Трѣбва да приложитѣ божественитѣ правила, както е въ музиката, и въ изкуството. Навсѣкждѣ тѣ сж опрѣдѣлени и който ги знае, всѣкога ще има резултатъ, не материаленъ. Най-първо не търсетѣ да подобрите вашата външна срѣда. Не! Подобрѣте състоянието на вашия умъ, то е първото нѣщо. Второто нѣщо е да подобрите вашето сърдце, и слѣдъ туй ще бждете въ състояние – състояние да подобрите вашия материаленъ животъ. Сега вие вършитѣ обратно и затова нѣмате резултатъ. Сега нѣкой отъ васъ работятъ въ тази посока, но се колебаете. Онова уравновѣсяване на ума, онази въра, която имате, става субективна. Трѣбва да знаете, че имате една положителна опитностъ, че това което вървате, вие сте го провѣрили и опитността ви да бжде жива. Има два вида опитностъ: първата е откъсвате едно цвѣте и го изгубвате, а другата опитностъ е, цвѣтетто, което расте въ градината ви, остава живо – то е, което индусите наричатъ лотосъ. Когато говоря за Божествената опитностъ, тя е която расте всѣкога

въ Божествената градина. Сега, онѣзи отъ васъ, които се чувствуватъ, че сж стигнали до извѣстна висота, да се издигнатъ една стѣпка по-нагорѣ. Въ бждаще не искамъ да сте разбъркани. Защото при Бога ние ще се приближимъ, а той нѣма да се приближи къмъ насъ. „Приближетъ се, казва, за да се приближа“. А вие мислитъ сега, че като направите тази стѣпка, ще стане цѣлъ катаклизъмъ. Не, туй състояние е едно отъ най-приятнитъ. Ще се намѣрите като една жена, която ражда, плаче, реве, но като роди, забравя всичкитъ си скърби и болки. Плачъ ще има, но като родите ще имате едно състояние отъ най-добритъ, което не сте изпитвали. Тоя плачъ ще бжде необикновенъ. Тукъ се иска героичество. Не е лесна работа, но не е и мжна. Ние само по този начинъ можемъ да бждемъ силни. Дѣто се казва въ Писанието, единъ ще гони хиляда, а двама ще гонятъ 10,000. Сега често ме питатъ защо ние работимъ, а нѣма резултатъ. Защото ние сме останали при свещения егоизъмъ. Въ свещения егоизъмъ има питане: - „Отъ кое вѣрую си?“. Въ Божественото такова питане нѣма, тамъ казватъ: братко, сестро, нищо повече. Като тѣ срѣщне каже ли ти братко, ти си въ Божественото; каже ли „Г-не многоуважаеми, почитаеми, имамъ честь да ви срѣщна, Ваше високо Прѣподобие“ и пр. то е учение на свещения егоизъмъ. Въ Божественото има само братство. И тогава всичкитъ хора ще ги чувствувашъ близко до сърдцето си. При сегашното състояние нѣкои хора не сж ви приятни и казватъ: този не мога да го търпя. Тѣй. Сега нѣкои отъ васъ съ свещения егоизъмъ, готови ли сте да ликвидирате съ него? Азъ ако ви поставя да гласувате колко отъ васъ сж оглашени, колко вѣрующи и колко ученици? Нѣколцина сж готови за Божествениятъ животъ! Какъ мислите, туй гласуване съ ржка ли трѣбва да стане? Съ ржка нѣма да стане. Съ ржка много лесно ще го направитъ. Щомъ като дойдемъ до това гласуване, азъ ще ви създамъ една голѣма бела, каквато никога не сте имали и ако може да излѣзете отъ тази бела, добрѣ. Въ свѣта много лесно ще го направите. Ще ви приведа единъ примѣръ, който казахъ на младитъ: боли тѣ единъ прѣстѣтъ, ставитъ, гърба, това-онова и се енервирате, образува се единъ голѣмъ цирей и тогава казвате: вта-сахме я, да бѣха само пжрвите болки. Ще пробиемъ то-

зи цирей! Та сега ние сме дошли до положението на свещения егоизъм и Господъ ще ни създаде единъ голѣмъ цирей и свещения егоизъмъ чрѣзъ цирѣя ще излѣзе навънъ. И ние ще влѣземъ въ това божествено съзнание, нѣма да се енервираме. И сега азъ желая всинца да имате не много болѣсти, но само една болѣсть; ако е, да е. Азъ бихъ желалъ сега вие да се разпрѣдѣлите и да помислите за работа, за начина на работата. Сега ние мислимъ: „Когато му дойде врѣмето“, когато рѣче Господъ, още условия нѣма, още знание нѣмаме, чакай да проуча окултизма и т.н. Вие може да проучите окултизма, да знаете библията на прѣсти, всичкитѣ стихове да цитирате и пакъ да сте въ свещения егоизъмъ. Та за сега между братството има единъ критически духъ, вие виждате само лошите страни повече, отколкото добритѣ. И често нѣкой ми се оплакватъ: „едно врѣме много се обичахме, а сега сме поистинали“. Единъ примѣръ ще ви дамъ на нашия братъ Петъръ. Единъ старецъ казалъ веднажъ: какъвъ пехливанъ съмъ азъ? И за да прѣскочи единъ трапъ, затичалъ се и хопъ въ трапа. Тогава казалъ: Е, когато бѣхъ младъ, бѣхъ по-силенъ, но като излѣзалъ, казалъ: каквото бѣхъ на млади години, то е и сега. Младъ и старъ, все едно е. Човѣкъ не се измѣня, а само нараства. Каквито подбуждения е ималъ на младини, тѣ оставатъ, ако е билъ благороденъ, такъвъ ще си остане. Може ли житното зърно да се измѣни? Ние сега вѣрваме, че на младини религиозния човѣкъ е билъ жито, а сега станалъ ечимикъ. Турцитѣ казватъ: и да видишъ, не вѣрвай. Единъ братъ запитва, ами духовното раждане какъ става? Цирейтъ трѣбва да те накара да родишъ. Ще ви приведа слѣдущия примѣръ: отива нѣкоя слугиня на смѣтътъ, тамъ дѣто мирише и почва да я разровя, защото госпожата ѝ е изгубила единъ скъпоцѣненъ камѣкъ. Какво търси тя? Тукъ въ смѣтътъ има нѣщо цѣнно. Ние сме изгубили много нѣща цѣнни. Цѣнниятъ камѣкъ си е всѣкога цѣненъ, който го разбира ще го намѣри и ще го очисти, а който не разбира, нѣма да търси. Новото раждане не е единъ принципъ, то засѣга само външната страна. Душата само развива вложеното, а не се влага нѣщо ново въ нея. И динамитътъ за да произведе взривъ, има нужда отъ запалка. Духътъ е излѣзълъ отъ Бога, а новото е условията, които даватъ въз-

можностъ за развитие на този духъ. Душата на дѣтето не се отдѣля отъ душата на майката, а майката може да даде само материали, за да се развие. Ние трѣбва да дойдемъ въ свръзка съ Божественото съзнание. За тази връзка има много методи въ евангелието и въ окултизма: за пробуждането на Божественото има разни методи. Сега всинца трѣбва да се сдружимъ, да работимъ за Господа. Нѣкой казватъ: да напуснемъ своитѣ работи и да идемъ да работимъ за Бога. Не, да знаемъ, че всичко въ свѣта е негово. Всичко, което ние притежаваме, то е негово. Ние ще знаемъ факта, че каквото имаме сега, то е Божествено, и да започнемъ да го използваме, така както Божествениятъ законъ го иска. Туй е новото схващане. Сега казватъ: „Туй е моето учение“. Тѣзи мисли сж Божествени, въ Бога сж били и който и да е ги изказалъ, ние казваме: туй е Божествено и го прилагаме. Който и да ги е казалъ, безъ разлика. Онѣзи, които сж готови вече, да излѣзнатъ изъ своитѣ пашкули навънка, да оставятъ мѣстото си, слѣдъ васъ ще дойдатъ други, тѣ на серии вървятъ. Ако насъ ни подложатъ на изпитъ, да обяснимъ нашето учение – ти въ какво вървашъ? Какъвъ е твоятъ животъ, какво е твоето учение – кратко и ясно да опрѣдѣлишъ. За едно слѣдующе събрание обмислете практическитѣ методи, по които можемъ да работимъ. Да кажемъ, може да имаме едно събрание, въ което да забравимъ себе си и да се слѣемъ въ Божественото съзнание, всички да се слѣемъ. Знаете ли каква хармония ще се образува? Сега сѣдимъ въ нѣкое събрание, нѣкой говори, погледнемъ часовника си, когато се молимъ, отваряме по нѣколко пѣти часовницитѣ си и мислимъ, че това е молитва. Никаква молитва не е това! Квакерите иматъ събрание въ пълно мжлчание. Тѣ сж много малко – 20,000 души. Англия дължи величието се на тия 20,000 квакери. Трѣбва да почнемъ да работимъ. Сега, въпросътъ остава тѣй: можемъ ли ние съзнателно да влѣзнемъ въ Божественото? Хората които скжрбятъ за нѣщо, скжрбятъ за изгубения животъ. Мнозина виждатъ, че духовния животъ не имъ е далъ това, което сж искали. Посърнали сж, защото синътъ имъ е станалъ не такъвъ, какъвто сж очаквали. Божественото ще осмисли живота, къмъ него да се стрѣвимъ. Туй състояние мнозина сж го вкусили по малко. Никой не трѣбва

да си прави илюзия, докато не сте отживели, докато не сте си изплатили кармата, докато не изпълнитъ Моисевия законъ, не може да влѣзете въ новия животъ. Физическиятъ животъ, това е една голѣма илюзия. Нищо не уреждаме съ него. И туй дѣто мислимъ, че нѣщо уреждаме, нищо не уреждаме! Нѣкои ще кажатъ: „Тогав да не работимъ“. Не, не и това е измама. Сжщността на живота е хората да се обичатъ единъ другъ. Тебъ тѣ радва едно общество, дѣто има разумни хора. И въ небето като идешъ, пакъ разумното търсимъ. Когато ние говоримъ за Бога, подразбираме туй вишето, разумното. Всички външни нужди, стрѣмежи, то не е смисълътъ. Смысла на живота е въ това, да обичашъ и да тѣ обичатъ. То е смисъла и то е правилното и постоянното. Всички други положения сж само прѣходни илюзии. Тази обичъ ще мине отъ единия свѣтъ въ другия. Ти усѣщашъ едно ограничение, ако нѣкой си те използва. А идеалното на земята е туй: обичътъ, която ние можемъ да имаме единъ къмъ другъ безкористно. Физическиятъ свѣтъ безъ тази обичъ губи смисъла си. А и човѣшката обичъ безъ Божествената и тя губи смисъла си. Нѣщата ставатъ цѣнни зарадъ приятеля, който ги дава. Прѣстенътъ отъ приятеля ти е цѣненъ, защото обичашъ приятеля си, но въ деня, въ който ще го намразишъ, ще намразишъ и прѣстена му. Обичашъ нѣкого и затуй четешъ книгитъ му. Каква промѣна става? Подъ думата илюзия разбирамъ: не трѣбва да правимъ яденето центъръ на живота. Че ще ядешъ, ще ядешъ, но яденето то е само условие. Защото ще дойде време, когато и безъ да работимъ, ще ядемъ. Никой нѣма да работи, всички ще почиваме. Ние казваме: безъ работа не може на земята. Може, тогава ще дойде приятната работа. Сега физическитъ нужди ни налагатъ да работимъ. Докато хората живѣятъ тѣй, живѣятъ въ едно лъжливо учение. Да работишъ не е необходимо. То е една илюзия, както пияницата казва: необходимо е да пия. И по този начинъ, земята е пълна само съ гробища и кости. Тази необходимостъ ние я създадохме, прѣстжпили сме закона. Господъ казалъ на Адама: „Ето градината е пълна наредена, само онова дърво не бутай.“ Но той ялъ отъ него и го изпждили навѣнка.

Е, хубаво, ако ние се върнемъ и изпжлнимъ Божия законъ, какво ще бжде? Пакъ въ рая ще бждемъ. Човѣш-

кия духъ пакъ може да се върне въ първоначалното си положение. Борбата е започнала извънъ рая. Да не се грижишъ за много нѣща. Ако ние всички приемемъ любовта и я приложимъ, свѣтътъ ще се оправи. Но не съ користолюбива цѣлъ. Вие мислитъ, че работитъ нѣма да се оправятъ. Ще работимъ, нѣма да се изнудваме. Ще дойда на нивата да ти помогна, но нѣма да ми плащашъ. Сега при този строй тѣй е съ плащане. Но ние ще се родимъ, ще излѣземъ изъ пашкулитъ си. Може да се вижда тукъ едно противорѣчие, казватъ: „Вѣра, ама само съ вѣра не става“. Вѣрата подразбира интелигентността, а трѣбва и умъ. Умниятъ човѣкъ ще направи нѣщо. А онзи, който нѣма вѣра, нѣма и умъ, той все старото рало ще бута. Новата култура изисква много умни хора. Но съ тия вѣрвания и разбирания, които сега имате, ние не можемъ да приложимъ тоя законъ. Ние държимъ този методъ, който е естественъ. Между всички ви има връзка. Най-първото ние трѣбва да възприемемъ Божественото; и като го възприемемъ, ние ще бждемъ въ състояние всичко да извършимъ. Но докато не възприема Божественото, всички въпроси ще останатъ неразрѣшени. Ония отъ васъ, които сж готови, ще ги повикамъ по особенъ начинъ да видимъ колцина ще отговорятъ. Който отговори, Господъ ще му отговори. Само така ще се даде единъ тласкъ. Вие сте стигнали до една задънена улица и вече забѣлѣзвамъ отъ вашата опитностъ, вие ми говоритъ все за миналото, а не за бъдащето. Когато хората говорятъ за своята минала опитностъ, азъ ги считамъ за стари хора. И никакъ не ми харесватъ, когато цитирватъ: – Едно врѣме азъ бѣхъ по-религиозенъ. Азъ казвамъ: старъ човѣкъ си. Не, какво си билъ, а какво си сега и въ бъдаще. Остави миналото. Нашия Господъ не остарѣва. Ние въ такива работи не вѣрваме. Този Господъ той говори сега и въ бъдаще пакъ ще говори, а миналото то е само едно въ-зпоминание. Нѣкой дойде и казва: Отъ мене може ли да стане нѣщо? Ако вѣрвашъ – може, ако не вѣрвашъ – не може. И послѣ другото заблуждение: вие мислите, че се познавате, не се познавате. Да познавашъ нѣкого, значи да любишъ и не тѣй, да си готовъ ако трѣбва да жертвашъ всичко за него. И сега ние не се познаваме както трѣбва. Животътъ е постоянно познаване. Всѣки день носи ново познание. Всѣки день, всѣка годи-

на ще разкрие все нови и нови нѣща. То е познаване на Бога. Като ви говоря за любовта подразбирамъ, туй възходяще състояние. Всички нѣма да възприемете любовта изведнажъ, то е невъзможно. Като говоримъ за Божественото, ние не разбираме да напуснемъ живота си! Не. То е криво разбиране. Ще живѣемъ въ свѣта, ще изпълнимъ волята Божия. Ще оправимъ този свѣтъ, не външния, а нашитѣ умове ще изправимъ и като изправимъ нашитѣ умове и свѣтътъ ще се оправи. Постарайте се по между си да турите редъ и порядъкъ. Като нѣмате законъ, живѣйте по законъ. Сегашнитѣ хора иматъ законъ, а безъ законъ живѣятъ, ние пъкъ нѣмаме законъ, но по законъ да живѣемъ. Запишете сега какво сплва работата: тия спѣнки разумно да се прѣмахнатъ. Ще кажете: Ще живѣемъ по тѣзи правила. Обмислете два-трима души, до 20 души, какъ да живѣете по тѣзи правила. Толкозъ години сме ученици, казвате, нима нищо не сме научили? Не само да излѣзнемъ отъ Египетъ, не само да приемемъ законитѣ на Синай, а най-послѣ да влѣзнемъ въ Ханаанската земя – въ Божественото – да туримъ редъ и порядъкъ и да живѣемъ тѣй, както Господъ иска. Ние трѣбва да дадемъ единъ образецъ, азъ бихъ желалъ и вие да дадете единъ образецъ, такъвъ отъ Божественото учение! Всѣки може да стане единъ образецъ, но онзи, който напълно го желае. Азъ ще ви дамъ единъ таковъ образецъ, на който да имаме единъ узрѣлъ плодъ и да може да се каже: „Ето единъ отъ Божественото учение“. Всѣки може да стане единъ образецъ, само онзи, който напълно го желае. Туй желание ще дойде, щомъ рѣшишъ да изпълнишъ Божественото. Докато не го рѣшишъ, всички сж противъ, а като рѣшишъ ще кажешъ: „Сега скжсвамъ всичко друго, ако искатъ елатъ съ менъ, ако ли не – сбогомъ!“ И тогава и тѣ ще кажатъ: и ние ще дойдемъ. Но не трѣбва да има никакво колѣбание. Реши! И тѣй ще започнемъ не съ многото, не съ голѣмото, а съ единъ малкъкъ опитъ, съ най-малкото въ Божествения свѣтъ. Ще мислитѣ, азъ ви давамъ тази съществена мисль. Всѣки день задавайте си въпросътъ: мога ли да служа на Господа? Въ петкъкъ може да се съберемъ, можемъ да мълчимъ или да рѣшимъ нѣкой важенъ въпросъ. Приложение трѣбва. Образцитѣ ще излѣзнатъ на сцената. Тогава ще иматъ двѣ събрания: младитѣ ще се събератъ

прѣди васъ отъ 6-8 часа, а старитѣ, какъ искате отъ 8-9 и половина. Азъ да опрѣдѣля: младитѣ ще се събератъ по-рано. Младитѣ сж онѣзи, които отиватъ на фронта да се сражаватъ, а старитѣ, тѣ ще уреждатъ тила. Защото ако тилътъ не е уреденъ, онѣзи, които сж на бойната линия, мжно може да издържатъ сражението.

Софиянци трѣбва да дадатъ примѣръ. Вие ще иматѣ единъ методъ. Сега философитѣ прѣди да дадатъ своитѣ теории, даватъ аргументи противъ другитѣ философи. Азъ взимамъ този процесъ, който е въ природата. Най-първо посѣя сѣмето и то поникне, втората година израснатъ листа, минатъ се 5-6 години, не цѣвнува, но слѣдъ това цѣвне. И у човѣка е така. Нѣкои отъ васъ сега може да цѣвнетѣ, не искусствено, а естествено. Ако сж минали 8 години вече, ще цѣвнете. Може да цѣвнете, защото имате условия. Пъкъ ако едва сега пониквашъ, казвамъ: ти имашъ още врѣме, 2-3 години. Единъ день това цѣвтене ще дойде. Сега, че у насъ развитието не върви правилно, всички сжщества отъ астралния свѣтъ развалятъ това, което си изградилъ. Нѣкога си приятно разположенъ, гледай туй разположение да го задържишъ, но не се минава 1-2 часа и ти изгубишъ всичко спечелено и пакъ останешъ бѣднякъ. Слѣдъ една сѣдмица пакъ се боришъ, пакъ правишъ усилие. Послѣ въ тия бесѣди нѣкой отъ васъ може да напише нѣщо, което е прѣживѣлъ. Нѣкой да изкажатъ едно свое прѣживявание, доказа, но съ аргументи, да опише своята опитностъ. Онзи, който е прѣживѣлъ, знае какви сж признацитѣ. Ако не е изгубилъ това състояние, той ще го носи съ себе си. Главното е да можемъ да създадемъ една такава атмосфера, малко по-любвеобилна. Любовта ви е малко плитка станала, та трѣбва да се събира и да и се даде наклонъ. Въ една бесѣда ще ви говоря върху методитѣ на любовта, какво нѣщо е любовта, какъ може да се приложи любовта, какви резултати произвежда тя. Защото сега както се описва любовта, то сж само чувства, свързани съ живота, извѣстно приятно разположение, а когато дойдемъ до същинската любовъ, то е нѣщо велико. Ако може да се създаде тази атмосфера, тогава може да ви говоря за методитѣ на любовта, но както сте сега въ тази дисхармония, никога нѣма да си позволя да говоря за

нея, защото тя е свещенна за менъ. Може да говоря за други работи, а за нея ще остава въ бждаще други да говорятъ. Когато се образува една атмосфера каквато трѣбва, може да ви се дадатъ малкитѣ методи на Божествената любовъ. То е както когато вие разправяте една своя опитностъ на нѣкого, която считате свещена и почувствувате едно поругание върху нея, тогава вие нѣма да разправятъ. Христосъ казва: свѣщенитѣ работи не трѣбва да се даватъ. Сегашната любовъ азъ я оставямъ, ще говоря за любовта отъ съвсѣмъ друго гледище. А тия нѣща ще бждатъ само едно пояснение. И тогава въ тази любовъ може да направимъ опитъ, ако искате. Тя е Божествено съзнание, което произвежда всички тия състояния. Ние сега съ своитѣ мисли сплваме Божественото у насъ, ние сами рушимъ. И трѣбва да се отучимъ всички да рушимъ, а трѣбва да градимъ. Нѣкой ти разправя една опитностъ и у тебъ се яви желание, разположение, да кажешъ: „Туй не струва“. Тогава и на себе си врѣдишъ и на него врѣдишъ. Ако може да издържишъ до край, ще имашъ едно мжчение, но слѣдъ туй ще се появи една малка радостъ. Трѣбва да има цѣлъ. – За какво? Обектъ трѣбва да има. Имашъ ли обѣктъ? Бога може да направишъ обѣктъ. Нѣмашъ ли го като обѣктъ, нищо не можешъ да постигнешъ. Имашъ ли Бога като едно съзнание всобемно, всичко можешъ. Нѣмашъ ли го, всѣкога губишъ. Бѣсятъ те, ако ти можешъ да концентрирашъ твоето съзнание къмъ Бога силно, туй вжже 100 пжти ще се скжса и нѣма да те обѣсятъ. Вие може така да повишите вибрациитѣ на вашитѣ клѣтки, че най-силната стомана става на прахъ. Но гигантътъ трѣбва да бждешъ. Ние чакаме Господъ да каже и да стане. Не, ние ще кажемъ и то ще стане. Господъ казва: „Кажете и вие и ще стане туй, което искатъ“. Но за да стане туй, трѣбва да знаемъ какъ да искаме. Когато малкото дѣтѣ иска съ любовъ, баща му се трогва и всичко дава, но когато синътъ заповѣдва на баща си, той не му дава. Ако ние съ любовъ идемъ при Бога, всичко може да стане. Сега и отъ млади отъ стари се изисква да иматъ сърдца, да се научатъ какво нѣщо е Божествената любовъ. И казва се: „БОГЪ ТОЛКОВА ВЪЗЛЮБИ СВѢТА, ЩОТО ДАДЕ СИНА СВОЕГО ЕДИНОРОДНАГО, ЗА ДА НЕ ПОГИНЕ ВСѢКИ, КОЙТО ВЪРВА ВЪ НЕГО“. И ти ще кажешъ: „И азъ толкова възлюбихъ Бога, щото

давамъ всичко въ жертва, за да го позная". Тъй като прѣвърнешъ този стихъ, тогава силата ще дойде. Отъ насъ зависи. Богъ е направилъ, далъ е жертва сега и ние ако приемемъ жертвата, ще кажемъ тъй: И азъ толкова възлюбихъ Бога, щото давамъ всичко жертва, за да го позная. То е мотото, върху което може да разсъждавате. Когато почнахъ да ви говоря, менъ ме хвана хремата. Азъ си го тълкувамъ: тѣзи хора ще имъ говоря, ама тѣ сж хремави. Азъ знаа какъ се лѣкува хрема. Човѣкъ киха, значи хремата чрѣзъ носа излиза. Хремави сте, значи умътъ ви е хремавъ и трѣбва да лѣкувате умътъ ви. Всички нечистотии трѣбва да излѣзнатъ навънъ, да нѣма мѣсто за микробитѣ. Сега азъ съмъ хремавъ, а вие не сте хремави. Тогава ми казватъ тъй: ако ти не ги научишъ на истинския методъ, ще бждешъ хремавъ. Съединихъ се съ вашитѣ вибрации и тѣ сж низки и затуй имамъ хрема. За 5 минути азъ мога да я прѣмахна, като скѣсамъ връзкитѣ си съ васъ. Но време е за насъ, можемъ да минемъ вече къмъ вѣчното – да познаемъ Бога. Нѣкой ще кажатъ: не го ли познаваме. Христосъ казва пжрво ако може да отмине чашата, но къмъ края казва: сега познахъ, че всичко отъ тебе ми е дадено. Но къмъ края го казва. Като опитаме нѣщата, ще познаемъ и тази опитностъ. Трѣбва да познаемъ, че всичко отъ Бога ни е дадено. Сега избиратѣ ли петѣкъ? Четвъртъкъ да остане. На младитѣ искамъ да кажа, да не правятъ погрѣшкитѣ на старитѣ, да се отличаватъ отъ старитѣ, щото ако тѣ правятъ съшитѣ погрѣшки като старитѣ, нѣма да се отличаватъ отъ тѣхъ, а тѣ трѣбва да бждатъ особени.

Понеже съмъ още хремавъ, не искамъ да рѣшавамъ този въпросъ. Въобще трѣбва да се говори по-малко. Голѣмитѣ снаряди рѣдко се хвърлятъ. Голѣмитѣ работи не сж лесни. Въ тия събрания има и другъ въпросъ, да може да се тонирате, да вибрирате. То е хубавата страна. По нѣкой пжтъ външниятъ свѣтъ изтощава и ти трѣбва нѣколко часа, за да си починешъ.

ТАЙНА МОЛИТВА!

Царството Божие

Но търсете първомъ царство-то Божие и правдж-тж неговъ; и всичко това ще ви ся приложи. Ев. Маѳтея 6:33

Разумниятъ животъ на земята започва съ единъ външенъ обектъ; или, философски казано, съ една външна цѣль; или, окултно казано, съ една външна основа. Всичко, каквото ние говоримъ, обуславяме го съ единъ великъ вътрѣшенъ принципъ на живота. За насъ, въ туй отношение, нѣма разлика между материаленъ животъ, духовенъ животъ и божественъ животъ. Това сж три велики фази на цѣлокупния животъ. И онѣзи, които не сж запознати съ тоя животъ, казватъ: „само съ вѣра не се живѣе“. Тогава думата „вѣра“ не е разбрана. Ако вѣрата е основа на интелигентността, и ако интелигентността е основа на материалния животъ, тогава можемъ да кажемъ: за да можешъ да си устроишъ работитѣ на земята добрѣ, трѣбва да бждешъ интелигентенъ. Но тази интелигентностъ пакъ може да се обуслови: можешъ да имашъ интелигентността на лисицата, можешъ да имашъ интелигентността на вълка, интелигентността на овцата, на кравата, на вола, на орела, интелигентността на пауна, интелигентността на маймуната, докато стигнешъ до интелигентността на човѣка въ всичкитѣ нейни проявления.

Нѣкога, въ далечното минало, една крава се телела, и понеже вълцитѣ тогава били по-възпитани, два вълка застанали около нея, единъ отъ лѣво, другъ отъ дѣсно, не нападнали кравата, но чакали съ едно скрито намѣрение, тя да се отели и слѣдъ това да взематъ телето. И защо застанали? Понеже не могли да се споразумѣятъ какъ да раздѣлятъ кравата. Двамата били еднакво силни и казали си: „за да не си хабимъ силитѣ напрасно, ти стой отъ лѣво, а азъ отъ дѣсно, така по-лесно ще разрѣшимъ въпроса“. Минавалъ единъ овчаръ и попиталъ вълцитѣ: „какво правите тукъ?“ – Бабуваме на тази крава, помагаме ѝ да роди.“

Сега, въ съврѣменитѣ хора, като ги попитате за тѣхния идеалъ, мязатъ на тия два вълка, тѣ седатъ при кравата и като ги питатъ: „какво правите?“ Отговарятъ: „бабуваме“, нашата цѣль е благородна“. Но какъ, привидно или по сжщество?

Сега, Христосъ туря единъ обектъ — „търсете“. — не казва: „искайте“ Царството Божие, а търсете. Търсенето е обектъ на сърцето. Какъвъ е обектътъ на майката? — Дѣтето. Какъвъ е обектътъ на учителя? — Ученика. Какъвъ е обектътъ на лѣкаря? — Болниятъ. По този начинъ азъ мога да ви изреда, че всичкитѣ хора си иматъ по единъ обектъ, т.е. стремежъ, какъвто и да е. Ние не правимъ разлика въ стремежитѣ, но всички стремежи иматъ различни послѣдствия. Не е все едно да се стремишъ въ каквато и да е посока. Нѣкои мислятъ, че свѣтътъ е разуменъ, други мислятъ, че не е разуменъ. Но свѣтътъ е тѣй устроенъ, че всѣки обектъ има своитѣ резултати. Тия резултати може да бждатъ близки, може да бждатъ далечни, може да бждатъ индивидуални, може да бждатъ сѣмейни, обществени, народни, може да принадлежатъ и на цѣлото човѣчество. Сега мнозина заставатъ и казватъ: „какъ трѣбва да разбираме живота?“ Разбирамъ: живота тѣй както той сега се проявява, а не както се е проявявалъ въ миналото и не както ще се прояви въ бъдещото. За туй проявление нѣкой казва: „азъ живѣя“. Живѣешъ, но въ живота има два момента: нѣкои хора живѣятъ съ стария животъ. Вие ще възразите: „какъ е възможно човѣкъ да живѣе въ настоящето своя старъ животъ?“ Ето какъ. Да допуснемъ, че на младини ти си ялъ и пилъ, живѣлъ си разпуснатъ животъ, а на старини постоянно те боли грѣбнака, това-онова. Живѣешъ, ама какъ живѣешъ — разпуснатия животъ на своитѣ младини. Слѣдователно, ти не си единъ старецъ, но живѣешъ своя старъ животъ, разпуснатиятъ животъ. А може да си живѣлъ отличенъ, чистъ животъ, и на старини ти си свѣжъ, бодъръ. Ще кажете: „свѣжъ“? — Да, той прѣживява живота на своитѣ младини. Друго изяснение да ви дамъ: ти си взелъ пари на заемъ, стотина полици имашъ, ялъ си, пилъ си, и сега се наредятъ тия кредитори, хлопатъ на вратата ти. „Побѣлѣ ми главата“, казвашъ. Кой животъ живѣешъ? Тѣ сж приятели на миналото, които те посѣщаватъ. „Тукъ има едно любовно писмо, нѣма ли да устоишъ на твоего обѣщание?“ Полицитѣ, това сж любовни писма, това е фактъ. И когато момъкътъ не иска да се ожени за момата, тя изважда писмата му. Това сж все полици. Въ сжда има законъ, съ който може да се застави длѣжника да изплати своя дългъ. Сега, ду-

ховнитѣ хора като минаватѣ отѣ физическия животѣ къ-мѣ духовния, казватѣ, че нашиятѣ животѣ се различава отѣ физическия. Е, по какво се различава? Ще кажете: „животѣ духовенѣ“. Тогава духовниятѣ животѣ трѣбва да се различава по стремежитѣ на своитѣ обекти, по стремежитѣ на своитѣ цѣли, по стремежитѣ на принципитѣ, които сж вложени.

Христосѣ казва: „но търсете първомѣ Царството Божие и правдата Негова.“ Този стихѣ е цитиранѣ много пѣти. Царството Божие за насѣ е единѣ великѣ обектѣ, и въ туй Царство Божие е вложено разумното, разумниятѣ животѣ е вложенѣ, въ туй Царство Божие сж вложени всички ония сили, съ които можемѣ да работимѣ. То е кредитѣ, то е основата, върху която ние можемѣ да градимѣ. „Търсете, казва Христосѣ, Царството Божие, и всичко ще ви се приложи“ т.е. ще дойде само по себе си.

Сега, като дойдемѣ до науката, и тя си има свой обектѣ. Най-първо, животѣтѣ избира една точка, която не може да се измѣни, колкото и малка да е, основа е тя, но тази точица е жива, дѣто всички сили се концентриратѣ въ единѣ вжтрѣшенѣ вжзелѣ, кръстопжтѣ, дѣто всички сили се сливатѣ. И въ този кръстопжтѣ на божествени сили – висшето, съзнателното, човѣшкиятѣ духѣ или умѣтѣ – почва да се съгражда нашето тѣло. Азѣ искамѣ тази сутринѣ да хвѣрля свѣтлина въ ума ви. И когато казвамѣ, че този животѣ е една илюзия, т.е. не е съществено това – онова, казвамѣ кое е същественото въ свѣта. Когато азѣ говоря за живота, подразбирамѣ нашитѣ понятия за него – не божествениятѣ животѣ, той е реаленѣ – но нашитѣ схващания за живота: създадемѣ си една голѣма илюзия и тѣй се отдалечимѣ отѣ божествения животѣ, отдалечимѣ се отѣ законитѣ на природата и тогава мязаме на ония цариградски кокони: въ Цариградѣ, прѣди 40–50 год. единѣ попиталѣ тия цариградски кокони, по-модерно, тия дами, които нѣмали понятие какѣ се пече хлѣбѣтѣ и казвали: „тия сомунни какви дѣрвета ги раждатѣ? Какво ли дѣрво е родило тия сомунни!“ Сега, съврѣменнитѣ учени хора иматѣ такѣво понятие, че нѣкои нѣща сж родени, когато тѣ не сж родени. Т.е. сомунитѣ не се раждатѣ по нивитѣ, а се пекатѣ въ пещѣта.

Сега, друго. Казвамъ на хората: трѣбва да се живѣе по Бога, а тѣ казватъ: „по Бога, но човѣкъ трѣбва да живѣе за себе си.“ Ето пакъ една идея не разбрана. Тѣ разбиратъ Бога като единъ съдружникъ отвѣтъ. Тази идея е лъжлива. Богъ не е нашъ съдружникъ, и всѣки, който мисли така, поддържа една лъжлива философия, върху която сж основани нѣкои религии, които считатъ Бога като нашъ съдружникъ и искатъ да го убѣдятъ съ своитѣ молитви, да го склонятъ, да го взематъ на своя страна. Не, не, всичко въ свѣта е Негово, то е тѣй хубаво направено! Богъ е тѣй хубаво направилъ свѣта, и знае защо го е направилъ. Ние, които не разбираме далечната цѣль на туй сщество, казваме: „защо Господъ е направилъ тѣй свѣта?“ Той много добръ го е направилъ, а ние не разбираме живота. Христосъ казва: „за да разберете великия животъ, търсете първомъ Царството Божие и правдата Негова“.

Сега ще си послужи съ едно изяснение – единъ примѣръ, взетъ изъ българския животъ: отъ дѣ се раждатъ противорѣчията. Единъ младъ българинъ въ турско време, който свършилъ, пригответилъ се за учителъ. Повикали го въ едно богато село за учителъ. Той, като разгледалъ селото, видѣлъ, че селянитѣ сж богати – „може да се живѣе“ казалъ си, рѣшилъ да имъ стане даскалъ. Но като трѣгналъ, билъ малко цигуларъ, майка му казала: „синко, вземи си и гждулката.“ – „Ее, учителъ съмъ, защо ми е гждулка“. Майка му му я дала: „вземи я синко, да си посвиришъ“. Той послушалъ майка си, взелъ гждулката. Отигълъ въ това село и всички се заинтересували да видятъ какъвъ е той. Тогава прѣцѣнявали учителитѣ по това, какъ пѣятъ въ църквата. Това било на Великъ-день. Влѣзълъ той въ църквата и като запѣлъ ония тропари: „Ангелъ вопияше“, всички останали много доволни, всички му стискатъ ржката: „даскале, ние сме много доволни отъ тебе“. Единъ му стиска ржката, другъ му стиска ржката, всички го стискали и поздравявали, но никой не го поканилъ на обѣдъ, и той останалъ на Великъ-день безъ да го покани нѣкой. Отигълъ си той въ къщи, но гладенъ не се седи, станалъ взелъ си гждулката и отишълъ въ кръчмата, тамъ всички яли и пили, и започналъ да свири, „Отъ дѣ е дошълъ този гждуларъ? Хайде 1/2 к. вино и на този гждуларъ“, дали му и хлѣбе-

цъ, месце, наялъ се хубаво. Онѣзи, правовѣрнитѣ, както се разчуло за това, казали: „ба, въ църквата тѣй да пѣе, пѣкъ тука въ крѣчмата... какъ да се освободимъ отъ този даскалъ, той ще ни опозори.“ Викатъ го и го питатъ: „защо правишъ това?“ Той имъ казалъ: „азъ ви пѣхъ въ църквата, всички ми стискахте ржката, но никой не ме покани въ дома си да ме нагости, а тия хора разбраха ми цигулката и ме нагостиха.“ Та свѣтскитѣ хора разбиратъ по-добрѣ цигулката на гждуларина, отколкото ние разбираме Словото Божие. Свѣтскитѣ хора ще се събератъ и ще свършатъ извѣстна работа, а религиознитѣ ще се питатъ: „дали е такъва волята Божия?“ И докато ние се намждруваме, други се наиграватъ. Слѣдователно, азъ не правя разлика между духовни и свѣтски хора. Всѣки човѣкъ, който живѣе разумно, съобразно съ Божиитѣ закони, азъ го наричамъ уменъ човѣкъ. Ще кажатъ: „какво лошо е направилъ този гждуларъ?“ Този учителъ много хубаво е направилъ. Ние сега, по нѣкой пѣтъ, мислимъ дали да свиримъ съ цигулката. Щомъ не сж те поканили на Великъденъ на обѣдъ, иди въ крѣчмата, не бой се. Нѣкой казва: „отъ църквата излѣзналъ и мисли какъ да се оправятъ работитѣ му?“ Гладенъ си, нали? — Иди въ крѣчмата. Цигулка имашъ, свири, всички тия приятели ще кажатъ: „дай една чашка на нашия братъ, който е дошълъ“, и веднага работитѣ ще се оправятъ. Всички тия братя ще те познаятъ и ще кажатъ: „идещата седмица пакъ ще те викаме на гости.“ Сега подъ думата „свирене“, разбирамъ всѣкога разумното, проявено въ каквото и да е направление, стига резултатитѣ на проявеното да бждатъ цѣлесъобразни.

И тѣй, Христосъ казва: „търсете първомъ Царството Божие и Неговата правда, и всичко ще ви се приложи.“ Туй Царство Божие трѣбва да го туримъ като основа на сегашния нашъ животъ. Сега се проповѣдватъ двѣ противоположни учения. Има сега майки и бащи, които проповѣдватъ на дѣщеритѣ и синоветѣ си, че като млади, трѣбва да живѣятъ по единъ начинъ, а като остарѣятъ, по другъ начинъ. Не, не, младиятъ и стариятъ трѣбва да живѣятъ по единъ и сжщъ разуменъ начинъ, нищо по-вече! Нѣкои казватъ: „той е младъ, сега позволява му се да прави каквото иска, но като остарѣе, тогава ще стане благочестивъ“. Азъ прѣпорж-

чвамъ благочестието на младитѣ, а старитѣ да ядатъ и пиятъ. Младитѣ да се въздържатъ. Старитѣ да бѣгатъ, да имъ се развържатъ краката, а младитѣ никога да не отстъпватъ. Но кои сж стари хора? Онѣзи, на които умоветѣ сж рѣждявали съ стари идеи и трѣбва да дойде нѣкоя божествена сила да тонира умоветѣ имъ, новитѣ идеи да тониратъ живота имъ. Една госпожа въ Санъ-Франциско, Америка, 17 г. била парализирана. Мжжътъ ѝ, слѣдъ като опиталъ всичкитѣ лѣкари, убѣдилъ се, че тя е неизлѣчима. Обаче, въ врѣме на землетресението, което станало тамъ, тази жена забравила, че е парализирана, скочила и избѣгала навънъ, и два часа я убѣждавали да влѣзе въ кѣщи. Какъ е станало излѣкуванетоъ ѝ? Туй землетресение е внесло единъ новъ потикъ. Хората казватъ: „защо трѣбва да дойдатъ нещастия?“ Нѣкой пѣтъ сж необходими нещастията, за да тониратъ вашия умъ въ нова посока. И ако въ вашия животъ дойде едно землетресение, а вие сте били парализирани, и послѣ се освободятъ краката ви, землетресението е подѣйствувало на ума ви. И тѣй, въ общия промисълъ или въ законитѣ на природата всичко е прѣдвидѣно. Всичкитѣ тия малки случки въ живота въ едно или друго направление, всѣкога иматъ за цѣль да тониратъ умоветѣ, да тониратъ сърцата ни. Що е човѣкъ вънъ отъ неговия умъ и неговото сърце, я ми кажете? Човѣкъ има умъ, има и сърце, слѣдъ това иде неговата воля, и ако имаме единъ приятель, той трѣбва да има свѣтълъ умъ и сърце възвишено и благородно, това е то. И българитѣ иматъ една поговорка, тѣ казватъ: „по-добрѣ единъ уменъ неприятель, отколкото единъ глупавъ приятель“. Този, умниятъ неприятель ще ти даде единъ добъръ съвѣтъ, а глупавиятъ приятель ще ти създаде нещастие. Слѣдователно, въ живота всички ония, които помагатъ въ нашето развитие въ каквото и да е направление, тѣ сж приятели.

Христосъ казва: „търсете първомъ Царството Божие и правдата Негова.“ Ние почнемъ да правимъ разграничение: „ако търсимъ Царството Божие, дали туй Царство Божие ще бѣде въ съгласие съ нашитѣ възгледи“. Върху туй Царство Божие почива цѣлия порядъкъ на нѣщата! Не само културата на миналото поколѣние, но върху него ще почиватъ всички култури на бѣдещето врѣме, когато ще съграждаме нашия животъ. И тѣй, Хр-

истостъ се обръща къмъ насъ, да разберемъ отношението на Царството Божие индивидуално къмъ насъ. Какъ ние трѣбва да го разберемъ? И тогава въ моя умъ се заражда слѣдната мисль: ако азъ казвамъ на болния: търси първо слънцето, и всичко друго ще ти се приложи, има ли смисълъ? — Има. Всѣкога търси слънцето и всичко ще ти се приложи. Тѣй има смисълъ, но ако азъ ви кажа тѣй: търси първомъ винената чашка и тогава всичко ще ти се приложи, ще ви се приложи ли? Ще имате два различни опыта, слѣдователно, „търсене“ отъ „търсене“ има разлика. Ако приложимъ първия законъ за Царството Божие, ще имаме единъ резултатъ както отъ слънцето; ако ходишъ само по своитѣ желанія, ще имашъ резултата на чашката и ще ходишъ босъ и боленъ и всички ще бъдете болни до четири поколѣния. Понеже когато дойдемъ до Царството Божие, духовнитѣ хора подразбиратъ, че щомъ човѣкъ стане духовенъ, не трѣбва да яде. То е криво схващане. Не, трѣбва да се яде, но какво? Като духовни хора, ние трѣбва да се научимъ, каква храна е най-здравословна за тѣлото. Като духовни хора, трѣбва да знаемъ, какви мисли сж най-здрави за ума ни и какви желанія — за сърцето ни. Не е въпросътъ да не ядемъ, а каква храна трѣбва да избираме. И, слѣдователно, споредъ тази програма духовниятъ човѣкъ трѣбва да яде най-здравословната храна и никога да не прѣяжда. Това сж двѣ правила: да яде най-здравословната храна и никога да не прѣяжда. А най-здравословната храна е най-ефтината храна, особено въ днешно врѣме, и най-хубавата. И туй може на опитъ да се провѣри. Днесъ животътъ е пакъ ефтинъ. Ако пазишъ двѣтѣ правила въ яденето, ще имашъ единъ отличенъ животъ. Ще кажете: „толкова проста храна, не трѣбва ли малко месце, масълце?“ Това сж излишества въ живота. Сжщественото на една дреха, съ която дамата се облича, е платътъ да бжде здравъ и да прилѣга на тѣлото, а дали има една панделка червена, тукъ или тамъ, тѣ сж нѣща второстепенни, може и тѣхъ да турите, колкото искате, послѣ ще ги турите. Най-първо, трѣбва да започнемъ живота съ туй, безъ което не може. Разрѣшимъ ли този въпросъ, тогава ще дойдемъ да разрѣшимъ второстепеннитѣ и третостепеннитѣ нѣща. А ние всички започваме съ послѣдното и вие казвате: „ама ние сега да си ур-

едимъ живота." А какъ уреждаме този животъ? —Гробищата по свѣта показватъ какъ уреждаме живота: „тукъ почива единъ младъ, който е загиналъ на бойното поле“, „тукъ лежи една млада, покосена отъ инфлуенция“. И ние въздъхваме: „ахъ, тия болести, дѣто ги е пратилъ Господъ"! Тия болести ние ги наредихме, тѣ сж все наши дѣца. И сега нашитѣ дѣца ни измъчватъ. Ами кой уморява майка си? — Дъщерята. Кой уморява бащата — синътъ. Учителътъ, кой го уморява? — ученицитѣ. Свещеникътъ, кой го уморява? — Богомолцитѣ. Държавниятъ мжжъ, кой го сменя отгорѣ? — Подданицитѣ. Началницитѣ кой ги сменя? — Тѣхнитѣ подчинени. Защо страдатъ все тия хора? Защо става тѣй? То е много естествено. Когато тежестта на единъ стълбъ стане толкова голѣма, че е непоносима за основата, цѣлиятъ стълбъ се срутва. Сега ние казваме: животътъ не е съграденъ разумно, съобразно съ Божиитѣ закони, съ законитѣ, който сега дѣйствуватъ, които и въ бъдеще ще дѣйствуватъ. И тия закони като ги приложимъ, ще имаме единъ отличенъ резултатъ. Сега може да се опита стиха. Казва Христосъ: „търсете първомъ Царството Божие и Неговата правда и всичко това ще ви се приложи.“

Сега ще ви приведа другъ примѣръ: при единъ мждъръ светия се явява да се изповѣда единъ младъ момъкъ и му казва: „свети отче, азъ живѣхъ много чистъ животъ, тѣй както може единъ младъ човѣкъ да живѣе, но ако съмъ направилъ нѣкой малъкъ грѣхъ, дойдохъ при тебе, като много святъ, да ми простишъ този малкия грѣхъ.“ Стариятъ светия искалъ да изпита младия момъкъ по слѣдния начинъ — това е една легенда, съчинена въ срѣднитѣ вѣкове, въ врѣмето на рицаритѣ — и казва тѣй: на единъ рицаръ дъщерята се влюбва въ единъ красивъ момъкъ, но тѣй се влюбватъ двамата, че си даватъ дума никога да не си измѣнятъ. Но така се случило, че бащата настоялъ, дъщеря му да се ожени за другъ, и я насилва да се ожени за единъ, когото тя не обича, и тя трѣбва да измѣни на своето обѣщание. Слѣдъ туй казва, че дъщерята дала писмо на баща си, да го прѣдаде на нейния възлюбленъ и въ което тя пише, че държи своето обѣщание, но понеже баща ѝ я насилва, та да не би той да се самоубие — понеже той ѝ е казалъ: „ако ти ми измѣнишъ, ще се самоубия“...

Вънчава се тя, не изпълнила обещанието си, но и бащата не изпълнил обещанието си – не прѣдалъ писмото. Вънчава се тя за другия рицаръ. Въ нейното сърце се заражда голѣма тжга, тя иска да се поправи и казва още вечерята на възлюбления си: понеже баща ми ме ожени за тебе, азъ искамъ да ми дадешъ позволение да отида при първия си възлюбленъ, да му кажа, защото ще ми остане голѣма тжга, ако той се самоубие. Още вечерята му казва тя това. Той поседѣлъ, поседѣлъ: „иди“, казва, позволява ѝ. Всички гости чакатъ, тя отива прѣдъ тѣхъ и казва: „вие, гости, яжте и пийте, азъ имамъ свой възлюбленъ, отивамъ при него да го спася, ще се забавя 3–4 часа, но вие повеселете се, азъ ще се върна“. Гоститѣ казали: „ние ще чакаме докато ти се върнешъ“. Срѣща я бащата и казва на дъщеря си: „азъ не дадохъ писмото, ще ми простишъ“. Минава тя въ кухнята, готвачътъ тамъ се занимавалъ съ огъня, развалило му се яденето, пажътъ го набилъ като че той е виноватъ. Тя му казва: „не го бий.“ – „Заради тебе ще му простя.“ И трѣгва тя въ гората, тамъ я срѣща нѣкой разбойникъ и казва: „тази млада булка, като я обера, ще живѣя“, но като я вижда толкова хубава, дава ѝ пжтъ. Докажда до рѣката, срѣща я нѣкой отшелникъ, който е постилъ 6 деня и въ този денъ щѣлъ да яде. Взелъ я той на гърба си и я прѣнесълъ оттаткъ. Отива при своя възлюбленъ, хлопа, хлопа, най-послѣ той ѝ отваря, и тя му разправя своята история. А той ѝ казва: „понеже твоя мжжъ бѣше доблестенъ и те пусна, азъ не искамъ да останешъ при менъ, ще се върнешъ назадъ.“ Той осѣдлава два коня и я връща при мжжа ѝ.

Сега ще кажатъ всички тия хора: бащата, младоженикътъ, гоститѣ, готвачътъ, разбойникътъ, отшелникътъ и възлюблениятъ и т.н. Питамъ: кой отъ тѣхъ извърши най-голѣмото самоотричане, най-голѣмата жертва? Младиятъ момъкъ казва: „нѣма съмнѣние, ти ще се върнешъ“ Нейниятъ мжжъ, който и позволи да излѣзе, гоститѣ, които се отказаха да ядатъ безъ нея, и готвачътъ. А то въ всичкитѣ тия отказвания се крие по единъ грѣхъ. За примѣръ, бащата е символъ на гордостъ: бащата се гордѣе съ дѣцата си. Ииска да ожени дъщеря си за единъ рицаръ. Мжжътъ е символъ на ревнивостъ, защото само у мжжа има ревнивостъ. Готвачътъ

е емблема на гнѣва, нали той туря огъня, готви. Разбойникътъ е емблема на жажда, да задигне всичко. А този отшелникъ е емблема на лѣнностъ. Въ този разказъ отшелникътъ, богомолецътъ, означава лѣнността: само религиознитѣ хора сж лѣниви. Тѣ, като служатъ на Бога, забравятъ да работятъ, и тогава тѣ попадатъ отъ този грѣхъ на лѣнностъ въ монастиритѣ и църквитѣ, дѣто казватъ: „подай Господи“. Той е единъ отъ смъртнитѣ грѣхове. Хубаво е да се молимъ, но този грѣхъ трѣбва да се прѣмахне. Добрѣ, а онзи възлюбленъ тамъ, ще кажете: „колко е благороденъ, че той не се самоубилъ.“ Той е емблема на сладострастие. Когато младитѣ се обичатъ, какво е това „обичането?“ – То е сладострастието. Какво вълнува младитѣ? – Любовта имъ. „Любовъ“, „сърцето ми трепери“ – то е сладострастие. На младата мома тупа сърцето ѝ, отъ какво? Единъ смъртенъ грѣхъ има вжтрѣ въ душата ти, и ти мислишъ, че този грѣхъ е нѣкое благородно нѣщо.

Да бждешъ баща, значи да развивашъ гордостята, да си младоженикъ – да развивашъ ревнивостята, готвачъ – да се гнѣвишъ, да бждешъ разбойникъ, то е жаждата. И най-послѣ казвашъ: „азъ ще стана богомолецъ“. Този светия позна младия човѣкъ какъвъ е.

И, слѣдователно, вие разглеждайте въ себе си какво искате да бждете, вие ще познаете кждѣ ви е слабата страна на живота. Туй значи да гледаме обективно на нѣщата. Защото всѣка една форма може да роди двѣ нѣща едновременно. Ако, този баща нѣма основа въ душата си – Царството Божие – ако той нѣма съзнание, че единъ великъ животъ му е даденъ, а мисли, че е нѣкакъвъ баща – и се възгордѣ, народи дѣца, тогава грѣхътъ въ него се е родилъ. Защото баща въ свѣта е само Богъ. Тѣй седи великата идея! Ти далъ ли си на сина си нѣщо? Ще кажешъ на сина си: „азъ съмъ ти далъ живота“. Ако ти си толкова силенъ, то когато синътъ ти умира, защо не го задържишъ? Казвашъ: „азъ ти дадохъ, синко, живота“. – „Тогавя азъ ще умра, ако ти можешъ да ме задържишъ, ти си ми баща, но ако не можешъ да ме задържишъ, ще позная, че ти не си ми баща“. И затова умиратъ дѣцата. Сега тия сж странични работи. За туй казвамъ: трѣбва да мислимъ здраво върху нашия животъ. Трѣбва да го прѣсѣмъ, за да остане божественото, не да се освободимъ, а да се паз-

имъ да останатъ въ насъ чиститѣ божествени принципи. Сегашниятъ животъ трѣбва да бжде резултатъ на ония велики трептения! И тогава лицето ни, очитѣ ни ще иматъ другъ изразъ, а сега ние седимъ и мждруваме: „нѣкога ще се освободя отъ този грѣхъ“. Сега можешъ да се освободишъ! Моментално може да се освободишъ, моментално! И мнозина ме питатъ: „какъ“? Ще ви дамъ единъ примѣръ. Нѣкой си богатъ човѣкъ го гонили въ живота разбойници, да му взематъ богатството. — Това е единъ разказъ. — И като насъбралъ всичкото си богатство отъ скжпоцѣнни камъни, турилъ го въ единъ санджкъ. И съ санджъка се скрилъ въ дѣното на океана та разбойниците не могли да го намѣрятъ. Тамъ седѣлъ година, двѣ, но нищо не става: „богатство имамъ, но то не расте“, казалъ си той. „Охъ, казва, да бѣхъ имъ далъ нѣщо.“ Той не може да отвори богатството си да го види, богатството му на гърба седи. Тогава иде единъ отъ великитѣ духове и му казва: „защо седишъ тукъ?“ — Този санджкъ, какво да правя? „Азъ мога да те освободя, но готовъ ли си да оставишъ този санджкъ?“ Мнозина ме питатъ: „защо Христосъ казва да се освободимъ отъ богатството си?“ Ако ти си на дѣното на океана, не заслужва ли да оставишъ този санджкъ и да излѣзешъ горѣ, на слънцето? Ще имашъ земица, да орешъ. Нѣкой казва: „не е ли по-добрѣ този санджкъ да излѣзе горѣ?“ Не, не. И ние сега сме турили тия фалшиви идеи у дѣцата: „трѣбва да имаме пари за черни дни“. Ти вложи въ ума на сина си идеята да бжде уменъ, смѣлъ, рѣшителенъ, каквото и да се случи, и той е осигуренъ. Не му туряй въ ума, че въ банката си вложилъ 50—60,000 лв. Възможно е утрѣ тази банка да фалира, и този синъ може да се самоубие. Ти накарай твоя синъ да уповава на себе си и да вѣрва въ Бога, това е неговиятъ капиталъ!

Вие ще кажете: „той, нашиятъ учителъ, говори, но не е опиталъ“. Азъ ли не съмъ опиталъ живота? Азъ зная това, което вие не знаете. „Ти дѣца отгледалъ ли си?“ Много дѣца съмъ отгледалъ, и други отглеждамъ. „Ти жененъ билъ ли си!“ Чудна работа! „Ти съ жена живѣлъ ли си?“ Азъ разбирамъ, какво значатъ тия нѣща. Всички ние сме имали тия мжноти: можешъ да прѣживѣшъ мжнотиитѣ на другитѣ. Тия мжноти азъ ги прѣживявамъ по другъ начинъ. Може да се свѣржешъ

съ нѣкой човѣкъ и да му вземешъ всички негови мжноти. Може да ви дамъ единъ опитъ, че единъ може да вземе мжнотиитѣ на друго. Може да направите тоя опитъ. Нѣкой човѣкъ е пропадналъ, носи револвера си и казва: „не си струва да се живѣе“. Азъ имамъ 100 хил. лв., питамъ го: „колко борчъ имашъ?“ — 100 хил. лв. подъ лихва. Давамъ му паритѣ, и отгорѣ му дамъ още 10 хил. лв. Ее, питамъ, не вземамъ ли неговитѣ мжноти? Тѣй че човѣкъ много лесно може да носи мжнотиитѣ на хората. Мжнотиитѣ може да минаватъ отъ единъ гърбъ на другъ. Тѣ сж общо достойние на всички, тѣ не сж специални.

И затуй казва Христосъ: за да разрѣшите всичкитѣ мжноти на живота, „търсете първомъ Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи“. Ама пъкъ, не да бждете горделиви, не да бждете ревниви. Казвате: „той е ревнивъ въ дѣлото Божие“. Често казватъ: „той е горделивъ между народа си“. Но отъ какво страдатъ народитѣ? Друго трѣбва. Намѣсто тази гордостъ, ако бихме внесли любовъ; намѣсто тази ревнивость, ако бихме внесли мждростъта; ако намѣсто гнѣва бихме внесли въ живота си истината, и вмѣсто тази жажда за грабежи, бихме внесли правдата, и вмѣсто тази лѣнность на онзи светия — отшелникъ, бихме внесли добродѣтельта, какъвъ, мислите, можеше да бжде вашия животъ? Ако всички хора сж чисти, и сега всички отправимъ една колективна, обща молитва? Ама сега ще кажете: „свѣтътъ, общиятъ строй е такъвъ, условията сж такива, слѣдователно, ние трѣбва да се подчинимъ, ще дойде врѣме, въ бждеще, туй щѣло да стане, еволюцията щѣла да се измѣни“. Коя еволюция? Вие тази еволюция виждали ли сте? „Ама биологията“. — Тази биология виждали ли сте? Еволюцията е въ тебе, биологията е въ тебе. Ти можешъ радикално да разрѣшишъ всички въпроси, и да ги разрѣшишъ не по правилата на гордостъта, не по правилата на гнѣва, лѣнностьта, жаждата и сладострастието. Но ще каже нѣкой: „мжно е“, послѣ: „ее, то човѣкъ святъ животъ не може да живѣе, но поне да не е голѣмъ грѣшникъ, умѣрено да е всичко, да лѣже, то безъ лѣжа не може, но който лѣже, малко да лѣже“. Но който малко лѣже и много ще лѣже. Никакъ не трѣбва да се лѣже! „Ама тогава каква ще бжде моята работа?“ Азъ не говоря за

твоята стара работа. Когато казвамъ: никога да не лъжешъ, казвамъ старата ти кжца така е направена, че Господъ ще я завлече, а новата кжца като направишъ, всичкитъ камъни, които ще влѣзатъ въ нея, трѣбва да бждатъ здрави. За новото говоримъ, ние искаме да прѣобразимъ живота.

Сега Христосъ се обръща и казва: „търсете съ сърцето си дълбоко.“ Ние се спираме и казваме: „голѣми грѣшници сме“. То е друго заблуждение. Казвате: „голѣма грѣшница съмъ“. Въ какво си грѣшница? „Ама азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ“. Я ми кажи голѣмитъ си грѣхове! Тогава мязаме, знаете ли на какво? Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ голѣмъ грѣхъ. Въ Русия отива една бѣдна жена при единъ светия и му казва: „азъ съмъ голѣма грѣшница“. Той си помислилъ и си рекълъ: „кой знае какво е направила, дали е убила нѣкого?“ — Не, по-голѣмъ грѣхъ е. „Да не си откраднала?“ — Не, не, по-голѣмъ е. „Ее, кажи какво си направила?“ Като кърмѣхъ моето дѣте, че падна една капка отъ млѣкото ми на ржката ми и азъ го облизахъ. Тѣ иматъ такъво суевѣрие. Та ние сега изблизали сме малко млѣко. Това не е философия на живота. Голѣмитъ ни грѣхове не седатъ въ това, нашето нещастие седи не въ голѣмитъ грѣхове, а въ малкитъ ни грѣхове. — Първото отклонение отъ тамъ започва. Азъ на младитъ нѣма да кажа: да си поживѣятъ малко. Не. — Сега, като млади, ще живѣятъ като хората. Ще кажете: „какъ, като хората?“ Ето кое съсипва човѣка. Богъ е създалъ този свѣтъ, и свѣтътъ има други забавления. Ние можемъ да си създадемъ хиляди забавления още по-благородни. Свѣтътъ е създаденъ, ние не сме използвали още природата и онова, което Богъ е вложилъ въ нея; толкова забавления има, а ние още не сме ги изпитали. И сега се проповѣдва, че земята е „юдолъ плачевенъ“. Тази земя е едно велико училище и трѣбва да изучаваме всички блага, които Богъ е внесълъ, и върху тази земя да потърсимъ Неговото Царство. И ако вие можете въ даденъ моментъ да измѣните вашето състояние, въ даденъ моментъ всички, които сте изгубили смисъла на живота — старитъ да измѣните коренно състоянието си — вие ще извършите корененъ прѣвратъ въ вашата душа. И ония, които сж ви били неприятели, ще ви станатъ приятели. А сега имате нужда и казвате: „дай ми 10,000

лв." Той казва: „нѣмамъ". Но ако ти почнешъ да живѣешъ за Господа, той ще каже: „азъ зная защо идвашъ" и ще ти помогне. Ще се отворятъ сърцата на хората. А сега вратата сж заключени, защото ние живѣемъ за себе си. И казвамъ: днешниятъ вѣкъ е вѣкъ на Свещения егоизъмъ, никой не търси Божието Царство. И врѣме е за всинца ни да минемъ отъ свещения егоизъмъ въ Божието Царство, което внася хармония въ всички ни. Азъ не казвамъ лошо за туй, което е въ свѣта: то е много хубаво, може, съ едно малко изключение, всички нѣща да се изправимъ, но трѣбва майсторъ. Когато нѣкому се изкълчи крака, трѣбва ли ние да намѣстимъ този кракъ? Не, майсторътъ трѣбва да дойде да намѣсти крака на мѣстото му. Слѣдователно, на сегашния свѣтъ трѣбва да дойде майстора да намѣсти всичкитъ му членове, умоветъ ни да се намѣстятъ, сърцата ни да се намѣстятъ. А ние започваме отъ външното.

И тѣй, когато ме питатъ нѣкой, азъ казвамъ: ще ядете, кжши ще имате, ще се жените, дѣца ще имате, общественъ животъ ще имате. Но разумно ще се жените, мже и жени по любовъ ще живѣятъ, приятели по любовъ ще живѣятъ, по мждрость, истина. А сега, жената, като дойде мжа, казва: „бива да се произлѣже". Той я пита: „кждѣ ходи?" Нѣкой пжтъ става тѣй — не искамъ да казвамъ имена, които ги има тукъ — „кждѣ ходи, Вѣнке?" Онази Невѣнка: „ее, тукъ до една своя приятелка." Пѣкъ тя не била тамъ. Никждѣ ние не говоримъ истината. Като дойде нѣкой да ти каже: „въ какво вѣрвашъ?" Той ще започне съ заобикалки: „ее..." Право на истината, ще кажешъ: „азъ вѣрвамъ въ живата любовъ, която носи животъ въ свѣта, азъ вѣрвамъ въ мждростъта, която оправя хората, азъ вѣрвамъ въ живата истина, която ни показва пжтя, въ живата правда, която дава правото на всички, вѣрвамъ въ живата добродѣтель, която е основа на всички домове. Има ли смисълъ? — Има. Ще кажете: „азъ вѣрвамъ въ това, въ онова". Отъ 8 хил. год. вѣрваме, и нашето вѣрване свѣршва съ невѣрие. И сега има сжщитѣ спорове. По голѣма смѣлостъ се иска. Смѣли да бждемъ, да служимъ на Бога, да се засрамите, не отъ мене, всички трѣбва да се застрамимъ, че ние сме лѣгали нашия Баща. Ще кажемъ: „татко, ние ще служимъ на тази земя, Ти си я направилъ и отъ днесъ ние за Тебе ще

живѣемъ. Туй е то новото учение! Може ли да го кажете, ще дойде избавление. И тогава нѣма да се скриете въ гората. Пролѣтъ ще има, ще ядатъ и пиятъ хората, но ще ядатъ и пиятъ по Любовь. И тогава всинца може да се разбираме, на този езикъ разбрано може да си говоримъ.

И тѣй, „търсете първомъ Царството Божие и правдата Негова; и всичко това ще ви се приложи“. Щомъ туримъ тази основа, тогава ще имаме условия да проучаваме дълбочината на битието, дълбочината на небесата, на звѣздитъ, на далечнитъ свѣтове, на другитъ сщщества, които сж минали на горѣ по тази йерархия. Но ние, въ тази забавачница, трѣбва да минемъ курса си, и добрѣ да го минемъ. И сега искамъ да не остава въ душитъ ви, въ умоветъ ви, че туй учение не е обосновано. Всичко, което ви говоря, азъ съмъ го провѣрилъ, и дѣто не е вѣрно, постоянно коригирамъ. И съмъ намѣрилъ, че туй, което е вложено въ живата природа, е неизмѣняемо, и ако единъ денъ хората повѣрватъ, само да повѣрватъ въ тази жива природа, ще се измѣни тѣхния животъ.

Българитъ трѣбва да идатъ въ Англия, да изучатъ вътрѣшния, интимния животъ на англичанитъ, а не какъ се управлява: отъ тамъ може да научимъ нѣщо добро. Какъвъ е интимниятъ животъ на американеца, интимниятъ животъ на германеца, гърка: въ всѣки единъ народъ има добри черти. И ако ние искаме да се ползуваме, трѣбва да влѣземъ не въ външния, а вътрѣ, вътрѣ, въ интимния животъ, и вие сами запознайте се интимно, и азъ искамъ, и като влѣзешъ въ интимния животъ на единъ човѣкъ, ще влѣзешъ съ изути обуца, и ще чакашъ твоя братъ да те покани съ всичкото си почитание. Той е твой братъ, неговата душа е подобна на твоята. И той плаче, страда, и той има сжщитъ слабости. Всинца ги имаме. Ама той билъ голѣмецъ, царъ — всички имаме едни и сжщи нужди, а другитъ нѣща не сж сжществени. Туй трѣбва да съзнаемъ. Ние имаме нужда въ този свѣтъ, и въ туй свещено здание на нашето битие ние трѣбва да се уважаваме, да знаемъ и прилагаме правилата на Божествената Мждрость.

И сега всинца, казвамъ, да любимъ. Какъ? Ахъ, ако те обича нѣкой, то е, защото парици имашъ, но като брѣкне да ги извади, обичъта прѣстава. Обичъта

е външна, но туй божественото, вжтрѣ въ насъ, ще ни даде всичкитѣ блага и богатства. Има затруднения, които ни очакватъ отъ сега нататъкъ. И сегашния човѣкъ, тѣй както азъ го гледамъ, неговото тѣло както е направено, то е и хубаво и лошо направено. И когато ние се приближаваме при хората, при съврѣменнитѣ хора, ако вашето обоняние е развито, какъвъ смрадъ има въ тѣлото имъ! Това нѣщо не е божествено, ние не сме изчистили тѣлата си. Азъ сега се радвамъ, че има бани, но бани да има и вжтрѣшни, за умоветѣ ни, за сърцата ни. Азъ харесвамъ, когато подъ ноктитѣ нѣма черничко, отлично е това, но вжтрѣшнитѣ нокти! Гледамъ, космитѣ сж много загладени отъвнѣ, да харесвамъ този външниятъ човѣкъ, въ когото е Господъ. Но и когато започнемъ вжтрѣ, така трѣбва да правимъ. И право е казалъ апостолътъ: „да обновимъ вжтрѣшния човѣкъ“. А този човѣкъ само чрѣзъ любовь, мждрость, истина и добродѣтель може го създадемъ.

И тѣй, основната мисль: търсете Царството Божие! Направете единъ корененъ прѣвратъ въ себе си, да бждете готови на смъртъ и животъ, за Бога. Да кажете: „отъ сега нататъкъ каквото и да ме сполети, азъ ще живѣя за Бога“. Но не да знае цѣлиятъ свѣтъ! Вие въ душата си да знаете. Вжтрѣ въ душата ви да стане единъ прѣвратъ. Нѣкой казва: „раздай имането си“, да, но разумно ще раздавашъ. Ап. Павелъ казва: „ако раздамъ всичкото си имане, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ“. Разумно ще даваме, разумно ще мислимъ, разумно ще чувствуваме. Разумность трѣбва навсѣкждѣ и въ всичко, което е вложено вжтрѣ въ това Божествено Царство, което трѣбва да търсите съ сърцето си. Сега не говоря само за младитѣ. Младитѣ сж отражение на старитѣ и каквито сж сега старитѣ, такива ще бждатъ младитѣ. Старитѣ сж огледала за васъ, ако се огледате, изтривайте се и считайте старитѣ хора за свещени. Понеже счупи ли се огледалото и вашата работа е свършена.

„Търсете първомъ царството Божие и правдата, Негова и всичко това ще ви се приложи“. Това е то разумното!

Бесѣда, държана на 26 февруарий 1922 год.
въ гр. София Турнъ ферайнъ 10 часа сутринята

За страха и безстрашието

I-ва година

2-ра школна лекция

на I-ви окултенъ специаленъ класъ

1-III-1922 г. Срѣда въ 7-9,30 часа вечеръта

гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

II Лекция

Тайна молитва.

Прочетоха се темитѣ.

Знаете ли на какво мяза туй сега? Firfürfen-tao-be-aumen? От всички тия прочетени работи извадете есенцията. Ще направите едно извлѣчение. Единъ да го направи. Ще съберете числата, както ги дадохъ, после ще ви кажа защо. Firfürfen-tao-be-aumen. То е едно изрѣчение, което значи: Съ най-малкия страхъ и съ най-малката тъмнина! Всѣки, който върви по тоя пжтъ, трѣбва да има най-малкия страхъ и най-малката тъмнина. Съ най-малкия страхъ, който причинява най-малка врѣда и отклонение. Който се страхува много, не е за тука. Първо научете изкуството да се страхувате най-малко и да имате най-малката тъмнина.

Азъ ще ви държа една бесѣда, може би слѣдующия пжтъ, като се уреди, тогава ще ви говоря, какви трѣбва да бждатъ отошенията на човѣка къмъ живата природа.

А туй изрѣчение, азъ го прѣвеждамъ на български така: Безъ страхъ и безъ тъмнина! Знаете ли, че страхътъ ражда тъмнината въ свѣта, а страхътъ е роденъ отъ грѣха. Тѣй седи въпросътъ. Страхъ, не прѣдпазливостъ, защото човѣкъ, който знае, че сществува една Първична Причина и при това се страхува, този човѣкъ не е разбралъ смисъла на тая причина. Тѣй ще влизате, като ученици – безъ страхъ и безъ тъмнина. Ако ли не ще се яви въ ума ви страхътъ, ще ви лиши отъ свѣтлината, а тъмнината по единъ естественъ пжтъ ще дойде. И обратно: когато имате тъмнина и страхътъ е тамъ. Тѣ сж двѣ състояния на човѣшкото съзнание, които трѣбва да урегулирате, защото всички ученици на окултизма първо се питатъ: може ли? Дали ще успѣемъ? Може да не е врѣме! Какви сж нашитѣ способности? Може да паднем. Може да се повърнемъ назадъ. Въпросътъ се рѣшава ще се учишъ, или нѣма да се учишъ – нищо

повече! Искаш ли да се учиш или не искаш? Тъй въпросът – рѣзко! Тъй е то. Та сега ще прѣодолѣете тази мжнотия въ себе си. Тамъ дѣто Христосъ цитира този стихъ: Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие. Вие може да провѣрите страхливиятъ човѣкъ ученъ не може да бжде, нито философъ, нито държавникъ, никакъвъ не може да стане. Страхливиятъ човѣкъ ще има живота на заека, а отъ заека по-страхлива е жабата. А жабата е емблема на крайния материализъмъ. Това е единъ фактъ.

Слѣдователно, всички хора материалисти сж страхливи – вземете на единъ най-смѣлъ човѣкъ, материалистъ паритѣ и ще видитѣ, че той ще изгуби и ума и дума. Като работи 20 години и вие му вземете всички срдства, той е въ положението на жабата, а заекътъ е богатиятъ още не дообранъ.

И тъй, като мислите за заека, ще кажете материалистъ човѣкъ той е недообранъ; той бѣга да му не взематъ останалото богатство. А жабата е свършено обрана, тя е вгнъ и трѣбва да влѣзе въ водата. Тя казва: тукъ е спасението!

И тъй, азъ ще ви дамъ три емблеми: жабата бѣга въ водата, заекътъ въ гората, а ако подплашите нѣкоя птичка, тя хвърква въ въздуха. Но двѣ нѣща ви трѣбватъ: безъ страхъ и безъ тъмнина! Ще го турите като мото. Туй ще си го напишете и никакви коментарии! За тия числа азъ ще ви дамъ нѣкои обяснения. Общото число е 227.

Когато се прѣдприеме нѣкоя екскурзия, какъвъ е методътъ? – Избира се нѣкой високъ планински върхъ, послѣ туриститѣ почватъ да се изкачватъ къмъ него и докато го достигнатъ, на много мѣста ще почиватъ. Тъй и въ тази наука, на много мѣста ще почивате, на много мѣста ще ядете и подновяватъ силите си. Сега мнозина учители прѣдставятъ, че окултизмътъ е областъ много опасна. Да опасна е за страхливитѣ, но за безстрашнитѣ е най-безопасна. И когато кажа: много е опасна това изпитватъ само страхливитѣ. Опасна е тази работа; казва за да се освободятъ отъ тѣхъ. И после, когато кажатъ: безъ най-малката тъмнина, тѣ страхливитѣ кажатъ: непристѣпна е свѣтлината. Страхливиятъ и отъ свѣтлината го е страхъ. Вземете и раз-

бойника, като обира нѣкого въ тъмнина работи, като му свѣтнатъ, веднага му трепва сърдцето.

Това сж двата метода, съ които се изпитватъ ученицитѣ на двѣтѣ школи. Всѣкога ще ходите безъ страхъ и безъ тъмнина. Който ходи съ страхъ и тъмнина, той е пакъ ученикъ, но на черното братство. Безъ страхъ и безъ тъмнина – ученикъ на бѣлото братство.

Може въ второто и третото събрание да ви говоря върху човѣка. Утрѣ вечерята ще има бѣседа тамъ въ салона, ще бждете слушатели, тамъ всички. Трѣбва да се уреждатъ работитѣ. Вие младитѣ трѣбва да бждете прѣдвидливи. Когато чжвѣкъ трѣгне по нѣкой пжтъ, трѣбва да прати човѣкъ да види пжттѣ разчистенъ ли е, може ли да се мине, мостоветѣ направени ли сж, какъ се минава тамъ съ конь, да не се връща иначе нѣкой назадъ. Тѣй ще бждете безстрашливи! Първото нѣщо. Вие много пжти сте ходили и сте се връщали назадъ. Много пжти учиницитѣ започватъ, влизатъ въ гимназията, нѣкой изкарватъ първи класъ и оставатъ; други изкарватъ II, III, IV, пѣкъ най-силнитѣ останатъ напоследѣкъ. Като свършатъ гимназията, като излѣзатъ въ живота, пѣкъ може да се случи най-способнитѣ въ гимназията да останатъ назадъ въ живота. Законътъ е вѣренъ. Нѣкои ученици, които сж били първи до трети класъ, отъ четвърти нагорѣ почватъ да отслабватъ и обратно, като че се събужда нова енергия и отъ четвърти класъ нагорѣ изкарватъ много добрѣ. Азъ отдавамъ това на една психическа причина и тя е следната. Тия дѣца като ги хвалятъ чрѣзмѣрно у тѣхъ се развива шестлавието. На задната частъ на мозѣка се привлича всичката кръвь, а прѣдната частъ на мозѣка се храни по-малко. Тѣй че когато много ви хвалятъ хората, безъ да искатъ, тѣ ще спратъ развитието на вашия умъ. За туй ученицитѣ трѣбва да се въздържатъ, да се възпиратъ отъ хвалене. Шестлавието е отзадъ понеже умътъ е отпрѣдъ, разбойникъ е то и всичката храница, която иде я взема и умътъ не може да се развива. И за това въ Писанието се казва: Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодатъ. Тѣ ставатъ спасени. Ако нѣкой те пита, защо да не бъдемъ шестлавни, ще възразишъ. За да не престане умътъ ми да е умъ. Дѣйствително, онѣзи хора, които сж осмивани въ свѣта, сж станали поети, велики хора,

а които сж общавали много, останали сж посрѣдствени. По тази причина умѣтъ имъ не е ималъ достатъчно храна да изкара своята работа. Та за туй ще чакате да ви хвалятъ хората слѣдъ като умрете, на гробищата тогава ще слушате хората, кой какво ще каже за васъ – и добро и зло. А живи докато сте, трѣбва да бждете глухи за всичко. За примѣръ може да ви попитамъ, ти ученикъ ли си на окултната школа и послѣ да кажа, отъ тебе нѣма да излѣзе нищо, то е трудна работа. И ти се омърлушишъ. Не спри се, никаво внимание нѣма да обръщашъ. Сега ще приложите този методъ и ще видите какви сж резултатитѣ, иматъ ли практическо влияние или не. Защото има смѣли хора, отъ страхъ сж смѣли. Нѣкои казватъ да бждешъ много смѣлъ! Но нѣкой пжтъ смѣлостъта се дължи на страха. Вземете вие котката, която я е страхъ, или куче което квичи. Въ момента на самосъхранение у нея се заражда най-първо страхъ, но послѣ тя е готова да се хвърли отгорѣ ти. Туй не е безстрашие. Това е смѣлостъ отъ страхъ да запазишъ живота си. Когато пжкъ безстрашието подразбира вжтрѣ, при всѣко положение да е безстрашенъ човѣкъ. Или казано на окултенъ езикъ: да се колебаешъ отвънка, безъ да се разколебавашъ отвжтрѣ. Колемание отвънка, безъ разколебаване отвжтрѣ. Тѣзи правила ще ги приложите, ще ги имате прѣдъ видъ когато изучавате окултнитѣ уроци.

Сега е достатъчно, нали?

Защото именно Божествената Любовь ражда безстрашието. Само Любовьта може да роди безстрашието и то Съвършенната Божествена Любовь – никоя друга. На физическия свѣтъ не можете да познаете Любовьта, докато не познаете безстрашието. Ако ти тупка сърдцето, може за Любовьта да говоришъ каквото си искашъ, тя е непознаваема. Не казвамъ да направишъ сърдцето да не тупа, но при страха има едно особено трепкане. Това сж енергии, които прѣдизвикватъ точно опрѣдѣлени психически състояния проявяващи се на лицето като трепкания, поблѣдняване, събиране на кръвта навжтрѣ, а слѣдъ туй има разширение на кръвта, излизане навънъ. Защото слѣдъ страха се ражда и гневътъ. И тѣй за примѣръ, страхливиятъ човѣкъ се докача, че си го изложилъ. Него го е страхъ отъ общественото мнение. Той ще се разгневи, какъ тѣй да го изложишъ. Сега,

представете си, яви се да кажемъ единъ адептъ отъ черната ложа и той, чрѣзъ своята наука, изкуси те, измами те, излъже те, ти се опозорявашъ. Тогава, слѣдъ като те опозори, той ще ти даде единъ методъ да скриешъ туй, което си направилъ. Най-първо ще те измами, а слѣдъ като направишъ грѣха, той ще дойде въ друга фаза, като твой благодѣтель, ще ти покаже начина, какъ да се избавишъ. Ще дойде лъжата. А сега, безстрашниятъ човѣкъ никога на изкушение не се подава. Туй е за ученицитѣ на окултизма. Щомъ влѣзете въ тази школа има много възможности за изкушение.

Сега въ тази школа методъ ще ви дамъ да правите прѣводи. Напримѣръ, рѣка на какво е прѣводъ, дърво на какво е прѣводъ, вълкъ, лисица, жаба, муха, комаръ – тѣ сж все прѣводи. Туй е езикътъ на природата. Защото природата е направила комаритѣ, вълцитѣ, лисицитѣ. А, ще кажете. Когато нѣкой пише нѣкое писмо, нали всѣка една буква си има своята цѣлесъобразностъ? Единъ редъ отъ такива букви дава извѣстенъ смисълъ. Слѣдователно, животнитѣ, като ги наредишъ въ извѣстенъ редъ, по сжщия законъ ще добиешъ едно разумно слово. Ще започнете най-първо съ по-малки прѣводи: рѣка, изворъ.

Тайна молитва.

1 – 20	7 – 12	13 – 8
2 – 15	8 – 13	14 – 2
3 – 5	9 – 14	15 – 21
4 – 7	10 – 1	16 – 16
5 – 9	11 – 19	17 – 17
6 – 10	12 – 18	18 – 11

227

Тритѣ методи на природата

2 Школна лекция на общия окултенъ класъ.

2.III.922 г. четвъртъкъ 7-8 1/2 ч. вечерята

ст. София Турнферайни

7-7.15 мълчание.

Тайна молитва

Тритѣ методи на природата

Ще направя нѣколко кратки бѣлѣжки върху природния методъ за работа. Всѣко начинание въ живота трѣбва да започва съ ония методи, които природата употребява. И ученицитѣ на Божественото учение сж длѣжни да изучаватъ тия методи. Нищо не може да ги извини. Всѣки, който е влѣзълъ въ това учение и у когото се е пробудило туй съзнание, ако каже: „Азъ не зная, азъ не разбирамъ, менъ не сж ми обяснили това“, и т.н. тия нѣща не го оправдаватъ. Защото и дѣцата, въ сегашно врѣме, отъ I-во отдѣление знаятъ каква е тѣхната програма въ училището, а съврѣменнитѣ културни хора не знаятъ каква е тѣхната програма. Попитайте когото и да е отъ тѣхъ каква е специалната му програма, защо е дошелъ на земята, той само ще си подигне рамѣната. Всѣки си има специална програма.

Природата е разпрѣдѣлила врѣмето на три категории: врѣме за почивка, въ което влиза съня, врѣме за ядене и за работа. Тѣ сж три естествени положения. Сега, сънътъ самъ по себе си, и той има нѣколко категории: може сънътъ да е приятенъ, може да не е приятенъ; може да си отпочинешъ, може и да не си отпочинешъ въ съня. Въ яденето сжщо: може добръ да си ялъ, може и злъ да си ялъ; може въ яденето да придобиешъ сили, може и да не придобиешъ сили и въ работата е сжщото. Сънътъ спада къмъ една категория, то е физикоастралния животъ на земята. Яденето е чисто физическиятъ животъ на човѣка на земята, а работата, това е умствениятъ животъ на човѣка. Спането е необходимо за тониране на човѣшкитѣ енергии. Въ врѣме само на сънь, въ сънно състояние, човѣкъ добива своитѣ енергии. Въ сънь добиваме енергии. Прѣчистване на тѣлото става въ съня. Яденето е процесъ за да се турятъ тия енергии въ дѣйствиe. Работата е използване вече на придобититѣ вече енергии. И слѣдователно, споредъ това разпрѣдѣление, /I-во правило за съня/ когато човѣкъ отива да спи, той трѣбва да отива съ една приятна мисълъ, да му е приятно, че отива въ другия свѣтъ. Съзнанието минава отъ едно състояние въ друго. И ако бихме имали възпитания умъ на единъ адептъ или на единъ светия отъ I-ва степенъ, сънътъ ви, това щѣше да бжде едно отъ най-приятното ви развлѣчение, една отъ най-приятнитѣ почивки. Сега, често ние отиваме да спимъ, когато стомахътъ ни е пѣле-

нъ, възприета е нъкоя храна мжносмилаема и тогава въ стомаха навсѣкждѣ има борба, има излизане и влизане въ тѣлото, ние се обръщаме на гърба, мжимъ се, станемъ, пшкхаме, оххаме, и едва къмъ 12 часа нъкои заспатъ, а нъкой къмъ два часа, и послѣ казватъ: „не мога да спя“, а не се запитва, защо не може да спи. На другата вечеръ, пакъ по сщия начинъ, той се е наялъ съ мжносмителна храна, и пакъ цѣла нощъ не може да спи. И казва: „Не ми върви, нъкакви дяволи има въ тази кщца“, или „еди-кой си дошелъ“, че затова не можалъ да спи. Не, не, причината не е тамъ. Може нъкой пжтъ нечистиятъ въздухъ да е причината, но главниятъ факторъ, това е храната въ стомаха. Сега вие ще кажете: „Тѣ сж маловажни работи“. Не, не, всѣки единъ ученикъ трѣбва да започне отъ маловажнитѣ работи. Именно, защото тѣ сж маловажни, тѣ сж най-важни. И тѣй, първото правило за единъ ученикъ на окултизма е: да се нахрани вечерно врѣме прѣди да е залѣзло слънцето. Правилото е така. Може да се нахрани, когато слънцето залѣзе, но най-добриятъ методъ е /I-во правило за хранене/ два метра прѣди слънцето да е залѣзло, ти да си приелъ своята вечеря. Тѣй правятъ птичкитѣ, които живѣятъ най-разумниятъ животъ, а другитѣ животни, бухалитѣ, прилепитѣ и тѣмъ подобнитѣ, които излизатъ вечерно врѣме, тѣ се хранятъ и въ 7, 8, 9, 10, 12 и въ 2 часа, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе слънцето, всички се скриватъ въ дупкитѣ си и си почиватъ. Слѣдователно, /I-во правило за хранене/ ще се хранишъ вечерно врѣме прѣди да е залѣзло слънцето, а сутринъ никога нѣма да ядешъ прѣди да е изгрѣло слънцето, най-малко 1-2 часъ слѣдъ изгрѣва му, тогава ще се нахранишъ. Това е правилото на единъ човѣкъ, който иска да живѣе единъ естественъ животъ, съобразно законитѣ на природата. Това сж правила за онѣзи, които искатъ да бждатъ ученици. Пѣкъ има ученици, слушатели, които казватъ, че ние имаме условия, но еди-кой си авторъ тѣй казалъ, азъ казвамъ: авторътъ е великата природа! Тогава вие може да кажете: ама до сега като сме имали такъвъ методъ, да се върнемъ. Сега, когато полагаме единъ принципъ, ние нѣмаме прѣдвидъ вашитѣ стари навици, ние просто поставяме единъ принципъ като искаме да живѣемъ правилно, какъ трѣбва да се

хранимъ. Сега ще мина къмъ храненето. Колко пжти трѣбва да се храни човѣкъ на день? Цѣлиятъ културенъ свѣтъ е раздѣленъ по отношение на храната, едни подѣржатъ: въ 24 часа човѣкъ да се храни единъ пжтъ и го прилагатъ; други подѣржатъ само два пжти: обѣдъ и вечеръ; трета категория подѣржатъ - три пжти: сутринъ, обѣдъ и вечеръ; и четвърта категория подѣржатъ четири пжти трѣбва да се яде на день. Сега въ България въобще три пжти ядатъ на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Правилото при яденето е: никога не яжъ, ако нѣмашъ разположение. Правилото ще го туришъ само ако станешъ сутринъ и усѣщашъ гладъ - нахрани се, ако не - не яжъ. На обѣдъ, ако усѣщашъ гладъ - нахрани се, ако не - не яжъ, и вечеръ сжщо, ако имашъ разположение, не разположение само на апетита, а да усѣщашъ удоволствие при яденето - яжъ. И ап. Павелъ казва: яжте, пийте и благодарете. А азъ се изразявамъ: да ядешъ съ любовъ, да обикнешъ храната и тогава тази енергия се привлича въ организма, защото храната е жива и тия частици, слѣдъ като влѣзнатъ по закона на любовта и здѣвкамъ ги, живата енергия се влива въ нашия организъмъ и го обновява. Обаче ако ние нѣмаме разположение, образуватъ се течения, кржгообразни, конусовидни, елипсовидни, послѣ хиперболични, и тия течения почватъ да се вълнуватъ, и става изтичане на енергията. Пжрвото нѣщо /II-ро правило за хранене/ ученикътъ нѣма право да се гнѣви на трапезата. Забранено е въ природата при ядене да се гнѣвимъ. На човѣка абсолютно е забранено при ядене да се гнѣви. Туй го запишете! За обикновенитъ хора, може да се гнѣвятъ колкото искатъ. Забѣлѣзва се у кокошкитъ и у други животни когато ядатъ има мушкане, но за разумнитъ, на трапезата да се гнѣвятъ не е позволено. Защо не е позволено, азъ ще ви кажа защо. Казва Христосъ: „Азъ съмъ живия хлѣбъ, слѣзналъ отъ небето и всѣки който ме яде, ще бжде живъ“. Е, ако този, който е слѣзналъ отъ небето на твоята трапеза да ти даде животъ, имашъ ли право да се сърдишъ? Абсолютно никакво право! И азъ тургамъ като правило за въ окултната школа, това е едно отъ правилата и всѣки който го прѣстжпи, отварятъ вратата и му казватъ: „Г-не, излѣзъ!“ Два пжти като прѣстжпи туй правило, изключватъ го изъ класа навѣнка. Та сега вие искатъ

да бждете ученици, но ако прѣстѣпитѣ това правило, ще ви изключатѣ. Не само нѣкой да сѣдне привидно, не, не, по сжщество ще сѣднешѣ, абсолютно разположенѣ, всичко да бжде отворено у тебе, да бждатѣ отворени умѣтѣ и сѣрдцето ти и като ученикѣ, да благодаришѣ на Бога, че ти по благодатѣ си дошелѣ въ туй училище. То е разбирање. И ако вие не започнете отѣ тамѣ, вие не може да се облагородите. Ако туй правило не го приложите въ дома си за себе си, вие никога не може да дадете туй възпитание на дѣцата си. Послѣ /III-то правило за хранене/, на ученика на една окултна школа не му се позволява да яде бѣрзо, абсолютно е забранено! Яденето е една велика благородна работа, ще я свѣршишѣ по всичкитѣ правила. Никаква бѣрзина! На двѣ на три, не! Ти ще сѣднешѣ, тя е една отѣ най-великитѣ работи, ще я свѣршишѣ тѣй по правилата. Колко минути ще ядешѣ? 15-20 мин. ще ядешѣ полка и абсолютно нѣма да бѣрзашѣ. Тя е сериозна работа. И туй правило турете. И достатѣчно е два пѣти да ядете бѣрзо, да ви покажатѣ вратата на навѣнка. И азѣ ще ви кажа защо не успѣвате въ християнството. Тази е една отѣ причинитѣ, но не единствената. Четвѣрто правило за хранене. Никога не е позволено на ученика отѣ окултна школа да прѣяде. Ако два пѣти прѣядете, пакѣ ще ви покажатѣ вратата навѣнка. Тѣй, абсолютно никога не се позволѣва да прѣядешѣ. Защото яденето е математически опрѣдѣлено, той трѣбва да знае, колко му трѣбва, толкова да яде, нито една хапка повече. Като дойде до онази мѣрка, и тя е слѣдущата: като усѣти че най-му е приятно яденето да спре тамѣ, по-нагорѣ да не отива, тамѣ да се спре. То е едно отѣ правилата - да се спре при тази хапка. Спрате ли се въ васѣ се набира една енергия, възходяща, разширяюща и казватѣ: „Много хубаво се нахранихѣ“ и тази енергия гради въ васѣ, твори и тогава на работата си навсѣкждѣ, каквото пипнешѣ, всичко ви вжрви, иде ви отѣ рѣка.

Сега третата категория. При работата има три отдѣла: работа физическа, духовна и умствена. Тѣ сж три категории, които сега засегатѣ живота на ученицитѣ на една окултна школа. /I-во правило за работа/: ученикѣтѣ нѣма право да прави различие между физическа, умствена и духовна работа. Да каже: „тази

работа не струва", за него физическата, умствената и духовната работа трѣбва да бждатъ еднакво общи. Направи ли той най-малкото различие, че едната работа сѣди по-високо отъ друга, двѣ погрѣшки такива и му показватъ пжтя навѣнка. Прѣдъ него физическиятъ трудъ, умствениятъ и духовниятъ трудъ трѣбва да бжде свѣщенъ. Ученикътъ трѣбва да знае, че физическиятъ трудъ е единъ методъ при работата да възприемаме енергиитъ отъ земята. Когато обработваме земята, едновременно става обмѣна между нашето тѣло и силата на земята. Слѣдователно, чрѣзъ краката възприемаме енергията си. И ето защо, когато човѣкъ работи физически, поритѣ на неговитѣ крака, духовно трѣбва да сж отворени, за да може тази енергия да циркулира правилно прѣзъ тѣлото. Когато работи духовна работа, понеже тогава се засѣга човѣшкото сърдце, тогава неговото сърдце трѣбва да бжде отворено. /Опрѣдѣленото време за класовѣ трѣбва да се спазва точно!/ А при умствената работа, тамъ умътъ трѣбва да е отворенъ, т.е. мозѣкъ да е въ такова състояние, да възприема.

Сега тия правила ги казвамъ само на онѣзи, които иматъ желание. Законътъ е такъвъ. Всѣки, който влѣзе, всѣки ученикъ трѣбва самъ да си наложи отъ обичъ, отъ любовъ, ако може да извърши. Веднажъ да-дешъ ли обѣщание на себе си, изпълни го! Бжди вѣренъ на себе си! Човѣкъ нѣма право да лѣже себе си. Имашъ ли едно обѣщание въ себе си изпълни го! Щото ако тия правила не ги приложите, отъ васъ никакви ученици не може да стане. Щото не е въпросътъ, човѣкъ само да яде, не е въпросътъ само да работи. Да кажемъ вие ядете нѣкоя кокошка. Азъ да ви приведа слѣдующето изяснение. Азъ съмъ рѣшилъ, изпитъ нѣма да държа вече прѣдъ васъ и за бждаще нѣма да позволявамъ никой отъ васъ да ме изпитва. Нѣма да позволимъ, който наруши правилото, съобразно окултното учение, ще му покажемъ пжтя навѣнка, безъ разлика. Въ недѣлнитѣ си бесѣди, тамъ е общо, азъ съмъ другъ, но дойде ли до учение, то не може така. Въ недѣля може, ако искатъ да играете на моята проповѣдъ, но дойдете ли до окултно учение, работата е опасна. И азъ една вечеръ ще ви дамъ единъ примѣръ, какво могатъ да направятъ окултнитѣ сили. Ще ви дамъ тукъ примѣръ на нѣкои отъ васъ, че послѣ, ако ви отърва, пакъ постѣпете тѣй.

Писанието казва тъй: „Богъ е огънь всѣпояждающъ“. Кога? Когато ти проповѣдватъ урокъ и ти си въртишг главата навсѣкждѣ. Той е огънь всѣпояждающъ, и когато казва нѣкому да изпълнява волята му, а той каже: „Азъ имамъ особено мнѣние“, Богъ е огънь всѣпояждающъ. Сега, ако искате да бждете ученици, вие сте свободни, но ако не го изпълнитѣ. Никаква любовъ нѣмате. Любовта е вътре. Любовта е това, да знае човѣкъ отъ любовъ да учи, да слуша и да възприеме Божественото учение и да го прилага. Това наричамъ азъ любовъ. То не е заради менъ, то е заради васъ; ако го приложите, вие ще се ползвате, и за бждаще ще имате нужда отъ него. Сега, ако на васъ ви дадатъ кокошка опечена хубаво, но тази кокошка е прѣстояла малко и почнала е да мирише, но е хубаво опечена, и вие ядете и казвате: „Вкусно ядене, хубаво се наядохъ“, но слѣдъ единъ часъ почне нѣщо да се прѣвржца, почнатъ да се образуватъ газове, да се прѣвиватъ и току всичкото ядене прѣзъ устата почне да излиза. Питамъ, туй ядене на мѣсто ли е? Хубаво ли е? Сега приведете по аналогия, това къмъ духовната работа, нѣкой пжтъ казваме: да се обичаме. Повикатъ тѣ на трапезата пжкъ те нахранятъ по духовенъ начинъ, казвашъ: „Този братъ е отличенъ, пѣленъ съ любовъ, ама мисли...“! Хубаво, но слѣдъ единъ часъ пакъ започва нѣщо да става у тебе, този обѣдъ на мѣсто ли е? Повика тѣ нѣкой, че тѣ нахрани умствено, отлично тѣ нахрани, но слѣдъ единъ часъ, пакъ повржца ти се. Тия яденета на мѣсто ли сж? Не сж. Това е хабене на енергията. Когато човѣкъ яде, той трѣбва да усѣща една лѣкота въ стомаха. Слѣдъ като се е наялъ той, да усѣща лѣкота, стомахътъ да работи като една отлична машина, само така си се наялъ духовно, сърцето да работи, да усѣщаш едно приятно разположение на твоя умъ. Сега, не взимайтѣ ония състояния, които вие често смѣсвате съ учението, то е вѣнка отъ училището, човѣкъ трѣбва да се бори, страданието, то е вѣнка. Слѣдъ като е училъ ученикътъ въ едно окултно училище, учителитѣ го пращатъ вѣнка въ свѣта, ще му дадатъ едно прѣдметно учение, да види какъ ще разрѣши закона, тогава ще дойдатъ мжнотиитѣ, като слуша казва: „мжнотии нали ще има?“ Чакай, слѣдъ като учишъ, тогава ще дойдатъ мжнотии, инакъ нѣма да зна-

ешъ какъ да се справишъ съ тѣхъ. Защо ни сж мжно-
тии? Нима ако нашаратъ некому задницата съ 25 и пос-
лѣ му даватъ лѣкъ да мине. Като ученикъ каква полза
да го шаратъ? Нѣма смисълъ. Ще каже нѣкой: „Той е
страдалъ“. Страдалъ, но безидейно. Ако нѣкой човѣкъ
е билъ боленъ и искатъ да го биятъ, а тебе биятъ и
ти се въодушевявашъ, че те биятъ и казвашъ: „отърва-
хъ единъ братъ“, то има смисълъ. Та всичко въ нашия
животъ трѣбва да се обуславя разумно.

При какви обстоятелства е говорилъ Христосъ,
вземетъ неговата притча за сѣятельтъ, той е говорилъ
на земледѣлци въ една мѣстность, дѣто сж живѣли зем-
ледѣлци. Тамъ е говорилъ за най-добриятъ методъ да
се сѣе сѣмето, физически, умствено и духовно и имъ
обяснявалъ условията, еднитѣ условия обяснилъ така:
едно сѣме паднало край пжтя, друго между трънетѣ,
послѣ на камѣнистата почва и най-послѣ на добрата
почва, което дало 30, 60 и 100. Обясненията сж за
тия земледѣлци. Послѣ като билъ при онѣзи рибари,
тѣмъ не е говорилъ за сѣмето, на рибаритѣ той е
говорилъ за мрежи. А сега тѣзи взели каквото Христо-
съ е говорилъ на земледѣлцитѣ и на рибаритѣ и го
размѣсатъ и риби и жито и казватъ: „Тѣй казалъ Хрис-
тосъ“. Не, не. Христосъ е говорилъ много умно и на
мѣсто е говорилъ, а ние сега вземемъ и размѣсимъ ду-
митѣ туй казалъ, това-онова и мислимъ, че сме обяс-
нили нѣщо. Това не е обяснение! Този неводъ какво
означава? Послѣ Христосъ казвалъ притчата за угоще-
нието, нѣкждѣ се засегатъ търговцитѣ, тукъ три кате-
гории хора се засѣгатъ, на които Христосъ е говори-
лъ. Пжрвиятъ, който си купилъ нива, вториятъ, който
купилъ 5 чифта волове и третиятъ, който се оженилъ.
Всѣка притча, то е за друга категория хора. Ако взе-
мете притчитѣ на Христа, той опрѣдѣля коя притча, на
кое съотвѣтствува и какви принципи обяснява въ живо-
та. Какво означава нивата? Нивата означава човѣшкото
тѣло. Ти си дошелъ на земята, купилъ си нивата, на-
ли? Колко чифта волове е купилъ той? Какъ пише тамъ?
Петъ чифта, нали? И послѣ другиятъ, който се жени-
лъ, значи, какво е състоянието му? Нивата съотвѣтст-
вува на сѣня, воловѣтѣ съотвѣтствуватъ на яденето,
женидбата съотвѣтствува на работата. Разбиратъ ли?
Тѣй сѣди тази притча, да се обясни принципално. Ни-

вата – то е почивката, ти трѣбва да си починалъ хубаво, единъ сънъ добъръ да си спалъ много хубаво и като станешъ, ще нахранишъ 5 чифта волове – яденето е то; и слѣдъ туй, женидбата означава работата, вътрѣшната страна. Христосъ е говорилъ на единъ окултенъ езикъ на онѣзи ученици какъ да разпрѣдѣлятъ работата сами на земята. Той внесе ново гледище и засѣгна този окултенъ въпросъ. Та, ако дойде сега да проучимъ Евангелието, ще го проучимъ по единъ окултенъ начинъ. Азъ се отклонявамъ отъ главния въпросъ. Щомъ дойдемъ до притчитѣ, тамъ може да се яви споръ. Трѣбва да се намѣри въ какво съотношение сѣди тази притча съ други притчи. Тѣ сж все символи, наредете ги и тогава ще се яви разгатването, значи, работата физическа, умствена и духовна, трѣбва да се извършва отъ любовъ. То е едно вътрѣшно упражнение за ученика. И тѣй, имаме три подраздѣления, съ които трѣбва да се справяме: съня, яденето и работата. И ако вие внесете този новъ методъ за работа, много отъ сегашнитѣ болѣсти, тази неврастения, която има, тия неразположения, всички тия нѣща ще почнатъ постепенно да се чистятъ. Ние ще имаме една по-голѣма свѣжестъ, по-голѣма радостъ на ума, по-голѣма бодростъ и издръжливостъ, животътъ ще бѣде по-продължителенъ и приятенъ и много отъ сегашнитѣ мъчнотии ще се прѣмахнатъ. И тогава, вие като излѣзнете, знаей, пакъ ще дойдатъ вашитѣ приятели, старитѣ ви приятели, които сж ви учили и ще ви кажатъ слѣдующето: то може, ама още не му е дошло врѣмето и понеже ние сме стари, това е за младитѣ. А младитѣ ще кажатъ. Ние сме още млади, по нататъкъ, да си поживѣемъ малко, че като остарѣемъ, тогава". Тогава ще дойдемъ и ще почнатъ всички да се отричатъ. Може не е насила, но онзи, който иска да бѣде ученикъ и иска да разбира, безъ тия правила по окултизма, безъ тия елементарни правила, по нататъкъ никакъвъ резултатъ не може да постигне. Ще имате резултати обикновени, малки. Ти онова правило знаешъ ли? Евангелието казва: „Вѣрниятъ въ малкото е вѣренъ и въ многото и невѣрниятъ въ малкото е невѣренъ и въ многото". Който прѣстѣпи една отъ малкитѣ заповѣди, ще кажете: „Тази е много малка заповѣдъ; ние имаме по-велики". За любовта, вѣрата надеждата да се реализиратъ отчасти тия работи трѣбва изпълне-

ние. Ако вие нѣмате сили да изпълнитѣ една малка заповѣдь като яденето, спането, работата, всички други заповѣди ще изпълнитѣ все по сжщия начинѣ. Спането не го създадохме ние, яденето не го създадохме ние, работата не я създадохме ние. „Отецѣ ми, казва Христосѣ, още работи и азѣ работя“. И азѣ казвамѣ: И какѣ работи Господѣ, знаете ли какѣ работи? Тѣй щото това сж постановление чисто Божествени, и ако ние ги въздигнемѣ, Господѣ ще ни благослови. Ако ние ги прѣнебрѣгнемѣ, тогава и живата природа и тя си има наказания. Знаетѣ ли какво правятѣ майкитѣ? Пратите вашето дѣте да изпълни нѣкоя работа, то не е извършило, тогава на другитѣ дѣца дадете по една ябълка, на него – не, може слѣдѣ единѣ часѣ, два часа да му дадете, но най-първо нѣма да му дадете, сжщия приемѣ. – Това правятѣ умнитѣ майки. А много мждритѣ майки, ще кажатѣ. Хубаво, мама да му прости. Много умнитѣ всѣкога прощаватѣ, а умнитѣ понашарватѣ по малко. Та ние съврѣменнитѣ хора колкото грѣшимѣ, искаме въ свѣта да нѣма наказания, а напротивѣ, колкото по-малко наказания искаме, толкова по-голѣми идатѣ. Казватѣ: „Аа, страдания да нѣма“, и всички искаме да се прѣмахнатѣ и колкото го повече искаме, толкова тѣ идатѣ повече. Защо? Казва майката: „Кждѣ се бави, азѣ ти казахѣ слѣдѣ единѣ часѣ да се вжрнешѣ?“ – Ама азѣ имахѣ другарчета, „Кой е по-горѣ, тѣ или азѣ?“ Та и ние ще кажемѣ: свѣтѣтѣ е тѣй. Господѣ ще каже: Свѣтѣтѣ ли сѣди по-горѣ или азѣ? Не общественото мнѣние или авторитетѣтѣ на нѣкой си, но какво е казалѣ Господѣ вжтрѣ въ природата. На първо мѣсто то е!

За всинца има едно правило има: никаква критика, никакви такива: азѣ на особено мнѣние. И за менѣ и за васѣ. Нѣма двѣ мнѣния. Само по единѣ начинѣ може да се изпълни волята Божия! И то разуменѣ начинѣ. /II-ро правило за съня/. Спането може да става само по единѣ начинѣ. Какѣ? – Като си лѣгнешѣ на лѣвата или на дѣсната страна до сутринѣта да не се обжрнешѣ. Тѣй, като си лѣгнешѣ на едната страна и да нѣма никакво хжркание, дишането да бжде плавно и тихо, да мислятѣ че си умрѣлѣ, а като почнешѣ да хжркашѣ, то не е спане, тихо и мирно ще спишѣ. То е божествено. Казва нѣкой: азѣ на грѣбѣ не мога да спа, а

на корема спа. Най-хубавото спане е на дясната страна, сръдно спане, сръдна хубостъ е спане на лъвата страна, лошото спане - на гърба, а който иска да оре - да спи на корема си. И туй, ще турнемъ мисълта, като дойде да четемъ Божествениятъ законъ, да турнемъ тази мисълъ и тогава да знаемъ, че сме спали хубаво и ще имате понятие за вашия прогресъ нагоръ. Туй е дресиране или възпитание на човъшката воля. Отъ тамъ трѣбва да започнете за ученици, туй е много важно, не само за младитѣ, но и за старитѣ. Старитѣ ще кажатъ: „Ние като дойдемъ втори пжтъ“. Втори пжтъ като дойдеш, не, не, сега е. По-добрѣ кажете си туй: „азъ не искамъ да го изпълня“, а не втори пжтъ. Пъкъ ако искате и сега може да го изпълните, защото спане има и въ другия свѣтъ. Спане, почивка има и въ другия свѣтъ. Слѣдователно, ако тукъ си научилъ почивката и яденето; почивката може да бжде съзнателна и несъзнателна. Ако тукъ знаемъ какъ да почиваме и тамъ ще знаемъ, а ако тукъ не знаемъ какъ да почиваме и горъ нѣма да знаемъ. Законътъ е все сжщиятъ. Тѣзи нѣща сж само по аналогия. Ще кажете: Спане?. Тамъ, дѣто човѣкъ се е пробудилъ, нѣма сънь, а има почивка. И туй, сега ще вземете тия три подраздѣления: спане, ядене и работа. Сега, който идва ние не му налагаме, но който е дошелъ, който се ангажирва веднажъ, трѣбва да изпжлни. Онѣзи, които не сж готови да изпълнятъ, по-добрѣ да се откажатъ. За нѣкой недѣлнитѣ бесѣди сж достатѣчни. И ще ви кажа защо именно въ класа не трѣбва да присжтствуватъ, азъ да ви обясня, защото, ако влѣзнете въ единъ класъ, колкото и да сж души, 5, 10, 15, 100, 200, ако тия ученици искатъ да изпжлнятъ извѣстна работа, а вие останете на особено мнѣние, вие сте като единъ червей, който разяжда този органъ, тогава, защо да ставате тоя червей да разрушавате туй дѣло. Който не може да изпжлнява, ще кажатъ той говори, но той не може да изпжлнява. Който туй казва, да не слуша тия работи. Ама ще кажете: „Азъ да ги слушамъ“. Може да ги слушатъ, но нѣма да влизатъ вжтрѣ. Затуй всѣкога се раждатъ извѣстни дисхармонии. Дойде нѣкой иска нарядъ, но този, който не може да изпжлнява този нарядъ, да не иска. Защото въ притчата се казва: по-добрѣ е да не обѣщавашъ. Щомъ обѣщашъ; трѣбва да го изпълнишъ,

пъкъ ако не искашъ да изпълнишъ, не обещавай. Обещаешъ ли веднажъ прѣдъ себе си, постарай се да го изпълнишъ. Та онѣзи отъ васъ, които оставатъ за ученици, азъ искамъ да бждете изправни и ще се измѣнатъ малко характеритѣ ви, само тогава може да се измѣнатъ законитѣ. Ще кажетѣ: „Духътъ насъ ще ни измѣни“. Ама знаете ли вие методитѣ на Духа? Духътъ когато иска да измѣни човѣка, турга го въ училище. Тия гимназии, университетите сж направени все отъ Божия Духъ. Или ще кажете: „Тамъ сж дяволитѣ“. Не, не, то не е свѣтско, то и дяволи има, но и Божиятъ Духъ работи тамъ, той ржководи живота. И сега нѣкой казва: „То е свѣтско учение“. Не, не ние трѣбва да го свършимъ. Нѣкои ученици влѣзатъ, напуцатъ училището, не, не, влѣзнешъ ли въ университета, ще го свършишъ, може послѣ да захвърлишъ дипломата, но свърши, то е характеръ! Или кажи: азъ ще свърша I-ви класъ – свърши го; послѣ като влѣзнешъ въ втори класъ, кажи: ще го свърша, и свърши го, другата година пакъ тѣй, кажи и така ще свърши цѣлата гимназия. Не обещавай изведнажъ всичко, но по малко. И сега дойдатъ нѣкои, дадешъ обѣщание; даде ли обѣщание, свършете го за васъ самитѣ така, щото единъ день като влѣзете въ другия свѣтъ, ще намѣрите вашия пжтъ, посланъ само съ обѣщания неизпълнени. Вие ще се намѣрите като единъ човѣкъ, на когото му събуватъ обуцата и го поставятъ на такива остри камъчета да ходи босъ. Всички ваши обѣщания ще бждатъ такива камъни и ще ходите и ще усѣщате бодежи на краката, туй не е само форма, тѣй ще го намѣрите. Та сега, като ученици ще се стараете да се изправите, щото у Бога измѣна нѣма. А кой каквото прави, това и ще намѣри. Ако изпълняватъ всичко каквото Богъ изпълнява, като влѣзнете въ другия свѣтъ ще намѣрите единъ пжтъ само съ рози посланъ. Защото всичко, което вие обѣщаете и изпълните, то е величието на всѣки единъ човѣкъ – да изпълни обѣщанията, които е далъ на себе си, не каквото азъ ви казвамъ, а каквото вие сте обѣщали. Ако туй, което азъ ви говоря, вие започнете и слѣдъ 1–2 мѣсеци кажетѣ: „Тази работа не е заради мене“ А не. И тѣй, тогава ние ще разграничимъ всинца ви, азъ ще ви разгранича на петъ класа. Въ тази школа сега на 5 класа ще ви разгранича мъже и жени. Всѣки единъ уче-

никъ да знае въ кой класъ влиза. Сега ще кажете: „дали въ първи или въ втори ще съмъ?“ Тия класове сж еднакви. Всѣки отъ васъ ще избере единъ класъ. Но като влѣзе ще го свърши! Разбиратъ ли? Влѣзнете ли въ единъ класъ всичкитъ прѣдмети на класа ще проучите хубаво, и теория, и опитъ. Та, като свършите първи класъ ще ви питамъ: втори класъ искашъ ли да свършишъ? Ще си помислите дали да влѣзете въ втория класъ. Но като го приемеръ, пакъ ще го свършитъ, и тогава като свършите 5-тѣ класа, ще ви дамъ диплома. Т.е. братството ще ви даде дипломъ - вие сте единъ отъ способнитъ ученици, тѣй седи въпросътъ. Въ всѣка една окултна школа има и практически опити. Тамъ не е работа на хвалби. Тукъ казватъ: „А а, азъ знаа да свиря“. Хубаво, я му дайтъ цигулката; всички ще се наредятъ и то ще се наредятъ най-виднитъ професори по музика, вторачатъ си очитъ и на ученика почне да му тупа сърдцето. Ако е талантливъ - ще свири, но като дръпне единъ пжтъ лжка, учителитъ ще разбератъ колко знае да свири. Та, онѣзи, които ще ви изпитватъ, ще знаете, вѣщи сж всички. Послѣ, едно отъ правилата, нѣма да се интересувате кой въ кой класъ е. Правилото е да знаете само онѣзи, които сж въ вашия класъ, а такива въ други класове е абсолютно забранено такова любопитство! Всѣки ще знае само класа си, въ който той учи, нищо повече! Сега, туй не е необходимо да влѣзете, вие може да не мислитъ, че трѣбва да влизатъ, вие туй може да го придобиете и вѣнъ. И вѣнъ може да се придобие. Но който рѣши, и млади и стари, да се стѣгне да учи и тогава Богъ на прилежитъ помага.

И сега и на васъ, азъ дадохъ едно мото на младитъ, сега, ако младитъ позволятъ, туй мото ще го дамъ и на васъ старитъ. И азъ мисля, че тѣ ще позволятъ, то е слѣдующето: Безъ страхъ и тъмнина! Безъ страхъ и безъ тъмнина. Тамъ дѣто има страхъ нищо не става, а тамъ дѣто нѣма страхъ, всичко става. Въ живота на ученика, всичко което трѣбва да стане, да стане безъ страхъ и безъ тъмнина, въ абсолютна видѣлина Божия, това е то правилото за ученика. И тѣй, туй сега е пропускътъ само на физическиятъ свѣтъ. Който работи на физическиятъ свѣтъ трѣбва да бжде безстрашенъ. Азъ обяснявамъ, младитъ казватъ:

„Човѣкъ да бѣде смѣлъ“. Не, и смѣлиятъ човѣкъ е страхливъ. Затворете нѣкоя котка, най-първо тя е страхлива, почва да бѣга, но като я нашарите, тя става смѣла отъ страхъ и се нахвърля. Тя е станала смѣла отъ страхъ. И сегашнитѣ хора всички сж смѣли, само отъ страхъ. Туй дѣто хората искатъ да се осигурятъ, да си направятъ кжщи, това-онова, всички сж смѣли, но отъ страхъ. Туй не е „Безъ страхъ“. Да. И само ученикътъ на окултизмъ или само християнинътъ въ пълната смисълъ, който казва: „Въ Бога е всичко само добро“, може да бѣде безстрашенъ. Да знаешъ, че въ всички моменти на живота Богъ присъствува на всѣко мѣсто, нѣма какво да тѣ е страхъ, понеже знаешъ, че Богъ царува навсѣкждѣ, не само знаешъ, но вѣрвашъ и опитвашъ. Въ момента, въ който се поколебаешъ – страхътъ дойде въ душата ти. Слѣдователно, ако ученикътъ има страхъ той е вѣнка отъ училището. У насъ нѣма „ако“. И Писанието казва: опитай и вижъ! И пророкътъ казва: опитайте и вижте, че Господъ е благъ. Туй е едно изречение на окултната школа. И това е било учението на старитѣ пророци, които сж учили тия правила, и още по-високи правила изъ окултната наука.

Сега достатъчно е.

Нека имаме пакъ една тайна молитва!

Сжбота ще има екскурзия зимна. Всички да не идватъ. Правилото, понеже сте ученици, ако нѣкои мислятъ, че може да се простудятъ, да не идватъ. Само който може да издържи. Пакъ ще вземете гюмчета, понеже тази е екскурзия много ранна, горѣ има снѣгъ, студеничко е. Има и прана, има и студеничко. Ако у васъ негативнитѣ мисли прѣдолѣятъ не идвайте. Ако дойдете – безъ страхъ – добрѣ дошли. Ако сте много смѣли, не ви искамъ. Ако идватъ – безъ страхъ и безъ тъмнина – всички сте добрѣ дошли. Сега опрѣдѣлѣте часъ. 6.30 ч.с. при кладенчето. Съ тънки дрехи да не трѣгнете и съдебели чорапи, хубави,дебели чорапи, вълнени, послѣ идебели дрѣшки. Да направимъ единъ опитъ. Кашлицитѣ да оставимъ горѣ. До „малкия Черни-Върхъ“ мислимъ да идемъ, до 1,500 метра, може нѣкои да останатъ долу, ще има дежурни на 1,200 метра. Тамъ сега има снѣгъ, най-малко до 1 метъръ.

Сега вториятъ пътъ положително онѣзи ще се запишатъ, които искатъ да бждатъ ученици на окултизмъ-

ма. Които искатъ да слѣдватъ въ класовѣтъ, тази работа е сериозна, ще си обмислите. Ще слѣдимъ изпълнението да видимъ резултатитѣ. Който рѣши, добрѣ; който не - нека си седи дома, да се занимава съ други работи. Но който рѣши да слѣдва извѣстни правила, ще турнемъ въ изпълнение за да видимъ резултатъ имали. Споредъ тази теория да опитаме резултатитѣ, друго яче нѣма какъ. Ще си помислите сега, не отъ срамъ, ще помислитѣ хубаво, и ако въ душата ви има безстрашие и нѣма тъмнина - елате, ако имате страхъ и тъмнина, не идвайте.

И още едно правило: да бждемъ откровени, чисти, да знаемъ, че като започнемъ една работа, за Бога я започваме и ще я свършимъ. Тази работа много малка ще бжде, съ много нѣма да започнемъ. Сега ще спазвате свободата си - пжрвото правило на любовта е свободата. Искамъ всички да бждете свободни. Всичко да рѣшите по закона на свободата и каквото рѣшите да го изпълните.

Менѣ ми се харесватъ, въ едно отношение може да ви похваля, азъ не обичамъ да хваля, но констатирвамъ факта, но ще ви кажа, единственото което харесвамъ то е дѣто стоехте на студено отвѣнка, туй съмъ харесалъ въ васъ софиянци и съмъ казалъ: отлична черта е; които сж отвѣнка и които сж вжтрѣ, отлично е, тази е единствената добра черта, която имате, друго не може да ви похваля, но затуй не бихъ се срамувалъ да го кажа, не само на васъ, но и на другитѣ. Добра черта е, отлична черта е, за друго не мога да кажа. /Г-жа Русчева: ама на екскурзии дѣто ходимъ толкова много?/

Сега ще използваме магнетическитѣ сили на Витоша. Електричеството и магнетизма, то е най-хубавото за софиянци и ние трѣбва да използваме хубаво. Витоша е единъ богатъ магнитъ. И трѣбва да използваме тия условия; другитѣ ученици нѣматъ тая Витоша, и тя прѣдставя едно приятно развлечение на окултнитѣ ученици, другитѣ ученици трѣбва да отидатъ много далечъ, пѣкъ тукъ има хубави условия, дѣто могатъ ученицитѣ да се калятъ. Искамъ да направимъ тази екскурзия по всичкитѣ правила, да ги провѣримъ и послѣ може да ги прѣдадете и на другитѣ.

Сега събранието е свършено.

Учителя е на екскурзия на Витоша съз ученици, 4 мартъ.

Сестра Олга Славчева, една много симпатична, пъргава като гумена топка сестра, съз поетиченъ писателски талантъ, е описала много, а може би и всички екскурзии въ които тя е участвувала. Тукъ поместваме описанието на една екскурзия станала на 4 мартъ 1922 година.

Вечеръ е, разфуча се буенъ вѣтъръ, донесе дъждъ, студъ, влага. А раницитѣ ни сж вече готови за пжть. Обувкитѣ намазани съ смазка, дебеличкитѣ дрехи и тѣ сж закачени до вратата. Небето е цѣло покрито съ гжсти облаци. Пжтьтъ е вече доста разкалянъ. Влага прониква до коститѣ. Не е за излизане. Но що? Да не се уплашимъ отъ баба Марта! Неведнѣжъ буря ни е гонила отъ планината, мокри до кости сме били, и сме пѣли бодри пѣсни, и Слънчо нашия приятель старъ, не закжснѣва да се яви и ни стопли съ блага бащинска милувка. Не се плашимъ ние. Рано сутринъта, още въ тъмно сме на пжть. Сборниятъ пунктъ е трамвайната спирка въ Лозенецъ. Чакаме се. Ето далечъ изъ мрачината, човѣшки сѣнки ни приближаватъ. „Наши“. Всички съ раници на грѣбъ. Още не достигнали до насъ, чува се изъ мрака, веселитѣ имъ поздрави - „Само Божията Любовь носи Пълниятъ Животъ“. Дружни гласове отговарятъ сжщото. Събираме се, изчакваме се и изведнѣжъ пѣсни, една, двѣ, три. Съ насъ е Той - Учителътъ. Гледа ни ласкаво съ усмихнати очи. Дъждъ ли, бури ли? Нека, ако ще и потопъ да стане - щомъ сме съ Него, не ни е страхъ. Полѣка се развидѣлява. Тукъ-тамъ се разкжсватъ облацитъ, блесна по нѣкоя звѣздица. А въздухътъ свѣжъ, приятно се диша. Тръгваме. Внезапно дъждътъ се прѣсѣче въ мекъ пухкавъ снѣгъ. Бързо напластява земята. Сѣкашъ природата изпраща своитѣ бѣли снежинки да приготвятъ пжтя прѣдъ насъ съ своитѣ чисти нови килими. Хрупъ, хрупъ, хрупъ, чува се лѣко прѣщане по снѣга отъ стжпкитѣ ни. Витоша прѣхвърля прѣдъ лицето си тѣнѣкъ воалъ, като че се крие, като че се смѣе и иска да ни каже: „Намѣрете ме дѣ, скрихъ се отъ васъ“. Но ние знаемъ гдѣ е тя. „Ето я“. По чудната нова свѣжестъ що лѣха отъ нея, по изобилния животъ що навлиза въ гърдитѣ ни, по радостъта що вд-

ишваме заедно съ въздуха. „Тя е тамъ“. Разбираме кждѣ е тя. Ще минемъ дългия пѣть - тухларницата отдѣсно, послѣ заспалото село Драгалѣвци, послѣ воденицитѣ надъ тѣхъ, петъ, шесть, десетъ, двадесетъ, тѣ всички тракатъ. Ще оставимъ манастиря встрани и нагорѣ, нагорѣ, право при нея. Дорде стигнемъ въ селото, снѣгътъ вече доста е натрупалъ. Нѣма да отминемъ топлата одая на кръчмаря. Той ни посрѣща ухиленъ до уши, още че не е взелъ да ни прѣгрѣща. Мисли си сегатия ще извадятъ, солени закуски, мезета и ще падне едно пиене... И той вече мислено вижда изпразненото си отъ насъ цѣло буренце, гроздовица или сливовица. Но неговата изненада нѣма прѣдѣлъ, когато видя, че върху широката му готварска печка, ние сложихме нашитѣ чайници, нашитѣ лѣскави гюмове, котлета... Остана съ зяпнали уста и увиснали рѣще. Но ние скоро върнахме доброто му разположение съ нашитѣ хубави пѣсни, що като бисеренъ герданъ се занизаха, всрѣдъ снѣжната навѣнъ виелица. Гдѣ е чулъ той такива хубави пѣсни отъ 150 гърла, топли гласове да пѣятъ въ хоръ. Гдѣ е видѣлъ той такова чисто веселие. Платихме му топлата вода, за дървцата, съ които я приготви, за да се напиемъ съ чай. Всѣ пакъ той остана доволенъ и извика слѣдъ насъ: „Елатѣ пакъ“. Потеглихме по нанагорницето, снѣгътъ прѣстана. Небето се изясни, потѣватъ нозетѣ въ мекия снѣгъ. Гората е небивало красива, дървѣтата сж натегнали отъ снѣгъ. Буйно се спуща по скалитѣ планинската рѣка. Тя пѣе шумно, разнася своята дѣтска радостъ, като че ли плѣска съ рѣще, като че ли сж нѣкакви невидими другарчета, на които иска да разкаже хубави приказки, за снежниятъ великанъ останалъ горѣ на най-високия връхъ. Навлизаме вече съвсѣмъ въ бѣлото царство. Наистина само бѣло. Слѣнцето разстила по пѣтя свѣтла бѣла мантия отъ бисери що блестятъ ослѣпително. Всѣки хѣлмъ, всѣка долчинка, шубракъ, клонче, пѣпка е получила обилно отъ тѣзи слѣнчеви бисери, що слѣнцето само изпива съ жадни уста и така бодро, и така весело се втурва по ведрия сводъ. Врѣдомъ бѣлина. София е потѣнала въ сива мъгла. Стара планина, проточила дългиятъ си бѣлъ грѣбъ, като уморено добиче, пѣтува изъ вѣчността. Отсамъ Люлинъ сребърно бѣлъ е въ ослѣпително сияние. Оттатѣкъ Рила и неуловимитѣ свѣтли очер-

тания на Родопитѣ. Не зная, но струва ми се, че днесъ ржката на великъ майсторѣ се е размахала и рисува на своето неизмѣримо платно, една отъ най-хубавитѣ си картини. Изъ въздуха лети самотна снежинка и пада върху ржката ми. Колко е нѣжна. Колко чиста и красива е тя! Прилича съ подпечатано, съ тайнственъ талисманъ писмо. Откъдѣ идвашъ мила? Гдѣ се роди твоето небѣсно дихание? Чи нѣжни прѣсти изработиха твоитѣ неземни дрехи? Или ти самичка, такава хубава прѣкрасна. Стори ми тази милость, дай ми разковничето си и азъ да стана тѣй чиста и хубава. Но тя неусѣтно се стопи и стана кржгла капка...О, а пѣкъ азъ искамъ да остана, вѣчно хубава и млада. Тя си отидѣ, като че ли не е била. Тя капка и снежинка.

По снежниятъ skutъ на Витоша се извива тѣмната линия на моитѣ спжтници. Колко е красиво. Тѣ приличатъ на поклонници, които се устрѣмили къмъ приказна страна обителъ. Бѣли мѣгли живописно се носятъ прѣдъ насъ, приближаватъ се, отдалечаватъ се, ту като гжста непрогледна завѣса, ту за мигъ ставатъ съвсѣмъ непрозрачни, като тѣнко було и изчезватъ, като че ли не сж били. Хубаво е навалялъ снѣга, дори прѣспи вѣтѣра е навялъ, че е затрупалъ всички пжтеки. Но грижа ли ни е? Бавно, бавно, сами си пробиваме пжтъ, кждѣ съ нозѣ, кждѣ се утѣркаляме, проправяме широка и дълбока пжтека. А слѣдъ насъ може да мине и натоварена кола. Обръщамъ погледа и къмъ града. А той горкиятъ, покритъ съ тѣмна пушилка, а подъ нея, стотици хиляди народъ, диша ли диша чистъ въздухъ. А горѣ при насъ, музика неземна, музика за неземната симфония що иде къмъ насъ донесена отъ вѣтѣра и свѣтлината да тича надъ свѣта, като цѣлебна милувка. Едва долавямъ нѣкои нѣжни думи:

Елатѣ при насъ, елатѣ
Забравете всички грижи, елатѣ
Пийтѣ небѣсниятъ нектаръ, пийтѣ
Дишайтѣ, пѣйте съ радость.

Понѣкога Учителѣтъ застава и ни чака. Лицето му е тѣй бодро и хубаво, като че ли ей сега слиза отъ небето. Гдѣ сж годинитѣ му? Гдѣ сж бѣлитѣ му власи? Не, нѣма ги. Тѣ всички сж бѣлота и чистота, красота и вѣчна благость. Какъ ласкаво ни гледа. Нарича ни герои и пита дали нѣкой не е изостаналъ, дали всички

сж тукъ. И стари, и млади край Него изглеждатъ на еднаква възраст. Еднакво нагоръ, неуклонно ни зове снежниятъ връхъ. Еднаква обичъ грѣе въ всички сърдца. Това е обичъ на планината, на всѣлената, на Учителя, една е тя, една е тя.

Съ насъ има и дѣца. Тѣ се катерятъ по стѣпките на голѣмитѣ. Лицата имъ са зачервени, грѣятъ отъ радостъ и здраве. Витоша прави това. Тя е стара магьосница, хранилище древно на безсмъртенъ елѣксиръ и който пие отъ него, става вѣченъ, като природата.

Легендата говори, че нѣкога тукъ, индийскиятъ Учителъ Рама е получилъ своето първо посвѣщение. Та що, не е ли билъ и той Учителъ, като нашия Учителъ, разбиралъ великото значение съ близостъта, съ природата. Това е тайната. Тукъ е ключътъ на загатката. Ако Рама е видѣлъ този чуденъ слънчевъ изгрѣвъ, що прѣди малко очитѣ ни видѣха, това румено огнено кжлбо, което излѣзна отъ планинскитѣ глѣбини и се устрѣми къмъ синия лазуръ. Не е ли билъ и той сжщо като насъ, удивенъ и възхитенъ, прострѣлъ ржце и неволно извикалъ: „Боже, Боже Великъ Си Ти“. Ето го, яви се, издигна се нависоко, като на сцена отъ облаци, извика ни: „Добрѣ дошли“ и се скри задъ тѣхъ.

Пълзимъ по дълбокия мекъ снѣгъ. Често потъваме по-дълбоко въ него, търкаляме се и пакъ поемаме нагоръ. Пжтниците прѣдъ насъ приличатъ на тайнствени видѣния, водени отъ сигурна ржка. Питамъ се за мигъ: „Кои сж тѣзи, които не се страхуватъ отъ студа, прѣспитѣ и изкачватъ снѣжната планина. Безумни ли сж тѣ, както ни наричатъ по-умнитѣ отъ умнитѣ, които знаятъ гдѣ е красотата. Неотстѣпни поклонници на живота природа. И сега, като прастари езичници, завърнали се къмъ своето първично и здраво поклонение. Бѣлота, бѣлота, чудна приказна бѣлота. Ето ни вече горѣ до обилния бистъръ изворъ. Тукъ натрупваме дърва, правимъ голѣмъ огънь и простираме ржце къмъ пукашитѣ главни. Отъ дрехитѣ ни се вдига обилна пара. Лицата ни платятъ отъ горѣщина. На огнището кипятъ дузина чайници - гюмове. Раницитѣ се развързватъ, върху снѣга се простиратъ голѣми кърпи. Върху тѣхъ се слагатъ бѣли кржгли самуни, сирене, маслини, халва, буркани съ мѣдъ, масло, мармаладъ. А ето и димящи варени картофи, току-що извадени отъ котленкитѣ,

крѣхъкѣ празѣ, соль, чубрица, чесънѣ, чай съ много лимонѣ.

Слѣнцето се показва иззадѣ бѣлитѣ разпокжсани облаци и като че ли се изсмѣ съ гласѣ, на тази жива картина, на толкова блага що то е създало изржкоплѣска и пакѣ се скри. Но, когато слѣдѣ това запяхме, когато се занизаха нашитѣ живи пѣсни, то не се стѣрпя, изкочи иззадѣ облацитѣ, спрѣ се всрѣдѣ небето и почна тихо да пригласѣ.

Тржбятѣ за пжтѣ, за връщане. Готови сме. Заставаме до подножието на грамадната скала, сега затрупана съ прѣспи. Оставяме раницитѣ на снѣга. Той, Учителѣтѣ сваля шапка. Сжщо правятѣ и братята. Къмѣ висинитѣ на това свѣто мълчание на природата се понася нашата благодарствена молитва. Ахѣ какѣ кѣнтѣха избранитѣ ясни, топли, чисти слова на „Добрата молитва" и „Отче нашѣ". Като че ли никога досега, не е имало по-подобаващо мѣсто да се произнесе такава благодарствена молитва. Учителѣтѣ каза да се изгаси огнището. Работата всрѣдѣ хората отново ни зове. Сбогомѣ Богове на планината, вие незнайни чудотворци!

Вѣ селото долу, снѣгѣтѣ се разтопилѣ и пжтищата сж потѣнали вѣ калѣ. Ливнали мжтни води, локви, бари, студѣ, вѣтѣрѣ, мразѣ. Но що ни е грижа? Не носили всѣки отѣ насѣ сега вѣ гѣрдитѣ си по една отломка отѣ вѣчната красота, която днесѣ приехме горѣ отѣ щедри ржце. Може по цѣлата свѣтовна долина, да има сега калѣ и сивота, но вжтрѣ у насѣ е чисто и свѣтло. Вѣ гѣрдитѣ ни пѣятѣ, вѣчнитѣ Богове на планината, симфонията на снѣга и слѣнцето".

Това е една екскурзия описана отѣ Олга Славчева. Тя бѣше много мила, симпатична сестра, игрива и вѣчно пѣй. Тя даде думитѣ на „Паневритмията". Вѣчно пѣй, пише, поетеса. Имаше барака на Изгрева, кждѣто живѣше. Прѣди това живѣше вѣ София при единѣ нашѣ послѣдователѣ, който бѣше директорѣ на „Гранатоитѣ" надѣ Перникѣ, казваше се Русевѣ. Послѣ си направи малка барачка на Изгрева.

Ако трѣбваше да разкажемѣ послѣдователно по етапи екскурзиитѣ до Витоша, то можемѣ да кажемѣ слѣдното:

I. етапѣ - сборенѣ пунктѣ, бѣше послѣдната спирка на трамвая, кждѣто сега е хотелѣ „Хемусѣ", вѣ

Лозенецъ, кждѣто на едната страна бѣше държавната печатница. Тамъ се събирахме. Оттамъ трѣгвахме пѣшъ. Като се изкачимъ на баира, по надолу, на лѣво, на нѣколкостотинъ метра имаше тухларна фабрика. Отлѣво имаше едно кладенче. Обикновено краенъ сборенъ пунктъ бѣ кладенчето.

II. етапъ - трѣгваме пѣшъ до с. Драгалѣвци. Запѣтвахме се по рѣката, кждѣто имаше една до друга воденици, които вѣчно тракаха. Минавахме покрай тѣхъ. И първитѣ екскурзии бѣха дотамъ, кждѣто сега е първата лифтова станция сега. Слѣдъ това трѣгвахме пѣшъ.

III. етапъ - слѣдъ това трѣгвахме по една долчинка, нагорѣ, стрѣмна безъ пѣтеки, и така излизахме до поляната, която е подъ „Бай Кръстю“, подъ шосето за „Алѣко“. Тази голѣма поляна бѣ удобна за почивка. Отлѣво имаше единъ изворъ. Тамъ прѣкарвахме извѣстно врѣме.

IV. етапъ - дойде урѣчениятъ день, който го описахъ и Учителѣтъ съ приятели отидѣ и откри, онова мѣсто, което бѣше нашия бивакъ, на „Желѣзнитѣ врати“ нарѣченъ отъ Учителя впоследствие „Елъ Шадай“.

Понякой пѣтъ на бивака излизахме нагорѣ по планината. Спомнѣмъ си, че единъ день младитѣ братя прѣдложиха отъ „Елъ Шадай“ да отидемъ до Черни връхъ. Азъ бѣхъ тамъ. Врѣмето бѣше много неблагоприятно. Вѣтърѣтъ бѣ студенъ. Учителѣтъ трѣгна съ насъ съ една неохота. Трѣгна нагорѣ. Групата бѣ вървѣла при крайно лошо врѣме. Бяха стигнали донѣкждѣ и послѣ се върнахме, понеже врѣмето не ни позволи. Върнахме се крайно разочаровани и въ голѣмо напрѣжение.

Ходихме по-късно на екскурзии на полянитѣ надъ Бистрица. Ходехме и на Резньовѣтъ. Изкачвахме се единъ-два пѣти на Черни връхъ.

Николай Дойнов

Въ дома на Отца

Въ домъ-тъ на Отца моего много жилища има. Ев. Иоанна 14:2.

Има единъ стихъ нѣкждѣ изъ Евангелието, ще го намѣрите, азъ само ще го цитирамъ, а вие ще си го намѣрите: „въ дома на Отца вашего много жилища има“.

Мисля, това е една интимна бесѣда, която Христосъ е ималъ съ своитѣ ученици. Думата „Домъ“ има нѣколко смисъла: нѣкой пжть има физически смисълъ, а нѣкой пжть духовенъ. Подъ думата „домъ“ всѣкога разбираме нѣщо идейно. На земята най-възвишеното, най-идейното, това е домътъ. Слѣдователно, домътъ, туй възвишеното, трѣбва да бжде съграденъ разумно на земята. Основата на домътъ сж майката и бащата, стѣнитѣ на този домъ сж дѣцата, а покривътъ, керемидитѣ и другитѣ нѣща сж всички ваши приятели, които ви съчувствуватъ. За да се съгради домътъ, човѣкъ най-първо трѣбва да вѣрва въ разумното въ свѣта. Безъ вѣра, интелигентностъ не може да има. Азъ вземамъ вѣрата не въ смисълъ на вѣрвания: вѣрата, това е основа на интелигентността, а интелигентността е основа на живота, а животътъ е основа на всички радости, които ние изпитваме. Слѣдователно, ако ние не свържемъ по този законъ нѣщата, ако не съградимъ домътъ така, всѣкога може да изпитваме единъ горчивъ животъ и домътъ постоянно ще се руши. Не е въпросъ само да градимъ и събаряме, но онова, което съградимъ, трѣбва да бжде здраво. Нѣкой казва: „трѣбва да вѣрвашъ“. Въ какво? Вѣра може да има само въ едно нѣщо; може да вѣрвашъ само въ Любовьта. Нищо по-вече! Тѣй е. Вѣрвашъ ли въ Любовьта? Само въ Любовьта може да се вѣрва, а всѣко друго вѣрване е лъжа. Азъ опрѣдѣлямъ така. Но казватъ: „въ какво трѣбва да вѣрваме?“ – Въ Любовьта! И именно тамъ е слабата страна на съврѣмения свѣтъ, на съврѣмненото общество, на съврѣмнитѣ религии – слабостъта имъ е, че тѣ не вѣрватъ въ Любовьта. Тѣ въ всичко друго вѣрватъ, но не и въ Любовьта. Любовьта не е обектъ за тѣхъ, тѣ само проповѣдватъ за нея.

Христосъ казва на своитѣ ученици: „въ дома на Отца вашего много жилища има“. Христосъ туря единъ специаленъ смисълъ въ думитѣ: „въ дома на Отца вашего много жилища има“. Ако нѣкоя душа дойде на земята и не се облѣче съ такъво тѣло, подобно на вашето, питамъ ви: може ли тя да се прояви? Слѣдователно, тя ще си създаде единъ домъ, съотвѣтствуващъ на нуждитѣ на физическия свѣтъ. Сега онѣзи, които не разбиратъ дълбокия смисълъ, често се оплакватъ отъ своитѣ тѣла, какъ може тѣ да сж домове и жилища на тѣхнитѣ

души. За примѣръ: ние се оплакваме често, че не можемъ да ядемъ, т.е. не че не можемъ да ядемъ, но че искаме много да ядемъ, а то е грѣшката. Прѣзъ цѣлия си животъ отъ 100–120 г., три пѣти като ядешъ на денъ, полекичка, по малко ще ядешъ и ще опитвашъ, колко ще ядешъ, все ще се наядешъ единъ денъ. Не се безспокой, ако единъ денъ не си ялъ сладко, все-таки единъ денъ ще се наядешъ сладко. А сега всичкиятъ споръ въ свѣта е за яденето, и яденето разваля всичкото щастие. Не че нѣмаме, ние имаме, но въ насъ всѣкога сѣществува едно недоволство, че нашата кѣща не е такъва, каквато трѣбва, нашето ядене не е такъво, каквото искаме. Ние мислимъ, че на другитѣ хора яденето е по-хубаво. Влѣземъ въ една кѣща, тя е много хубаво мобилирана – съ столове, пружини, плюшове, и като погледнемъ, казваме: „живѣе се въ тая кѣща“. Но, споредъ мене, тя не е здравословна: азъ като влѣза въ една кѣща, гледамъ дали има южни прозорци и прозорцитѣ голѣми ли сж, ако има такива и влиза изобилна свѣтлина, казвамъ: „тази стая е хубава“, а ако нѣма голѣми прозорци и завѣситѣ сж спуснати, казвамъ: „тази кѣща не е хигиенична“. Сега за примѣръ, ние, съврѣменнитѣ хора, така сме мобилирали нашитѣ кѣщи, че много нѣща трѣбва да се изхвърлятъ навънъ. Прозорцитѣ трѣбва да бждатъ голѣми, трѣбва да влиза прѣзъ тѣхъ изобилна свѣтлина, тя е необходима за дома. И Христосъ казва: „въ дома на Отца вашего много жилища има“, хигиенично направени, първокласни, но, казва, слѣдъ като живѣете въ тия, сегашнитѣ, кѣщи, ще влѣзете въ онѣзи жилища и тамъ ще разберете хубостъта на живота. Сега ние като кажемъ, че има небесни жилища, казвате: „ще се мре“. Не, то е едно криво схващане. Нѣма никакво умирање! Чудни сж хората! Нима, за да минешъ отъ една стая въ друга, трѣбва да умрешъ? Щомъ се говори за небесна кѣща, казватъ: „ще се мре“. То е просто излизане отъ едно нехигиенично жилище въ друго хигиенично, напущане на единъ организъмъ. Когато една душа, която е живѣла въ волска кѣща – азъ пакъ ида до едно изкушение да направя едно сравнение, да кажа тоя примѣръ: когато една душа, която е живѣла въ една волска кѣща – защото всѣка една кѣща си има своя емблема – и е достигнала до едно развитие, нима е нещастие да напусне волската

кжца и да мине въ човѣшка? Нѣкой ще пита, възможно ли е? Възможно е. Нѣкой ще каже: „докажи го“. Мога да го докажа, но сега нѣмамъ врѣме. Въ единъ часъ не се доказватъ тия работи. И сегашнитѣ хора иматъ смжтно понятие затова, като мислятъ, че въ нѣкой отношения човѣкъ седи по-горѣ отъ вола. Но има много волове, които сж по-умни отъ хората. Писанието казва: „волътъ познава господаря си, а Израилъ не познава Бога си“. Питамъ: „онзи волъ, който познава господаря си, и онзи човѣкъ, който не познава Бога си, кой отъ двамата е по-уменъ? — Волътъ е по-уменъ. И, слѣдователно, нашата интелигентность седи само въ това, да познаваме Любовта като основа на живота, която съзижда вѣрата, а вѣрата дава основа на интелигентността, а интелигентността туря основа на сегашния животъ, а чрѣзъ този животъ познаваме Бога по единъ обективенъ начинъ. Нѣкои казватъ: „покажи ми Бога“. Не, не, Богъ не е нѣщо материално, не е външно. Той е нѣщо вътрѣшно. Тогава ние можемъ да го познаемъ и да го опитае само чрѣзъ закона на Любовта. Какъ дѣтетото познава майка си? — Чрѣзъ Любовта. Какъ майката познава дѣтетото си? — Пакъ чрѣзъ Любовта. И кои дѣца сж най-интелигентнитѣ въ дома? Най-интелигентни сж ония дѣца, които майката обича най много. Нѣкой пжтъ ще каже майката, че обича нѣкои глупави дѣца. Не, туй не е вѣрно. Никога не можете да обичате единъ глупавъ човѣкъ, и когато майката люби своето дѣте, непрѣмѣнно туй дѣте е интелигентно. Сега вие, майкитѣ, ще кажете: „докажи това!“ И на васъ мога да го докажа, но нѣмамъ врѣме. Нѣкои казватъ: „свѣтътъ не ме обича“. Стани интелигентенъ, уменъ и ще те обичатъ. Сега въ какво седи Любовта? Нѣкои казватъ: „мене ме обичатъ“. Но ако вие на земята имате само единъ човѣкъ да ви обича, то е достатъчно. Да ви обича единъ човѣкъ, това значи съзнателно да ви опитва. И азъ ще ви покажа признацитѣ на тази Любовь. Въ присжтствието на този, който ви обича по божественъ начинъ, каквато скърбъ и разочарование да имате, веднага ще ви олекне, и ще замязате на една птичка въ пролѣтътата, веднага ще изчезне всѣка тъмнина отъ васъ. И затуй благото ни въ Бога е голѣмо, защото Той ни обича. Може грѣховеѣтѣ ни да сж тежки, колкото земята. Но щомъ като идемъ при Бога, всичкитѣ ни грѣ-

кове ще се стопятъ въ Неговата Любовь, и ние ще кажемъ: „слава Богу, освободихъ се отъ грѣховетѣ си, олекна ми“. Достатъчно е единъ пжтъ да видишъ Бога, ама да Го видишъ! Нѣкой казва: „мжчно може да се види“. Веднажъ като го видишъ, всички грѣхове ще се заличатъ, но да Го видите. А за да Го видишъ, трѣбва да Го любишъ. И за да те види нѣкой, трѣбва да го любишъ. Нѣкой казва: „азъ много те обичамъ“, а като направя нѣкоя погрѣшка, той не ме обича.

Любовта не вижда никакви погрѣшки, колкото и да ги направишъ. Ще кажете: „хора сме на земята“. Не е въпросътъ за погрѣшкитѣ, но въ благородния човѣкъ, въ любещия човѣкъ има съзнание, той казва: „моята постжпка е такъва“. Той не чака комисия, не иска адвокати, а веднага казва: „моята постжпка не е права“, свършена работа. Туря я на божественитѣ възни. Сега и въ много църкви — има евангелски църкви, православни и др. — като влѣзешъ, всички иматъ единъ методъ. Грѣшникътъ ще иде и ще му докажатъ, че е грѣшникъ. По нѣкой пжтъ той отрича, докато най-послѣ признае и каже: „съгрѣшихъ“. Туй съгрѣшаване е — въ участъка, тамъ ще те питатъ: открадна ли? — „Не“. „Открадна ли“? — „Не“. Ще кажатъ: „турете го на земята: 1, 2—20“. „Чакайте, ще кажа“, слѣдъ 25 казва: „откраднахъ паритѣ“, казва грѣшката си. Сега ние всѣкога очакваме дърво. И затуй казваме, че дървото излѣзе изъ рая, но туй дърво излѣзе изъ рая, не да бие хората, а за да расте. То е божествената прѣчица. Като направишъ една погрѣшка, трѣбва да кажешъ: „туй е погрѣшка, не трѣбва да я правя“.

Сега Христосъ казва: „въ дома на небесния Баща много жилища има“, които приготвява за васъ, и вие като имате тази прѣчица, туй съзнание, той ще ви извади изъ сегашната ви форма и ще ви тури въ тия бждещи жилища. Нѣкой пита: „далечъ ли сж много тѣ“? Не сж много далече. Азъ пакъ ще си послужи съ аналогия. Колко е далечъ човѣшката форма отъ мравешката форма, отъ формата на единъ микробъ? Но даже въ една мравка нѣма съзнание, че човѣкъ сжествува, даже мравитѣ не мислятъ, че хората сжществуватъ, значи, хората прѣдставятъ за тѣхъ единъ отвлѣченъ свѣтъ. Мравитѣ нѣматъ способностъ да видятъ тоя свѣтъ. И, слѣдователно, мравята трѣбва да придобие туй съзнание на човѣ-

ка, да влѣзе въ неговата форма и като се върне при мравитѣ, да имъ докаже съ формулитѣ имъ, че съществува човѣкътъ. Сега ние отъ това високо положение — отъ формитѣ на божествения свѣтъ — трѣбва да се смалимъ, да се смалимъ, за да докажемъ на хората, че има небесни жилища, т.е. красиви форми, дѣто болести не съществуватъ и дисхармония нѣма: той е единъ свѣтъ на пълно блаженство. „Ее“, вие ще кажете, „какъ тѣй, ние мислимъ, че човѣкъ, за да се зарадва, трѣбва да страда“. Тѣй е. Но въ небето е точно обратното. Тамъ, ако страдашъ, не може да се радвашъ никога. И скръбъта, това е единъ резултатъ на изопачения човѣшки умъ. И азъ мога да ви докажа това по слѣдния начинъ: майката вземе едно кило ябълки, изважда двѣ и дава на двѣтѣ си дѣца по една. Едното получило по голѣма ябълка, а другото, като погледне, почне да плаче, недоволно е. Защо е недоволно? Умътъ на това дѣте е изопаченъ. Майката каже: „моего ангелче“, но туй ангелче не мисли добръ: Туй е едно ангелче безъ крила. То казва: „ще ми дадешъ толкова, колкото и на другото, двѣ ябълки ще ми дадешъ“. Питамъ: защо е недоволно? То не е опитало вжтрѣшното съдържание на ябълкитѣ. Майкитѣ ще кажатъ: „дѣте е, не разбира“. Ами ние, голѣмитѣ дѣца, разбираме ли? Нѣкой си има малка кжщица, съ 3—4 дѣца, живѣе добръ, слава Богу, нѣма дългове. Но мине и види нѣкоя по-голѣма кжща, и въ неговия умъ се заражда мисълта да вземе пари на заемъ и иска да си направи кжща като оная на батя си. Заборчлява, дойдатъ страдания, и слѣдъ туй този братъ продаде кжщата и той остане безъ кжща. Ее, питамъ, кое съставя щастието на човѣка? Двоетажната кжща или кжщата съ единъ етажъ, въ която може да се живѣе, да има достатъчно свѣтлина, да бжде суха, да нѣма влага? Сега, въ небето, въ небеснитѣ жилища, атмосферата, въ която живѣятъ, е Любовта, защото тя съставлява въздуха на божествения свѣтъ. Вие като влѣзете въ този божественъ свѣтъ, ще дишате само любовъ, отвсѣкждѣ ще я възприемате и, слѣдователно, тя ще бжде необходимостъ за живота ви. Тя е атмосферата тамъ. Слѣдователно, всички хора еднакво можемъ да се ползуваме отъ въздуха, и богатиятъ има право и бѣдниятъ, тамъ нѣма разлика. Нѣкой казва: „той е богатъ, Господъ къмъ него е по-

добъръ, благословилъ го е". И тебе е благословилъ Господъ. Ако ти сж здрави краката, можешъ да идешъ на Витоша, да дишашъ въздухъ, а братъ ти ще седи въ кафене Панахъ. Кой е по-уменъ? Значи, благого е дадено на всички хора еднакво. И ако вземемъ проста храна, и тя е изобилна за всички, и водата е дадена за всички. И тѣй, ние седимъ и казваме: какви ще бждатъ икономическитѣ условия на свѣта? Но икономическитѣ условия зависятъ отъ любовта, която хората иматъ. Колкото любовта се намалява въ свѣта, толкова и икономическитѣ условия ставатъ по-тежки, хората ставатъ егоисти, и тогава всички почватъ да трупатъ кжщи и богатства. И най-послѣ като види Господъ, че тия доброволци не мислятъ да се изправятъ, казва: „съборете имъ кжщитѣ, тия дѣца да не си играятъ, на работа всички! Азъ ви пратихъ на училище да се учите на велики добродѣтели, да живѣете разумно". А не можете да правите кжщи, можете, но поне едно врѣме хората, като имаха кжщи, можеха да поканятъ нѣкой човѣкъ, а сега можете да имате кжща на два-три етажа, но като дойде нѣкой гостъ, ще кажете: „г-не, хотелъ има, съ тази кжща ние се прѣхранваме". И сега нашитѣ кжщи сж не да живѣемъ въ тѣхъ, а да се прѣхранваме отъ тѣхъ. Вмѣсто да живѣешъ разумно, ти ще се оплетешъ въ всички грѣхове.

„Въ дома на Отца вашего много жилища има". Не е както сега, съ жилищна комисия, която стѣснява гражданитѣ, и тѣ се оплакватъ, че комисията ги стѣснила. Чудна работа, стѣснила ги е комисията! Щомъ като нѣмашъ дърва въ кжщи, студѣтъ ще те стѣсни отвѣнка, но щомъ имашъ дърва, ще запалишъ собата и ще се разпуснешъ. Въ свѣта сега се иска любовъ, любовъ, и всѣки единъ отъ васъ може да бжде проводникъ на Божествената Любовъ. Може да бжде, и сегашнитѣ християни не вѣрватъ, че тѣ могатъ да бждатъ проводници на тая Любовъ. Ако седимъ съ тоя умъ, и слѣдъ 100 години нѣма да дойде любовта. Трѣбва Богъ да живѣе вжтрѣ въ насъ, а не да живѣе въ тѣлата ни. Той трѣбва да живѣе въ нашитѣ души, въ разумния ни животъ. И сега ние вѣрваме по-вече на хората, отколкото на Бога. Ако нѣкой вѣстникъ пише — както прѣди врѣме писаха — че нѣкой марсиянецъ е слѣзълъ въ Русия съ единъ апаратъ, и до мене дойдоха нѣкои вѣрващи да ме питатъ:

„възможно ли е жителитѣ на Марсѣ да посѣтятѣ земята?“ Толкозѣ културни ли сѣ станали, та сѣ могли да слѣзатѣ тукѣ? Казвамѣ, марсианцитѣ ако рекатѣ да слѣзатѣ тѣй както нашитѣ вѣстници описватѣ, това не е възможно. Не по този начинѣ тѣ слизатѣ на земята. Ние трѣбва да вѣрваме, въ какво? Да вѣрваме въ това, което е вложено вѣтрѣ въ насѣ. Сега всички искатѣ да ни убѣдятѣ, че ние не можемѣ да мислимѣ и да разбираме. Туй мислене нѣма да дойде изведнажѣ. Въ насѣ става единѣ другѣ процесѣ. Ние искаме всички нѣща изведнажѣ да станатѣ, но то е кривѣ методѣ. Въ природата нѣма такѣва бѣрзина, тамѣ има други процеси: всички божествени нѣща започватѣ микроскопически. Азѣ ще обясня, защо е така: когато единѣ прѣдметѣ се яви отѣ далече, той се вижда много малѣкъ, послѣ като се движи къмѣ насѣ, той се увеличава и става все по-голѣмѣ, и обратно, ако вие се приближавате, прѣдметѣтѣ става по-голѣмѣ, а ако вие се отдалечавате, прѣдметѣтѣ става по-малѣкъ, намалява се. Слѣдователно, увеличение и намаление подразбира, че ние се движимѣ въ двѣ противоположни посоки, и тогава ние имаме илюзия, че нѣкои нѣща растатѣ, а други се смалѣватѣ. Ако азѣ ви кажа, че нѣма нито растене, нито смалѣване, какво ще кажете вие? — „И тазѣ хубава. Нашитѣ учени хора го доказватѣ“. Азѣ ще ви кажа, че много нѣща има доказани отѣ науката, които не сѣ вѣрни, и има хиляди нѣща, които не сѣ доказани, а сѣ истински. Като казвамѣ: „не растатѣ и не се смалѣватѣ“, въ моя умѣ има друга идея. Ние схващаме, че има промѣни въ свѣта, промѣни на съзнанието. Чрѣзѣ физически промѣни въ съзнанието ти схващашѣ, че единѣ прѣдметѣ е станалѣ по-голѣмѣ или по-малѣкъ, съобразно съ твоето съзнание. И нѣкой казва: „азѣ го опитвахѣ съ ржката си“. Ти вѣрвашѣ ли на ржката си? Не всички хора схващатѣ голѣмината на единѣ прѣдметѣ еднакво. Попитай единѣ селянинѣ дѣ се намира еди-кое си мѣсто, той ще ти каже: „като прѣхвърлишѣ отѣ тукѣ 1/2 ч. ще стигнешѣ“. А ти вѣрвишѣ 3 ч. и казвашѣ: много дълѣгѣ е този бѣлгарски 1/2 часѣ. Другѣ пѣкъ ти каже: „много е далечѣ, 30 клм. има“. А ти трѣгнешѣ и слѣдѣ единѣ часѣ стигнешѣ и казвашѣ: много скоро дойдохѣ. Това е схващане на нѣщата. Хората нѣматѣ опрѣдѣлено схващане. Инженеритѣ иматѣ опрѣдѣле-

ни мърки, но когато провѣримъ, дали е вѣрно или не, всѣкога има едно малко заблуждение.

Сега тия небесни „домове“, които сж устроени много хигиенично, иматъ отлични градини — голѣми паркове има всѣки единъ домъ. И въ тия, новитѣ, жилища ще имате всичкитѣ органи, всичкитѣ приспособления, съ които да разбирате великата жива природа, въ която сега живѣете, да разбирате онѣзи процеси, въ които Богъ се проявява. Защото всичко, което живѣе въ свѣта, е едно проявление на Бога. Въ своитѣ мисли и дѣйствия ние можемъ да дойдемъ до много практически схващания. Ще кажете: „ако всичко е Богъ, тогава ние кждѣ сме?“ Дѣ е схващането: Богъ се проявява въ всичко. Той не е вжтрѣ въ проявеното. Когато азъ направя една картина, тѣ мислятъ, че Господъ като направи нѣщо, Той е вжтрѣ. Азъ въ картината ли съмъ? Ако боднете картината, менъ ще ме заболи ли? Азъ мога да имамъ едно морално страдание, но азъ съмъ вѣнъ отъ картината. Направя нѣкоя кжца, може да съмъ вѣнъ отъ кжщата и може да съмъ вжтрѣ въ кжщата. И когато кажемъ: „Богъ е направилъ свѣта“, подразбираме, че Господъ е въ всѣко едно камъче. И ако туй камъче се разруши и Богъ се разрушава, то е лъжливо схващане. Богъ по този начинъ не присжтствува въ нѣщата, Той е извѣнъ материалния свѣтъ, и ние не можемъ да го засѣгнемъ. Но когато разрушимъ нѣщо хубаво, което Той е направилъ, въ Него се хвърля една сѣнка, и той дойде и те отхвърли съ прѣста си, и ти втори пжтъ нѣма да помислишъ да разрушишъ едно божествено дѣло. Сега много учени хора има, ще напише нѣкой отъ тѣхъ нѣкоя книга да докаже, че нѣмало Господъ, и тогава Господъ какво прави? — Почне да го изсушава докато остане само кости и мозъкъ, и тогава го питатъ: „има ли Господъ или нѣма?“ Той е недоволенъ, ходи насамъ натакъ и като го турятъ на Огънь, пакъ го питатъ: „има ли Господъ или нѣма?“ Този Огънь е любовта. Той скача и казва: „нѣма Господъ“. Хубаво, усилва се този огънь, докато се разтопи тази форма въ него и тогава казва: „има Господъ“. Разбира любовта и казва: „въ какво заблуждение съмъ билъ!“ И сега за Толстой казватъ, че оглупѣлъ, едно врѣме билъ много великъ авторъ, писалъ много книги, но като се обѣрналъ къмъ Бога, оглупѣлъ. Питамъ: въ какво седи гениалността

на неговитѣ книги, прѣди да се обѣрне? Нека вземемъ „Война и миръ“. Какво е великото въ тоя романъ? Той е описалъ сжщността на нѣщата, но послѣ като проникналъ по-дълбоко, почналъ да говори за любовта. И когато ние почнемъ да говоримъ на хората за небето, всѣкога ни правятъ глупави. И сега достатъчно е единъ ученъ човѣкъ да покаже любовъ и да го считатъ най-голѣмия глупецъ. И когато младитѣ покажатъ любовта си, майката казва: „моятъ синъ оглупѣлъ.“ Сега дѣщеря ти, която не люби, е дѣщеря, а утрѣ като люби, тя не е твоя дѣщеря. „Ама той единъ день ще поумнѣе“. — Ти любишъ ли я? — Любя я. Ще кажете: „ама тя за тебе ли е?“ Коя е за тебе? — Тамъ онази, богатата. Кой е богатъ? — Онзи, който има любовъ. Който нѣма любовъ, той е толкова сиромакъ, като единъ, глистъ. Да, като единъ глистъ е сиромакъ. И тия хора, които сж като глисти, пробиватъ тунели. Казватъ: „учени хора сж тѣ“. Учени хора на дупкитѣ. Ние искаме отъ ученитѣ хора днесъ да турятъ единъ строгъ законъ, такъво възпитание на младежитѣ, та да ходимъ безъ детективи. Въ врѣме на войната, вървя по улицата и единъ ми пипа брадата, казвамъ: защо ми пипашъ брадата? — „Искамъ да видя дали е естествена“. Казвамъ: „естествена е“. Ее, питамъ, ние минаваме за едно общество, отлично е нашето общество, но трѣбвали да пипаме брадата, за да познаемъ естествена ли е или не? Не, не, по този начинъ, извинете, г-не, казвамъ, обръщамъ се къмъ него — „ти за любовта нѣщо училъ ли си?“ — „Аа, да, на младини“. Ами сега? „Сега съмъ единъ детективъ, изкарвамъ прѣхраната си“. Казвамъ: кривъ пжтъ си хваналъ, братко, и много злѣ ще свършишъ. Върни се както си билъ на младини. Турете любовта навсѣкждѣ, и въпросътъ ще се разрѣши.

И Христосъ казва: „въ дома на Отца вашего много жилища има“ — въ този домъ, въ който атмосферата е Любовь. Слѣдователно, да внесемъ въ нашитѣ домове тази атмосфера, да дишаме любовъ. И понѣкога като я опиташъ, мислишъ, че Богъ се е измѣнилъ. Не, той не може да се опетни никога, не може да стане измѣна въ него. Евангелиститѣ казватъ: „повѣрвай въ Исуса Христа и ще се спасишъ“. Азъ казвамъ тѣй: влѣзте въ този божественъ домъ и като дишашъ тази любовъ, ще бждешъ спасенъ и ти и домътъ ти, та нѣма нужда отъ вт-

оро спасение. Защото, по нѣкой пѣтъ, у англичанитѣ го има това, тѣзи, които сж спасени и се подхлѣзна-тѣ, тѣ втори пѣтъ трѣбва да се обрѣщатѣ. Че азѣ мога на нѣкой човѣкъ да обрѣна кисията и да взема паритѣ, това обрѣщане не е обрѣщане. Трѣбва да се проповѣдва учението: да живѣемѣ въ любовта, всѣко друго учение при сегашнитѣ условия е неестествено. „Повѣрвай въ Исуса Христа“, това се разбира въ този смисълъ: повѣрвайте, бѣди уменѣ, интелигентенѣ, изучвай законитѣ на живата природа, живѣй съобразно съ тия закони, съ онова, което Богѣ е положилѣ, повѣрвай и ще бѣдешъ спасенѣ, ти и домѣтъ ти – това е всичко. А тѣ мислятѣ, че като повѣрватѣ въ Исуса Христа, че той е дошълѣ и пострадалѣ на земята, съ това се свѣршва всичко. Той казва: „думитѣ, които ви азѣ говоря, сж духѣ и животѣ“, туй слово като приложите въ живота си, то ще ви спаси.

Азѣ ще ви приведа сега единѣ малѣкъ разказѣ за нѣкоя си светица. Тя е изѣ католишката църква. Екатерина Сиенска, млада мома, която се рѣшила да се не жени и да живѣе святѣ животѣ, понеже ѣ се явилѣ Христосѣ, и тя се е залюбила въ него, и казала: „за никого не искамѣ да се жения, азѣ отсега нататѣкъ стодихѣ се за Христа“. И започнала да живѣе единѣ чистѣ и святѣ животѣ не само въ килията си, но и на сиромаситѣ говорела за своя годеникѣ и имѣ разправяла за своята опитностѣ. Сега нѣкой си младѣ момѣкъ отѣ дворянско произхождение – случката е станала въ Италия – посѣтилѣ града Сиена. У него се зародила идеята да повдигне селянитѣ. Но гражданитѣ поискали да се освободятѣ отѣ него, хванали го и рѣшили да му наложатѣ смѣртно наказание. Той билѣ младѣ, на 25 год. Отивали католишкитѣ свещеници, говорѣли му за обрѣщане, но той казалѣ: „въ никакѣвъ Господѣ не вѣрвамѣ: ако имаше Господѣ, нѣмаше тѣй да ме накаже“. Най-послѣ рѣшили да изпратятѣ тази светица при него. Тя като отишла тамѣ, казала му: „много съжалявамѣ, братко, че ти сж дали само слама за постелка, това не е човѣшко“, и се обрѣнала да го гали. Вие сега ще кажете: „много човѣшки постѣпила“. Но той почувствувалѣ, че въ нея имало любовѣ, т.е. любовта ѣ къмѣ Христа се прѣдала на него и му казала: „колко съжалявамѣ, че ти дали само слама“. А той казалѣ: „ако

азъ бѣхъ видѣлъ по-рано тази млада жена, не бихъ влѣзълъ въ този дрангулникъ", т.е. би прѣдпочелъ да се ожени за нея. Защото слѣдъ 2–3 дена рѣшили да му отсѣкатъ главата. А тя му казала: „седни, братко, тури главата си на колѣното ми", и почнала да го гледи и да му говори. Вие ще кажете: „аа, това е грѣшно, не се допирай, ти си единъ голѣмъ грѣшникъ, затуй си влѣзълъ въ този затворъ". А тя му казала: „такива сж хората, но ако ние обичаме Бога, може да имаме Любовта му, и понеже ти отивашъ на небето, азъ бихъ желала, ако мога да те замѣстя, да замина по-рано отъ тебе". И той казалъ: „сега познахъ Бога. Искамъ отъ тебе едно добро да ми направишъ: утрѣ като ми отрѣжатъ главата, да ми я вземешъ и само да ми я похванешъ". И тя се обѣщала да му вземе главата. И като отишла, прѣди да му я отрѣжатъ, тя му пошушна-ла: „братко, ти си по-смѣлъ отъ менъ, а азъ съмъ ст-рахлива; ти седишъ по-високо отъ менъ и, като отидешъ на небето, помоли се зарадъ менъ, да се усили моята вѣра". Тя изпълнила обѣщанието, взела главата му и казала: „сбогомъ, братко!" А сега колко глави падатъ и ние ги ритаме навсѣкждѣ.

„Въ дома на Отца вашего много жилища има". И тия жилища сж жилища на Любовь. И сега нашитѣ умове и сърца може ли да станатъ жилища на тази Любовь? Казватъ: „каква е тайната на тия жилища?" Тайната е: тази велика любовь – да можешъ да приемешъ главата на този момъкъ и да кажешъ: „братко, тази глава пакъ ще се намѣсти". И за туй има стихъ въ Писанието, който казва: „тия кости и глави могатъ да останатъ на мѣстото, да оживѣятъ".

„Въ дома на Отца вашего много жилища има". И атмосферата на тия жилища, това е Божествената Любовь. Сега, ние ще кажемъ: когато идемъ на онзи свѣтъ. Онзи свѣтъ е вжтрѣ въ насъ. Ако слѣдъ 2 хил. години не можемъ да разберемъ този стихъ, ако слѣдъ двѣ хиляди години Христосъ не може да ни говори върху Божествената Любовь въ нашитѣ сърца, ако слѣдъ 2 хил. год. не можемъ да жертвуваме всичко за Бога, ние сме закѣснѣли, много сме закѣснѣли. Не казвамъ само за васъ, всички сж закѣснѣли, цѣлия свѣтъ е закѣснѣлъ. И тогава, Христосъ, който иде – когато казвамъ азъ, че Христосъ иде, тѣ мислятъ, че иде отвѣнка – всич-

китѣ тия затвори, всичкитѣ тия форми лъжливи, всичко туй ще се стопи, тъй както се стопяватъ ледътъ и снѣгътъ, и ще започне новото разбиране, онова, което ще бѣде проникнато отъ тази разумна Божествена Любовь.

И казвамъ сега: жената може ли да вземе главата на мъжа си? Защото всѣки день можете да вземете главата му. Нима когато вашиятъ мъжъ се е развратилъ, не му ли е отрѣзана главата? Отрѣзана е. Именно тогава ще му вземешъ главата, тогава, тогава, когато твоятъ животъ е вхтрѣ въ затвора, тогава има условие, тогава ти ще туришъ главата му на коленѣтъ си, а когато той е богатъ и има всички блага, нѣма нужда отъ тебе. Азъ искамъ тия нѣща да ги разбирате не буквално. Мъчно може да се служи въ свѣта безъ любовь, невъзможно е. Но влѣзе ли тази Любовь, всичко е възможно, и само тогава ще имаме една велика култура, дълбоки познания за природата, и ще се внесатъ нови методи за възпитание. Всички ще бѣдатъ радостни и весели. И дѣцата ни, и дѣщеритѣ, и приятели, и братя — навсѣкждѣ ще има радостъ и веселие.

„Въ дома на Отца вашего много жилища има“, казва Христосъ. И сега тия жилища сж приготвени за васъ. Готови ли сте сега вие, когато тукъ жилищната комисия ви е стѣснила, че нѣма мѣсто да живѣете, готови ли сте? Тамъ имате жилища. Ще кажете: „да ме пази Господъ“. Можете да опитате този великъ законъ. Ако вие вложите любовьта въ сърцата си и въ сърцата на всички, които сж стѣснени, ще се намѣри мѣсто въ София да живѣете. Туй е великото учение въ свѣта!

Азъ искамъ всички вие да бѣдете герои и да кажете: „ние познаваме любовьта“ и въ името на любовьта, на този живия Господъ ще придобиете друга форма, този животъ ще се разшири и тогава всички блаженства, които Господъ е опрѣдѣлилъ отъ памти-вѣка, ще влѣзатъ въ насъ и ще бѣдемъ радостни и весели, понеже знаемъ, че това е така, а не друго яче. И ще кажемъ като слѣпия: „едно врѣме бѣхъ слѣпъ, не виждахъ, а сега виждамъ“. А виждането става чрѣзъ човѣшкия умъ.

„Въ дома на Отца вашего много жилища има“. И тия жилища ви чакатъ. И тамъ, атмосферата на тия жилища е пълна само съ любовь. Нея ще дишате. Не само любо-

вѣта е като атмосфера, но има и живи извори, които постоянно извираатъ. Въ тѣхъ животътъ ще бѣде вѣченъ. Влѣзете ли тамъ, любовта е като жива вода, която ще разклажда вашата жажда, и, както казва Христосъ, „тамъ ще имате и живъ хлѣбъ“.

„Въ дома на Отца вашего много жилища има“. И сега Христосъ ви поканва слѣдъ 2,000 год., готови ли сте вие? Той казва: „отивамъ да ви приготвя мѣсто, и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема“. Ние чакаме тукъ да ни вземе Господъ, да ни занесе на небето. Не! Ти ще поканишъ брата си, той пъкъ ще покани другъ, така всички, цѣлиятъ свѣтъ, всинца ще трѣгнемъ на горѣ. Всѣки ще иде да покани брата си, вториятъ ще покани третиятъ и т.н., а двадесетиятъ и той ще иде да покани нѣкой. Изведнажъ всички ще трѣгнемъ. Нѣкой казва: „азъ да ида, че съ него каквото ще да става.“ Но тебе като повикатъ, ти ще идешъ да поканишъ другъ и тази покана на цѣлия свѣтъ ще се даде, на разумния свѣтъ. И тогава съ пѣсни ще влѣземъ въ новия животъ, за всинца ни е той, тамъ нѣма богати и сиромаси, тамъ всички ще бждатъ братя и сестри на Христа, а Христосъ ще бѣде нашия голѣмъ братъ.

Бесѣда, държана на 5.III.1922 год.

въ гр. София Турнферайни 10 часа сутринъта

Методи за укрѣпване на волята

I-ва година 3-та школна лекция

на I-ви окултенъ специаленъ класъ

8-III-1922 г. Срѣда въ 7-8 часа вечеръта

гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

III Лекция

Тайна молитва.

Сега имате единъ методъ съ всичкитѣ точки. Второто упражнение ще бѣде: Мѣстото на волята. Ще пишете по малко – половинъ листъ, послѣ пакъ ще извадишъ общитѣ правила. Повече отъ една страница нѣма да пишете. Само главното ще извадите. На кое мѣсто да я туримъ, защото волята още не е на мѣстото си. Сегашнитѣ хора сж хора безъ воля. Волята почва съ разумния животъ, дѣто нѣма разрушение. Азъ ще ви дамъ нѣколко правила да различавате въ себе си истинскитѣ волеви дѣйствия отъ другитѣ, които произтичатъ

безъ воля. То естъ волята ще вземете като най-висшето, което се явява. Вие ще бждете свободни, всѣки споредъ както мисли, тѣй ще се изрази, както схваща, както вие разбирате. Нѣма да се страхувате, нито да си казвате: дали азъ ще се изразя добре. Може да е криво – нищо не значи. Защото щомъ има у васъ страхъ, значи вие нѣмате воля да се изразите. Значи, трѣбва да имате воля да се изразите, макаръ и глупаво. Защото, единъ човѣкъ, който взема чуждитѣ мисли и минава за ученъ съ чуждото, е по-глупавъ отъ този, който изказва своитѣ мисли. Въ свѣта нѣма норма, кое е умно и кое е глупаво. Умното днесъ, може да стане глупаво утрѣ. За примѣръ, въ миналата култура хората сж се поздравявали като се цѣлунатъ съ езика си. Животнитѣ още иматъ този обичай. Сега ако двама души се срѣщнатъ и се поздравятъ съ езика. Сега е на мода да се поздравяватъ съ ржката си (ржкуването). Единъ денъ и това може да се замѣни съ друго.

Сега да чуете правилата за ученицитѣ. Четири правила има (въ негативенъ смисълъ). На прага за окултния класъ слушателитѣ трѣбва да знаятъ слѣдното:

1. Който единъ пжтъ се опита да поправи абсолютното, Божествѣното, се отстранява отъ класа.

2. Който два пжти не дойде на урокъ (безъ важна, неотложна причина), се отстранява отъ класа. Дълбоко въ душата си и прѣдъ съвѣстѣта си той трѣбва да знае какви сж причинитѣ, които сж го задържали. Важността на причинитѣ се прѣдоставя абсолютно на съвѣстѣта на ученика. Единъ ученикъ никога не трѣбва да лъже себе си. Ако той излъже себе си, той самъ по себе си е вѣнъ отъ класа.

3. Който единъ пжтъ не направи урока си, се отстранява отъ класа.

4. Три пжти ако стане взаимно нагрубяване между ученицитѣ, и двѣтѣ страни се отстраняватъ отъ класа. Между ученицитѣ сърдити хора абсолютно не се допускатъ.

5. Всичко, каквото става и се говори въ класа, е тайна на класа. Който се опита да изнесе нѣщо навнѣ (което не бива да се изнесе), се отстранява отъ класа.

Върху темата за човѣка нѣма да ви говоря. Ще ви дамъ само едно правило. Въ природата всичкитѣ млади

издънки иматъ стремежъ бързо да растатъ на горѣ, на височина. У тѣхъ има стремежъ да разстатъ на високо. А слѣдъ туй израстване почватъ да растатъ на дебелина. Този е методътъ и на художника. Художникътъ най-първо нахвърля общитѣ черти. То е височината, идеята, а послѣ хвърля сенкитѣ – това е разстене на дебелина. Значи най-първо въ всичко ще схванете общитѣ идеи, общитѣ черти, важнитѣ. За примѣръ, ако бихме нарисували човѣкъ, кое е най-важното? – формата, двѣтѣ очи, двѣтѣ уши, носътъ, устата, веждитѣ, неговата брада и челото – то сж най-важитѣ черти. А слѣдъ туй вече идатъ сѣнкитѣ. Ако нахвърлитѣ, да кажемъ, повече сѣнки, какво ще покаже това? – Че този човѣкъ е въ затруднение. Когато нѣкоя картина се тури въ тъменъ фонъ, показва, че обстоятелствата, при които той живѣе, сж неблагоприятни. И въ природата е тѣй: когато човѣкъ прѣкарва въ безсѣние, веднага природата нахвърля сѣнки около очитѣ. Туй показва, че е прѣминалъ една безсѣнна нощъ. Та затуй ученицитѣ сега ще учите да спите правилно. Първото нѣщо е сѣнътъ. Ще се мжитѣ да спите правилно. Ще си опредѣлите точно врѣме кога да си легнете. И като си легнете, ще си турите въ 5 или 10 минути да заспите. Тамъ ще упражнявате волята си и ще видите туй врѣме, което сте си турили, ако въ 10 минути заспите, наложили сте си волята. Ако мине половинъ часъ и не заспите, волята ви е слаба. Волята ще започнете отъ сѣня. Ще имате една гимнастика, много приятна и нѣма да си правите илюзия, че имате силна воля. Послѣ ще кажете на себе си: Тази вечеръ искамъ само на дѣсната си страна да спя. Ако сутринъта, слѣдъ като се събудите, се намѣрите на дѣсната си страна, иматѣ воля; ако се намѣрите на другата си страна, нѣма какво да се обезсърчавате. Правете опити! Може да направите сто опита. Послѣ чисто отъ окултно гледище сѣнътъ си има своето прѣдзначение. Той е училище въ астралния свѣтъ. И туй, което учите горѣ, ще го приложите долу. Ако не можете да спите, значи ако въ астралния свѣтъ не можете да учите, и на земята нѣма да можете да учите. Понеже като си спалъ, ти си бодъръ, умътъ ти е добръ, но щомъ се събуждашъ и не си разположенъ, въ астралния свѣтъ не си работилъ, както трѣбва. И цѣлиятъ день работата ти ще бжде, както

твоего сънно състояние. Ще кажешъ: Работата, която ми е дадена на сънъ, азъ искамъ да я свърша добръ. Отивамъ въ астралния свѣтъ да работя добръ. Сега вие заспivate и понеже искате да си почивате, за туй не може да намърите онѣзи, които искатъ да ви прѣподаватъ. Вие мязате на децата, които сж въ гората, а не сж въ своя класъ и кому тогава ще прѣдава учителятъ. Защото всѣки, който лѣга, не отива на училище, а въ гората, а послѣ казва: „Нищо не научих“. Като заспivate, ще кажете: „Сѣга отивамъ въ класъ“, защото и въ астралния свѣтъ, слѣдъ като учите и тамъ има разходки. И тогава ще си позволите една разходка, ще имате нѣкои планински върхове, нѣкой изворъ, и ще се върнете пакъ обновени, отъ тия приятни впечатления. Първото правило да се научите да спите правилно. Всѣки ще тури 5-10 минути за заспиване. Да опитате волята си. Може и 15 минути, 1/2 часъ, единъ часъ, но повече отъ единъ часъ, ако не може да заспите, тогава ще търситъ причината кждѣ е.

Сѣга, заедно съ съня, ще ви дамъ друго едно положение естествено – да медитирате и то върху джгата, да може да създадетъ една картина красива въ вашия умъ. На нѣкои може да вземе една година, две, три години, нѣкои може въ единъ по-късъ, краткъ срокъ да си произведе тази картина. Петъ минути ще медитирате върху джгата, да си я прѣдставите жива, тѣй както е въ природата, съ всичкитѣ ѝ краски, отчетливо. Туй ще ви послужи, като единъ стимулъ, да развивате въображението си. На единъ окултенъ ученикъ въображението е необходимо, понеже то е майка на идеитѣ. Може джгата да си я прѣдставите по слѣдния начинъ: че на западъ е слънцето, единъ черенъ облакъ къмъ изтокъ, а джгата отъ севѣръ къмъ югъ, слѣдъ единъ пролѣтенъ дъждъ. Или пжкъ отъ изтокъ е ясно, а тази джга е къмъ западъ, или каквото положение и да вземе, но тази джга въ ума ви единъ день тѣй да изгрѣе, както въ природата. Може да се спирате и по 5 минути, или по 10 минути да медитирате на день. Да видимъ кой отъ васъ ще може пръвъ да произведе тази джга. Азъ ви давамъ срокъ една година. Ще медитирате съ затворени очи и да виждате тази джга жива, картинно да изпжква. Най-първо, си я представете умствено, тя нѣма да е ясна, но послѣ ще

става реална. Може да медитирате и сутринъ и когато сте разположени. Какъвто и да бжде резултатътъ, вие все-таки ще се ползвате. Отъ този опитъ ще спечелите, нѣма да изгубите. Сутринъ може да медитирате, слѣдъ ядене не слѣдъ като минатъ 2-3-4 часа, тогава пакъ може. Вечерно врѣме може и прѣди обѣдъ. Вие ще си изберете най-благоприятното за васъ врѣме. Вие ще си изберете врѣмето. Нѣкои отъ васъ нарисувайте си тази джга. Ако искате пѣкъ нѣкои щомъ завали дъждъ и има джга, запомнетѣ обстановката, положението. Слѣдъ всѣки единъ дъждъ излизайте да провѣрвявате каква е джгата. Тази джга ще внесе единъ новъ елементъ вътре въ ума ви.

Друго едно правило противъ дразненето, което имате. Ще употребявате пѣненето, за да се тонирате по слѣдния начинъ. Щомъ дойде да се раздразните, ще изпѣете ДО, МИ, СОЛЪ, ДО. Ще ги изпѣешъ дѣсетъ пѣти. Тѣ сж основнитѣ тонове. Само че интересно е, учителятъ по музика щомъ се разсърди, забравя туй правило. Никой учителъ по музика щомъ се разсърди, не пѣе, ами съ лжка удря. Той, като се разсърди, да тури лжка на мѣсто и да свири, и да пѣе: ДО, МИ, СОЛЪ, ДО; и ще свърши работата. Послѣ върху тия четири тона азъ ще ви говоря какво означаватъ.

Първото правило: ще гледате всички да се хармонирате. Туй трѣбва да бжде естествено, да нѣма нищо прѣсилено. Хармонизиране, не подразбира всички да слѣзете на единъ и сжщъ уровень. Не, защото азъ опрѣдѣлямъ: еднообразието, споредъ менъ, е зло, а разнообразието – добро. Сега всички ще се стремятѣ къмъ разнообразието. Разнообразието това е качество, свойство на Духа. Тамъ, дѣто е Духътъ, всѣкога има разнообразие. Тогава прѣвеждамъ: разнообразието, то е изобилие, а еднообразието, то е сиромашия. И отъ окултно гледище, щомъ имате нѣкоя неприятностъ въ живота си, животътъ ви е еднообразенъ. Слѣдователно, туй зло е влѣзло въ живота ви, да ви създаде разнообразие. Щомъ имате нѣкаква спѣнка, страдание, мъכותия, туй показва, че животътъ ви е еднообразенъ и туй страдание е, за да се внесе едно разнообразие. Разнообразието е едно богатство, а богатството е необходимо за развиване на човѣшкия духъ. И туй страдание е само една прѣходна гама.

Тамъ едното правило казва: „Който корегира абсолютното“. То естѣ никога не корегирайте природата въ себе си! И всички, които сж се опитвали да я корегиратъ, всѣкога сж свѣршвали фатално, нѣма изключение. Може да направите опитъ, и той седи въ слѣдующето: Вземете природата, когато е създала трѣвопасни животни и хранете ги съ месна храна; ще видите какви ще бждатъ послѣдствията. Азъ правя разлика. Споредъ мене, злото е месоядство, а доброто е плодоядство, а не вегетарианство. Месото, всѣкога въ астралния свѣтъ, седи като емблема на злото. И когато искатъ да ви покажатъ, че постжпкитѣ ви сж лоши, ще ви дадатъ да ядете месо. Когато сънувате, че ви даватъ месо, значи вие вѣрвите по единъ неестественъ пжтъ. Когато говоря за човѣка, подразбирамъ духовния човѣкъ, защото двѣ сжщества живѣятъ въ тѣлото заедно. Азъ говоря за разумното сжщество. Двѣ сжщества живѣятъ сега, на които животътъ не схожда и за туй между тия двѣ сжщества и Божествѣния човѣкъ има борба, защото животътъ имъ е несъвмѣстимъ. И туй произтича отъ това, че нѣкои отъ клѣткитѣ, които образуватъ нашата храна, сж месоядни. Послѣ прѣзъ хиляди поколѣния клѣткитѣ сж месоядни. Макаръ ти да имашъ желание къмъ растителна храна, но у тѣхъ се заражда едно желание за месце; и вжтрѣ въ тѣлото; въ кръвта тѣ се ядатъ. Тия бѣлитѣ клѣтки въ кръвта водятъ борба и се ядатъ едни други. Тѣй че въ самия човѣкъ има война. Човѣкъ е вегетарианецъ само по идѣя, а вжтре става едно взаимно ядене, гълтатъ се тамъ. Сега сами ще турите идеята въ себе си да се храните съ плодове; тѣй умствено ще турите идеята. Тя ще работи, а за пълно вегетарианство, то е единъ въпросъ на вѣковетѣ още.

Достатъчно е вече.

Тѣзи правила (отъ методитѣ) ще бждатъ ржководно начало; вие ще си ги напишете. Този законъ ще го гласуваме и ще го прокараме. Туй азъ го наричамъ допълнение на закона. Ще го прѣгледате, ще се сжберете, нѣкои нѣща има да се допълнятъ, други да се извадятъ и тогава, вѣрху тия точки, азъ ще се спра да говоря.

И тогава азъ като влѣзна въ класъ ще ви поздравявамъ: „Безъ страхъ!“, а вие ще отговаряте: „Безъ тъмнина!“.

Сега искамъ да се самоопредѣлите, онѣзи, които може да слѣдватъ редовно, да се самоопредѣлятъ, добръ да се изпитватъ, да нѣма послѣ недоразумения. Педесетъ души сж достатѣчни. Та като се самоопредѣлите, тогава ще ви дадемъ формулата, както е: *Firurfen tao be aumen*. Ако не се самоопредѣлите добръ, тази дума е много опасна. Първата дума чисти, а втората дума „Тао“ тя съгражда. Но първо трѣбва да минете първата дума, тя ще ви прѣчисти. Двѣтѣ послѣдни думи сж много силни; тѣ сж думи, които съграждатъ. Безъ страхъ.

Ще употребите само излишното врѣме, което имате, азъ не искамъ да ви се погълне всичкото време. Само излишното врѣме, което нѣма кждѣ да се употреби, то е достатѣчно. За този класъ много врѣме не се иска. Тѣй щото, тамъ да не се срѣщне противорѣчие, нѣкои да се посвѣтятъ само на това не, само излишното врѣме. Когато Моисей е далъ своя законъ, казалъ: „Шестъ дена ще работя за себе си, единъ за Бога“.

Но първото правило за съня ще го спазвате. Той ще рѣши въпроса. Седемъ часа сънь за васъ най-много. Ако спите петъ часа, не се обръщате и безъ да се пробуждате, то е достатѣчно; но ако десетъ пжти се обръщате и петъ пжти се пробуждате, то е недостатѣчно. Отъ 10 часа вечеръта всички трѣбва да бждатъ на легло. Десетъ часа като дойде всички да бждатъ на легло. Туй не може да се каже като правило. Нѣкои може да си легнатъ въ 8 часа, други въ 10 ч., нѣкои иматъ работа до 11 ч., 12 ч., но правилото е: като легнешъ, слѣдъ 10 минути да заспишъ. Който остане слѣдъ 10 часа нататѣкъ, той не може да заспи. Сънь иде пакъ въ 12 часа. Има промежутѣци въ спането. Онѣзи, които заспиватъ по-рано, поглѣщатъ всичката прана, която е набрана и ти като легнешъ не можешъ да заспишъ. Ще чакашъ други да станатъ. Затуй, богатитѣ заспиватъ въ 4 часа, понеже бѣднитѣ отиватъ на работа, образува се единъ излишекъ. Но щомъ си турите единъ навикъ да заспивате, тогава тѣлото ви може да намѣри тази прана. Може да ви дамъ едно правило: по-късно отъ 12 часа не оставайте. До

12 ч. по-късно не. Когато искате да си почините хубаво, може да раздълите времето си. Легнете си рано, въ 8 часа. Уморени сте, изгубили сте енергии; яжте рано и въ 8 часа да сте на леглото си, да си почините, да наберете енергията, която сте изгубили. Пжкъ, когато имате енергия въ запасъ, може да останете по-късно. Тъ часоветъ сж: 8, 10 или 12.

Тайна молитва.

Тайна молитва значи, че ще се молишъ свободно, тъй както знаешъ. Тайна молитва значи: ще прѣкъснешъ всичко съ свѣта, ще затворите всички жици на телефона; да нѣма никакъвъ шумъ, ни приемащъ, ни прѣдаващъ. Ще затворите всички ключове съ свѣта, да не ви смущаватъ, нищо повече! Да останешъ съ себе си, да помислишъ малко самъ. Има разлика отъ медитация. Тия работи ще ги научите. Въ тайната молитва веднага ще се стремите въ 1 минута, въ 2 минути отгорѣ да останете свободни. То е просто обръщане ума къмъ Бога. Когато казваме „тайна молитва“, разбираме, както обръщаме погледа си къмъ слънцето, да погледнемъ. Щомъ помислишъ за Бога, то е молитва. То е достатъчно да помислишъ за Бога, то е най-красивата молитва. Въ този класъ тия въпроси постепенно ще ги засегнемъ и ще имате една ясна, категорична прѣдстава. Правете опити, ще провѣрвявате. Въпросътъ е за завладѣване на тѣлото си, да стане човѣкъ господарь.

Писмо на Учителя до Стефанъ Тошевъ

София, 08.03.1922

Любезни Ст. Тошевъ,

Съ приносящия ви изпращамъ единъ екземпляръ отъ бесѣдитъ.

Желае да успѣвате.

9-ти ще посрѣщнете както другъ пътъ.

Ний ще ви пишемъ по-послѣ.

Поздравъ вамъ и на дома ви.

Само Божията Любовь.

/Свещениятъ подписъ/

Четиритъ правила

III-та школна лекция на общия окултенъ класъ,
9.III. 922 г. четвъртакъ 7,30 часа въчеръта
ст. София ул Гурко Турнферайни 7.10 ч.в.

ЧЕТИРИТЪ ПРАВИЛА

Благославяй душе моя Господа./съвършено тихо/.

Тайна молитва!

Отъ всинца ви се иска редъ, порядъкъ дисциплина. Не азъ да ви я налагамъ. Азъ искамъ всъки отъ васъ самъ да може да си наложи дисциплина на своитъ мисли и чувства. А който не може самъ да си я наложи, да не идва. Ако вие не може да си налагате такъва дисциплина, не идвайте. И ако нъкой си позволи да дойде безъ тази дисциплина, тогава азъ не отговарямъ. Азъ искамъ абсолютна хармония. Отвънъ може да ме критикувате, но тукъ, който ме критикува, не отговарямъ за послѣдствията.

Когато единъ човѣкъ влѣзе въ храма Божий, трѣбва да знае, че туй е храмъ. Когато идва въ училището, да знае, че то е училище. Ако вие идвате тукъ да сравнявате вашето знание - колко знаете - нѣма защо да идватъ. Нали искате да бъдемъ приятели? А приятели можемъ да бъдемъ само когато изпълняваме закона на абсолютната любовъ, когато изпълняваме закона на мъдростъта, закона на правдата; тя е еднаква, не може да бжде изключение за никого. Законътъ тамъ е абсолютенъ. Любовта бива абсолютна и относителна; има абсолютна мъдростъ и относителна мъдростъ; абсолютна истина и относителна истина; абсолютна правда и относителна правда, абсолютно добро и относително добро. Ние вървимъ по абсолютното, а не по относителното. Относителното е вѣнка въ свѣта, да се разберемъ. Тѣй щото въ абсолютното едно мнѣние има, а въ относителното има много мнения. И само по този начинъ, трѣбва да знаете, може да имате съдѣйствието на небето. Небето е мѣсто на редъ и порядъкъ, мѣсто на дисциплина! Въ небето нѣма такива заповѣди, съ такива стражари както на земята, тамъ написани закони нѣма, но всъки носи написани закони вътрѣ или въ ума си, или въ сърдцето си, или въ Духа си, споредъ степента на развитието, което притежава съществото.

Сега, моето желание е, да ви освободя отъ ненужднитѣ страдания и мжчноти. Ако единъ ученикъ, който отива въ училището, и има мазолъ, има живеница въ крака си или болки въ корема, може ли да учи? Той трѣбва да бжде свободенъ. Ако този ученикъ е гладенъ, ако 3-4 дена не е ялъ, може ли да учи? Значи, храна трѣбва да има, дрѣшки трѣбва да има, всичко, което му е необходимо. Та, ако вие идвате съ вашитѣ грижи тукъ, нѣмаме нужда. Това не е сиропиталище, не е спасителенъ домъ. Въ недѣленъ день може да се счита за спасителенъ домъ, но тукъ е училище - здрави хора трѣбватъ. Който е боленъ, отвѣнка да стои, а който е здравъ, да дойде. Та, всинца може да бждетъ здрави. Ако сж болни, има извинение, но отвѣнъ да стоятъ болнитѣ. Въ една окултна школа хората сами ставатъ болни и сами ставатъ здрави. Сега на този въпросъ азъ ще ви отговоря направо. Когато излѣзохте отъ Бога болни ли излѣзохте? - Здрави. Слѣдователно, кой е причината, че сте болни? - Вие самите. Когато излѣзохте отъ Бога, невѣжи ли излѣзохте или учени? - Учени, а не невѣжи. Сегашното ви невежество се дължи на това, че сте изяли и испили всичко. А като сте изяли и испили всичко, осиромашали сте на физическото поле.

Сега ще пристѣпимъ къмъ положителния животъ. Да оставимъ далечното минало и далечното бждаще, а да се позанимаемъ съ настоящето.

Когато нѣкой съврѣмененъ авторъ рѣши да напише нѣкоя книга въ видъ на разказъ, нѣкой романъ, той има два обекта: единъ герой и една героиня. Героятъ е мжжъ, а героинята е жена и около тия двамата герои този авторъ разпрѣдѣля всички други лица и направя разказа си интересенъ. Сега азъ задавамъ въпросътъ: защо му сж тия двама герои? Героятъ мжжъ подразбира героинята жена и героинята жена подразбира героя мжжъ. Унищожите ли вие единъ герой, другиятъ самъ по себе си изчезва. И човѣкъ има два героя въ себе си. Кои сж тѣ? Азъ ще ви ги кажа. Първиятъ герой е умътъ, а вториятъ герой е сърдцето. Около тия двамата герои, авторътъ, значи, Духътъ - авторътъ е Духътъ, който си избира двамата герои - умътъ и сърдцето - и върху тия двамата, той съзижда своя разказъ, нареждатъ се тамъ всичкитѣ други лица. Сега, този авторъ

подрабира своитѣ герои. Той точно ще опрѣдѣли въ какво сѣди геройството на героя и на героинята придава имъ извѣстни морални качества. За примѣръ, на героя ще даде сила, смелостъ, рѣшителностъ, за да побѣждава. А героинята – дава и най-голѣми страдания, за да издържи. Нея ще постави въ най-голѣмитѣ изкушения и тя ще ги издържи. Дава ѝ отрицателната роля. Добрѣ, какви трѣбва да бждатъ тогава качества на вашия умъ? Какъвъ трѣбва да бжде героиятъ? Вашиятъ умъ трѣбва да бжде силенъ, смѣлъ, рѣшителенъ! Ако умътъ си каже: „Това не е за менъ“, той се лишава отъ геройството си. Търси ли умътъ ви лесното въ свѣта, отъ васъ може да излѣзе само една морска звѣзда или една морска гѣба, само това, нищо повече! И когато нѣкой ангелъ слѣзе на земѣта, да разглежда хората, той познава по ума, кой какво иска. Ако единъ ученикъ, който влиза въ една школа и търси най-лесниятъ пѣтъ, отъ този ученикъ нищо нѣма да излѣзе. Ако той дойде при мжчнитѣ задачи и ги заобиколи, други да му ги разрѣшатъ и съ чужда задача влиза, ние знаемъ, какво може да излѣзе отъ него. И всичкитѣ сега управляющи въ свѣта, които седатъ на чело, сж излѣзли все отъ такива школи, кждѣто сж рѣшавали все лесни задачи.

И тогава, какви трѣбва да бждатъ качества на сърдцето? Тѣ сжотвѣтствуватъ пѣкъ на героинята. Умътъ трѣбва да бжде силенъ, смѣлъ, рѣшителенъ, а въ сърдцето трѣбва да има пластичностъ, издържливостъ, търпѣние. Тия сж качества, които ученикътъ трѣбва да придобие. Никой не се ражда съ тяхъ. Той ги придобива. Има условия за това и трѣбва да ги придобие те, за да може да разбере великата природа. Сега какъ мислитѣ: ако този герой се е поколебалъ 5-6 пѣти и е отстѣпилъ отъ своето призвание, той е изгубилъ веднажъ за всѣкога благоволенieto на героинята, и съ него е свършенъ въпросътъ. И обратното е вѣрно: героинята, когато е отстѣпила отъ своя принципъ, отъ своето призвание и тя е изгубила геройството си. Нѣма да се заблуждавате, да казвате: нѣма ли благодать? Това е другъ въпросъ. Въ математиката задачитѣ се рѣшаватъ само по единъ начинъ: тамъ не се допуска никакво изключение. Ама една единица, една погрешка, при едно голѣмо число, което минава много пѣти въ изчисленията, причинява голѣма вреда. И тѣй,

вие ще се занимавате съ вашия герой, т.е. съ вашия умъ, и съ вашата героиня – сърдцето. И тогава вие ще ме запитате: дѣ остава човѣшката воля? Човѣшката воля, въ моето схващане, това е дѣте на ума и сърдцето. Слѣдователно, ако човѣкъ има воля, подразбирамъ, че умътъ и сърдцето сж продуктивни, тѣ сж работили съобразно съ Божия законъ. Има ли воля, това показва, че умътъ и сърдцето сж вървели по новия пѣтъ. Нѣма ли воля, това показва, че тѣ сж бездетни, тѣзи хора сж живели единъ грѣшенъ животъ. Това е разрѣшението. Човѣкъ безъ воля, значи това въ духовния животъ едно израждане. То е опредѣление на волята, но не е като на съврѣменнитѣ философи.

Сега, за да може да разбере тѣ вашия умъ, за да може да разберете вашето сърдце и вашата воля, необходими ви сж други четири елемента. Това сж тѣи нареченитѣ темпераменти. Има нервненъ или умственъ темпераментъ, който принадлежи на мозъка; има сангвиниченъ темпераментъ, който принадлежи на бѣлитѣ дробове, на дихателната система; холериченъ темпераментъ, който принадлежи на мускулната и костна системи и флегматиченъ темпераментъ, който принадлежи на стомаха.

Когато нервниятъ или умствениятъ темпераментъ е първокачественъ въ своето проявление, на силитѣ, които образуватъ темперамента, мисълта тече пластично, плавно, умътъ е продуктивнъ, никаква тъмнота не се забѣлязва въ ума, всѣкога умътъ ще работи, ще бждете бързи, дълбоки въ своята мисълъ, само ако умствениятъ темпераментъ е първокачественъ. Всички темпераменти биватъ: първокачествени, срѣднокачествени и долнокачествени. Щомъ е долнокачественъ темпераментътъ на ума, вие ще трѣбва дълго време да работите. Въ този темпераментъ главна роля играятъ мозъкътъ и нервитѣ. Слѣдователно, трѣбва да се учите да регулирате електричеството си. Мозъкътъ е мѣсто на електричеството. Нѣкой пѣтъ може да направимъ опитъ. Тази е една широка областъ. Разнитѣ области на мозъка акумулират /събиратъ/ разни родове отъ енергии. И даже може да се направи опитъ, за да се покаже, че известни енергии ако се отнѣматъ или прѣдадатъ, веднага ще се измени и вашето умствено настроение. Да допуснѣмъ, че ви е страхъ, не може да живѣете въ кж-

щи, страхъ ви е, искатъ да бѣгатъ, но ако някой, който е по-смѣлъ си турне ржката на известна частъ на главата ви, веднага ще отнеме съответната енергия и страхътъ ви ще изчезне. И обратно, нѣкой страхливецъ ако си турне ржката на това мѣсто и другиятъ ще стане страхливъ. Тѣй че, може страхътъ да се прѣдаде и отнеме. Тѣ сж течения вжтре въ мозъка. Когато дойдемъ до тия течения, и съответствующитѣ центрове може да произведатъ тия движения и тогава въ съзнанието ще се яви едно раздвижване, защото има опасностъ. Послѣ да кажемъ, някой човѣкъ е милостивъ или състрадателенъ, тази енергия е пакъ локализирана въ известна частъ на мозъка. Ако вие, които сте рѣшили да направите нѣкое благодѣяние и дойде единъ човѣкъ съ отрицателни качества, немилостивъ и положи ржцетѣ си тамъ и у васъ ще се роди сжщото желание да не давате нищо. И обратно, ако някой не иска да даде милостиня, а другъ, който е много милостивъ си положи ржката, у този веднага ще се роди желание да даде милостиня. Та някой казва: „Азъ нѣмамъ разположение да правя това нѣщо“. туй отъ вашия умъ ли е произлѣзло? Ваше ли е туй нѣщо? Вие трѣбва да знаете дали една мисль е ваша или е чужда. Азъ, казва, нѣмамъ разположение, но това не е философия. Туй неразположение може да е чуждо, и ако всѣки день вие преживявате чуждите разположения, каква опитностъ може да имате? – Никаква! Българитѣ казватъ: „Чуждото е всякога чуждо, то и на велик день се взема“. А, ще оставите само това, което е вжтрѣ въ васъ, само вашето, което е минало прѣзъ вашия умъ, провѣрено отъ вашето сърдце и приложено отъ вашата воля, върху него може да се работи. Азъ желая това, което ще изучавате въ школата, да мине прѣзъ вашия умъ, прѣзъ вашето сърдце и прѣзъ вашата воля. Азъ нѣмамъ за цѣль да ви убеждавамъ въ туй, не, далечъ е отъ менъ тази мисль. Въ тази велика окултна школа опитътъ играе всичката роля. Храната сама себе си прѣпоръчва! Нали? Нѣма да я прѣпоръчамъ азъ. Казвамъ: Опитайте тази храна. Отъ резултатитѣ вие ще сждите за храната. Отъ това, което ви се прѣдава, искамъ вие сами да си съставите мнение, дали е полъзно или не.

Вториятъ темпераментъ е сангвиническиятъ. Първиятъ азъ го наричамъ динамически. Слѣдователно, гл-

авата, тя е опасна: динамо е тя. Тя е като боздуганъ и този, който има силна глава, ако не е добъръ, този боздуганъ върху когото се сложи може да направи голъма пакостъ.

Вториятъ темпераментъ е сангвиническиятъ, азъ го наричамъ въздухообразенъ, той има свойство да се разширява. И слѣдователно, той е необходимъ, понеже когато човѣкъ има този сангвиниченъ темпераментъ, на своята динамическа сила – главата – той дава експансивностъ, формата да става по-голъма. И този темпераментъ се развива, за туй трѣбва да употребимъ дишането. Онѣзи, които иматъ слабо дишане, които сж тѣсногржди, на които дробовѣтъ не сж развити, кръвоноснитѣ сждове сж слаби, у тяхъ този темпераментъ е долнокачествѣнъ, и в слѣдствие на това и умствѣната имъ система нѣма да функционира правилно. Има отношение на темпераментитѣ. И тѣй, първото нѣщо, ще гледатъ да развиватъ дробовѣтъ си въ съответствие съ вашата нервна система. Въ сангвиническия темпераментъ влизатъ дробовѣтъ и кръвоносната система, тѣ образуватъ сангвиническиятъ темпераментъ..

Тогава иде флегматическиятъ темпераментъ или някои го наричатъ витивния или жизнения темпераментъ, който сгжстява, той е темпераментътъ на стомаха. Когато човѣкъ има нормално развитъ стомахъ, храненето става правилно: ни много гладуване, ни много прѣяждане. Слѣдователно, този темпераментъ е необходимъ, за да сжбира енергията. И онѣзи, които сж лишени отъ витивния темпераментъ, изсѣхватъ често, както цвѣтята, тѣ сж безъ прѣстчица наоколо и почватъ да ставатъ сухички, сухички. Казватъ: „Не си струва човѣкъ да е дебѣл“, но и коремжтъ когато е сѣвсѣмъ малжкъ, и то не си струва. Този темпераментъ не е голѣмината, но въ строежа на стомаха и той има качеството – добро ядене, на време ще ядешъ, и нѣма да прѣяждашъ, ако искашъ да прѣустроишъ стомаха си.

И послѣ, идва холерическиятъ темпераментъ, темпераментътъ на мускулната и костна системи, или на физическия човѣкъ. Азъ го наричамъ ексекутивѣнъ: той носи изпжлнителната страна на човѣшкия животъ. Всичко, каквото трѣбва да се извършва въ свѣта, се извършва все чрезъ този темпераментъ. Онѣзи, у които този темпераментъ прѣобладава, иматъ жилави мускули,

коститѣ имѣ сж яки, здрави, малко грубички, езикѣтѣ имѣ е малко невжздържанѣ, разправѣтѣ се не сж думи, а сж рѣце и крака. Сѣга, всѣки темпераментѣ си има своята областѣ. Когато холерическиятѣ темпераментѣ прѣобладава, тогава сж развити сѣотвѣтствующитѣ центрове въ мозѣка – около ушитѣ. Защото всѣка една частѣ си има прѣдставителѣ горѣ – тия части сж силно развити. При сангвиническия темпераментѣ силно е развита горната частѣ – въображението. При флегматичния темпераментѣ сж развити слѣпоочнитѣ части, а това показва, че когато му замирише на ядене, у него се заражда приятното желание да си похапне. Когато умствената система прѣобладава, тогава цѣлия строеж на прѣдната частѣ на челото има красива форма.

Трѣбва да изучавате темпераментитѣ и да почвате да ги развивате. Ако не може да сжградите известнѣ темпераментѣ, да внесете присжжитѣ нему качества, въ васѣ ще остане една липса. Тѣрпѣливѣ човѣкѣ може да бжде оня, който има витивенѣ или флегматиченѣ темпераментѣ. Даже и добре развитиятѣ човѣкѣ, ако изгуби качества на витивния темпераментѣ, не може да бжде тѣрпеливѣ. Той не може да бжде бѣрзѣ, ако сангвиническиятѣ темпераментѣ не е развитѣ у него. Послѣ, мисѣлта му не може да бжде будна, да схваща бѣрзо, ако нервниятѣ темпераментѣ не е развитѣ. Ще се заемете пѣрво да обработите вашитѣ темпераменти. Сѣга, по отношение темпераментитѣ, има извѣстно измѣрване. Но, ако азѣ ви дамѣ измѣрванията, вие, не сте запознати сѣ тия закони и може да си обѣркате понятията. За примѣрѣ, широчината на носа отдолу ще покажатѣ до колко е развитѣ вашиятѣ витивѣнѣ темпераментѣ, а сжщо и слѣпоочнитѣ области. Защото между всичкитѣ части има една сѣразмѣрностѣ: широчината на ноздритѣ има сѣотношение кѣмѣ широчината на ржката, сжщо и на лицето. Послѣ споредѣ както е устроенѣ стомахѣтѣ ви, така ще бждатѣ устроени прѣститѣ ви; както сж устроени дробовѣтѣ ви, така ще бжде устроена и цѣлата ви ржка и мекитѣ части на прѣститѣ, които сѣотвѣтствуватѣ на дробовѣтѣ. Който разбира, като погледне частитѣ на прѣститѣ, ще знае стомахѣтѣ въ какво положение се намира. Всичко ще знае. Въ туй отношение, нѣма скрито-покрито. И на васѣ, ви прѣдстои много сериозна работа, като ученици. Сѣга, азѣ искамѣ да оп-

редѣля: въ това училище, ще употребитѣ само излишното си време, което не знаетѣ кждѣ да употребитѣ. Не искамѣ да напуснетѣ домовѣтѣ си. Колко часа може да опредѣлитѣ - часѣ, половинѣ часѣ ли, най-малко единѣ часѣ ви трѣбва. Единѣ часѣ, часѣ и 1/2, два часа прѣзѣ денѣ. Не да си оставяте работата, че да ставатѣ скандали, не, скандали не искамѣ.

На способния ученикѣ малко време му трѣбва и на трудолюбивия ученикѣ малко време му трѣбва. Нали знаетѣ онази поговорка, дето се надбѣгвали жабата и заякѣтѣ? Заякѣтѣ бѣгалѣ много бѣрже, но спалѣ на много места, а жабата ходѣла бавно, но не почивала и надминала заяка. Та, бѣрзитѣ хора понякога закжснѣватѣ повече, отколкото муднитѣ. И туй е вѣрно: въ училището най-способнитѣ ученици, които много обещаватѣ, въ живота нищо не даватѣ, не че не може да дадатѣ, но тѣ се развалятѣ отѣ похвалитѣ. Сѣга, мнозина казватѣ: „Да ни похвалят“... Не, похвалата е много опасна. Веднажѣ на годината да похвалишѣ, и то само на велик денѣ, но всѣки денѣ да го хвалишѣ, е много опасно. Особено на земѣта е много опасно да се хвали човѣкѣ. Опасно е и да коримѣ. Нѣма защо да коришѣ. Колкото е опасно едното, толкова и другото. И корене, и хвалене, и двѣтѣ иматѣ подкладка егоистична. Ние хвалимѣ някой човѣкѣ, за да го подкупимѣ, ама мисълѣта ни не е, че той е благороденѣ, но искаме да го подкупимѣ. Някой пѣтѣ казваме: „Ти си много лош“, съ това ние искаме да му въздействуваме. А той казва: Не съмѣ толкова лош. И единиятѣ и другиятѣ начинѣ въ окултната школа не се употребяватѣ. Не се позволѣва нито да ви хвалятѣ, нито да ви коратѣ. Сѣга ние имаме способности вложени въ насѣ, всѣки ги има прѣзизобилно. И тия способности трѣбва да се развиятѣ, у едни има повече условия, а у други - по-малко. При сѣгашнитѣ условия всички еднакви не може да бждетѣ и еднакви резултати не може да постигнетѣ. Даже между 10 души, единѣ отѣ тяхѣ е талантливѣ, може много нѣщо да постигне, или двама ще бждатѣ само герои, а другитѣ ще бждатѣ второстепенни. Ако въ тоя животѣ не може, то въ другиятѣ животѣ, но туй не трѣбва да ни обезсърдчава. Когато дойде твоя редѣ, тогава ще бждешѣ готовѣ. Тѣй трѣбва да гледа ученикѣтѣ. Той трѣбва да използва настоящето, заради ония

далечни цѣли на своето битие. Единъ денъ насъ ще ни повикатъ, ще кажатъ: Изпълнетъ своята роль, и ако сме готови, ще я изпълнимъ. Тогава ще дойде твоятъ редъ. И тъй, за да може да развиете вашия умственъ темпераментъ или нервниятъ темпераментъ, непременно трѣбва да научите да владѣете вашитѣ мисли. За самообладанието много пжти е говорено. Самообладанието за ученика е едно изкуство. Ще дойдатъ тревоги, ще дойдатъ изпитания – и тѣ сж естествѣни – ще дойдатъ, но когато всичкитѣ тия смущения се явѣтъ и ти отъ тяхъ искарашъ едно благо за себе си, ти си съумялъ да завладѣешъ своитѣ мисли. И ще си вземете една тетрадка, всѣки да има едно тевтерче обезателно. Изпаднетъ въ едно искушение някой пжтъ, разтревожите се, забѣлежете си колко минути ви е трѣбвало, за да се успокоите. Гнѣвътъ започне, и ти кажи си: въ 10 и половина часа въ менъ настана една голѣма буря, и слѣдъ 5, 10, 15 мин., половинъ, единъ час, отбѣлежатъ точно кога тази буря е прѣстанала. Някой казва: – този гнѣвъ ще мине самъ по себе си. – Той гнѣвътъ, самъ по себе си ще мине, но може всичко да отвлече, и тогава той е опасенъ, а ако вие го впрегнетъ на работа, всичко ще задържи. Не е лошо да дойде гнѣвътъ, но когато задигне всичко, тогава е опасно. Тази енергия ще я впрегнете на работа. Или дойде ви нѣкоя добра мисль, не всички мисли да отбѣлѣзвате, а на денъ по една мисль, сега колко време ви е трѣбвало, за да я постигнетъ. Ако е отрицателна, колко време ви трѣбва да превърнетъ това сжстояние, да получите едно разположение вжтрѣ, и да кажете: Благодаря, азъ си научихъ урока добрѣ. То значи сами да си решаватъ задачата, нали? И забѣлежително е, щомъ човѣкъ влѣзне въ духовния пжтъ, веднага му се създаватъ неприятности. И тъй е. Вземете вашето дете, което е било спокойно, играе си, пратете го на училище, веднага учителитѣ му създаватъ бѣля. То, като се върне, не може да играе, почва да мисли, че по този и този прѣдметъ има да учи, а вие казвате: туй мое детѣ много учи, и майката се безпокои, че дѣтето ѝ много учи. Нѣма опасностъ въ многото учене.

Сега, въ васъ може да се сложи мисльта, че туй е една проста работа. Не! Основна работа е! Толстой привежда единъ разказъ. Той е слѣдующиятъ, азъ нѣма

да ви приведа цѣлия разказъ, но само една частъ, която изяснява моята мисль. Единъ искалъ да стане ясновидецъ и мислилъ, че като стане такъвъ, той ще може да използва ясновидството. И дѣйствително, да-ло му се единъ моментъ, видѣлъ, че нѣкой си крадецъ влиза въ нѣкоя къща, при единъ богаташъ и иска да го обере. И искалъ да направи добро, смушкалъ богатия да стане да види, богатиятъ станалъ и убилъ разбойника. Другъ опитъ: ясновидецътъ видѣлъ, че двама млади, които се обичатъ, при момата се приближава другъ момъкъ, той отива да каже на нейния възлюбленъ да я спаси, той отива, двамата се скарватъ и се убиватъ. Ясновидецътъ искалъ да уреди живота имъ. Трети случай: видѣлъ на една нива, че някой отива да краде кръстцитъ, този комуто принадлежала нивата, билъ бѣденъ. Отива и му казва: знаешъ ли, че твоитъ снопи се крадатъ. Този отива, двамата се скарватъ и се убиватъ. Това не е наука. Затуй писанието казва: отива ли нѣкой да краде, нека да открадне. Отива ли някой да извърши нѣкое прѣстѣпление, нека го извърши, а ученикътъ нека си върви. Азъ харесвамъ онзи примѣръ съ Жанъ Валжанъ, въ романа на Викторъ Хюго „Клѣтниците“, когото като го хващатъ съ свѣтилника и го завеждатъ при епископа, този казва: Той не го открадна, азъ му го дадох. То е единъ благороденъ примѣръ! Грѣшката на всички окултни ученици е, дѣто се ровите въ една малка погрѣшка и казвате: защо да я направи? Съ погрѣшки ние не се занимаваме! Въ една окултна школа никога не се позволѣва да се занимаваме съ отрицателнитъ качества на другитъ! И ако дойде нѣкой да ти се оплаква, че сж го обрали, извади отъ джеба си, и плати му. Кажи: Колко ти взеха? – 500 лв. Азъ плащам и въпроса се свършва. Отъ ученицитъ въ тази школа искамъ – всички да изправите по този начинъ погрѣшкитъ на другиго. Да; да изправя погрѣшкитъ на другиго? Какъ да ги изправя? Какъ? Да не допускате тия отрицателни качества. Никога не мисли за грешкитъ на другиго, ако искашъ да се облагородишъ, никога, абсолютно никога не мисли погрѣшкитъ на хората! Сега туй е за ученицитъ въ школата, то не е за външния свѣтъ. За свѣта правилото е друго, не прилагайте туй правило въ свѣта. Законътъ тамъ е другъ. На онзи, който иска да бжде

ученикът въ Христовата школа, абсолютно никога не трѣбва да се спира на грешките на хората. Тѣ ще дойдатъ, но никога не се спирайте на тѣхъ. Тѣй и Богъ не се спира върху нашитѣ грѣхове. Той всѣки день твори нови нѣща. Ново твори. Сѣга има много хора, които се спиратъ на погрешките на другитѣ и казватъ, дали това е право или не. Въ абсолютното право има само едно право. И азъ желая всички вие да турите туй правило: да внасяте въ себе си всѣкога ново нѣщо, нѣщо добро. Изведнажъ нѣма да станете съвършени ученици, азъ не искамъ туй отъ васъ, но да знаете да рѣшавате задачитѣ си, да бждете акуратни. Но туй правило което ви се даде толкова, никога не отлагайте, никога не изоставяйте. Нѣмайте лошо мнѣние за себе си. Имай туй мнѣние за себе си, което Господъ има за тебѣ. Ако кажешъ: „азъ съмъ много лош“, и подразбирашъ, че Богъ тѣ е направилъ такъвъ, много грѣшишъ. Пъкъ, ако разбирашъ, че си много мързеливъ, то е другъ въпросъ. Кажи: способенъ съмъ азъ да направя това, способенъ съм.

И тѣй, ще работите върху вашитѣ темпераменти: върху темперамента на главата си, нервния, сангвиническиятъ темпераментъ, флегматическиятъ и мотивния /холерическия/ темперамент. И всѣкога ще разпредѣлятѣ енергиитѣ си равномерно. По този начинъ лицето ви ще започне да придобива правилна форма. На ония на които темпераментитѣ се изопачаватъ, ще се появи асиметрия: прѣститѣ се изкривяватъ, рѣцетѣ и краката почватъ да се изкривяватъ, става дисхармония въ проявяването на енергиитѣ.

И тѣй, умътъ, сърдцето и волята иматъ 4 елемента, съ които трѣбва да работитѣ. Ще вложите въ всѣка мисль динамизъм /елѣктричество/, слѣдъ туй на тази мисль ще дадете разширение, послѣ гжстота /тежестъ/ и най-послѣ и сила на движение, или азъ го наричамъ растене. Функциониратъ ли по този начинъ вашитѣ темпераменти, всичко може да извършвате. Не само да посадимъ тия неща, но тѣ трѣбва да израстнатъ и да дадатъ своя плодъ. Нѣкои писатели пишатъ добре, понеже тѣ сж вложили въ своята мисль всички тия качества.

Умътъ е героятъ, сърдцето е героинята, а дѣте-то, родено отъ тия герои, е подобно на бащата и майката. Когато азъ говоря за волята, подразбирамъ дѣ-

тето на ума и сърдцето. Азъ съмъ заблѣзалъ често слѣдъ моитѣ бесѣди недѣленъ день, слѣдъ като проповѣдвамъ нѣкоя хубава бесѣда, двама души споратъ и се каратъ; и казвамъ: ето какъ сж разбрали бесѣдата. Единиятъ се докачилъ и другиятъ се докачилъ. А като кажатъ: „отлична бесѣда“, тѣ тогава добре сж я разбрали. Но щомъ се скаратъ двамата, тя не е отлична. Ако двама се скарватъ, тази бесѣда не е първостепенна. Та пжтътъ по който ще вжрвите, е пжтъ на трудъ и постоянство!

Ще бжда точенъ, само 5 минути има още. Тогава, ще свържите, първата бѣше, спане, ядене и работа; сега втората бесѣда е за вашия умъ, вашето сърдце и вашата воля и темпераментитѣ.

И ще ви задамъ една задача. Една задача, да напишете по 10 реда споредъ васъ: кой е най-добриятъ умъ? Всѣки да напише туй, което разбира. И послѣ ще ви оставя вие, ученицитѣ, сами да си го разкритикувате. Ще има едно или двѣ събрания, ученицитѣ да си го критикуватъ, туй което тѣ сж написали.

Кой е най-добриятъ умъ? Или кои сж качества на най-добриятъ умъ? То е много ясно. Умътъ нали го уподобихме на героя, ще опишетъ умътъ, тѣй както описва единъ авторъ главнитѣ качества на героя. Умътъ и героятъ сж подобни. Сѣга онѣзи отъ васъ, които могатъ да напишатъ това, слѣдующия пжтъ ще донесатъ листчетата си и отъ всичко туй, което сте написали, ще извадимъ есенцията – какво мислите вие за ума, и ще дойдемъ до нѣкакви правила, какъ трѣбва да се възпитава умътъ. Всѣки ще напише безъ да чете написаното на другъ, ще напишете половинъ листъ, 10 реда, безъ да си туряте името. Ще прочетемъ кой какво мисли за най-добриятъ ум. Ще имаме едно упражнение и тогава ще задължимъ одного отъ васъ, който е най-способниятъ, да извади есенцията на всички тия нѣща и да направи едно общо описание, на най-добриятъ умъ.

Тайна молитва!

/Любовъта е изворъ/.

8 ч.в.

Слушайте него!

И когато той още говореше, ето облакът светъл гъи засъни; и ето гласът изъ облакът-тъ, който казуваше: Тойзи е Сынът мой възлюбленный, въ когото благоволихъ; слушайте него. Ев. Матфея 17:5.

Слушането – това е едно отъ качества на реалния свѣтъ. Да слушаме реалното, разумното. Въ физическия свѣтъ ние забѣлзваме три състояния, прѣзъ които човѣкъ минава: едното състояние, чисто механическо, е състояние само на движение; второто е състояние на чувствуване, а третото е състояние на мисълъ. Човѣкъ може да си помръдне крака безъ усѣщане, а може да чувствува безъ мисълъ. Най-хубавото състояние е, когато всѣко движение е придружено съ чувствуване и мисълъ. Въ тия три състояния се заражда разумното и великото въ живота, азъ го наричамъ божественото, туй, което осмисля живота. Когато съврѣменитѣ хора говорятъ за реалното, вѣрватъ въ едно, а отричатъ друго. Ние отричаме реалността всѣкога на ония нѣща, които не съдържатъ въ себе си божественото. Сѣмкитѣ сами себе си отричатъ. Туй, което се проявява и изгубва, е прѣходно, слѣдователно, дали ние го поддържаеме или не, то само по себе си се явява и изчезва. Вие не можете да разчитате на една ваша мисълъ, която се появява и изчезва; вие не можете да уповавате на едно ваше дѣяние, което е прѣходно. Защото то ще замяза на слѣдното: често американскитѣ милиардери си правятъ за удоволствие палати отъ ледъ, тамъ на сѣверъ въ Америка, съ стотици хиляди долари даватъ за палати отъ ледъ, украсяватъ ги, но щомъ дойде лѣтото, цѣлиятъ този палатъ се стопи, изчезне. Често и ние на земята съграждаме такива ледени палати. Сега има богати хора, учени хора, но зданието имъ е съградено отъ ледъ. Красиво е туй здание, но само зимно врѣме. Дойде ли пролѣтъта, всичко това се стопява. И когато нѣкои питатъ: „това не е ли реално?“ азъ отговорямъ това е реално само зимно врѣме, а лѣтно врѣме не, защото изчезва. И когато ние казваме на богатитѣ хора, че вашето богатство е единъ американски палатъ отъ ледъ, ще кажете: „какъ тѣй, реално е“. Зимно врѣме може да разчитате

на вашето богатство, но лѣтно врѣме не можешъ да разчиташъ.

„Слушайте него!“ Кого? — Божественото вжтрѣ въ васъ. То е, което създава характера. Човѣкъ, въ каквото и да е смисълъ, който се лишава отъ своето божествено, изгубва смисъла на живота, не може да има никаква философия, не може да разбира смисъла на живота, въ каквото и да е направление. И съврѣменниятъ нашъ животъ се обусловя отъ много малки нѣща, или отъ много малки причини може да се разруши цѣлото ни щастие. Цѣлото наше щастие, цѣлата наша сигурностъ на земята е окачена на една паяжина, на конеца на една паяжина — толкова е сигурно нашето щастие. И при това ученитѣ, съврѣменнитѣ философи, даже религиознитѣ хора и духовнитѣ хора искатъ да ни увѣрятъ, че животътъ на земята е нѣщо реално. Азъ нѣмамъ нищо противъ, реаленъ е, но зимно врѣме; докато дѣтето живѣе, майката е щастлива, но въ деня, въ който замине едничкото ѝ дѣте, тя става нещастна. Докато касата на богатия е пълна, той е щастливъ, но въ деня, въ който богатството му излѣзе изъ касата навънъ, той е нещастенъ; учениятъ, докато знанието му е въ главата, е щастливъ, но единъ день, когато знанието му си замине, той е нещастенъ; великиятъ ораторъ, докато неговиятъ гласъ работи, и той маха ржка, е щастливъ, но щомъ неговиятъ гласъ прѣстане да работи, той е нещастенъ. За примѣръ, красивата мома, докато лицето ѝ е красиво, тя е щастлива, но щомъ лицето ѝ погрознѣе, тя е нещастна. И на всички хора щастиято почива само на една паяжина. И искатъ да ни убѣдятъ, че туй е реалното въ свѣта: да бждешъ богатъ, красивъ, ученъ. Питамъ: кой ученъ досега е запазилъ своето знание? Коя майка и до кога е запазила своитѣ дѣца? Кой богатъ човѣкъ е запазилъ своето богатство? Кой царъ е запазилъ своята властъ? Коя красива мома е запазила своята хубостъ? Казвате: „съ такива работи не ни занимавайте“. Да, може да не ви занимавамъ, но ние искаме да кажемъ: „слушайте него“. Кое? — Божественото. И когато азъ цитирамъ тоя стихъ, нѣкой ще каже: „той има прѣдъ видъ себе си“. Не менъ! Това, божественото, е вжтрѣ въ васъ, то не е отвънъ; и ако вие мислите, че божественото е отвънъ, вие не разбирате философията на живота. Невиди-

миятъ свѣтъ е широкиятъ свѣтъ, а този свѣтъ, който вие виждате, е единъ микроскопиченъ свѣтъ. Седѣли ли сте вие да наблюдавате, подъ микроскопа да видите какъвъ животъ има въ една капчица вода, при едно увеличение отъ 2—3 хиляди пѣти, да видите какви малки сщества има въ нея, какъ се движатъ, какво развитие има? И тамъ има движение, и тия сщества иматъ съзнание. Ако вие ги попитате, ще ви кажатъ, че това е работа на тѣхния свѣтъ. А въ нашитѣ очи тѣхниятъ свѣтъ е смѣшенъ. И когато единъ ангелъ подложи единъ човѣкъ подъ микроскопъ, защото ангелътъ, за да види единъ човѣкъ, той трѣбва да тури микроскопъ — ние сме толкова голѣми, че ангелътъ трѣбва да ни тури подъ своя микроскопъ — и той трѣбва да увеличава не три хиляди пѣти, а нѣколко милиона пѣти, за да бждемъ видими отъ него. И тогава хората записватъ, изслѣдватъ, пишатъ съчинения, дисертации за нѣкой философъ въ нѣкоя академия, за нѣкой проповѣдникъ на амвона, за нѣкой тълкувателъ на Словото Божие, пишатъ книги, послѣ опрѣдѣлятъ тия качества. И ние, съвременнитѣ хора, имаме голѣмо мнѣние за себе си, ние мислимъ, че сме близо до ангелитѣ. Даже като се проповѣдва, всѣкому се иска да стане ангелъ. Възможно е въ бждеще, азъ не отричамъ това, но докато вие станете ангелъ, колко изпити трѣбва да държите!

Товага „слушайте него!“ Този, който се е домогналъ да стане ангелъ, божественото е вжтрѣ въ него и нѣма раздвояване: дали да постѣпи така или не. Въ ума си той има една мисълъ, едно желание, една воля, която да извърши великото, воля, съ която може да свърши всичко. Сега ние, съвременнитѣ културни хора, мязаме на ония малки дѣца, които седатъ на брѣга на морето и пишатъ. Азъ често съмъ минавалъ по варненския брѣгъ, и тамъ младежи съ бастунитѣ си пишатъ, и всѣки пише споредъ степенъта на своето развитие. Гледамъ нѣкъждѣ написано: „аа, сладка е любовта!“ Но послѣ мине нѣкоя вълна, и писаното изчезне. Другъ е писалъ: „парици трѣбватъ въ този свѣтъ“. Казвамъ: този е по-уменъ, но дойде вълната, и то изчезне. Трети писалъ: „законность трѣбва въ този свѣтъ!“ Мине вълната, и това изчезне. И всички все пишатъ край морето, но и отъ млади и отъ стари, кой каквото е писалъ, нищо не е останало досега. И азъ наричамъ

съвременния животъ едно бурно море, при което ние пишемъ своето щастие, все любовни писма, обѣщания, туй ще изправимъ, онуй ще направимъ, но досега никой не е направилъ това, което е трѣбвало да направи. Като казвамъ „никой“, подразбирамъ оня, който живѣе при брѣга на морето, а не далечъ отъ него. Тѣ пишатъ цѣлиятъ день и казвамъ: не се задържа туй писмо. Когато загубите вашето божествено, не е ли минала тази вълна, че е заличила вашето любовно писмо? Когато е заминала вашата дъщеря, когато учениятъ е изгубилъ своя умъ, не е ли тази вълна? Навсѣкждѣ тази вълна заличава. Защо? Защото ние не слушаме, кого? — Него. Кое? — Това, божественото. Сега на всѣки единъ човѣкъ трѣбва да му доказвамъ, дали има туй божественото, или не. Именно туй, божественото, то е стабилното, онази любовъ, която има между двама хора, това е божественото у тѣхъ. Докато туй божествено е у тѣхъ, има любовъ, има връзка. Но въ деня, когато дойдатъ близо до морето, и тази вълна мине и го заличи, тѣ не се познаватъ. И какъ бихте обяснили, да кажемъ: единъ г-нъ дойде и ти иска пари на заемъ, казва: „слѣдъ 4—5 мѣсеца ще ти ги върна, азъ съмъ честенъ човѣкъ, баща ми е честенъ, майка ми“... Но слѣдъ 6 мѣсеца го нѣма никждѣ, търсишъ го, търсишъ го, нѣма го. Питамъ: защо този човѣкъ не устоя на думата си? Казвамъ: тази вълна е минала и заличила неговитѣ задължения. Казва: „нѣма да ти ги дамъ, свършена работа, ако искашъ, дай ме въ сждъ“. И сега всички хора се сждятъ въ свѣта, натурили сж сждии, отъ хиляди години се сждятъ, и свѣтътъ още не е оправенъ: всички ние седимъ при морския брѣгъ. Сега азъ ви проповѣдвамъ, нали, и вие искате да възприемете божественото, и тѣй както ви гледамъ, красиви сж лицата ви, азъ ви считамъ като наследници, които очакватъ нѣкой богатъ роднина, като умре, да се отвори завѣщанието. И всѣки отъ васъ е много сериозенъ: „колко ли ми се пада отъ това наследство?“ И седи сериозенъ, и човѣкъ мисли, каква ли философия има въ него? — Мисли, колко ще вземе. Нищо повече! Казватъ: „велики мисли има той“. Нѣкоя мома седи много сериозна, казватъ: „колко е благородна!“ И тя мисли сжщото: колко струва нейниятъ възлюбленъ. Моралтъ е тамъ: колко струва! Сега, не се обиждайте.

Ако ви подложатъ на изпитъ васъ, младитѣ, какъ ще постѣпите? Ето тѣзи, старитѣ, питайте тѣхъ – да не ме осждате, че нѣкой пжтъ азъ съмъ пристрастенъ, но ние трѣбва да погледнемъ сериозно на живота, да разрѣшимъ правилно въпроса, споредъ този великъ вжтрѣшенъ законъ. Затова сме дошли на земята.

„Него слушайте“! Когато туй, божественото, дойде у човѣка, то ще разрѣши въпроса. На гладния не се иска голѣма философия да му доказвамъ, има ли гладъ или нѣма. Нѣкой ме пита: „има ли онзи свѣтъ или не“? Тази философия е отрицателна. „Има ли Господъ или не?“ По нѣкой пжтъ смѣшно е за мене да доказватъ на гладния, че той е гладенъ. Че това той самъ го знае! Единственото нѣщо е: азъ съмъ гладенъ, можешъ ли да ме нахранишъ? Онзи бѣдниятъ, дойде, нѣма пари, важниятъ въпросъ е: „можешъ ли да ми дадешъ пари?“ Дойде онзи, невѣжиятъ, нѣма какао да му доказвамъ, че е невѣжа: „г-не, знание можешъ ли да ми дадешъ, това е важното въ живота“. Има нѣщо, което ни липсва. Всѣки го знае това, и когато му липсва това, сжщественото, той е недоволенъ, гнѣви се. сърди се, не може да спи, обръща се на лѣвата страна, на дѣсната, недоволенъ е, че не може да спи. Какво има? Липсва му сжщественото. Гладниятъ, който не може да спи, какво му липсва? Хлѣбъ му трѣбва. Дайте му една печена кокошка, ще спи като агънце. Послѣ, азъ прѣпорѣчвамъ печена кокошка, но и 6 годишно вино. И ние по нѣкой пжтъ употребяваме 6 годишно вино. А знаете ли, кое е нашето шестъ годишно вино? То е врѣлата вода. И ние имаме „печени кокошки“...

„Него слушайте“! Сега, за да поясня моята мисль, ще ви приведа единъ малъкъ анекдотъ за единъ светия. Нѣкой си отшелникъ, на име Хато, живѣлъ е отдавна, когато свѣтътъ се е намиралъ въ едно потежко положение, отколкото днешното. Той е считалъ, че цѣлиятъ свѣтъ отива къмъ погибель и не можалъ да си обясни, какъ е възможно Господъ да тѣрпи този грѣшенъ свѣтъ, защо изведнажъ не го заличи, да направи нѣщо по-хубаво. Всѣки день се молилъ, да дойде Господъ да прѣмахне всички тѣзи грѣшници и да тури редъ и порядкъ, да не страдатъ хората. Но колкото повече се молѣлъ, толкова свѣтътъ ставалъ по-лошъ. Единъ день той рѣшилъ да излѣзе изъ града, да вдигне

ржцѣтѣ си къмъ небето и да не ги снесе до тогава, докато Господъ не изпълни неговото моление. Вдигналъ си той ржцѣтѣ, това било въ началото на пролѣтѣта. Нѣкои птици, като го видѣли тѣй, искали да си направятъ гнѣздо. Почнали да се увиватъ около неговитѣ ржцѣ, за да видятъ дали могатъ да си направятъ гнѣздо. Обикаляли, обикаляли и почнали да турятъ сламчица по сламчица, и си направили едно гнѣздо. Цѣлиятъ день правѣли гнѣздото си. Той, като светия, забѣлѣзалъ и казалъ: „какво ли иска Господъ да ми каже съ тия птички?“ Направили тѣ своето гнѣздо на ржцѣтѣ му отгорѣ, и почналъ той да ги наблюдава. Тѣ турили перушина, приготвили се за работа. Съсѣднитѣ селяни, като го видѣли въ туй положение, почнали да му правятъ по-голѣмо уважение, за дѣто билъ толкова святъ, че птичкитѣ гнѣздо си свили на ржцѣтѣ му. А той всѣкога проклиналъ хората. Тѣ идвали, туряли млѣко въ устата му, а той послѣ ги нагрубявалъ: „махнете се, грѣшници, вие само ядете и пиете, свѣтѣтъ отъ васъ страда“. Птичкитѣ си снесли яйцата и почнали да ги мжтятъ. А той започналъ да мисли: „не мяза ли земята на туй гнѣздо въ ржцѣтѣ на Бога?“ Тѣй разсждавалъ той. Почнало да му идва на умъ по нѣкой пжтъ, да снесе ржцѣтѣ си и да захвърли гнѣздото, но послѣ казвалъ: „не, азъ ще устоя на обѣщанието, ще стоя докато малкитѣ се отхранятъ и имъ изникнатъ крилца и си хвъркнатъ“. И, дѣйствително, отъ тѣхъ той много нѣщо научилъ и разбралъ, защо Господъ не поправя свѣта. И единъ день тия пиленца изхвъркнали изъ гнѣздото навънъ и нему му станало жалко за тѣхъ.

Сега, нѣкой се притѣснява за оправянето на свѣта, а азъ казвамъ: ти държалъ ли си пиленца въ своитѣ ржцѣ, за да видишъ защо Господъ тѣрпи? Ние нѣкой пжтъ казваме, че свѣтѣтъ мяза на лудница. Това сж наши психически схващания. Този свѣтъ не е лудница, нито е единъ отъ лошитѣ свѣтове: и то не е право. Този свѣтъ е едно божествено гнѣздо, дѣто се измжчатъ тия малки пиленца. А знаете ли, какво правятъ тия малки пиленца? Виждали ли сте вие лястовички: майката често ще тури своята човка и ще вземе извержението на малкитѣ и ще го изхвърли навънка. Какво себеотрицание! А ние, съврѣменнитѣ хора, сме само като онѣзи гаржета. Лястовицата седи на едно по-

високо развитие, по чистота тя стои по-горѣ отъ насъ. Чистотата е необходима за нашата мисль, и желанята ни трѣбва да бждатъ чисти, за да не стане нечисто сърцето. Тогава идватъ всички волеви усилия.

„Него слушайте!“ Трѣбва да разбирате, защо е създаденъ свѣта. Той е създаденъ заради насъ. Ние въ туй положение, въ което сега се намираме, не можемъ да бждемъ щастливи: нашето щастие ще дойде въ бждеще, то ще дойде, ако ние вземемъ друга форма. И форми тѣ, които сществуваатъ въ свѣта, сж форми, прѣзъ които Божествениятъ Духъ минава. И за всички Божия Промисль се грижи. Ако тѣхната кщца, тѣхнитѣ тѣла се промѣнятъ, това не подразбира промѣна на тѣхния духъ, а то е видоизмѣнение на тѣхнитѣ тѣла. Когато една морска звѣзда е дошла да прави тѣлото си, тя употребява всичкитѣ възможности, които сж скрити въ тая форма. Но ако рече да мине въ една по-висока форма, тя ще почне отново да живѣе. Слѣдователно, ако най-учениятъ отъ насъ влѣзе въ ангелския свѣтъ, той ще почне живота на едно бебе и ще бжде толкова невѣжа тамъ, колкото сж невѣжи гаржетата. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме търпѣние да се учимъ и да знаемъ въ какво седи истинската наука. Истинската наука се състои само въ това основно начало — да се научимъ да любимъ. Кого? — Оногова, който живѣе въ насъ. Можешъ ли да бждешъ всѣкога готовъ, заради Онзи, който живѣе въ тебе, да не кажешъ обидна дума никому? Можешъ ли, заради Този, който живѣе въ тебе, да не убиешъ никого? Можешъ ли, заради Този, който живѣе въ тебе, да не откраднешъ нищо? Можешъ ли, заради Този, който живѣе вътрѣ въ тебе, да не обезчестишъ никого? Туй е отрицателната страна. А сега: можешъ ли, заради Този, който живѣе въ тебе, да пожертвувашъ всичко? Но „всичко“ като казвамъ, разбирамъ: да дадешъ всичко излишно. И когато у насъ се родятъ тия желаня, тогава ние ще познаемъ Онзи, който живѣе въ насъ.

Сега, мнозина посѣщаватъ всичкитѣ църкви: и евангелската, и православната, католишката, мохамеданската църква. Но съврѣменната религия се намира още въ прѣдверието на храма. Ние гледаме само външната страна. Казвате: „той е евангелистъ“. Въ какво седи туй? Вѣрва ли въ евангелието? — „Вѣрва, еван-

гелистъ е". Но върването въ евангелието не прави човѣка евангелистъ. „Ама той е православенъ, върва въ православието". Но върването въ православието не прави човѣка православенъ. „Той е мохамеданинъ", но върването въ Мохамеда не прави човѣка мохамеданинъ. Когато туй, божественото, въ насъ почне да се проявява не само по форма, но и по съдържание и по смисълъ, тогава ние почваме да разбираме какво нѣщо е Божествената Любовь. Когато ние почувствуваме туй състояние, всѣки страхъ ще изчезне у насъ въ този свѣтъ и ще затрептятъ ония вибрации, които досега вие не сте чувствували, и въ васъ ще се създаде най-прозорливиятъ, най-ясниятъ умъ. Сегашнитѣ религиозни хора мислятъ, че за да стане човѣкъ духовенъ, трѣбва да оглупѣе. Кои хора оглупяватъ? Хората на еднообразието. И когато искатъ да хипнотизиратъ единъ човѣкъ, по този начинъ го хипнотизиратъ: взематъ единъ свѣтълъ кржгъ и го въртятъ дълго време, и той ще се хипнотизира. И азъ казвамъ: свърѣменнитѣ хора сж хипнотизирани отъ паритѣ. Паритѣ се въртятъ около тѣхъ. Минава нѣкой bankerъ, ходи, но цѣлъ тевтеръ има около главата му, той си мисли, кой има да му дава. Ходи, върви и все тевтерътъ му е въ главата. Срѣщнешъ нѣкой ученъ и той тевтери носи. Срѣщнешъ нѣкой богословъ, писалъ нѣкое съчинение, и той го носи въ главата си. Нѣкой философъ съчинилъ нѣкоя нова теория, проповѣдва, че тя е най-правата, и той си маха главата; другъ направилъ нѣкое ново изобрѣтение и пр. И всички мислятъ, че туй, което тѣ иматъ, като влѣзе въ свѣта, ще се оправи. Но то, като влѣзе, ще развали свѣта. Благодарете, че Господъ не е допусналъ да влѣзе вашето изобрѣтение въ свѣта. Вие имате аероплани, цепелини и казвате: „ее, култура е това". Но като дойдатъ тия неприятели отгорѣ, всички се криете въ земята, казвате: „отъ дѣ дойде това зло!" Освѣнъ че тѣ не оправиха свѣта, но го развалиха. Друго нѣщо трѣбва да прѣдшествува.

„Слушайте него", разумното, то трѣбва да влѣзе въ васъ и тогава ще ви се дадатъ велики блага. Благата изпраща Господъ заради насъ. И Павелъ казва: „това, което не сте сънували и не сте почувствували, това, великото, ви чака"... Кога? Когато тази любовь влѣзе въ васъ – не да влѣзе, а когато се събуди. И

нѣкои ме питатъ, какво нѣщо е любовта? Ее, какъ да ви я обясня? Едно врѣме една овца се влюбила въ единъ вълкъ. Вълкътъ билъ отличенъ кавалеръ, така, съ мустачки: вълцитѣ иматъ и мустачки. Майката-овца казала на дѣщеря си: „до колкото ние знаемъ, тия момци отъ тоя родъ злѣ свършватъ съ своитѣ избраници“ — „Но азъ много го обичамъ“. А като се оженила, всѣки денъ вълкътъ откъсвалъ по малко месце отъ нея, докато тя съвсѣмъ се обезобразила, и питала: защо моятъ възлюбленъ е толкова „жестокъ?“ Защото е вълкъ, а щомъ е вълкъ, това е крайниятъ егоизъмъ, въ който ние живѣемъ сега. Нашиятъ вѣкъ е вѣкъ на вълцитѣ. Сега може да ти дадатъ угощение, но цѣлъ единъ капанъ ще ти турятъ и всѣкога съ живота си ще платишъ.

Сега азъ говоря за васъ, за вашитѣ домове, ако искате да се реформирате, не трѣбва да си правите илюзии, че ще постигнете това, ако продължавате да живѣете, както сега. Но ще кажете: „ние правимъ усилие“. Не, не, не сте направили още усилие. Ще направите едно велико усилие надъ себе си, ще турите вашата воля въ дѣйствиe въ най трудния моментъ. Какъвъ е този моментъ? Единъ американецъ се хваналъ на басъ да пропжтува около свѣта, но билъ голъ и безъ пари. Хваща се на басъ и го извършва. Приятелитѣ му го събличатъ голъ и той сполучилъ да намѣри дрехи и пари, и тѣй, сполучва да пропжтува цѣлия свѣтъ. Казвамъ: ето единъ човѣкъ, който при най-лошитѣ условия е можалъ да прѣвърне всичко въ една сполука. И, слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора, не сме герои, ние сме хора безъ воля. Господъ казва: „би ли пропжтувалъ свѣта?“ Има въ човѣка една воля, която може да побѣди всичко, азъ я наричамъ божественото. И азъ казвамъ: вложимъ ли ние божественото въ насъ, всичко можемъ, но въ момента, когато изгубимъ туй, божественото, въ насъ, всичко изгубваме. И ако вие искате една положителна философия, опитайте божественото въ себе си и вижте, може ли божественото да прѣобрази свѣта — да прѣвърне вълка на овца? Може. Туй, божественото, прѣвърща вълка на овца. И Писанието казва: „агнето и вълкътъ заедно ще пасатъ трѣва.“ И когато онзи Арабишапка, русинъ, го извикали рускитѣ князе, дали му този стихъ. Повикали го на угощение и го попитали: „какъ ще обяснишъ този стихъ, може ли вълкъ-

тъ и агнето да живѣятъ заедно?" — „Може, може, вие сте вълцитѣ, азъ съмъ агнето, и братски можемъ да живѣемъ". И право имъ е казалъ. Когато влѣзе божественото, съ васъ, които сте тѣй алчни, можемъ да си подадемъ ржка, но когато божественото въ насъ изчезне, ние нѣмаме никаква основа и тогава ще се зароди онуй разединение. И тогава бждещата култура на шестата раса, ние я обусловяме само отъ този законъ. Като те срѣщна, ще те погледна и попитамъ: имашъ ли въ себе си туй, божественото? Него ние наричаме слънцето на живота. Докато туй, божественото, говори въ насъ, умътъ ни и сърцето ни се намиратъ въ едно прѣкрасно състояние. И, слѣдователно, онѣзи чувства — въ васъ се зараждатъ нѣкой пжтъ прѣкрасни чувства — не ги унищожавайте. Да кажемъ, имате вие единъ бѣденъ човѣкъ, той има отлично мнѣние за васъ, обича ви, не скжсвайте тази нижка съ него, срѣщнете го, той е любвеобиленъ. Но послѣ казвате: „той е бѣденъ, той е по-малко културенъ". И онази малка вадичка, която минава прѣзъ нѣкоя градина, дава животъ на растенията. Слѣдователно, любовта въ каквато и да е форма — азъ не говоря за любовта на сѣнкитѣ, да не ме разберете криво, защото има любовъ на сѣнкитѣ — истинската любовъ мяза на една вадичка, която ще внесе нѣщо ново въ живота ти и умътъ ти ще стане свѣтълъ, душата ти свѣжа, а волята ти ще стане мощна.

Кой ви обича? Само онзи човѣкъ, който като се приближи, въ негово присѣствие вашитѣ морални чувства се усилватъ и вие станете и двама радостни, само той ви обича. А ако усѣщате едно неприятно чувство, той ви е подѣйствувалъ въ отрицателенъ смисълъ. Слѣдователно, той върви въ лѣво, а другиятъ — въ дѣсно.

И сега казва Писанието: „него слушайте!" Отъ 2,000 год., откакъ е слѣзълъ Христосъ на земята, менъ ме очудва не защо свѣтътъ не върва въ Христа, но защо служителитѣ на Христа не проповѣдватъ неговото учение. И днесъ, ако вие влѣзете въ една евангелска църква, ще чуete много по-вече да се говори за разни автори, отколкото за Христа. Христосъ е на трети планъ. А за него тѣ казватъ: „Христосъ е глава на църквата". Нека имаме една глава, а сега евангелската

църква има една глава, православната църква – друга глава, католишката – третя глава. Ее, колко глави трѣбва да има? Една църква съ три глави може ли да успѣва? Не може. И сега казватъ: „църквата трѣбва да има глава“. Но тя има глава, Господъ я е създалъ съ глава, не трѣбва да ѝ туряме нова глава. Новитѣ глави, които ние туряме, развалятъ църквитѣ. И азъ настоявамъ, че въ свѣта има само една глава, тя е божественото. Никаква друга глава нѣма. Всички други глави отрѣжете ги отдолу. Нѣкои, които ме слушатъ, казватъ: „какво ще кажешъ заради мене“? Азъ казвамъ, какво ще каже Господъ слѣдъ 60 год. заради тебе: „колко глави имаше на земята“? И питамъ: вие колко глави имате? Моето учение е учение на една глава: да направи хората свободни въ всѣко отношение, да разтвори каситѣ на хората, да отвори затворитѣ. Всички хора да живѣятъ като братя. Това не е мое учение, то е, което нашиятъ небесенъ Баща изисква.

И сега, като дойдатъ войни, казватъ: „може ли безъ войни?“ Поне ние, които вѣрваме, можемъ безъ войни. Свѣтътъ нека се бие колкото иска. Двама души се каратъ и се биятъ, единиятъ далъ 10,000 лв., другиятъ не му ги връща, биятъ се, викатъ и менъ. Казвамъ, колко ти дължи? – „10,000 лв.“ Изваждамъ 10,000 лв. Казвамъ: „заповѣдай, не бий този братъ, нѣмалъ човѣка.“ А сега какво ще стане? Най-малко азъ ще се приближа, ще го хвана този нехранимайко, да видя, защо не плаща. Това не е философия на живота. Азъ ще се поставя на неговото мѣсто, ще кажа: „братко, заради него азъ плащамъ, не бий този братъ“. А на другия братъ ще кажа: „като се намѣришъ пакъ въ затруднение, ела при менъ“. Питамъ: ако всички тѣй поставимъ въпроса, ще кажете: „като станатъ всички здрави, какъ ще се прѣхранватъ докторитѣ, кой ще плаща зарадъ тѣхъ, въ църква кой ще ходи?“ – „Ама хората сега не ходятъ въ църква“. Ще ме извините, азъ съмъ толкова откровенъ, нека ме извинятъ всички – прѣдставление е това, което хората разправятъ прѣдъ Господа, а не любовъ. Азъ разбирамъ, човѣкъ да бжде искренъ, да бжде искренъ въ душата си, да нѣма задня мисль, това разбирамъ любовъ. Когато се приближа при него, какъвто и да е, мжжъ или жена, да бжде толкова чистъ, да имамъ всичкото благопожелание,

да постъпя съ този братъ тѣй, както бихъ постъпилъ съ себе си. И тѣй е великиятъ законъ, който гласи: „както искате хората да постъпватъ съ васъ, тѣй постъпвайте и вие съ тѣхъ“.

И нѣкои казватъ: „хубаво е това учение“. Хубаво е, но може ли да го приложимъ? И сега всѣкждѣ въ свѣта чакатъ да дойде Христосъ. Въ Америка, Германия, чакатъ да дойде Христосъ, за да оправи свѣта. И тукъ, въ България, почнаха да чакатъ да дойде Христосъ.

Христосъ е дошълъ, той хлопа на всички сърца: „любовъ!“ Това е Христосъ – туй съзнание вътрѣ. Христосъ е дошълъ, хлопа на вратата и ангелътъ казва: „ти нѣма ли да станешъ?“ – Ще поспя още малко – „можешъ да поспишъ, но закѣснѣлъ си“. Закѣснѣли сж хората. И тогава ме питатъ, какво нѣщо е любовта. Любовта е единъ огънь на 35 милиона градуса. И когато този огънь влѣзе, той внася животъ, а не разрушение на живота, и твоята душа ще трепне тѣй, както душата на единъ ангелъ трепти, и всички ще бждатъ мощни съ този огънь. Този огънь всичко събаря, и църкви и каси. Този огънь иде въ свѣта! И ако вие не излѣзете, знаете ли какво Господъ ще направи съ васъ? Азъ гледамъ нѣкой пжтъ нѣкой лалугеръ въ дупката си погледне, скрие се отъ дѣцата, погледне, скрие се. Но нѣкой пжтъ тия дѣца се охитряватъ, донасятъ 2-3 кофи вода и я изливатъ въ дупката, и този лалугеръ – прѣзъ водата навънъ. И сега Господъ е рѣшилъ да налива вода въ дупкитѣ на дѣцата си. Изъ дупкитѣ ще излѣзете навънъ! Ако дойде пожаръ, и тогава ще напуснешъ кжщата си. Щомъ дойде пожаръ, и мже и жени и дѣца, всички бѣгатъ. И тогава ще се намѣрите въ положението на онзи богатъ американецъ: когато е горилъ Чикаго, цѣлиятъ градъ се запалилъ, всички бѣгатъ, единъ богаташъ взелъ, касата си и казалъ на единъ работникъ: „25,000 долара ти давамъ да ми изнесешъ касата“. – „Не ти искамъ паритѣ“. Най-послѣ богаташътъ оставилъ касата си и заминалъ. Ще оставишъ касата си и оттатъкъ ще минешъ, огънь иде отподирѣ!

„Него слушайте!“ Туй, Божественото Слово, иде и то ще разтопи и сърцата и умоветѣ на хората и ще внесе новото. И казва Писанието: „ще имъ дамъ ново

сърце". Защо ние да не възприемемъ новото учение? Не само да кажемъ „ново учение“ – мълчишката, а и да пристъпимъ къмъ прилагането на това учение. Онѣзи земледѣлци, когато искатъ да обработватъ нѣкоя култура, започватъ съ малъкъ опитъ. И азъ казвамъ на всички християни, които сж израстнали въ тази страна: тѣ могатъ да си подадатъ ржка и да влѣзнатъ въ туй божествено учение. „И дошли Моисей и Илия“, защо дошли? Тѣ сж дошли да се учатъ отъ Христа. И Христосъ, казва тамъ Писанието, е говорилъ за страданията, но той прѣдаде на Моисей и Илия два урока, защо тѣхното учение свѣта не можа да принесе ония резултати, които тѣ очакваха. Защото, зарадъ Илия, на 400 души пророци имъ отрѣзаха главитѣ, а Моисей тури законодателство и сега то царува въ свѣта. И Христосъ каза на Моисей и Илия: докато не влѣзе онова велико учение на Великата Божия Любовь, свѣтътъ нѣма да се прѣобрази, и, слѣдователно, той каза: „азъ трѣбва да пострадамъ“, значи, тази Любовь, която е въ мене, азъ трѣбва да я дамъ на свѣта, да влѣзе въ човѣшките души и да започнатъ хората да живѣятъ съ Божествената Любовь“. Като казалъ Христосъ това на старозавѣтнитѣ пророци, неговото лице станало свѣтло като слънцето.

Казвамъ, вие сте Моисей и Илия, а вие казвате: „да се отстъпи малко за църквата, трѣбватъ пари“, осигурявате се – значи, при васъ сж Илия и Моисей. Нали вие сте ученъ човѣкъ, вие сте законникъ, какъвто и да сте, поддържате стария завѣтъ на нѣщата, хубаво, Моисей и Илия сте. Дойде Христосъ и ви казва: „по този начинъ вашиятъ животъ никога нѣма да се оправи“. И ако вие разберете, ще кажете: „както Господъ пожертвува живота си заради хората, тѣй и азъ заради Господъ може да се жертвувамъ“, и тогава вашитѣ лица ще свѣтнатъ като слънцето и дрехитѣ ви ще станатъ бѣли като снягъ.

Сега ще дойдатъ да тълкуватъ думитѣ ми. Човѣкъ ще живѣе тѣй както е, че като умремъ, тогава ще се оправи свѣтътъ. Не когато умрешъ, а докато си живъ, трѣбва да направишъ това. Тази е смѣшна философия, като казвате: „когато умремъ“. Но като изгубя богатството, какво ще помагамъ на бѣдния? Докато съмъ богатъ, мога да помагамъ – здравиятъ може да помага

— а като стана хилавъ, какъ ще помогна. Но душата ми трѣбва да бѣде пълна съ любовъ и тази любовъ трѣбва да я жертвувамъ. Туй е учението, което отъ хиляди години се проповѣдва. Това не е учение на насилие, това е учение на абсолютна свобода. И колко е велико Неговото търпѣние! Той постоянно казва: „тия мои дѣца въ гнѣздото ще поумнѣятъ“. Обръща ги, погалва ги, по нѣкой пътъ му иде на ума да ги захвърли, но казва: „ще поумнѣятъ“. И азъ вѣрвамъ, братя, вие ще поумнѣете, ще станете добри. Азъ вѣрвамъ, че ще израснатъ вашитѣ крилца и ще хвъркнете изъ туй гнѣздо, всички ще отпътувате за Царството Божие, а не за ада. Всинца ви единъ день Господъ ще ви изведе изъ ада — земята е адъ — въ Неговото Царство, дѣто Неговата Любовъ цари. Вѣрвайте въ тази Любовъ и Царството Божие ще дойде! Всички ние трѣбва да бждемъ спасени и ще бждемъ спасени. Сега може да цитиратъ нѣкои стиха. Но въ Откровението Иоанъ казва тѣй: „И чухъ цѣлото създание да хвали Бога“. Ако той е чулъ цѣлото създание да хвали Бога, значи, всички ще бждатъ спасени. Но прѣзъ всичкото врѣме ще има страдания, и единъ день всички ние ще излѣземъ изъ този огънь и ще влѣземъ въ Божията Любовъ. Нѣкой сте на прага да излѣзете. Излѣзте!

„Слушайте него!“ Този, който е сега въ васъ, слушайте него. И като срѣщнешъ нѣкой проповѣдникъ, свещеникъ, кажи му: „братко, ти слушашъ ли него?“ Ще му кажешъ: ние сме горѣ на планината, при насъ е Моисей и Илия. А сега казватъ: „той е отлженъ отъ църквата, той е проклетъ“. А Христосъ казва: „не, любовъ за всички“. „Всички вие сте братя“, тѣй казва Христосъ: „всички вие сте братя“, никакви еретици нѣма, Илия и Моисей сж пълни само съ любовъ, а за Христа има само братя и сестри, макаръ че вие се казвате друго-яче. Единъ день вашето еретичество ще изчезне и ще остане само божественото въ васъ. И защо ние да не заживѣемъ този животъ, този разуменъ животъ, и да изучаваме великата философия на живота — ние ще станемъ тогава хиляди пъти по-умни, отколкото сме сега. И въ тази земя, ако рекатъ всички българи да слушатъ Него, медъ и масло ще потече. Ако всички се спратъ върху този стихъ и рекатъ да слушатъ Него, медъ и масло ще потече, и всичкитѣ имъ

дългове и нещастия ще изчезнатъ. Ето една реална философия. Всъки народъ, който отъ хиляди години е слушалъ Господа, е билъ благословенъ. Той е Великиятъ Господъ на Любовта, както сж го проповѣждали досега, който спасява, който се жертвува, който всъки денъ ни дава храна и утѣха въ всички положения. Той казва: „не бой се, ще се оправи твоята работа“. Изгубилъ си сина си, дъщеря си, Той казва: „не бой се, ще се оправи тази работа!“ „Него слушайте!“ И азъ желая сега вие да се въодушевите от тази мисълъ: него да слушате въ себе си. Влѣзе ли Той, въпросътъ е разрѣшенъ, Илия и Мойсей ще ви кажатъ: „нашето учение досега бѣше“, но и тѣ ще добавятъ: „него слушайте“. И гласътъ отгорѣ казва — кой гласъ? — Божествениятъ: „него слушайте“. — Туй, което азъ съмъ вложилъ вътрѣ въ васъ, него слушайте, този Духъ, него слушайте! Нѣкой казва: „много просто е туй учение“. Приложете го навсѣкждѣ, ние нѣма да идемъ да отваряме манастири и църкви. Ние ще образуваме една църква въ сърцето си, единъ олтаръ ще има, ние ще вложимъ тази църква въ нашия умъ, и ще ги държимъ чисти, тѣй че тѣлата ни ще бждатъ храмове на Бога живаго. Другитѣ външни храмове лесно се съзиждатъ. Сега Бога кждѣ ще го намѣримъ? Ако вие не сте честни и спрямо оня, който ви обича, изневѣрите на неговата любовъ, какъ ще се прояви Богъ у васъ? Нали Богъ е, който ви люби? И кого може да обичате? Нали Бога? Слѣдователно, Любовта, която се проявява по единъ или другъ начинъ. И ще ни питатъ дали това е любовъ или не. Любовта зло никому никога не мисли. Първото нѣщо, Любовта е абсолютно добро. Азъ я наричамъ абсолютно добро въ свѣта. Богъ се наслаждава като вижда, че всички сжщества могатъ да живѣятъ. Азъ минавамъ покрай нѣкоя мравица, правя ѝ пжтъ. Може да я стжпча, не, азъ се радвамъ, и тя има свой животъ. Качва се, слиза. Казвамъ: туй е мое братче, и ако мравята зачитамъ, онзи братъ, голѣмиятъ, по-вече ще го зачитамъ. Вие казвате: „това сж мрави“. Майката каже: „моето дѣтенце кжса главитѣ на мухитѣ“. А послѣ? — И неговата глава отива. „Какво да правимъ, нападатъ кухнята?“ Очистете кухнятъ, и мухитѣ нѣма да ви нападатъ. Турете една двѣ чинии за тия малки братчета. А сега ще турятъ захаръ, а отгорѣ капанъ,

и послѣ очистихте мужитѣ Това не е култура! Отъ тамъ започватъ всичкитѣ прѣстѣпленія. И тогава ние се чудимъ, защо Господъ е направилъ така свѣта. Не, и мужитѣ си иматъ своето прѣдзначение. Мужитѣ, мравитѣ, всички сжщества извършватъ отлична длѣжностъ въ свѣта. Тия мрави, които си правятъ дупки, вършатъ велика работа. За насъ всѣко нѣщо си има своето прѣдзначение, дали е добро или зло отъ наше гледище, то си има своето прѣдзначение за насъ, „умнитѣ“ хора на земята.

И тѣй, „него слушайте!“ И тогава прѣдъ Неговото лице ще затрепти сърцето ни, и като срѣщнемъ вълка, ще гледаме на него като на овца, и той ще измѣни характера си. И когато вълкътъ ни срѣдне и види, че въ насъ има „него слушайте“, той ще каже: „понеже ти сега слушашъ него, и азъ ще го слушамъ, и двама можемъ да живѣемъ“. А „вълкъ“, както сега се разбира, е отсъствие на божественото у насъ. Нищо повече! То е една отрицателна идея.

И казва Матей, който хроникира тази идея: „горѣ, на планината“. Ние сме пакъ горѣ, на планината. Нѣкой казва: „дали съмъ азъ тамъ?“ Днесъ си горѣ, на планината. Казва: „тукъ да направимъ три шатри“. Кои сж тия три шатри? Това сж тритѣ църкви: едната – евангелската, другата – православната и третата – католишката. Тѣй казватъ нѣкои.

И всѣки, казватъ, който не е въ една отъ тия шатри, не е християнинъ. И всички казватъ, католицитѣ напр: „въ нашата шатра е спасението!“ Не, никаква шатра! Петъръ казва туй, а Христосъ казва: „Петре, азъ трѣбва да слѣза долу въ свѣта, да се пожертвувамъ и да дамъ живота си за откупъ на свѣта“. Никакви шатри. И, слѣдователно, ако живѣете въ шатри, вие сте въ учението на Моисея и Илия, а ако живѣете безъ шатра, вие сте въ учението на Христа, дѣто цѣлиятъ свѣтъ е вашъ домъ, и слѣдователно, учението Христово не е шатра, а е учение на абсолютна свобода. И анархистътъ, който живѣе въ небето, е въ правия пжтъ. А когато човѣкъ придобие абсолютна свобода на своята мисль, не е анархистъ. Трѣбва да се признае тази свобода на всички хора, и тогава всѣки е въ правия пжтъ. И ние затова сме дошли, да се научимъ, какви сж нашитѣ права, какъ да слушаме и кого

да слушаме и само тогава ще се върнемъ на небето и ще бъдемъ достойни негови граждани. А докато не приемемъ това, дълго време ще живеемъ въ пансиона и ще приемаме любовни писма! И ще ви се каже: „синко, ти още не си свършилъ, а като свършишъ, върни се, синко, съ дипломата си.“ На всички васъ, които сж свършили пансиона, азъ ви пожелавамъ „добъръ път“, да се върнете при Баща си и Майка си и да имате едно отлично угощение.

„Слушайте него!“

Бесѣда, държана на 12.III.1922 год.
въ гр. София ул. Гурко Турнферайни
10 часа сутринъта

Качества и проявления на волята

4-та школна лѣкция на I специаленъ окѣултенъ класъ
15.III.1922 Срѣда гр. София ул. Гурко Турнъ ферайнъ
Тайна молитва.

Прочетоха се темитъ: „Мѣстото на волята“.

Тоя пътъ пакъ ще извадите правилата само за волята. И азъ ще ви говоря отъ чисто френологическо гледище, какво нѣщо е волята, научно. Туй, което вие писахте е психологически. Сега за втория пътъ искамъ отъ трима души да напишатъ за „бѣлия цвѣт“: Какъ се е явилъ бѣлиятъ цвѣтъ въ природата? Вие ще изхождате отъ чисто естествено гледище: Какъ е създадала природата бѣлия цвѣтъ. Сега, ако въ едно бѣло платно отворите една дупка, какво ще се яви вътрѣ? – Черно петно. Значи, всѣко мѣсто, което не се освѣтлява, е черно, нали? Ако въ едно черно мѣсто отворитѣ дупка и се освѣтлява, какво ще се яви? – Свѣтло мѣсто. Азъ ви навеждамъ на идѣята, какво нѣщо е бѣлиятъ цвѣтъ. Старитѣ схоластици на какво сж уподобявали човѣшкия умъ? – На една бѣла площъ, на която всичко се пише.

Ще разгледаме послѣ и качества на волята и какъ се е проявила волята въ свѣта. Защото волята има нѣколко проявления: проявление въ умствѣния свѣтъ, въ астралния свѣтъ и въ физическото поле. Волята всѣкога подразбира ограничаване. Да кажемъ, че си единъ богатъ човѣкъ, разточителенъ, харчишъ много – 50,000, 60,000, 100,000 лева. Не ти достигатъ паритѣ, вземашъ отъ тукъ, отъ тамъ, никой не ти дава,

най-послѣ ти решишѣ да съкратишѣ бюджета си. Ще седнешѣ – ще намѣришѣ извора, срѣдствата въ себе си: малко ще ядешѣ, малко ще пиешѣ, скромно ще се обличашѣ, ще живѣешѣ въ една скромна колибка. Волята има два начина на проявление: смалѣване и разширяване, но първото нѣщо: волята започва съ ограничаване – безѣ ограничаване воля не може да се прояви. Воля подразбирамѣ, първо: строго опредѣлено движение въ съзнанието, трѣбва да се даде извѣстенѣ наклонѣ. Ако не ограничаватѣ нещата, нѣма наклонѣ. Ако ограничитѣ въ една тѣсна площѣ и дадете наклонѣ, ще има движение. Но отѣ френологическо гледище, не всички хора иматѣ еднаква воля. Волята не е еднакво развита у всички и затуй трѣбва да знаете вие признацитѣ на волята. Сѣга, за примѣръ, говоритѣ за воля, но ако видите единѣ човѣкъ, може ли да узнаете у кого е силно развита волята? И дали тази воля е култивирана, възпитана или просто естествена? Тия признаци, като ученици на една окултна школа, трѣбва да ги знаетѣ. Какѣ мислите, ако единѣ човѣкъ би ималѣ само единѣ прѣстѣ чело, може ли да очаквате отѣ него нѣкоя философска мисъл? – Не, никаква. Най-малко три прѣста трѣбва да е челото, за да може човѣкъ да мисли. Сѣга много отѣ вашитѣ илюзии ще изчезнатѣ. Въ туй отношение окултизмѣтѣ е опасна наука. Защото, който влѣзе и мисли, че е гениаленѣ, а окултистѣтѣ му каже, че не е, това ще каже, че има гений въ зародишѣ, тѣй като семка малѣкъ, пѣкъ има гений, който сега е почналѣ да расте, пѣкъ има и който е израстналѣ. Като кажемѣ, че нѣкой е гениаленѣ, разбирамѣ, той се е развилѣ, проявилѣ се е, а проститѣ хора тѣ сж въ зародишѣ. За да се развиятѣ, иска се много време още.

Изобщо, въ 100 години се ражда по единѣ гений въ свѣта.

Въ 1,000 години се ражда по единѣ свѣтия въ свѣта.

Всѣки 2,000–2,500 години се ражда по единѣ учителъ въ свѣта.

Всѣка година се ражда по единѣ талантливѣ човѣкъ;

Всѣки день се ражда по единѣ обикновѣнѣ човѣкъ;

Всѣки часѣ се ражда по единѣ глупавѣ човѣкъ.

Тъй щото онзи, който бърза, който търси часовѣтѣ, той е между глупавитѣ, които смѣта часовѣтѣ, когато се учи за Бога, той е глупавъ човѣкъ. Ако търси днитѣ, между обикновѣнитѣ хора е. Седмицата турихме ли ние? – Не. А-а, пропуснахме. – За мѣсеца не казахъ. А-а. Тъй щото, обикновѣнитѣ хора при обикновѣни условия се раждатъ. Другъ день ще ви дамъ една схема за развитието на волята, все трѣбва да имате извѣстни мѣрки. Въ свѣта онзи има по-силна воля, който носи шашка като тѣ срещне, веднага хваща шашката си. Онзи, който пише писмо, като хване перото и въ него се прояви волята. Слѣдователно, той може да работи. Търговецътъ, като отвори касата си и тамъ се проявява волята. Паритѣ сж единъ стимулъ. Гладниятъ, като отвори торбата си и въ него се поражда волята. Тъй че въ свѣта има различни стимули, които подтикватъ волята. Учениятъ, като отвори книгата; химикътъ, като влѣзе въ своята лаборатория. Затуй човѣкъ трѣбва да има вѣра въ главата си. Той, като погледне на главата си, да е като онзи, който като бутне шашката си, знае, че тя е корава, силна и може съ нея да работи, не се обезсърдчава.

Най-първо ние трѣбва да имаме вѣра, че нашиятъ мозъкъ, нашиятъ умъ може да работи. Вѣра трѣбва да имаме: вѣра въ сърдцето си, което е емблема на нашитѣ чувства, че въ всички мжноти то може да издържа на страданията. Послѣ, вѣра въ нашия стомахъ, че храната, която възприема, може да я обработи и да ни даде необходимото въ живота и вѣра въ ржцетѣ и краката, че може да работимъ и да ходимъ тамъ, дето искаме. Това е талисманъ. Като попипнешъ главата, да знаешъ, че тя може да рѣшава разумно всички въпроси. За туй ще се пазите, да не се демагнитизира мозъка ви. Въ извѣстни случаи мозъкътъ изгубва своитѣ сили – при силни сътрѣсения. Тези сътрѣсения може да бждатъ ментални, астрални и физически. Примѣрътъ, дѣто единъ руски цигуларъ, като чулъ другъ единъ виртуозъ, това не му послужило за импулсъ, а се обезсърдилъ. За туй високитѣ планински върхове трѣбва да седятъ далечъ отъ градоветѣ, да не хвърлятъ сѣнка. Или съ други думи казано, голѣмитѣ авторитети въ свѣта спѣватъ малкитѣ хора. Човѣкъ да се основава на извѣстенъ авторитетъ въ свѣта, може. Но

този авторитетъ да може да събужда мисълъ и да дава свобода, но щомъ тѣ спѣва, тогава не може да мислишъ. Такъвъ авторитетъ може да бѣде само Богъ – никой другъ. А виждаме, че Богъ се е скрилъ тѣй, че не го знаемъ кждѣ е. Той тѣй се е скрилъ, че ние Го търсимъ сега и не можемъ да Го намѣримъ.

Товага, ако ви попитатъ, въ тѣлото дѣ бихтѣ поставили волята? Да кажемъ, главата, мозъкътъ е мѣсто за мислене; дробовѣтѣ, сърдцето отговарятъ на чувствата на човѣка. Колкото човѣкъ повече чувствува, той се разширява. Когато е скърбенъ, той въздиша дълбоко. Значи, тамъ е чувствителността и когато ние искаме да я уравнилимъ, дишаме дълбоко. А реакциитѣ и спѣнкитѣ ставатъ въ стомаха. А волята въ ржцетѣ, въ краката, въ езика, въ очитѣ, въ ушитѣ. Всичкитѣ тия сѣтвива сж мѣсто на волята. Тя тамъ се проявява и дѣйствува. И тѣй, този е естествениятъ пжтъ. Когато нѣкой може да рисува хубаво, неговата воля е опредѣлна въ рисуването. У другъ, който говори, волята е въ езика и въ нашата мисълъ, навсякждѣ волята може да влѣзне и да направлява. Въ това отношение волята е външната страна, проявената вече, външната страна на битието или обективната страна.

Сега азъ съмъ опрѣдѣлилъ челото – това е мисълта; носътъ – чувствата, а долната частъ – волята. Въ лицето е тѣй физиономически, ей тѣй отъ носа надолу, брадата туй е волята. Като дойдемъ до прѣститѣ, пакъ сжщия законъ. Палецътъ: I-та фаланга е волята, II-та – човѣшкиятъ умъ, а III-та – неговитѣ чувства. Когато някой почне да му отслабва волята, той крие палеца си; въ юмрука, а онѣзи, които обезумѣватъ, тѣ държатъ отворени прѣститѣ си. А онѣзи, у които палецътъ е отгорѣ при юмрука, прилича на змия, щомъ ѝ ударишъ главата, тя се крие и нѣма вече мисълъ. Ще провѣрявате; щомъ почнете да си туряте прѣститѣ отвжтре, ще се магнетизирате. Не, отгорѣ ще туряшъ палеца си, за да се магнетизирашъ. Когато държишъ ржката си въ юмрукъ и палеца е отгорѣ, извѣстни центрове въ главата, които сж свързани съ тази частъ, тѣ се събуждатъ. Вие трѣбва да знаете езика на природата. Палецътъ е най-важниятъ; той изпѣква, безъ него смѣшна ще бѣде ржката и прѣститѣ нѣматъ смисълъ безъ него, а съ него и другитѣ прѣсти получаватъ

смисълъ. И желаете формата на палеца да бжде красива, и вие ще въздѣйствувате на волята си. Когато изучавате паталогията на човѣшката воля, ще забѣлѣжите, че у прѣстѣпниците първата фаланга е съвсѣмъ вальчеста топка, у престѣпниците отъ минали животи, отъ 4-5 поколения, като единъ боздуганъ се образува палеца. Когато волята дѣйствува, първата фаланга расте; когато умътъ правилно се развива, втората частъ расте въ голѣмина. Ето ви барометъръ, въ който ще видите туй развитие – до кждѣ е стигнала волята ви. Въ този животъ може ли да порастне прѣста? – Може, може. Ако половинъ милиметъръ порастне, то е много. Азъ съмъ слѣдилъ мнозина, въ нѣколко години, 4-5-6 години у нѣкои носѣтъ се е проточвалъ на долу; на нѣкои палеца. Ако първата фаланга е по-дълга, човѣкъ е много своенравенъ. Втората фаланга трѣбва да е малко по-дълга. Умътъ трѣбва да прѣодолѣва, слѣдъ туй чувствата – базата, основата и тя трѣбва да бжде широка, а волята е физическата страна. Ако първата фаланга (волята) е по-голѣма, такива хора сж сбѣдничави. Криво, право, той не отстѣпва. А у инатливия, у него гордостъта взема надмошие. Той счита, че погрѣшка не прави, туй, което е казалъ то е право. Сбѣдничави сж интеллигентнитѣ натури. Единъ ученъ може да бжде сбѣдничавъ, а единъ простъ човѣкъ – упоритъ. Сега може да опитвате волята си въ малкитѣ неща. Кажете, че утре ще станете точно въ 4 часа. Допуснете сега е зимно време, студено и вие почнете да разсѣждавате: „Ще настина“. – Не, това не е воля. Ще станешъ въ 4 часа да се облѣчешъ, може да се разхождашъ въ стаята си, но ще станешъ. Често въ окултизма много ученици не сполучватъ, защото тѣ трѣбва да се концентриратъ. Въ концентрирането съзнанието трѣбва да мине безпрѣпятствено отъ едно състояние въ друго. И той заспива; при заспиването ти слизашъ. А въ туй слизане се прѣкъсватъ картинитѣ, които иначе би видѣлъ. Има, които стоятъ при вратата, и тѣ приспиватъ, защото тѣ знаятъ, че иначе ще видишъ повече. А вие ще се борите да не заспите. И мнозина въ България, доколкото азъ зная, съ малки изключения, все заспиватъ, защото има противници и тѣ казватъ: „Не е тукъ мѣсто, а на долу“. Ще ти дойде една дрѣмка и ще те хванатъ. Никакво заспиване! Въ концентрирането не

се иска напръжение. Ти ще бждеш тихъ и спокоенъ. Едно спокойно очакване и нѣма да се безпокоишъ за резултатитѣ. Природата обича настойчивостъ, не своенравие. Ние мислимъ, че можемъ да я заставимъ. Не. Само, ако ние се хармонизираме съ нея, отиваме съ искреностъ и настояваме. То е като онзи ученикъ, който настоява прѣдъ учителя си и е готовъ на всички жертви. Така и природата, щомъ ни види, че сме готови на всички жертви, и тя е готова; но ако ние сме своенравни, тя ще ни лиши отъ това, което ние искаме. И слѣдователно, воля има онзи човѣкъ, който на едно добро желание, слѣдъ като му откажатъ 99 пжти да постоянствува и на стотния пжтъ твоята воля ще сполучи. Сега, въ този си животъ, вие кармически имате редъ прѣпятствия, някои по-голѣми, нѣкои по-малки. Нѣкои отъ васъ ще развиятъ волята си по-скоро въ тази посока, а други – по-мѣчно. Пѣкъ нѣкои отъ васъ ще дойдатъ до нѣкъдѣ и ще кажатъ: „Тази работа не е за мене, въ нѣкой другъ животъ... азъ съмъ младъ, та като стана малко по-възрастенъ, сега не му е времето“. Не, сега, сега. Сега не направите ли туй и въ бждеще пакъ е сщия законъ. И тѣй, всички ще започнете съ ограничаване, не измжчване. Ще гледате да се освободите отъ всички излишни нѣща, които ви спѣватъ въ живота; а други неща, които ви липсватъ, ще притурите.

И тѣй, въ волята вие ще има да се справите първо съ физическия човѣкъ, първо съ тѣлото, ако искате да развиете волята; второ – съ чувствата си и трето – съ мислитѣ си. Та ще насочите вашата воля. Гледайте да прѣсъздадете тѣлото си, да внесете ония елементи, които ще внесатъ по-голѣма бодростъ и издържливостъ на тѣлото; да внесете ония елементи, които ще дадатъ по-голѣма устойчивостъ на чувствата ви и по-голѣма сила на мисълта ви.

Послѣ, всички, които влизатъ въ този класъ, може да си опрѣдѣлитѣ два положителни часа прѣзъ 24-тѣ часа. Единиятъ часъ може да е сутринъ; като станете, да си прѣпратите по едно добро желание за усиление на волята си; а другиятъ – вечерно врѣме. За сега изберете си само единъ день въ седмицата, да видимъ кой день бихте си избрали. – Кажете вие кой день. – Е, вие си имате единъ день, който си обича-

те. Сутринъ, като станете, ще си пожелаете и вечеръ прѣди да си легнете. Ще седите, колкото имате разположение. Гледайте да имате разположение, защото безъ разположение вие не може да си пратите една добра мисль. Споредъ разположението на сърдцето ви ще бжде изпращането на мисльта. Индивидуално, ще изпращате мислитѣ, не общо. Вие ще изпъквате като индивиди. Само на тѣзи отъ вашия класъ, ще направите единъ малъкъ опитъ, нали? Та послѣ отъ малкото кѣмъ великото, нали тѣй? Ако ученикътъ не напише първата буква, послѣ единъ слогъ, първата дума, той не може да напише тия сложни прѣдложения. Всички лица ще ги прѣкаратъ образомъ и ще пратитѣ мисльта. Послѣ другъ, трети, докато изредите всички, както поливате цвѣтята: ще идете при всяко цвѣтенце и ще му полѣете водича, ще го погладишъ, а не съ маркуча, това не е поливане. Въ окултната школа туй не се позволѣва. Съ маркуча то е практично, но резултатитѣ сж лоши. А тѣй, повече врѣме ще ви вземе, но има отлични резултати. Петдесетъ души сте, вие ще дадете по 10 секунди за всѣки единъ, може по 20-30. Ако е по 1 минута, много ще се уморите, по 10, по 20 секунди, половинъ минута. Туй, което пожелаешъ за себе си, ще го пратишъ на другитѣ. Като пратишъ туй пожелание на другитѣ, ще поляризирашъ своята воля. Може и една минута, но за да не се уморите, азъ ви давамъ по възможность най-малко, а вие може да си турите и една минута, и 5 минути, но за да не се яви желание у васъ да бързате, затова азъ искамъ най-малко 10 секунди. Ти ще помислишъ заради него, но не бързай, ще свършишъ работата. Кой денъ ще избере тѣ? - Четвъртъкъ. Хайде, утрѣ точно въ 5 часа сутринъта и вечеръта - точно въ 12 часа ще бодърствувате, нѣма да си лѣгате прѣди това. Отъ 11 часа ще започнете до 12, а сутринъта отъ 5 до 6 часа. Туй е обѣщание само за тази седмица. Не искамъ да давате обѣщание за много. Послѣ, ще направимъ обѣщание за единъ мѣсець, послѣ за година, а нѣкога ще направимъ обещание за единъ денъ. Отъ малко ще започнемъ, то е най-сигурно. А нѣкой даде обѣщание за цѣлия си животъ, а послѣ нищо не изпълни. И тази седмица ще бждете искрени, който не го направи, ще си каже. - Каква мисль ще пратимъ? - Това, което ти желаетъ за себе си. Сега вие ще

си останете тихи и спокойни; тази мисъл, ще дойде на всинца ви. Вие ще си направите тази мисъл, тя ще дойде отвътрѣ и ще си я напишете. Бждете спокойни, тя ще дойде; мисълта, тя ще бжде кратка и ясна. Може да не я изкажете добрѣ, стига желанието ви да е правилно нали. Онова дѣте, което иска да рисува, желанието му е правилно. Щомъ желанието е правилно, формата и тя ще бжде правилна.

Тайна молитва.

Азъ ще ви дамъ едно изречение:

„Безъ страхъ въ любовта безгранична!“

Когато си проектирате мисълта, ще кажете: „Безъ страхъ въ любовта безгранична“ и ще се ограждате.

Първото задължение на ученицитѣ

4 Школна лекция на общия окултенъ класъ,

16.III.922 г., четвъртъкъ.

7 1/2 часа вечеръта – 9.

Стара София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ

7,30 ч.в.

Първото задължение на ученицитѣ

Тайна молитва!

Прѣди да пристѣпимъ да прочетемъ това, което е написано, азъ ще направя нѣколко кратки бѣлѣжки. Тия познания, които може да добиете въ една окултна школа, ще засегнатъ не само вашия настоящъ животъ, но и бждация ви животъ. Тия познания ще ви бждатъ въ полза не само за сега, но може би за хиляди години отъ сега нататѣкъ.

Всѣка една окултна школа или великата Божествена окултна школа е спрѣгната съ голѣми мжнотии. И не е тѣй лесно човѣкъ да стане ученикъ на една окултна школа, вие може да минавате въ тази велика школа само за оглашенъ. Защото ученикъ е само онзи, който може да борави съ задачитѣ на тая окултна школа, както математикътъ трѣбва да знае всички правила на математиката, за да борави съ сложнитѣ задачи и музикантътъ – съ сложнитѣ упражнения въ музиката.

Всѣкога ученикътъ трѣбва да знае положението си въ школата той не трѣбва да си прави илюзия. Първото правило въ една окултна школа е, да има той голѣмо смирение, не овчедушие, а смирение – въ тази велика

идея, че вѣчното, безграничното не може да се събере въ ограниченото. И той не трѣбва да си прави илюзията, че въ тази малка главица, въ този малък мозък ще може да се събере вжтрѣ всичкото тайно знание. Невъзможно е това нѣщо! И даже се прави сравнение, че въ човѣшкия мозък има голѣма възможност да придобие голѣми знания. Туй сравнение е слѣдующето: ако съберемъ всичкото съврѣменно знание, може да го съберемъ въ 90 книги, голѣми като библията и го напечатимъ въ клетките си на мозъка ни, пакъ ще остане мѣсто за още 900 такива книги. Тѣй щото вземетъ 90:900 и ще видите отношението какво е - /1:10/. Значи, значи, човѣкъ не е прѣполовилъ своето учение. Ученикътъ въ тази окултна школа трѣбва да знае дѣ е мѣстото му. Трѣбва да знае, че ученици отъ най-долната градация, до най-високата се различаватъ по знания, т. е. че неговото знание и сила въ сравнение съ онова на напрѣдналитѣ е нищо. Човѣкъ въ едно отношение може да знае, но въ друго отношение да не знае. Сега туй не трѣбва да бжде за обезсърдчение, но който иска да се учи, трѣбва да знае. И пакъ ще ви повторя идѣята. Хората остаряватъ само когато мислятъ, че всичко знаятъ. Който иска да остарѣе е много лесно. Денътъ, въ който ти си помислилъ, че всичко си свършилъ, ти си остарялъ. А за да се подмладишъ, ще мислишъ, че много малко знаешъ, ще почнешъ като дѣте да възприемашъ. А такава старостъ азъ я наричамъ прѣждеврѣменна. Азъ желая всички въ школата да бждете млади, значи, да мислите, че сега започватъ великото божествено учение. Учението, което свѣта дава, то е прѣдговоръ на божественото учение. Като свършите всичко въ свѣта, като свършите отдѣленията, прогимназията, гимназията, послѣ университета, специализирате се и послѣ станетѣ най-учения човѣкъ, това е само прѣдговоръ на Божественото знание, което трѣбва да започнете. Слѣдователно, ако вие сте добили този прѣдговоръ, може да станете единъ добъръ ученикъ въ Божествената школа. Затуй на всѣки азъ прѣпоръчвамъ, всѣки да добие отъ свѣтското знание, колкото може повече. Защото нѣкой казва: Намъ свѣтско знание не ни трѣбва, а божествено. Ако свѣтско нѣмашъ, божественото не можешъ да придобиешъ. Ако свѣтското ти е мжно, божественото е хиляди пжти по-

мжно. Сега въ единъ съврѣмененъ университетъ плащатъ такса 800 лв., а въ едно божествено учение съ 8,000 лв. не може да влѣзнешъ и съ 10,000 лв. не можешъ да влѣзнешъ, и съ 20, и съ 100 съ 1 милионъ и съ 10 и съ 100 милиона не може да влѣзнешъ и съ единъ милиардъ не можешъ да влѣзнешъ. Разбирате ли? Ако е за пари, не може. Въ Божественото училище ще заложешъ сърдцето и ума си, а волята ще остане твоя. И тогава ще откупувашъ сърдцето и ума си, за да се покажешъ колко си юнакъ. Волята ще остане на тебъ, а умътъ и сърдцето тамъ. И затуй писанието казва: Сине мой, дай ми сърдцето си! Сърдцето си ще го заложешъ. Разбира се туй не е залагане както въ свѣта. Въ всѣка окултна школа ще пристѣпите съ благоговѣние. То е нѣщо вжтрѣшно. Нѣма да ходите разпасани, но тамъ като влѣзне човѣкъ, трѣбва да има всичкото благородство на ума и сърдцето, да знаете, че туй е една отъ най-великитѣ работи и най-благороднитѣ и върху това градиво, върху познанията които ученикътъ ще добие, ще почива неговото щастие. Понеже той ще съгражда бждещия си животъ и бждещия си домъ върху тия свои познания. Нѣкой ще каже: Безъ тия знания не може ли? – Не може. Може да влѣзете съзнателно или несъзнателно, но все таки ще минете прѣзъ божествената школа и ще свършите. Само че нѣкои сж влѣзли безъ да знаятъ, а други знаятъ, че сж влѣзли. Религиознитѣ хора казватъ: но намъ не ни трѣбватъ много знания, т.е. ние и безъ окултна школа можемъ да минемъ. Но това подразбира, че тѣ несъзнателно ще минатъ тази школа. И ще ви кажа защо нѣкои хора минаватъ съзнателно, а други безсъзнателно. Страхливитѣ ученици ги прѣкарватъ прѣзъ моста вечерно врѣме да не виждатъ, а безстрахливитѣ ученици денемъ. И на страхливитѣ имъ тургатъ прѣвръзка.

Послѣ, правилото казва, че ние не искаме много, сега много изискваме. Отъ всѣки единъ ученикъ искаме да даде по единъ часъ. Седемъ деня по единъ часъ на деня, 7 часа работа и то отъ врѣмето, което ще прехосвашъ нѣкъдѣ. Този часъ да посвѣтишъ на туй занимание. И този часъ ще посвѣтите съзнателно отъ любовъ. Пакъ ще ви кажа: ако вие работите безъ любовъ, нищо нѣма да ви ползува. Правилото на Божествената окултна школа гласи, че знанието трѣбва да се добива

по закона на любовта. Добиеш ли едно знание без любов, то няма да те ползува. И апостолът. Павелът, във посланието към Коринтянитъ казва: каквото и да направя, ако е без любов, нищо не се ползувамъ. Ако го направимъ съ любов, ползуваме се.

Сега въ тази окултна школа вие ще се запознаете съ всичкитъ религиозни системи, положения, закони, защо сж се явили религиитъ, при какви условия; и няма да има сега тия неразбории дали ние, сме на правата или на кривата страна. Отъ окултно гледище ние друго яче разсъждаваме за правото и кривото. Отъ становището на окултната школа, съврѣменното право е безправие. И когато нѣкой ви каже: няма ли право? – Право? Вашето право отъ окултно становище е безправие. И слѣдователно, за да имаме едно правилно схващане за тази велика божествена еволюция на нещата, трѣбва да имаме туй истинско познание, истинското разбиране и тогава ще може да разглеждаме въпросите философски. Ние се боимъ отъ въпроси. Нѣкои въпроси можемъ да ги разрѣшимъ много лесно, а други въпроси оставяме безъ отговоръ. Защо? Защото въ всѣка една окултна школа, всѣки единъ въпросъ трѣбва да се разгледа на своето врѣме, а не безъ врѣме. Задава се въпросътъ: Има ли Господъ или не? Този въпросъ е ненаврѣмененъ. Има ли бждащъ животъ или не? И този въпросъ е ненаврѣмененъ. Защото за менъ, азъ който живѣя едноврѣменно и въ този и въ другия свѣтъ, ходя и се разговарямъ съ всички тия ангели, ако ме питатъ: Има ли ангели? – Азъ си мълча. Той ще ме убѣждава, че то е глупаво, азъ пакъ мълча, виждамъ кое е глупаво. Ама ще пита нѣкой: Ти виждаш ли това? Ама ти това което питашъ, разбираш ли го? Колкото имашъ право да се съмнѣвашъ въ моето виждане, толкова имамъ право и азъ да се съмнѣвамъ въ твоето разбиране. А двѣ величини еднакви и въ двѣ противоположни посоки една къмъ друга, се унищожаватъ. А, вижъ, зададени такива въпроси въ окултната школа: какъ да живѣемъ и да подобримъ живота си, какъ да очистимъ сърдцето си, да развиемъ душевнитъ си сили? На всичко туй се отговаря прѣмо, даватъ се методи. Онѣзи, които влизатъ въ школата, трѣбва да знаятъ, че тѣ сж ученици. Ученикътъ трѣбва да бжде безъ прѣдупрѣждение. Той трѣбва да бжде чистъ, като опрана дреха.

Само старитѣ хора, които сж живѣли дълго време въ свѣта, казватъ: „Човѣкъ не трѣбва да бжде глупавъ“. А отъ окултно гледище ние прѣдпочитаме да бждемъ глупави въ извѣстно отношение. Та всѣки единъ отъ васъ трѣбва да напусне своето прѣдупрѣждение. И ако това, което се прѣподава, резултати не се постигатъ, той самъ ще си прави своето заключение. Малко опити, микроскопически, а голѣми работи нѣма да правимъ. Ще ви кажемъ: да посѣтите едно житно зърно, послѣ ви питамъ: израстна ли? – Израстна. Послѣ, колко зърна даде? Узрѣ ли? Реално ли е това зърно? Защото туй, което става съ едното житно зърно, сжщото става и съ 10 милиона такива. Но нѣма да очаквате изведнажъ. Нѣкой мисли като влѣзне да се изтегле завѣсата и изведнажъ всичко да се оправи. Който мисли, че ще се вдигне завѣсата, азъ го прѣдупреждавамъ да си не губи времето. Тѣй щото, ще трѣбва да се разберемъ. Да не кажатъ нѣкои: ама азъ какво мислехъ. Ако мислитѣ за голѣми работи, азъ ще ви покажа мѣсто кждѣ да идетѣ за тѣхъ: тамъ много се добива.

И тѣй, на пѣрва рѣчка, ние ще пристѣпимъ да проучимъ основно човѣка. Тѣй както е сегашния човѣкъ, да го проучимъ въ тази му фаза съ тия сили, които се развиватъ въ неговия организъмъ, проявяватъ се въ неговия умъ, дѣйствуватъ въ неговото сърдце и се реализиратъ въ неговата воля. И слѣдъ като проучимъ човѣка по този начинъ, ние ще пристѣпимъ тогава къмъ друга една областъ, по-широка и по-приятна. Проучването на човѣка въ нѣкое отношение е приятно, а въ друго отношение неприятно. Когато проучавашъ положителната страна на човѣка – приятно е. Когато проучавашъ неговите отрицателни черти, е много неприятно. И всѣки ученикъ трѣбва да бжде много смѣлъ и рѣшителенъ. За да проучимъ човѣка, трудно е. Ще ви поставятъ въ една окултна школа и ще ви покажатъ положителнитѣ и отрицателнитѣ черти на вашия характеръ, тѣй както прѣдъ едно огледало, да си видите мислите и при такъвъ единъ испитъ, не зная, но температурата ще падне най-малко 35 подъ нулата, ще истините и ще ви отще да живѣете. И затуй, въ старо време много ученици сж подлудевали. Но ние нѣма да направимъ това. Въ тия школи, дѣто много се дава, човѣкъ излиза или съ много умъ, или ще излѣзе безъ умъ, то е ха-

зартна игра. А методътъ, който ние ще употрѣбимъ, е единъ отъ най-безопаснитѣ. Но като казвамъ: безопасенъ, да не мислите, че лесно ще мините и тук ще заложите ума и сърдцето си. Тамъ си има долапчета и ключове и всѣки денъ като кажетѣ: „искамъ сърдцето си назадъ“, може да си отворите когато искате и да си вземете ума и сърдцето. А другиятъ начинъ дѣто се много придобива е въ другъ класъ и като свършишг училището, ще дойде великиятъ учителъ, самъ ще отвори. И ако вие ме попитате, за свърѣменнитѣ подлудѣли хора, дѣто има хора смахнати, тѣ сж все ученици на такава школа, недосвършили. На първо врѣме ще туритѣ: трѣбва да свършимъ училището, по който и да е начинъ. Религията казва: трѣбва да свършимъ волята Божия, а ние казваме: земята е едно училище, и трѣбва да се свърши, по който и да е начинъ“. Сега кой отъ васъ може да чете хубаво? Да се прочетатъ темитѣ, брат Бѣлевъ ги четѣ.

Сега ще опрѣдѣлите една комисия, слѣдъ като се прочетатъ всичкитѣ работи, ще се направи нѣщо общо. Отъ всичко туй ще извадите най-важнитѣ работи и ще направите едно общо опрѣдѣление за най-добрия умъ. Може да започнете отъ тамъ: умътъ и неговитѣ връзки съ материалния свѣтъ и разнитѣ му качества въ природата и т.н. Тия опрѣдѣления да се разпрѣдѣлятъ на категории. Кой ще влизатъ въ тази комисия? Може вие да се опрѣдѣлите. За васъ най-доброто число е 14 - 7 мъже и 7 жени. Вие ще си ги изберетѣ, то е вече ваша работа. /Мълчание/. Тогава азъ опрѣдѣлямъ: г.г. Толевъ, Бѣлевъ, Русчевъ, Радевъ, Коенъ и Радославовъ, а отъ женитѣ: г-жи Недѣлкова, Здравка Попова, Спиридонова, Стоянова, Динова, леля Гина и Иванова.

Сега по-вѣщите, тукъ се иска вѣщина да се изваждатъ важнитѣ мисли. Щото туй общо опрѣдѣление, което ще направитѣ, всички ще го проучите и всички ученици ще си го прѣпишатъ и ще го иматъ. То да бжде нѣщо красиво. Ще го прочетемъ тукъ и ще го тепнемъ на гласуване, да видимъ удобрявате ли го всички?

ТАЙНА МОЛИТВА!

Твоего Слово

Освяти ги чрѣзъ твоѣж-тж истинж; твое-то слово е истина. Ев. Иоанна 17:17

Този стихъ е единъ отъ дълбокитѣ, единъ, отъ ве-ликитѣ стихове на Евангелието: той съдържа такъва грандиозна истина, която мъчно може да се опише. Само природата е майсторъ, тя има тая възможность — голѣмитѣ работи да ги прави малки и малкитѣ голѣми. Слѣдователно, за да може човѣкъ да разбере този стихъ, неговата душа, или неговиятъ умъ, или неговиятъ духъ трѣбва да бѣде въ състояние да разбере, какво е искалъ да каже Христосъ: „освети ги чрѣзъ твоята Истина, твоего Слово е Истина.“ Не че думата „истина“ е вамъ непонятна, но дѣ я употребявате? Казвате: „ти говоришъ ли истината?“ „Туй нѣщо, което казвашъ, истина ли е?“ Но когато дойдемъ въ божествената школа, ние не боравимъ така отвлѣчено съ нѣщата, но трѣбва да ги разбираме конкретно, да разбираме тѣхното отношение. За примѣръ, ако вземемъ думата „вода“, ще кажете: кой не знае какво е вода? Но ако вие попитатъ рибитѣ, които живѣятъ въ водата, какво нѣщо е тя, тѣ ще ви кажатъ: „водата е една течность, въ която ние живѣемъ“, и нищо по-вече! За какво може да служи тази вода, тѣ не знаятъ. Рибитѣ не знаятъ нищо за парата — че водата може да се прѣвѣрне въ пара. Рибитѣ не знаятъ, че тази вода може да разхладява хората и растенията въ тѣхната жажда, това е още непонятно за тѣхъ. Когато нѣкой каже „истина“, ако си риба, разбирашъ истината като риба, и ще кажешъ: ние живѣемъ въ истината. Павелъ казва: „ние живѣемъ и се движимъ въ Бога“. Какъ? Като рибитѣ ли? Едно врѣме хората сж живѣли като растения и като риби въ Бога, а сега сме по-умни, живѣемъ и се движимъ въ Бога. А има други, които живѣятъ привидно, като рибитѣ въ водата. Които не разбиратъ тази философия, ще кажатъ: „това е отклонение, това е еретичество“. Тѣ мислятъ, че нѣщата въ свѣта може да се изтълкуватъ само по единъ начинъ. Тамъ е заблудението. Животътъ има критерий или мѣрка за разбирање. Всички същества, наредени въ тази лѣствица въ низходяща степенъ, отъ човѣка на долу, всички животни, млѣкопитаещи, риби, мекотѣли, дори до растенията, кристалитѣ и т.н.т.

иматъ критерий. И сега мислите, че разбирате живота! Кристалитѣ, казвате, сж мъртви. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Кристалитѣ сж толкова далечъ отъ насъ! Отъ чисто астрономическо гледище, нѣкои звѣзди сж толкова далече, че не можемъ да забѣлѣжимъ, че тѣ се движатъ по небето, а онѣзи астрономи, които се занимаватъ съ това, казватъ: тѣ пжтватъ съ грамадна бързина, а при това, ние не можемъ да забѣлѣжимъ това движение. И, слѣдователно, отъ наше гледище, казваме : „тѣ сж неподвижни“. Прѣдмети, които се движатъ и сж близо, движението имъ се забѣлѣзва, а прѣдметъ, който се движи, но е по-далече, неговото движение се забѣлѣзва по-мжчно и се показва по-мудно.

Сега, когато ние питаме: какво нѣщо е истината? Е, истина е това: млѣкото ти чисто ли е? Е хубаво, ако млѣкото ми е чисто, това истина ли е? Казва нѣкой: „кажи ми тази дума истина ли е?“ „Тази дума прѣдставлява ли истината?“ Азъ тълкувамъ, когато нѣкой каже: „ти говоришъ ли ми истината?“ Азъ подразбирамъ слѣдното: ето какво е скрито — когато нѣкой човѣкъ ме пита, този плодъ на слънцето ли е узрѣлъ? Ако плодътъ е узрѣлъ на слънцето, подъ силата на слънцето, какво ще стане? Създаването на този плодъ не може да се обясни само съ свѣтлината, съ силата на слънцето. Е, какво е истината? Узрѣлъ ли е плодътъ въ истината — туй се разбира. Но какво нѣщо е истината? Истината, това е насока, въ която ние се движимъ, пжтътъ, по който ние се движимъ — това е истината. Че туй е така, Писанието казва: „глава на твоето Слово е Истината“, а ние знаемъ, че всички движения вървятъ все къмъ главата, и на горѣ, и на долу, ние всѣкога изхождаме отъ главата. Главата ни показва насоката, и когато кажемъ, че нѣкой човѣкъ има глава, разбираме, че той има насока, цѣль, къмъ която се стреми. Нѣкой казва: „ти вървашъ ли въ истината?“

Изисква се нѣщо по-вече, отколкото да имашъ цѣль, но азъ казвамъ: ти движишъ ли се къмъ истината? — „Движа се“. Но какъ, въ кръгъ ли или въ права линия? Въ градинитѣ има коне, които се движатъ само въ кръгъ. Казва нѣкой: „азъ се движа въ истината“. Какъ, въ кръгъ или въ права линия? Конътъ и той се дв-

ижи, изважда вода и полива градината. Какво е свършилъ? На другия ден пакъ се движи, извършва една сериозна работа. Ако го питаме, какво върти, ще отговори: „едно колело“. Е, туй колело какво отношение има къмъ тебе? — „Азъ не зная, моятъ господарь знае“. И тогава ние, съвременнитъ учени, културни хора, знаете ли на какво мязаме? — На единъ конь, който е служилъ 30 год. въ такъва една градина, бахча я наричатъ, да полива зеле и пиперки и слѣдъ 30 год. господарьтъ му билъ тѣй благороденъ, че казалъ: „отъ менъ да замине, хайде на стари години, тамъ на ливадата да пасе и тѣй да си умре“. Обаче, коньтъ не билъ доволенъ, слѣдъ като се напасвалъ и дохождало врѣме, той отивалъ пакъ на туй мѣсто и се въртѣлъ, и слѣдъ туй пакъ се връщалъ на ливадата да пасе. Туй доброволно вече вършилъ коньтъ. Та и ние, когато ни освободятъ отъ нашитъ разбирания, пакъ се въртимъ наоколо и мислимъ, че вършимъ нѣщо. Туй въртене още не е философия. Всичкитъ нѣща се движатъ въ кръгъ, въ вселената всички нѣща се движатъ само по една вѣчна линия. Ако земята се движи по единъ кръгъ около слънцето, а слънцето се движи около другъ кръгъ, пъкъ той около трети и т.н., значи, движение въ движение имаме, то е насока на една права линия, а правата линия е насока къмъ истината. Значи, всички се движимъ къмъ Бога. И тогава питатъ хората: „що е Богъ“! За Бога ние имаме двѣ понятия: когато излизаме отъ Бога, ние го разбираме като ограниченъ въ себе си, т.е. безграничното, което се ограничава въ себе си — тогава разбираме Бога като ограниченъ. А като започнемъ живота си и отиваме къмъ истината, т.е. отиваме къмъ безграничното, вѣчното, слѣдователно, къмъ онуй, което е безъ граници, безъ начало и безъ край. Слѣдователно, истината е насока къмъ безграничното и безначалното, което има връзка съ ограниченото. Е, какво разбрахте вие отъ това? „Гранично, безгранично, безначално“, що ни ползува това? Какво е това? И тогава ние се намираме въ положението на онзи козелъ, който се хвърлилъ въ единъ трапъ, подмаменъ отъ една лисица. Лисицата влѣзла въ единъ курникъ, пъкъ като издавила 10-15 кокошки и взела да ги носи, не виждала напредъ си, та паднала въ една голѣма яма. И като паднала, гледала на вѣнъ и каза-

ла: „тази работа е лоша за менъ“. Седѣла 2–3 деня, най-послѣ минава единъ козелъ. „Какво търсишъ тукъ?“ пита я той. — „Аа, какво, горѣ ми бѣше много топло, пъкъ слѣзнахъ тукъ да се поразхладя, тукъ е отлично мѣсто за живѣне“. — „Може ли да слѣзна и азъ?“ — „Какъ не може, може!“ Хопъ, скочилъ козелътъ вжтрѣ. Той ималъ голѣми рога. Лисицата се покачила на гърба му, послѣ на рогата му и изкочила отъ трапа. Тя се освободила, а козелътъ останалъ дежуренъ на нейното мѣсто. Та сегашнитѣ хора, като ни разправятъ за истината, ние влѣземъ въ трапа като козела, а тѣ се качватъ на нашата глава и излизатъ навънъ. Всѣки говори за истината, докато се освободи. За примѣръ, онзи, който заема пари, казва: „вѣрвай ме, азъ съмъ честенъ човѣкъ, ще ти ги платя на врѣме, ти вѣрвай въ думитѣ ми“. И той му повѣрва и даде паритѣ, но послѣ онзи го нѣма.

Сега, когато дойдемъ до другитѣ обществени положения, всички ние общаваме: майкитѣ общаватъ, мжжетѣ, женитѣ, учителитѣ, все общаватъ. Казвамъ: общаватъ, но никой не изпълнява, а нѣкои забравятъ. А отъ това забравяне въ свѣта произтичатъ нашитѣ страдания. Защо? Понеже всички ние влизаме въ единъ великъ божественъ организъмъ. Всѣка една душа, всѣки единъ индивидъ въ свѣта играе важна роль въ този божественъ организъмъ и само човѣкътъ, който има истината вжтрѣ въ себе си, знае насоката на своя животъ. А тази насока каква е? Тази насока въ религията наричатъ Богъ. И тогава спорятъ за Него. Въ Писанието се казва: „Бога никой никога не е видѣлъ“. Само единородниятъ синъ, който е излѣзълъ отъ пазвата на Отца, той ни го е открилъ. А този единородниятъ синъ, кой е? Това е Любовта, която е излѣзла отъ Бога, тя ни го е изявила, и тази Истина, която е излѣзла отъ безграничното, тя е направила нѣщата ограничени. И граничното, тя го е изявила. Слѣдователно, трѣбва да разбираме, защо главата и сърцето иматъ извѣстни съотношения. Ако питате: защо сърцето постоянно се свива, то е, защото то работи за главата, къмъ което праща кръвта. Защо не главата, а сърцето е мѣстото на любовта? Любовта работи за главата, а тя е глава на истината: „глава на твоео Слово е Истината“. Слѣдователно, всички наши мисли и дѣйствия

сж насочени къмъ това — да познаемъ истината. И тогава Писанието казва: „когато познаемъ истината, ние ще бждемъ свободни.“ А въ какво седи свободата? Свободата седи въ това — да живѣемъ въ безграничното! Ако ходишъ по земята, ти можешъ да се спънешъ и да паднешъ, но ако хвъркнешъ като една птичка, дали можешъ да се спънешъ? Прѣдстави си, че може да пжтувашъ съ крилата на единъ ангелъ въ пространството, или съ мисълъта на единъ ангелъ, въ тази велика вселена, какви ще бждатъ вашитѣ понятия за нея? Ние толкова сме издребнѣли, че мислимъ само, за какво? Сутринъ „истината“ за насъ седи въ това: какво ще ядемъ, и туй, което ще ядемъ, дали ще ни даде сили да свършимъ работата, и работата дали ще ни даде нѣкакъвъ приходъ, парички ще спечелимъ ли, ще можемъ ли да живѣемъ щастливо? Всички хора все планове кроятъ, щастливо да живѣятъ. Ако ние говорѣхме за истината, тѣ ще кажатъ: „не ни говорете сега за тия отвлѣчени нѣща, а като станемъ богати“. Но тѣ не знаятъ, че цѣлото имъ богатство, тия тѣхни пари, се обусловятъ отъ истината, понеже всѣка една частица отъ нашия организъмъ, колкото и да е малка, има своето движение и своята насока. Сега ще ви дамъ едно малко опрѣдѣление: защо не трѣбва да се яде свинско месо или нѣкои меса — не трѣбва да се ядатъ, говеждо месо или свинско. Азъ ще се спра на свинското, защо не трѣбва да се яде. Психологически ето какъ седи въпросътъ: понеже клѣтките на свинята сж крайно индивидуализирани, когато тия клѣтки влѣзатъ въ нашия организъмъ, ние трѣбва да харчимъ два пжти повече енергия, за да ги запазимъ. И който яде свинско месо, лесно заболѣва, понеже тия свински клѣтки по нѣкой пжтъ не работятъ, и тогава стомахътъ спира. За туй ние наемаме работници отъ вѣнъ. Не е ли умно? Ама ако наемешъ стотина работници и нищо не работятъ, струва ли си да ги наемешъ? Защо да ги наемешъ? Ще платишъ, безъ да ти свършатъ работа. Ще кажете: „какво да правимъ тогава?“ Не наемай работници отъ свиня да ти работятъ. Отъ картошкитѣ, отъ житцето, отъ морковитѣ, отъ зелето, отъ пипера, отъ магдано-за, отъ гулията, отъ крушитѣ, отъ черешкитѣ, отъ това-онова, ще наемешъ тия прѣкрасни работници, които, безъ да платишъ, работятъ отлично и безъ стражари.

Тъй седи великата истина! И затуй Писанието казва: „ние трѣбва да живѣемъ много чистъ и святъ животъ“. Сега работниците, които ние наемаме, 10–20 души работятъ нѣкои, гледамъ, на шосето, ама войници съ байонети седатъ, и тѣ работятъ, но не работятъ отъ любовъ, пушка има. И гледамъ нѣкой пжтъ стражарьтъ като се захласне нѣкждѣ, работникътъ избѣга. И казватъ тогава: „еди-кой-си затворникъ избѣгалъ“. Така е и съ свинскитѣ клѣтки, всѣки день все напушатъ и бѣгатъ и затуй казвамъ: въ нашия организъмъ да нѣма затвори! Въ себе си най-първо вие унищожете затворите, въ своя умъ, стомахъ, и всички клѣтки, които работятъ, понеже сж разумни, ще работятъ по закона на истината, защото всички се движатъ къмъ Бога.

„Освети ги чрѣзъ твоята Истина“, значи, хвърли свѣтлина въ тѣхнитѣ умове, да мислятъ, за да може да познаятъ истината, и понеже истината е глава на твоето Слово – „твоеето Слово е Истина“ – само тогава тѣ ще разбератъ истината. И на друго мѣсто се казва: „ослѣпилъ си ги, за да не се обърнатъ къмъ Тебе и се избавятъ“. Кои хора Господъ е ослѣпилъ? Онѣзи, които не разбиратъ Божия законъ. И въ Писанието има единъ стихъ: „и не введи насъ во изкушение“, но тамъ е криво прѣведено, то е: давай ни знания и мждрость, да не би съ своитѣ глупости ние да попаднемъ въ изкушение и да страдаме. Тъй е мисълта: давай ни знания и мждрость, да не би съ своитѣ глупости да попаднемъ въ изкушение и да страдаме. И, слѣдователно, ние като грѣшимъ, ще се ослѣпимъ. Сами ще се ослѣпимъ и тогава, когато Богъ ни говори истината, нѣма да го разберемъ. Единъ човѣкъ, за да разбере истината, най-първо неговиятъ умъ трѣбва да бжде освободенъ отъ всички заблуждения. Тия заблуждения сж наши. Когато човѣкъ направи нѣкой грѣхъ и не иска да го поправи, той понѣкога се заблуждава, не вижда своята погрѣшка. Е хубаво, днесъ направишъ едно, заблуждавашъ се, утрѣ направишъ второ, трето, четвърто, но тия заблуждения единъ день ще поврѣдятъ самия твоя животъ. Е, да допуснемъ, азъ взема една чашка ромецъ или една чашка ракийка, за да може туй да по дѣйствиува на моето храносмилане – тѣй съвѣтватъ лѣкаритѣ. Е хубаво, азъ ще видя дали туй мнѣние на лѣкаритѣ съвпада съ мнѣнието на природата. Какво ще

каже тя? Като пия винце, стане ми тежко, и казвамъ на лѣкаря. — Слѣдъ врѣме ще стане една промѣна вжтрѣ. Каква промѣна става? Днесъ една чашка, утрѣ друга и т.н. Мене ми разправяше единъ, че жена му боледувала отъ неврастения. Лѣкари я лѣкували съ пиене, излѣкували я отъ неврастенията, но тя станала пияница. Туй лѣкуване ли е? Питамъ: какво е спечелила тя? Знаете ли на какво мяза това? Азъ ще ви приведа единъ анекдотъ. Единъ турчинъ въ Цариградъ билъ лакомъ за пари, искалъ много пари да спечели. Отива другъ единъ при него и му казва: „що си туряшъ паритѣ въ касата, дай ми 200 лири, азъ ще ти дамъ 100% лихва.“ Турчинътъ му далъ паритѣ и той почналъ да му дава 100%. 6 мѣсеца му давалъ, и послѣ му казалъ: „ти благодаренъ ли си?“ — Доволенъ съмъ, хиляди пжти съмъ доволенъ, ами майката на паритѣ кога ще ми дадешъ?“ — „Майката остави я да си върви“. Та мнозина сега казватъ: „слушай, ние ще ти дадемъ 100 %“. Да, 100 ще изядешъ ти, а 100 на мене ще дадешъ. Въ това нѣма никаква философия. И така не се разсждава. И въ свърѣмения строй ние постоянно изоставяме майката на страна, не искаме да знаемъ, че вървимъ по крива посока, та търсимъ, че този е виноватъ или онзи. Не, не! Въ всѣко отношение ние трѣбва да знаемъ пжтя на своето движение.

И това движение не трѣбва да го спираме по никой начинъ. Въ истината не се допуша нито за мигъ абсолютно никакво колебание. Всѣко поколебаване е грѣхъ, защото твоето движение е свързано съ друго движение, може да попаднешъ въ нѣкоя катастрофа: прѣсичане има на тия пжтища въ вселената. И това е великата философия. Божествената наука ще ни научи да живѣемъ, ще ни покаже кое е глава на истината. На този въпросъ само истината може да даде единъ задоволителенъ отговоръ, да ни направи разумни, да знаемъ защо живѣемъ и какъ трѣбва да живѣемъ.

Въ Америка имало единъ знаменитъ проповѣдникъ, много ученъ, докторъ Гордонъ. Тамъ има църкви демократически. Къмъ демократическитѣ църкви спадатъ методическата църква, а този д-ръ Гордонъ е спадалъ къмъ аристократическата църква, епископалната. Проповѣдва, събиратъ се, слушатъ го, но животъ нѣма въ тази църква. Въ неговата църква ставали много инци-

денти съ този д-ръ Гордонъ. Единъ денъ влиза единъ бѣднякъ, сполучилъ да влѣзне въ църквата му вжтрѣ — тѣ ги наричатъ: „свободнитѣ хора въ религията“. Тѣ сж такива, че петъ пари не даватъ за хората, когато си изказватъ мнѣнието. Тѣ мислятъ свободно, на никакви правила не се подчиняватъ, и на всѣка църква тѣ сж трѣне, и американцитѣ ги наричатъ „крянкс“ — т.е. колелото имъ се върти навсѣкждѣ, тѣ влизатъ въ църквата безъ да плащатъ. Тамъ се плаща за всѣко мѣсто по 1,500 — 2,000 долари, столоветѣ сж плюшени, и тамъ „се служи на Бога много хубаво!“ Влиза единъ бѣденъ и сѣда на единъ столъ. Стопанинътъ на стола го гледа, иска да го изкара, но не може. Пита го: „ти знаешъ ли на кого е това мѣсто?“ — Не зная. Казва му: „това мѣсто е мое“. — Радвамъ се. „Знаешъ ли колко съмъ платилъ? — 2,000 долара“. — „Струва си паритѣ“. Сега, спира се тамъ. Иде проповѣдникътъ д-ръ Гордонъ и започва да говори, каже нѣкой пасажъ, този се провикне: „аминъ, тѣй да бжде“. Всички се смущаватъ. Този казва: „Господи, помогни му да не се спѣва, хубаво говори“. Сега този д-ръ Гордонъ разправя своята опитностъ въ една книга. Обаче, всички тия инциденти не сж могли да му дадатъ опитностъ да започне единъ новъ животъ. Една вечеръ той сънувалъ единъ живъ сънъ, че проповѣдва въ църквата прѣдъ грамадно събрание, всички мѣста пълни. Иде единъ човѣкъ, нѣма мѣсто заради него. Той му направилъ силно впечатление. Като свършилъ проповѣдъта, си, казалъ: „искамъ да зная кой е този човѣкъ“ и пита: „кой е този човѣкъ?“ Единъ отъ неговитѣ хора казва: „той бѣше Христосъ“. И се събужда. И казва: „Христосъ дойде въ моята църква и за него мѣсто нѣмаше!“ Питамъ ви: въ всички църкви има ли мѣсто за Христа? Той правъ седи!

„Глава на твоето Слово е Истината“. И сега насъ ще ни убѣждаватъ за какво ли не, за всичко друго ще ни убѣждаватъ, обаче, истината, която ще насочи нашия животъ, която ще внесе една нова насока, никой не говори за нея. Всички въпроси, които вълнуватъ обществото, могатъ да се разрешаватъ отъ истината. И казва Писанието: „когато ние познаемъ истината, ще бждемъ свободни.“ Много естествено е: когато трѣгнешъ съ единъ човѣкъ на пжтъ, ти ще дѣлишъ съ него вс-

ичко, каквото имашъ. Дѣто седнешъ, ще отворишъ торбата си. Българинътъ е много учтивъ: вървишъ съ него, той те храни. Следователно, всички хора, които вървятъ въ истината, въ една и съща посока, могатъ да си помагамъ и ще иматъ разположение да ядатъ и пиятъ. Защо не се разбиратъ хората сега? Защото не вървятъ въ Бога. Единъ на лѣво, на изтокъ, другъ на западъ, и търсятъ все идеали. Какви идеали? Никакви идеали нѣма. „Ти да бждешъ българинъ!“ Казвамъ: българинътъ остава ли вѣчно да живѣе? Не. „Ама да станешъ професоръ“. Хубаво. Ти като професоръ ще останешъ ли да живѣешъ? „Министъръ да бждешъ“. Ще останешъ ли? — Не. Е, тогава? Сждбата на всинца ни е да отидемъ въ Орландовци, да влѣземъ въ джоба на попа. Това не е разрѣшение. Никога не влизамъ въ попски джобъ! Веднажъ излѣзълъ изъ джоба на попа, втори пътъ не влизамъ вжтрѣ Чудна работа! Какво спасение може да има въ единъ попски джобъ? Но това не сж разсждения, това показва колко леко ние разсждаваме. Това сж поговорки. Българитъ казвамъ тѣй: „ще влѣзешъ въ попския джобъ“. Защо ще влѣзатъ хората въ този джобъ? Всѣки единъ човѣкъ, който не слѣдва божествената истина, ще влѣзе въ попския джобъ. И този джобъ е много дълбокъ, той е най-дълбокиятъ, най-опасниятъ джобъ. Нѣма по опасенъ джобъ отъ попския джобъ! Този джобъ е гробътъ, тѣй го разбирамъ азъ — като те заровятъ, може да плачатъ за тебе, но никой не мисли за тебе. „Иване, защо ме остави?“ Иванъ казва: „защо не ме разровишъ“? Съ години идватъ, плачатъ, но жената казва: „въ попския джобъ си, не те откопавамъ“. Нѣкои казватъ: „като умремъ, ще се свърши всичко.“ Е, питамъ азъ хората: ти умиралъ ли си да знаешъ какво нѣщо е смъртъта? Съврѣменнитъ хора казватъ: „ни-то единъ не е провѣрилъ, що е смъртъ!“ Азъ оспорвамъ смъртъта! Не говорете за нѣща, които не знаете! Умиралъ ли си, за да знаешъ? И сега всички казватъ: „ще умремъ“. Смъртъта подразбира ограничение на живота. Смъртъта — това е най-тежкото ограничение, което животътъ може да прѣдстави, единъ абсолютенъ покой, да нѣмашъ съзнание, да не проявявашъ никаква инициатива. Така опрѣдѣлямъ азъ смъртъта. Като влѣзешъ въ попския джобъ, ти ще влѣзешъ въ най-тежкото робство. И тогава ние казваме: за да се избавимъ отъ смъртъ-

та, трѣбва да се стремимъ къмъ истината, а за да се стремимъ къмъ истината, нашето сърце трѣбва да бѣде пълно съ любовъ и да познаемъ Бога като Любовь. И тогава Христосъ казва: „никой не може да дойде при менъ, ако Отецъ ми не го привлѣче.“ Значи, Богъ, като истина, ще ни привлѣче къмъ себе си, а Христосъ ще ни покаже истинския пътъ на туй вътрѣшно движение. И каква е емблемата на истината? Въ истината всѣки единъ човѣкъ, какво ще почувствува? Вие когато възприемете истината, нѣма да ви говоря много. Ще ви говоря положително върху истината, толкова, колкото можете да ме разберете. Отчаянъ си, мислишь да се самоубивашъ. Азъ прѣди нѣколко врѣме привождахъ единъ примѣръ: единъ младъ момъкъ, способенъ, талантливъ музикантъ, се влюбва въ една графиня. Туй го изваждамъ изъ единъ ненаписанъ романъ. Обаче, тя му казва тѣй: „условията, при които живѣя, сж тѣй сложни, баща ми, майка ми по никой начинъ не ми позволяватъ да се ожена, азъ не мога да те взема.“ Той се отчайва. И единъ день той трѣгва, свѣтътъ му потъмнѣлъ, загубилъ всѣкаква цѣлъ въ своя животъ и искалъ да се самоубие. По това врѣме, тя, за да го избави, туря си маска на лицето, стига го на пѣтя и му пришъпва нѣщо – авторътъ не дава тия думи: никой не ги е чулъ. Изведнажъ той става бодъръ. Какво му е казала тази маска? Тя е казала една магическа дума, отъ която веднага лицето му свѣтва, той се връща и казва: „отъ сега нататкъ азъ ще живѣя“. Какво му е казала? – „Азъ те обичамъ и съ тебе ще сподѣля всичкитѣ мжнотии въ твоя животъ.“ Слѣдователно, тази графиня – той е Христосъ – когато въ този животъ си се отчаялъ и кажешъ: „азъ свършихъ“, Христосъ, маскиранъ, ще ти пришъпне: „азъ те обичамъ, съ тебе ще сподѣля всичкитѣ мжнотии въ живота. Напрѣдъ!“ Тогава ти казвашь: „има смисълъ“! Защо? Когато е любовъта вътрѣ въ насъ, тази вѣчната, безгранична Любовь, ти си позналъ истината. Слѣдователно, слѣдъ като познаемъ истината, ражда се въ насъ една вътрѣшна свѣтлина, става ни леко на душата, ние сме като една свободна птица съ крила и трѣгваме въ права посока. Първото нѣщо, което трѣбва да намѣримъ, е истината. Питамъ сега: вашата графиня на пѣтя проговорила ли ви е тази истина, тази тайна дума? Туй е едно вътрѣ-

шно прѣживѣване, което всички трѣбва да имате. И туй, върху което Господъ настоява, е: абсолютно никаква лъжа на ония, които славятъ истината, не се позволява, абсолютно никаква лъжа! Вѣнка, въ свѣта, можете да лъжете колкото искате. Да лъжете и да ви лъжатъ, но влѣзете ли въ този пѣтъ, да служите на Бога, абсолютно трѣбва да турите въ ума си истината. А сега какво казватъ българитѣ: „безъ лъжица и безъ лъжа не може“. Лъжица, значи може да се сърба. Лъжа и лъжица нѣкой пѣтъ както въ английски: „lawer“ и „lawer“ сж близо. Опасността е, съ тази лъжица, ако се засмѣшъ, яденето ще отиде въ кривото гърло и съ тебе ще се свърши. Никаква лъжица! И азъ не зная, който е измислилъ тия лъжици, е билъ много уменъ! И по нѣкой пѣтъ казваме, че най-силната храна е супата, която хората правятъ, тѣ все супа ядатъ и съ нея започватъ. А природата въ своето меню никждѣ не е прѣдвидѣла супа. Супа нѣма тамъ, щомъ идешъ на нейната трапеза, супа нѣма. А ние, първото нѣщо ще изнесатъ супа отъ кокошка, отъ пуйка, пѣдпѣдждчета, съ малко лимонъ, воденичката изрѣзана вжтрѣ, и гълтаме ли гълтаме. Гълташъ, ама болести се раждатъ. И сега всичкитѣ духовни, религиозни хора искатъ да се хранятъ съ супа. А Павелъ казва - съ млѣко. И вие, съврѣменнитѣ хора, искате да се храните съ чорба. Казвамъ: въ моето меню супа нѣма. Ябълки има, твърда храна има, а супа? Може да ви кажа дѣ има най-хубава супа.

„Глава на твоето Слово е Истината.“ Слѣдователно, тази чорбеста храна, то е като нѣкой романъ. Четемъ романа, какво става? Нѣкоя героиня се ожени за поетъ, родятъ се дѣца, скарватъ се, развеждатъ се и казватъ: „отлична супа е този романъ!“ Да, това е една първокачествена супа. Нѣма ли нѣкой да напише единъ романъ по другъ начинъ, безъ супа? Азъ още не съмъ срѣщалъ никой романъ безъ супа? За примѣръ, да напише, да прѣкара героитѣ си въ другия свѣтъ, безъ да умратъ. А сега ще кажатъ: еди-кой-си е живѣлъ 70–80 год., че почтено го погребали, турили дървета, цвѣтя и написали: „тукъ почиватъ два велики герои на свѣта“. Кои сж тия герои на свѣта? – Които обичаха да ядатъ супа съ лъжица. И защо не се оправя свѣта? Докато ядете супа, нѣма да се оправя свѣта. Здрава,

твърда храна трѣбва, която да подложимъ на нашитѣ зѣби, да я дѣвчемъ. Ние все чакаме по благодать да дойдатъ дарбитѣ. Господъ иска отъ всички сѣщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, работа и работа. И ако ние страдаме, то е защото не сме работили въ миналото. И Господъ те наказва заради твоята лѣнностъ. А на този, който е работилъ, Богъ въздава по-вече, понеже въ миналото е билъ трудолюбивъ. Трѣбва да работимъ въ каквото и да сме положение. Туренъ си слуга, извърши своята длѣжностъ. Единъ день твоето слугуване ще ти даде по-голѣми знания. Богъ е прѣдвидѣлъ за тебе нѣщо по-велико, отколкото ти мислишъ. И ако азъ бихъ написалъ какво ви очаква въ бѣдещия животъ, знаете ли какво би станало съ васъ? Вие бихте напуснали всичкитѣ ваши колиби, бихте напуснали всичкитѣ си работи. Но понеже туй врѣме иде, ще напуснете земята. Но за сега има още малко работа, трѣбва да я свършимъ, да приготвимъ почва и условия за бѣдещето поколѣние, което иде на земята. Пъкъ като се освободите отъ всички тия връзки, ще трѣгнете къмъ тази посока, къмъ Истината, и тогава ще разберете какво е казалъ Павелъ: „око не е видѣло и ухо не е чуло, и на човѣкъ на сърцето не е дохождало това, което е приготвилъ Богъ за тѣзи, които го любятъ“. Ще кажатъ нѣкой: „каково е това нѣщо?“ Какво ли? Трѣбва да го видишъ, чуешъ и опитаешъ, то не може да се опише! Нѣкой религиозни хора казватъ: „всичко въ свѣта върви къмъ една цѣль.“ Но ти пишешъ само за да нахранишъ жена си и дѣцата си. И Толстой разсѣждава тѣй: „ти ще ги нахранишъ, но единъ день тѣ ще умратъ, значи да давашъ по-вече материалъ на смъртта.“

Сега, вие се борите за 1,000 метра мѣсто, карате се и се сърдите, а азъ казвамъ: не си трови живота, единъ день Господъ ще ти даде цѣла планета като тази да ти бѣде собственостъ. Цѣла земя като тази те очаква въ пространството. Защо си дошълъ тукъ? Учи се, учи се, велико наслѣдство имашъ горѣ, съ цѣла една планета ще разполагашъ и ще ѝ станешъ господарь. Вие ще кажете: „хмъ, но кога?“ — Сега, сега, въ този животъ. Ще кажете: „да е сега да го опитаме!“ Туй знаете ли на какво мазя? На вола като му разправяшъ за университетъ, за човѣшка култура, той ще

каже: „сламица, сламица, трябва да се наямъ.“ Т.е. ние можем да минемъ отъ едно състояние на нашето съзнание въ друго. Нашето съзнание не се ограничава отъ нашето тѣло. Нашето съзнание може да мине въ единъ моментъ, да вземе друга посока, и слѣдователно, да минемъ въ съзнанието на ангелите, то е надъ насъ. Като влѣземъ въ туй съзнание, ще се разшири ума ни и ще влѣземъ въ четвъртото измѣрение, което ученитѣ сега оспорватъ. Значи, има мѣста, дѣто духоветѣ живѣятъ – ученитѣ почватъ да признаватъ, че и духоветѣ иматъ мѣсто да живѣятъ.

И тѣй, истината има отношения къмъ нашата глава. И като влѣзе въ нашето съзнание, ще направи ума ни свѣтълъ, на сърцето ще даде вжтрѣшенъ миръ, а на мускулитѣ сила. И герой въ свѣта може да стане само онзи, който има истината. Той може да има другъ умъ – не другъ умъ, погрѣшно е това, – но той може да се жертвува и като се жертвува, ще влѣзе да живѣе въ душата на своя народъ. И онѣзи, праведнитѣ, които заминаватъ, като се жертвуватъ, влизатъ въ душата на своя народъ, и единъ день ние ще обсебимъ свѣта и ще кажемъ: „стига вече тѣзи заблуждения!“ И ще се стремимъ все къмъ великата истина, на която потикъ е любовта. И всички ваши желаня сж милиони свѣтове, които се образуватъ и се движатъ, и милиарди системи, които се движатъ къмъ една велика, цѣль, а тя е истината. „Освети ги чрѣзъ твоята Истина, твоео Слово е Истина“.

И сега, пазете се отъ супата, яжте твърда храна. Трѣбва правилно разбиране за Бога, че той е Истина и Любовь. Всички други нѣща въ свѣта сж второстепенни. Започнете да мислите за истината. Отъ васъ искамъ: спирайте се всѣки день по 5 минути, отправяйте ума си къмъ истината, 5 минути всѣки день, и тогава въ една година отгорѣ вашиятъ умъ ще придобие други трептения. Ние сега потърсимъ истината, усъмнимъ се, потърсимъ я, усъмнимъ се: „нѣма другъ животъ“! Духовнитѣ хора казватъ: „въ този животъ не може, ама, въ слѣдния животъ“. Други казватъ: „на земята не може да се живѣе чистъ и святъ животъ.“ Ако на земята не можешъ да живѣешъ чистъ и святъ животъ, и на небето нѣма да живѣешъ такъвъ животъ. Такъвъ е законътъ! Той тукъ не знае да свири,

че на небето ли ще свири? Това мяза на слѣдното: въ Варна една баба сънувала, че отива на другия свѣтъ, била е 60 годишна, гледа тамъ, че има зелени маси, хора съ бѣли дрехи седатъ и пишатъ, рѣшаватъ нѣщо. Питатъ бабата: „защо си дошла тука!“ – „Е, синко, дойдохъ отъ онзи свѣтъ тука да си поживѣя“ – „Знаеш ли да четешъ“? – „Не зная.“ – „Тогава тукъ само вода ще носишъ.“ Ако вие не знаете да четете и да мислите – вода ще носите. А знаете ли какво нѣщо е вода да носите?

И сега казвате: „Господъ е благъ.“ Благъ е къмъ трудолюбивитѣ, които мислятъ, чувствуватъ и изпълняватъ волята му. Но Богъ е много строгъ къмъ ония мързеливци, които казватъ: „Той е, нашъ Баща, ще бѣркаме въ джоба му.“ Никакъвъ джобъ нѣма той!

И тѣй, азъ ви говоря като на мои братя и сестри. Въ мене нѣма никаква критическа мисль.

Истината и Любовта – вложите ги въ живота си и положението ви, каквото и да е, ще се измѣни само чрѣзъ тази Истина и чрѣзъ тази Любовь!

Бесѣда, държана на 19.III.1922 год. въ гр. София
ул. Гурко Турнъ Ферайнъ 10 часа сутриньта

Отлѣво и отдѣсно

И съ него распнжж двама разбойници: одного отъ десно и одного отъ лѣво нему. Ев. Марка 15:27

Въ тази драма отъ Евангелието е показанъ единъ важенъ принципъ, спорѣдъ който въ човѣка дѣйстватъ двѣ сили, които сж противоположни по своята проява. Самиятъ човѣкъ се намира между тѣхъ и отъ неговитѣ мисли, чувства и постѣпки зависи, дали ще има равновѣсие въ своя животъ или ще даде прѣдимство на своята дѣсна или лѣва страна.

„Единъ отлѣво и единъ отдѣсно“

Кои бѣха тѣзи двама разбойници, които сж били распнати единиятъ отлѣво, а другиятъ отдѣсно? – Разбойникътъ отлѣво е човѣшкото сърдце, а разбойникътъ отдѣсно – човѣшкиятъ умъ. Човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце сж распнати заедно съ Христосъ. Нѣщо повече, Той е распнатъ и се жертва именно заради тѣхъ.

Единиятъ разбойникъ се обръща къмъ Христосъ на кръста и иска отъ Него да докаже, че е Синъ Божи и да ги спаси. Отъ коя страна е билъ разпънатъ този разбойникъ? – Той е билъ отдѣсно на Христосъ. Думитѣ, които сж прѣдадени до насъ показватъ, че този типъ човѣкъ е билъ гордъ, съ високо мнѣние за себе си, интеллигентенъ, но безъ упование въ разумното въ свѣта и впоследствие на всичко това е изопачилъ своя характеръ. Този разбойникъ е лишениятъ отъ вѣра човѣшки умъ.

Разбойникътъ отлѣво, който символизира човѣшкото сърдце, е мекъ и сърдеченъ човѣкъ, който подъ влияние на външнитѣ условия, житейскитѣ обстоятелства и мекотата на своя характеръ се е поддалъ на силитѣ на тъмнината, но запазилъ въ себе си съзнанието за добро и зло. Той се обръща къмъ другия разбойникъ съ укорителни думи и слѣдъ това казва на Христосъ: – Спомни си за мене, когато отидешъ въ рая.

Това показва, че въ сърдцето си всѣки човѣкъ съзнава своитѣ погрѣшки и е готовъ да ги изправи. За тѣзи хора Христосъ казва: – Истина ти казвамъ, още днесъ ще бждешъ съ Менъ въ рая.

За да бждатъ очистени и спасени човѣшкото сърдце и човѣшкиятъ умъ, тѣ трѣбва да бждатъ разпънати заедно съ Христосъ и да бждатъ възкресени заедно съ Него. За тази цѣль, всѣки день трѣбва да имаме по една добра придобивка за ума, по една добра придобивка за сърдцето и по една добра придобивка за човѣшката воля. Умътъ, сърдцето и волята трѣбва да сж изтъкани отъ нишкитѣ на свѣтлината. Всѣки день трѣбва да имаме ново разбиране за Бога.

Кжца само съ една тухла не се строи.

Пжтъ само съ една стжпка не се вѣрви.

Чаша само съ една капка не се пълни.

Умъ само съ една мисль не свети.

Сърце само съ едно чувство не топли.

Огънь само съ едно дърво не гори.

Извънредна бесѣда София 22 Мартъ 1922 г.
Срѣда 6:00 часа гр. София м. Баучеръ непечатана
/ Слав Славов, 17 априлъ 2020 г./

Заселване на Изгрева

Прѣзъ 1920 г. Учителътъ и Начо Петровъ отиватъ на разходка въ Борисовата Градина, до така нарѣчената Баучерова поляна, днешния Изгревъ. Прѣди да стигнатъ края на гората, тѣ често спиратъ на една поляна, която Учителътъ нарича Червения салонъ. На нея правятъ молитва, почиватъ извѣстно врѣме и слѣдъ 15 минути ходене излизатъ на открито на Баучеровата поляна. Тази поляна - Червениятъ салонъ, е сжщата, на която сега ние играемъ Паневритмията, близо до сградата на телѣвизията.

На 21 мартъ 1921 година италианецътъ Алфиери Бертоли построява първата палатка на Баучеровата полянка, съ която поставя началото на заселването на Изгрева. Въ палатката по-късно влиза да живѣе братъ Методи Константиновъ. На тази поляна приятелитѣ идватъ да посрѣщатъ изгрѣва на Слънцето и Учителя изнася бесѣди

На 22 мартъ 1922 година за пръвъ пжтъ тамъ се посрѣща първиятъ день на пролѣтъта. На поляната се събиратъ старото и новото поколѣние на Братството. Възрастнитѣ сж били богати, заможни и съ установени разбирания. А младитѣ - злѣ облечѣни и гладни. Слѣдъ свършване на наряда и бесѣдата Учителътъ се обръща къмъ всички и казва: „Тукъ не трѣбва да има гладни хора.“ Възрастнитѣ съ своите сръдства, а младитѣ съ своя трудъ построяватъ навесъ, закупуватъ казани и започватъ да варятъ горѣща вода и да правятъ супа за обѣдъ. Едва въ 1926 г. се построява приемната на Учителя на Изгрева и Той започва да живѣе въ нея.

По прѣдложение на Учителя се закупува една нива отъ осемъ декара, слѣдъ това и други, и се образувало единъ парцѣлъ отъ 40 декара, на който започва да

се застроява Изгревътъ. Учителятъ иска ученицитъ да живѣятъ въ дървени, чамови бараки, тъй като дървото е най-добриятъ проводникъ на природното елѣктричество и магнетизма. Камънитъ сж най-лошиятъ проводникъ, слѣдъ това идватъ тухлитъ и дървото, като най-добъръ проводникъ. Учителятъ лично присъства и участва при правенето на баракитъ на Изгрева, даже дава планъ за построяване на барака на сестра Стоянка Илиева като образецъ.

Отъ 1926 г. съборитъ започватъ да се провеждатъ въ София. Насрочениятъ въ 1926 г. съборъ на Изгрева, започва съ военна блокада, организирана отъ враговѣтъ на Братството, но чрѣзъ намѣсата на Учителя и Методи Константиновъ, който отива при министъръ-прѣдсѣдателя Ляпчевъ, тя се вдига и съборътъ протича нормално. Построенъ е палатковъ лагеръ, който е побралъ надъ хиляда братя и сестри отъ провинцията. Този голѣмъ и хубавъ съборъ, пробужда въ умовѣтъ на братята и сестритъ идѣята да се направи братски салонъ на Изгрева. Възрастнитъ приятели сж били противъ тази идея, защото Изгревътъ се намира на голѣмо разстояние отъ София и мъчно се идва до него, затова, прѣдпочитатъ салонъ, по-близо до тѣхъ, къмъ центъра на София.

Учителятъ прѣкарва зимата прѣзъ 1926/27 г. въ построената отъ братята приемна. Въ 1927, единъ мѣсецъ прѣди Петров день, отъ Айтоския край идватъ около 40 наши братя и сестри, облечѣни въ бѣли ризи, червени пояси и черни потури. Тѣ сж отъ онази група приятели, ръководени отъ Георги Куртевъ, за която Учителятъ казва, че сж „души въ почивка". Какво значи това? Това сж сщества, на които въ този животъ небето не имъ дава възможность да се издигнатъ въ обществения животъ на високи длѣжности, а изпълняватъ главно духовни задачи.

Инженеръ Слави Николовъ изработва планъ за построяване на салона на Изгрева. Когато групата стро-

ители идватъ на Изгрева, за да строятъ салона се оказва, че нѣма достатъчно събрани сръдства. Тогава двама отъ братята си свалятъ сламѣнитѣ шапки и обикалятъ всички присжстващи - кой колкото може да даде отъ сърдце за строежа. Шапкитѣ се напълватъ съ пари, събира се една сума и строежътъ започва. Единъ съобразителенъ братъ закачва единъ широкъ новъ чорапъ на едно дърво, въ който всѣки, който желае, може да слага пари за Салона. Чорапътъ се напълва съ пари. Тѣ купуватъ отъ близката Виларова фабрика тухли, греди, варъ, дѣски и работата върви като по часовникъ. Братята и сестритѣ работятъ съ голѣма любовъ и за събора на 19 августъ 1927 година, петъкъ, салонътъ е готовъ. Макаръ, че дограмата не е сложена, Учителътъ изнася въ новия, постланъ съ дюшеме салонъ, едни отъ най-важнитѣ си бесѣди, отпечатани въ томчето „Пжтьтъ на ученика“. Братята и сестритѣ отъ провинцията влизатъ боси въ салона, Учителътъ сѣда на столъ прѣдъ приготвената му катедра, а приятелитѣ отъ Изгрева слушатъ отвѣнъ наредени покрай прозорцитѣ.

Учителътъ прѣдлага на строителитѣ да направятъ и кухня до салона, въ която да се готвятъ общи братски обѣди. Тя е направена и изпълнява своята функция, като просъществува на Изгрева до 1970 г., когато заедно съ салона е съборена.

Така Школата на Учителя започва да функционира въ свой собственъ салонъ, толкова дълго мечтанъ отъ братята и сестритѣ.

Слѣдъ всички слѣдващи събори, които ставатъ въ София слѣдъ 1927 г. при завършването имъ приятелитѣ отъ провинцията си заминаватъ, а салонътъ и района около него оставатъ непочистени. Много пжти слѣдъ събора Учителътъ, Иванъ Жековъ и Ради Танчевъ правятъ почистване. Ради взима подъ наемъ една кола съ помпа и маркучъ. Докторъ Жековъ помпа, Учителътъ държи маркуча и мие, а Ради събира боклуцитѣ. Така тримата възстановяватъ реда и чистотата слѣдъ събо-

ритѣ. Много жалко, че приятелитѣ на Изгрева нѣматъ будно съзнание и не всѣкога се сѣщатъ да помагатъ и чистятъ.

При единъ разговоръ на Учителя съ Наталия Чакова и Галилей, послѣдниятъ запитва: „Защо трѣбваше да ходимъ на толкова много мѣста, да смѣнѣме салонитѣ, а не дойдохме направо тукъ на Изгрева?“

„Можело, но не е могло“ - казва Учителя. - Слѣнцето изведнѣжъ ли изгрѣва? Първо се зазорява. Явява се зората, изгрѣва Слѣнцето и минава дългъ пжтъ докато стигне до зѣнита. Салонътъ на Изгрева е зѣнитътъ на работата ни. Докато се стигне до Изгрева, азъ знаа колко трудности съмъ срѣщналъ, за да прѣдолѣя сѣмейнитѣ, общественитѣ и други прѣдубѣждения на ученицитѣ.“

Виждаме колко труденъ и великъ е пжтътъ на Учителя, отдаденъ за благо на човѣчеството.

Единъ день слѣдъ направата на салона на Изгрѣва, Учителътъ поканва ржководителитѣ на братствата на разговоръ въ приемната си. Деньтъ е слѣнчевъ и горѣщъ и затова отварятъ прозорцитѣ, за да се провѣтрява. Разговорътъ продължава почти до обѣдъ. Случва се така, че братята и сестритѣ сж заети и нѣмало кой да стотви общия обѣдъ. Като привѣршватъ разговора, Учителя се обрѣща къмъ своитѣ гости и имъ казва: „Азъ ви поканихъ на тази среща, но сега е обѣдъ и трѣбва да ви гостя съ нѣщо. Какво искатѣ да ядемъ?“ Единъ братъ отъ присжстващитѣ се обажда: „Баница.“ „Добрѣ“ - казва Учителя. Подирѣ малко прѣзъ отворениятъ прозорець въ стаята долетяватъ три тави съ баница и заставатъ на масата. Всички учудени гледатъ това явление и мълчатъ. Учителътъ си слага една прѣстилка, взема ножъ, нарѣзва баницитѣ и раздава по едно парче на всѣки. Казватъ обща молитва и обѣдътъ започва. Като се нахранватъ, завѣршватъ съ обща молитва. Обѣдътъ прѣминава въ пълно мълчание. Тогава Учителътъ казва: „Сега трѣбва да платимъ за баница-

тѣ". Изважда три монети по 50 лева и слага въ всѣка една отъ тавитѣ по една. Скоро слѣдъ това тавитѣ се вдигатъ и излитатъ прѣзъ отворения прозорецъ.

/Разказано отъ Стаматъ Михайловъ отъ Търново/

Отъ 1922 г. - създаването на Школата, бесѣдитѣ на Младежкия класъ се изнасятъ срѣда отъ 19 часа, на Общия класъ - въ четвъртъкъ отъ 19 часа.

Отъ мѣсецъ мартъ 1924 г. Общия класъ започва да се събира въ срѣда отъ 19 ч., а Младежкиятъ - въ недѣля отъ 19 ч.

Слѣдъ 19 августъ 1927 г. на Изгрева класовѣтѣ заематъ своитѣ мѣста и Утриннитѣ слова сж въ недѣля въ 5 ч., Недѣлнитѣ - въ 10 ч., Общиятъ класъ - въ срѣда въ 5 ч. и Младежкиятъ класъ - въ петъкъ въ 5 ч. сутриньта.

Младежката група и лично Мария Тодорова, която вечерно врѣме свири въ едно нѣмо кино, за да си изкарва прѣхраната, прѣдлагатъ бесѣдитѣ да се изнасятъ сутринь. Учителътъ приема прѣдложението имъ и бесѣдитѣ почватъ на Изгрева точно въ 5 часа. Общиятъ окултенъ класъ започва въ 5 ч. сутриньта отъ 28 мартъ 1928 г., а Младежкиятъ класъ отъ 27 априлъ 1928 г. Отъ 21 октомври 1930 г. започватъ Утриннитѣ слова въ недѣля, въ 5 часа. Школата се разраства. Съборитѣ и съборнитѣ бесѣди сж посѣщавани отъ надъ 1,200 души. Това сж оглашенитѣ, които харесватъ ученieto и търсятъ свѣтлината. Въ школата има честни, прѣдани и вглбени въ Словото сжщества, за които всичко сж Учителя, Словото и Школата.

Една такава сестра е Анка Шишкова - Миличката. Тя има отлична обхода съ всички приятели. Тя е родена въ Калоферъ прѣзъ мѣсецъ февруари 1886 г. Баща ѝ е билъ опълченецъ на Шипка и е отъ малцината останали живи. Шестъ мѣсеца слѣдъ раждането на Анка той си заминава. Заминава си и братъ имъ - тригодишенъ, и оставатъ двѣ сестри, които майка имъ изучава за учителки. Анка научава да свири на цигулка и пѣе

добрѣ, което много ѝ помага въ училището. Това било оцѣнено отъ инспектора, който я прѣмѣства отъ затѣтеното село Мухово въ гр. Панагюрище. Тамъ се запознава съ учителъ и много млада, 18 годишна, се омъжва. Имала 5 дѣца - едно момче и четири момичета, които тя отглежда съ любовъ и имъ помага да бждатъ отлични ученици. 1918 г. въ града имъ идва братъ Боевъ и изнася много сказки по окултизмъ. Той е учителъ въ гимназията. Анка става вегетарианка, отива на събора въ Търново и се запознава съ Учителя. Почива една отъ дѣщеритѣ и, а нея я уволняватъ като комунистка. Изкарва една малка пенсия отъ малкия си стажъ и съ нея живѣе. Слѣдъ 9.09.1944 г. и увеличаватъ пенсията. 1934 г. почива и малката и дѣщеря и тя идва на Изгрева и започва да живѣе скромно въ една малка барака безъ прозорци. Нѣмаше и легло, а спѣше върху сламѣникъ, сложенъ на земята. Учителътъ и позволява да си направи нормална барака въ двора на сестра Елена Каназирева, въ която живя до края на живота си. Познала мжкитѣ и скърбитѣ на живота, тя винаги влизаше въ положението на страдащитѣ братя и сестри, утешаваше ги и имъ помагаше съ каквото можѣше. Тя бѣше неотлъчна отъ Учителя. Посѣщаваше редовно бесѣдитѣ и си взимаше бѣлѣжки, които е прѣработвала въ дома си, и е написала три тетрадки съ бисери отъ Словото на Учителя. Тя е поетеса и е написала стихотворения и прѣживяванията, които имала. Домътъ и е билъ винаги съ широко отворена врата за сестритѣ, които идваха отъ града на бесѣда и слѣдъ това разговаряха съ нея. Тя съ живото Слово успя да обърне много отрудени, страдащи души къмъ Бога, и да даде своятъ приносъ въ дѣлото на Учителя. Въ класъ Анка сѣда на опрѣдѣленъ столъ по срѣдата на салона и щомъ започва бесѣдата цѣлата става на служъ и не вижда околнитѣ. Нѣкой я бодатъ съ игла, за да провѣрятъ доколко тя слуша концентрирано Учителя. Тя дори не ги усеца и продължава да слуша съсрѣдоточено. Ан-

ка посѣщаваше и лагера на Сѣдептѣ езера и тамъ бѣше винаги близо до Учителя и си записваше всичко, което хващаше отъ Словото Му. Посѣщаваше Рила и слѣдъ заминаването на Учителя, докато можеше да ходи. Обичаше много и насъ дѣцата на Изгрева, и ни даваше съвѣти. Бѣше много нѣжна и никога не насилваше. Затова приятелитѣ и сложиха прѣкорътъ „Миличката“. Наистина тя бѣше мила къмъ всички. Както живя скромно, така и скромно си замина отъ този свѣтъ на 25.08.1958 г. Нейниятъ животъ, изпълненъ съ доброто и любовта остави дълбока слѣда въ моето съзнание и въ съзнанието на много братя и сестри.

Въ недѣлнитѣ бесѣди и Общия класъ има надъ 350 души, които сж слушатели и ученици, а въ Младежкия класъ - 87 кандидати за ученици. Освѣнъ тѣзи класове Учителитѣ има и една най-вжтрѣшна Школа, въ която влизатъ девѣтъ отъ най-скромнитѣ и смирени ученици, които заедно съ Учителя чрѣзъ духовнитѣ си тѣла, посѣщаватъ планетитѣ и Слънцето. Трима отъ тѣхъ сж: Савка, Никола Грѣблевъ и Недѣлчо Поповъ.

При разговоръ Никола Грѣблѣвъ описа едно отиване на вжтрешната Школа до Слънцето. Заедно съ Учителя тѣ се излжчватъ, минаватъ прѣзъ Луната, Венера, Мъркурий и стигатъ на Слънцето. Виждатъ, че Слънчевитѣ градове сж изградени отъ злато и улицитѣ постлани съ злато. Жителитѣ на Слънцето сж наредени въ шпалиръ въ двѣ редици, прѣзъ срѣдата на който минава Учителитѣ съ нашитѣ приятели, и тѣ го поздравяватъ. Тамъ прѣкарватъ извѣстно врѣме и се връщатъ отново на Земята. Красивата връзка между братята и сестритѣ отъ вжтрѣшната Школа може да ни обясни донѣкждѣ голѣмата любов и благостъ която Недѣлчо Поповъ проявява къмъ Учителя и винаги го придружава при излизането му на концѣртъ или други посещения въ обществото.

Голѣмата храбростъ на Никола Грѣблѣвъ, съ която прѣодолюва труднитѣ моменти въ живота си, се дължи

на това, че той винаги си прѣдставя живо образа на Учителя близо до себе си. Търпѣнието, постоянството и умилението, съ които Савка обгрѣща Учителя всѣкидневно, говори за нейната особена връзка съ него.

Веднѣжъ въ Общия класъ Учителѣтъ дава задача на ученицитѣ всѣки да отиде до Слънцето за осемъ минути и половина и да се върне обратно на Земята. Всички се концентриратъ, вглѣбватъ се и слѣдъ опрѣдѣленото време Учителѣтъ отбѣлѣзва, че никой отъ класа не е изпълнилъ задачата да отиде на Слънцето. Слѣдъ нѣколко дни на Изгрева идва една сестра отъ провинцията. Учителѣтъ я посрѣща и и казва, че я чака да дойде, за да изпълнятъ заедно задачата за отиването на Слънцето. Влизатъ въ приемната на Учителя, сѣдатъ на два стола, концентриратъ се и трѣгватъ. Учителѣтъ я пита: „Кждѣ искашъ да отидемъ най-напрѣдъ? Хайде да отидемъ на Юпитеръ.“ Отиватъ на Юпитеръ, слѣдъ това на Венера и стигатъ до Слънцето. Слѣдъ извѣстно време се връщатъ въ тѣлата си и Учителѣтъ я моли да разкаже това, което е видѣла. Тя му разказва подробно всичко. Тогава Учителѣтъ отбѣлѣзва: „Твоята нишка е здрава. На съврѣменната бѣла раса нишката е скжсана и затова тѣ не помнятъ кждѣ ходятъ, не знаятъ, нѣматъ знания.“

Учителѣтъ има Специаленъ класъ на сестритѣ, нарѣченъ „Класъ на добродетелитѣ“, на който той изнася важни и интересни бесѣди. Понеже тѣ не изпълняватъ закона на дискретността, не запазватъ тайнитѣ, които имъ се довѣрватъ, а започватъ да разправятъ това, което имъ прѣдава Учителя, послѣдниятъ прѣкратава дѣйността на този класъ.

Въ бесѣдата „Пжтѣтъ на ученика“ Учителѣтъ раздѣля хората на четири категории: старозавѣтни, новозавѣтни, праведни и ученици.

„Озлобяватъ се старозавѣтнитѣ, съблазнѣватъ се новозавѣтнитѣ, наскърбяватъ се праведнитѣ, а ученикѣтъ винаги се радва на противорѣчията, които срѣща

въ живота си. Той знае, че всѣко противорѣчие е една велика задача въ живота му, която той трѣбва да разрѣши."

Въ недѣля, въ 5 ч. сутринята, Учителътъ изнася „Утриннитѣ слова" прѣдъ новозавѣтнитѣ и ученицитѣ. Той изгражда формитѣ на новото небе въ нашето съзнание.

Въ 10 ч. Учителътъ държи „Недѣлнитѣ бесѣди", за старозавѣтнитѣ хора, които идватъ отъ свѣта съ своитѣ житейски проблѣми и търсятъ начинъ да ги разрѣшатъ въ свѣтлината на Учителя. Тѣй се създаватъ въ тѣхнитѣ души формитѣ и условията на новата Земя и начинитѣ за нейното построяване въ която любовта ще царува.

Въ срѣда, четвъртия день отъ сътворението на свѣта, когато Богъ е създалъ Слънцето и природата, Учителътъ говори прѣдъ Общиятъ класъ, съставенъ главно отъ праведни, за принципитѣ и законитѣ, по които сж създадени природата и Слънцето и методитѣ за използването на животворнитѣ имъ сили.

Въ петъкъ, шестия день, въ който Богъ създаде човѣка, Учителътъ опрѣдѣля качествата на новия човѣкъ, роденъ отъ Бога, който ще бжде нито мжжъ нито жена, а ученикъ на Бѣлото Братство прѣзъ вѣковѣтѣ. Понеже основата на новия човѣкъ ще бжде чистотата, затова Учителя даде поста за прѣчистване на тѣлото, отъ четвъртъкъ на обѣдъ, до петъкъ на обѣдъ, което е важно условие за правилно възприемане и разбиране на качествата и характера на новитѣ хора и новия животъ който ще дойде на Земята. Постътъ е една необходима почивка на десетѣтъ милиона клѣтки на стомаха, за да може организмътъ да се обнови, прѣчисти и прояви своитѣ скрити възможности. Като всѣка машина спира продължителна работа, като мелницата, която всѣки мѣсець подновява камънитѣ си, така и организмътъ трѣбва да си почива отъ прѣкомѣрното ядене.

Словото на Учителя е неповторимо и е точенъ прѣводъ на Божественитѣ закони, които той сваля на Земята.

„Словото подразбира Божественитѣ мисли. Милиони години сж били нуждни, докато се създаде сегашното Слово!“

„Много сж буквитѣ на Божествената азбука! Тѣ сж повече отъ 35 милиона. Прѣдставете си, какъвъ ще бжде рѣчникътъ на Божествения езикъ, който има 35 милиона букви! Какво могатъ да постигнатъ съврѣменнитѣ хора, които отъ гледището на една азбука отъ 32 букви, като българската, или отъ 22 букви като еврейската, искатъ да приведатъ нѣщата къмъ общъ знаменателъ?“

„Азъ съмъ се мжилъ по нѣкой пжтъ да прѣведе ангелския езикъ на земния езикъ и отъ толкова врѣме не съмъ успѣлъ да го прѣведе тѣй, щото да се съвпадатъ ударенията и римитѣ - не се отдава. Когато четешъ едно стихотворение на единъ ангелъ, то може да прѣмахне всичките мжнотии отъ душата ти.“

Учителътъ отлично се справя съ тази мжна задача - да прѣведе Божественитѣ закони на подготвения, но още недоразвитъ български езикъ. Всѣка дума въ бесѣдитѣ му е поставена на своето мѣсто и така писана и прочетена, тя ни свързва съ онзи великъ Духъ, който е далъ Словото - съ Бога.

„Не изопачавайте истината! Не изопачавайте и моите думи! Не лъжете въ мое име, не позволѣвамъ това! Помнете: който лъже въ мое име, нищо нѣма да остане отъ него. - Тѣй казва Учителя. - Десетъ пжти провѣрете това, което съмъ казалъ, но не лъжете въ мое име. Не лъжете въ името Божие. Въ Школата не се позволѣва абсолютно никаква лъжа.“

Той обяснява, че всѣка грѣшка, която правимъ съ Словото, трѣбва да се поправя съ хиляди години, но и ние ще отговаряме за всѣко нарушение. Словото е огъ-

нъ. То е подготвѣно милиони години и е велико изявление на Бога.

Учителятъ отлично вижда и знае докъдѣ е стигнало съзнанието на съврѣменнитѣ хора и какво може да се очаква отъ тѣхъ. Той прѣдупрѣждава:

„Питамъ: Мислите ли, че хората сж готови днесъ да приематъ новото учение? Тѣ могатъ да го купятъ, но, за да го унищожатъ, да се освободятъ отъ него. Тѣ не искатъ да се откажатъ отъ стария редъ на нѣщата. Това е страшното. Никой не е готовъ да се откаже отъ себе си, т.е. стария порядъкъ.“

Учителятъ разкрива прѣдъ ученицитѣ великото бж-деще, което ще очертае Словото съ своята могща сила:

„Ако думитѣ Ми прѣбждватъ въ васъ, ако моето разумно Слово, което е спасило хиляди и милиони сжщества, което е повдигнало хиляди и милиони ангели въ миналото, ако това Слово прѣбждва въ васъ, ако вие прѣбждвате въ тѣзи разумни условия, които Отецъ ми е създалъ, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ да съградимъ нѣщо ново въ вашия животъ и азъ ще ви се изявя.“

И Учителятъ изнася своето Слово на български езикъ, подготвѣнъ повече отъ 5,400 години отъ невидимия свѣтъ, за да може да стане достояние на човѣчеството и българитѣ да изпълнятъ задачата, която Богъ имъ бѣ опрѣдѣлилъ. Въпрѣки това българскиятъ езикъ не е усъвршенстванъ въ пълнота, за да може идеално да изяви, Великитѣ Истини на живота. Учителятъ обяснява:

„Господъ не говори нито на български, нито на английски, нито на френски, нито на нѣмски, нито на руски, нито на китайски, нито на санскритски, но рѣчта Му се прѣдава на всички езици. Господъ не говори и на ангелски езикъ, но отъ памтивѣка досега рѣчта Му се прѣдава и на този езикъ. Езикътъ, на който Господъ говори, е общъ всѣмиренъ.“

Въ единъ разговоръ съ братята и сестритъ Учителтъ казва, че основите на неговото учение сж изложени нагледно въ серията отъ бесѣди „Сила и животъ“ отъ първа до шеста серия. За всѣка отдѣлна година отъ Школата, бесѣдитъ на Учителя иматъ една основна идея, която свързва всички бесѣди отъ Недѣлнитъ, Общиятъ класъ, Младежкиятъ класъ, Съборнитъ бесѣди и всички бесѣди изнесени прѣзъ годината въ едно. Затова е хубаво въ бждеще нашитъ приятели да си подвързватъ бесѣдитъ по години, за да иматъ цѣлостна прѣдстава за вжтрѣшния принципъ, който Учителтъ е вложилъ въ изнесените бесѣди. Смѣтамъ, че това е единъ правиленъ методъ за работа съ Словото по отдѣлнитъ години.

Една сутринъ Учителтъ, намѣтнатъ съ своята гжлъбова пелерина, се разговаря прѣдъ салона съ Димитър Звѣздински, който по това врѣме учи и говори добръ есперанто. На ревѣра си има зелената значка на есперантиститъ. Прѣдъ приятелитъ Учителтъ разкрива, че Звѣздински е Закхѣя, който по врѣмето на Христа, прѣди двѣ хиляди години билъ нискъ на рѣстъ и понеже не могълъ да види минаващия Христосъ по улицата се качилъ на една черница. Христосъ го повикалъ отъ черницата и отишълъ въ неговия домъ на обѣдъ. И сега, въ това си прѣраждане той е пакъ нискъ на рѣстъ. Учителтъ му обяснява:

„Ако искашъ нѣкой да тѣ приеме добръ, да ти измие краката, да ти даде добъръ обѣдъ, да ти постеле меко легло - това е руснакътъ. Говори руски езикъ! Ако искашъ нѣкой да ти свърши работа, безъ да го надзиравашъ, това е германецтъ, говори нѣмски езикъ! Ако искашъ нѣкой точно да изпълни нѣкое обѣщание, това е англичанинтъ, говори английски езикъ! Ако искашъ нѣкой да тѣ запознае съ модата и хубавата обхода, това е французинтъ, говори френски езикъ! Ако искашъ да носишъ цѣлата Земя на гърба си, това сж китаецитъ, говори китайски езикъ! Ако искашъ нѣ-

кой да ти направи отъ нищо нѣщо, това сж японцитѣ, говори японски езикъ! Ако искашъ да намѣришъ професоръ по инатъ и твърдостъ, това сж българитѣ – говори български езикъ! Има единъ езикъ есперанто..."

Братъ Звѣздински скрива набързо значката си отзадъ на ревърта на палтото си. Тогава Учителя замахва съ ржката си и казва: „Азъ ще говоря на езика на Любовѣта по цѣлата Земя." Пелерината му направя единъ голѣмъ полукръгъ и той се прибира въ приемната си.

Почти всѣка бесѣда на Учителя започва съ една малка думичка – „рѣкожъ", която дума е парола, че започва да говори Духътъ на Истината въ аудиторията. Нашитѣ стенографки намиратъ, че тази дума не трѣбва да се повтаря въ всѣка бесѣда и я изхвърлятъ. Азъ смѣтамъ, че въ бждеше тази дума трѣбва да се постави въ бесѣдитѣ, кждѣто е казана като знакъ за работата на Духа надъ насъ. Слѣдъ една бесѣда Учителътъ иска отъ Йорданка Жекова да му донесе прѣвода отъ стенограмата, за да прочете за какво е говорилъ. Сестрата казва: „Учителю, нали вие говорите бесѣдитѣ?" ТОЙ и отговаря: „Духътъ чрѣзъ менъ изнася Словото Божие." Йорданка отива при стенографкитѣ и му донася разшифрованата стенограма отъ послѣдната бесѣда.

Въ края на зимата прѣзъ 1930 г., въ 10 ч. сутриньта, Учителътъ държи бесѣда, отъ която приятелитѣ не запомнятъ и не разбиратъ нищо. Навънъ е ясно, топло врѣме и капчуцитѣ капятъ. Надъ Резена на Витоша има едно малко бѣло облаче. Слѣдъ свършването на бесѣдата, като излизатъ отъ салона на двора, Учителя пита приятелитѣ:

„Разбрахте ли бесѣдата?" Братята и сестритѣ отговарятъ, че бесѣдата е много хубава, но не сж я разбрали. Учителътъ имъ пояснява, че тѣ сж били издигнати на много високо мѣсто, и въ това врѣме, въ салона сж присжствали сжщества отъ края на Веленната, които отлично сж разбрали бесѣдата. Облачето, което

се вижда надъ Резена имъ служи като аеродрумъ, откъдѣто тѣ ще отлетятъ обратно къмъ Всѣленната.

Въ дните, когато Учителътъ изнася бесѣда въ салона, приятелитѣ бързатъ да отидатъ сутринята рано, прѣди 4 ч, за да заематъ мѣсто, което желаятъ. Една сестра отъ Изгрева се събужда и чува да се пѣятъ братски пѣсни въ салона. Тя се облича набързо и трѣгва като прѣдполагала, че е закжснѣла за бесѣда. Като пристига, тя вижда, че салонътъ е тъменъ, а часътъ е 24 ч. Врѣща се пакъ въ бараката и отива по-късно на бесѣда. По този поводъ Учителътъ казва, че ученицитѣ бързатъ рано сутринъ да заематъ мѣстата, но тѣ сж отдавна заети. Още въ 24 ч прѣзъ нощта сжществата идватъ и заематъ мѣстата, за да слушатъ Словото Божие. Тази сестра чува тѣхнитѣ пѣсни и затова отива въ салона посрѣдъ нощъ.

Другъ пжтъ сжщата сестра като отива на бесѣда къмъ салона, вижда, че отъ къмъ бесѣдката на полянката за играене на Паневритмията къмъ салона се движи човѣкъ съ синя тога. Тя познава въ него лицето на Христосъ. Той влиза въ салона и сѣда на края на сцената. Прѣзъ всичкото врѣме на бесѣдата сестрата го наблюдава сѣдналъ на сцената. Когато бесѣдата свършва, се казва обща молитва, Христосъ изчезва. Учителътъ излиза, а тя се забързва и му казва: „Учителю, Учителю искамъ да ви кажа нѣщо много важно.“ Той я поглежда: „Кажѣте какво искате сестра?“ „Учителю, видѣхъ какъ въ салона дойде Христосъ и прѣзъ цѣлото врѣме слушаше бесѣдата. Когато тя свърши, той се изгуби нѣкъдѣ.“ Учителътъ я пита: „Ами ти позна ли го, той ли бѣше?“ „Да, бѣше Христосъ съ синята тога.“ Учителя и отговаря: „Е да, е да!“.

Въ Школата на Изгрева се събиратъ хора съ най-различни характери, величия отъ миналото, затова мжчно се хармониратъ. Само присжствието на Учителя съ неговата Велика любовъ, стопѣва противорѣчията. Въ разговоръ Учителътъ обяснява, че всички ние сме

прѣдставители на нѣкоя дѣржава или племе, населѣващи Земята. Както всички тѣзи дѣржави и плѣмена не се разбиратъ помежду си, така и ние проявяваме извѣстна дисхармония.

„Тукъ, на Изгрева, е най-хилавото и най-твѣрдото, и ако се оправи, всички останали ще се оправятъ. Тукъ сж най-твѣрдите камъни и ако тѣхъ пробиемъ, въ свѣта ще бжде по-лесно. България е най-трудната страна за приемане и приложение на новото учение. Ако българитѣ го приематъ, колко по-лесно ще го приематъ другитѣ страни. Казвамъ, откакъ съмъ ви събралъ въ класа, по-добри хора отъ васъ не съмъ виждалъ. Защо? Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ може да се прояви, е добѣръ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, подразбирамъ вашитѣ чувства и мисли, които сж Божествени.“

„Учительтъ тѣрпи и коригира постоянно неджитѣ на братята и сестритѣ съ своята Божествена Любовь. Неговото велико тѣрпѣние създаваше условие за пробуждане на душитъ за единъ разуменъ съзнателенъ животъ. Много отъ посѣтителитѣ отъ града, дошли на Изгрева отиватъ при Учителя и му казватъ: „Господинъ Джновъ, откъдѣ сте събрали тѣзи хора отъ колъ и вжже? Единъ отъ тѣхъ стои правъ, запушва съ прѣстъ носа си и диша, другъ ходи босъ, трети - съ скжсани панталони, четвѣрти брадѣсалъ, какво ще разбератъ тѣ отъ вашето учение?“ Тогава Учительтъ ги поканва да заематъ мѣстата на тѣзи, които тѣ не харесватъ. Тѣ категорично се отказватъ отъ тази покана. Тогава Учительтъ казва:

„Азъ работя съ тѣзи хора, които Богъ ми е далъ. Вие може да не сте най-добритѣ хора. но по добри отъ васъ нѣма въ България. Даже всѣки единъ отъ васъ струва повече отколкото цѣлия български народъ. Вие сте тѣй цѣнни, както Авраама. Еврейскитѣ народъ излѣзе отъ Авраама, но Авраамъ, който бѣше Божий из-

браникът, слушаше Господа, макаръ че и той имаше слабости."

Да, ние сме квасътъ на новия животъ, съ който трѣбва да се заквасятъ всичкитѣ народи по свѣта.

Въ Общия окултенъ класъ Учителътъ задава въпросъ: „Кой е най-високиятъ връхъ на Земята?" Всички отговарятъ че Еверестъ въ Хималаитѣ е най-високиятъ връхъ. Учителътъ уточнява: „Най-високиятъ връхъ на Земята е онова мѣсто, къдѣто всички разумни същества отправятъ своята мисълъ къмъ Бога." Този връхъ е Изгрѣва, къдѣто при молитва се прави най-лесно връзка съ Бога."

/Свѣтозаръ Нѣголовъ/

Които васъ приематъ

Който васъ приима, мене приима; и който приима мене, приима тогоъ, който мя е проводилъ. Ев. Матѳея – 10:40

Въ всѣко учение има основни елементи, основни закони, основни принципи и понятия. Това сж положения, които не могатъ да се мѣнятъ. Извѣстно е, на колко възлизатъ основнитѣ елементи въ химията, мисля, че сж по-вече отъ 70. Нѣкои искатъ да ги сведатъ до по малко. И едното положение е вѣрно, и другото. Значи, хората на свѣта, ученитѣ хора, искатъ всичко да сведатъ: да сведатъ фактитѣ къмъ извѣстни закони, а законитѣ къмъ извѣстни принципи, за да могатъ да обяснятъ проявленията въ природата. Религиознитѣ хора, които считатъ, че положенията на свѣтскитѣ хора сж кризи, правятъ едно общо заключение, като мислятъ, че всичко, което свѣтътъ учи, е криво. Не е така. Въ свѣта има много криви учения, но има и много прави. И у религиознитѣ хора има много криви учения. Въ туй отношение ние не си правимъ никакви илюзии, т.е. не искаме да се само заблуждаваме. И знаете ли отъ какво произтича заблудението у хората? Заблудата това е една негативна страна на човѣшкия умъ, на низшия умъ на човѣка, на неговия животински умъ. Погледнете кое и да е животно, на което опашката седи на долу. Направете опитъ: като погледнете котката

или вола, тѣ си подигнатѣ опашката. И ние вземаме това за форма и казваме: "подигналѣ си е опашката". Но защо се подига тази опашка? — Погледнали го. А защо го погледнали? — Похвалили го. А защо го похвалили, за нѣкакво достойнство ли? Казали му: "ти си отличенѣ поетѣ, като твоитѣ стихове не сме чели до сега". — „Аа, така ли?“ И той си подигне опашката на другия денъ върви, друго яче. Но ти си сжщиятѣ. Онзи, който те е похвалилѣ, не е внесълѣ нѣщо сжщественно въ твоитѣ стихове. Не трѣбва да се самозаблуждавашѣ. Сега, азѣ не отричамѣ похвалата, и тя е на мѣстото, но не всѣкога: по нѣкой пжтѣ похвалата заблуждава човѣка. А негативната страна на похвалата е да укоримѣ човѣка, за да му отворимѣ очитѣ. Нѣкой казва: „защо ме коришѣ, защо ме обиждашѣ кръвно?“ Ако твоитѣ очи сж затворени или иматѣ перде, азѣ ще направя една операция съ моя ножѣ, за да падне пердето отѣ очитѣ ти и да виждашѣ по-ясно. Казвашѣ: „ама азѣ виждамѣ". Да, виждашѣ, но мрачково, а като махна пердето, ти ще виждашѣ по ясно. Туй учение, което ние проповѣдваме, е основано на единѣ вжтрѣшенѣ законѣ. Ако азѣ направя тази операция и ти казвамѣ: ти виждашѣ ли по-добрѣ? — „Да“. Разбирашѣ ли добрѣ? — „Да“. Тогава моята обида е на мѣсто. Ако, обаче, те обида, и ти кажа: виждашѣ ли по добрѣ? — „Не“. Разбирашѣ ли по добрѣ?“ „Не“, тогава обидата ми не е на мѣсто. И тогава ще употребя вториятѣ методѣ — ще те похваля. Казвамѣ тогава: виждашѣ ли? — „Много добрѣ виждамѣ“. Разбирашѣ ли? — „Разбирамѣ“. Значи, похвалата ми е на мѣсто. Тѣзи сж общи положения. А когато нѣкой човѣкѣ ни похвали или обиди, ние трѣбва да разрѣшаваме въ себе си: ако този човѣкѣ, който ме обида, внася въ менѣ една нова идея и изправи една моя погрѣшка, тази обида е на мѣсто; а ако този човѣкѣ развали моя мирѣ и съ години не мога да се примиря, тя не е на мѣсто.

Сега, Христосѣ казва: „който васѣ приема“, т.е. той започва отдолу нагорѣ. Не казва: „който приема Бога, послѣ менѣ да приеме и най сетнѣ васѣ“, а казва: „който васѣ приема, менѣ приема, а който менѣ приема, приема Тогозѣ, който ме е проводилѣ".

А вие често казвате: „азѣ не искамѣ да зная за другитѣ хора, азѣ искамѣ да зная какво Господѣ е го-

ворилъ". Е хубаво, ако Господь е говорилъ по-напрѣдъ на единъ твой братъ, на твоитѣ близки, Той два пжти не говори. То е, ако учителятъ е говорилъ веднажъ, а ти си билъ вѣнъ, той нѣма да дойде два пжти да говори на ученика, който е отсѣствувалъ. Ще идешъ при ученика, който е слушалъ бесѣдата на учителя или лекцията на учителя и той ще ти я разправи. Ама ще кажешъ: „какъ, азъ да слушамъ единъ ученикъ, това не мога да го нося". Щомъ не можешъ да го носишъ, ти невѣжа ще останешъ. Смирение трѣбва. Всѣки трѣбва да бжде на своето мѣсто въ класа, да чуе какво ще му каже Господь. Мнозина хора казватъ, че тѣ сж слушали Господа. Кой Господь? – „Рече Господь на Господа моего". Значи, има и единъ малъкъ Господь вжтрѣ въ насъ, и единъ голѣмъ Господь, който говори на моя малъкъ Господь. Голѣмиятъ Господь ще проговори на този малкия Господь, пкъъ той на тебе ще го каже и ти ще узнаешъ истината. А туй окултната наука го нарича: висшето „азъ" у човѣка, пробуждането на „аза", а християнитѣ го наричатъ: „ангелъ хранителъ". Окултиститѣ наричатъ „богове" тия, които ни ржководятъ. Има едно божествено начало, съ което ние сме свързани. Туй начало ние го наричаме Христосъ, който е вжтрѣ въ насъ. Той е малкиятъ Господь въ насъ. И нѣкои искатъ да прѣдставятъ, че Христосъ е надъ всичко, все и во все. Не е така. Ако вие искате да узнаете философски, не е така. Христосъ е началото, въ което Богъ се изразява най-добрѣ. Той много добрѣ казва: „никой не може да дойде при менъ, ако Отецъ, Великото Начало, не го привлѣче". Съ какво? – Съ Любовь. Ако въ вашето сърце не затрепери тази Любовь, Той нѣма да ви привлѣче. Азъ искамъ малко да се спрете върху положителната страна на любовта. Докато вие се съмнѣвате, докато вие се тревожите, докато вашето сърце е алчно, докато търсите вѣнъ славата, всичко въ свѣта е отрицателно. Вашата любовь е негативна, отрицателна, слаба е енергията ви. Това не е Божествена Любовь! И цѣлата наша култура се създава на тази отрицателна Любовь.

Ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да знаете каква е тази любовь, негативната. Тя е отлична Любовь, но само за четири деня.

Минава единъ младъ вълкъ, който за пръвъ пжтъ дошълъ на земята. Понеже, като се родилъ между вълцитъ, билъ неблагогороденъ, той пожелалъ да реформира своя родъ и казалъ: „азъ съмъ изпратенъ отъ невидимия свѣтъ, за да се поправите, защото вашитъ прѣстѣпления сж толкова голѣми, вие толкова много грабите овцетъ, че е рѣшено да се поправите, трѣбва да се ограничите и азъ ще ви дамъ единъ примѣръ, какво да правите“. Единъ день той срѣща една млада овца, една мома — тѣй: овцитъ не сж толкозъ възрастни — и казва: „азъ много те обичамъ, влюбилъ съмъ се въ тебе, искамъ съ тебе да прѣкарамъ цѣлия си животъ“. — „Цѣлиятъ животъ съ менъ да бждешъ? Но азъ зная, какво зло, какви пакости сте нанесли на нашия родъ“. — Не, не, азъ ида отъ невидимия свѣтъ, да реформирамъ всичкитъ вълци, и ти ще видишъ това, на опитъ ще го покажа“. — „Е тогава, готова съмъ“. Залюбватъ се, хващатъ новото учение, трѣгватъ по пжтя да докажатъ, по новото учение, че между вълцитъ и овцетъ настава братство и равенство. Но понеже овцетъ живѣли много далечъ, трѣбвало да пжтуватъ много врѣме. Овцата пасла трѣва, а вълкътъ постилъ. „За любовь, казва, издържахъ постъ първия день“. Вториятъ день сѣдатъ тя го подканя. — „Не съмъ разположенъ, ти си паси, пкъ азъ ще походя“. И вториятъ день казва: "издържахъ". На третия день тя пакъ си пасе и го кани. На четвъртия день той казва: „дѣйствително, азъ много те обичамъ, четири дни съмъ страдалъ за тебе, но ти обичашъ ли ме?" — „Обичамъ те“. — „Готова ли си да се пожертвувашъ заради мене?"

„Готова съмъ“. — „Гладенъ съмъ, може ли да те изямъ?" Това е то съврѣменната наша любовь. Така е съ всички хора, на всички казвамъ това и всички тамъ се спѣвате. Четири деня може, върви, но послѣ — „нали ме обичашъ?" — „Обичамъ те.“ — „Може ли да те изямъ?" До четири деня всичко добръ върви. Божествената Любовь, обаче, е обратна на човѣшката. И какво ще остане отъ тази овца? — Само коститъ всичкото ѝ месце ще изчезне. Тогава ние ще кажемъ: „този вълкъ колко е билъ жестокъ". Е хубаво, когато вие вземате една жена, която е била чиста и благородна, майка ѝ и баща ѝ и цѣлиятъ родъ сж вложили най-хубавото въ нея, обѣщавашъ ѝ златни планини, обаче, като живѣе

тя четири години съ тебе, въ нейната глава нищо не остава отъ онова, което е било вложено въ нея. Пита-мъ: кой е овцата и кой е вълкътъ? Този законъ се прилага между всички: и за мъже и за жени, и за проповѣдници и за слушатели. Ако азъ само ви проповѣдамъ четири години и отъ васъ нищо не остане, то значи че учителятъ е вълкътъ, а ученицитъ — овцитъ. Безпощаденъ е този принципъ. Азъ го прилагамъ и вие го прилагайте навсѣкждѣ. Първото нѣщо: любовта из-искава свобода, свобода, навсѣкждѣ пълна свобода. И не само материална свобода. Има друго робство, по-тежко отъ материалното. Единъ човѣкъ може да работи въ една фабрика, но той е свободенъ да мисли и чув-ствува каквото иска. А има и умствено робство. Еди-кой-си авторъ е казалъ тѣй: ти искашъ да се изкаже-шъ, но не можешъ да изкажешъ мисълта си. Т.е. ако въ материално отношение слугата не може нищо да ка-же, а само господарятъ така е и въ умствено отноше-ние. Хората си иматъ правила. И поетитъ си иматъ правила, какъ да римуватъ. И всѣки поетъ говори въ рими, но поезията не се сжди по римата: то е едно отъ условията въ поезията. Поетитъ трѣбва да разби-ратъ що е поезия: тя е като музиката, хармония трѣб-ва да има, и думитъ така трѣбва да сж наредени, че като прочетешъ едно стихотворение на нѣкой поетъ, да почувствуващъ едно трептение въ сърцето и едно раз-ширение, и да станешъ радостенъ и веселъ. Тѣй разби-рамъ азъ кой е истинския поетъ: като прочита стихо-ветъ му, ако съмъ билъ наскърбенъ, да ми снематъ тжгата, да се утѣша. А онзи поетъ, който казва: „ка-ква сждба настана, да сме роби и двама“, такъва пое-зия въ окултната наука ние не искаме. Богъ е Любовь, а въ свѣта ние създаваме тази „сждба“. Това робство, това заблуждение, сж чада на нашитъ изопачени умове, на нашата философия, на нашитъ управници въ минало-то, а не на сегашнитъ. Отъ хиляди години тѣ създадо-ха това. Свещеницитъ, не сегашнитъ, а на миналото, сж внесли всичкитъ заблуждения, които сега сществу-ватъ. Сегашнитъ не сж виновни, тѣ носятъ грѣховетъ на миналитъ.

И Христосъ казва: „който васъ приеме.“ Ако ти отъ Любовь не можешъ да приемешъ брата си, не можешъ да приемешъ и Христа. Законътъ е много вѣренъ. Ако

ти не можеш да дадеш на един просяк един лев, как ще дадеш на Христа нещо по-вече? Защото Христос като дойде, той ще иска по-вече. Ако ти не можеш да нахраниш една муха, ако ти е свидно, как ще нахраниш една овца, която ще изяде 1,000 обѣда на мухитѣ? Ако ти не приемеш брата си, как ще приемеш вѣчното — Бога, който ще иска повече? И тъй, Христос казва: "най-първо ще приемеш брата си", понеже ние сега вървим по закона на еволюцията, ние ще приемем брата си, слѣдъ него ще дойде Христос и слѣдъ Христа — Богъ, т.е. пълнотата на Любовта ще се появи.

Сега ще ви приведа един малък разказъ, за двѣ сестри. Едната е била учителка, а другата, по-малката, е служела въ кѣщи. Тази мома, сестра ѝ, събирала пари, за да си накупи книги, да помага на бѣднитѣ. Обаче, сестра ѝ се влюбва въ един момъкъ, а този момъкъ не билъ хубаво облѣченъ. И какво да направи тя, за да го хареса сестра ѝ — намислила да вземе скритомъ пари отъ сестра си, да се облѣче той хубаво. Дава му паритѣ, направя си той един костюмъ хубавъ, взима си бастунъ, цилиндъръ, напарфюмира се, влиза въ кѣщи и тя казва на сестра си: „е, какъ, харесваш ли го?“ Много добръ, харесвамъ го, но потърсила паритѣ си, нѣма ги. Пита сестра си: „къдѣ сж паритѣ?“ — „Не зная, трѣбва да ги е открадналъ нѣкой“. Туй става сега съ съврѣменнитѣ хора. Ние вземаме тѣхнитѣ богатства и обличаме ония, недостойнитѣ. На този момъкъ не му трѣбва цилиндъръ, нито бастунъ, нито парфюмъ. На този момъкъ му трѣбва умъ, сърце и воля. Ти като се оженишъ, цилиндърътъ ще се махне. Цилиндъръ и бастунъ кѣща не въртятъ, и парфюмътъ — ни най малко. А при това всички казвате: „вижте какъ е облѣченъ“. Прави сте, но трѣбва да вземете туй обличане вжтрѣшно: вжтрѣ той облѣченъ ли е съ едно благородно сърце, съ една силна воля, на която ти всѣкога да можеш да разчиташъ? Туй е то сжщинското обличане. А ние сега приемаме културата на този свѣтъ, но не и великото, не вървимъ по Христовия законъ. А въ какво седи съврѣменната култура? Тя почива абсолютно на човѣшкия егоизъмъ, който слѣдъ четири дни ще ви озоби и оголи, и вие ще станете само голи кости. Ако туй не е вѣрно, нека излѣзе нѣ-

кой да каже, че не е тъй. Тогава провѣрете го. И азъ имамъ единъ цѣръ за свѣта — единъ законъ, който моятъ Господъ, на когото азъ служа, ми е далъ да го дамъ на свѣта, т.е не на свѣта, а на васъ. Азъ искамъ, като ида въ свѣта, да постѣпя споредъ Христа. Искамъ, най-първо, васъ да приема, своитѣ малки братя, на васъ ще го дамъ. Но вие ще кажете: „ние ли сме най-благороднитѣ?“ Азъ не започвамъ съ най-благороднитѣ, а съ най-калпавитѣ, съ хромитѣ, клоснитѣ, прокаженитѣ, съ всички, които сж изхвърлени. Ако азъ не съмъ въ състояние тѣхъ да приема, да имъ дамъ любовта си, съ менъ въпросътъ е свършенъ. Щомъ приема васъ въ сърцето си и ви дамъ този законъ, тогава ще дойдатъ "по-благороднитѣ": като свърша съ васъ работата, тогава ме чакатъ другитѣ, „по-благороднитѣ". Тамъ е Христосъ. И съ благороднитѣ зная какъ да се отнеса. Хвалятъ се ученитѣ хора, че и тѣ имали наука, но ние можемъ да се разговаряме и съ ученитѣ хора, съ професоритѣ и философитѣ — ние и съ тѣхъ имаме начини какъ да постѣпваме: съ доказателства и пр. Послѣ ще дойдатъ управляващитѣ, които иматъ силата. И ние имаме сила, и съ тѣхъ ще бждемъ на друга нога, съ другъ езикъ ще говоримъ. Но ако азъ мина и оставя васъ и ида право при тѣхъ, и вашата работа е свършена. И ако тѣ ми кажатъ: „ти защо правишъ това?“ Моятъ Господъ ми е казалъ, най-първо, на най-малкитѣ братя да дамъ дѣлътъ, че послѣ на другитѣ. Ще кажатъ: „ама не знаете ли, че ние сме благородни?“ Зная, зная, но ако вие сте благородни ще се радвате на моята постѣпка, и вие ще направите сжщото, напуснете мѣстата си и елате да помагате. И сега седатъ нѣкои въ църквата и казватъ: „отишгълъ да говори на простацитъ, при насъ да дойде". — Да, но вие ще ме разберете криво: колкото разбрахте Христа прѣди двѣ хиляди години, толкова и мене ще разберете. Азъ не се лъжа, и ще имъ кажа: когато азъ излѣзохъ отъ небето, Христосъ ми каза: „погледни моитѣ рѣцѣ, онѣзи, „благородницитѣ", още не сж измѣнили характера си, тѣ сж все сжщитѣ". Защо? — "Защото не сж приложили още моя законъ на Любовта". И ако тѣ биха приложили закона за Любовта, между всички църкви на християнския свѣтъ трѣбваше да царува миръ и съгласие. Има ли го туй съгласие между всичкитѣ? Нѣма го. Даже между пр-

авовърнитѣ, дѣто проповѣдватѣ едно и сжщо евангелие, каквито сж евангелиститѣ въ Америка, не си ходятѣ въ църквитѣ. Единѣ проповѣдникѣ не може да отиде въ друга църква, защото догмитѣ, възгледитѣ имѣ се различаватѣ въ нѣкои маловажни точки. Тия хора комарѣтъ прѣцѣждатѣ, а камилата поглѣщатѣ. И, слѣдователно, на земята ще започнемѣ съ малкото и ще свършимѣ съ великото. И Библията казва: „най-първо, Богѣ направилѣ човѣка по свой образѣ и подобие“. Азѣ нѣма да се спирамѣ, да ви обяснявамѣ стиха. Той съдържа една велика окултна истина, която не може да се разкрие напълно. И второ, казва, Богѣ направи човѣка отѣ земя и прѣстъ и вдѣхна му живо дихание. Туй показва неговото произхождение, не на неговия духѣ, а произхождението на неговитѣ страсти и желаня и на неговия низшѣ умѣ, на животинското въ него. Значи, хората ще иматѣ друга еволюция, ще трѣгватѣ по реда на минералитѣ и растенията. И, слѣдователно, божественото и животинското сж свързани едно съ друго, и едни почватѣ съ стария човѣкѣ, а други съ новия човѣкѣ. И Павелѣ казва: „кой ще ме избави отѣ този законѣ на плѣтъта?“ Кой законѣ? — Животинскитѣ законѣ. И послѣ казва: „благодаря, че добихѣ туй знание“. Какѣ? Чрѣзѣ закона на любовѣта. Защото само любовѣта може да ви освободи. И само любовѣта, като влѣзе като една сила въ васѣ, вие нѣма да напускате дома си, но ще бѣдете толкова силни, че всичко подѣ тѣзи трепети ще се разтопи: всички тия вжжета, жельзни вериги, съ които сте обвѣрзани, подѣ огњя на тази Любовѣ ще се стопи, и вие ще бѣдете свободни. И ако азѣ проповѣдвамѣ за Любовѣта, то е, за да може тази Любовѣ да стопи вашитѣ вериги. А азѣ виждамѣ много вериги около васѣ. И съмѣ правилѣ не единѣ опитѣ, а два, три, четири, петѣ, шестѣ и пр. и всички сж вѣрни. Нѣкой казва: „защо съ единѣ се отнасяшѣ любезно, а съ други не?“ Азѣ ще ви кажа защо: съ болнитѣ хора се отнасямѣ много любезно, ще погладя такѣвъ човѣкѣ по лицето, послѣ мекичко ще му поговоря, като на приятель, и ще му кажа: ти ще оздравѣешѣ. Прѣдставете си, че азѣ съмѣ единѣ лѣкарѣ съ видно обществено положение. Влизамѣ въ едно сѣмейство, дѣщерята красива, съ завѣршено образование. Какво бихте помислили заради менѣ, ако азѣ започна да я гла-

дя, милвамъ и цѣлувамъ, нали ще ме считате за умобѣрканъ човѣкъ? Но понеже не бихъ желалъ да ме наричатъ човѣкъ безъ характеръ, ще седна 2-3 метра далечъ и ще кажа: „моите почитания“, а вие ще кажете: „колко официално се държи, виждате ли го този лицемѣръ“. Казвамъ, ако вашата дѣщеря дойде единъ день на мѣстото на болната, азъ ще постѣпя по сжщия начинъ, но понеже сега е здрава, азъ не мога да приложа другъ начинъ. Най-първо трѣбва да направя операция. Кога ще дойде операцията? Болниятъ трѣбва да стане. И Писанието казва: „умнитъ хора трѣбва да оглупѣятъ съвършено, за да намѣрятъ Бога“. Единствениятъ пжтъ е и вие да „оглупѣете“, т.е. да повѣрвате въ любовта. Да не вѣрвате въ сегашната култура, че тя ще може да ви спаси. Нѣкой техникъ ще изработи нѣкоя картечница, която може да изхвърля 25,000 куршумчета въ минутата, и тогава казватъ: „туй е за благо на народа“. Нѣкой химикъ измислилъ нѣкоя отрова, отъ която да умиратъ много хора, и казва: „ще ги накарамъ да треперятъ отъ нашето изобрѣтение“. И всичко туй ние похваляваме! Сега има отрицателна философия колкото искате. Нѣкой адвокатъ, който знае законитъ, може да направи кривия правъ. Други искатъ да убѣдятъ младото поколѣние да влѣзе въ църквата. Въ коя църква? Въ църквата на лѣжитъ? Но това не е църква! Азъ ви говоря искрено: Христовата църква е църква на любовъ, на миръ, на мъдростъ, на истина, дѣто хората сж братя и сестри. Това е Христовата църква. Има ли го туй, азъ съмъ първиятъ, който ще влѣза въ тази църква и ще коленича, ще се помоля и надъ всѣкиго ще положи ржцѣтъ си. Но само когато влѣза въ тая църква. Сега искатъ нѣкои да ме сждятъ. За какво ще ме сждятъ? Въ България свещеницитъ могатъ ли да ме сждятъ? За да ме сждятъ, трѣбва да бждатъ по-чисти отъ менъ и по-умни отъ менъ – не по вашему, казвамъ на тѣхъ, а по Бога, да донесете по-голѣма свѣтлина и въ вашата свѣтлина да видя, че моята свѣтлина не е голѣма. Азъ съмъ готовъ да я приема. Азъ съмъ готовъ да приема всѣко знание, отъ всичко се интересувамъ, азъ не съмъ толкова тѣсногрждъ.

„Който васъ приеме“. Опитайте туй учение, приложете го. То може да се приложи въ вашитъ домове. Вие имате дѣца. Учението е за вашитъ дѣца, за учени-

цитѣ, за слугитѣ. Приложете го, ако нѣма резултатѣ, оставете го на страна. „Като приематѣ братята си, мене приематѣ“. Какво означава този малъкѣ братѣ? Връзката е слѣдната: когато азѣ рѣша да приема моя братѣ, то значи, всичко материално, което имамѣ въ този свѣтъ, трѣбва да го дамѣ на васѣ, моитѣ братя. Азѣ като дойда при васѣ, нѣма да дойда съ голи ржцѣ, моята торба ще бѣде пълна, азѣ ще ви дамѣ материали. Слѣдѣ това иде вториятъ процесѣ: когато съмѣ готовѣ туй, материалното да го пожертвувамѣ за Бога, тогава ще дойде Христосѣ, духовното въ менѣ, законѣтъ на любовѣта. А когато приема закона на любовѣта, тогава ще се прояви Духѣтъ – Великиятѣ Господѣ. Това значи, че трѣбва азѣ да направя първата жертва въ свѣта. А пъкъ ако дѣржа кжщата за себе си и всичко дѣржа за себе си, нищо не съмѣ готовѣ да дамѣ и при това проповѣдвамѣ за любовѣ, тогава нищо не може да се постигне. И казвамѣ: ако ние не сме готови. Тукѣ Христосѣ е скрилъ своята мисълѣ. Ще ви кажа единѣ анекдотѣ изѣ бѣлгарския животѣ. Минава единѣ богаташѣ и гледа на пазаря единѣ бѣденѣ, който си казва: „нѣмамѣ нито 5 пари, да имамѣ пари да купя тоя дробѣ и черва, жена ми ще ги стотви“. Минава единѣ богаташѣ и го пита: „какво гледашѣ?“ – „Гледамѣ този джигерѣ и тия черва“. Богатиятъ изважда кесията си, развързва я, изважда една турска монета и казва: „дайте му този джигерѣ, дайте му и червата“. По пжтя питатѣ го: „кждѣ ходи, дѣдо Стояне?“ – „Ходихѣ по пазаря, видѣхѣ този бѣденѣ човѣкъ, направихѣ единѣ хаирѣ: хайде, рекохѣ, да му купя този дробѣ и червата“. И сега нашитѣ добрини навсѣкждѣ мязатѣ на добринитѣ на дѣдо Стояна. Като направятѣ добро, трѣгнатѣ съ циганина и червата и казватѣ: „ние направихме добро“. Не, не, съ циганина тази работа нѣма да се свѣрши. Не е това добро, не е това приемане на твоя братѣ, а се изисква, най първото нѣщо, ние трѣбва да създадемѣ условия, да си създадемѣ добри тѣла. Тия наши братя трѣбва да прѣмахнатѣ всичкитѣ си физически неджзи, да поправятѣ тия тѣла, които страдатѣ, по единѣ разуменѣ начинѣ. И слѣдѣ това душитѣ да влѣзатѣ да живѣятѣ въ тѣла хигиенични. А сега ние казваме: „тѣй му било рѣшено, такѣва му била кармата, тѣй му било писано, тѣй е рекѣлъ Господѣ, сждба“. Не,

сждбата му не е била такъва, Господъ не е рѣшилъ така, а ние сами пишемъ така. Ние пишемъ и четемъ. Ние сме написали нашитѣ четива и казваме, че Господъ така е писалъ.

Та трѣбва да вложимъ тази Любовь вжтрѣ. Азъ като говоря, разберете ме: днесъ нѣмамъ прѣдъ видъ никого отъ васъ, понеже съмъ рѣшилъ да приема всички ви. Да не мислите, че азъ ви критикувамъ. Ни най-малко. Азъ само ви обяснявамъ извѣстни факти, закони и принципи. Тѣ иматъ общо съ васъ, но вие не сте отговорни за тѣхъ. Ако азъ намѣря една вѣшка на главата ти, ще се погнуся ли отъ тебъ? Ти не си виновенъ, не мисля, че си я създалъ, а пролазила въ главата ти, но като не си билъ толкова чувствителенъ, оставилъ си я. Има цѣрѣ: ще вземешъ гжстъ гребенъ, а ако нѣмашъ пари за такъвъ гребенъ, вземи рѣдъкъ, но го стегни съ конци и тѣй ще се очистишъ. По-добрѣ да изметешъ вѣшкитѣ отъ главата си, отколкото да ги оставишъ да мжтятъ тамъ. И сега има такива философи, които искатъ всичкитѣ злини да останатъ въ насъ. Не, не, всичкитѣ злини да излѣзатъ навънъ, всичкитѣ ти лоши мисли — навънъ: това сж гниди, вѣшки. Азъ не укорявамъ тия вѣшки, тѣ казватъ: "и ние трѣбва да живѣемъ". Това е тѣхна култура. Ти си единъ голѣмъ човѣкъ, а съ жилото вѣшката казва: "нали имашъ Любовь, азъ искамъ да взема малко отъ твоята кръвчица, колко ти коштува". Но като влѣзатъ 2,000 вѣшки въ главата ти, тогава? Азъ нѣмамъ нищо противъ, да дамъ малко отъ кръвчицата, но вие съ вашитѣ хоботи ще ми донесете много отрова. Не че не мога да ви тѣрпя, но азъ имамъ градина, ще ви науча хубаво да работите, ще ви дамъ мотичка и ще ви приготвя една хубава супица отъ млѣчице и може да ядете колкото искате, но само на главате ми нѣма да се качвате, понеже тази глава е създадена за друго — да мисли и да живѣе въ мждростѣта, а не да играете по нея.

„А който васъ приеме, мене приема“, казва Христосъ. Ако ние приемемъ този принципъ, какво ще стане? Има извѣстни велики, неизмѣнни закони въ природата, които дѣйствуватъ вжтрѣ въ битието. Ние не можемъ да примиримъ тия закони. Всѣка една мисълъ, всѣко едно желание е свързано съ извѣстни течения вжтрѣ въ природата. Извѣстни мисли привличатъ ато-

митъ на желъзото. И ако вие живъете дълго съ тия мисли, вие ще станете нетърпимъ, по-грубъ. Процесътъ става вжтръ. Извѣстни мисли като дѣйствуватъ дълго време въ васъ, ще почнатъ да привличатъ атомитъ на среброто. И когато туй сребро вземе надмощие у васъ, ще се яви желание да вземете всичкото богатство, и мислите, че като натрупате всичкото богатство, ще направите кой знае какво. Не можете нищо да направите. Ако свѣтътъ можеше да се поправи, съ пари, милиарди има. Най-богатиятъ човѣкъ не е по-добъръ. Американцитъ създадохъ законъ противъ туй натрупване на богатствата. Тия богатства сж само голѣми лавини отъ снѣгъ, които слизатъ отъ високитъ планински мѣста, и горко на ония села, върху които ще слѣзатъ, разрушаватъ ги. Ние искаме богатство не материално, а съ сърдце, съ Любовь, че като влѣзе въ дома ти, да донесе благословение. Съ сила външния свѣтъ нѣма какво да го подобримъ. Днесъ трѣбва да се учимъ какъ да оремъ земята, че да даде по-вече жито. Ние имаме повече жито, отколкото ни трѣбва, но туй жито е въ Америка и въ Германия, навсѣкждѣ е натрупано въ хамбаритъ, и всички богаташи чакатъ да се подигне съ единъ франкъ цѣната му, че тогава да го продадатъ и да спечелятъ, а ако не се подигне, тия малкитъ братя нека страдатъ. Но туй жито е пратено за хората на земята! И ако ние всички бѣхме умни, то трѣбваше да се раздѣли по равно на всички и да ядемъ и приемъ и да благодаримъ на Бога. А ако нѣкой бѣденъ човѣкъ си позволи да открадне единъ хлѣбъ, веднага ще намѣри участъка. Азъ не казвамъ, че той трѣбва да краде: този човѣкъ отъ неволя е станалъ слабохарактеренъ, той се е принудилъ да краде, и ние не влизаме въ положението му. Но казвамъ: като прилагате този законъ, прилагайте го еднакво — бѣдниятъ въ затвора, и богатитъ въ затвора. Ако е законъ, нека бжде законъ и за малкитъ и за голѣмитъ. Но този законъ да бжде безпощаденъ, да нѣма лицепрятие. А сега постоянно заобикалятъ законитъ. Единъ богаташъ тукъ, въ България, направилъ едно голѣмо престѣпление и като го сждѣли, най послѣ го оправдали, и той казва: „азъ се радвамъ, че ме освободиха, скжпо ми излѣзе туй освобождение, много ме обраха — единъ милионъ трѣбваше да платя“. А който нѣма милиони, ще седи въ дрангул-

ника. Питамъ: законъ има ли тогава? Туй е външната страна. Ние, които искаме да приемемъ истината въ насъ, и ако ние имаме такива закони, ако азъ поставя нѣкой свой братъ въ това положение, тогава? Трѣбва да бждемъ справедливи. Въ моитѣ постѣпки азъ съмъ билъ по нѣкога различенъ: спрямо нѣкои хора съмъ билъ по-любезенъ, и ще ви кажа причинитѣ защо. Тѣзи, които сж компрометирани прѣдъ мене, извършили нѣкое прѣстѣпление или сж се провинили въ нѣщо, азъ се приближавамъ къмъ тѣхъ. Въ мене има такъвъ стремежъ, да се приближавамъ по вече къмъ слабитѣ, безразлично дали е бѣденъ или богатъ, принципътъ е сжщиятъ. Азъ всѣкога имамъ съчувствие къмъ слабитѣ хора, искамъ да имъ помогна. А нѣкои хора нѣматъ нужда отъ менъ. Казва се за нѣкого: „той е чистъ, той е святъ“. Но други забѣлѣзватъ: "защо съ насъ не постѣпвашъ тѣй?" – Нѣмате нужда отъ менъ. Тѣй е постѣпвалъ и Христо-съ. Той не е дошълъ за праведнитѣ, но за страждущитѣ – за болнитѣ, слабитѣ и бѣднитѣ. Единъ денъ и съ васъ ще се съберемъ. Азъ друго яче зная: при болнитѣ ще ида съ аптеката си, а между васъ ще нося само цигулката на гърба си и като влѣза въ дома ви, ще свиря, и всичкитѣ ви дѣца и вие ще ме слушате и ще кажете: "много хубави нѣща свиришъ, отъ Бетховенъ, отъ Моцартъ, отъ Бахъ, я извири още едно парче – трѣгналъ да оправя свѣта съ цигулка". Ако съ цигулка не мога да оправя свѣта, ще взема перото и ще стана поетъ. До тамъ съмъ дошълъ: още веднажъ ако дойда въ свѣта, или музикантъ или поетъ ще стана. Тѣ сж двѣтѣ нѣща, които ще оправятъ свѣта, тѣ сж останали вече: музиката и поезията. И азъ искамъ, вашия прозаиченъ животъ да изчезне. Двѣ нѣща оставатъ чисти въ свѣта, тѣ сж: музиката и поезията, тѣ сж неопетнени още, всичко друго е оцапано! И, слѣдователно, всички трѣбва да бждемъ музиканти и поети. Започнешъ една работа, направи единъ опитъ: прѣди да идешъ да орешъ на нивата, изпѣй една пѣсенъ. Отивашъ на нивата, напиши поне единъ куплетъ, и тогава вземи оралото. Сждия си нѣкъдѣ, искашъ да сждишъ нѣкого, изпѣй една пѣсенъ и тогава сжди, а ако си поетъ, кажи: „чакайте, присжда нѣма да дамъ“, напиши единъ куплетъ за сжденето, и тогава пригответи присждата. Ако си стражаръ, седни, тѣй и съчинявай стихове. И ако всичкитѣ

свещеници, сждии, министри, учители, всички ние държимъ тия двѣ правила – да пѣемъ и да съчиняваме поезия, знаете ли тогава каква хармония ще се създаде? Дойда въ кжщата ви и искамъ да се карамъ, но си попѣя, и слѣдъ това ще кажа: „братко, азъ дойдохъ да се карамъ съ тебе, но като си попѣхъ, моята пѣсенъ каза, че може и безъ караница, ще ме извинишъ, че имахъ едно лошо желание“. Или дойда като поетъ, искамъ да те обидя, но като напиша една поезия, ще кажа: „братко, мислѣхъ нѣщо да те огорча, но сега туй ще ти дамъ като подарѣкъ, и втори пжтъ нѣма тѣй да мисля“. Азъ самъ прилагамъ това практическо правило: като напиша поезията, горчивото се изоставя. Изведнажъ то не може да се приложи, но постепенно: веднага светии не можемъ да станемъ. Всѣки день като прилагаме тази Божия Любовь, ние ще можемъ да подобримъ живота си. Този Христосъ, малкиятъ Господъ, който живѣе въ насъ, въ всинца ви говори сжщото. Когато отивате нѣкждѣ да направите зло, той казва: "недѣй, потърпи малко". А животинското въ тебе казва: „не, не може да се тѣрпи, сега направи злото“. Потърпи малко, и ако послушашъ, ще се оправи живота. А ако искашъ да направишъ добро, животинското каже: „не, какво ще стане съ тебе, ако все постѣпвашъ добрѣ“. Слѣдователно, това сж тия два принципа: злото е животинското, а доброто е божественото въ насъ, които постоянно дѣйствуватъ и ние трѣбва да ги различаваме строго. Единиятъ принципъ е на тѣмнината, а другиятъ на свѣтлината. Ако ние ги различаваме въ всѣки единъ моментъ, каква поезия, какви божествени стихове можемъ да пишемъ! А знаешъ ли хубаво да пишешъ, ще можешъ и да пѣешъ, а щомъ можемъ добрѣ да свиримъ, да пѣемъ и да пишемъ, знаете ли какви хубави мисли, желаня и дѣйствия могатъ да дойдатъ у насъ и да се извършатъ отъ насъ? И, слѣдователно, ние трѣбва да приложимъ туй учение, да дадемъ на свѣта единъ образецъ. Всички стремежи на политическитѣ партии сж добри, но на тѣхъ имъ липсва едно – любовь, най-важното. Въ всички религии, които сега сжществуватъ въ свѣта, има отлични нѣща, цѣнни богатства има, но имъ липсва Любовь. Въ всички сждилища не липсва дисциплина, редъ и порядѣкъ, но имъ липсва любовь. На всѣкждѣ липсва любовь! Едно нѣщо: вложете

тази Божествена Любов, която носи музика и поезия! Повървайте вие на този Господь, който ви говори. "А, казвате, не му е дошло времето". Закъснели сте, закъснели сте, отдавна е изгръло слънцето, още много ще закъснете! Тия музиканти сж като пойнитъ птички, които, като мине мѣсець юли, прѣставатъ да пѣятъ. И ако още закъснете, тия божествени пѣвци ще прѣстанатъ да пѣятъ и ще кажатъ: „ние ще идемъ на друго мѣсто“, и ще ни оставятъ.

Днесъ азъ искамъ да ви приема, искамъ да ви попѣя и да ви съчиня една поезия. Каква трѣбва да бжде тази новата пѣсенъ? Тази новата пѣсенъ за менъ ще бжде: Господи, благодаря ти, че азъ можахъ днесъ да приема тия мои малки братя, а Ти, Господи, запѣй сега на моята душа твоята пѣсенъ на Любовта.

Слѣдъ туй, и вие и азъ ще запѣемъ на голѣмия Господь – на Духа. А като приемемъ Христа, всички ще запѣемъ, което значи, да славословимъ Великия Господь.

И казва Христосъ: „който приеме менъ, приема Този, който ме е пратилъ“. Ще дойде въ насъ Духътъ, и щомъ дойде Божествениятъ Духъ, ще бждемъ безсмъртни, ще бждемъ свободни отъ великото робство на свѣта – смъртта. И, първото нѣщо: гледайте да освободите вашитъ умове отъ робство, да освободите вашитъ сърца отъ робство, да освободите вашата воля отъ робство. И онзи братъ, който ви обича, не трѣбва да ограничава вашия умъ, вашето сърце и вашата воля. Той трѣбва да има вѣра въ васъ. Азъ по нѣкой пжтъ казвамъ на майкитъ: имай вѣра, дѣтето ти нѣма да падне, защото, чрѣзъ вѣрата, ти му прѣдавашъ силата си. Тѣ не могатъ да разбератъ, какво може вѣрата да пренася. Ако азъ чрѣзъ моята вѣра мога да ви спася безъ да ви говоря? Азъ, чрѣзъ вѣрата, мога да повдигна вибрациитъ на вашето съзнание и ако вие политнете да паднете, ще запазя равновѣсието ви, вие веднага ще се изправите безъ да паднете. Ако азъ кажа: този братъ, ако така върви по пжтя, ще падне, но той само е покривналъ изъ пжтя и ще стане отличенъ братъ. Сега нѣкои братчета има. които едва сж израстнали, други сж цѣвнали и завързали, а има и такива, които сж узрѣли, а нѣкои сж дали и добъръ плодъ. Всички до единъ ще станатъ такива. Нито единъ отъ васъ нѣма да бжде из-

губенъ, нито единъ отъ васъ нѣма да остане глупавъ или жестокъ, всички вие ще бждете братя и сестри на любовта, мъдростта, истината, правдата, добродѣтелта и милосърдието, и всички ние ще славимъ Господа. Тѣй ще бжде. И азъ вѣрвамъ въ васъ. че вие каквито и погрѣшки имате, сами ще ги изправите и отъ менъ по-добри ще станете. Като казвамъ отъ менъ по-добри ще станете, Христосъ казва на едно мѣсто, има единъ стихъ: „ще правите по-голѣми чудеса, отколкото азъ правя“. Вие ще имате въ бждеще условия да правите по голѣми чудеса, не че по-добри ще станете, но ще имате условия, вашитѣ добродѣтели да се яватъ повече въ свѣта. Азъ сега, не съмъ толкова добъръ: ако нѣкой човѣкъ се облече хубаво, а пъкъ този хвърли отгорѣ му каль, онзи хвърли каль, тогава? И азъ трѣбва да се прѣоблѣка. И като мина изъ вашата улица, дѣцата ме нацапатъ и казватъ: „този човѣкъ култура нѣма“. Не зная, азъ ли нѣмамъ култура или вие? А вие когато дойдете да живѣете пакъ въ свѣта цапане нѣма да има, вие ще бждете отлични.

И тѣй, когато вие приемете любовта, ще може да ви говоря единъ езикъ разбранъ и много наученъ, да ви науча тия факти, закони и принципи какъ съществуватъ и дѣйствуватъ въ свѣта. Много малко се иска да работимъ въ свѣта. И нашитѣ нужди може да се задоволятъ съ много малко. И кжшитѣ ни малки трѣбва да бждатъ, ще ги правимъ по единъ много естественъ начинъ. Но за да придобиемъ всичкото туй знание, трѣбва да дойде Божествената Любовь. Не любовта на оня вълкъ, но като влѣзешъ въ единъ домъ, да нѣмашъ нито една задня, користолюбива мисълъ, чистъ и святъ да бждешъ въ себе си, и да вземешъ послѣдното мѣсто, да не изпжквашъ напредъ. Изпжквай само тогава, когато твоитѣ братя иматъ нужда, за да се подигнатъ, и нека тѣхната радостъ да бжде твоя, нека тѣхната любовь да бжде твоя любовь. Тѣй трѣбва да живѣете. Сега азъ повишихъ гласа си като нѣкой моралистъ. Азъ не обичамъ това и прѣдпочитамъ да говоря естествено, не искамъ да забивамъ моитѣ мисли. Азъ се пазя да не говоря силно, за да не кажете, че налагамъ мислитѣ си. Не искамъ да налагамъ своето. Азъ искамъ да ви прѣдставя какво е любовта. Ако приемете тази любовь, тя ще ви принесе миръ и радостъ въ дома, дѣцата

ви ще бждатъ здрави, работитѣ ви ще се оправятъ, въ живота ще ви върви добръ, ще се спасите, ще намѣрите Царството Божие. Всичко едно подиръ друго ще дойде. А сега хората седатъ и казвамъ: „отъ кждѣ ще дойде Христосъ?“ Свещеницитѣ казватъ: „той ще дойде чрѣзъ насъ, защото ние сме ржкоположени“. Да ме извинятъ, но азъ ще имъ кажа, кой е ржкоположенъ. Ржкоположенъ е само онзи, на когото Богъ е положилъ ржцѣтѣ си, Духа си. Ржкоположение съ човѣшки ржцѣ не става. Първото ржкоположение Богъ е направилъ на едно мѣсто — когато е направилъ човѣка по образъ и подобие свое, тогава е турилъ ржцѣтѣ си върху него. А ако те е направилъ отъ калъ, ще ти кажа: братко, ти си още въ животното царство. Има братя, които сж още въ положението на животни и чакатъ Господъ да дойде, за да се събудятъ. Слѣдователно, ржкополагането е отъ Бога. Туй трѣбва да знаете: така гласи новото учение.

Свобода хората не могатъ да ви дадатъ: свободата иде само отъ Духа, чрѣзъ Бога. Ако ние чакаме този или онзи да ни освободи, това е заблудение. Свободата всѣкога иде чрѣзъ Бога. И второто нѣщо — знанието — идва не отъ хората, защото тѣ сж само негови носители, а отъ Бога. Всички тия велики добродѣтели идатъ отъ Бога. А сега искатъ да ни заблудятъ, че трѣбва да чакаме. Азъ не казвамъ, че любовта иде отъ менъ, азъ ви нося тази любовъ, азъ отварямъ душата си да дойде тази любовъ. Отъ единъ великъ източникъ, безграниченъ, на вѣчността иде всичко, отъ ония велики свѣтове на цѣлата вселена, на тия слънца и свѣтове, отъ туй Божествено Съзнание, което ни обгрѣща. Този Великия Господъ работи, за да създаде тая хармония въ свѣта. И сегашнитѣ наши страдания, и всичко, отъ което сме недоволни, ще изчезне единъ денъ, когато Господъ положи ржката си върху васъ, и вашитѣ лица ще бждатъ красиви като ангелскитѣ. Вие още не знаете какво е красота! Красиви трѣбва да бждемъ! Красиви като ангели трѣбва да бждете! И сърцата ни да бждатъ красиви, и умоветѣ ни красиви, а не черни. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „красиви сж тия работи, но условията?“... Условията ли? Знаете ли каква е вашата работа? Майката на едно дѣте му дала една връвъ много дълга, 40—50 метра, то вързало връвта за едно дърво и около гашитѣ си, и почнало

да обикаля, че най-послѣ забравило на коя страна да се развива, седи и плаче, оплело се. Какво да прави? „Кой те върза?“ питала го тя. То лъже: „ее, другарчета“. Не, то се е завило само, но не му дошло на ума да се развърже. И майка му казва: „по който начинъ си се увилъ, сега ще се и развиешъ“. Сега и вие сте такива братчета, увили сте се и плачете: „условията такива“. Не сж условията такива, я се развий назадъ, като въртелешка! Самъ ще се развържешъ отъ туй вжже, както си билъ майсторъ да се вържешъ. И азъ вѣрвамъ, че вие ще се развържете.

(Една забѣлѣжка: Магдалина – това е пробуждане на човѣшкото съзнание: когато човѣкъ е живѣлъ въ грѣха и се събужда, рѣшава да живѣе по Бога. И всѣки може да бжде Магдалина. Въ момента, когато ние съзнаемъ, че сме живѣли въ грѣха и се обърнемъ да живѣемъ по Бога – това е Магдалина. Въ всинца ви има една Магдалина, която се пробужда: тя търси, има съзнание за божественото).

„Който васъ приема, менъ приема, а който менъ приема, приема този, който ме е проводилъ“. И ние носимъ туй учение за всички, безъ разлика. Сега азъ искамъ и вие да възприемете вашитѣ малки братя, и като излѣзете, да кажете: „заради тебъ, Господи, азъ ще приема всичкитѣ тия мои братчета“. И бждете вѣрни. Тогава Христосъ ще ви отговори: „понеже тѣхъ сте приели, мене сте приели, а понеже мене приехте, приемате и Този, който ме е пратилъ“. Слѣдователно, Христосъ съединява всички въ тази непрѣривна любовъ, въ която трѣбва да живѣемъ като братя и сестри. Ония, които сж родени отъ Бог, на които Богъ е положилъ своитѣ рѣцѣ, добили сж образи и подобие Негови. Ще бждемъ свободни отъ сегашното робство. И материално ще бждемъ свободни, и духовно, и умствено. Свобода на всѣкждѣ, свобода на Духа!

Желая всички да се въдушевите отъ тази Любовъ, и като идете въ домовете си, всички да се разцѣлувате, да вземете цигулкитѣ си, да свирите, да пѣете и да кажете: „отъ сега нататѣкъ ще пѣемъ и съ поезия ще живѣемъ“.

Бесѣда, държана на 26.III.1922 год. въ гр. София
ул. Гурко Турнферайни 10 часа сутринѣта

Старият и новият живот

I-ва година 5-та школна лекция
на I-ви окултен специален клас
29-III-1922 г. сряда, 7 часа вечерта
София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ
V-та Лекция

Тайна молитва

Вие мислите за какво да се молите. Ученикът ще се моли да учи, нали? Слушателят се отличава със слушане; вѣрующият – със вѣрата, а ученикът – със учението. И той само за учението се моли.

Четете работата за волята.

Сега, за бѣлия цвѣтъ кой е писалъ? Четете. Вторият пжтъ ще напишетъ: „Относителнитъ черти на доброто и злото“. Всички ще пишете, както схващатъ; по какво се отличава злото отъ доброто? Само същественото, най-същественото, не отвлѣчено, а както вие го схващате въ себе си.

За първото упражнение станехте ли всички на време? Колко души изключение има? Тогава трѣбваше да приложите, да си внушите кога да станете. Въ всѣка една окултна школа нѣщата не трѣбва да ставатъ механически. То е само да се подигне вашето съзнание. Ако вие не можете да работите съ закона на Любовта, вие нищо не може да постигнете; вие ще имате обикновена опитност и обикновени постигания, както въ всички други школи. Щомъ е Любовта въ душата ви, вие ще станете и ще имате една радостъ; щомъ я нѣма любовта, вие ще мислите да станете или да не станете; времето студено ще размишлявате, ще се излежавате, и ще дойдатъ изкушенията, съ които трѣбва да се борите, и да ги прѣодолѣете. Това сж буренитъ на астралния свѣтъ. И всѣкога, когато се даде едно упражнение, у тѣхъ се събужда животът и тѣ разстатъ. Сега ще ви изведе едно правило по аналогия. Посѣйте какво и да е цвѣте или разстение при нѣкой голѣмъ джбъ, близо при коренитъ, какъвъ опитъ бихте извлѣкли? Би ли станало нѣщо отъ това цвѣте? – Не. Защо? Не само соковѣтъ се поглѣщатъ, но и свѣтлината се поглѣща отъ джба. Слѣдователно, първият законъ, у васъ старият човѣкъ, който сега живѣе всичкитъ ваши стари възгледи, старитъ схващания отъ наука, отъ ми-

налото, сж едно голѣмо дърво и ако вие не се отдалечите надалечъ, каквото и да почнете, не може да го свършите. Туй окултиститѣ го наричатъ, азъ го наричамъ: Дърво на познание доброто и злото. Трѣбва да сме далече отъ него или да ликвидираме съ своята карма. Кармата, това е едно дърво, има своитѣ желаня, расте и се развива. Всѣкога най-малкиятъ опитъ, който бихте се опитали да направите съ себе си, да изтрѣгнете това, което принадлежи на миналото, ще имате опитността на дяволския нокътъ – като го потеглишъ боли. Рѣжатъ го, той трѣбва да се изтегли съ корена. Боли, не боли, трѣбва да се изтегли. По нѣкой пѣтъ имате опитността; потеглите малко и го оставите; но тогава се причиняватъ по-голѣми болки. Който иска да бѣде ученикъ, той трѣбва да го изтегли изведнажъ този некътъ. Ако не може да прѣмахнете това дърво, отдалечете се на далече. Новитѣ идеи, новитѣ мисли, желаня, идеалтѣ, който имате въ себе си, посадете ги надалечъ отъ старото. Тогава едноврѣменно водете два живота. Тия два живота ще ги водите едноврѣменно безъ да искатѣ. Ако извѣстни дни се намѣрите въ разположение, благородни сте, обичате да говорите истината, а въ други дни сте готови да извършите обратното; даже понѣкога езикътъ ви се подкльзне, че кажете туй, което не искате, или направите туй, което не трѣбва да направите. И като се върнете вечерьта, ще кажетѣ: Не съмъ доволенъ отъ себе си. Това е не само до младитѣ, това е до всички. Сега на васъ младитѣ ще кажа слѣдующата истина. Сега всички казватъ: „Истината е нѣщо тежко, неприложимо въ живота“. Туй значи, че Божествениятъ животъ очаква по-напрѣднали души. И черната ложа си е послужила съ много религиозни системи, чрѣзъ които да спъне душитѣ въ тѣхния пѣтъ на развитие. Да се живѣе за истината е по-лесно, отколкото да се живѣе за свѣта; и да служишъ на Бога е по-лесно, отколкото да служишъ на свѣта. Но въ тия двѣ системи, понеже чисто Божествената истина иска приложение чрѣзъ любовъ, а свѣтътъ го налага чрѣзъ сила, затова на насъ ни се вижда свѣтовната система по-лесна, понеже насилието въздѣйствува по-силно върху човѣка. И съмъ увѣренъ, че въ тази школа на мнозина отъ васъ, слѣдъ като прѣседятъ извѣстно врѣме, ще се зароди едно же-

лание ще кажатъ: „Туй нѣщо не е заради насъ“. Въ Франция се явява единъ индусъ, образува една школа, и се явяватъ 500 благородни французи – ученици. Но слѣдъ една година, като имъ приложили всичкитѣ правила, които школата изисквала, останали само 5 души, на сто единъ останалъ. Защо? – Понеже индузитѣ системи... Сега казватъ: Изтокътъ! Не мислете, че индузитѣ системи всѣкога отговарятъ на онази жива, божествена природа. За примѣръ, вземете науката за дишането, която индузитѣ употребяватъ отъ толкова вѣкове. Ако вие приложите тѣхната система на западъ, ще имате отрицателни резултати. Всички тия системи сж добити по закона на енволюцията – при слизането. А понеже бѣлата раса е шеста, и започва своята енволюция съ възлизането всички тия системи трѣбва да се видоизмѣнятъ; безъ изключение трѣбва да се измѣнятъ. Сега вземете простата мисль. Индузитѣ казватъ така: „Безъ учителъ не може, нали?“ Ние излагаме тази проста мисль. Учителъ, това е онуй сжщество, което мисли, безъ тази свѣтла мисль не може. Но и ученикътъ, който трѣбва да се учи, и той трѣбва да има тази свѣтла мисль, за да може да възприема. Значи, истината е вѣрна не само за Учителя, но и за ученика. И тогава ние казваме: за единъ способенъ ученикъ е необходимъ единъ добъръ учителъ; и за добрия Учителъ е необходимъ единъ способенъ ученикъ. Туй правило може да го приложите, този законъ може да го приложитѣ на всѣкждѣ. Прѣди да пристѣпимъ къмъ ония основни положения на окултната наука, трѣбватъ ви редъ правила, за да се прѣдпазите. За примѣръ, ако у васъ остане съмнѣние, че вие сте млади и трѣбва да си поживѣете въ свѣта, и мислите, че ако влѣзете въ окултната школа, тя ще ви лиши отъ естествения ви животъ, тогава вие имате криви разбирания. Великата окултна школа има за задача да научи младитѣ какъ трѣбва да живѣятъ. Тѣй е, да научи младитѣ какъ трѣбва да живѣятъ. Окултната наука нѣма за задача да изправи живота на младитѣ, а тя има за задача да изправи живота на старитѣ, а да научи младитѣ какъ трѣбва да живѣятъ. Туй е законъ: младото нѣма какво да се изправя. Ония стари, отживѣли възгледи въ васъ, старитѣ схващания, религиозни системи, прѣзъ които вашата душа е минала въ миналото, тѣ ще се

събудятъ въ вашето съзнание, често ще изпъкнатъ такива противорѣчиви мисли и вие нѣма да знаете тѣхния източникъ. Новата истина, която сега настѣпва въ свѣта, тази истина ще изкара всичкитѣ тия недѣзи, та когато се явятъ тия противорѣчия, не трѣбва вие да се съблазнявате, да кажетѣ: Това нѣщо, не е за насъ. Не, въ живота, когато вие се осѣдите и кажетѣ: „това не е за насъ“, то е тѣй, понеже вие сами сте си произнесли присѣдата. И тѣй, въ всѣка една окултна школа ученикътъ самъ създава своето щастие и своето нещастие. Сега ще направимъ едно малко пояснение при относителнитѣ истини, които ще изучавате. Прѣдставете си, че имате една опрѣдѣлена точка, нали нѣкъждѣ поставена. Да прѣдположимъ, че слънцето е една такава опрѣдѣлена точка. Допуснетѣ сега, че ние изпущаме единъ лостъ, да покажемъ, че всички планети на слънчевата система сж на права линия и проектираме тази линия до крайния прѣдѣлъ на слънчевата система нареждаме тия планети по редъ. Допуснете сега, че този лостъ ние може да го завъртимъ. Постепенно, като се усилюва бързината, нали по-далечнитѣ планети сж по-голяма бързина се движатъ, а по-близкитѣ се движатъ по-бавно. Но сега това не е така въ слънчевата система. Значи, при такъвъ единъ свѣтъ, тия тѣла, които се движатъ най-бързо, по този законъ ние ще считаме, че тѣ сж най-далечъ отъ центъра, а онѣзи, които се движатъ много медлено сж по-близо до центъра. А въ сегашната система е обратното. Въ еволюцията, ония тѣла, които сж близо до слънцето, се движатъ много бързо, а тия тѣла, които сж далечъ отъ слънцето, се движатъ много полѣка. Вземете единъ свѣтски човѣкъ, приложетѣ тази теория; тя е доста вѣрна. Ще забѣлѣжите колко тия хора сж пѣргави, колко бързо работятъ. За Бога нищо не мислятъ; сутринъ, като станатъ, не се молятъ, бързо работятъ. А религиознитѣ хора, като станатъ, се помолятъ, послѣ ха да помислимъ, потриватъ се. Свѣтскитѣ хора ги считатъ, че сж мързеливци, не работятъ. И първото нѣщо: като стане човѣкъ духовенъ, той не иска да работи или малко иска да работи. Защо? – Понеже, като е билъ свѣтски, е работилъ и казва: Когато бѣхъ свѣтски, много бързо работѣхъ, сега искамъ да си почина малко. И слѣдователно, всички религиозни хора говорятъ все за почив-

ка. Ще дойдатъ въ едно състояние на почивка. И мнозина, които влизатъ въ окултната школа, искатъ да ликвидиратъ съ науката въ свѣта, да я отхвърлятъ и да останатъ само съ окултно познание. И като започнатъ да се запознаватъ съ окултното познание, тогава и това изхвърлятъ, онова изхвърлятъ, и най-послѣ нищо не остане. Мислятъ, че сж дошли до центра. Но този центръ, е планета на другъ единъ лостъ, който е свързанъ съ много други системи, гдѣто движението става по съвсѣмъ други закони. Но въ окултната школа азъ искамъ отъ васъ да се стремитъ да осмисляте всѣка ваша постъпка, не да я правите безсмислена, но тя да стане смислена, да ѝ намѣрите мѣстото. Бихъ желалъ, има художници-майстори, каквато линия да му турите, каквато и да е чърта тѣ веднага ще я приспособятъ, колкото и да е крива, той ще вземе туй нѣщо, и ще направи нѣкакъвъ отличенъ образецъ, или ще го тури като частъ на нѣкаква фигура. Сега вие ще се стрѣмите да осмисляте вашитъ постъпки, вашитъ мисли, вашитъ дѣйствиа, вашитъ желанія. Да не се борите съ вашето минало, а да го поставите като една основа, една опитностъ за бъдещето си. Сега, втори опитъ, който ще направите, ще бжде тази вечеръ и четвъртъкъ вечерята (утрѣ). Този опитъ ще бжде точно въ 12 часа - половинъ часъ ще мислите; нѣма да лѣгате, нѣма да спитъ; като свършите ще си лѣгнете и ще спите. Точно въ 12 часа ще почнете, ще си направите часовниците. Вие ще си турнете мисълъта 12 часа и то ще бжде точно, защото туй врѣме не съответствува съ физическото. Има едно отличие. Ще ви дамъ единъ признакъ. Ако вие сте схванали истинското врѣме, щомъ дойде 12 часа, вие ще почувствате една радостъ; ако истинското врѣме не съвпада, ще имате едно безпокойство; значи, врѣмето не е право. Тогава, слѣдующия пжтъ, нали си имате имената, ще вземете ще прочетете имената си мисленно, и тогава ще произнесете формулата, и то ще се разпрѣдѣли къмъ всички. Първата формула ще я кажете: безъ страхъ и безъ тъмнина! И втората формула: безъ страхъ въ любовта безгранична! Формулитъ ще вървятъ заедно. Този е вториятъ опитъ. Първиятъ опитъ имаше изключение, нѣколко души, всички не бѣхте точни. Нѣкой пжтъ човѣкъ като се моли, той чувствува радостъ вътрѣшно. Обръщането ни къмъ

бога, е както обръщането на цвѣтята къмъ слънчевата свѣтлина. Когато помислимъ за бога, то е единъ лжчъ отъ Него, който прониква въ душата ни. И този лжчъ е необходимъ за живота ни. Въ окултната школа схващанията ни за Бога сж по-други, отколкото обикновенитѣ схващания. Каква форма бихте дали на свѣтлината? Свѣтлината създава формитѣ. Тамъ, дѣто има прѣпятствие заради нея, тя създава формата. Създайте на свѣтлината едно прѣпятствие, и тя ще отбѣлѣжи извѣстна форма. Направете срѣдата на вашитѣ мисли или по-малко рѣдка, или малко по-гъста, веднага ще има извѣстно прѣчупване. Но азъ искамъ да схванете слѣдующата мислъ, за да можете да разберете великата окултна школа. Вие ще се стрѣмите да схванете, какво е вашето отношение къмъ цѣлокупния животъ, каква е вашата роль въ този грамаденъ, божественъ животъ; какво е вашето прѣдзначение, колкото и да е малко, но туй прѣдзначение да го извършите тѣй, както е опрѣдѣлено. При сегашнитѣ условия, при сегашнитѣ възможности, които съществуватъ, вашиятъ животъ може да се развие само по единъ начинъ. За въ бждеще ще се развиете при други условия и по другъ начинъ, а сега само по единъ правиленъ начинъ може да се развиете. Може по много начини да се развиетѣ, но най-правилниятъ начинъ е само единъ. Той е начинътъ на любовта. Въ тази любовъ да схванете най-възвишеното, най-благородното и да го любите, не да обичате хората отвънка. Никога не може да обичате хората, ако не обичате най-възвишеното, най-благородното въ себе си. Ако не можете да го намѣрите въ себе си, вие не може да обичате хората. И всичкитѣ заблуждения, всичкитѣ страдания сж защото вие търсите истината, любовта отвънка. Тя отвънка послѣ ще дойде. Когато двѣ същества съзнаятъ възвишеното и божественото въ себе си, тѣ се познаватъ, тѣ иматъ допирни точки: двѣ, три, четири, образуватъ системи. Разбира се, когато търситѣ туй, вие нѣма какво да се спирате съ другия животъ.

Сега прѣдставете си слѣдующата картина: Вие живѣете въ нѣкой палатъ. Има увеселение: свирене, пѣне, и главниятъ входъ е затворенъ; имате само една задна врата, и сте дали на нѣкой вашъ приятель дума, да се разговорите. Какво ще правите? – Ще ос-

тавите другитѣ да се веселятъ, а вие ще отидете тамъ, при задния входъ. Нѣма да ги разпуснетѣ; нека се веселятъ.

Вие въ себе си ще оставите много нѣща да вдигатъ шумъ, но вие, прѣзъ задната врата, ще идете да се разговорите съ вашия приятелъ. Увеселението нѣма какво да ви смуцава. Вие се смуцавате, ако се научатъ, че вие сте излѣзли на задната врата, какво ще кажатъ. - Не, нѣма какво да се смуцавате. Всички ще бждатъ тѣй заети, че нѣма да чувствуватъ, какво става съ васъ. Въ такъвъ случай, дайте на всички повече винце да се опиятъ, че когато се върнете, да ги намѣрите пияни - на символически езикъ казано.

Когато човѣкъ иска да стане богатъ, той иска да убие всички гости, да остане свободенъ, да излѣзе прѣзъ задната врата, да не го знаятъ. А сегашното заблуждение на окултния ученикъ е... Вие казвате на вашитѣ гости: „имамаъ приятелъ, другъ пжтъ елатѣ" и започватъ спѣнkitѣ. Оставете ги, нека си ядатъ, нека пиятъ, нѣма нищо зло въ яденето и въ пиенето. Туй се отнася до свѣта. Каквото свѣтътъ прави - вашиятъ животъ, както вие сте свѣрзани съ свѣта, ни най-малко не ви прѣпятствува. Вие си имате една задна врата, прѣзъ главния входъ не може да излѣзете. Главниятъ входъ е затворенъ, но всѣки си има една задна врата, и може да излѣзнете, когато искате.

И тѣй, до слѣдующето събрание ще мислите какво е вашето сегашно прѣдназначение въ туй прѣраждане.

Да отправимъ ума си пакъ.

Тайна молитва.

Сега пожелавамъ на всинца ви, на младитѣ ще гледате да се избавите отъ песимизма, абсолютно никакъвъ песимизъмъ да нѣма. Ще гледате на живота смислено; ще бждете бодри, смѣли, рѣшителни. Може да ви дойдатъ най-тъмнитѣ мисли, желаня, ще кажете: тѣ сж гоститѣ вжтрѣ въ кжщи, които сж неразположени, защото нѣма какво да ядатъ и пиятъ. Защото вие живѣете съ старитѣ идеи; вие сте като стария дѣдо. Стариятъ дѣдо, като иска нѣщо и не му го дадатъ, той се обезсърдчи. Какъ тѣй, старъ дѣдо да не го послушатъ. А младиятъ не се нуждае другъ да му донесе вода. Той самъ може да си донесе вода, да копае, да оре, всич-

ко може самъ да направи. Когато азъ мога самъ да си направя това, защо ще се тръвожа? А стариятъ, понеже не може всичко да си направи, той се сърди. Следователно, вие ще мислите, че всичко можете. И като казвамъ, че всичко можете, само по закона на любовта всичко можете. Ако живеете по закона на любовта, всичко ще можете и вѣчно ще бъдете млади. Щомъ загубитъ любовта, вие сте стари, и тогава други ще ви слугуватъ. Сега ние ще приложимъ този законъ. Искамъ всички да направите опитъ, да се увѣрите въ истината на великия законъ, който работи безъ изключение. Да започнете какъ може да се оправи свѣта и какъ ще се оправи. Едно врѣме св. Илия изклалъ 400 души пророци въ Израилъ и мислѣше, че съ туй ще освободи Израилъ, но послѣ... Той не се уплаши отъ 400 души пророци, изкла ги, а послѣ отъ една жена се уплаши, та го пращатъ въ пустинята да пости 40 дена, да му покаже по кой начинъ ще се оправи свѣтътъ. Излѣзълъ въ канаритъ, дошла голѣма буря, послѣ огънь, но Господъ не билъ въ бурята, нито въ огъня. Но послѣ дошелъ тихиятъ гласъ, то е гласътъ на любовта. И тогава той разбралъ, че само чрѣзъ тихия гласъ може хората да се оправятъ. Бурята, това е сегашниятъ животъ. Вие употребявате двѣтъ системи - огънятъ и бурята, но нѣма да се оправи свѣта. Канаритъ може да се разрушаватъ, дървѣтата - да се изкореняватъ, но свѣтътъ ще бжде сжщия. Но като дошелъ тихиятъ гласъ, той закрилъ лицето си и разбралъ дълбокия смисълъ. Сега ние на васъ искаме да покажемъ, какво може да направи тихиятъ гласъ. Вие искате да бъдете силни, като огъня, когото парнете да знае кой сте вие; или да бъдете силни като вѣтъра. А ние искаме да ви научимъ, тихо, като говорите какво може да направите.

Сега, разбира се, тия нѣща нѣма да ги изнесете навънка. Азъ много пжти съмъ казвалъ: Докато не провѣрите нѣщата, докато нѣмате единъ узрѣлъ плодъ, нищо не знаете. Ще ги посадите и като имате единъ добъръ плодъ, най-първо на мене ще го донесѣте, азъ да видя плода, и послѣ носете, кждѣто искате, но азъ трѣбва да видя този плодъ. Щомъ имате изобилно плодове, носете кждѣто искате, но първото нѣщо, ако изнесете тия елементарни нѣща, нѣкои нищо нѣма да ви кажатъ, но въ себе си ще си кажатъ: съ какви празни

нѣща сж взели да се занимаватъ. И тогава, въ подсъз-
нанието той ще внесе една противорѣчива мисълъ. Пъкъ
отъ толкова хиляди години вие сте опитвали цѣлия
животъ; пакъ да прѣповтаряте нѣщата нѣма смисълъ.
Ние ще ви научимъ да прѣвърнете стария си животъ въ
новъ - нищо повече. Затуй алхимицитѣ сж учили стари-
тѣ хора да ги подмладѣватъ. Тамъ сж имали извѣстни
начини: стария ще го затворятъ херметически нѣкждѣ,
и постепенно този стариятъ човѣкъ ще се подмлади. Та
и васъ ще ви затворимъ херметически, ама не сега.
Сега нѣма да ви затворимъ. Ще идѣте безъ страхъ и
безъ тъмнина.

Тази вечеръ ще си пожелаете... Какво ви трѣбва
сега? - Да проникне въ вашето съзнание истинс-
кото знание. Сега гледайте да правите добрѣ упраж-
ненията, защото силата е въ упражненията. Не правите
ли упражненията, всичко друго е напразно. Сега нѣкой
отъ васъ може да кажатъ: защо да е въ 12 часа, защо
да не е въ 1 часа. Вие ще станетѣ въ 12 часа, и 1/2
часъ ще спазвате. Ще си запишете хубаво мисълъта.
Послѣ въ четвъртъкъ пакъ. Имайте си една тетрадка, и
записвайте какво сте помислили. Защото, ако васъ ви
пратятъ въ България, да образуватъ нѣкой окултенъ
класъ, какъ може да го образувате? Вие ще го образу-
вате по книгитѣ, нали? И ще кажете: тамъ, въ „Свѣт-
лина върху пѣтя“ - „Убий въ себе си всѣко желание“.
Е питамъ: като убиешъ всѣко желание, какво ще остане
въ тебе? То е съвсѣмъ кривъ прѣводъ тамъ. Като се
прѣвеждатъ окултни съчинения, не се прѣвеждатъ така.
Нѣма никакво убиване, ами просто обърни ума
си. Отивашъ надолу - върни се нагорѣ. - Нищо повече.
„Убий въ себе си всѣко желание“ подразбира - обърни
се въ обратна посока. Отивашъ, имашъ да вземашъ отъ
нѣкждѣ пари, наумишъ си да го убиешъ, да си вземешъ
паритѣ на сила. Хубаво. Хайде може да го убиешъ и да
вземешъ паритѣ си, какво ще спечелишъ? Дойдешъ до
нѣкое мѣсто, измѣнишъ желанието си и казвашъ: Не, по
този начинъ нѣма да взема паритѣ си“. Отивашъ по до-
бъръ начинъ, приятелски му говоришъ и си вземашъ
паритѣ. Постига се цѣлѣта. И послѣ, казватъ тамъ, че
за да намѣри човѣкъ истината, сълзитѣ му трѣбва да
прѣстанатъ. Е, хубаво. Азъ тълкувамъ така: Ако всич-
ки извори прѣсъхнатъ, тогава на земята какво би ста-

нало? А тия, които проповѣдватъ окултната школа казватъ: сълзитѣ трѣбва да прѣстанатъ и краката да се измиятъ въ кръвъ: и послѣ мислятъ, че всичко сж разбрали. Това сж символи, на които трѣбва да се намѣри вътрешния смисълъ, да се осмисли. Азъ ще дойда тогава, азъ ще туря „Свѣтлина върху пѣтя“ на едно сито прѣдъ васъ, ще я раздрѣнкамъ хубаво. Всичкитѣ тия правила ще ги раздрѣнкамъ най-първо. Тѣ сж една вълна, която трѣбва да се раздрѣнка. Косъмъ по косъмъ трѣбва да остане, а всичкитѣ прахъ да падне долу. Това сж всѣ изрази. Това сж формули на астралния животъ. Нѣкои формули тамъ има символически и отъ менталното поле и другитѣ полета, та всички снети на физическото поле образуватъ една попска яхния. И когато много медиуми говорятъ, казватъ само житенъ сокъ ще ядетѣ, пѣкъ тѣ не разбиратъ житото въ този смисълъ. Тѣ не знаятъ, че за да пиешъ този житенъ сокъ, трѣбва да имашъ съответното разположение на житното зѣрно; овесена вода ще пиетѣ, трѣбва да иматѣ съответното разположение, празъ ще ядешъ, трѣбва да имашъ съответното разположение на праза. Нѣмашъ ли туй разположение на праза, празътъ нищо не тѣ ползва. Тамъ е вътрешната страна. Тия работи трѣбва да ги научите. На опитъ да приложите туй знание. Не че то е лѣжливо, но има заблуждение, криво тълкуване. Окултната наука е за васъ, за младитѣ хора е окултната наука. Знаетѣ ли защо? Азъ ще ви кажа сега. – Понеже вие, младитѣ, имате по-силни индивиди въплотени, отколкото у старитѣ, това сж причинитѣ. Сегашнитѣ най-напрѣднали души сж въплѣтени въ беднитѣ, не въ богатитѣ, ученитѣ, религиознитѣ хора, а въ повидомому по-посрѣдственитѣ хора. Тѣ сж по-силни. Единъ слабъ индивидъ, той нѣма характеръ. Въ свѣта слабитѣ индивиди, ненапредналитѣ ще се въплотятъ между богатитѣ, а напредналитѣ – между сиромаситѣ, да ги подигнатъ. Та сега у младитѣ има по-силни духове въплотени. Затуй окултизмътъ трѣбва да започне съ васъ. Затуй вие бѣгате отъ църквитѣ. Тѣ сж силни, казватъ: не ни трѣбватъ църкви, а старитѣ, тия стракливици, казватъ: какъ, ония отидоха! Тия разбойници на насъ не ни трѣбватъ. Сега вие трѣбва да се оправите хубаво, защото за васъ черната ложа има други примки, та да не би да попаднете въ робството имъ.

Азъ у старитѣ не харесвамъ тѣ казватъ: едно врѣме ние бѣхме като васъ, но и вие, като остарѣете, ще станетѣ като насъ; и вие ще се примирите. Не, не, не, човѣкъ който се примирява, никакво примиряване! Ние нѣма съ какво да се примиримъ. Тѣ казватъ: ама вие ще разберетѣ. – Нѣма какво да разбираме, какво ще разбера! Ако влѣза въ нѣкоя локва, какво ще разбера? – Че има тиня. Ако взема да пия, какво ще разбера? – Че съмъ се напилъ. Какво знание има въ туй? – Никакво знание нѣма! Тѣ казватъ: вие ще разберетѣ живота. Какъвъ животъ? На калъта? На убиването и всички тѣмъ подобни? Ще кажете: това ние го знаемъ, нѣма какво да го учимъ, ние сме го учили отъ хиляди години, ние искаме да научимъ нѣщо, което не знаемъ. Та, ако така мислите, вие сте млади; а ако другояче мислитѣ, вие сте отъ старитѣ. Тогавъ най-важното нѣщо за всинца ви е идеята да си помагате. Това е новото учение въ великата окултна школа – взаимно подпомагане; когато нѣкой падне духомъ, всички да се притекатъ съ добритѣ си мисли, желаня, да дѣйствуватъ да го окуражатъ. А сега заблудението, туй, което азъ не харесвамъ у съврѣменнитѣ и старитѣ хора – искатъ да убѣдятъ младитѣ да станатъ щастливи, т.е. искатъ да ги вкаратъ въ свѣта – да станатъ щастливи. Но този свѣтъ, който сега сжществува, той не е единствениятъ. Той, животътъ може да се развие и по другъ начинъ. Щастието всѣка душа го носи съ себе си. И ако вие разбирате този великъ законъ на Любовта, щомъ влѣзнете въ свѣта, вие ще прѣдизвикате въ тия силни индивиди его; ще дойде Любовта и веднага ще се образува единъ красивъ свѣтъ. А сега, съ свѣтлината, която носимъ, ние караме всѣки единъ човѣкъ да се затвори, казваме: човѣкъ не трѣбва да се издава, и всички сж все затворени. Ще бждете силни, силни, силни, силни, силни. Нѣкой отъ васъ ще каже: ама ние сме по-слаби сега. Не, силни! Това изречение: Душата е всѣсилна; плътта, животинскиятъ човѣкъ е слабъ. Животинското у човѣка е изложено на слабостъ, на падение, а Божественото, туй, което се моли... Работете и молете се, казва Христосъ. Божественото то всѣкога е силно. Сега вие сте млади, ще кажете: какъ ще се развие моятъ животъ? – Ако вървите по този пътъ, красиво ще се развиете; ако се отклоните отъ

този път, тогава може да идете на гробищата да видите какво ще стане съ васъ; може да идете при болницитъ, на бойното поле; може да идете въ търговския свѣтъ, по кафенетата, да намѣрите фалиралитъ търговци. Въ този път на бѣлото братство нѣма никакво изключение. И ако по нѣкой път бѣлитъ братя не ви помагатъ, знаете ли защо? Ама ако вие имате единъ другаръ пианица, а тѣ ви дадатъ извѣстни сръдства, вие ги дадете нему, той ги изпие. День слѣдъ день вие давате на вашия приятель и той ги изпива, каква полза му принасяте? Тѣ тогава спиратъ своя бюджетъ и на васъ, и на него, а вие страдате. Защо? Нему не му трѣбва пиене. Въ туй учение, ако дойде приятельтъ ти и каже: нали ще се жертвувашъ за мене; той не ти е приятель. Ако дойде приятельтъ ти и каже: може ли азъ да се жертвувамъ заради тебе, той е приятель. Тѣй е учението. Но каже ли: ти заради мене може ли да се жертвувашъ въпросътъ е рѣшенъ. Не се лъжете! Туй е мѣстото на бѣлото братство.

Щомъ имате дълбокитъ побуждения въ себе си, тѣ сж всѣкога готови да се жертвуватъ за васъ, да ви помагатъ, да ви съдѣйствуватъ. Но турите ли думитъ: ти готовъ ли си да се жертвувашъ заради мене, тѣ турятъ единъ облакъ и тѣ спиратъ тѣхната помощъ. Та сега отъ вашето разположение зависи. Каквото е вашето разположение, такова ще бжде и тѣхното разположение спрѣмо васъ. Тѣй щото ще се поставишъ на една чиста и опрѣдѣлена почва. И всѣки день, каквото градимъ, граденото ще го провѣрряваме камъкъ по камъкъ.

Тогавъ за слѣдующия път вие ще развиетъ темата си.

Свободни сте.

Три разряда ученици

5-та Школна лекция на общия окултенъ класъ,

30. III. 922 г., четвъртъкъ 7.30 ч.в.

ст. София, ул. Гурко Турнъ ферайнъ

Три разряда ученици

Тайна молитва!

/Къмъ братъ Толевъ/ извадихте ли общото отъ всички работи за ума? Да. Прочетете го. Най-послѣ свърши: най-добрия умъ е свѣтлия умъ!

Въ школата има три категории ученици: слушателите, вѣрующии и ученици. Съ какво се отличаватъ слушателитѣ? – Съ слушането. Съ какво се отличаватъ вѣрующитѣ? – Съ вѣрата. А ученикѣтъ? – Съ учението си. Значи тия три положения, това сж качества на ученика. Той започва съ слушане, това е пѣрвата стѣпка. Втората е вѣрата, учението е третата стѣпка. Но той не свършва тамъ. Слѣдователно, трѣбва да се научите да слушате, то е едно отъ пѣрвите качества. Слушането въ окултизмѣта се нарича концентриране на ума въ извѣстна посока. Или умѣтъ да бѣде съсрѣдоточенъ въ една посока, безъ да е разсѣянъ. Второто качество на ученика е: той да има вѣра, да се не съмнѣва въ това, което той учи и слуша. Усѣмни ли се веднажъ, този процесъ на учение се спира. Въ каквото и да е направление, принципѣтъ е сжщъ. Въ вѣрата съмнѣние не се допуца. Може да имате погрѣшни схващания, тѣ сж извѣнка вѣрата. И послѣ, ученикѣтъ се отличава съ учение, т.е. той иска да придобие знание, което произтича отъ мъдростъ: слѣдователно, той не може да се съмнѣва въ туй знание. То се отличава отъ обикновеното знание, което сега имате. Сега това сж встѣпителни бѣлѣжки, много пѣти сте ги слушали, но въ школата трѣбва да ги приложите. Когато нѣкому кажатъ че е слушателъ, той съ това може да се обиди, то е едно отъ великитѣ качества на човѣка – да знае да слуша. Да се вслушашъ и да слушашъ и да знаешъ какъ да слушашъ, то е най-приятното въ живота. То е искусство на ухото. Щомъ дойдемъ до вѣрата, ще засегнете горната частъ на мозѣка. Вие засѣгате мозѣка въ три направления. Вѣрата се намира отгорѣ на повѣрхността на човѣшкия мозѣкъ; учението се намира отпрѣдъ, а слушането отзадъ и се образува единъ тригѣлникъ. Слушането е отзадъ и всѣкога всички неприятности въ живота идатъ все отзадъ. Сега ние зададохме пѣрвия въпросъ. Какво е прѣдзначението на ученика въ една окултна школа? Само окултната школа може да ви даде единъ правиленъ и положителенъ отговоръ. Какво е прѣдзначението на човѣка? Ще ви даде такъвъ отговоръ, съ който може да бѣдете задоволени. И щомъ приемете туй задоволство, у васъ нѣма да се роди една индеферентностъ, че знаетъ, а ще се яви единъ новъ импулсъ да работите за вашето подигане. Изпрѣчатъ се

много прѣпятствия въ живота ви поради които не може да схванете великитѣ истини, които сж вложени въ знанието, което може да ви даде една окултна школа. За примѣръ, сега нѣкой отъ васъ не сж си доспали. Снощи не сж спали добрѣ. На други - храната не имѣ била добра, не сж си дояли. Трети иматъ нѣкакви сдѣлки, въ свѣта иматъ малко загуба; всички изобщо имате все малки спѣнки и като не знаете още закона какъ да се освободите отъ тия врѣменни безпокойства, и истината не може да ви засѣгне тѣй реално, както би трѣбвало. А цѣльта на окултната школа е да приготви умовѣтѣ ви, сърдцата ви, да разбирате и прилагате истината. Сега тя е сщеврѣменно и една опитна школа. Азъ говоря за окултната школа на всѣмирното бѣло братство, която ще ви покаже пѣтя, да приложитѣ истината въ живота, не да я намѣрите, а да я приложите. Сега тия сж общи твѣрдѣния. Първата задача е: азъ разпрѣдѣлихъ въ една отъ бесѣдитѣ си на три категории човѣшкия животъ: спане, ядене и работа. Спането засѣга астралния животъ или чувствения животъ на човѣка т.е. неговата духовна страна. Човѣкъ се учи духовно само въ сѣня си. Само когато спите, може да се учите. И ако вие не знаете какъ да спите, никога не може да се учите духовно. Учени хора не може да бждете и ученици не може да бждете. И когато казвамъ, че трѣбва да се научите да спите, разбирамъ че трѣбва да поставите тѣлото си въ такова положение, че като излѣзе вашата душа, вашиятъ двойникъ, да намѣрите вашия учителъ, който ви прѣдава. Защото знанието се прѣподава горѣ въ духовния свѣтъ, а не на земята, туй е повторение на това, което тамъ се прѣдава. Затуй казвамъ: най-първо да се научитѣ да спите спокойно. Волята си да приложите, една вечеръ не може да спите, друга, трета, цѣла година ще гледате да се научите да спите добрѣ. Ако вие не може да приложите воля да спите, какви герои ще бждете? И първото нѣщо ще възпитавате тѣлото си да знаете, какъ да си почивате. Ще ви дадемъ упражненія какъ да си почивате. Вие искате сега да ме слушате, но сте стегнати, краката ви сж стегнати, умѣтѣ ви е стегнатъ, вие сте въ едно болезнено състояние. Тази стегнатостъ на мускулитѣ, винаги ще прѣдизвика вашитѣ низши центрове, ще привлече астралнитѣ сили въ

долнитѣ слоеве на мозѣка ви, и ще се родятѣ отрицателни мисли и чувства, най-низки мисли и чувства. За примѣръ, на нѣкой лицата ви сж тѣй сериозни, понеже така се възпитавате, Но това е дресировка. Въ окултната школа ще се научите лицата ви да бждатѣ тихи и спокойни, чисти, естествени, много естествени. Прѣдставете си че сте задоволени, като че имате всичко, каквото желаете, какѣвъ изгледѣ ще има лицето ви? Такова трѣбва да бжде лицето на окултния ученикѣ. Прѣдставете си че вие очаквате нѣкой вашѣ приятелѣ, когото отѣ години го обичате, сърдцето ви трепти, очаквате го. Другото положение е: прѣдставете си, че васѣ сж ви осждили на смъртно наказание и утре ще ви бѣсатѣ. Сега туй смъртно наказание, вие го прилагате, почти всѣка седмица по единѣ пѣтъ. Вие го прилагате и въ себе си. По нѣкой пѣтъ вие се самоубивате. Ами много отѣ вашитѣ най-благородни чувства, които нѣкога проникватѣ, вие ги убивате, обѣсвате ги, за нищо и никакво, като че за туй състояние е виновата нѣкоя ваша мисълѣ. Въ тази школа не се позволява абсолютно никаква ваша мисълѣ да обѣсите, никакво ваше желание нѣма да обѣсите! Не се позволява! Всичко ще си расте и развива, както Господѣ иска, или както неговитѣ закони налагатѣ. Произнесете ли една смъртна присжда непремѣнно зло ви очаква. И тѣй, ще сѣднете 5-10 минути, ще почнете да си прѣдставите най-хубавитѣ картини, най-хубавото разположение. Отпуснете ржката тѣй, ще я вдигнете тази ржка свободно да пада. Всичкитѣ ви мускули трѣбва да се отпуснатѣ. Вие трѣбва да почнете да владѣете вашитѣ мускули, всичкитѣ ваши нерви. И друго: ще трѣбва да се научите и какѣ да ходите. Въ окултната школа има начинѣ за ходене. Нѣкой отѣ васѣ като вървятѣ, тѣърдо удрятѣ на петитѣ си, като военитѣ, вие ще гледате, че отзадѣ токоветѣ почти сж изядени, нали? Тия сж ученици, които трошатѣ камѣни по този начинѣ. Тѣзи ваши пети по сжщия начинѣ ще разрушатѣ и най-хубавитѣ мисли и желаня, които имате въ мозѣка си. Други отѣ васѣ стѣпватѣ на прѣдната си частѣ на обувката и тамѣ се изядатѣ, а това показва, че осторожността е чрезмѣрно развита. Тѣ сж хитри като лисицитѣ. Нѣма какво да се боитѣ отѣ свѣта. Свѣтѣтѣ е тѣй устроенѣ, че нѣма засада заради васѣ. Ако вие вървите по боже-

ствениятъ законъ, може да вървите спокойно и опасностъ нѣма. Всѣки единъ отъ васъ като ученици щомъ влѣзнете въ една окултна школа, бѣлото братство ви знае и слѣдователно взиматъ грижа за васъ. Навсѣкждѣ може да ходите. Нали казва псалмопѣвецътъ: „подъ крилата на Бога ще бждатъ“, подъ неговитѣ крила. Тѣ твърдятъ че има Божия промисълъ, но щомъ дойдемъ да го приложимъ, ние не върваме въ никакъвъ промисълъ. И азъ ще направя единъ опитъ да ви покажа, че вие не вървате въ Божия промисълъ, не че не искате да вървате. Прѣдставете си че образуваме единъ изкуственъ пожаръ въ тази стая, ако вие не може да се концентрирате, ще имате такъвъ бѣгъ, ще забравите че сте ученици и всѣки ще гледа да излѣзе по-скоро изъ стаята. Слѣдователно, ние ще гледаме да се освободимъ отъ ония най-инстинктивни чувства. Понѣкога ние трѣпваме, уплашваме се, безъ да има причини. Въ варненската гимназия, единъ отъ учителитѣ обичалъ дълго време да остава вжтрѣ въ класа, не си излизалъ. Единъ день ученицитѣ намислили какъ да се избавятъ отъ него, тѣ го изучили и намѣрили, че много го е било страхъ отъ жаби. Ималъ си той катедра, тѣ взели 10-20 жаби, турили ги вжтрѣ. Учителътъ, когато отворилъ тамъ да извади класната книга за да отбѣлѣжи отсъстващитѣ, жабитѣ искачатъ, учителътъ напуца катедрата и се намира горѣ, въ стаята на директора, трепери. Защо? Казва: Г-н директоре, жаби. Какви жаби? – Жаби! И сега, въ жабитѣ нѣма нищо опасно. Слѣдователно, много отъ нашитѣ нѣщастия въ живота се дължатъ на жабитѣ. Да е змия или нѣкой скорпионъ, разбирамъ, но една жаба? Какво става, тя ще подскочи, но страхътъ! Слѣдователно, ще се стараете да бждете безстрашни. Туй е единъ навикъ, който трѣбва да придобиемъ. Да бждемъ безстрашливи, не че въ живота нѣма опасностъ, има, но тия опасности идатъ само ако нарушимъ законитѣ, които владѣятъ въ природа, въ живота природа. Вървимъ ли въ съгласие съ тия закони, абсолютно никаква опасностъ нѣма.

И тъй, първото нѣщо – сънътъ, той е единъ важенъ факторъ за единъ ученикъ на окултната школа. Не може ли да спите спокойно, вие не може да бждете добъръ ученикъ. Може да бждете ученикъ, но не добъръ ученикъ на окултната школа. Сега за спането, вие по

възможност ще правитѣ много опити. За примѣръ, ще направите опитѣ: като си легнете, въ 5 минути да заспите, То е вече не дресировка, то е сила на волята. Въ 5 минути да може да заспите, въ 5-10-15, а сега, нѣкой отъ васѣ, слѣдѣ като сж възбудени, легнатѣ да спатѣ и почватѣ да си правятѣ планове въ леглото: какво ще правимѣ утре 1/2 - 1 часѣ и съ това вие се оградите съ една нездравословна аура и слѣдѣ 2 часа прѣзъ нощѣта, станете, разхождате се, казвате: не върви. Сутринѣта станете, неразположенѣ сте, онѣзи неприязнени чувства ви мжчатѣ и ще тѣрсите да се скарате съ нѣкого, да ви мине. Пъкѣ ако имате сила на вашата воля, да заспитѣ слѣдѣ 5 минути, на другата утринѣ ще станете бодѣръ и веселѣ, да започнете работата си. Най-трудното искусство е да спишѣ правилно. Азѣ съмѣ го изпитвалѣ, то е едно най-трудно искусство. Може да взимате нѣкой наркотически срѣдства, но да се научишѣ правилно да спишѣ: като лѣгнешѣ на дѣсната страна, то е искусство или ако лѣгнешѣ на лѣвата страна, сутринѣта пакѣ да се намѣришѣ на лѣвата страна. И сега всички започватѣ съ обширнитѣ страни на окултната наука, съ великитѣ сили на природата, туй да имаме както въ 1001 нощѣ съ прѣчицата. Онзи, който не се е научилѣ да спи, магическата прѣчица не му даватѣ. Тази прѣчица не е на физическото поле, тя е горѣ, въ другия свѣтѣ. А тази прѣчица е вашата воля. Това е волята, но не сегашната обикновена воля, която имате. Азѣ казвамѣ: онзи, който въ даденѣ моментѣ задѣржи езика си, онзи, който въ всички моменти може да задѣржи сѣрдцето си или пъкѣ да отпрати ума си отѣ едно положение въ друго, е посиленѣ отѣ онзи генералѣ, който е спечелилѣ най-голѣмото сражение на бойното поле. И Писанието като четете, тамѣ е сжщиятѣ законѣ. Бѣлитѣ братя, бѣлото братство винаги обрѣщатѣ внимание на ония прояви, на нашето въздѣржание. Не въздѣржание отѣ страхѣ, не, не, въздѣржание отѣ любовѣ. Въздѣржание отѣ страхѣ прѣдѣ закона. Въздѣржание отѣ страхѣ прѣдѣ закона, това не е наука. Може да имате въздѣржание, да се въздѣржате отѣ други съображения, но най-истинското въздѣржание и тѣрпѣние е, когато вие може да се въздѣржате по закона на любовѣта. Сега разбира се, ние ще учимѣ, имаме врѣме, азѣ нѣма да говоря за любовѣ-

та. Тази любовъ вие ще я проучите въ нови краски, въ нови форми. И може тия братя да ви дадатъ нѣкои опити да направите. Тази вечеръ вървя съ единъ приятель двамата вървимъ и му казвамъ: азъ ще направя единъ опитъ. Вървимъ по пжтя, азъ вървя по тротоара, насрѣща върви единъ офицѣръ, така смѣло, ще се срѣщнемъ двамата. Два начина има въ окултизма. може да му заповѣдамъ той да се отбие и той се отбива. Другъ пжтъ азъ рѣшавамъ въ себе си, азъ ще слѣзна и азъ слизамъ отъ тротоара да му направя пжтъ и той слиза. Казвамъ: този е правия пжтъ. И тогава за да му отворя пжтъ, азъ се качвамъ за да се разминемъ. По закона на любовта вие ще се научите да отстѣпвате. Вие ще отстѣпвате, нѣкой е насрѣща ви, ще отстѣпите. Жертвата отъ васъ ще бжде, ученикътъ ще отстѣпи, то е първото правило въ положителенъ смисълъ. Ученикътъ ще отстѣпи въ името на любовта, ще отвори пжтя. Отвори ли пжтъ и неговия пжтъ е отворенъ. Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такъва ще ви се възмѣри. Законъ е туй! Щомъ мѣрите съ закона на любовта, тази мѣрка отъ невидимия свѣтъ; онѣзи, които наблюдаватъ, тѣ ще ви въздадатъ. Но туй може да го придобиете само съ доброто спане. Азъ не зная колко отъ васъ спатъ добръ. Спането ще подобри положението на вашето сърдце. Спането нѣма да подобри тѣлото ви. Най-първо, то ще се отрази въ сърдцето ви, въ вашитѣ чувства. А храната е необходима, правилното ядене, то е, което ще достави материали за съграждането на вашето тѣло. И тѣй, ако спането ви е било нормално и правилно, непремѣнно и яденето ще бжде такова и то върви по сжщия законъ. Сега, съврѣменната наука прави слѣдующитѣ изводи, които сж вѣрни. Тя прави слѣдующия опитъ. Хора, които иматъ чиста кръвъ, нѣматъ тия отлагания и утайки, и каквито микроби да се турнатъ въ организма имъ, той издържа. Тия хора не болѣдуватъ, не се простудяватъ. А хора, на които кръвта не е чиста, много лесно се заразяватъ. Въ окултната школа законътъ е сжщиятъ. За да бждете здрави, течението на вашето астрално тѣло трѣбва да бжде правилно или както е казалъ Христосъ: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си, а тази кръвъ и плътъ подразбира разумното слово. Ако словото, разумното слово не проникне вжтрѣ въ вашия орга-

низъмъ, вие не може да бъдете добри. Сега азъ съмъ ви привождалъ примѣра и пакъ ще ви привода, че силата на словото е мощна! На английски има писано, не зная отъ кой авторъ, много работи, редъ отъ факти, за силата на вѣрата. Извадени сж извѣстни пасажии отъ евангелието и извѣстни примѣри, кой човѣкъ какъ се е излѣкувалъ, много положения. Една госпожа, която 12 години е била болна, чете тази книга, срѣща единъ пасажъ, и казва: азъ съмъ здрава, казва и става отъ леглото си и започва работа. Това значи да направишъ една вжтрѣшна промѣна въ своето астрално тѣло или въ сърдцето си. Тази вѣра трѣбва да бжде толкова... абсолютно безъ никакво съмнѣние. Сега въ положителния, въ външния свѣтъ, най-първо трѣбва да прѣдставите аргументи и факти, да ги обосновете логически, за да усилите тѣхната вѣра. Въ окултната школа процесътъ е обратенъ. Ти най-първо трѣбва да повѣрвашъ, за да ти станатъ фактитъ ясни. Слѣдователно, вие ще вложите вѣрата си, ще изпитате чрѣзъ тази вѣра, ще изяснявате фактитъ и тогава фактитъ ще ставатъ ясни. И тѣй е. Вземете и ще прѣработите всички ония мисли, ваши вѣрвания, старитъ схващания, всичко туй ще го прѣсѣете и ще оставитъ въ себе си само ония мисли, нѣма да изхвърлитъ всичкитъ мисли, но ще намѣрите ония мисли, на които може да разчитате всѣкога, мисли, които сте добили чрѣзъ единъ живъ опитъ. Менъ ми казваше единъ приятель, мой приятель: азъ, казва ми, имамъ едно прѣживѣване таково, че въ всичко мога да се усъмна, но това прѣживѣване на парчета може да ме рѣжатъ, азъ не мога да се откажа отъ него. Трѣбва да имате една централна мисълъ... И, ако намѣрите сега тази централна мисълъ, вие не може да бъдете ученици, т.е. ако сега искате да придобиете тази мисълъ, че да станете ученици, не. И азъ ще ви кажа: тази опитностъ всѣки единъ отъ васъ си я има, вие ще намѣрите нѣйде закѣтана и отъ този центъръ ще започнете да обяснявате всички други прояви въ живота си какъ ставатъ. И туй, което сега ще придобиете, то ще бжде въ съгласие съ тази основна мисълъ, на която ще се съгражда вашето бждаще. И истинитъ, които азъ ще ви кажа, сж толкова прости, толкова прости, та вие, ще мязатъ, ако направите този пазарлъкъ тамъ, както опрѣдѣлихме, вие ще мязатъ на онзи пѣтелъ, който ка-

то ровилъ на купището, изровилъ единъ голѣмъ скжпоцѣненъ камъкъ и казалъ: нѣмаше ли едно зрънце? Ритналъ го. Туй ли можакъ да изкопая, нѣщо за ядене нѣмаше ли? А този пѣтелъ не знае, ако той можеше да продаде този скжпоцѣненъ камъкъ да го прѣвжрне въ една сила, щѣше да прѣкара цѣлия си животъ въ щастие и милиони пѣтли като него щѣха да се прѣхранатъ. Та тия окултни истини, които ще ви се кажатъ, сж толкова прости, та вие ще кажетъ: Нѣщо по-сжществено нѣма ли? Е, питамъ, какво е по-сжществено отъ любовта въ живота? По-сжществено отъ любовта нѣма! По-устойчиво отъ любовта нѣма, и по-приятно и по-щастливо нѣщо отъ любовта нѣма. Но ние не знаемъ законитъ, по които любовта дѣйствува. Тия приятни чувства, които вие имате, се явяватъ и изчезватъ. Свѣтлитъ мисли, които се явяватъ въ мозъка ви, явяватъ се и изчезватъ. Защо? Вие мислите, че такъвъ е законътъ. Такъвъ не е законътъ. Но има други сжщества въ свѣта, които си играятъ съ вашия мозъкъ, бутатъ го тукъ тамъ, играятъ си и като го бутнатъ нѣкой пжтъ, стане тъмно. Вие имате приятно настроение, приближи се нѣкоя ваша приятелка, въ ухото ви каже: колко си грозна днесъ, колко си погрозняла? Току нѣщо като те прободe, тѣй вървишъ, но си неразположена. Какво има съ тебъ? Нѣкой боленъ да нѣмашъ въ кжщи? Мжжъ ти! – Не, не. Срамъ тѣ е да кажешъ – погрозняла си, значи ти повърва. Поне трѣбва да имашъ едно огледало да видишъ дали туй е фактъ. Нѣкой мислятъ, че сж герои. Тукъ, въ София, направятъ една подигравка съ единъ чиновникъ. Рѣшили да му дадатъ отпускъ трима души. Днесъ ще го накараме да не работи. Долу по стълбитъ го срѣща пжрвиятъ, : какво си пожълтѣлъ, да не си боленъ? – Аа, не. Но той малко повървалъ. Тамамъ се качилъ на пжрвия етажъ, вториятъ го срѣща: мене ми се виждашъ много боленъ, какво ти е? Като се изкачилъ, третиятъ му казалъ: ти както вървишъ ще припаднешъ. И той отива при началника и му иска отпускъ. Началника му далъ, но като узналъ какъ сѣди работата, наказалъ тримата души да работятъ заради него. Това сж факти. За примѣръ, дойде ви нѣкоя мисълъ, казвате тѣй: отъ мене човѣкъ нѣма да стане. Това е пжрвиятъ, който тѣ срѣща долу. Човѣкъ отъ мене нѣма да стане, шо съмъ трѣгналъ тукъ, науката не е за мене. И вториятъ и

третиятъ съ въ състояние да те накаратъ да напуснешъ училище. Тръгнешъ ли въ Божественото, пакъ може трима души да ти кажатъ: ти религиозенъ човѣкъ да станешъ, то не е за тѣбе и ти пакъ ще напуснешъ. Не се подавайтъ на тия искушения! Ученикътъ на окултната школа, трѣбва да знае самата истина, тѣй както е великата истина, той трѣбва да знае фактитъ тѣй, както си сж въ природата, законитъ какъ дѣйствуватъ, принципитъ. Ни повече, ни по-малко! Нито да ги увеличи, нито да ги намали. И искамъ отъ всинца ви да бждете тѣй доблестни, не безпощадни. Вашитъ погрѣшки нито да ги увеличавате, нито да ги намалите. Но една погрѣшка да я констатирате като погрѣшка и обратно, една добродѣтѣль каквато и да е тя, тя е добродѣтѣль и ние всички трѣбва да се радваме като виждаме една добродѣтѣль у когото и да е. Защото доброто, то е божествено, а тия погрѣшки сж, които обезобразяватъ човѣшкитъ мисли. Една малка погрѣшка трѣбва да я констатиратъ. И послѣ, правилото въ окултната школа, въ която единъ ученикъ разправя погрѣшката си, никой нѣма право да му напомня за неговитъ минали погрѣшки, защото това е едно прѣстѣпление! Забѣлѣжете го! Туй, което веднажъ природата го е заличила, обърнала е този листъ, никога не обръщайте този сжщия листъ да му казвате: Ти знаешъ ли едно врѣме какво направи? Сега като ученици, туй изисква Бѣлото Братство. Туй което Богъ казва: ще заличи грѣховѣтъ, ще ги забравя, нѣма да ги помѣнавамъ. Сега ученицитъ често си казватъ: ти знаешъ ли прѣди 5 години какъ ме обиди? Ами ти прѣди 10 години, знаешъ ли какво ми каза? Азъ сега ви говоря тази вечеръ като на ученици. Ученицитъ какви трѣбва да бждатъ въ тази школа. Какви сте отвѣнка, то е другъ въпросъ. Тамъ всичко се позволява, но въ тази школа, въ тоя животъ не се позволява всичко. Та прѣди да пристѣпимъ, не мислете ако вие направите тия погрѣшки, голѣми успѣхи не може да направите. Въ тази школа на бѣлото братство не се позволява да давате обѣщания. Обѣщания? Не! Кажешъ ли? Свърши! Ще кажешъ: азъ живѣя по закона на истината! Въ даденъ моментъ ти казвашъ и направляшъ. Нищо повече! И не се позволѣва на ученика да казва какво той ще направи. Кажи и направи. Тѣй! И писанието казва: рече Богъ и стана. Да бжде свѣтлина, и стана

свѣтлина. По сщия законъ всички ще вървятъ. Кажешъ ли, направи. Сега ние не искаме никакви обѣщания. Ние искаме отъ васъ само едно нѣщо: да приложите великиятъ законъ на любовта. Да приложите великия законъ на истината! Тогава, всѣки день споредъ врѣмето, кажете – направете, кажете – направете. Не давайте никакви обѣщания. Отвѣнка може да давате обѣщание, а въ школата, абсолютно не искаме никакви обѣщания. Обещаватъ само ония хора, които нѣматъ любовъ, обещаваатъ само ония хора, които нѣматъ истина. Нищо повече! Обещания нѣма! Съ туй се отличава школата на бѣлото братство. Тя има абсолютна вѣра въ своитѣ ученици! Разбиратъ ли ги? Не е било врѣме отъ какъ тя сществува, дѣто нѣкой ученикъ е можалъ да излъже своя учителъ. Нѣма въ тази школа нито единъ случай, когато единъ ученикъ да е излъгалъ своитѣ учители. Нито единъ не си е позволилъ да излъже своитѣ учители. Но и учителитѣ никога не сж допускали ученикътъ да ги излъже. Сега вие може да ме запитате: ако влѣзна въ тази школа... Въ анализъ на тази школа нѣма нито единъ случай, дѣто единъ ученикъ е влѣзналъ и да се е повжрналъ назадъ. Нито един! Защо нѣма? Тамъ, дѣто любовта дѣйствува като принципъ, изключение нѣма. Всички изключения се дължатъ на липсата на първия принципъ на любовта и вториятъ принципъ на истината. А щомъ тия два принципа не се приложатъ тогава, мъдростта се изопачава, човѣшкиятъ умъ се изопачава, човѣшкото сърдце се изопачава, но това сж вече хора или индивиди извѣнка школата. И тогава, когато Павелъ казва тамъ въ онази глава: които Богъ призва, тѣхъ и избра т.е. не може да има изключение. Щомъ Богъ те покани въ една работа, или щомъ бѣлитѣ братя те поканятъ, изключение не може да има. И азъ не виждамъ причината, защо човѣкъ именно ще се откаже да ходи въ този великъ пжтъ на живота, дѣто ще намѣри своето щастие. Не виждамъ никаква причина. Но всичкитѣ ваши стари възгледи ще ги напуснете. Възгледа: ще остарѣемъ, ще умремъ, ще осиромашѣемъ, ние сме глупави хора, човѣшкото естество е такова-онакова, всичкитѣ тия възгледи ще ги турите въ торбитѣ си, ще ги турите въ келера си нѣкъдѣ и ще ги затворите и ще турите единъ надписъ: тия нѣща да се не бутатъ. Който иска да бжде ученикъ, така. Нѣ-

кой ме питатъ: азъ съмъ старъ. Е, отъ кога стана ти старъ? Нѣкой кажа: азъ съмъ младъ. Отъ кога стана младъ? Всѣки който е живѣлъ съобразно любовта е младъ. Всѣки който е живѣлъ съобразно съ истината е младъ. Всѣки който е живѣлъ съобразно съ любовта, е уменъ. Тѣй сѣди въпросътъ. Моментъ, въ който напуснете любовта, вие сте старъ и ще почувствувате една вътрѣшна слабостъ, едно безмислие въ живота, нѣмате цѣлъ и ще станете песимистъ, ще кажете: то ще се мрѣ, ама. Тия сж прѣдварителни бѣлѣжки. Искамъ да ги изпитате, всички да ги възприемете. Ще вървимъ въ единъ положителенъ пжтъ безъ изключение. Ще кажете вие: безъ изключение не може. Да може, тѣй ще бжде. Тази е една велика божествена школа, въ която нѣма изключение, разбирате ли? Единствената школа, въ която нѣма изключение въ свѣта е тази. Никакво изключение! Влѣзнешъ ли въ нея, всички тия братя вѣрватъ въ тебе. Тѣхниятъ животъ е такъвъ, какъвто е животъ на Бога, т.е. като казвамъ такъвъ подразбирамъ, че въ всички прониква Божествениятъ животъ въ всичката му пжлнота и то безъ никакви закони, безъ никакво принуждение. Всѣки знае своята длѣжностъ и всѣки се нарежда. Тѣ нѣматъ написани закони, абсолютно никакви закони. Но всички знаятъ своитѣ длѣжности тѣй добрѣ, като че ли иматъ най-добрата организация и най-добритѣ закони, прокарани прѣзъ тѣхната камара. И ако вие влѣзете въ туй бѣло братство, никога нѣма да познаете кой е първиятъ и послѣдния тамъ. Не може да намѣрите кой е голѣмецъ, кой е първиятъ и кой е послѣдниятъ. Ако влѣзете съ години може да живѣете и ще кажете кой ви ржководи, кой е пжрвиятъ. Сега имайте предвидъ: не мислете, тамъ въ тази школа, дѣто ще учитѣ истинитѣ, катедра нѣма и учителъ като менъ, да сѣди на масата, нѣма, ученицитѣ не сж, като васъ наредени тѣй. Сега ще кажете: Какъ? Като се научите да спите ще разберете туй какъ е. Обаче когато тия велики истини се рѣшатъ, на земята спорѣдъ условията, при сегашния нашъ животъ, ние трѣбва да търсимъ начинитѣ, методитѣ и формулитѣ да изразимъ тия велики истини, които сж тѣй недостжпни за сегашния умъ. Хубаво недостжпни сж при сегашнитѣ условия, но ще станатъ достжпни. Ще трѣбва да изучавате вие свѣтлината въ нейното влияние върху вашия организъмъ. Ще

изучавате влиянието на цвѣтоветъ, на живитъ центрове. Вземете слънчевата свѣтлина, всѣки денъ има известни часове прѣзъ деня, къмъ обѣдъ, но повечето сутринъ, периодически идатъ известни вълни, отъ слънцето, които носятъ въ себе си положителни мисли, интелигентни мисли, отъ слънцето. Има и отрицателни движения, които носатъ негативни мисли. Азъ онзи денъ направихъ една забѣлѣжка, ако денемъ заспитъ на слънцето, непремѣнно вашия организъмъ привлича тия негативни мисли вълни, тѣй наречената черна свѣтлина и като станете, ще се почувствувате неразположенъ. И затуй на единъ окултенъ ученикъ никога не се позволява да спи денемъ. Никакво спане денемъ! Ще спите вечерно врѣме, безъ слънце. А може да се грѣете на слънцето, но всѣкога вашия умъ ще присъствува, за да може да привличате положителнитъ вълни на слънчевата енергия. И като ученици, ако почнете да упражните концентрирането, често ще идватъ тия духове, които си играятъ съ васъ, и ще ви приспятъ. Ще се концентрирашъ, безъ да заспишъ. И въ туй концентриране ще направите слѣдующето: като седишъ и нѣщо каже „фуу“ и ти задрѣмешъ. Туй „фуу“, то е една вълна, тази черна вълна минава отъ центъра на земята и те обгрѣща и ти заспишъ. Нищо нѣма да научишъ. Нѣма да допуснешъ тия вълни да обхващатъ мозъка ти. Ще се приближимъ да изучаваме свѣтлината, да изучаваме днитъ прѣзъ годината. Кои дни може да използваме, кои часове, начинитъ, методитъ за усилване на мозъчната ви енергия, за усилване на дихателната ви енергия, за поправление на храносмилането и т.н. Защото все трѣбва да почнемъ нѣщо. Тѣй както сте сега, доста сте обѣднѣли. Обѣднѣли сте. Всѣки човѣкъ, който е недоволенъ отъ живота, той е бѣденъ. Първото нѣщо: ученикътъ трѣбва да бжде доволенъ. Сега туй сж правила, които се прилагатъ къмъ темпераментитъ. Ще ги вземете и ще ги упражнявате. Нѣкои отъ тия правила ще упражнявате, защото по-големата частъ отъ работата ще извършимъ въ другия свѣтъ. Като спите ще извършите работата. Писанието казва: „Господъ говори въ снѣга единъ, два и три пжти“, тѣй все въ снѣга говори. На Йосифа на снѣгъ му е говорилъ. На всички пророци и хора, които имаха откровение, все въ снѣгъно състояние. Иоанъ се е прѣнесалъ и тогава му е говорилъ Господъ.

И ако вие искате да поправите вашето положение, да знаете какъ да поправите живота си, вие трѣбва да прѣкарате такъвъ единъ сѣнь и веднага ще иматъ най-добритѣ наставления какъ да поправите живота си. Сега можемъ да четемъ нѣкой отъ работитѣ. /Прочетоха се двѣ работи/. Нѣма да имате достатѣчно тѣрпѣние да дочакате да се дочетатъ тия работи. Сега нѣкой отъ васъ сж се разгорѣшили да слѣдвате. Ще знаете едно: който три четвъртъка не дойде, не може да посѣщава школата. Всѣки, който отсъствува три пѣти. Сега ще кажетѣ, може да има изключителни случаи. Три пѣти, който едно подирѣ друго отсъствува, той губи право. Сега схващате ли вжтрѣшния смисълъ? То значи единъ ученикъ, който три пѣти е забравилъ че има школа, заради него, три пѣти тази мисълъ изчезне ли навѣнъ, забранява му се да посѣщава школата. Ще имате предвидъ, че въ тази школа изключение и благоволение не се прави. Никакво изключение нѣма. То не е наложено, но веднажъ всѣки единъ отъ васъ рѣши ли, той трѣбва да бѣде вѣренъ. Единъ важенъ законъ: туй, което вие сте рѣшили въ себе си, трѣбва да бѣдете въ състояние да го изпълните. Не каквото ние ви налагаме, а вие което сте рѣшили да изпълнитѣ, изпълнетѣ го, трѣбва да го изпълните, иначе всичката наука въ свѣта ще бѣде безъ полза за васъ. Човѣкъ, който обѣщава, а не изпълнява, то е пробитъ кюнецъ, наливай колкото искашъ, то е само въпросъ на врѣмето, всичкото ще изтече навѣнъ. Ние не искаме никакви задължения отъ васъ, но веднажъ рѣшите ли да служите на Любовта, вие ще бѣдете герои, ще кажете: да ме разпнатъ, отъ този пѣтъ нѣма връщане! Кажете ли веднажъ тѣй, вървите ли тѣй въ този пѣтъ, Богъ е съ васъ. Най-малкото колѣбание, тогава да се не сърдите никому, да казвате, защо ме е оставилъ Господъ? Въ окултната школа сѣди въпросътъ тѣй: не е Господъ, който ни е оставилъ, а ние сме го оставили. И Той казва: понеже вие ме оставихте и азъ нѣма да се занимавамъ съ васъ. Сега, разбира се, азъ не разбирамъ присѣтствието ви само въ четвъртъкъ, че то е окултна школа, не! Цѣлиятъ вашъ животъ е една окултна школа, че само четвъртъкъ вие сте въ окултната школа, не, не, цѣлиятъ вашъ животъ е една окултна школа. Следователно, вие ще бѣдете въ съгласие съ тази окултна шко-

ла, на която служите. По този начинъ ще имате резултатъ. Отъ гледището на тия принципи ще разрешавате всичкитъ други въпроси, каквито и да сж тѣ: индивидуални, сѣмейни, обществени, народни, всичкитъ въпроси все отъ това гледище сами ще разрешавате.

Е, сега ще прѣдамъ на гласоподаване, искате ли да прочетемъ всичкитъ листове, ще имате ли достатъчно тѣрпѣние да се изчетатъ всичкитъ сега? - /Отговарятъ - да - не/ Понеже е написано, трѣбва да го прочетемъ. Тогава слѣдующиятъ пѣтъ ще прочетемъ всичкитъ. Ще се научитъ на тѣрпѣние. Ще се научите да слушате. Ще се научитъ да имате благоволение. Тукъ има цѣнни, умни работи. Умни работи, ами че какъ, единъ човѣкъ, който е вложилъ ума и сърдцето си, то е красиво. Когато обичаме нѣкого и глупави работи да каже, казваме: колко е хубаво, а когато не обичаме нѣкого, и умни работи да е написалъ, казваме: „Не искамъ“. Тѣ сж все умни работи!

Сега за слѣдующиятъ пѣтъ искамъ 10 души отъ васъ да напишатъ нѣщо върху слѣдующата тема; 10 души, които си дадатъ кандидатурата доброволно да си вдигнатъ рѣка. „Прѣдзначението на човѣшкия езикъ“. 10 души ще пишете върху Прѣдзначението на човѣшкия езикъ: 5 души отъ мъжетъ и 5 отъ женитъ. Ще започнете съ този езикъ, видимия, той е темата. Този езикъ се е родилъ и е произлѣзалъ отъ нѣкаква идея. Братя: Бѣлевъ, Толевъ, Радославовъ, Коенъ и сестри: Недѣлкова, Бѣлева, Радославова, Балтова и Иванова. Кратко - една страница. Вие не се бойте, понеже ще влѣзете въ една окултна вълна, тѣй щото ще ви дойде вдѣхновение. Но всѣки да се не прѣсиля, да пише толкова, колкото вдѣхновението му позволява. Ако вдѣхновението обема 10 реда, толкова да напишете. Имайте прѣдвидъ, че духътъ въ окултната школа говори само най-сжщественитъ нѣща. Тия братя не обичатъ много да говорятъ.

Тайна молитва!

Нека се ангажира нѣкой да бжде секретаръ или архиваръ да пази тия работи, листове /братъ Толевъ/.

Писмо на Учителя до Елена и Константинъ
Иларионови

София, 30.03.1922 г.

Любезни Костадине,

Получихъ Вашитѣ писма. Върху нѣкои въпроси Драганъ лично ще Ви освѣтли.

За „Сингеръ“ може.

На Никола Каишевъ писахъ. Когато му е удобно, да дойде и започне, и свърши работата.

Изпращамъ Ви една бесѣда. Поздравъ на всички.

Само Божията Любовь.

Подписъ

Правилникъ за ученицитѣ на първи
окултенъ класъ на Бѣлото Братство

Изпяхме "фиръ-фюръ фенъ Тао Би Ауменъ".

На прага на окултния класъ слушателитѣ трѣбва да знаятъ слѣдното:

1. Който единъ пжтъ се опита да поправи Абсолютното, Великото, Божественото, се отстранява отъ класа.

2. Който единъ пжтъ не направи урока си, се отстранява отъ класа.

3. Който два пжти не дойде на урокъ (безъ важна, неотложна причина), ще се отстрани отъ класа.

4. Три пжти ако стане нагрубяване взаимно между ученицитѣ, и двѣтѣ страни се отстраняватъ отъ класа. Между ученицитѣ сърдити хора абсолютно не се допускатъ.

Забѣлѣжка: Дълбоко въ душата си, прѣдъ съвѣстѣта си ученикътъ трѣбва да знае причинитѣ, които сж го задържали, за да не посѣти класа. Важността за причината си остава абсолютно на съвѣстѣта на ученика. Единъ ученикъ никога не трѣбва да лъже себе си. Ако той излъже себе си, той самъ по себе си е вѣнъ отъ класа.

5. Който идва тукъ, отъ любовь да идва, безъ принуда.

6. Ученикътъ трѣбва да бжде вѣренъ на себе си. Да бжде строгъ сждия на постѣпкитѣ си.

7. Величието на характера на ученика сѣди въ това – той винаги изпълнява обѣщанието, което е далъ прѣдъ себе си.

8. Ученикътъ пристѣпя въ класъ съ пълна вѣра, безъ страхъ и съмнѣние къмъ думитѣ на Учителя – съмнѣния и мждрувания не се допускатъ.

Ученикътъ се покорява, слуша и изпълнява думитѣ на Учителя.

9. Ученикъ е само този, който е редовенъ съ уроцитѣ си и всѣкога присѣства на лекциитѣ. Той е абсолютно точенъ и никога не закъснѣва.

10. Ученикъ е само този, който е въ хармония съ Абсолютното. Ученицитѣ трѣбва да знаятъ едно – Божественото никога не се коригира.

Ученикъ е само този, който никога, нито въ класъ, нито вѣнъ отъ класа, нагрубява нѣкого.

11. Ученикътъ не се обижда, а винаги търси доброто въ думитѣ, които сж му казани. Той въ всичко търси Любовта.

12. Ученикътъ нищо не изнася отъ това, което се говори въ класа, навнъ, докато не го обработи, докато това знание не стане негово.

13. Ученикътъ не проявява никакво любопитство. Той нито пита, нито позволѣва другитѣ много да го разпитватъ. Той е свободенъ да мълчи. Задоволѣва се само съ това, което му се казва.

14. Задачитѣ, които се даватъ на ученика, трѣбва да се изпълняватъ безъ съмнѣние и колѣбание. Най-малкото съмнѣние е спънка.

15. Най-добриятъ пжтъ за ученика е онзи, въ който душата му се освобождава отъ онѣзи връзки, които сж го спѣвали въ миналото, които и днесъ го спѣватъ.

16. Ученикътъ трѣбва да има абсолютно послушание и внимание къмъ Учителя си. Послушанието трѣбва да идва отъ съзнанието. Ученикътъ трѣбва да слуша и да изпълнява. Да притежава такива чувства и способности, съ които да познава Учителя си. Който се съмнѣва въ Учителя си, той не е ученикъ. Усъмни ли се ученикътъ въ Учителя си, съ него всичко е свършено. Ако Учителътъ прѣстѣпи и най-малкия Божественъ законъ, и съ него всичко е свършено.

17. Ако не работи съ закона на Любовта, ученикътъ нищо не може да постигне.

Главната задача на ученика е да реализира Любовта към Бога, т.е. Любовта към всички.

18. Постоянно будно съзнание и точност се иска от ученика. Съ тѣзи двѣ качества той ще може да изправи своитѣ погрѣшки.

"Стани, тръгни, направи наврѣме!" – Това е законът на природата.

19. На ученика не се позволѣва да говори празни думи.

20. Ученикът не се жени, нито робъ става. Той е свободенъ.

Който не иска да учи и да служи на Бога, да се жени колкото иска.

Който иска да флиртува – вѣнъ отъ класа!

Който ревнува – вѣнъ отъ класа!

Ученикът е чистъ, честенъ, искренъ.

Ученицитѣ взаимно да си помагатъ, единъ другъ да не се използватъ.

21. Ученикът работи съзнателно, за да придобие съвършенството, къмъ което се стрѣми непрѣстанно.

Извънредна бесѣда 1 Априлъ 1922 г. Сжбота

неизвѣстенъ часъ

Прави правете неговитѣ пжтеки

Правѣи правете неговѣи-тѣ пжтеки.

Ев. Матѳея 3:3

Близо прѣди двѣ хиляди години е изказано туй изречение. Казано е малко по-отдавна, а е прѣповторено прѣди двѣ хиляди години. Да се прѣповтори нѣщо, значи, да се каже отъ нѣкой великъ артистъ, художникъ. Какво е искалъ да каже пророкътъ, когато е изказалъ тия думи: „гласъ на едного, който вика въ пустинята: пригответе пжтя Господенъ, прави правете неговитѣ пжтеки“. Съврѣмениятъ християнски свѣтъ може да има по-вече отъ 500,000 пророци, като оставимъ на страна мохамеданскитѣ пророци, будическитѣ и тѣмъ подобни. 500,000 души, които постоянно викатъ: „прави правете божитѣ пжтища“! А при това тия пжтища прави не ставатъ. Не казвамъ, че между тия пророци нѣма искрени хора, има, но когато човѣкъ изкаже туй изречение: „прави правете господнитѣ пжтища“, той трѣбва да разбира вжтрѣшния смисълъ на думитѣ, трѣб-

ва да има знание, знание, знание, знание, знание. Сегашнитѣ хора казватъ: вѣра, вѣра и вѣра, и вѣрата е, която управлява. Но като влѣзешъ въ нѣкоя кръчма, казватъ тѣй: „днесъ съ пари, а утрѣ на вѣра“. Тѣй щото днесъ взимане и даване въ звонкови пари, а утрешниятъ день на вѣра. Но вѣрата е като единъ обектъ непостижимъ. Сега насъ не ни интересуватъ какво казватъ тия 500,000 души пророци, насъ не ни интересува даже какво говорятъ мохамеданскитѣ или будическитѣ пророци, насъ не ни интересуватъ и философитѣ на земята. Ще кажете: Защо? Ако азъ съмъ боленъ, ако моитѣ очи, моитѣ уши не могатъ да приематъ богатата на този свѣтъ, а всички други ги приематъ, каква полза има отъ това за менъ? „Ама нека тѣ бждатъ щастливи“. Това не е философия. Въ божествената наука такъва философия нѣма. Въ божественото или всички трѣбва да бждемъ щастливи, или всички трѣбва да бждатъ нещастни. Едно отъ двѣтѣ. Половината щастливи, а половината нещастни, такова нѣщо нѣма. А туй, дѣто едни сж щастливи, а други нещастни, то е наша философия, то е човѣшко. И, слѣдователно, всички искатъ сега да ни кажатъ, че едни трѣбва да бждатъ щастливи, спасени, а другитѣ трѣбва да погинатъ, еднитѣ да бждатъ въ рая, а другитѣ въ пѣкъла; еднитѣ трѣбва да бждатъ невѣжи, а другитѣ учени. Не е така. Тия лѣжливи положения сж създадени отъ насъ. Днесъ всички казватъ: „вѣрвашъ ли ти въ религията?“ Нѣма какво да вѣрвамъ, ние съ бждещи опити не ходимъ, а ходимъ съ настоящи. Тѣй както всѣка сутринъ азъ трѣбва да излизамъ да опитвамъ слнцето, да излагамъ гърба си, то да ме грѣе, да опитвамъ неговата сила, по сжщия начинъ всѣко сжщество, колкото и да е малко, дали е въ формата на единъ човѣкъ или муха, комаръ и бълха, въ каквато и да е форма – азъ вземамъ тия форми въ първичния имъ смисълъ, – иматъ право да опитатъ тия слнчеви лжчи, за да възприематъ колкото и да е малко животъ отъ тѣхъ, да изпитатъ сладчината на това слннце. И когато нѣкой човѣкъ намѣри нѣкоя вѣшка на главата си, чукне я между двата нокти, като се е покачила тя не знае, че туй е едно културно сжщество, тя е единъ голѣмъ простакъ. И като е изслѣдвала свѣта, влѣзнала е въ една философска глава и почнала да я чопли и да разглежда какво е това. И философътъ каз-

ва: „на криво мѣсто правишъ своитѣ изслѣдвания, и азъ съмъ изслѣдователъ“, за туй той я чуква, не че въшката трѣбва да умре, но понеже се е качила на тази философска глава, тя се осжда на смъртно наказание, както всѣки прѣстѣпникъ, щомъ прѣстѣпи държавния законъ или го обѣсватъ или го застрѣлватъ. И тогава хората ще кажатъ: „тѣй било писано въ божественния законъ, понеже го прѣстѣпи“. Въ божественния кодексъ абсолютно нѣма сѣнка отъ смъртно наказание! И смъртното наказание, това е една измама, фалшификация само на човѣшкия умъ. Казватъ: „нѣмаме ли ние право зарадъ народа си да убиемъ нѣкого!“ За народа си можешъ да убиешъ нѣкого, но за Бога нѣмате право да убивате. Слѣдователно, за вашия народъ ще го осждите, а заради Бога ще го оправдаете. И въ бждеще ще кажете: „ние те осждаме за прѣстѣплението, което ти направи спрѣмо нашия народъ, но понеже ние имаме и другъ законъ за нашия Богъ, ще те оправдаемъ и ще те пуснемъ – ти си свободенъ.“

Този пророкъ, като е казалъ: „прави правете божитѣ пѣтица“, това трѣбва да се разбира, че тѣзи пѣтица трѣбва да ги направимъ прави въ себе си: прави пѣтица въ нашитѣ умове, въ нашитѣ мисли. Сега ние искаме да оправимъ вѣнъ свѣта. Слава Богу, ако идете въ Англия или Франция, тамъ има такива хубави пѣтица, че мязатъ на една отлична градина, и хубави автомобили вървятъ по тѣхъ. А българскитѣ пѣтица не сж толкова хубави. Наказанията на Франция и България, въпрѣки че пѣтищата на първата сж гладки, а на българитѣ не сж гладки, сж еднакви. Тѣ еднакво обиратъ и еднакво крадатъ, само че единиятъ ще открадне тѣй че нѣма да се забѣлѣжи веднага. По това се отличава западната култура. На западъ като открадне нѣкой нѣщо, слѣдъ 20 години ще го хванатъ, а българитѣ ще го хванатъ слѣдъ една година. Слѣдователно, българинътъ е профанъ, не е толкова културенъ да прикрие своето прѣстѣпление, и затова гърцитѣ казватъ, че е дебелоглавъ. А тази култура азъ я наричамъ византийска култура, това не е божествена култура, т.е. трѣбва да си признаемъ истината. Правото е право въ всички народи. Една благородна черта е такъва въ всички народи, въ всички общества и индивиди. Всички благородни черти иматъ божественъ произходъ, а всички лоши чер-

ти иматъ обратенъ производъ. Въ свѣта има двѣ велики учения: едното слиза отгорѣ, и другото възлиза отдолу. Едното течение е чисто божествено, а другото течение е човѣшко, то е течение на мисълта. И, слѣдователно, тия двѣ течения влизатъ въ насъ и всѣкога произвождатъ двѣ противорѣчиви влияния. Когато едното течение влѣзе въ насъ, ние станемъ буйни, гнѣвимъ се, мразимъ се, и цѣла анархия става въ насъ. Туй течение иде отъ центъра на земята. Другото течение, като дойде, внася миръ, съгласие, чисти мисли, благородни, възвишени желанія. Всички велики учители на миналия животъ, които сж разбрали закона на природата, всѣкога сж прокарвали тази велика истина: „прави правете пжтищата господни“. Тѣй вземете, божественото течение, то е въ съгласие съ природата, като влѣзе, душата има материали, съ които може да работи. Вие ще кажете, защо именно трѣбва да правимъ добро? Защото само въ това добро нашата душа може да намѣри онѣзи материали, съ които тя може да съгражда своитѣ тѣла; и когато туй земно течение почне да взема надмощие въ насъ, произвожда два противоположни резултати въ човѣшкия организъмъ. Ако дѣйствува на физическото тѣло, човѣкъ почва да съхне, съхне, и стане сухъ като чирозъ и най послѣ си замине. А другиятъ резултатъ е обратенъ – човѣкъ почне да тлѣстѣе, тлѣстѣе и послѣ пакъ краятъ е единъ и сжщъ – пакъ смъртъ. Туй течение е просто едно натрупване отъ вѣнъ, натрупване на материя, докато човѣкъ се сломи. А другото течение, което иде отгорѣ, организира нѣщата. Тази материя е пластична и остава у човѣка толкова колкото му трѣбва за развитието му. Сега, за да могатъ да останатъ тия двѣ течения, учителитѣ на миналото сж прѣпоръчвали нѣкои методи, а съврѣменнитѣ християни, мохамедани, будисти и др. сж забравили какъ да регулиратъ тия течения. Постѣтъ е за регулиране на тия двѣ течения. А сега сж турили поста, за да се спаси човѣкъ. Нѣма какво да се спасява, постѣтъ никога не спасява! Казватъ: „да изсъхне човѣкъ“. Като изсъхнешъ, ще оглупѣнешъ. Чудна работа, човѣкъ трѣбвало да изсъхне, „за да мяза на светия“. Е хубаво, ако вашиятъ конъ изсъхне и го впрѣгнете въ колата, каква работа може да свърши, ако вашата ябълка изсъхне и т.н., тукъ нѣма никаква философия. Слѣдо-

вателно, нѣмате право вие да измжчвате тѣлото си, нѣмате право да измжчвате ума си, нѣмате право да измжчвате сърцето си. Имате право да хармонизирате ума си, имате право да хармонизирате сърцето си, имате право да хармонизирате тѣлото си. И ако този постъ вие си го налагате като една диета само за хармонизиране на душевнитѣ си сили, вие сте въ права посока, т.е. да регулирате теченията въ васъ и да ги използвате. Крайниятъ постъ, крайното въздържание е родило обратниятъ процесъ лакомството. Крайното лакомство и неяденето сж два противоположни полюси. Казвате: „човѣкъ се родилъ да яде и да пие“. И вие сте на кривата посока: човѣкъ не се е родилъ на земята да яде и да пие. Той трѣбва да яде съ любовъ, и тогава ще знае защо яде. Ние трѣбва да знаемъ защо ядемъ. Азъ и другъ пжтъ съмъ запитвалъ днешнитѣ хора, защо трѣбва да ядемъ и защо 3 пжти на день трѣбва да ядемъ: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Трѣбва да си обяснимъ защо. Отговарятъ: „е, тѣй е останало отъ дѣди и прадѣди“. И всичкитѣ наши вѣрвания сж все отъ дѣди и прадѣди. Книги е имало, така било писано, това, онова. За съврѣменнитѣ културни хора тия твърдения не важатъ. Ако ние вѣрваме, ние трѣбва да обосновемъ нашата вѣра. Защо вѣрваме? Да сме готови да дадемъ единъ разуменъ отговоръ, на какво се базира вѣрата ни, трѣбва да имаме здрава основа, за да сме готови да дадемъ единъ разуменъ отговоръ. Казватъ: „трѣбва да имаме едно вѣрую“. Защо? Новата наука, новото божествено учение поставя всичкитѣ нѣща на единъ великъ вжтрѣшенъ опитъ. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате, не вѣрвайте въ него. Можешъ да вѣрвашъ въ истината, туй, което е опитано, въ него може да се вѣрва. А сега въ насъ сж натрупани толкова суевѣрия, въ какво ли не вѣрваме? Сега нѣкоя баба вѣрва въ магията, а всички учени се смѣятъ. Но колко учени хора има, които вѣрватъ въ по-вече глупости, отколкото бабата! Ученитѣ вѣрватъ, че човѣкъ ще остарѣе и умре, понеже туй е законъ въ природата. Туй е вѣрване на бабата. Казватъ: „законъ има въ природата, човѣкъ расте, развива се и най-послѣ трѣбва да умре“. Подлежи ли туй умирање на опитъ? Кой отъ тия учени хора е опиталъ какво нѣщо е смъртъта? Опитватъ тѣ, че пу-

лсътъ спира. Но азъ мога да направя да спре човѣшкото сърце и слѣдъ 24 часа пакъ да живѣе човѣкътъ. Тѣ казватъ, че като спре сърцето, човѣкъ умира. Не е така. Може да прѣстане една дѣятелность, а да остане вжтрѣ една по-тънка дѣятелность, която дѣйствува. Нека вземемъ единъ простъ примѣръ: вземете една машина. Каквато и да е тя, която функционира по желѣзната линия. Най първо машината е студена, седи като една грамада. Слѣдъ туй една малка топлина се появява въ нея, слѣдъ туй почва едно бухтене, колелетата се въртятъ и гледате прѣзъ цѣлия день тази машина оживѣва. Вечеръта машината умре, а на другия день пакъ оживѣва. Какво показва това? Това е само смѣна на енергията, нищо по вече! И когато нѣкой говори за смъртъта, ние ще му кажемъ, че смъртъта не е нищо друго освѣнъ смѣняване на енергията въ природата отъ едно състояние въ друго. Когато човѣкъ прѣстане да функционира на физическото поле съ грубата материя и влѣзе да функционира въ другия свѣтъ, дѣто материята е по-ефирна, по-деликатна въ своитѣ трептения, онѣзи, които не разбиратъ закона, казватъ: „заминалъ си, хайде да му занесемъ тѣлото“. И по този начинъ хиляди и хиляди хора има, които сж заровени живи.

„Прави правете божиитѣ пжтища“ — тия пжтища, които отъ памти-вѣка, отъ когато Богъ е създалъ настоящия свѣтъ и е вложилъ тия закони, които ние трѣбва да изучаваме. Сега азъ трѣбва да аргументирамъ, да ви докажа, има ли Господъ или не. Азъ ще ви докажа съ два най-силни аргументи, противъ които човѣкъ не може да устои. Тѣ сж като бомби. Кога човѣкъ трѣбва да яде? — Когато е гладенъ. Ами кога не трѣбва да яде? — Когато е ситъ. Кога трѣбва да пие? — Когато е жаденъ. А кога не трѣбва да пие? — Когато се е напилъ. Който не вѣрва въ Бога, е ситъ. Който вѣрва въ Бога, е гладенъ. Слѣдователно, безвѣрниците, това сж хора наситени. Тѣ казватъ: „ние сме сити, този Господъ, когото сж ни проповѣдвали до сега, малко умоветѣ ни да го смелятъ“. Тия безвѣрници, азъ ги наричамъ — това сж сити хора. „Едно врѣме и ние бѣхме като васъ“. Срѣщатъ се единъ гладенъ човѣкъ и единъ ситъ и спорятъ, за какво? Задавайте въпроса както трѣбва: приятелю, ситъ ли си? — Ситъ съмъ. „На работа!“ Гладенъ си, иди на ядене. Прѣвеждамъ: ти си

ситъ, нѣмашъ нужда отъ вѣра, азъ съмъ гладенъ, имамъ нужда отъ вѣра. Слѣдователно, всички, които трѣбва да вѣрватъ, сж гладни хора, а които не трѣбва да вѣрватъ, сж сити хора. Но законъ е въ природата, че става смѣна: гладнитѣ ще станатъ сити, а сититѣ ще станатъ гладни. Слѣдователно, слѣдъ врѣме като се завърти това колело, безвѣрницитѣ ще станатъ вѣрващи, а вѣрващитѣ – безвѣрници. Е, каква нужда има сега, тия хора да ги убѣждавамъ, има ли Господъ или нѣма. Нѣма какво да ги убѣждавамъ. И всичкитѣ свещеници сега се сърдятъ. Има два вида безвѣрници въ свѣта. Азъ говоря въ прямъ смисълъ. Ще ви обясня, защо не правите прави пжтищата божии. Има благородни безвѣрници или човѣкъ ялъ и е доволенъ отъ яденето си и казва: „отличенъ обѣдъ!“ А другъ, слѣдъ като се наяде, недоволенъ е, критикува жена си, нѣщо му е лошо на стомаха, ялъ, ама не му е паднало на сърцето. Два вида безвѣрници има: еднитѣ сж внѣ отъ църквата, а другитѣ сж вжтрѣ въ църквата. Външнитѣ сж благородни, а другитѣ безвѣрници, това сж само проповѣдници, ама не казватъ, че сж безвѣрници, тѣ лицемѣрствуватъ. Цѣла редица отъ данни има, че тѣ не вѣрватъ. Азъ имъ казвамъ: „и вие сте сити, само че не сте яли добръ“. Единъ православенъ попъ веднажъ ми каза: „отъ този тамянъ до тукъ ми е дошло! За 100 години не искамъ да му помириша миризмата: на умрѣло ида, тамянъ кадя, дѣте се роди, пакъ тамянъ, водосвѣтъ нѣйдѣ има – тамянъ, и главата ми се напѣлни: дѣца се родили, умрѣли, водосвѣти, маслосвѣти, искамъ да се освободя отъ този тамянъ“. Ще кажете: „аа, безъ тамянъ не може“. Друго, друго означава този тамянъ: безъ една благородна мисълъ не може, а безъ тамянъ може. А онзи вжтрѣшенъ тамянъ, който означава човѣшката мисълъ, безъ нея не може. Слѣдователно, тази кандилница означава ума, тя означава човѣшкото сърце, въ което гори божествения огънь. Тамянътъ вѣзлиза на горѣ къмъ Бога, за да отвори цѣлата вселена, цѣлия космосъ. Това значи да кадимъ, да знаешъ защо свѣтътъ е направенъ, защо вѣрвашъ, и да слушашъ Бога, то е правото вѣрване. А сега ще кажатъ: „ела и вижъ какъ хубаво знае нашиятъ свещеникъ да кади, той има особенъ начинъ за кадене“. Да, казвамъ, той знае какъ да мърда кандилницата, а не знае какъ да мърда

ума си. Това не е упрѣкъ, азъ говоря за една велика истина. Ума си трѣбва да знаемъ да мърдаме. И всинца васъ, моитѣ приятели, азъ искамъ да освободя отъ едно заблуждение. Въ този животъ за мене нѣма компромисъ. Или вѣрващъ или не вѣрващъ, или ситъ или гладенъ, срѣдна линия нѣма. И тогава, ако сте безвѣрникъ ще ви хвана за ржката и ще ви питамъ: доволенъ ли си отъ яденето? – Доволенъ съмъ. – Хубаво, добъръ безвѣрникъ си. А другиятъ ще каже: „наядохъ се, ама не съмъ доволенъ“. Лошъ безвѣрникъ си. Тогава и гладнитѣ хора, и тѣ сж на двѣ категории: който дойде гладенъ и пакъ е кротъкъ, смиренъ, очаква да яде, казвамъ: ти си единъ отъ добритѣ гладни. А другиятъ стои намръщенъ, казвамъ: лошъ гладенъ човѣкъ си. Тѣй щото лошитѣ гладни ставатъ лоши сити, тѣй, лошитѣ вѣрващи ставатъ лоши безвѣрници, добритѣ вѣрващи ставатъ добри безвѣрници. Слѣдователно, отъ вѣрващитѣ сж излѣзли безверницитѣ, и безвѣрникътъ е плодъ на вѣрващия. Ето една философия, нали? И като видя единъ безвѣрникъ, казвамъ, дали е излѣзалъ отъ добритѣ вѣрващи или отъ лошитѣ вѣрващи.

Сега да се поспра и да направя една малка диверсия на моята мисль – зная, българинътъ, изобщо, ако му кажешъ една мисль, дълбока, философска, той или ще се отвлѣче или ще заспи. Умътъ му не може да издържи една силна мисль. Та за това ще направя една диверсия съ единъ разказъ изъ римскитѣ врѣмена, пакъ въ врѣмето на Нерона. Нѣкой-си благороденъ патриций, който се наричалъ Иверций, благороденъ и високо образованъ запознава се съ една вдовица, римлянка, която имала едно малко момиче, но по естество той ималъ голѣмо отвръщение къмъ женитѣ – обичалъ женитѣ, но не обичалъ жени да го пипатъ, и при всѣко докосване отъ жена, като че съ огънь сж го попарвали. Този Иверций се запознава съ учението на тогавашнитѣ християни и рѣшава да посвети живота си на новото учение и споредъ тогавашния обичай рѣшилъ да иде въ пустинята да прѣкара въ съзерцание, въ съсрѣдоточение на своя умъ, да намѣри божественитѣ истини т.е. да опита, има ли такъвъ живъ Господъ или не, и може ли този Господъ на опитъ да го види.

Когато ние кажемъ може ли да видимъ Господа, евангелиститѣ казватъ: „Бога никой никога не го е

виждалъ". Не, не! Слѣпитѣ хора не сж го видѣли, а всички хора, на които очитѣ сж отворени, сж го видѣли. поне единъ пжть въ годината. А който е писалъ евангелието, взелъ е само този стихъ: „Бога никой никога не го е виждалъ“, а е извадилъ тия думи: „Бога никой никога не е виждалъ въ своето невѣжество“, понеже Богъ не е на невѣжитѣ, на слѣпитѣ, а Бога всѣки го е видѣлъ, който има знание, божествено знание. Ако е православенъ, ще каже: „Господъ е толкова святъ и чистъ, че ние, грѣшнитѣ хора, сме недостойни да го видимъ, но чрѣзъ нѣкой правовѣренъ, светия, свещеникъ, той да се помоли заради насъ, че дано Господъ да се смили“. И затуй сме дошли до този жалъ, защото пращаме при Господа все такива нескопосници. Ще ви приведа единъ примѣръ. Единъ учителъ се влюбва въ една мома, учителка, но за да узнае дали тя ще се ожени заради него, праща единъ свой ученикъ да види, да говори съ нея. Отишълъ ученикътъ, хвалилъ тамъ своя учителъ, хвалилъ го, но тя се влюбила въ ученика и му казала: „защо не ми говоришъ за себе си, ами за своя учителъ?“ И ние пращаме все нашитѣ ученици при Господа, да ни уредятъ работата. И най-послѣ ученикътъ се оженилъ за момата, а учителътъ останалъ на понедеѣльникъ. Това е единъ фактъ. И ние като пращаме сватове, тѣ сж уредили работитѣ си, а ние оставаме съ въпроса, дали има Господъ или не. Самъ ще идешъ, ако искашъ да се женишъ. Иди, срѣзни се съ момата, не ти трѣбва никакъвъ сватъ. Сватоветѣ, това сж най-лошитѣ хора на свѣта. Е, дошли да сватосватъ, ще кажатъ това, ще говорятъ, което не е, ще въздигнатъ момъка до небето и ще въздигнатъ, момата до небето. И послѣ като не се разбиратъ, ще кажатъ: „е, туй трѣбваше да направимъ и тѣ да се научатъ на нашето учение“. И всичкитѣ религиозни учения все тия лѣжи ги турятъ на изборъ. Основно задайте вие на единъ религиозенъ човѣкъ въпроса: ти вѣрвашъ ли въ Бога? Той нѣма да ти отговори направо, а ще каже: „чакай да видя, какво е писалъ еди-кой-си“. Зная, туй съмъ го училъ, ама ти кажи. „Е, трѣбва да видя окултизмътъ какво казва, какъ говори еди-кой-си“. Науката знае тия работи, но ти, твоятъ личенъ опитъ какъвъ е. Имашъ ли личенъ опитъ? Той, за да не се издаде, ще си помисли малко, какво да отговори. Азъ

зная, че той нѣма никаква опитностъ, ако го запитамъ да каже чистосърдечно. Единъ г-нъ дойде при менъ въ моята стая и ми задава единъ такъвъ въпросъ: „слушай, ти като на твоитѣ слушатели да не ми говоришъ, да не мислишъ, че съмъ такъвъ глупакъ, да ме убѣждавашъ, не искамъ да ме убѣждавашъ, но ти опитностъ имашъ ли, туй което проповѣдавашъ, тѣй ли е или само така залъгвашъ хората?“ Казвамъ, азъ ще ти кажа сега: направихъ му единъ опитъ въ какво азъ вѣрвамъ, и като направихъ опита, казвамъ му: „вѣрвашъ ли въ Господа?“ — „Вѣрвамъ.“ Туй, което проповѣдвамъ, е една велика истина и ти можешъ да я опиташъ, тѣй както азъ съмъ я опиталъ. И като опиташъ тази велика истина, въ ума ти ще стане единъ великъ прѣвратъ, че ти може да слугувашъ на всички хора съ съзнание, и душата ти и сърцето ти ще бждатъ радостни. Казвамъ и на васъ: вие можете да направите този опитъ. Нѣкои сж го направили, но още се спиратъ, мислятъ: „ние сме грѣшници и Господъ нѣма да ни приеме“. Този Господъ, когото азъ проповѣдвамъ, много обича грѣшниците, като ги погледне, Той се усмихне и имъ изпрати своитѣ лжчи. Този Господъ, когото азъ ви проповѣдвамъ, особена слабостъ има къмъ грѣшнитѣ хора, обича ги, разбирате ли? Азъ го наричамъ Господъ не на праведнитѣ, а Господъ на грѣшнитѣ хора, Господъ на безвѣрниците.

„Прави правете пжтищата господни“. Ние оставихме Иверций, той си отиде. Рѣшава се сега да иде той въ пустинята, да изучава туй учение. 20 години живѣелъ тамъ. Но това малкото момиченце като израстнало, имало особена слабостъ къмъ Иверций, и се рѣшава да отиде да го намѣри. Но тази млада мома знаела, че той ималъ голѣмо отвращение къмъ женитѣ, и рѣшава да вземе мжжка форма. Облича се тя като единъ младъ момъкъ, който бѣга отъ свѣта и иска да се посвети на християнството. Макаръ че 20 години служелъ Иверций на Бога, провидѣнието го заслѣпило той не можалъ да я познае, че е жена и я считалъ отъ сжщия полъ, както него. Той ѝ казвалъ: „ти трѣбва да се пазишъ отъ женитѣ, понеже тия жени може да ти създадатъ, на тебе, младъ момъкъ, най-голѣмитѣ главоболия“. — Да, да, казвала тя, азъ зная и ще туря учението ти на сърцето си и ще изпълня твоето учение. Но, очудвалъ

се той, когато дохождала нѣкоя жена или мома, той билъ особено веселъ, т.е. тя ще се приближи, ще хване момата за ръка, ще я цѣлуне, ще я прѣгърне. Вечерята Иверций пакъ ще я повика: „Ти ме тургашъ въ голѣмо изкушение, такива работи не трѣбва да правишъ, тия хора, които идатъ при менъ, ще видятъ, ти си младъ момъкъ, не трѣбва да цѣлувашъ момитѣ, или трѣбва да изправишъ поведението си, или азъ трѣбва да бѣгамъ“ — „Моля ти се, учителю благи, азъ имамъ една слабостъ къмъ женитѣ, като ги цѣлувамъ, може да изкореня тази слабостъ“. — „Дано Господъ ти помогне да изкоренишъ тази слабостъ“. Питамъ: този Иверций ималъ ли е много право разбиране за човѣшкото естество? Ако този фиктивенъ момъкъ цѣлувалъ тия моми, каква пакостъ прави? Я ми кажете? Никаква пакостъ не прави.

Сега вториятъ примѣръ, който ще ви приведа, той е отъ класическитѣ врѣмена. Азманъ-Тура се наричалъ този великъ учителъ на бѣлата ложа. Азманъ-Тура ималъ двама ученици. Но тукъ и двамата ученици вече сж момци, т.е. не ученици привидни само, жена облѣчена въ мъжки дрехи. Вториятъ се наричалъ Вимерсиде. Той се влюбилъ въ една мома, безъ да знае учителътъ му, а това въ тия врѣмена било забранено, на всички ученици, които слѣдватъ тази школа, влюбване въ този смисълъ, както сега ние разбираме, било забранено. На тия двама ученика той е разчиталъ много, и искалъ да прѣдаде своитѣ знания и да ги направи наследници въ бждеще. Това било въ онази епоха, когато той е искалъ да направи единъ опитъ за подмладяване, възстановяване на своята енергия. Повикалъ двамата си ученика, имало извѣстна стаица, тамъ да направятъ опита, ще влѣзатъ и на двамата дава имъ една течностъ. Тѣ трѣбвало да я разреждатъ и да я турятъ въ стаята отъ вѣнъ. Нѣма да ви разправамъ какъ ставатъ тия нѣща. Но той искалъ да ги изпита, той подозиралъ каква е работата. Възлюбената на едногото отъ тѣхъ била болна, и въ ума си той вложилъ да употреби това за благо на своята възлюблена.

Питамъ сега, имате два морала: едно задължение къмъ своя учителъ, а другото — влѣчение къмъ своята възлюблена. Какъ бихте рѣшили въпроса? Има ли право той да излъже своя учителъ за благо на своята въз-

люблена? И опитътът на Азманъ-Тура излъзналъ несполучливъ. И съврѣменнитѣ християни мязатъ на този Вимерсиде. Тѣ сж взели божието благословение и сега на земята го употребяватъ, ядатъ и пиятъ. Да, ядатъ и пиятъ, но смъртъта, възмездието на кармическия законъ, постоянно иде. Азманъ-Тура постоянно прилага закона, че всѣки единъ човѣкъ ще пожъне плода на своето вѣрване, плода на своитѣ дѣйствия и казвамъ, че нашитѣ пжтища, най-първо, трѣбва да бждатъ прави. Ако този ученикъ бѣше вѣренъ къмъ своя учителъ, добръ щѣше да стори: този учителъ разбра сърцето му. Той не искаше учителятъ да помогне на неговата възлюблена, той искаше да лицемѣрствува, самъ да ѝ помогне и да покаже, че той е единъ великъ авторитетъ.

Сега казватъ: „простъ попъ не искамъ да стана, поне владика“. И майката казва: „расти, синко, владика да станешъ съ патерица“. И ако не попъ, поне архимандритъ да стане. Това е най-долниятъ моралъ, който съществува въ свѣта. Ако човѣкъ влиза въ църквата, да стане владика, да стане архимандритъ или другъ, той нѣма нищо общо съ божествената истина. Прѣди всичко, той трѣбва да влѣзе въ църквата, за да намѣри Божествената Истина, да служи на Бога, да стане като едно дѣте, и казва Христосъ: „Царството Божие е за дѣцата, ако не станете като дѣцата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. И днесъ всички питатъ: „защо младитѣ бѣгатъ отъ църквата?“ Защо да не бѣгатъ отъ църквата? И по-вече бѣгане ще има отъ църквата. Сега нѣкои, които ме слушатъ, казватъ: „туй не е за доброто на българския народъ“. Питамъ: вашитѣ възгледи, които имахте до сега, бѣха ли за доброто на вашия народъ? Прѣди хиляди години – азъ прѣди хиляди години не бѣхъ тукъ – сравнете прѣди 1,000 г., 800 или 500, ако България е била по добра отколкото сега, азъ съмъ готовъ да оттегля думитѣ си. Учение, което почива на патриотизма, ще се разруши, то не почива на здрава основа. Обществениятъ патриотизъмъ трѣбва да почива на абсолютнитѣ истини. Патриотизмътъ трѣбва да почива на Божествената Велика Любовь, трѣбва да почива на Божествената Велика Мждростъ, да бжде обоснованъ на единъ вжтрѣшенъ законъ. И намъ ще кажатъ: „ние сме българи“. Не! Прѣди всичко ние сме хора, човѣци, които мислятъ, слѣдъ

това сме българи. А сега искате да ни убѣдите, че вие сте българи. Е, тогава, ако вие сте българи, България трѣбва да бжде най-великиятъ народъ въ свѣта. Не е така. Азъ нѣмамъ нищо противъ никой народъ, животътъ имъ не намирамъ, че е лошъ, но едно нѣщо липсва на хората: липсва имъ Любовь. Пакъ ще ми кажете: „е, тази Любовь“. Да, да, азъ ще ви проглуша съ любовта! *Вижъ, като дойде до закона на любовта, азъ ще направя насилие!* Азъ съмъ намислилъ да ви разруша и кжщитѣ. Защото, ако не се разрушатъ вашитѣ кжщи, вие ще измрете въ тѣхъ, а като ги разруша, ще влѣзе слънцето и ще бждете свободни. Гробътъ не е ли една кжща? „И ще се разпукатъ гробищата, и мъртвитѣ ще излѣзатъ навънъ“. Сегашнитѣ кжщи и църкви трѣбва да се разпукатъ, съвършено да се разпукатъ, азъ разбирамъ вжтрѣ, въ вашитѣ убѣждения, които сж напластени отъ хиляди години, вашитѣ теории трѣбва да се разпукатъ и да влѣзе божествената свѣтлина и топлина, да разтопи този ледъ, който ви е сковалъ. Вие все сте недоволни, и учени и богати. Защо?

И тогава ще кажете: въ свѣта има единъ Господъ, който е милостивъ, всемждъръ, Господъ на Любовьта, който обича грѣшнитѣ, великъ учителъ на невѣжитѣ. Когато нѣкой е невѣжа той е готовъ да го учи. И всѣки единъ, който се нуждае отъ неговата свѣтлина, Господъ му е много приятно, когато ние излѣземъ, каквито сме, да ни огрѣе. Казва нѣкой: „не те ли оскърбяваме?“ — Не, менъ ми е много приятно, когато се грѣешъ на моята свѣтлина, и менъ ми е приятно, когато те пека. Тѣй чета азъ въ божествената книга. И най-напрѣднатитѣ, като дойдатъ слѣдъ менъ, и когато вие влѣзете въ божествения пжтъ, ще разберете, че туй е Господъ. А сегашниятъ Господъ, знаешъ ли на какво мяза? Азъ ще ви приведа онзи анекдотъ, дѣто сж направили студентитѣ въ една колегия въ Америка. Искали да опитатъ единъ професоръ, колко е ученъ, той билъ отличенъ зоологъ. Всички студенти направятъ единъ брѣмбаръ, взиматъ 10—20 части отъ разни бубулечици и направятъ една особена бубулечица. Избиратъ комисия, отиватъ при него и му казватъ: „Г-нъ професоре, намѣрихме единъ особенъ специментъ, молимъ ви, понеже сме невѣжи, да ни кажете, да ни освѣтлите върху него“. Той го разгледалъ и казалъ: „жмбжкъ“!

„Момчета, това е ваша измислица, такъво нѣщо Господь не е направилъ“. Та и ние сега „жмбжкъ“ правимъ. И който не знае, казва: „особена пеперуда е тя“. Да, за невѣжия е особена, а за учения професоръ е „жмбжкъ“. Кажете: това не е сжщността. Когато въ вашето сърце влѣзе любовта, Божията Любовь, тогава по особенъ начинъ ще разбирате истината. Сега за да обясня, ще ви дамъ какъ можете да намѣрите тази истина. Дѣ се раждатъ противорѣчията? Да кажемъ, азъ имамъ единъ отличенъ палатъ и ви приемамъ, но стаята ми е толкова малка и има само единъ малъкъ прозорецъ, който гледа къмъ изтокъ. Може да туря единъ да види слънцето, двама, а другитѣ не може да го видятъ, а вѣнъ чакатъ 200 души и ще се роди едно съревнование. „Защо този да е при прозореца, а не другъ“, и ще почне едно мушкане: ти ли си правъ или не. Азъ имъ казвамъ: имамъ една нова философия, дѣто нѣма мушкане. Този прозорецъ ще го махна. „Ама безъ прозорецъ не може, ние ще гледаме слънцето отъ прозореца“. Това не е наука! Това е наука на мушкане. Но ако азъ ви нареди вѣнъ въ двора на палата и ви нареди на разстояние по 10 метра единъ отъ другъ, всички 200 души може да се наредятъ да го гледатъ, и пакъ ще има достатъчно празно пространство за още толкова. А сега насъ ще ни турятъ въ църквата и ще ни кажатъ: „само отъ тукъ може да гледате слънцето“. Да, „жмбжкъ“, тия лъжливи теории трѣбва да ги изхвърлите и да знаете, че ние сме чада на живия Господь. И тѣй е писано въ кодекса: „на умнитѣ, на онѣзи, които ме познаватъ, които ме любятъ, азъ ще имъ се изява, и ще имъ дамъ всичкото благословение“. Въ сегашното човѣчество най силнитѣ души, най-мощнитѣ души сж въплѣтени въ бѣднитѣ хора. Въ богатитѣ хора сж хилавитѣ души. Между бѣднитѣ има герои, тѣ побѣждаватъ, а богатитѣ, които иматъ всички условия за живота, слизатъ на долу, защото сж слаби души. И нашето учение не е на богатитѣ, не е и на ученитѣ, защото между ученитѣ не се намиратъ най-силнитѣ души. Нѣкой ученъ запитайте го, има ли Господь или нѣма? Той нѣма доблестъта да каже, знае ли или не, а ще каже: „е, науката това още не го е доказала“. Не науката, а ти си професоръ, учишъ другитѣ хора, този е сжщественъ въпросъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да поз-

нава Бога! Нищо повече! Всъко едно сщество, най-първо, тръбва да е запознато съ слънцето, за да има свъжа мисълъ, А ние можемъ ли да имаме една свъжа мисълъ, безъ да познаваме Бога? Не е така, това е една квадратна лъжа, квадратна лъжа! Всъки единъ отъ насъ може да види Бога, да се разговори съ Него, да живъе съ Него, да работи, и всички благословения ще дойдатъ, и да тръгне къмъ този великъ свѣтъ. „Кога?“ Цѣлата вѣчностъ е на ваше разположение. Най-първо, ще се освободите отъ мисълъта, че има смъртъ. Туй може да бжде днесъ, утрѣ, слѣдъ една година, слѣдъ 10, 20 години, хора, които мѣратъ врѣмето, сж хора смъртни, а ние не мѣримъ врѣмето. Добъръ е Господъ и за насъ, защото, ако не въ този животъ, въ другия, петия, шестия, но нека всъко нъщо дойде на своето врѣме.

„Прави правете божиитѣ пжтища“, тия пжтища, които Богъ е направилъ за насъ. Той ще дойде да освободи нашитѣ души. И азъ искамъ вашитѣ души да бждатъ свободни отъ лъжливата идея за смъртъта, свободни отъ лъжливитѣ понятия, че си смъртенъ. Много свободни тръбва да бждете. Мислете право. Всъки да каже: „азъ видѣхъ Господа“. И азъ ще питамъ: Господъ кога го видѣ, когато изгрѣваше или когато залѣзваше? Сега ще кажете: „тѣзи сж поклонници на слънцето“. Не, не, туй слънце го гледатъ хората и пакъ не се оправятъ. Но който е видѣлъ онова слънце веднажъ, той никога нѣма да го забрави! Въ неговото сърце ще трепти такъва свѣтлина и топлина, която ще го прѣобрази. И той като се върне отъ този изгрѣвъ, вие ще го познаете. И сега врѣмето наближи, изгрѣвътъ иде. Великъ изгрѣвъ иде! Азъ искамъ вие всички да бждете готови и на мѣстото си. Кога иде слънцето? Сега пакъ нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ето една мистификация. Въ насъ мистификация нѣма, тайни нѣма. Тайнитѣ сж за глупавитѣ хора. Ние искаме да направимъ всички нѣща разбираеми за хората. И, слѣдователно, нѣщата, истината е всъкога една и всъки може да я узнае. А лъжата всъкога е тайна и никой не може да я узнае. И тогава казватъ: „да изучаваме тайнитѣ на природата“. Да изучаваме не тайнитѣ на природата, не тайнитѣ на живота, на свѣта, а живитѣ истини въ природата. Азъ твърдя: да изучаваме великия животъ на

живата природа, да дойдемъ въ контактъ съ нея, да работимъ съ този Господъ, който сега работи. И сега нѣкои ще кажатъ: „дошло ли е врѣмето?“ За умнитѣ врѣмето е дошло, а за глупавия още нѣма да дойде. За гладния врѣмето е дошло, а за сития още нѣма да дойде, за жадния врѣмето е дошло, а за онѣзи, които не сж жадни, слѣдъ хиляди години ще дойде. Който отъ васъ е гладенъ, врѣмето за него е дошло, врѣмето е сега, слѣдъ 1/2 ч. ще имате или закуска или обѣдъ. На сититѣ Господъ дава лопата и мотика, тамъ далечъ на лозето, по кжщитѣ, всички на работа!

„Прави правете божиитѣ пжтища“. Азъ не правя упрѣкъ, но казвамъ, врѣме е за всички. Всинца попове безъ разлика, евангелисти, да знаятъ, че въ свѣта има единъ Господъ, който призовава всички хора да живѣятъ въ братство. Този е правиятъ пжтъ – въ братство, въ сестринство. Тѣй казва божествениятъ гласъ, който идва отгорѣ. И той говори въ вашитѣ сърца тази истина. Азъ не ви говоря нѣкаква мистификация. И азъ виждамъ колко сте доволни. Има ли по-хубаво нѣщо отъ това, да срѣщнешъ брата си или сестра си, да те прѣгърне, да ти даде тази братска или сестринска цѣлувка. То е най-великото, най-благородното въ свѣта. И ако азъ прѣведа тия форми на братство и сестринство въ втора и трета степенъ, ще кажете: „ето друга мистификация“. Хайде, ще ги оставя тия степени, ще оставя въ първа степенъ тия братства.

„Прави правете божиитѣ пжтища.“ И кажете: „азъ видѣхъ ли Господа?“ – Не съмъ. Не казвайте: „Е, нѣма да го видя“. Не! Кажете тѣй: „Азъ ще направя всичко, всичко ще употребя, но ще видя Господа, ще го видя този Господъ, искамъ да ми проговори, една дума да ми каже“.

Ще го видите и ще ви каже тази дума и въ васъ ще стане единъ прѣвратъ. И вие ще минете отъ едно състояние въ друго. И ще придобиете умъ на единъ ангелъ. И ще кажете като слѣпия: „Слѣпъ бѣхъ едно врѣме, но сега виждамъ“. Невѣжа бѣхъ едно врѣме, но сега зная, зная, защото ме озари свѣтлината на онзи Богъ, и сега го познавамъ.

Тогова, Той е моятъ възлюбленъ, въ когото живѣя, движа се, сществувамъ и върша всичко.

„Прави правете божитѣ пжтища“, защото Господь иде!

Бесѣда, държана на 2.IV.1922 год. въ гр. София
ул. Гурко Турнѣ ферайнѣ 10 часа сутринѣта

Отрицателни и положителни черти на ученика

6 Школна лекция на общия окултенѣ класѣ,
4.IV.922 г. Вторникѣ 7.30–9.30 часа вечерѣта
ст. София. ул. Гурко Турнѣ ферайнѣ
7.30 ч.в.

Тайна молитва!

Ще направя нѣколко бѣлѣжки прѣди да дочетемѣ написаното.

Знаете какѣ ганосватѣ сждинитѣ. Виждали сте калайджи какѣ калайдисватѣ: турятѣ си краката, пѣкѣ изчистватѣ този сждѣ, за да може да хване калаятѣ. Безѣ да се очистатѣ, не може да се тури калаятѣ. Когато вие влѣзнете въ една окултна школа, тѣй ще турятѣ краката си, ще ви въртятѣ и докато не ви очистатѣ хубаво, калай не ви се туря. Има нѣкой възгледѣ у васѣ, които трѣбва да напуснете. Тѣ сж слѣдующитѣ: шестлавието. Това е едно животинско проявление у човѣка. Шестлавието ще го видитѣ у всички животни, то е въ птицитѣ, кучетата, конетѣ, воловетѣ. Когато кучето е шестлавно, то вдигне опашката нагорѣ, казва: „Азѣ не искамѣ да зная“. Когато паунѣтѣ иска да покаже шестлавието си, разпѣри опашката си: трр, трр, трр. Това е животинско проявление. И шестлавието е едно подобно животно. И ако въ ученика, който влиза въ една окултна школа, има това животинско чувство, очакватѣ го голѣми страдания. Т.е. страдания – той ще се сблѣсне съ една дѣйствителностѣ и като видятѣ хората неговитѣ слабости, ще почнатѣ да му се подиграватѣ. И съврѣменнитѣ хора страдатѣ, тази неврастения, която сега царува въ свѣта, тя се дължи повече на човѣшкото шестлавие. Търговецѣ билѣ, неговитѣ работи се разбъркатѣ, какѣ да помислятѣ хората, че е бѣденѣ човѣкѣ? И всички хора искатѣ да бждатѣ такива, каквито не сж. Религиознитѣ хора и тѣхѣ шестлавието ги е направило такива каквито не сж. Шестлавие-

то въ религията е внесло лицемърието. Лицемърието е родено отъ шестлавието: за да покаже той, че е шестлавенъ, че не е като другитъ хора, че е необикновенъ. Сега вие, влизате въ една окултна школа, дѣто свѣтлината е толкова голѣма, че всичкитъ ваши недостатъци тѣй ще хвърлятъ отгорѣ, че вие ще останете като нѣкоя попарена кокошка. Като ученици, ще знаете що е попарена кокошка, но не отъ мене, а отъ тия бѣли братя, които сж много добри, но който има шестлавие, тѣ могатъ да му оскубятъ задницата, че не ще може да си прѣдстави какъ е станало това. И тѣй, съ шестлавието, ако го много обичате, ще го оставите. Ако го много обичате когато влѣзнете въ школата ще го оставите отвѣнка като багажъ, гардеробъ има, ще платите, а щомъ свѣршите школата, ще си го вземете, може пакъ да си го турите, за свѣта е потрѣбенъ, но за школата абсолютно никаква потрѣба нѣма отъ него. И тѣй, шестлавието се проявява отъ ученицитъ. Почвате да питате: какъ мислите, азъ успѣлъ ли съмъ въ окултната школа? То е чисто шестлавие. Успѣлъ ли си! Туй може да го знаемъ още сега. Излѣзъ, дайте му цигулката - едно мжно парче, хайде изсвири го. Ако можешъ да го изсвиришъ, успѣлъ си. Ама: азъ разбирамъ отъ музика. Можешъ да разбирашъ теорията на музиката, но не знаешъ да свиришъ. Понѣкога е по-хубаво да свиришъ, отколкото да знаешъ само теорията. Хубаво е да знаешъ и двѣтѣ. И слѣдователно, всѣки пжтъ вие ще свирите, ако знаете да свирите. Послѣ питатъ нѣкой: Какъ мислите, дали ние сме усвоили любовта? Азъ сега мога много лесно да изпитамъ колко ви струва любовта. Нѣкой казва: Менъ ми гори сърдцето. Дай на този братъ хиляда лева сега. Въпросътъ е свѣршенъ. Дай на този братъ хиляда лева. Тѣй! Наведешъ ли си главата, надолу, въпросътъ е свѣршенъ. Той не знае да люби, нищо повече. Още хиляда и още хиляда и като се изпразни джоба му, ще каже: „Е, какво ще остане заради мене?“ Ако искате да остане нѣщо заради васъ, стойте отвѣнка. Ние искаме, като влѣзнетъ въ тази Божествена школа, да имате праздни каси, за да можемъ да туряме въ тѣхъ. Ако влѣзнемъ съ пълни каси, какво ще туримъ. Ние не искаме хора съ пжлни кесии. Свѣтътъ тѣрси пжлни кесии, а ние тѣрсимъ обратното. Ако вашитъ кесии сж праздни, елате, а ако ли

сж пжлни, ще кажемъ: погрѣшили сте. И тѣй, чувството на шестлавието и на лицемѣрието ще се пазите като огънь, защото освѣнъ че нѣма нищо да ви прѣдаде, но то ще ви смѣкне на тозъ животински уровеньъ, кждѣто знаятъ само да показватъ зжбитѣ си. Двама души като се срѣщнатъ, озжбятъ се: внимавай, азъ не съмъ отъ слабитѣ герои, но съмъ голѣмъ герой. Така е и съ кошката: като види нѣкой волъ, подскочи „хопъ“ то е шестлавно чувство. Волѣтъ като я бутне съ рогата, свѣрши се съ нея. Тя не разбира, тя мисли, че може да се бори съ единъ волъ. Но да се боришъ съ единъ волъ, иска се знание.

И тѣй, въ тази окултна школа вие влизате да знаете какъ да се борите съ рогата на вола. Защото ще срѣщнете духове отъ черната ложа, у които има знание. Знаете ли какво знание? Нѣкой пжтъ бѣлитѣ братя ходятъ въ тѣхнитѣ школи да се учатъ. Синоветѣ на този вѣкъ сж по-умни. И синоветѣ на свѣтлината трѣбва да се учатъ отъ синоветѣ на тѣмнината. Знанието, принципитѣ, и въ двѣтѣ школи сж едни и същи, но знанието еднитѣ го прилагатъ по единъ начинъ, а другитѣ го прилагатъ по другъ начинъ. Силитѣ, които дѣйствуватъ, сж едни и сжщи, нѣма раздвояване, но важно е приложението. Но едни сили може да се употребятъ по единъ начинъ – въ лѣво, а други по другъ начинъ – въ дѣсно. Прѣспокойно можемъ да почерпимъ поука, може да се учимъ, може да се научимъ нѣщо и отъ единъ черенъ братъ, дори и отъ черквата. Туй е казано сега между четири стѣни. Ако го кажете отвѣнка, ще ви изключатъ отъ всѣка черква. Разбирате ли? Туй не е символъ. Тѣй си говорятъ въ тази школа. Вие още не знаете произхода на чернитѣ братя, нали? И защо сж черни? Защото тѣ отидоха на лѣво, а другитѣ на дѣсно. Азъ нѣма да обяснявамъ, човѣкъ има лѣва ржка, има и дѣсна ржка. Защо? Двѣтѣ ржце не сж ли на мѣстото? За сега, ние употребяваме нашата дѣсна ржка, но било е време, когато лѣвата ржка е била на работа, а сега е дѣсната. Има ли грѣхъ сега, че човѣкъ има една лѣва ржка и една дѣсна ржка? Нѣма. Тия ржце сж точно на мѣстото си. Само че въ движението си, понеже посоката на лѣвата пжтека минава прѣзъ центъра на земята, а на дѣсната – прѣзъ центъра на слънцето. По това се различаватъ. Въ единия начинъ, вие ще слѣзнете въ

най-гъстата материя, въ най-голѣмото противорѣчие на живота, ще имате да се борите, ще се намали свѣтлината; а въ другия – ще минете въ най-рѣдката материя, ще минете прѣзъ центъра на слънцето, нѣма да се боите, и послѣ другъ ще ви прѣдпази.

Въ окултната школа любопитство не трѣбва да има. Любопитство не се позволява. Любопитството е за свѣта, тамъ се позволява. Едно дълбоко желание да учишъ, едно горѣщо желание, да ти гори сърдцето, да. Но простото любопитство не се позволѣва. Любопитството, и то е родено отъ щестлавие. И тѣй, ще имате желание горѣщо да учите, но любопитство, щестлавие, лицемѣрие и други тамъ черти, които сж отъ животинско произхождение или сж останали отъ низшитѣ култури, тѣзи качества не ни трѣбватъ. Сега, вие можете да кажете: тия работи насъ не сж доказани. Но вие още не знаете щестлавие какви пертурбации прави вжтрѣ въ човѣшкия организъмъ? Вие не знаете още послѣдствията на лицемѣрието, какви пертурбации прави то въ човѣшкото сърдце! Вие не знаете още любопитството какво произвежда! Ако бихте знаели послѣдствията, които се произвеждатъ отъ тѣхъ въ организѣма, вие не бихтѣ ги помислили.

Сега азъ не искамъ да влѣза въ противорѣчие съ вашитѣ чувства. Религиознитѣ си чувства ще си ги държите на друго мѣсто. Сега азъ говоря на ума ви, не на низшия, на висшия ви умъ. Сега ще мислите и ще чувствувате. Азъ не говоря и на вашитѣ сърдца. И нѣмамъ това за цѣлъ. Сърцата ви сж за васъ и за Бога, нали? На васъ ви трѣбва свѣтлина, трѣбва ви знание. А при туй знание ще придобиете мъдростѣта. А щомъ придобиете тази мъдростъ, вие ще знаете какъ да обработвате вашитѣ сърдца. Сега знаете отъ стария завѣтъ: „Сине мой, дай ми сърдцето си?“. То е единъ вжтрѣшенъ процесъ на битието. Процесъ, който въ бждаще ще се реализира. Той нѣма още обективно приложение, то има чисто субективно приложение. А за да се обработи туй сърдце, намъ ни трѣбватъ знания, велики знания ще кажа, за да може тия сили, които сж вложени въ нашето сърдце, да ги приготвимъ за бждещата култура. И сега въобще, всички религии се занимаватъ само съ сърдцето на човѣка. Всичкитѣ проповѣдници се стараятъ да произведатъ извѣстни ефекти, заплашвания

съ пъкъла, че има адъ, че има страдания. Но това сж пръчици на дѣца! На единъ ученикъ който влиза въ школата, ние не му показваме тояга, ние само казваме: ако вървите така, ще имате такива послѣдствия. Понеже вие имате такъвъ организъмъ, съ такива вещества, съ такива съединения, ако постъпите така, ето какви послѣдствия ще се явятъ въ организъма, ако ви е приятно, може да ги направите. Ученикътъ ще знае причинитѣ и послѣдствията, хубаво ще проучи своя организъмъ и своето сърдце. И тѣй, въ всинца ви трѣбва да има едно горѣщо желание да се учите. И когато влизате въ тази школа, ще се освободите по възможность отъ всичкитѣ възгледи: какво сте чели въ книгитѣ, какво съмъ казалъ азъ нѣкога, всичко туй искамъ да го прѣкарате. Знаете ли защо? Защото нѣкой пжтъ вие може да прѣкарате моитѣ думи прѣзъ гжстата срѣда на вашия нисшъ умъ и тогава ще имате едни разбирания, а може да ги прѣкарате и прѣзъ вашия висшъ умъ, тогава ще имате друго разбиране. И всѣко разбиране ще трѣбва да се приложи не въ бждаще, а сега. Но ще имате приложение, ще правите опити, малки опити, отъ които ще сждимъ. Азъ не ви казвамъ че нѣмате приложение, имате, но не тия окултни приложения. Вие ще имате едно специално приложение. Въ тази окултна школа ще имате начини, методи, да коригирате нѣкой ваши недъзи, които сжществуватъ, които сж остатъци отъ миналото. Сега нѣкой пжтъ вие може да се басирате: „тѣй е казалъ нѣкой ученъ човѣкъ“. Но онова, което е казано, ще се опита въ тази школа на опита. Въ нея всѣкога ще провѣрвявате тия нѣща, и ще сждите за казаното отъ резултатитѣ, които може да дадатъ въ васъ. Ако нѣмате туй разположение, ще се роди лицемѣрието и щестлавието. Послѣ, слабостъ на всички ученици е: нѣкой пжтъ ученикътъ мисли, че той знае повече отъ учителя си. Правилото въ бѣлата окултна школа е: ученикътъ никога не може да знае повече отъ учителя си. То е закона на бѣлата окултна школа. Христосъ казва: „не е ученикътъ по-горѣнъ отъ учителя си“. Почне ли той да мисли, че знае повече отъ учителя си – той е въ лѣво; и почне ли учительтъ да мисли, че той не е като ученицитѣ си, и той е въ лѣво. Единиятъ употребява знанието за себе си и другиятъ употребява знанието за себе си. А въ школата на всѣмирното

бъло братство всичко се употребява за Царството Божие, за въдворяване царството Божие на земята. А щомъ се въдвори, тогава всички ученици и учители ще иматъ най-добритъ условия да проявятъ своитъ знания и да създадатъ нѣщо по-хубаво въ този свѣтъ. Послѣ, друго искамъ: онѣзи, които идватъ сега въ школата, ще опитватъ волята си. Обиди ще има, но щомъ влѣзнете въ школата, вие трѣбва да се подигнете високо, да забравите за единъ часъ всички ваши обиди. Влѣзне нѣкой, погледне го, ще каже: този ме обиди. Не, не ще упражните волята си. Ако вие това ваше чувство – обидата – то е едно животинско чувство – ако не може да го потушите, вашата воля е слаба, нѣма да успѣете. Вие ще хванете този като кредиторъ, ще му кажете: „ще имашъ добрината да ме чакашъ единъ часъ отвѣнка, вѣнъ отъ приемната стая, азъ като излѣзна, ще ти платя“. Сега ние не искаме изведнажъ вашия животъ да го прѣвѣрнете. За единъ часъ да може да задържате едно ваше разположение вѣнка отъ вашата приемна стая. Може ли да го държите за единъ часъ, вие ще го задържите и за два, три, четири, петъ часа. Не може ли да го задържите единъ часъ, нищо не можете да направите. И когато влѣзнете въ една школа, ако не се съобразите съ това, винаги чрѣзъ закона на внушението, другитъ ще ви създадатъ тия прѣпятствия. Да кажемъ, между мъжетъ и женитъ стане нѣкакъвъ споръ, и двамата идатъ обидени въ школата. Но като влѣзете въ школата, вие мъже и жени не сте, тѣй мъже и жени нѣмаме. Тукъ имаме ученици. Отвѣнка вие сте мъже и жени, а тукъ сте всички души. Ние не признаваме мъже, жени, млади, стари, ние признаваме само ученици, които искатъ да придобиятъ Божествено знание и да го употребятъ за растежа на своята душа, напрѣждане на Царството Божие на земята. Туй признаваме. Сега ще кажетъ: туй много пжти е казано. Пакъ ви го казвамъ, и който не вѣрва сега въ тия мои думи, ние ще почнемъ опити. Туй трѣбва да го знаете, то не е заплашване, но сж закони, които трѣбва да се пазятъ. Азъ не казвамъ, че туй мѣсто е школа. Не, туй е едно ваше събрание. Отъ тукъ вие ще влѣзете на друго мѣсто, а школата ние можемъ да прѣместваме въ друга стая и въ трета, четвърта, пета. Този салонъ не е окултна школа. Даже ако направимъ специално здание и то нѣма да

е окултна школа. Сега вие ще кажете, понеже ние затворихме вратата, образувахме тази школа. Ние можем 10 пжти да затворимъ вратата, но това не е достатъчно. Азъ гледамъ на мнозина отъ васъ вратата сж всъ отворени. Външната врата тукъ е затворена, но вашата кжща е отворена, и постоянно има влизане и излизане. Ще затворите вратата и ще кажете: „За единъ часъ ще ни чакате, слѣдъ единъ часъ ние ще се върнемъ, сега сме заети, но слѣдъ единъ часъ сме на ваше разположение“. И първиятъ опитъ отъ васъ да го направитъ; сега да може въ школата, въ недѣля, като дойдете тукъ, ще се борите, борба се иска, голѣма борба ще имате, но трѣбва да побѣдите. Да не мислитъ като дойдете, ще измѣните туй състояние изведнажъ. Ние искаме да имате борба и въ тази борба да побѣдите. Нѣкой казва: да свѣршимъ, да пропждимъ този дяволъ навѣнка. Съ този дяволъ ти си ялъ и пилъ въ миналото, той ти е приятель. Приятель ти е! Ще му кажешъ: Приятелю, едно врѣме ядохме и пихме, но азъ разбрахъ, че яденето и пиенето разваля живота, азъ съмъ трѣгналъ въ другъ пжтъ, а ти като приятель, може ли да трѣгнешъ въ този новъ пжтъ? – Не мога. Тогава ти ще ме почакашъ за единъ часъ навѣнка, послѣ пакъ ще си поговоримъ“. Той, като приятель, ще ви послуша. И ще се научите: въ окултната школа не се позволява да обиждате никого! Нѣма да му кажешъ: ти си такъвъ. Не, не. Азъ ще ви приведа слѣдующия примѣръ, той е отъ епохата на християнството. Единъ отъ великитѣ Учители, запознатъ съ окултизмъ, слѣдъ като е прѣподавалъ дълго врѣме на своитѣ ученици тайнитѣ на туй учение, изпратилъ ги въ града да проповѣдватъ. Тия двама ученици срѣщатъ двама езически жреци и когато ги виждатъ, казватъ: е, синове на лукаваго, чеда на дявола, сатани, които развращавате свѣта... Тѣ се приближаватъ съ своитѣ бастуни и имъ пукватъ главитѣ, и тѣ се връщатъ съ пукнати глави. Жрецитѣ отиватъ при учителя, той излиза, че ги пита: „Приятели кждѣ сте ходили?“ – Какъ, приятели? „Защо? – Прѣди единъ часъ бихме двама отъ вашитѣ ученици. – Много добръ сте направили. Ученици наричамъ, защото тѣ сж чада на бѣлото братство. И когато Архангелъ Михаилъ билъ проводенъ за тѣлото на Моисея, не казалъ никаква зла

дума на дявола, а казалъ: „Господь да ти възбрани“. Но не казалъ никаква обидна дума. А сега вие имате слабостъ: нѣкой пжтъ, вие се наежите противъ дявола и по неговъ адресъ много работи казвате. Не, не, благородство се иска. Ще му кажешъ: „Ти си единъ отличенъ работникъ, тѣй разбирашъ, тѣй вършишъ“. Той е убѣденъ, той върва въ своето и иска да те убѣди по единъ начинъ, по другъ, трети четвърти, дава ти доказателство. Всѣки единъ лошъ духъ като дойде казва: „не бжди толкова глупавъ, всинца не могатъ да се по-добрать“. И даватъ доказателства. И тогава ти се убѣждавашъ и казвашъ: „Правъ си ти“. Обаче въ бѣлото братство има други доказателства, и ние трѣбва да докажемъ, че е тѣй.

Въ школата абсолютно ще има хармония. Никой лошъ духъ не може да ви смущава. Тѣ знаятъ закона какъвъ е и еднитѣ се учатъ и другитѣ се учатъ. То е законъ на наука. Щомъ излѣзатъ ученицитѣ навѣнка, въ свѣта, има споръ между тѣхъ. А въ школата, учатъ ли се, нѣма никакъвъ споръ. И затуй се казва въ Иовъ че въ свѣта Господень дошелъ и прѣдставителтъ на черното братство и му казали: ти обърналъ ли си внимание на Иова какъ върви? А тѣзи работи ние ги знаеме и ги поставяме на тѣхното мѣсто. Значи и той присъствувалъ на този съборъ въ школата. И Господь казва: ти обърналъ ли си внимание какъ той прилага туй учение? Слѣдователно, въ школата нѣма никакъвъ споръ между черни и бѣли братя. Че той е черъ – черъ или бѣлъ братъ, тѣ се обичатъ. Въ школата се обичатъ, но щомъ излѣзатъ въ свѣта, интереситѣ имъ не се съвпадатъ и работятъ всѣки за своитѣ интереси. Обичъта си е обичъ. Ние ще докажемъ кой принципъ е точенъ и еднитѣ върватъ и другитѣ върватъ, но вървата на еднитѣ се различава въ много отношения. Та като ученици на тази школа, ще имате единъ широкъ възгледъ, а нѣма да бждете тѣсногрѣди. То е единъ напрѣдналъ духъ. Тия нѣща сж реални. Въ школата ще мислите, че всичко въ свѣта сжествува, защото е необходимо, а онова, което е необходимо, е полезно за развоя на цѣлия космосъ. И слѣдователно, за да има знание въ свѣта, непременно трѣбва да има два процеса.

И тѣй, едни грѣнци се създаватъ за почести, а други за безчестие. Ако си направишъ едно гърне, па

си туришъ помията въ туй гърне, а въ другото гърне си туришъ млѣкото, питамъ: тия грѣнци виновати ли сж? Гърнето съ помията е черниятъ братъ, а гърнето съ млѣкото е бѣлитъ братъ. Кой е виноватъ? Гърнетата ли сж виновати? Не. Но онзи който употребява гърнетата, еднакво му е приятно, че има едно гърне за помия и едно за млѣко. Тѣ му сж много полѣзни, че си туря помията. И двѣтѣ му сж еднакво нуждни. Но щомъ нѣмаме нужда за помия, хвърляме гърнето и щомъ нѣмаме нужда за млѣко, хвърляме и другото гърне и тогава оставаме безъ гърнета.

И тѣй, добри и лоши хора въ живота, то сж само идейни схващания при сегашния развой на човѣшкия животъ.

/ Които сж писали върху прѣдзначението на човѣшкия езикъ да прочетатъ работитѣ си./

Вториятъ пѣтъ напишете върху прѣдзначението на сегашнитѣ петъ чувства. Обща тема за всички. Които могатъ да пишатъ. Какъ мислите, органътъ ли се е родилъ по-напрѣдъ или чувството? – Чувствата се явили по-напрѣдъ. Слѣдователно, всѣко едно чувство съотвѣтства на извѣстна идея. За сега човѣкъ е засѣгналъ само петѣхъ полета, достигналъ е до полето на истината. Значи, той е достигналъ до най-низшето поле на Божествения свѣтъ. Трѣбватъ му още двѣ чувства. Тогава онѣзи отъ васъ, опрѣдѣлете, напимѣръ, на кой свѣтъ съотвѣтствува пипането, вкуса, обонянieto, слуха, зрѣнието, опрѣдѣлѣте къмъ кои свѣтове спада, къмъ кои полета. Може да прочетете теософската литература, окултната и послѣ изкажете вашето разбиране, вие какво мислите. Въ кратцѣ, колкото се може кратко. Когато пишете върху тия теми, нали казвате: безъ страхъ и безъ тъмнина. И при това не пишете много, понеже многото писане е щестлавие. Излишни думи не туряйте, защото тѣ сж отъ лукаваго. Т.е. казано на окултенъ езикъ, защото излишнитѣ думи сж отъ лѣвата страна, отъ школата на черното братство. Тѣ обичатъ много да глаголятъ и всѣки, който много говори и който никакъ не говори, и двамата помагатъ на чернитѣ братя. А който малко говори, но умно, спомага на бѣлитѣ братя. „Малко“ значи – есенцията, тя ни трѣбва. За примѣръ, ще кажетъ тѣй: „азъ ви много обичамъ“, сега започвате – какъ говорятъ влюбенитѣ,

и съмъ готовъ заради тебе това да направя, онова да направя. Нищо нѣма да извършишъ. Азъ ви обичамъ, опитайте ме. Нищо повече. Азъ ви обичамъ и всичко мога да направя заради васъ, опитайте ме. Като опиташъ, ще го познаешъ.

Само азъ може да обичамъ. „Азъ“ трѣбва ли да се каже? Ще кажешъ „азъ“ и ще разбирашъ туй, Божественото, въ себе си. Ти може да изоставишъ азътъ, но въ ума си подразбирашъ „азъ“. На английски трѣбва да кажешъ - азъ обичамъ, а на български може да кажешъ само обичамъ те. На английски не може да кажешъ безъ „азъ“. Ще се стараете въ школата да бждете отривисти, и всѣкога езикътъ ви да изразява чувствата ви. Сега ние сме опитвали всѣкога, когато вашитѣ думи не изразяватъ вашитѣ чувства. Всѣка праздна рѣчь е една форма, въ която вие ще дадете мѣсто на единъ лошъ духъ да се всѣли вжтрѣ въ васъ. Затова всѣка форма, която образувате трѣбва да е пълна съ нѣщо Божествено. Празднитѣ думи изобщо всѣкога създаватъ голѣми нѣщастия. Като произнесешъ нѣкоя празна дума, рѣзне тѣ нѣщо въ сърдцето и казвашъ: „Не трѣбваше да го кажа“. Защо? Трѣбва да пишете върху тая тема, за да се развивате, да се пробуди въ васъ съзнанието. Азъ искамъ да ви убѣдя въ едно нѣщо - че вие не сте такива простаци и невѣжи, както си мислите, въ васъ има заложени много истини отъ миналото. И ако сте върненъ на себе си като сѣднете и помислите и ще ви дойде нѣкое вдѣхновение. Вие ще кажете: менъ духътъ ми продиктува това. Като че ли духътъ има особено благоволение къмъ васъ. Не се лъжете: духътъ къмъ всички има еднакво благоволение. А онова, което духътъ говори, ти не го възприемай, не че духътъ не благоволява, но ти ще разкопаешъ твоята почва, ще посѣешъ нѣщо, ще го култивирашъ и духътъ ще благоволи.

Та, у всинца ви има заложени извѣстни истини, които трѣбва да възрастнатъ, има благородни мисли и качества отъ миналото. Тия качества сега може да се създадатъ. И най-малкото усилие, което може да направите, е за ваша полза.

Въ нѣколко бесѣди ще се спираме, и ще ви посоча отъ кои неджзи трѣбва да се пазите. Не че тѣ сж ваши неджзи - тѣ сж общи на цѣлата бѣла раса - но отъ тѣ-

хъ трѣбва постоянно да се пазимъ. И слѣдъ като може да контролираме тия недъзи, тогава ще пристѣпимъ къмъ микроскопическитѣ истини, къмъ малкитѣ истини, съ които ще почнемъ да правимъ своитѣ наблюдения и своитѣ опити. И тогава на всѣки единъ отъ васъ ще се дадатъ малки задачи, които трѣбва да разрѣши и самъ ще провѣрѣва нѣщата. Но отъ сега ви прѣдупреждавамъ: да не очаквате отварянето на небето, да не очаквате разрѣшаване на всички велики тайни на природата, не, туй може да го очакватъ други. Когато учителятъ се съблазнява отъ единъ ученикъ, който му дава голѣма заплата да го учи, той не е на мѣсто. Въ окултната школа може да се яви единъ учителъ, да му даватъ единъ милионъ, два и 10 милиона, нѣма да му кажатъ нито една дума. Рѣши ли той за пари да прѣподава, въпросътъ съ него е свършенъ. И въ ума на ученика влѣзе ли такава мисль, и той изкуси ли се - да придобие знанието, за да го използва за себе си, и съ него въпросътъ е свършенъ. Тѣй, абсолютно безкористни ще бждете. Първото правило: ще бждете искрени спрѣмо себе си, нѣма да се лжете. Менъ можете да лжете, но не искамъ себе си да лжете. Затуй ще бжда много строгъ. Никога не лжете себе си! Приложете този законъ: спрѣмо себе си да бждете абсолютно вѣренъ, безъ никакво изключение. Ще си признаете въ себе си истината, тѣй както си е. Никакво измѣнение нѣма да правите, просто ще констатираме нѣщата тѣй, както си сж, ни повече, ни по-малко. Вѣрни - това е първиятъ законъ въ школата. Може ли да приложите този законъ, за другитѣ е лесно. Съ този законъ се полага една основа, върху която може да се гради.

Сега защо често толкова съмъ строгъ. Съжелявамъ, че съмъ отворилъ тази школа. Да ви кажа една истина. Знаетѣ ли защо? Когато дойда тукъ, изпитвамъ едно болѣзнено чувство, тия набрали се ваши желаня ми причиняватъ най-голѣмитѣ страдания. И сега азъ трѣбва да правя усилия върху себе си, за да ви говоря. Азъ да ви кажа истината! И ако не спазвате туй правило, тогава азъ ще ви оставя да учите както знаете. Рѣшилъ съмъ! Азъ не искамъ за въ бждаще да измжчвамъ себе си. Нито пъкъ ще позволя на моитѣ ученици да ме измжчатъ. Двѣ правила: нито азъ искамъ да се измжчвамъ, нито вие да ме измжчвате. Азъ съмъ

завършилъ своята еволюция, нѣма какво да се измъчвамъ повече! Туй, което зная, може често да ви го прѣдавамъ, но вашитѣ мисли и вашитѣ прѣживявания се прѣдаватъ върху менъ. Приемамъ всичкитѣ ви мисли и ги прѣживявамъ вътрѣ. Пъкъ азъ не искамъ да прѣживѣя вашитѣ мисли. Ако вие сте грѣшници, азъ нѣмамъ нищо общо съ вашитѣ грѣхове. Добринитѣ ви бихъ ги изнесалъ по-добрѣ, но да сждитѣ въ умоветѣ си и да не говорите, че туй било, онова било, азъ не искамъ да слушамъ. Въ душата съмъ ситъ на укори и неблагодарности. Който е благодаренъ, добрѣ, и който е неблагодаренъ пакъ добрѣ. Нищо общо нѣмамъ, знаете ли защо? Азъ служа на другъ единъ законъ. Азъ ви говоря сега. Азъ не искамъ сега по никой начинъ да огорча оновова който живѣе въ менъ. Туй не го позволявамъ! Онзи, който ме е училъ, онзи, който живѣе въ менъ, върху него азъ не искамъ да прѣхвърля никакви укори! Азъ може да нося, но заради него, щомъ дойде до неговото име, азъ съмъ готовъ да жертвамъ всичко! Ама слѣдъ 1,000 години дали ще се дадатъ условия, все е едно. Щомъ дойде до неговото име, азъ не позволявамъ. Та азъ забѣлѣзвамъ и го казвамъ: абсолютно въ школата не искамъ да ме критикувате, нито да се сжмяватъ. Опитвайте нѣщата! И съмъ казвалъ и другъ пжтъ и пакъ казвамъ: ако съмъ уврѣдилъ нѣкого да дойде безъ да ме критикува, азъ ще му платя 10 пжти повече, отколкото струва, и да свърши въпросътъ веднажъ за всѣкога. Между васъ и менъ трѣбва да се разчистатъ всички въпроси. Нищо повече! За въ бъдаще, онзи, който не постъпи тѣй, азъ да ви кажа, ще обжрна грѣбъ и нѣма да ви погледна вече! Туй е правило въ бѣлото братство. Защо? Туй е вътрѣшенъ законъ. Онзи, който живѣе въ насъ, Господъ си има пжтъ, по който върви и нѣма да ни чака. Слънцето изгрѣва, земята се върти и всѣко нѣщо си върви по опрѣдѣления пжтъ. Ние не можемъ да измѣнимъ законитѣ на битието. Ама азъ тѣй мисля, но Господъ е мислилъ прѣди милиони години, когато е създавалъ свѣта, и слѣдователно ние ще дѣйствуваме тѣй, както той е мислилъ и както Той дѣйствува. Вие, нѣкой пжтъ, искате да ме научите, какъ да дѣйствувамъ. Азъ не дѣйствамъ отъ себе си, а вървя по Божиитѣ пжтища, и искамъ и вие тѣй да дѣйствувате. Нито азъ ще измѣня Божиитѣ закони, нито вие,

нито ангелитѣ, никое сщество въ свѣта не е въ състояние да измѣни по какъвто и да е начинѣ Божиитѣ пѣтища: тѣ сж неизмѣнни. Може да се реагира, но да му се даде обратенѣ пѣтъ, то е невѣзможно. И тогава вие ще се спжнете сами. Ако искате да бждете ученикѣ, туй е едно отѣ правилата на тази школа. Школата, се е образувала нѣколко пѣти въ Европа, но се е затворила за по-благоприятно врѣме, понеже се явили спорове. Нѣколко пѣти се е отваряла и затваряла и сега пакѣ може да се затвори, но ако я затворя, тогава вие сами ще си прѣподавате, и втори пѣтъ нѣма да прѣподавамѣ вече! Затуй искамѣ да бждете изправни въ този моментѣ. Ако онѣзи отѣ горѣ сж рѣшили и иматѣ благоволениято да ви прѣподаватѣ. Азѣ не говоря отѣ свое име, имайте предвидѣ. Говоря отѣ името на всѣмирното бѣло братство. Ако тѣ сж благоволили спрѣмо васѣ, бждете увѣрни спрѣмо всѣкиго, бждете увѣрни и вие спрѣмо тѣхѣ, ще изучаватѣ тия велики истини отѣ тѣхно гледище, упражнявайте ума си, всичко изпитвайте.

Сега моитѣ думи не искамѣ да разбирате, че говоря само спрѣмо нѣкого, индивидуално. Не! Казвамѣ: отѣ незнание, отѣ невѣжество вие вършите нѣща, които не сж позволени. И азѣ сега искамѣ да ви дамѣ пѣрвитѣ правила, тѣй както въ музиката. Най-пѣрво, като дойде учителя, ще каже какѣ да се дѣржи цигулката – хоризонтално, послѣ поставя учителятѣ лжка: послѣ ще вземе струната соль и ще кара дълго врѣме, за да се научи правилно да тегли лжка. Лжкѣтѣ това е волята, слѣдѣ туй ще почнете да изучавате тоновѣтѣ, послѣ позицитѣ, и като научите позицитѣ, ще изпжлявате извѣстно парче. Сега вашиятѣ умѣ и вашето сѣрдце могатѣ само при едно такова правилно обучение да се развиватѣ, само тогава може да схващате ония велики мисли, които Богѣ е създалѣ. Само така ще научите да мислите и чувствувате правилно. Наложете върху себе си воля. Вие имате воля, всинца имате воля, но тази воля я туряте въ насока да работи за великото усвѣршенствование. Сега за примѣрѣ, не мислете, че ние нѣмаме закони, има и по другѣ начинѣ азѣ мога да се освободя отѣ вашитѣ мисли, мога да се освободя. Азѣ ви правя тази бѣлѣжка, знаете ли защо? Въ мене има желание да не страдате, азѣ не искамѣ да ви създамѣ

излишни страдания във живота. Първото правило: понеже вие имате доста страдания, не искамъ да ви създамъ излишни страдания. Ако туря една плоскостъ, да отблъсвамъ вашитъ мисли назадъ, нѣма да се постигне цѣлътa. По-добрѣ въ такъвъ случай да се затвори школата, отколкото да се вдигатъ скандали. Та първото правило: ще хармонирате мислитъ и чувствата си по възможностъ за единъ часъ. Единъ часъ азъ не искамъ повече единъ часъ въ недѣлята. Разбирате ли? Ако туй не може да направите: седемъ дена по 24 часа – 168 часа, отъ 168 часа се изисква единъ часъ отъ васъ да го прѣкарате. Тѣй, като ученици, трѣбва да го прѣкарате. Това не е много, това е много малко врѣме. Кой не може да си даде единъ часъ? И като влѣза въ класа, тукъ, да се почувствува една приятна атмосфера, азъ да съмъ доволенъ и вие да сте доволни. Ако азъ влѣза и съмъ недоволенъ и вие сте недоволни, двѣ недоволства раждатъ положително число – и двѣтѣ страни губятъ. И тогава всичкитъ истини, които може да ви се кажатъ, ще иматъ обратенъ ефектъ.

Сега ще кажете: „кой ли е онзи, който е обидилъ Учителя?“ Менъ никой не ме е обидилъ. Но ви казвамъ въ незнанието си вие имате тази слабостъ, нѣкой пжтъ вървите повече въ лѣвата пжтека, отколкото въ дѣсно. Безъ да знаете нѣкой пжтъ вървите въ лѣво. Ще кажете: азъ не зная. Да, но трѣбва да се научите, вие като ученици трѣбва да знаете въ лѣво ли сте или въ дѣсно, а не да чакате други да ви кажатъ. Всѣки день трѣбва да знае търговеца какво печели и какво губи. Като прѣгледа тевтеритъ си днесъ да знае печалба ли има или загуба. Пжкъ като дойде края на годината, той ще даде общия сборъ на печалбата и загубата. Всѣки день трѣбва да знаемъ въ лѣво ли сме отишли повече или при Бога. Знаете ли това, вие печелите, ще оправите мислите си, понеже у васъ има заложени много добри работи отъ миналото. Азъ не ви намирамъ за неспособни, ами ви намирамъ за своенравни. Способни сте, но сте своенравни. А своенравието е едно качество на животнитъ, то не е човѣшко качество. Туй своенравие е животинско качество. Всѣки човѣкъ, въ когото умътъ е започналъ да работи правилно, и сърцето и волята, той не може да бжде своенравенъ, той ще

основава всичкитѣ свои постѣпки и дѣйствия на единѣ разуменѣ законѣ, ще знае какѣ трѣбва да постѣпи.

Вѣ тази школа никакво своенравие не се позволява. Та сега вие сте способни, а вашето своенравие, и него ще оставите отвѣнка. Казвамѣ ви сега отрицателнитѣ качества, а вѣ втората лекция пакѣ ще ви кажа други. Сега ви казахѣ 4 отрицателни качества: щестлавието, лицемѣрието, любопитството и своенравието. Тѣ сѣ животински качества. Тѣ ви сѣ потрѣбни за свѣта, но вѣ школата нѣмате никаква потрѣба, абсолютно никаква потрѣба отѣ тѣхѣ. И вжтрѣ вѣ една година като вѣрви нашата школа, азѣ искамѣ вече да се отличавате. Ще дойдемѣ, ще се рѣшимѣ вече, ще туримѣ началото, това е школа вече. Казва нѣкой: „докажи ни“ Хубаво, ще ви покажа много работи. Като ги чистите, тогава ще дойда, още нѣколко качества ще ви посоча отрицателни, не сега но слѣдующия пѣтъ. Дрѣжете ги, не се борете сѣ щестлавието, но на мѣстото на щестлавието ще ви кажа какво да турите. На мѣстото на своенравието, лицемѣрието, на любопитството, ще ви кажа сѣ какво да ги замѣстите.

Тѣй щото, искамѣ да бѣдете, нѣма да кажа добри ученици, не знаея каква дума да употрѣбя сега – изправни? – Но всинца сте изправни, нито примѣрни: всинца сте примѣрни. Азѣ ще кажа: азѣ ви наричамѣ ученици на любовѣта. Разбирате ли? И, слѣдователно, като такива ученици на любовѣта, сѣ туй име ви крѣщавамѣ, ще постѣпвате сѣ закона на тази велика любовѣ Божествена. Ще кажете: азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта, менѣ щестлавие не ми трѣбва, лицемѣрие не ми трѣбва, любопитство не ми трѣбва, на менѣ своенравие не ми трѣбва. Сега 4 ще ги пазите и тогава, като дойда при васѣ, ще ви кажа: приятелю, тѣй ще турите: „Азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта“. Като заговори щестлавието, ще му кажемѣ: „азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта“. Заговори ли лицемѣрието, ще му кажешѣ: „азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта“. Заговори ли любопитството, ще му кажешѣ: „азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта“. Заговори ли своенравието, кажете: „азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта“. Тѣй, приятелски ще си говорите: „азѣ сѣмѣ ученикѣ на любовѣта“, и ще спирате тамѣ. И като идватѣ при васѣ, вие тѣй имѣ отговаряйте, тѣ ще идватѣ, вие ще казвате: „ние сме ученици

на любовта". Докато и тѣ ще ви кажатъ единъ денъ „и ние сме ученици на любовта" и въпроса ще се свърши. Побѣдата ще бжде ваша. Това сж живи сжщества, съ които сте били свързани отъ минали сжществувания. Но съ закона на любовта, те ще кажатъ: „понеже вие сте ученици на любовта, и ние ще станемъ ученици на любовта".

Тайна молитва!

Сега направихъ въ мисълта си една малка бѣлѣжка, да не би да попаднете въ заблуждение, като казвамъ ще затворя школата, подразбирамъ, че ще говоря и ще проповѣдвамъ съ символи, по този начинъ нѣма да говоря. Въ школата методътъ е другъ, този методъ нѣма да го употрѣбявамъ. Ще работимъ по стария пжтъ. Съ мотика ще ходимъ, ще копаемъ, съ ралото ще оремъ, пжтища ще правимъ и тѣй ще си върви.

Сега вториятъ пжтъ вървамъ да ви намѣря съ два градуса, сега сте подъ нулата. Вториятъ пжтъ искамъ да ви намѣря при нулата, третиятъ пжтъ при +1, 2, 3 градуса и по единъ градусъ все ще прагаме по малко искамъ азъ, не много. Азъ сега ще ви поздравя: безъ страхъ! А вие ще отговорите безъ тъмнина!

Тогавата тѣй като работите, щомъ влѣза ще ви поздравявамъ: Безъ страхъ! - А вие ще ми отговоряте: Безъ тъмнина!

Двѣтъ посоки

I-ва година 6-та школна лекция
на I-ви Специаленъ окултенъ класъ
5.IV.1922 г. Срѣда, 7 часа вечерьта
ст.София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Тайна молитва.

Забѣлѣжете, въ природата всички издѣнки които израстватъ отъ земята вървятъ нагорѣ, право перпендикулярно, отвѣсно разстатъ и клонитѣ сж прави. Като почнатъ да остаряватъ тия клони, почватъ да се прѣвиватъ. Знаете ли причинитѣ защо младото расте на горѣ? То винаги е свързано съ центъра на слънцето и въ този стрѣмежъ застава право; но, като мине извѣстно врѣме и стане старо, обърне погледа си къмъ центъра на земята, и вслѣдствие на това прѣгърбва се. И всички стари дървѣта, ставатъ по-тежки. Сега този

законъ ще го видитѣ и у младитѣ. Той ходи винаги изправенъ, но като мине извѣстна възраст, както и разстенията, почва да става материалистѣ; той почва да се прѣгърбва, а по сжщия законъ неговата глава започва да мисли за центѣра на земята. Смъртъта не е нищо друго, освѣнъ мисълъ за центѣра на земята – човѣкъ тамъ иска да живѣе.

Сега въ школата, въ която сте влѣзли, ще се научите да прѣвърщате едно течение въ друго. Ако не научитѣ този законъ, да промѣните теченията, за примѣръ имате едно неприятно настроение, то е настроението на старъ човѣкъ; имате едно приятно настроение, то е настроението на единъ добъръ, на единъ младъ човѣкъ. Туй го дрѣжете въ ума си. Всичкитѣ неприятни мисли принадлежатъ само на старитѣ. Сега да считате думата „старъ“, като символъ въ смисълъ на навици. Старъ, като символъ, означава навикъ въ непривна форма навикъ. Сега разбира се, зло, не е че нѣкои се стрѣмятъ къмъ центѣра на земята, само че този стремежъ трѣбва да бжде съзнателенъ. Рударътъ, който влиза въ нѣкоя мина, за да извади злато, нѣкои скжпоцѣнни камъни, той има за цѣлъ да ги извади на повърхността, да ги употреби. А онзи, който по невнимание падне въ нѣкоя дупка въ нѣкой кладенецъ, неговото положение не подхожда на положението на онзи, който съзнателно слиза. Сега, понеже сте влѣзнали въ школата, ще размишлявате, защо често се мѣнятъ вашитѣ състояния. Отбѣлѣжете си, на день по колко пжти се мѣнятъ, за една седмица. Прѣзъ слѣдующата седмица ще отбѣлѣжите: три пжти прѣзъ дня, сутринъ, на обѣдъ и вечерьта, когато си лѣгате, колко пжти се е измѣнило състоянието ви прѣзъ дня. Само рѣзкитѣ промѣни ще отбѣлѣзвате. Да видимъ за 7 дни отгорѣ, колко пжти се е промѣнило състоянието ви: и отбѣлѣзвайте часа и минутата, прѣди обѣдъ или слѣдъ обѣдъ. Сега разбрахте ли добрѣ? Е, тогава да видимъ, какъ сте го разбрали. Отъ недѣля ще почнете да отбѣлѣзвате. Вие само ще отбѣлѣжите явлението, което става въ васъ, а причинитѣ сж далече. Вие само ще наблюдавате промѣнитѣ, които ставатъ вжтрѣ въ васъ, дълбоко въ вашето съзнание. Вие съзнаватѣ, че сте се измѣнили; значи има нѣщо по-дълбоко отъ измѣнянето. Вие ще изучаватѣ туй, което се измѣня въ

васъ, а не това, което не се измѣня. Защото, това, което не се измѣня то прави наблюденията. Чръзъ тия наблюдения, докато дойдете до вжтрѣшното ваше състояние, което не се мѣни, което наблюдава другитѣ състояния, а то само остава неизмѣнно. Пъкъ, който има повече врѣме, да отбѣлѣжи и врѣмето какво е: може отвѣнъ да е ясно, облачно, дъждъ, вѣтъръ ли е имало, а който нѣма врѣме може да отбѣлѣжи само промѣнитѣ на състоянието си, въ лѣво ли е било или въ дѣсно. Нѣма да се смущавате; ще кажетѣ: „въ лѣво“ или подъ нулата; и надъ нулата. Въ лѣво е подъ нулата, а въ дѣсно е надъ нулата: движение къмъ коренитѣ или движение къмъ клонищата. Да не ви смущава вашето състояние въ лѣво, само най-рѣзкитѣ промѣни. Ако нѣма такива, нѣма да пишете. Всички неприятни състояния сж въ лѣво, а всички приятни състояния сж въ дѣсно. Нали ще се самонаблюдавате, безъ да се критикуватѣ. Защото критика въ природата, това е глождане, а глождането е качество само на гжсеницитѣ. Сега ние наричаме всички критици въ туй отношение психологически гжсеници. Ще се самонаблюдавашъ, ще констатирашъ извѣстни факти, ще ги изложишъ безъ никаква критика. За примѣръ, вие направите една погрѣшка, казвате: какъвъ лошъ човѣкъ съмъ азъ. Ее - ти си направилъ двѣ злини: една, че си я направилъ и не я изправяшъ, и послѣ казвашъ, че си лошъ човѣкъ. Ще кажешъ: погрѣшка имамъ, тази погрѣшка трѣбва да я изправишъ. Че си много лошъ човѣкъ, то е отъ лукаваго; то е едно качулче. Нѣкой пжтъ може да кажешъ, че си много добъръ човѣкъ; това е друго качулче.

Сега единъ ученикъ на окултната школа трѣбва да се научи да върви въ пжтя, безъ да го хвалятъ. Защото ти по единъ начинъ се укорявашъ, а по другъ се похвалявашъ. Но това нищо не помага. Укори и похвали, тѣ сж за дѣцата. Тамъ сж на мѣсто. Когато казвамъ похвали и укори, кога се даватъ? Сега да бжда ясенъ, защото въ моя умъ сѣди една строго опрѣдѣлена мисль, безъ никакво колѣбание. Тя е слѣдующата: Ние никога нѣмаме право да произнасяме своето мнѣние върху една картина, която не е завършена! И знаете, когато нѣкой художникъ изрисува първоначално плана на своята картина, нѣкой може да се хване за корема и ще каже: Това художникъ ли е? Това сж дѣтински ра-

боти. Но като погледне картината, когато е вече завършена ще каже: Това е отлично нѣщо. И тѣй той дава двѣ мнѣния за една и сѣща картина. Чакай, когато се завърши работата, тогава дай мнѣнието си! Ще имате тѣрпѣние въ васъ да се завърши работата на нѣкого; не давайте мнѣнието си прѣди да е завършена работата. Туй значи да не се критикува.

Сега, вториятъ пѣтъ искамъ да напишете по една дума. Но гледайте да не се случатъ по двѣ еднакви думи. Работата ви ще бѣде само една дума. Само една дума ще напишете.

Съ какво е започналъ човѣшкиятъ езикъ? – Съ съюзитѣ е започналъ. Най-първо сж се образували съюзитѣ, глаголитѣ, мѣстоимѣнията, а най-послѣ сжществителнитѣ. Че туй е тѣй, когато нѣкой го хлопнатъ по главата, той забравя сжществителнитѣ, слѣдъ туй губи мѣстоимѣнията, изгубва глаголитѣ и дойде до съюзитѣ. Тѣ не се губятъ. Сс сс сс. Змията каже ти знаешъ ли какъ е започнала човѣшката рѣчь?

Ще напишете по една дума, не каквато искате, а по една хармонична дума, дума, която обичатъ вие, и като я произнесете, да ви е приятно. Но Любовь, нѣма да я пишете и добро, нѣма да пишете и зло и право и красота нѣма да пишете. Ще напишете друга дума. Въ бѣлгарски езикъ все ще намѣрите една дума. Ще пишете глаголи, сжществителни, прилагателни – думи, които изразяватъ идеи. Ще видимъ дали отъ вашитѣ думи може да излѣзе едно изречение. То е всичкото. То е законъ. Да видимъ дали сте се хармонирали. Правимъ опитъ: въ лѣво ли вървите или въ дѣсно. Ще ви хванемъ, като дадете думитѣ. То е първиятъ опитъ. Безъ да знаете ще се опрѣдѣлите: влѣво ли вървите повече или въ дѣсно. Тѣй.

/ Учителятъ показва листа съ чертанитѣ отъ Него символи /. Знаете ли какво е туй опрѣдѣление? То е движение. Какви движения ставатъ въ васъ? По тия движения всички, които сте писали, това показва движението на вашитѣ мисли. Всичко може да изчезне, но това не изчезва. Тѣ сж знаци, които сжществуватъ въ природата. Всѣки единъ знакъ, накривяването на клона означава извѣстна идея. На нѣкои веждитѣ сж като на младо дърво, а на нѣкои – като на старо дърво. Законътъ е много вѣренъ. Всѣкъдѣ тия черти може да ги

има. То означава движение, какви сж били теченията, какво е било положението. И слѣдователно ние знаемъ сега оригинала, отъ гдѣ сте черпили; не какво е писала, ами знаемъ оригинала, отъ гдѣ е черпенъ и какъ е дошелъ до тази мисълъ. Има много мисли, които сж минали прѣзъ хиляди форми. Една мисълъ е минала прѣзъ единъ мозъкъ, два, три.

Нека имаме една тайна молитва!

Сега, ако се учите хубаво, ще ви запознаемъ съ строежа на рѣкитѣ, образуванията на канаритѣ, съ природата. Да имате идейни схващания, да може да четете този езикъ. Една трудна задача, но нѣкои отъ тѣзи символи може да ви дадатъ нови идеи. Пжтувате нѣкога нѣмате книги да четете, като идете въ гората, на нѣкоя канара, като знаете тѣзи символи, и ще ви бжде приятно да живѣете, нѣма да усѣщате скука; а който не разбира живота. По-хубаво е да четешъ нѣкоя книга на нѣкой поетъ, музикантъ или държавникъ, но нѣмашъ тия книги.

– Безъ страхъ!

– Безъ тъмнина!

Ще ви дамъ слѣдующия пжтъ единъ планъ на работата.

Учителя на екскурзия на Витоша съ ученици – Благовещение

7 Априлъ 1922 г. петъкъ

/Спомѣни на Олга Славчева/

Въ 5 ч. на сборния пунктъ.

Нека си е сиво небето, нека се чумѣрятъ облаци-тѣ. Дребенъ дѣждъ вали, развяванъ отъ вѣтровѣтѣ. Пжтѣтъ е доста разкалянъ. Витоша е смръщила вѣжди – не ще гости. Но, питаме ли я. Когато и се изтърсимъ на главата ще не ще, вижъ, развеселила се, разиграла се заедно съ насъ.

Вали. Нека си вали! Буря вѣе, студено е, нека си е. Напрѣдъ, старо и младо, къмъ тая Витоша, коя животъ дава и грижи свѣтовни за мигъ изцѣлява.

Снѣгътъ изъ полето се дигналъ – нѣжна трѣвица е надникнала вече по угари и полета. Лѣко се надули крайдрумни шубрачки и тукъ-тамъ пуснали копринени шумици. Чува се гласѣтъ на чучулига. Но вѣтърѣтъ ши-

ба въ лицата ни непрѣкъснато изливащия се дъждъ и ни блъска да се върнемъ обратно.

Ето ни въ селото. Завчасъ слагаме чайниците си върху крѣчмарската широка печка и - почваме пѣснитѣ. Крѣчмарътъ се ухилилъ до уши - радва се ужъ... Но буренцето му съ ракийцата небутнато стои и не знае сега дали му е до пѣсенъ, или до плачъ. Този пѣтъ екнаха повече отъ 200 гърла. Чуди ни се той, пѣкъ и селянитѣ дошли да видятъ това чудо: сватбари не сж, а пѣятъ, вино не пиятъ и месо не ядатъ, а вѣсели, вѣсели! Чудятъ се и се маятъ на дѣцата припнали съ насъ, губятъ умъ и свѣсть и по тия беззжби бабички и дѣдовци юрнали се по планината.

Крѣчмарътъ, види се, чакаше по-други гости. Хе, тамъ, върху ракиения тезгяхъ е опечено вече благовещенско прасенце. А до него нарѣзани на дребно тѣрка-лица туршиени краставички. Но волю-неволю послужи и намъ. Поднасяше всѣкому по чаша горѣща вода съ по 2 бучки захаръ за два лева, като ласкаво напомняше на притежателите на по-голѣмите чашки, че трѣбва да платятъ по 4 лв. Усмивката не слизаше отъ широкото му червендалесто лице, като често изказваше идеалистиченъ лозунгъ: „Ехъ, то само за пари не се живѣе.“ Често ни подканяше да му пѣемъ, че много обичалъ такива пѣсни (за слънцето, за теменужката, за горскитѣ славейчета, за бистрата водица, за Братство Единство).

Кънти крѣчмата отъ дружителите ни пѣсни, криватъ се въ миши дупки пиянските зли духове.

Поемаме нагорѣ. Лицето на планината се поразведрило малко. Прѣзъ раздигнатите мъгли и облаци се мѣрна далечна привѣтствена небѣсна усмивка. Като че ли се извиняваше: „Ахъ, вие ли сте, пѣснопойци, елатѣ, елатѣ...!“

Небето прѣби дъжда въ снежець, падащъ на голѣми пухкави вълни. Тѣ ни помилваха, и не стигнали до земята се стопѣваха. Лѣхъ на пролѣтъ. Изъ подъ храститѣ нѣжна теменужка е подала роено личице. Прѣди да я видимъ ние усѣтихме вече прѣлестния и дѣхъ. Ето я и игликата. Кална, не кална земята, размѣтнала е тя на показъ своитѣ жълти басми и се хвали на вѣтѣра и снежинкитѣ: „Хей, гледайте какво си отѣкахъ зимъска.“ Кукурѣка и той се хвали. Той гледа да я надвика:

„Да, но азъ първи си откъахъ платното, ти комай пакъ закжсна!“ Здравецътъ показа само прѣдното кросно на своя станъ и посочи къмъ задното - още малко ми остава да го дотъка и сетнѣ ще видите. И наистина, още свити и блѣди, благоуханните му листенца показватъ нежното зелено платънце, едвамъ завило кросното нѣколко пжти. Трѣвата вече врѣдомъ се е появила. Тя разправя за тежката зима, за дебелия кожухъ на снѣга, що едвамъ я спасилъ отъ Вѣтъра Горянинъ, за кочичето, пѣсенъ на безименна подранила птичка. Планинскиятъ потокъ, освободенъ отъ леда, буйно скача по бѣлите камъни и тича къмъ долината. Отъ всички тия пролѣтни гости като че ли се чува радостно пѣние. Нѣкждѣ изъ камънака Орфей сладкогласни се е скрилъ, кой тихо подрѣпва струните на своята златна арфа, не вдигналъ още цѣлия си гласъ, още не запялъ и засвирилъ съ пълни гърди. Още Панъ Козлоноги надува своята свирка и издава кжсни и изчезващи звуци на бѣгащата зима.

Отврѣдъ потоци. Топящите се снѣгове бързатъ да очистятъ и върховѣте, за да посрѣщнатъ по-добрѣ слънцето въ нови бистри прѣмъни.

Тичатъ и пѣятъ хиляди потоци - скачатъ прѣзъ камъни, лазятъ между гори и скали, плѣскатъ съ ржце и се радватъ.

Снѣгътъ продължава да вали. Но той не е зимния хапливъ снѣгъ, а топла милувка на пролѣтния повей, който се здрависва съ планинските стопани.

Гората шуми. Вѣтърътъ извиля лжкъ, излива пѣсенъ слѣдъ пѣсенъ изъ горския листакъ, не му омръзва, не се уморява, не му се доспива.

Ние лазимъ по нанагорнището. Почиваме, събираме се и - пакъ отново - нагорѣ. Мъглитъ луди се надбѣгватъ, прилични на грамадни видѣния що се криватъ изъ скалитъ. Грамадни, величествени, те ту се разпростиратъ като нѣкои неизмѣрими гиганти, ту на малка топка се събиратъ и заставатъ на нѣкой връхъ.

Виелица. Студъ. Бурята размѣта главнитъ, гаси огъня, лудува. Здравно нахлюпваме шапкитъ, загрѣщаме палтата, стѣгаме кожуситъ. Почва се борба между природата и човѣка. Звънемъ. Лицата ни сж посинели, устата вкочанели, не можемъ дори да говоримъ. Но въ очитъ ни гори другъ блѣсъкъ, блѣсъкъ на радостъ, жи-

лавостъ и недовѣрие въ силите на това пролѣтно плашило. Ечатъ буйни ручеи наврѣдъ, като артерии на силно тѣло, които носятъ въ себе си живота и пѣятъ.

Буенъ вѣтъръ-южнякъ се разлудувалъ. Ей го отсрѣща му Долняка. Сбиватъ се два силни юнака и ний - между тѣхъ - падаме, ставаме, заваляме се въ снѣга, кискаме се, смѣемъ се и лазимъ на четири по стрѣмните прѣспи. Бурята сякашъ иска да ни наблѣска изъ за-скрѣжените храсти и ни принуди да си вървимъ. Но не! Това ни дава сякашъ още по-голѣма сила. Напрѣдъ! Нѣма студъ! Това сж шегитъ на Витоша, това сж тупаниците на нейните майчински ржце.

Лжкатушимъ изъ топящъ снѣгъ, мочури. Спираме задъхани. Потъ се струи по зачервените ни лица. Посядваме на припекъ върху навѣяните прѣспи.

Подаватъ портокалъ на Учителя. Той ни оглежда всичките, вади ножче и почва да рѣже всѣкому. Държимъ на устнитъ си това благодатно парченце и бавно смучемъ ароматичния сокъ. „За сила“ - казва Той и благо ни се усмихва.

Весело поемаме пжтя отново, но слънцето вече припича и врѣдомъ е ливналъ разтопенъ снѣгъ. Колко е бистра водата му! Ще ти се да колѣничшиъ и да пиешъ, да пиешъ.

Обръщаме погледъ къмъ града. Тъмна плащаница го покрива и не ще да се вдигне. Подъ него сж хиляди човѣшки сжщества. Тѣ се лутатъ, блѣскаатъ се и подъ тая мрачна плащаница на дима и саждитъ дирятъ смисъла на живота.

Гледамъ града и ми се ще да извикамъ: - Събудете се, вие спящи! Елате горѣ на планината! Забравете за малко вашите „чисто провѣтрени“ жилища, пълни съ милиарди микроби и елате тука поне за единъ день, поне за единъ часъ.

О, какъ ще се очистятъ горките жили! Какъ ще бликне по жилитъ чиста, топла кръвъ, ще обиколи всички клѣтки, ще освежи мозъка и ще махне отъ него всичкитъ му черни мисли.

Учителятъ говори: „Да ви даде Богъ свѣтлина, чистота и истина въ сърдцата ви“. „Аминъ“ - отговаряме ние и се унасяме по чудните думи, по топлия тембъръ на познатия милъ гласъ...

Надъ насъ се гонятъ мъглитъ. Като палави дѣца не спира тѣхната игра. Ту играятъ на криеница задъ скалитѣ, ту се гонятъ - надпрепускватъ се една слѣдъ друга съ магична бързина.

Сѣдаме около накладения огънь. Раницитѣ излагатъ върху снѣга своето богато съдържание. Боже, колко много блага си ни далъ! Съ какво изобилие си напълнилъ нашите трапези! Тукъ нѣма сега богатъ и бѣденъ. Ето, къмъ салфетката разгърнала само хлѣбъ и празъ, се поднася голѣма буца халва, слѣдъ нея идва шепа маслини, сирене. Татъка, гдѣто гладни уста дѣвчатъ хлѣбъ съ студенъ картофъ, вече въ чинийката му пжтуватъ пържени кюфтета отъ спанакъ. Къмъ моята скромна милостъ пристига парче баница; въ чинийка подлученъ спанакъ съ кисело млѣко и шепа орѣхи. Кой ги праща? Приносителтъ се усмихва многозначително; нѣкои се обръщатъ и ме гледатъ. - Кой? - Учителтъ. Въ чудна благостъ се топи сърдцето и не знае какъ да благодари... Поглеждамъ къмъ Него. Той хвърля къмъ менъ бѣгълъ погледъ, бѣли съ ржцетѣ си сварения картофъ и нѣщо се усмихва - прави се, че нищо не е сторилъ, като че ли нищо не знае. Изведнѣжъ се заставири на обой. Тихо, тихо започна нѣкаква музикална приказка. Лѣко се понесе нагорѣ, разпиля се по скали и долини, като внезапно нахълтала благоуханна вълна. Като че ли за мигъ изчезна сегашната картина - край огъня наредена трапеза, а другъ свѣтъ се яви прѣдъ насъ, други врѣмена, други люде. Тамъ бѣше робско врѣме - дрѣнчеха вериги, звѣнтѣха ножове, ехтѣха пушки, писъкъ и вопли - до Бога. Едно сърдце оплакваше скжпа загуба - осиротяла майка диреше чедата си. Неврѣстно дѣте, всрѣдъ развалини и сѣсипии, диреше изчезналите си родители и вратника на родната кжца... Тежко, тежко - гърдитѣ се издуватъ въ плачъ. Очитѣ се пълнятъ съ сълзи. Стоишъ прикованъ на мѣстото, като че всѣ тѣй отколѣ и тѣй во вѣки ще останешъ. Но, о, чудо! Постепенно и бързо тоновѣтъ се смѣнятъ въ другъ ритѣмъ. Прѣститѣ живо бѣгатъ по металическия инструментъ... Лицето на свиреца нищо не изразява, но чудото излиза само прѣзъ прѣститѣ му, направо прѣзъ сърдцето. Лѣко се подема пѣсенъта, като мъгли прѣзъ пролетѣта. Зачестява бързи удари съ дълги паузи, на които е нанизана една велика радостъ.

Като че ли мрачното облачно небе се разкъсва и сини процепи откриват чистия лазуръ. Отдъхватъ си гърдитъ - сълзитъ слизатъ отново къмъ своя изворъ, сърдцето ги надваря съ бързъ и радостенъ ритъмъ, като младъ лѣвентъ размахалъ надъ глава сваленъ пошъ - играе и се вѣсели, [пошъ - парче платъ, кърпа] Прѣдъ очитъ се ниже друга картина, съсипитъ оживяватъ. Издигатъ се по-красиви и чисти селища. Мъртвитъ оживяватъ. Носи се благоухание на градини и родни поля. Отъ кщитъ се лѣе пѣсень. Отговарятъ и съ припеви. На мегдана се чуе гайда, приглася и гъдулка, цафара, кавалъ, топотъ отъ безброй нозъ - пѣстро прѣмѣнени момци и девойки извиватъ буйно хоро по роена ливада.

Слушамъ съ примрѣжени очи, но сърдцето тѣй радостно бие въ гърдитъ, че ха, ха, ще скокне и ще заиграе върху снѣга. Но спира вълшебната свирня - и ние оставаме съ прѣживѣното за дивната музикална приказка за битието на човѣшката душа, която лети отъ мракъ къмъ свѣтлина, отъ робство къмъ освобождение.

Слизаме. Закопчваме здраво палтата си. Наклузваме добръ калпацитъ си и застанали на сборното мѣсто поднасяме своята горѣща благодарствена молитва.

Ето ни вече надолу. Вѣтърътъ бучи съ всички сили, но вече му се не боимъ. Сега той бие въ гърба.

Кръчмарътъ е турилъ на работа всичките си чайници, гюмове и джезвѣта. Зеръ, мили сме му, иска да ни сгрѣе, стопли и да прибере още нѣкой левъ отъ насъ... Тамъ ни чакатъ и още нѣкои любопитни селяни, които искатъ да прѣброятъ колко мъртви носимъ съ себе си отъ тая днешна „сприя“. Но горчиво се излъгаха. Съ удвоени и учетворени сили, здрави и бодри, слизаме къмъ града, гдѣто ни зове дълга. Неусѣтно минаваме Драгалѣвското шосе и се прибираме, гдѣто софиянци помръзнали и прѣмѣнени, празнуваха на свой редъ Благовещение.

/Изгревътъ - Томъ 26/

Волята на Отца

Защото слѣзохъ отъ небе-то, не моѣх-тж волѣх да сторѣх, но волѣх-тж на тогози, който мя е проводилъ. Ев. Иоанна 6:38

Ще прочета частъ отъ 6 гл. отъ Ев. на Йоана.

1 Слѣдъ това отиде Исусъ отвѣдъ Галилейско-то море, сирѣчь, Тивѣриадско: 2 И вслѣдъ него идѣше народъ много; защото гледахъ чудеса-та неговѣ, които правѣше надъ болнѣи-тѣ. 3 И възлѣзе Исусъ на горж-тж и сѣдѣше тамъ съ ученици-тѣ си. 4 И приближаваше пасха-та, празникъ-тѣ Иудейскѣй. 5 И като вдигна Исусъ очи и видѣ че народъ много иде къмъ него, казува Филиппу: Отъ дѣ да купимъ хлѣбъ, да яджтѣ тѣзи? 6 (А това казуваше той да го испѣта; защото си знаеше какво щѣше да прави.) 7 Отговори му Филиппъ: За двѣстѣ динари хлѣбъ не имъ постига, за да земе всякой отъ тѣхъ по малко нѣщо. 8 Казува му единъ отъ ученици-тѣ неговѣ, Андрей братъ-тѣ на Симона Петра: 9 Има тука едно момченце, което има петъ ечи-меннѣ хлѣба и двѣ рѣбы; но тѣ що сж на толкова души? 10 А Исусъ рече: Сторѣте да сѣднжтѣ человѣци-тѣ. А на това мѣсто имаше трѣва много. И тѣй насѣдахъ мжѣе до петъ тѣсящѣ на брой. 11 И зѣ Исусъ хлѣбове-тѣ, и благодари, и раздаде гѣ на ученици-тѣ, а ученици-тѣ на сѣдящи-тѣ; така и отъ рѣбы-тѣ колкото искахъ. 12 И като ся насытихъ, казува на ученици-тѣ си: Съберѣте изостанжлѣи-тѣ укрухѣ, за да ся не изгуби нищо. 13 И тѣй отъ петъ-тѣ ечи-меннѣ хлѣба събрахъ и напѣлнихъ дванадесетъ коша укрухѣ, които изостанжхъ на тѣзи що ядохъ. 14 Тогава человѣци-тѣ като видѣхъ чудо-то което стори Исусъ, казувахъ: Наистинж тойзи е пророкъ-тѣ който имаше да дойде на свѣтъ-тѣ. 15 И тѣй като разумѣ Исусъ че ще дойджтѣ да го грабнжтѣ за да го направятъ царъ, отиде пакъ самъ си той на горж-тж. 16 И когато ся свечери, слѣзохъ ученици-тѣ му на море-то, 17 И влѣзохъ въ ладѣи-тж та отивахъ отвѣдъ море-то въ Капернаумъ; и вече бѣше ся стѣмнило, а Исусъ не бѣ дошелъ още при тѣхъ; 18 И море-то ся подигаше, понеже духаше силенъ вѣтръ. 19 И като бѣхъ гребли до двадесетъ и петъ или тридесетъ стади, видѣхъ Исуса че ходи по море-то и приближава ладѣи-тж, и убояха ся. 20 Но той имъ казува: Азъ съмъ, не бойте ся! 21 Тогази искахъ да го зематъ въ ладѣи-тж, и тутакси ладѣя-та ся намѣри на земѣ-тж на коѣто отивахъ. 22 На утринъ-тж народъ-тѣ който стоеше отвѣдъ море-то, като видѣ че нѣмаше другъ ладѣи тамъ, но токо тая въ коѣто влѣзохъ ученици-тѣ му; и че Исусъ не влѣ-зе съ

ученици-тѣ си въ ладіи-тѣ, но ученици-тѣ му сами търгнахъ; 23 (А други ладии доидохъ отъ Тиверіадъ близу до мѣсто-то дѣто ядохъ хлѣбъ-тѣ, когато Господъ бѣ благословилъ.) 24 И тѣй като видѣ народъ-тѣ че нѣма тамо Исуса, нито ученици-тѣ му, влѣзохъ и тѣ въ ладии-тѣ, та доидохъ въ Капернаумъ и търсѣхъ Исуса. 25 И като го намѣрихъ отвѣдъ море-то, рѣкохъ му: Равви, кога дойде тѣи тука? 26 Отговори имъ Исусъ и рече: Истинъ, истинъ ви казувамъ, търсите мя, не защото видѣхте чудеса, но защото ядохте отъ хлѣбове-тѣ и ся насытихте. 27 Работѣте не за хранъ която ся разваля, но за хранъ която трае въ животъ вѣченъ, којто Сынъ челоуѣческій ще ви даде; защото Отецъ, Богъ, на него е положилъ свой-тѣ печать. 28 А тѣ му рѣкохъ: Що да сторимъ за да работимъ дѣлата Божіи? 29 Отвѣща Исусъ и рече имъ: Това е дѣлото Божіе, да повѣрувате въ тогози когото е той проводилъ. 30 Тогазъ му рекохъ: Че тѣи какво знамѣніе правишь, да видимъ и да повѣруваме въ тебе? Що вършишь? 31 Бащи-тѣ ни ядохъ маннъ въ пустыни-тѣ, както е писано: Хлѣбъ отъ небе-то имъ даде да ядѣтъ. 32 Рече имъ на това Исусъ: Истинъ, истинъ ви казувамъ: Не ви даде Моисей хлѣбъ-тѣ отъ небе-то; но Отецъ мой дава вамъ истинній-тѣ хлѣбъ отъ небе-то. 33 Защото Божій-тѣ хлѣбъ е тойзи който слѣзува отъ небе-то, и дава животъ на свѣтъ-тѣ. 34 Рѣкохъ му пакъ тѣ: Господи, дай ни всякога тойзи хлѣбъ. 35 А Исусъ имъ рече: Азъ съмъ хлѣбъ-тѣ на животъ-тѣ: който иде при мене, нѣма да огладнѣе; и който вѣрува въ мене, никога нѣма да ожеднѣе. 36 Но азъ ви рѣкохъ, че въи мя видѣхте и не вѣрувате. 37 Всичко що ми дава Отецъ при мене ще дойде; и който иде при мене, нѣма да го изпѣдѣ; 38 Защото слѣзохъ отъ небе-то, не моѣ-тѣ волѣ да сторѣж, но волѣ-тѣ на тогози който мя е проводилъ.

Тукъ се спиратъ мнозина и казватъ: да повѣрваме въ Исуса и ще се свѣрши работата. Не това. Да повѣрватъ хората въ Любовьта, да я възприематъ и усвоятъ. Не приематъ ли туй учение, всѣко друго учение е нищо. Исусъ Христосъ, това е символъ на Любовьта. Нѣмате ли Любовьта, никого нѣмате въ свѣта.

Воля въ най-простия смисълъ означава актъ, проявенъ на разумния животъ. А въ разумния животъ има 3

основни елементи, три основни проявления, отъ които ние заключаваме: разумният живот е смислен живот, живот на разумни желания и разумни дѣйствия. Значи, влиза мисъл, чувствуване и дѣйствие. Но това е само външната страна на живота, защото тия три елементи сж прѣходни, не сж сжществени, макаръ че ние се спираме и казваме, че мисълта е всичко; обаче, нашитѣ мисли постоянно се мѣнятъ: имаме мисли добри, имаме мисли лоши. Слѣдователно, туй, което се мѣни и промѣня въ себе си, не е реално. Като казвамъ не е реално, не че не сжествува, сжествува, но е дисхармонично, а разумният животъ подразбира вѣчна хармония въ себе си.

Сега Христосъ казва: „слѣзнахъ отъ небето, не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, който ме е пратилъ“. И най-голѣмото заблуждение, което днесъ сжествува въ свѣта, е, че всички ние мислимъ, че на земята никой не ни е пратилъ. И учени и прости, всички сж подъ единъ знаменателъ.

Идете въ гората, попитайте кое и да е птиче: „кой те е пратилъ“? То само ще подскочи отъ едно мѣсто на друго и ще каже: „азъ“. Попитайте единъ червей: „кой те е пратилъ“? Той само ще се помръдне отъ едно мѣсто на друго и ще каже: „азъ“. Попитайте всѣки другъ: „кой те е пратилъ“? — „Търъ търъ“ казва: „азъ“, „азъ“. Елате при хората, попитайте проститѣ хора и тѣ ще ви кажатъ сжщото, попитайте учититѣ, всички казватъ: „азъ“, „азъ“. И знаете ли отъ кждѣ иде заблуждението?

Едно врѣме единъ голѣмъ дяволъ и единъ богъ, двамата се сдружили. Дяволътъ билъ много невѣжа, а богътъ — говоря за старитѣ богове — билъ по-ученъ. Като разсждавали и изучавали природата, натъкнали се на себе си: „какъ се явихме ние въ свѣта, какъвъ е нашия произходъ“? Търгватъ тѣ, отиватъ въ гората при единъ великъ мдрецъ и му казватъ: „Учителю, я ни кажи кои сме ние“? И той имъ казва: „вие сте това, което сте, намѣрете себе си, азътъ, то сте вие“. И двамата казали: „разбрахме живота: ние сме това, което виждаме“. Дяволътъ, като разбралъ това, дошълъ на земята, направилъ кщи, гостилници, крѣчми, пече кокошки, гжски и казва: „азътъ, сир., това, което съмъ, трѣбва да го хранимъ, азъ съмъ всичко въ свѣ-

та". И направилъ всички гостилници, които сега съществуватъ, тигани, тенджери, паници, лъжици, всичкото това изкуство той го образувалъ за ядене и пиене. Той е първиятъ учителъ по готварството. И той останалъ такъвъ какъвто билъ — невѣжа, той се задоволилъ съ това и казва: „азъ разрѣшихъ философията на живота: яжъ и пий, другото е празна работа, никакво знание не трѣбва на свѣта". Като попитате нѣкой материалистъ: какво нѣщо е живота, той ще опече една кокошка и ще каже: това е животътъ. И правъ е до нѣкъдѣ, но ако туй положение и туй твърдение бѣше вѣрно въ своята основа, то онѣзи, които ядатъ кокошки, трѣбваше да живѣятъ добръ, да не боледуватъ, да не умираатъ, а виждаме тия господа, които поддържатъ тази философия, слѣдъ 50—60 г. опѣватъ ги и ги оплакватъ. Какво тогава? Липсва на тази философия нѣщо, този животъ не съдържа всичко. Значи, кокошкитѣ даватъ една липса на елементитѣ. Дяволътъ не се рѣшилъ да разрѣшава по-нататкъ въпроса, но този богъ, като ялъ и пилъ, не го задоволило това, пакъ се върналъ при мждреца, и му казалъ: „какво съмъ азъ"? Мждрецътъ отговорилъ: „намѣри какво си ти"! Отишълъ той въ свѣта и разбралъ, че въ човѣка има сили, които дѣйствуватъ при желанията, но видѣлъ, че и въ тия желания пакъ има нѣщо промѣнчиво: нѣкой пжтъ човѣкъ е щастливъ, послѣ е нещастенъ, нѣкой пжтъ е доволенъ, другъ пжтъ е недоволенъ, и разбралъ, че и тукъ има нѣщо. Пакъ отишълъ при мждреца: „Учителю, кажи какво съмъ азъ! Какво е животътъ"? — „Намѣри го, казалъ мждрецътъ, иди и го търси". Отишълъ той и почналъ да мисли, че въ живота има и мисълъ. Но разбралъ, че и въ мисълъта има нѣщо промѣнчиво. Отишълъ наново при този учителъ и го попиталъ пакъ за сжщото. „Иди, казалъ мждриятъ, и търси живота не въ промѣнчивостъта на нѣщата, но въ всички онѣзи нѣща, които не се промѣнятъ". И този богъ намѣрилъ и разбралъ, че истинскиятъ животъ нито се ражда, нито умира. Сега нѣкой ще каже: „какъ може туй, да не се ражда? Нали трѣбва човѣкъ да се роди и да умира". Ние разбираме „раждане" и „умиране", това сж само една фаза, ограничение на живота. Защо и за какво нѣма да се спирамъ да разправямъ, а ще ви кажа само това: животътъ, това е кржгъ, единъ конеченъ кржгъ, направенъ отъ конечни

прави линии, а безконечниятъ животъ, това е една безконечна окръжностъ, а безконечната окръжностъ, това е единъ спиралъ. Слѣдователно, този спиралъ, гледанъ отъ горѣ на долу, се показва като окръжностъ. Но човѣкъ трѣбва да излѣзе извънъ тази философия, да разгледа и да види, че животътъ не се състои само отъ единъ кръгъ, но отъ много кръгове, които вървятъ на горѣ и се издигатъ все по-високо, и по-високо. Сега всички, които ме слушате, намирате се въ единъ кръгъ и казвате: „ние сме хора: мислимъ“. Но знаете ли прѣди 100 г., 1,000 год., какви сте били? А прѣди 100 милиона год.? „Аа, ще кажете, преди 100,000,000 год. ние не съществувахме“. Азъ ще ви задамъ другъ въпросъ: слѣдъ като заспите и вашето съзнание се изгуби и пробуди и нищо не помните, питамъ, кждѣ бѣхте снощи? Защото, ако бѣхте въ тѣлото си, трѣбва да помните? „Незная кждѣ бѣхъ“. Ее, може ли туй съзнание тѣй да изчезне и да се връща? Кждѣ е било туй съзнание? Материалиститѣ ще кажатъ, че нашето съзнание се произвежда отъ мозъчните клѣтки. Е добръ, ако мозъкътъ е единъ факторъ на съзнанието, той трѣбва да седи по горѣ отъ съзнанието, а въ сщностъ ние виждаме, че не е така. Когато заболѣе мозъкътъ, съзнанието го лѣкува, а когато те заболи ржката, кой я лѣкува? Съзнанието е, което лѣкува. И доколкото съзнанието е ясно, дотолкова човѣкъ е здравъ! Колкото съзнанието по-вече се замѣглява, толкова и по-вече налитатъ болести. Значи, всичко зависи отъ свѣтлината на съзнанието, отъ тази вжтрѣшна свѣтлина. Слѣдователно, носителитѣ на туй божествено учение трѣбва да пробудятъ въ себе си съзнанието си. Може да направите единъ малкъ опитъ. Не ви питамъ отъ коя вѣра сте, а отъ кое вѣроизповѣдание – евангелистъ или православенъ, или будистъ или мохамеданинъ, за насъ тия нѣща не важатъ, вие може да приемете каквото искате вѣрую, ние сме хора на живия опитъ и на малкитѣ опити – ние не правимъ голѣми опити. И всѣко нѣщо при насъ е строго математически опрѣдѣлено, всичко подлагаме на опитъ. И всѣкога може да направимъ единъ малкъ опитъ, да ви докажемъ, че туй, което ние твърдимъ, е една истина, такъва истина, както единъ машинистъ би казалъ за своята машина: тази машина е направена отъ това и това. Този човѣкъ има едно по-

ложително знание. Сега, въ математиката има такива задачи, че нѣкой пжтъ елементитѣ сж неопрѣдѣлени, но все-таки въ математиката трѣбва да има единъ или два елемента, върху които да се гради другото. Може ли да се гради то, ако има все неизвѣстни? Сега, съврѣменнитѣ хора искатъ да разрѣшатъ, какъвъ е смисълътъ на живота. Бога не познаватъ, свѣтлината не познаватъ, а искатъ ангели да станатъ. Да, свѣтлина липсва у хората. И слѣдъ това седатъ и питатъ: „какво нѣщо е Господь“? Започватъ съ това: „я ми кажи, какво нѣщо е Господь“? И мислятъ, че този е единъ отъ най-важнитѣ въпроси. Азъ казвамъ: това е най-глупавиятъ въпросъ, по-глупавъ въпросъ отъ тоя нѣма – да питашъ какво нѣщо е Господь. И онзи който задава този въпросъ, е по-бѣденъ отъ фасулъ. За да запиташъ ти, какво нѣщо е Богъ, ти трѣбва да учишъ, да учишъ, да учишъ, и слѣдъ като свършишъ всичкитѣ науки на земята и на небето, само тогава ще зададешъ въпроса, какво нѣщо е Богъ. И знаете ли какъ ще ви отговорятъ? Богъ е Любовь, която трѣбва да опиташъ вътрѣ въ себе си. Това е прямия отговоръ! И тогава, казва: „е какво сега като намѣришъ Господа“? Ако си мъртавъ, като го намѣришъ, ще оживѣешъ, ако си бѣденъ, ще станешъ богатъ, ако си глупавъ, ще поумнѣешъ – тѣзи сж резултатитѣ. И тогава обратнитѣ резултати сж: като намѣришъ Господа, ще излѣзешъ изъ православната църква, ще излѣзешъ изъ евангелската църква, ще излѣзешъ изъ мохамеданската църква, ще излѣзешъ изъ будистката църква, ще излѣзешъ изъ българския народъ, английския, френския и др. И какво ще остане тогава? Ще остане само човѣкътъ, тѣй както го е направилъ Господь първоначално, тѣй както майка ти те е родила. Това сж все пелени, въ които майка ти те е повила. Азъ не казвамъ, че тия пелени сж лоши нѣща, прѣкрасни сж, имате ги, докато сте дѣца на 6 мѣсеца, прѣкрасни сж, този повой е необходимъ, така ще те повиятъ съ него. Но като станешъ на 20 г. момъкъ или мома и да те повие майка ти съ тия пелени, то е смѣшно. Въ сегашнитѣ вѣкове да се говори за пелени е смѣшно. Не се нуждаемъ отъ пелени, а отъ хубави гащи, направени отъ най-хубавъ платъ, и отъ дълги палта, пакъ направени отъ вълненъ платъ, или лененъ или конопенъ здравъ платъ, и този платъ да бжде тѣй ши-

рокъ, че да можемъ свободно да се движимъ, а не майкитѣ да казватъ: „чакай, мама, ти не знаешъ, може, да ти се прѣвиятъ крачката“. Когато нѣкой проповѣдва: „търси Господа въ православната църква, тамъ има вѣрую“, или, като дойдешъ при евангелиститѣ – да не мислятъ тия мои братя и приятели, че ги подигравамъ, ще ме извинятъ – казвамъ, колко сж смѣшни. Тамъ казва нѣкой: „вѣрвашъ ли въ Господа Исуса Христа“? Казвамъ: ти този Господъ виждалъ ли си го? „Тѣй е писано въ Евангелието, а то е православно, тѣй сж писали Св. Отци“. Питамъ жабата, защо крѣчи въ блатото? – „Ее, едно врѣме тѣй крѣчеха и дѣдо ми, и баба ми, туй е единъ обичай у насъ“. Туй нѣма никакъвъ смисълъ, ако азъ намѣря онзи впрѣгнатъ волъ въ ралото, да го попитамъ какъ си турилъ врата си въ тоя хомотъ, и той казва: „незная“. Трѣбва да го е впрѣгналъ нѣкой, и той казва: „впрѣгнатъ съмъ, ще работя, има една естествена сила, впримчила ме е за врата, нѣщо усѣщамъ и трѣбва да ора, необходимо е, неволя е това“. Да, неволя е човѣшкия остень. А ние такива хомоти и остени не искаме. Господъ не ги е създалъ. Първоначално Господъ е създалъ единъ животъ на любовъ и хармония, а ние, когато развалихме тази любовъ и хармония, направихме всички хомоти и остени, и казахме: „този хомотъ е необходимъ, този остень е необходимъ“. Необходимъ е за воловетъ, но ако и тебъ турнатъ въ този хомотъ като човѣкъ, тогава ще кажешъ: „може и безъ хомотъ“.

Христосъ казва: „азъ дойдохъ да сторя не своята воля но волята на Оногова, който ме е пратилъ“. Значи, пратилъ го е да каже, да изяви неговата воля. И казва въ Писанието: „Богъ привлѣкълъ ви съ нишкитѣ на Любовта си“. И единствената главна цѣль, за която Богъ е създалъ свѣта, е тази: той иска да ви покаже, че е Любовь!

И ако вие ме питате: какъ трѣбва да живѣете, ще ви отговоря, цѣлиятъ ви животъ трѣбва да бжде едно изявление на тази безконечна и безгранична Любовь, която дѣйствува въ цѣлия космосъ, и всички ваши мисли, чувствуваня и дѣйствиа трѣбва да бждатъ проявление на тази Велика Божия Любовь. Това е смисълътъ! Вънъ отъ тази Любовь, животътъ нѣма никакъвъ смисълъ. И може съ васъ, които ме слушате, да направя ед-

инъ опитъ. Единъ опитъ мога да направя, и той е слѣдущиятъ: да ви докажа Любовьта. Когато азъ говоря, не се шегувамъ, и което съмъ говорилъ, азъ го подлагамъ на опитъ. На ония които вѣрватъ, имъ казвамъ: опитайте, ние правимъ опитъ. Да вземемъ единъ 80 годишенъ старецъ, и една мома на 21 година, най-жизнерадостна, и да направимъ опитъ, да вложимъ туй учение, което казвамъ, въ ума на стария, и старото учение въ ума на младата мома: слѣдъ 5 год., азъ ви казвамъ, че стариятъ човѣкъ, съ туй учение, ще се подмлади, а младата мома ще остарѣе. Е, питамъ едно учение, което ви остарява и обезсмисля живота ви, има ли смисълъ да го носите на гърба си? Не! Следователно, ние проповѣдваме едно учение, което вие можете да го опитате. При насъ заблуждение нѣма. При насъ като дойдете, всички заблуждения ще изчезнатъ. Ние не казваме: тѣй е искалъ Господъ. Като дойде гладниятъ при менъ, азъ не казвамъ, че Господъ му е рекълъ да бжде гладенъ, а ще му кажа: братко, ела, азъ днесъ имамъ случай да ти покажа моята Любовь. Най-първо ще попѣемъ малко съ тебе, вземи моята арфа на 32 струни, и двама ще пѣемъ: той пѣе, азъ пѣя, той пѣе, азъ пѣя. Слѣдъ 1/2 ч. казвамъ: отлично „парче“ е това! Може туй „парче“ да е направено отъ зе-ле, отъ празъ, пшениченъ хлѣбъ, и той казва: благодаря ти. А сега ние, съврѣменнитѣ философи, като дойде нѣкой гладенъ човѣкъ, ще започнемъ философски и ще кажемъ: ти знаешъ ли, че си единъ голѣмъ грѣшникъ, затуй си изпадналъ до туй дередже, ако бѣше прокопсанъ, майка ти такъва, баща ти, това, онова — ще му четете молитви и той ще търси друго мѣсто, и послѣ ще му разправятъ закона за кармата. Законътъ за кармата се проповѣдва само на сити хора, а на гладни хора нѣма да проповѣдватъ тоя законъ. На бѣдния не му разправяй, защо е бѣденъ. На глупавитѣ хора не разправяй какъ е създаденъ свѣта, то е само за ученикъ, а на глупавия друго ще кажешъ. На гладния, имате едно добро условие, да му покажете любовьта си. На жадния, имате единъ случай, да му покажете, че го обичате. Не питайте защо е жаденъ. И сега мнозина казватъ: да се превъзпитаеме тѣй, че като дойде Духътъ въ насъ и като излѣзе навнѣнъ, ще направимъ нѣщо. И колко сж смѣшни! Тѣ мислятъ, че Духътъ изведнажъ

ще дойде. Българитѣ като повикатѣ единѣ гайдарѣ, той като извади гайдата си и я надуе, започва да свири. И казватѣ тѣй: „да ме надуе Духътѣ, ще свиря“. Това е физическо разбиране, това не е разумно свирене. Ти си една гайда, която сама може да се надуе. И какѣ ще се надуеш? Трѣбва да вложишѣ Любовь въ себе си и тогава ще свиришѣ хубаво. Не вложишѣ ли Любовь, чакай Духа. Ами че проявлението на Духа, това е Любовта. Ако ти не приемешѣ любовта, никога Духътѣ не може да дойде. Ние не вървимѣ по единѣ правилненѣ пътѣ. Не приемемѣ ли Духътѣ, и Богѣ нѣма да дойде. Така вървятѣ тия нѣща. Туй велико, вжтрѣшно просвѣтление на ума става послѣдователно. Първото и необходимо нѣщо въ живота е: всички искате да живѣете единѣ щастливѣ животѣ на земята. Но не по земному. Можемѣ да живѣемѣ тѣй. Сега, нѣкой пътѣ, азѣ съмѣ казвалѣ, че на земята нѣма щастие. При какви условия? При това разбиране, при тази философия, при това знание, при тѣзи религиозни вървания, при тия традиции върно е това — щастие не може да има. Двама души или два народа се скарватѣ, почнатѣ „данѣ—дунѣ“. Хубаво, направятѣ една каша, и слѣдѣ туй съ музыка се връщатѣ и казватѣ: „побѣдихме“! Трѣвога е, сега единѣ побѣди, другѣ побѣди и цѣлата земя е покрита съ кости и отгорѣ написано: „еди-кои-си побѣдиха“. Кога побѣждавате вие? Да побѣди може човѣкѣ само тогава, когато знае да владѣе своя умѣ, своето сърце и своята воля. Това е велика побѣда въ живота! Не мислете, че въ свѣта нѣма и други сили, които може да употребимѣ за своето въздигане. Има. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, ако ни попитатѣ, може ли свѣтътѣ да се оправи, ще кажемѣ: не може да се оправи. Ако идете по-надолу и попитате по-низшитѣ животни, може ли да ви отговорятѣ? Ще си подигнатѣ раменѣтѣ. Защо? Туй е невъзможно за животнитѣ. И, слѣдователно, много културни животни не могатѣ да направятѣ единѣ желѣзенѣ пътѣ или една кѣща, но единѣ поетѣ, професорѣ, единѣ съврѣменненѣ медикѣ могатѣ да построятѣ такѣва кѣща. Животнитѣ и да искатѣ, не могатѣ, казватѣ: „туй нѣщо е невъзможно за насѣ“. Но невъзможното за животнитѣ е възможно за хората. Слѣдователно, има нѣща, които сѣ невъзможни за насѣ, а сѣ възможни за други същества, които седятѣ една степенѣ по-високо отѣ насѣ. Пакѣ

сж човѣшки сжщества. Има и други хора, които вие не виждате. Материални хора сж. И по нѣкой пжть бѣлгаритѣ казватъ: „отъ тия голѣмитѣ хора се урочасва“. Ама че на нѣкого отъ тѣхъ може да му се е схваналъ грѣбнака, което показва, че, при извѣстни условия, този голѣмиятъ човѣкъ го е натисналъ малко. Урокитѣ сж именно тия натискания отъ по-горнитѣ хора отъ насъ. Като имашъ такъвъ човѣкъ, ти трѣбва да го държишъ да не си отива. Ами ако нѣкоя муха кацне горѣ на главата ми, и азъ ѝ кажа: „не ме безпокой“, единъ пжть, два пжти, три пжти и послѣ я натисна съ крака, та като се върне при мухитѣ, ще каже: нѣкакъвъ елементъ ме притисна. Не, не, притисна я единъ разуменъ човѣкъ, който е хиляди пжти по-горѣ отъ нея, нищо друго. Не е добръ да безпокоимъ главата на нѣкой умень човѣкъ.

Христосъ казва: „азъ дойдохъ на свѣта, не моята воля да сторя, но волята на Тогози, който ме е проводилъ“. Е, какъ тълкуваме ние работитѣ въ свѣта? Азъ ще ви дамъ единъ малкъ анекдотъ. Докторъ Мерилъ, единъ знаменитъ докторъ, младъ и красивъ, високо интеллигентенъ и благороденъ момъкъ, оженва се за една хубава мома, графиня, отъ високо произхождение. Но тя била толкова ревнива, понеже той билъ много хубавъ, и като лѣкаръ, приемалъ болни. Хубави дами съ прѣстени, съ капели, сж идвали, а тя казвала: „хм, тия болни, тя е тѣй здрава, но за доктора идатъ, зная какви болни сте вие“. Първата, която иде, ще я приеме той въ стаята си, въ кабинета си ще я приеме. Жена му слуша. Седи първата дама, казва: „гнѣ докторе, имамъ разстройство на сърцето...“. А жена му: „зная, зная, и моето сърце едно врѣме трепереше“. — „Нѣщо ме стѣга въ гърдитѣ...“ „Да, зная, зная, стѣга те въ гърдитѣ...“ тя тълкува, че и нея стѣгало едно врѣме така. Послѣ казва: „и главата ме боли“ — „И менъ едно врѣме ме болѣше“. Едната разправя за болестъта си, а другата седи въ стаята и философствува, тя не вѣрва: „знаемъ тази болестъ, все искашъ да те попипа докторътъ, нѣмашъ никаква болестъ“. И слѣдъ 10 години клиентелата на докторъ Мерилъ съвсѣмъ намалѣла. Кабинетътъ му съвсѣмъ запустѣлъ. И ние, въ съврѣмения ни животъ, така постъпваме. Каквато и благородна черта да прояви нѣкой,

той казва: „знаемъ ги ние тия, виждали сме ги“. И въ цѣлия Балкански полуостровъ нѣма по-нещастенъ народъ отъ българския. Той мяза на жената на доктора Мери-лъ, красивъ е, отличенъ е, но неговата ревнивостъ и щестлавие сж голѣми. У българина има любопитство, крайно любопитство. Българинътъ си туря ухото на всѣкждѣ да подслушва, какво се говори. Но дойде ли нѣкждѣ да философствува, да знае, то не му трѣбва, а поприказвайте му за магия, за нѣща, за работи невъзможни, той ще даде ухо. И българскитѣ учени хора и музикантитѣ все сж такива. Единъ музикантъ ми се оплакваше: „ние сме толкова много въ София, но не можемъ да се срѣцнемъ“. Всички музиканти се критикуватъ. И българитѣ сега се намиратъ при най-добритѣ условия на своето развитие. Двама музиканти не могатъ да се срѣцнатъ и да свирятъ. Този не свири хубаво, онзи хубаво – това е една лоша черта, това е неразбиране на живота. Лошевината знаете ли кждѣ седи? – Въ погрѣшнитѣ разбирания. Ако този български музикантъ бѣше повѣрвалъ, че той е единъ грѣшникъ, единъ великъ, голѣмъ грѣшникъ, който иска да учи и като учи музика, го очаква единъ великъ животъ, той друго-яче щѣше живѣе, и всѣкждѣ можеше да прояви своята дарба. Но той, щомъ свърши музикалното училище, иска да свири за пари, свещеникъ да стане за пари, навсѣкждѣ само за пари. Не казвамъ, че само българитѣ сж прости. Всички народи въ съврѣмения културенъ свѣтъ сж хора само за пари. Има само единъ народъ, съ който ние си мязаме, тѣ сж американцитѣ. Тѣ казватъ тѣй: всесилниятъ доларъ. И Славейковъ е казалъ тѣй: „парице, парице, всесилна царице, съ тебе въ рая, безъ тебе на края“. Простиятъ за мотика, направили сж го владика. Българитѣ си мязатъ съ американцитѣ. Тѣ казватъ, че съ парата всичко може. Азъ казвамъ: не, не, владика съ пари може да станешъ, но съ пари братъ не може да станешъ! И дѣто казва той: „и простиятъ съ тебе въ рая отива“, да, въ земния рай може, но въ небесния рай – никога!

Христосъ казва: „азъ дойдохъ не своята воля да сторя, но да изявя разумната воля“. Въ днешния вѣкъ всички казватъ: „християнинъ мога да бжда, ще изпълня волята на онзи, който ме е пратилъ“. А тази воля е воля любовна!

Сега, по нѣкой пѣть, азъ искамъ да бѣда много ясенъ, откровенъ, чистосърдеченъ, прямъ. Нѣкой пѣть никакъ не мисля за послѣдствіята. Всички трѣбва да се научимъ на този великъ законъ на любовта. И понеже вие остарявате, азъ ви казвамъ: правиятъ пѣть, по който можете да направите живота си щастливъ, е този. Недоволенъ си, това е липса на нѣкакъвъ елементъ въ тебе. Гладътъ на какво е липса? Гладътъ е липса на храна. Гладътъ подразбира храната. Жаждата подразбира водата. Недоволството подразбира липса на нѣкакви чувства. Лошата мисль — липса пакъ на благородна мисль. Ние каваме: отъ кждѣ сж тия лоши мисли? Тия лоши мисли не питай отъ кждѣ сж, а въ даденъ моментъ, може ли тази празнина да я изпълнишъ, тѣй както гладътъ съ храната, жаждата съ водата, твоето недоволство съ доволство? Може ли да го задържишъ? Може. Ако ти си недоволенъ, намѣри нѣкое бѣдно сжщество да го обичашъ. И сега азъ ще ви прѣдставя, че въ свѣта има два вида Любовь. И въ двата си вида тя е благородна. Ето какъ ще я прѣдставя въ двѣ фигури.

Прѣдставете си двама благородни момци, възпитани отъ родителитѣ си, които трѣбва да проявятъ чувството на Любовь. Единиятъ момъкъ намира една 80 годишна баба, изоставена, взема я при себе си, завежда я въ кѣщи, измива ѝ краката, лицето, нахранва я, услужва ѝ, оправя ѝ леглото, гледа я, докато умре. Другиятъ момъкъ намѣрилъ едно бѣдно момиче, хубаво, красиво, той го завежда въ кѣщи, и той го храни, облича. Питамъ, коя отъ тия два вида любовь е по-благородна? Първата е по-благородна, понеже е безкористна. А вториятъ момъкъ ще има изкушение. Но ето какво се случва: тази бѣдната мома се влюбва въ другиго, и той остава недоволенъ. Както бабата на първия умира, така и младата мома на втория се оженва за другиго, само че първиятъ момъкъ останалъ доволенъ морално, вториятъ казва: не си струва човѣкъ да отхранва млади моми: тѣ сж неблагоприятни сжщества. Поне тази мисль ще му мине.

И тѣй, великиятъ законъ е: да се яви въ насъ онази безкористна любовь. И двата вида любовь сж хубави. И сега всички ние трѣбва да се стремимъ къмъ този законъ. Азъ виждамъ хората, всѣки день ги наб-

людавамъ. Правилъ съмъ опити, не единъ опитъ, два, три, четири, хиляди опити съмъ правилъ. Отъ 20 години насамъ провѣрявамъ дали ще има изключение. Вземете вие двѣ малки момиченца, ако еднакво имъ давате ябълки, еднакво се отнасяте къмъ тѣхъ и двѣтѣ се поправятъ, щомъ виждатъ, че ти си справедливъ, и тѣ слѣдятъ какъ ще постъпишъ, дрешкитѣ имъ сж еднакви. Като имъ давашъ храната, тѣ иматъ вѣра въ тебе, но направишъ ли едно малко отклонение, покажешъ даже само привидно едно пристрастие, веднага ще се измѣни лицето на едното. Едното ще стане по-хубаво, другото ще погрознѣе. Срѣщне го нѣкой и го пита: „какво ти липсва, момиченце“? Казвамъ, ябълката е била по-малка, дрехитѣ не сж тѣй хубави, яденето е по-малко. Туй сж психически причини. Туй може да е привидно. Измѣнете тогава условията и приложете обратниятъ законъ. Обърнете вниманието си къмъ туй момиченце, другото ще почне да погрознява. И вашитѣ лица сж погрознѣли отъ този законъ. Остарѣли сте по този законъ. И нѣкои казватъ: „сега ти като проповѣдвашъ, не искашъ ли да оставишъ това име всрѣдъ този народъ“? Не. То ще бжде най голѣмото нещастие. То ще бжде младата мома. Азъ бихъ желалъ да оставя само спомена за старата баба, отколкото за една млада мома. И на българитѣ искамъ да оставя любовта къмъ старата баба на 80 години. То е философия. Безкористие трѣбва да има. Ако приемете любовта и живѣете въ името на тая Любовь, то е Божието име, великото име, което трѣбва да остане. Ако вие приемете любовта, страдания нѣма да има. Този свѣтъ страда все отъ имена. Доста имена има. Сега казвамъ: за моето име нѣма мѣсто въ свѣта. Защо нѣма? Всичкитѣ имена, които трѣбваше да се напишатъ на този свѣтъ, сж написани, и за моето име нѣма мѣсто, азъ го задържамъ за другия свѣтъ. Като се върна на небето, тамъ ще напишатъ моето име. То ще бжде името на любовта! Разбирате ли? Питатъ ме нѣкой: „ще ли тѣ срѣцнемъ“? — Никждѣ нѣма да ме срѣщнете! „Нѣма ли да те видимъ“? — Никждѣ нѣма да ме видите. „Тогава“? Азъ искамъ вие да срѣщнете Бога, който ви е далъ тази любов: Той е тази Любовь. Не се заблуждавайте, ако вие сами себе си неможете да любите, ако си невѣренъ къмъ самага себе си, ако вие не сте се научили себе

си да любите, вие не мислите вашето добро. А понеже не мислите доброто на себе си, не можете да мислите доброто и на другитѣ хора. И първото, нѣщо: ние трѣбва да направимъ единъ опитъ съ себе си. Азъ не проповѣдвамъ: ти бжди добъръ, а казвамъ: направи опитъ. Казвамъ: мога ли азъ да бжда добъръ и при какви условия. А как, мога да бжда добъръ? Опити: единъ, два, три и като науча това изкуство, ще кажа: братко, моитѣ опити излѣзоха сполучливи по този начинъ, и туй е добро.

И тѣй, Христосъ е дошълъ на земята да стори волята на Тогози, който го е пратилъ. И вие казвате: „колко е блаженъ Христосъ, че го е пратилъ Господъ да изпълни неговата воля“, а вие сте нещастни, че васъ не е пратилъ. Но това е една квадратна лъжа! И васъ Господъ е изпратилъ да извършите неговата воля, но вие като дойдохте, изпооженихте се, направихте си кжщи и сте забравили защо сте дошли, и послѣ трѣбва да дойде Христосъ да ви намѣри. И казва нѣкой: „азъ ще направя като Христа“. Да, „като Христа“ въ туй отношение, че той не забравя, че не е двоуменъ като васъ. Единъ умъ има той, едно сърце има, което не забравя. *Любовъта е, която не забравя при всичкитѣ условия на живота!* Разбирате ли? И Христосъ иде да ни научи и да ни каже: „братя, толкова забавления сж достатѣчни на земята, проливане на толкова кръвъ, изпочупване на толкова глави, смазване на толкова сърца, смазване на толкова дробове, стига, върнете се сега; азъ дойдохъ да сторя не моята воля, и вие сте погрѣшили, че правите вашата воля; азъ дойдохъ да ви покажа, че трѣбва да правимъ волята, на кого? — На Оногова, който ни е пратилъ“. А сега казватъ: „повѣрвай въ Господа Исуса Христа и ти ще бждешъ спасенъ“. И въ какво ще повѣрвашъ? Ще повѣрвашъ, че ти си пратенъ отъ Бога на земята и да направишъ неговата воля. Ти ще кажешъ: „ще сторя Неговата воля, на Тогова, който ме е пратилъ, а не моята воля“. И ти ще бждешъ едно съ Христа. Духътъ Христовъ и нашиятъ Духъ сж едни и сжщи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа сж едни и сжщи души, отъ едно и сжщо произхождение. И когато ние кажемъ, може ли да бждемъ като Христа, ние поставяме въпросътъ на една не логическа почва. А като

кажемъ, че Христосъ билъ отъ царско произхождение, а нѣкой е роденъ отъ проста селянка, то е все едно. Каква е разликата? Онази земледѣлска жена е много по-благородна понѣкога, седи много по-горѣ отъ тази царица. И обратното, благородството не е въ знанието на човѣка, а е вжтрѣ въ съзнанието. Когато ти съзнаешъ, че си пратенъ отъ Бога да изпълнишъ неговата воля, когато ти си спомнишъ, че си благороденъ човѣкъ, ще разберешъ своето произхождение. А когато те питатъ: „кой е баща ти“! и вие отговорите — „не зная кой ми е баща“, значи, вие сте едно захвърлено дѣте. Ама вие напуснахте вашия домъ на небето, тръгнахте по земята, ядохте и пихте, и сега се чешете по главата и се чудите какъ сте дошли въ това положение. И всѣки, който не чувствува, не мисли, този му е краятъ. Младъ е, яде, пие, остарява. Когато искашъ да разрѣшишъ въпросътъ правилно, отвори очитѣ си, погледни нагорѣ, поеми дълбоко въздухъ и обърни се къмъ слънцето, за да те проникне тази свѣтлина навсѣкждѣ. Разширявай се, а не се свивай въ себе си, нагорѣ подигай ума си. И така всички ние трѣбва да бждемъ свѣжи. Ние сме пратени да изпълнимъ Волята, не само азъ, но и вие. Вие ще ми кажете: „можемъ ли да бждемъ като тебе“? Азъ питамъ: мога ли да бжда като васъ? Мога. Щомъ като взема вашия умъ, и точно да мисля като васъ, да дѣйствувамъ като васъ, азъ ще стана като васъ; и щомъ вие носите моя умъ и вие ще станете като менъ. Но кога може? Сега азъ не съмъ се проявилъ още, азъ даже отъ себе си не съмъ проявилъ една 100-на частъ. Азъ ви занимавамъ съ една философия, която е още едно прѣдисловие. Има нѣщо велико въ свѣта, има единъ живъ опитъ, единъ великъ живъ опитъ, който може да проникне не слѣдъ 100 години, а днесъ може да проникне. Нѣщата въ свѣта може да станатъ само по единъ начинъ! Като внесемъ този огънь на любовта, всичко можемъ да направимъ, още днесъ всичко можемъ да направимъ. И тогава ще се приготвятъ условия за втория, третия и т.н.т. дни. И ще разберемъ, че въ живота има единъ вжтрѣшенъ смисълъ.

Казвамъ: философията на живота е тази, да познаете, че вие сте изпратени отгорѣ, да изпълните волята на Онзи, който ви е пратилъ прѣди милиони години на земята. И, слѣдователно, за това е дошълъ Хри-

стосъ — да донесе закона на любовта, и казва: само по закона на любовта, вие можете да изпълните тази Негова воля, понеже Той е Любовъ. И тамъ, дѣто е любовта, тамъ е и Духътъ, туй, което движи силитъ. А туй, въ индуската философия, го замѣстватъ съ думата прана. Праната въ всички нейни проявления е материя, която прониква въ всичко и вѣчно се движи. Има нѣколко имена: „прана“, „акаша“, това сж сили, които сж въ потенциално състояние. Нѣкои я наричатъ „татвасъ“. Но акаша е първото проявление на тази татвическа материя въ свѣта. Туй сж пакъ отвлѣчени думи. Индуситъ иматъ своя дума, тѣ трѣбва да измѣнятъ своята философия. И съврѣменнитъ християнски философи трѣбва да почерпятъ опитностъ отъ източнитъ и да почнатъ отъ тамъ, дѣто тѣ сж спрѣли. Не казвамъ, че онова което проповѣдватъ църквитъ, е лъжливо, всичко, което е вѣрно въ православната църква, въ евангелската, ние го приемаме, но всичко, което е лъжливо, ние го изоставяме. Ние не признаваме ония църкви, които носятъ остенъ и юларъ. Ние имаме уважение къмъ всички хора, но на всѣки човѣкъ, който не говори истината, казваме: братко, туй, което говоришъ, не е вѣрно, азъ виждамъ твоето лице, очитъ ти показватъ, че ти не говоришъ истината, не е искрено, свѣжо сърцето ти, ти нѣмашъ този божественъ пламъкъ, умътъ ти нѣма свѣтлина, той е потъмнѣлъ. Ще каже нѣкой: „ама отъ дѣ знаешъ това да говоришъ за менъ“? Тѣй е, домътъ ви не е уреденъ, въ кѣщи има неразбирание, работата, дѣлата, нивитъ, всичко, биете се, карате се, това не е любовъ. А когато влѣзе любовта въ единъ домъ, мжжътъ ще отстѣпи, жената ще отстѣпи, синътъ ще отстѣпи, дѣщерята ще отстѣпи, всѣки отстѣпва, не само отстѣпление, но всѣки дава и всѣки иска да покаже услуга. Ако ние нѣмаме туй разположение, да вършимъ тѣзи малки услуги, какъ ще вършимъ по-голѣми? Господъ не иска голѣми работи отъ насъ, много малки работи иска. А ако азъ се спра, да свѣржа обущата на единъ старецъ, то е една благородна черта. Ако азъ се спра при нѣкоя стара баба, да ѝ дамъ една чашка водица, това е велико дѣло, то струва много повече отъ нѣколко милиони лева, дадени за бѣднитъ. То струва повече прѣдъ Бога на любовта, понеже го правя съзнателно. Добро е, когато самиятъ

азъ влагамъ сили отъ себе си, а не когато баща ми е оставилъ 10 мил. и съ тѣхъ правя добрини. Това не е никакво добро. Азъ разбирамъ добро — да дойда на лозето ти съ мотиката, да покопая единъ часъ. Единъ часъ да ти жъна или да ти шътамъ — това е добро. Ти си бѣденъ човѣкъ, единъ часъ да дойда въ къщата ти, да ти поочистя, туй е добро, но отъ готовото да дамъ, то не е добро. Никакво добро не си направилъ. Не се лъжете, не се самоизмамвайте. Старото учение почива на една лъжлива философия. А въ новото учение всѣко дѣйствиe, всѣка мисль, всѣко чувство, всѣко проявление на нашия духъ трѣбва да излиза отъ дълбочината на нашата душа, отъ дълбочината на нашето сърце. Отъ всѣкиго да приемете туй благословение.

Сега има едно заблуждение въ свѣта. Ние въ петъкъ направихме единъ малкъ опитъ. Казвамъ на моитѣ ученици, ще направимъ единъ опитъ, ще идемъ на екскурзия и тѣ мислятъ, че „ние като тръгнемъ съ Учителя, врѣмето му се подчинява“, и казватъ: „врѣмето ще бжде много хубаво“. Азъ имъ казвамъ: слушайте, не се заблуждавайте, ще турите дебели фанели, палта, хубави обуца, и имъ казвамъ, какво ще бжде врѣмето. Чудятъ се. Послѣ ще разберете, въ бури, въ дъждъ, кой може да прави разходка.

Тѣй трѣбва да ги правимъ, и тогава трѣбва да започнемъ въ най-лоши условия и да ги побѣдимъ. А като дойде доброто, ще повикаме и млади и стари, а въ буритѣ най-силнитѣ трѣбва да дойдатъ. За примѣръ, тѣ сж малки опити. А ние искаме всички да започнемъ съ цѣлия свѣтъ. Не, не, вие тръгнете въ този пѣтъ на Божествената Любовь и ще разберете, че въ сжщностъ зло нѣма въ свѣта, то е само привидно. Но всичко въ свѣта си има своятъ добъръ смисль, всичко е отлично въ този свѣтъ. И това, дѣто казваме, че вѣтърътъ е лошъ, че студътъ, че врѣмето е лошо. Не, не, студътъ си е на мѣсто, той е отличенъ, вѣтърътъ е на мѣсто. Болеститѣ сж отлични. Тѣ сж едно отлично състояние. Ще кажете: какъ? — За болеститѣ нѣкой пѣтъ давамъ 100 хиляди лева. Нѣкой е намислилъ да убие нѣкого, хваща го нѣкоя треска или епидемическа болестъ, наоколо казватъ: „горкия човѣкъ“. Но тия микроби сж донесли едно благословение. Тѣ казватъ: „братко, ти имашъ много енергия въ запасъ, чакай, дѣто ще убива-

шъ другитѣ, ние да почерпимъ малко". Казвате: „какво ли е направилъ"? Болестъта го е спасила отъ едно лошо състояние. И тъй, болеститѣ съществуватъ като една спирачка. И като се научатъ хората да живѣятъ правилно, по закона на Любовта, нѣма да има никакви болести, бѣднотия и сиромашия нѣма да има. И казва Христосъ: „азъ дойдохъ да сторя не своята воля, но волята на Оногози, който Ме е пратилъ". Каква е тази воля? Тя е воля на любовта.

И тъй, когато волята на любовта дойде, ти пакъ ще опиташъ неприятности, но тия неприятности ще ги прѣвръщашъ, както скулпторътъ прѣвръща калъта: ще я вземешъ и отъ нея ще направишъ най-хубавитѣ грѣнци или като онзи градинарь ще направишъ най-хубава градина. Като дойде разума, най-лошитѣ условия въ свѣта ще ги подобримъ. А сега ние търсимъ нѣкой да уреди свѣта. Момата трѣбва да бжде учена, момъкътъ трѣбва да бжде ученъ, богатъ. Не, не, въ бждеше момъкътъ трѣбва да търси най-бѣдната мома, и момата да търси най-бѣдния момъкъ; послѣ, момъкътъ да търси най-глупавата мома, и момата да търси най-глупавия момъкъ. Ами, слушайте да ви кажа, защо сегашнитѣ хора сж много глупави. Когато нѣкой извърши нѣкое прѣстѣпление, докторитѣ казватъ: да се прѣстори на умопобърканъ, за да се освободи отъ затвора. Не такъва глупостъ, а безъ да си извършилъ прѣстѣпление, да бждешъ глупавъ. Тѣй да ме разбирате. По закона на любовта, ние ще слизаеме, ще слизаеме и ще започнемъ тази велика работа, да повдигаме нашитѣ братя. И цѣлиятъ свѣтъ може да се повдигне чрѣзъ закона на любовта. Може да дойде нѣкоя критика, но този камъкъ, тази мисль хвани я и я подчини, направи нѣщо хубаво. Азъ критикувамъ нѣкого, че не постѣпва добръ. Бѣдниятъ казва: „гледамъ онзи богатъ, защо не ми даде пари"? Защо да го критикувамъ и азъ? Азъ мога да му дамъ пари и ще кажа: той не е длѣженъ да даде на този бѣденъ пари, а азъ съмъ длѣженъ, то е моя работа, нѣма какво да го сждя. Ще взема този човѣкъ, да го заведе дома. Длѣжността е моя. Тамъ, дѣто се пробужда нашето съзнание, ние сме длѣжни да вършимъ волята Божия. Нѣкой казва: „азъ ли ще оправя свѣта"? Ти не си пратенъ да оправяшъ свѣта, но да изпълнишъ волята Божия. А волята е: този човѣкъ ще го вземешъ

въ дома си и ще му говоришъ научно. Ти ще кажешъ: „братко, не се заблуждавай въ хората. Богъ е любовъ. Добръ дошелъ въ моя домъ. Господъ ме е пратилъ да ти покажа, че той е любовъ“. А сега ще ти кажатъ: „повървай въ Господа Исуса Христа, и той ще уреди твоитъ работи“. Идете въ нѣкоя кѣща, тамъ се каратъ, вие казвате: „повървай въ Господа Исуса...“ Не, не, вие ще внесете вашата любовъ. На тѣхъ имъ липсва нѣщо. Какво имъ липсва? Биятъ се двама. Мжжътъ е внесълъ малко въ кѣщи, жената да каже: „нищо, Господъ ще промисли“. Донося хлѣбъ, лучецъ, рѣпички, ябълки, да каже: „елате, братя, Господъ е любовъ“, и всички се усмихнатъ отъ любовъ, че Господъ е дошълъ, и тѣ повърватъ въ Христа. Слѣдъ това тя каже: „хайде да попѣемъ“. А сега ще кажатъ: „да колѣничимъ, да се помолимъ“. Но гладни хора не се молятъ, и българитъ казватъ: „гладна мечка хоро не играе“. И много сж прави. А насъ искатъ да ни накаратъ хоро да играемъ. Та молбата е едно състояние на благодарностъ, тя е любовъ, и заради тази любовъ ще играя. Като се нахранимъ, ще играемъ. И азъ удобрявамъ тия хора на любовта: като се нахранятъ, играятъ.

И бихъ желалъ всички така да играете. Слѣдъ като се наядете, да си потропате, а сега ако видятъ, ще кажатъ: „пошурѣли, стари хора, всички да играятъ, въ тия врѣмена почнали да играятъ, не ги е срамъ, стари хора на 45 год., пѣкъ и дѣцата, не бива да играете“. Щомъ сте гладни, ще бждете замислени като философи и ще кажете: „голѣмо е това нещастие, което Господъ ни е изпратилъ“.

„Азъ дойдохъ не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, който ме е изпратилъ“. Кой „Онзи“? Нашиятъ Баща, който е любовъ. И той ни призовава на тоя любовенъ актъ. Ние можемъ да разберемъ, че всинца сме изпратени за работа. И врѣме е да извършимъ тази велика работа, едни по-рано, други по-късно.

Бесѣда държана на 9.IV.1922 год.

10 часа сутриньта

въ гр. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Движение нагоръ.

Тръгни къмъ Бога

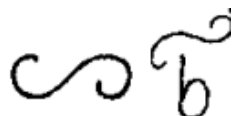
Класъ на Добродѣтелитѣ

12 Априлъ 1922 г. Срѣда

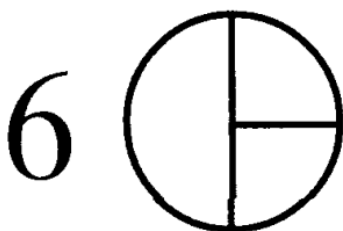
Подъ думата Богъ разбирамъ движение въ правилна насока на битието.

^{-Б}
Б = б̃ = б̄ Б Б̄ б̄ БОГЪ

Въ буквата б има вече една пълна шестица плусъ знака на безкрайността.

Какво показва числото 6? Въ него разгледано геометрически се включва цѣлиятъ вѣртикаленъ, отвесенъ диаметръ, дѣсната половина на хоризонта или дѣсниятъ радиусъ и дѣсната долна четвъртинка отъ окръжността. Шестъ е дѣсно число, мжко и показва проявление.

Фиг. 1

Лжчѣтъ отгоръ слиза долу, въ материята, прави четвъртъ обръщане около себе си и се прибира въ центъра. Това сж двѣтъ, защото 6 е равно на двѣ по три. Първата е Божествената троица: Духъ, душа, тѣло. Втората е човѣшката троица: умъ, сърдце, воля. Значи

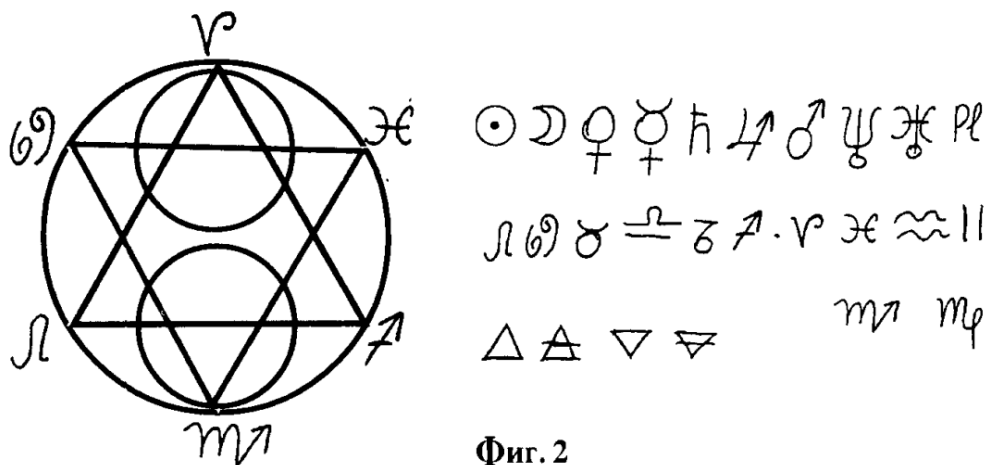
това е Божествената троица проявена във материята като човѣкъ съ своитѣ три принципа, които съставляват полетата на неговата проява. Шестъ е числото на човѣка. Ако го разложимъ по другъ начинъ: $6=2 \times 3=2(2+1)=2 \times 2+2=4+2$ Шестъ равно на двѣ по три, равно на двѣ (2 плюс 1) равно на двѣ по двѣ плюсъ двѣ равно на 4 плюсъ 2.

„Трима свидѣтелствуватъ на небѣса: Отецъ, Синъ и Духъ Свети“. И трима сж които свидѣтелствуватъ на земята: огънь, кръвь и вода. Отецъ - първичния огънь. Слово - жертвената кръвь. Духъ - вода на кръщение. Шестъ равно на три плюсъ три.

Б - освѣтънъ шесторката въ буквата „Б“ има и знакъ на безкрайность.

Значи 6-тѣ - човѣкътъ, проявената Божествена троица, която се е ограничила и слѣзла долу, за да се заключи във материята е запазила своето първоначално движение въ безкрайностьта. Тя идва отъ безкрайностьта като комѣта, слиза, за да се прояви и отива пакъ въ безкрайностьта, затова човѣкъ още докато е на земята трѣбва да просвѣтне, за да може да поеме друмъ отново къмъ безкрайностьта. Докато той не е просвѣтналъ, той описва всѣ нови и нови повратни кръгове, връща се отново и отново на земята. Той трѣбва да стане синъ Божия, като приеме кръщението на Духа, трѣбва да пролѣе кръвьта си, за да стане послѣ едно съ огъня - Отецъ, изъ Когото е излѣзълъ, защото той се ражда агнецъ - огънь, овенъ - излиза отъ огъня и тамъ трѣбва да се върне, защото „Богъ нашъ е огънь пояждащъ.“ Кой атрибутъ на Божественото се крие подъ тѣзи думи „огънь пояждащъ“? Трѣбва да се знае оригинала на хебрейски - за да се изясни напълно скритото значение и мистичния смисълъ на думата.

Прѣдъ КАР сѣди творческия процесъ А, която е вече уравновесената душа, водена отъ разумното, което е ритмовано. Двѣтѣ А сж уравновѣсени блюда на везнитѣ, показватъ че има една разумна основа, на която става градежъ по законитѣ и МР - Свѣщенитѣ букви на мировата душа и този строежъ има за послѣдна цѣлъ горното А, а отъ една по-висока гама и така до безкрайностъ. МР е връзката между физическата проява и неговото съответствие въ царството на Духа.

<i>a, b, c, d, e</i>	МАРАК
КАРМА	РАМА
АКРМА	АМАР-АМ-РА
РКАМА	АМРА
МКАРА	АМРА-АМРИХА
АКАРМ	

Фиг. 3

Значи въ карма се криятъ тѣзи тайни, тя е виновницата за създаването на свѣта - творението се развива по великия законъ на карма. Карма е първото движение на мировитѣ води. Тайната сѣди въ мистично-

то значение на буквитѣ, които сж като елементи на едно между тѣхъ, тогава има друго проявление на сжщитѣ принципи. Крайно необходимо е да се проникне въ тайното значение на буквитѣ - сега другъ е въпроса, ако имаме работа съ една отъ древнитѣ азбуки, създадени по [...] изображение извѣстни съзвѣздія - така тази буква, която има връзка съ нѣкое отъ съзвѣздіята ще крие въ себе си силитѣ, които и се съобщаватъ отъ това съзвѣздіе. Градежътъ на буквитѣ е цѣло откровение за този, който може да четѣ и е разумялъ окултното значение на геометрическитѣ линии и знаци, защото всѣка буква е една геометрическа фигура. Всѣка линия, фигура, буква, цвѣтъ, нота, точица, всичко има дълбокъ смисълъ и значение за знаещия.

Законъ на движенията

I-ва година 7-ма школна лекция
на I-ви окултенъ специаленъ класъ
12.IV.1922 г. Срѣда 19 часа
ст.София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ
Прочетоха се домашнитѣ работи

1 Тръгни	2 Хармония	3 Абсолютното
4 Природа	5 Надявамъ се	6 Симфония
7 Постоянство	8 Начало	9 Ученикъ
10 Миръ	11 Висина	12 Миръ
13 Кристалъ	14 Съграждаме	15 Героятъ
16 Усърдие	17 Мога	18 Хубаво
19 Мога	20 Звѣзда	21 Свѣтлина
22 Дѣте	23 Мълчание	24 Жертвувамъ се
25 Стремезъ	26 Великолѣпно	27 Господъ
28 Иде	29 Миръ	30 Взаимопомощъ
31 Лотусъ	32 Обичѣта	33 Смиреномждрие
34 Мога	35 Свѣтлина	36 Висина
37 Топлота	38 Съвършенство	39 Хармония
40 Изворъ	41 Чистота	42 Хлѣбъ
43 Ведрина	44 Видѣлина	45 Ученикъ
46 Обичамъ	47 И	48 Просвѣтление

Прочететѣ първата дума.

- Тръгни!

Значи, тръбва да проучавате закона на движението. Може ли да си спомните тръгването, значи първото желание, което е турило всички други желания във движение. Въ вашето дѣтинство може ли да си спомните първата мисъл, първото желание. Забравили сте го, нали? Първото желание, първиятъ потикъ на дѣтето е дишането. Съ раждането то почва да диша, защото законътъ на движението е законъ на астралния свѣтъ. Значи, дѣтето се намира въ единъ свѣтъ не толкова хармониченъ. То издава единъ звукъ, съ който опрѣдѣля, че качествата, срѣдата въ която се намира, не е толкова приятна; това означава плача. Плачътъ означава, че човѣкъ се намира въ една срѣда нехармонична. Но ние ще разгледаме живота, т.е. съзнателния животъ или самосъзнателния животъ тѣй, както той сега се е проявилъ. Значи всѣка една душа, която излиза отъ бога, излиза за да опознае себе си. А то е първото движение въ съзнанието. Да опознае себе си, значи, безграничното влиза въ рамкитѣ или границитѣ на граничното, самоопрѣдѣля се. А всѣка граница създава формитѣ, а всѣка форма съдържа въ себе си посоката на движението или пътъ на еволюцията, прѣзъ която тръбва егото или азѣтъ, или човѣшката душа да мине, за своето самоусъвършенствуване. Слѣдователно човѣшката душа слиза на земята за да стане силна. „Силенъ и слабъ“ започва съ сжщата буква, както е въ славянския езикъ. Значи, слабъ е закона на промѣнението и силенъ е законътъ на непромѣнението. Но силенъ, разбирамъ, въ силата има разширение а въ слабостта има смяляване. Сега, отъ гледището на вашия земенъ животъ защо сте дошли на земята? Отговорътъ е: да станемъ силни, а вие ще кажете: да познаемъ Бога, да се спасимъ и т.н. Ще познаешъ Бога само, когато си силенъ. Защото ако у дѣтето нѣма сили да прѣгърне майка си, ако у него нѣма сили да поеме млѣкото, може ли да познае майка си? - Не може. Слѣдователно, въ всѣко движение, и въ всѣко чувство, и въ всѣка мисъл, колкото и да е малка, микроскопическа, въ тази мисъл се криятъ неизчерпаеми сили, които въ бждеще може да се развиятъ. Сега, споредъ закона на контраститѣ, слабостта винаги подразбира силата. Слаби, значи, запознали се съ най-малкитѣ

величини, най-малкитѣ проявления въ живота. За при-мѣръ, малкото дѣте, при своето идване на земята, съ-знава, че то е безѣ сили. Но въ туй безсилие се крие неговата сила. У него има желание туй безсилие да изведе къмѣ сила. Азѣ ви навеждамѣ на този законѣ, защото вие морално се чувствувате безѣ сили; казва-те: имаме слабости, пороци, ограничения това-онова и не може да се подвизаваме. Значи, вие сте въ духовно отношение дѣца, които майката кѣпе въ коритото, и често тѣзи дѣца правятѣ много неморални нѣща. Т.е. отѣ гледището на вашето схващане – неморални работи. Едно пиле щомѣ като излѣзе изѣ черупката си, ведна-га, съ излизането то започва да рови изѣ земята. Обаче, единѣ човѣкъ, майката трѣбва да го дѣржи нѣ-колко години, докато стане способенѣ да тѣрси храна-та си, а пилето, слѣдѣ единѣ-два дена може само да си взема храната. Туй не зависи отѣ слабостѣта на човѣка, но понеже материята, съ която е обвитѣ е по-гѣста, вслѣдствие на това човѣкъ самѣ, не може да прѣодолѣе спѣнкитѣ, въ които тя (материята) го е ог-раничила въ даденѣ моментѣ, тѣй лесно, както пилето.

Сега, ще турите мисълѣта у васѣ, че извѣстни мѣноти, каквито и да сѣ тѣ, вие може да ги прѣо-долѣете. Отѣ чисто окултно гледище нѣщата се обясня-ватѣ по два начина: едни отѣ сѣществата, които сѣ излѣзли отѣ безграничното, и сѣ забравили, че сѣ из-лѣзли отѣ безграничното; а други сѣ излѣзли отѣ гра-ничното и сѣ влѣзли въ самозаблуждение, че тѣ сѣ тѣй безгранични, и вслѣдствие на туй сѣ паднали. Сега, нѣкой пѣтъ, за да изгоните вашитѣ илюзии отѣ ума си – нѣкой може да каже: азѣ зная, нека той си прѣдста-ви, знае ли той, какво става сега на слѣнцето. Защо-то, ако каже: „азѣ зная“, трѣбва да знае, какво ста-ва по цѣлия козмосѣ. Туй сѣщество, което знае, трѣб-ва да знае, какво става навсѣкѣждѣ. Вие мислите нѣкой пѣтъ, че знаете; задайте си въпроса: какво става на мѣсечината? Какво сѣмѣ азѣ? – Едно божество! Щомѣ си едно божество, безгранично, какво става съ мозѣка и понеже мозѣчнитѣ клѣтки сѣ вѣтрѣ въ тебе, какво ста-ва въ слѣнцето, съ ближнитѣ звѣзди? Щомѣ не можешѣ да разрѣшишѣ този въпросѣ, ще знаешѣ, че си една ма-лка частѣ отѣ общото сѣзнание на битието, едно малко проявление. Сега ние се натѣкваме на закона за мора-

лното развитие на човѣка. А отъ окултно гледище, моралнитѣ сили на човѣка зависятъ отъ първичната енергия, която индуситѣ наричатъ прана. Силниятъ човѣкъ всѣкога прави погрѣшки. Който е по-силенъ, въ смисълъ по-ученъ, той прави погрѣшки. Затуй ще пристѣпите да проучите закона на праната. Вашитѣ настоящи форми, това е прана въ движение. Вие сте всички прана въ движение. Когато праната не е еднакво разпрѣдѣлена въ тѣлото, раждатъ се болѣститѣ; когато праната не е еднакво разпрѣдѣлена въ чувствата, раждатъ се недоволства; когато праната не е еднакво разпрѣдѣлена въ мозѣка или човѣшкия умъ, ражда се безсмислието. Ще направимъ този законъ ясенъ чрѣзъ движение. Ще ви дамъ едно упражнение сега. Ще си забѣлѣжите, ще го правите сутринъ, обѣдъ и вечеръ, прѣди да си легнете.

Ще изнесете рѣцетѣ си напрѣдъ /хоризонтално/ съ допрѣни палци и показалци, да се образува единъ тригълникъ; много красивъ, дланитѣ хоризонтално, надолѣ. Слѣдъ това бавно ще разтворите рѣцетѣ на страни – единъ полукръгъ; дланитѣ се обръщатъ нагорѣ и рѣцетѣ се прѣвиватъ до лактитѣ като съ първитѣ три прѣста се хване най-горната частъ на ухото /палецѣтъ е отпрѣдъ, а другитѣ два прѣста отзадъ/; слѣдъ туй съ прѣститѣ се прави едно движение по рѣба на ухото до долната му частъ (при туй движение палецѣтъ се движи по рѣба на ухото, показалецѣтъ – отъ задната страна, а срѣдниятъ прѣстъ – отъ прѣдната страна). Слѣдъ туй рѣцетѣ пакъ се изтеглятъ напрѣдъ. Туй ще се прави 10 пѣти и на край рѣцетѣ се свалятъ отпрѣдъ, на долу, като върхѣтъ на палеца е хванатъ, допрѣнъ съ върха на показалеца. Туй хващане горната частъ на ухото ще създаде единъ мораленъ потикъ. Хващането долната частъ има отношение съ вашия стомахъ. Азъ ще искамъ да зная, какви сж резултатитѣ на състоянията. Сега нѣма да философствувате, нѣма да чоплите. Ще направитѣ упражненията, ще наблюдавате, какви резултати може да се произведатъ въ ума ви, въ чувствата ви, въ волята ви, ще си записвате. Защото докато нѣщата не се опитатъ, полза нѣма. Тѣзи упражнения сж свещени и ще ги пазите, никому нѣма да ги казвате. Ако вие издадете; азъ ще се науча, ще зная. Тия упражнения ще ги правите, докато имате резултатъ отъ тѣхъ. Да. За-

щото, щомъ ви се каже да не съобщавате, като на Адамъ и Ева, дяволътъ ще ви каже: защо не ядете отъ този плодъ за да имъ кажетъ. Нъма да казвате, разбираете ли?

Най-първо ще бъдете много спокойни, ще ги правите въ седяще положение, гърдитъ ви да бждатъ издадени навънка. Когато правите туй упражнение, умътъ ви ще бжде съсрѣдоточенъ въ ржцетъ ви, ще слѣдите всѣко тѣхно движение отъ двѣтъ страни (двѣтъ ржцѣ). Силата е тамъ: да може да концентрирате ума си въ движенията на вашитъ ржцѣ. Умътъ ви да слѣди движението прѣзъ всѣки моментъ. Туй е концентриране отъ физическия къмъ астралния свѣтъ. Защото, ако ние влѣземъ въ отвлеченото, мжно може да го направите. И ще отбѣлжките при всѣко едно упражнение състояние на ума си. На обѣдъ ще ги правите обезателно прѣди ядене, а вечеръ – прѣди лѣгане, а сутринъ, и прѣди, и слѣдъ молитва, когато сте най-разположени.

/-Ако ни видятъ домашнитъ?/ – Нека да ви гледатъ, нъма да разправяте. Правя си упражнения. Нъма да казватъ абсолютно нищо. Като ви питатъ, ще мълчитъ. Когато човѣкъ не може да каже истината, той трѣбва да мълчи. Ако нѣкой много ви пита, ще кажете: Мълчанието въ нѣкои случаи е най-хубавото, слѣдователно, азъ искамъ прѣдъ васъ да направя най-хубавото. Ще кажетъ: туй четохъ въ една книга. Пъкъ азъ искамъ да направя най-хубавото. Ще мълчите.

Сега туй е прѣдисловие, да видимъ, сега. Това сж микроскопически опити, да не мислитъ, че е нѣщо. Туй упражнение е като онзи рисувачъ, който туря една линия и опрѣдѣля носа, като права линия, а то не е носъ. Докато стане носъ, има още криви линии да се турнатъ; послѣ сѣнки, по-тъмни и пр., да даде илюзия на свѣтлина. И сега и ние теглимъ само една права линия. И азъ ви давамъ туй упражнение да се концентрирате, да слушате; първото е да слушате. Двѣ нѣща сж необходими: да бъдете честни и искрени и да бждете жизнерадостни. Двѣ нѣща сж потрѣбни, честни и искрени спрѣмо себе си и жизнерадостни; тѣ сж двѣ състояния на праната. Едното състояние засѣга умствения свѣтъ, а другото засѣга физическия свѣтъ, а прѣзъ срѣдата движението минава прѣзъ астралния свѣтъ.

Сега азъ ви давамъ упражнение, безъ да приказватъ нѣщо; вие само ще концентрирате ума си въ движенията, а послѣ ще ви дамъ туй упражнение съ разни формулки, съ думи да го направите. Да видимъ, какви ще бждатъ резултатитѣ. Още тази вечеръ, прѣди да си лѣгнете, може да започнете. Ще дишате дълбоко при упражнението, доколкото може да поемете тази жива прана. Въ български нѣма дума за прана. Тя е въ разни състояния: има чисто физическа прана; има чисто умствена или ментална прана. Безъ прана мисълъ не може да се образува; безъ прана чувство не може да се прояви и безъ прана волята не може да дѣйствува.

Разбира се, въ туй движение ще имате различни мисли, които ще се проявятъ. Не е необходимо всинца да имате едни и сѣщи прѣживѣвания. Всѣки, спорѣдъ своето развитие, ще приеме това, отъ което се нуждае. За примѣръ, на нѣкои отъ васъ, слѣдъ като си турите рѣцетѣ на долната частъ на ухото, ще помисли или млѣко да пия или за варено жито или яйца за Великденъ. Нѣкой ще му дойде на ума за орѣхи – разни нѣща може да ви дойдатъ на ума. – Глупави работи нѣма въ свѣта. Ние наричаме глупави нѣща само непостижимитѣ. За примѣръ, когато нѣкой човѣкъ, иска да стане царъ, да кажемъ, нѣкой бѣднякъ или нѣкой просекъ иска да стане царъ, ние го считаме глупавъ човѣкъ, защото въ този животъ то е непостижимо. Но да кажемъ, че въ дългия ходъ на неговия животъ, че е непостижимо, отъ наша страна е глупаво. Та може да замѣстимъ глупави нѣща въ дадения случай съ непостижими, защото глупаво въ български отгорѣ има знакътъ на безконечността (Γ), на безконечното число.

За сега всички изобщо, сж изгубили своята прана. Най-малко прана има сега. Движенията въ съврѣменнитѣ хора сж слаби. И за да може да се разбиратъ, да може да се учите, трѣбва да имате еднакви движения, еднакви трептения. Всички хора, които иматъ еднакви трептения и еднакви движения се разбиратъ, а всички, които иматъ разнородни, тѣ се отдалечаватъ и не се разбиратъ. Впрочемъ, еднаквото сега е упражненията; за бждеще по-малко философия, повече упражнения, а послѣ ще дойдемъ по-малко упражнения, повече философия. А послѣ ще обяснимъ смисъла на тия движения.

Да свършимъ.

Тайна молитва .

Послѣ ще разискваме върху тѣзи думи (отъ домашната работа) . Половината думи вървятъ хармонично, но другата частъ не е хармонична. А това е една черта, вие започвате добръ, но има нѣщо, което ви прѣпятствува. Първитѣ движения (на линиитѣ по листа на Учителя) сж по-хармонични, а тази малка дизхармония върху туй (листа), показва едно нѣщо: учите се, но знанието още не е станало обектѣ на вашия умъ, т.е. учите се, да кажете, че знаете. Нѣщо има у васъ не-събудено – туй съзнание да знаете, да бждете силни. Силни, не да се изнасилвате, а силни да се подигате. Който се изнасилва е пакъ силенъ, но силенъ човѣкъ, азъ наричамъ този, който се подига; въ този смисълъ трѣбва да бждемъ силни. Силни да се подигате, а не силни да се изнасилвате. Човѣкъ, който изнасилва себе си, ще изнасили и другитѣ; правило е това, а който подига себе си, подига и другитѣ. Туй е пакъ правило. Но азъ вървамъ, че има възможность малко по малко да изправитѣ тази погрѣшка.

Природни методи

7-ма Школна лекция на общия окултенъ класъ,
13.IV.922 г. Четвъртъкъ 8 часа вечеръта
ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Тайна молитва !

Ще направя нѣколко бѣлѣжки. Когато нѣкое младо растение израстне отъ земята, то е крѣжко, а за да го направи природата пжргаво, гѣвкаво и подвижно за работа, праща му малко полюлѣване и раздвижване отъ въздуха. Туй, което въздушнитѣ течения извършватъ за растенията за да ги укрепятъ, сжщото извършва и човѣшкия умъ за растежа на духовното тѣло на човѣка. И когато влизате въ школата, тукъ ще ви подложатъ на разни вѣтрове, отъ всички посоки. Туй да го имате прѣдъ видъ. Това е законъ! Но да не ви е страхъ. Който влѣзе въ тази школа и го е страхъ отъ нѣкакви дупки – да нѣма течения – той не разбира закона. На вѣтрове ще бждете изложени отъ всички посоки, отъ

истокъ и отъ западъ, отъ сѣверъ и отъ югъ, отъ всѣ-
къждѣ. И отъ други вѣтрове. Тия вѣтрове понѣкога ще
бждатъ топли, понѣкога студени, понѣкога ще бждатъ
придружени отгорѣ съ благотворенъ дѣждъ, по нѣкой
пжть съ лапавица, по нѣкой пжть съ градъ. Всички тия
положения ще дойдатъ, туй трѣбва да го имате прѣдви-
дѣ.

Сега туй, което става въ природата ще стане и
вжтрѣ въ васъ. Не стане ли така, вие не сте на правъ
пжть. Ако нѣкой ви проповѣдва нѣкое учение безъ мжч-
нотии, безъ вѣтрове, безъ лапавица, безъ градъ и бе-
зъ дѣждъ, това не е божествено учение, това не е уч-
ението на Всемирното Бѣло Братство.

Сега туй сж принципи, това сж положения, които
трѣбва да държите въ ума си и да ги опитате. Ако нѣ-
кой отъ васъ се съмнѣва иматъ врѣме да опитате, но
ще констатирате този фактъ, защото ние се приближа-
ваме да изучаваме една положителна наука, въ която
законите не мязатъ на законитѣ въ сегашната наука.
Въ тази наука, въ която ви въвеждаме, нѣма абсолютно
никакви течения, тамъ всичко е точно опрѣдѣлено. Ка-
то казвамъ: „точно опрѣдѣлено“, не разбирамъ, че е
ограничено. Не! Двѣ противоположни мнѣния има въ ок-
ултната наука, въ окултната школа. Безграничното вк-
лючва въ себе си граничното и граничното включва въ
себе си безграничното. И тогава казвамъ, че положе-
нието е таково: само безграничното може да се проя-
ви, а туй което е гранично не може да се прояви. Са-
мо силнитѣ хора могатъ да се проявятъ, а слабитѣ не
могатъ. Само онази свѣтлина която е силна може да се
прояви. А свѣтлина, на която вибрацитѣ сж слаби, не
може да се прояви. Слѣдователно, отъ васъ искатъ да
бждете силни хора, не слабодушни, разбиратъ ли? Отъ
васъ се иска да бждете най-силни ученици, най-спо-
собни, най-даровити, най-талантливи. Който не е спо-
собенъ, да се труди, за да стане такъвъ. Който не е
даровитъ, не е талантливъ, да се труди да стане спо-
собенъ, да прояви своя талантъ, а неспособния да пр-
обуди своята способностъ. Нѣма какво да се обезсър-
чавате. Това е едно положение.

И тѣй, всички ще вложите въ умоветѣ си мисль-
та, че трѣбва да бждете силни, но не да изнасяте
себе си, а да подигнете себе си. Слѣдователно, всѣки

човѣкъ, който има сила да подигне себе си, може да подигне и ближния си, а всѣки, който изнасилва себе си, изнасилва и ближния си. Тѣй говорятъ законитѣ на Бѣлото Братство. Тѣ гледатъ какъ постѣпваме спрѣмо себе си и отъ тамъ знаятъ какво ще бѣде положението ни къмъ другитѣ. Ако азъ изнасиля себе си, мога да говоря приятно, много сладко, но нищо нѣма да излѣзе. Не, не, законътъ е вѣренъ. Слѣдователно, ще имате сила, не да изнасилвате себе си, а да подигнете себе си. Туй е моралътъ – да се подигнемъ надъ сегашния моралъ въ свѣта – да подигнемъ себе си! Тѣй че еди-какво си казалъ нѣкой ученъ, нѣкой пророкъ или свѣтия, че свѣтътъ е така създаденъ – трѣбва да се издигнете надъ общия уровеньъ, надъ това мнѣние. Да не изопачите правите думи на Христа. Азъ питамъ: всички тѣзи съврѣменни хора били ли сж въ врѣмето на Христа, чули ли сж какво Той е говорилъ, какво е казалъ? Казватъ: „Не сме чули, но прѣдали сж ни го“. Туй, което е писалъ този апостолъ, ти сигуренъ ли си въ това?

Еди кой си какво казалъ. Не, не ние имаме други доказателства за онова, което Христосъ е говорилъ. Ние имаме други доказателства, ние имаме една архива, въ която всичкитѣ думи на Христа сж написани съ златни букви. Знаете ли въ каква велика книга, на какви листа сж написани Христовитѣ думи? Тамъ сж написани всички думи. Всички посвѣтени ученици на окултната школа четатъ отъ това велико евангелие. Туй е евангелие! А сега искатъ да ни убѣдятъ, че туй евангелие е свещенно, дадено ни отъ Духа Свѣтаго. Не, не, отъ Духа Свѣтаго е онуй евангелие, което Христосъ Го е проповѣдвалъ. Евангелието, което Христосъ е говорилъ, се е отпечатило на листата, на тази велика книга. Както Христосъ е говорилъ, всичкитѣ Му бесѣди сж напечатени дума по дума на тази книга, тѣй както всѣка дума, изговорена върху фонографа се възпроизвежда. Туй евангелие го разбирамъ. И колко думи, колко притчи, колко нѣща сж напечатени върху листата на тази книга, за които свѣтътъ даже и не подозира!

И тѣй, първото положение въ туй евангелие се поставя така: бждете силни, защото Богъ живѣе вътрѣ въ васъ! Защо? Такъвъ е законътъ. Чудни сж хората! Ама ще каже нѣкой: „Апостолъ Павелъ е казалъ, че ко-

гато сме слаби, тогава сме силни и когато сме силни, тогава сме слаби". Но той билъ окултистъ и какво искалъ да каже той съ това? То значи: когато мисля като човѣкъ, слабъ съмъ, а Богъ, който живѣе въ мене, ме прави силенъ. Когато нѣкой е силенъ, това значи, да съзнава, че Богъ живѣе въ него. Слабъ съмъ като човѣкъ, но понеже Богъ живѣе въ менъ, силенъ съмъ. Като казвамъ сега: Богъ живѣе въ мене, тази дума е пакъ неразбрана. Богъ не може да живѣе въ мене, вжтрѣ въ васъ. Вие още не сте проявени; какъ ще живѣе Господъ въ васъ, вие 10 пѣти на день се измѣняте, какъ ще живѣе Господъ въ васъ? Въ писанието, нѣйде апостолъ Павелъ казва: „Вие сте храмъ Божий". Кое е храмъ Божий? – Душата ви. Вашата душа е нѣщо велико! И слѣдователно, ние сега градимъ тѣзи малки храмчета, въ които душата ще се смали. Туй вѣчното, безграничното, тѣй ще се смали, че да влѣзе въ този малкъкъ храмъ на любовта. Душата знае закона на смалѣването; тази малка душа може да стане гранична и безгранична въ едно и сжщо врѣме. За Бога, колкото е лесно да бжде безграниченъ, и безконеченъ, толкова е лесно да стане и граниченъ и конеченъ, заради насъ. Когато ми кажатъ, че едно сжщество е конечно, много нѣщо разбирамъ. Азъ разбирамъ, че величието, интелигентността и любовта на Бога сж толкова голѣми, че той се смалѣва при туй малко сжщество, за да опита всички негови радости и скжрби, за да го подигне, за да разбере величието Му. Туй е най-великото, най-чудното. Туй разбирамъ Богъ! Този Господъ ви прѣпоржчвамъ, който може да слѣзе до вашия уровень, отъ тамъ да ви подигне и да ви направи като себе си. Въ какво? Да бждете като Него силни, да разберете живота на другите сжщества и да подигнете и тѣхъ.

Това е учението, което Христосъ е училъ. Сега, това не е моралъ. Ние оставяме сегашния моралъ. Това сж принципи които трѣбва да имате, за да ги разработвате. Е, когато разработвате принципи вжтрѣ въ душата си, вие ще се почувствувате силни и мощни – силни и мощни да прѣтжрпѣвате всичко.

Сега ще обясня и думата „тжрпѣние", отъ окултно гледище. Всѣки ученикъ отъ тази школа на Всѣмирното Бѣло Братство, трѣбва да бжде тжрпѣливъ. Но какъ? Нѣкои, за примѣръ, се въздържатъ и казватъ:

„Азъ бѣхъ много тѣрпѣливъ, въздржахъ гнѣва си“. Това не е тѣрпѣние - да въздржашъ гнѣва си. Тѣрпѣливиятъ човѣкъ е богатъ човѣкъ, който постоянно изплаща дълга си на всѣки, който идва при него. Той има сила въ себе си. Да въздржашъ гнѣва си, това не е тѣрпѣние, това е мъчение. Сега проповѣдниците искатъ да ни убѣдятъ, че мълчаливиятъ е билъ тѣрпѣливъ. Не е тѣрпѣливъ такъвъ човѣкъ. Когато другъ се радва и весели, той мисли за съвсѣмъ друго нѣщо. Тѣрпѣливиятъ човѣкъ, като дойде нѣкой при него, той го пита: „Какво искашъ отъ мене?“ - Ти ми дължишъ. „Колко?“ - Плаща. Той постоянно пѣе своята пѣсенъ. А сега като дойде нѣкой при него, казва му: „Ти си безчестенъ“. Той мълчи, нищо не плаща, въздржа се, казва: „Добрѣ ме наругаха, азъ съмъ много тѣрпѣливъ човѣкъ“. Никакво тѣрпѣние не е това, ти си човѣкъ на мъчението. Но тукъ, въ тази школа, никакво мъчение нѣма. Прѣди да влѣзете въ тази школа, докато влѣзете въ нея, мъчения има, но като влѣзете въ нея, тѣрпѣливи, вѣсели да бъдете, да обладаете цѣлъ свѣтъ. Сега тѣй ще разберете тѣрпѣнието. Учениците тѣй ще се разберете. Като дойде нѣкой при мене: тѣрпѣливъ ли си? То значи, че имашъ да ми давашъ. Нѣкой казватъ: „Ти ме обиди“. Що е обида? Имашъ дългъ, дължишъ. Колко? - Еди колко си. Веднага: Колко лихва? - 10-20%. Азъ нѣма да обѣля збѣ, ще отворя касата си - заповѣдай! Колко тури сега? Доволенъ ли си? - Доволенъ съмъ. Ще се ржкувамъ. Ще дойде при тебе нѣкой: „Азъ съмъ обиденъ“ - Ще отворишъ касата си, ще платишъ, и ще се свѣрши въпроса. Така всички ученици помежду си ще уредите въпроса. Ще отворите касите си и ще плащате. Като дойде, ще платишъ. Туй е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ и ако туй учение се прилагаше, християнскиятъ свѣтъ щѣше до сега да се подигне, щѣше да се оправи. А сега съ какво се занимавате? Съ въпроса: „Спасилъ ли ни е Господъ или не“. Като ни е пратилъ Господъ на земята, ние сме спасени. Ние сме спасени още когато сме излѣзли отъ Бога. Слѣдователно, Христосъ всичко е прѣдвидилъ. Христосъ е проявление на тази любовъ. Той испраща любовта къмъ онѣзи, които е спасилъ отначало. Но понеже тѣ сж готови, и сега да възприематъ любовта, тѣ въ зачатие сж били. Майката кога храни дѣтето си? Тѣзи хора не ра-

зсъждаватъ върху тази философия. Ами когато онова дѣте е въ утробата на майка си, сучи ли отъ гърдитѣ ѝ? Не, млѣкото ще остане за майката. Тя задържа млѣкото си за врѣмето, когато се роди дѣтето ѝ. Слѣдователно, прѣзъ врѣмето на своето ембрионално състояние, докато се роди, Богъ ни е чакалъ, за да прояви любовта си. За нѣкои отъ насъ, които сме родени, има млѣко, а за нѣкои – твърда храна. Колкото повече вървите нататъкъ, ще опитате благата. Слѣдователно, ние сме въ онзи периодъ, когато Божията любовъ се проявява къмъ ученицитѣ; значи, ние сме въ най-прѣкрасното състояние, когато Богъ се изволява да се прояви надъ ученицитѣ. Какво по-хубаво има отъ това, когато бащата каже на сина си: „Синко, вземи си торбичката и иди на училище“. И цѣлиятъ космосъ, съ всичкитѣ слннца и планети, е създаденъ като едно прѣдметно училище, и всички васъ ще ви разхождатъ по всички планети, слннца и по мѣсечината, ще ходитѣ навсѣкждѣ да учите. Разни посоки ще вземете въ екскурзиитѣ си и пакъ ще се срѣщнете. Но ще питате: слѣдъ колко милиони години ще се срѣщнете?

Не, едно пжтешествие на 10 милиони години можемъ да съкратимъ на 1 часъ или на 1/2 часъ, а друго пжтешествие отъ 1/2 часъ може да го разтеглимъ въ 100 милиони години. То е въпросъ на движение, на бързина. Зависи какъвъ влакъ ще вземемъ, съ каква скоростъ, съ каква бързина. Тамъ е въпросътъ, съ какъвъ влакъ ще пжтувашъ. Ако се качите на единъ влакъ съ голѣма бързина, слннцата ще минатъ край васъ много бърже, а не ще можете да разгледате всички хубости и ще си кажете: „минахме изъ всѣлената и нищо не видѣхме“. Ако вземетѣ пѣкъ единъ тренъ, който пжтува съ малка бързина на едно мѣсто ще се спрѣте, на друго мѣсто ще се спрѣте, ще видитѣ всѣка планета. Между тѣзи планетни пространства има такива свѣтове, каквито съврѣменнитѣ хора и не подозиратъ, тѣ мислятъ, че туй, което виждатъ, само то е. Не, има други свѣтове, които не могатъ да видятъ съ съврѣменнитѣ телескопи. Айнщайнъ казва, че нѣма врѣме и пространство. Азъ разбирамъ езика му: нѣма врѣме и пространство, но има състояния.

И тѣй: първото положение за ученицитѣ е да бждете силни, да имате сила. Ще турите въ ума си

мисълта да имате сила. Тогава, за придобиване на тази сила, ние имаме вече методи. Има закони какъ да придобиемъ сила. Ще ви поставимъ на изпитъ и ще видимъ дали тази сила която ще придобиете е за вашето подигане или за изнасилването ви. Ако я употребите за изнасилването си, тогава ще ви дадатъ обикновена сила, а ако я употребите за вашето подигане, ще ви дадатъ Божествена сила. Когато говоря за любовта, подразбирамъ, че само Божествената любов е единствениятъ и великиятъ законъ въ свѣта, който може да гарантира тази сила. Ако бждете съ такава любов, тази сила ще ви се гарантира, а ако бждете съ обикновената любов, ще ви дадатъ обикновена сила. Тази сила всички я имате.

Сега тѣзи сж положенията, които трѣбва да вложите въ ума си. Това е учението, което Христосъ е училъ. Туй е най-простото учение, което Христосъ е проповѣдвалъ на хората тогава.

Сега разбрахтѣ кой е силенъ човѣкъ. Но кой е слабъ човѣкъ? Силенъ и слабъ. Всѣки, който не употребилъ силата, която има, за своето повдигане, става слабъ. Щомъ не употребилъ тази Божествена сила за своето повдигане, ти си слабъ, а слабиятъ, щомъ употребилъ малкото си сила, която има за своето повдигане, става силенъ. То е сжщиятъ законъ, както малкото сила въ онова житно зърно се увеличава и разраства като му дадете условия за това. Въ математиката, тукъ на земята, частъта не може да бжде равна на цѣлото. Въ окултната наука, въ окултната математика, има друго твърдение. Всѣка частъ е равна пакъ на своето цѣло и всѣко цѣло е равно на своята частъ. Тогава какъ ще примирите тия противорѣчия? Слѣдователно, отношенията на тази математика не сж механически, но сж органически и психологически. Процесътъ е, значи, вжтрѣшенъ. Сега какъ се изразява това, математически? Ако речемъ да го доказваме, трѣбва редъ лекции, формули отъ тази сложна математика, и слѣдъ като се направятъ всички процеси, въпросътъ пакъ остава неразрѣшенъ. Това е само едно твърдение, което при сегашнитѣ условия на живота, не може да се обясни. Истината е слѣдующата: че слабия човѣкъ, микроскопическиятъ човѣкъ въ свѣта, ако вжрви по великитѣ Божес-

твени закони, единъ денъ може да бжде силенъ. Туй е необходимо заради насъ, да бждете силни.

И тѣй, силата е едно качество на Божествениятъ Духъ. Значи – движение. Всички тия движения човѣкъ трѣбва да ги влага.

Прочетоха се темитѣ върху „Прѣдзначението на петѣтѣхъ чувства“. Да се избере една комисия отъ трима души само мъже, която да извади сжщественото и най-важното отъ прочетенитѣ теми. Мъже, подразбирамъ интеллигентността да работи, мъдростта да работи, защото за любовта нѣма още мѣсто. Сега щомъ се яви любовта въ свѣта, ние плачемъ, а трѣбва да мислимъ. Ще направите единъ хубавъ изводъ. Тѣй щото ученицитѣ като се трудятъ, могатъ да кажатъ нѣкой хубави работи, нали?

Ще ви задамъ друга една тема, върху която да напишете пакъ нѣщо, а именно:

“ Прѣдзначението на водата ” .

Вие си записвайте темитѣ, даже и онѣзи отъ васъ, които не пишатъ, защото тѣ сж свързани помежду си.

Тайна молитва!

Не бжди невѣренъ, но вѣренъ!

Послѣ казува на ҃омж: Дай си тука прѣстѣтъ, и виждь ржцѣ-тѣ ми; дай ржкж-тж си, и тури въ ребра-та ми: и не бжди невѣренъ, но вѣренъ. Ев. Иоанна 20:27

Свърѣменнитѣ културни хора запитватъ: „какъвъ е смисълътъ или каква е цѣльта на живота?“ Този въпросъ е зададенъ не само отъ свърѣменната култура, не само отъ свърѣменнитѣ философи, не само отъ свърѣменнитѣ религиозни хора, но и всѣки човѣкъ си го задава и всѣки по своему си дава единъ отговоръ, добъръ или лошъ. Гладниятъ, когато се приближава при трапезата, какво запитва? Запитва какво има за ядене, хлѣбъ или нѣщо друго сготвено, добръ сготвено ли ще бжде или дали тази храна ще бжде приятна? Туй е важното за него. Неговата философия не отива по-далечъ. Когато нѣкой отива на концертъ, иска да знае, какви

парчета ще бждатъ изпълнени, дали хубаво ще бждатъ изпълнени и дали нему ще допаднатъ на сърцето. Когато нѣкой свещеникъ отива на църква, иска да знае какъ ще изпълни своята работа и дали богомолцитъ ще бждатъ доволни, дали ще го слушатъ тоя день, защото туй служене е само една частъ отъ цѣлата му служба. Когато ученикътъ отива на училище, той се запитва, дали ще може да се учи, дали ще може да свърши. Туй е въпросътъ.

Сега, съвременниятъ християнски свѣтъ си задава въпросъ, задаватъ си въпросъ повечето отъ езицинитъ, повечето отъ невѣрващитъ и искатъ да покажатъ, че тѣ иматъ една философия, която почива на по-здрава основа, но резултатитъ на вѣрващитъ и невѣрващитъ сж едни и сжи. И азъ ще ви го докажа, че сж едни и сжи. Единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога, но има закони отъ държавата, по тѣхъ постѣпва и дава пари съ лихва. Има другъ човѣкъ, който вѣрва въ Бога и дава пакъ пари съ лихва. Но вѣрващиятъ ще каже: „азъ вѣрвамъ, но давамъ съ единъ грошъ по-долу“. Тѣй че всичката негова доброта е въ единия грошъ. Невѣрващиятъ като го обидишъ и той ще те нахука най-добрѣ, а ако му ударишъ една плѣсница, той ще ви удари двѣ. Вѣрващиятъ ще ти удари една плѣсница и ще ти каже: „благодари, че не ти ударихъ двѣ“. Разликата е, че не ти ударилъ двѣ плѣсници, но „око за око, зжбъ за зжбъ“. Ако дойдемъ да говоримъ за истината, свѣтскитъ хора обичатъ малко да поизвѣртватъ истината, религиознитъ и тѣ я извѣртватъ, а при това тѣ казватъ: „ние нѣмаме намѣрение да лъжемъ“. Да, вѣрвамъ, че нѣмате намѣрение да лъжете, но при това употребявате тази лъжлива монета. Защо? — „Дадоха ни я, трѣбва да я прокараме“. Сега религиознитъ хора сж напълнили джобоветъ си съ фалшиви монети и казватъ: „дадоха ни ги, ще ги прокараме нѣкакъ“. И заставатъ сега хората, искатъ да намѣрятъ истината. Истината по този начинъ не може да се намѣри. За да можемъ да намѣримъ истината, трѣбва да знаемъ най-първо какви качества тя ще ни придаде, какви качества ще вземемъ отъ нея и какво ще ѝ прѣдадемъ. Когато приемаме истината, има една обмѣна между насъ и истината. Когато приемемъ любовта, пакъ има обмѣна. Когато намѣримъ Бога, пакъ има обмѣна.

Сега, има една сжществена философия, едно вжтръшно разграничение, което всъки върващъ трѣбва да прави: идеалното, неизмѣнното, постоянното трѣбва всъкога да бжде далечъ отъ насъ, ние да не може да го достигаме нито съ своитѣ ржцѣ, нито съ своя умъ, защото всъко нѣщо, което ние пипаме съ ржцѣ, разваляме го. Бждете увѣрени, че всъко нѣщо, което ние можемъ да докоснемъ съ нашия умъ, и то се разваля. Материалнитѣ работи съ ума не се развалятъ, а съ ржцѣ се развалятъ, но има други форми, които се развалятъ отъ ума. Ако вие се грѣте на слънцето, нѣма никаква опасностъ, слънцето досега никому зло не е направило. Но ако имате свѣтлината на слънцето, концентрирана въ една свѣщъ, съ тази свѣщъ може да направите хиляди злини. Съ тази свѣщъ може да прочетете една хубава книга, но може и да запалите цѣлтъ градъ, 100 плѣвни и хиляди кжщи. Та нѣкои казватъ: „да имамъ свѣтлината на слънцето“. На кое слънце? Което запалва ли? И то какъ? Отдалечъ или отблизо? И споредъ мене, всъки, който носи свѣщъ, който носи свѣтлината на слънцето отблизо, той е опасенъ човѣкъ. Това е мое заключение, това сж мои умозрѣния, обосновани на единъ вжтръшенъ великъ законъ. Азъ не казвамъ да ги приемете. Тѣй е въ живота. Съ свѣщъта може да запалите една плѣвня, но съ слънцето не можете да запалите никаква плѣвня.

И тѣй: ако въ нашитѣ умове прѣобладава божествената свѣтлина, съ тази свѣтлина не можемъ да направимъ никому зло. Но ако въ нашия умъ тази свѣтлина е концентрирана и прѣминала отъ другъ нѣкой човѣкъ въ насъ, тази свѣтлина е опасна. Тази свѣтлина е безопасна, докато не е минала прѣзъ насъ. Затуй трѣбва да бждемъ внимателни. И ако туришъ свѣщъта на пода и ти четешъ и заспишъ, а подътъ е направенъ отъ дѣски, тя може и тебе да изгори. Като казвамъ, че човѣшкиятъ умъ може да изгори всичко, азъ подразбирамъ, че неговиятъ подъ е направенъ отъ дѣски, паднала е свѣщъта, запалила цѣлата кжща и тя изгорѣла. Да се спремъ на 27-я стихъ отъ прочетената глава: „дай си тукъ прѣста и вижъ ржцѣтъ ми; и дай ржката си и тури въ ребрата ми; и не бжди невѣренъ, но вѣренъ“. Значи, човѣкъ, който иска да изпита нѣщо, трѣбва да има воля. „Дай си прѣста!“ Ржката е изразъ на човѣшката

воля. Тази воля трѣбва да бѣде добрѣ оформена и всички прѣсти трѣбва да бѣдатъ подчинени на нея. Защото ако твоятъ прѣстъ не би се подчинявалъ на твоята воля, какъ би си турилъ ржката, какъ би си турилъ прѣста? И тогава какъ ще изпиташъ нѣщата?

Сега, съврѣмениятъ свѣтъ проповѣдва спокойствие и миръ, никакво движение, т.е ние сме се устремили къмъ единъ животъ на едно вѣчно спокойствие, и вслѣдствие на това въ нашия мозъкъ много органи сж атрофирани, останали сж въ бездѣйствие; много органи вжтрѣ въ нашето тѣло сж останали сжщо въ бездѣйствие, и вслѣдствие на това въ насъ се забѣлѣзва една аномалностъ. За примѣръ, ние не сме способни да изкажемъ една права мисълъ. Искашъ да изкажешъ една права мисълъ, но си казвашъ: „ще ми коштува“ и се спирашъ, послѣ, като започнешъ да я изказвашъ, помислювашъ: „да прочета еди кой си авторъ и ще разбере“. Този авторъ пѣкъ те изпраща при другъ. Хванете единъ авторъ, послѣ другъ, трети, освѣтлятъ ви малко, но най-послѣ ви казватъ: „има нѣщо, което ние не знаемъ.“ А това нѣщо, което ние не знаемъ, това сме самитѣ ние. Ние себе си не познаваме. Тогава ние мягаме на онѣзи двама българи отъ старо врѣме, за които говори една поговорка, че трѣгнали тия двама млади за война. Въ римско врѣме било това. Тѣ били млади, но слѣдъ като отсѣтствували дълго врѣме, около 40 години, израстнали имъ дълги бради и мустаци. Като се видѣли единъ день въ огледалото, не се познали и се запитали: „дали сме ние? Ще провѣримъ този фактъ, ще отидемъ при нашитѣ жени.“ Отишли при женитѣ си и ги запитали: „вашитѣ мъже имаха ли бради?“ Не, нашитѣ мъже бѣха млади, безъ бради и мустаци. „Тогава не сме ние“. Сега нѣкой се върне, дойде съ мустаци и брада и казва: „я ми кажи дѣ съмъ билъ!“ Казватъ: въ римскитѣ легиони, да воювашъ. Обрѣсни мустацитъ си и хвърли брадата! Но все пакъ има нѣщо, което се е измѣнило, ржцѣтъ огрубѣли, лицето не е тѣй гладко и тогава женитѣ казватъ: „това не сж нашитѣ мъже, нашитѣ мъже бѣха млади, а тия сж стари“. Тогава какъ ще познаемъ истината?

Христосъ казва: „дай си прѣста тукъ!“ То е външната страна. „Положи го!“ — Дѣ? — „Вижъ ржцѣтъ ми! Ржцѣтъ ми вижъ най-първо!“

Сега, съвременният хора, като се срѣщнемъ, казваме: „дай си ржката тукъ!“ Питаме се: „какъ сж баща ти, майка ти.“ Слѣдъ като се ржкуваме, казваме си името, и като си туримъ прѣста въ тази рана, на нищо не обрѣщаме внимание и пакъ не се познаваме. Ние не обрѣщаме внимание, запримеръ, като хванешъ ржката на нѣкой човѣкъ да се ржкувашъ, каква е тя. „Ама ржкуването е обичай“, казвате. Ти като хванешъ този човѣкъ, ще видишъ неговата ржка мека ли е или е ко-рава, топла или студена, влажна или суха. Това сж отличителни качества на човѣка. А ти, слѣдъ като се ржкувашъ съ нѣкого, питатъ те: „каква му бѣше ржката?“ Не зная, ржкувахъ се съ него. Слѣдъ туй не можешъ да го познаешъ. Ти ще вложишъ ржката си въ тази рана за да го познаешъ. Попитай го: „кой си ти?“ – Азъ съмъ този. Кой? – „Който бѣхъ горѣ на кръста“. – „А отъ тази дупка има малко кръвчица“. Въ тази дупка азъ влагамъ закона, че като близнешъ кръвчицата на човѣка, тя дава сила. Нали? Нали е казалъ Христосъ на едно мѣсто въ Писанието: „ако не пиете кръвта ми и не ядете плътта ми, нѣма да имате животъ вѣченъ“. Ако днесъ би дошълъ Христосъ и би изказалъ тѣзи думи, биха го затворили и нашитъ психиатри кой знае какъ биха се изразили за нашето ново гледище. А когато лѣкаритъ чрѣзъ своитъ помпи изкарватъ кръвта на хората навѣнка, затова и не се мисли.

„Дай ржката си тукъ и тури я въ ребрата ми, и не бжди невѣренъ, но вѣренъ“. Значи, тури ржката си при сърцето ми.

Важнитъ думи тукъ сж: „невѣренъ и вѣренъ“. Има два вида невѣрие или безвѣрие, има и два вида вѣра. Може да вѣрвашъ въ доброто и да не вѣрвашъ въ злото, а може да вѣрвашъ въ злото и да не вѣрвашъ въ доброто. И слѣдователно, ако те убѣждавамъ сега да не вѣрвашъ въ злото, тогава невѣрието е положително; ако нѣкой сега те убѣждава да не вѣрвашъ въ доброто, да имашъ невѣрие къмъ доброто, а вѣра въ злото, тази вѣра е отрицателна. Слѣдователно, нѣкои казватъ да вѣрвашъ и да не вѣрвашъ. Зависи: нѣкой пжтъ невѣрието е полезно, а нѣкой пжтъ вѣрата е вредна; нѣкой пжтъ вѣрата е полезна, а невѣрието – вредно. Това сж пакъ мои заключения, това сж аргументации. Азъ не правя разлика между вѣра и невѣрие. За мене важи ча-

стицата „не“. Тя е единъ елементъ, който носи въ себе си киселина. Слѣдователно, отъ невѣрието като извадишъ киселината („не“), всички други елементи сж на мѣстото си. Като извадишъ отъ невѣрието не-то, то остава безопасно, а като туришъ не-то, то става опасно. И ние винаги казваме: „не, да“. Защо като казваме „не“, не разбираме „да“, и защо като казваме „да“, не разбираме „не“? – Защото вибрациитѣ на „не-то“ означаватъ чисто отрицателни качества. Думата „не“ означава двѣ противоположни величини, двѣ противоположни истини, на които трѣбва едно мѣсто, или трѣбва единъ умъ, за да минешъ отъ едно състояние въ друго и да примиришъ тѣзи двѣ противорѣчиви истини, които нѣматъ допирни точки. „Не“ означава два брѣга, между които тече вода, и слѣдователно, онзи, който не знае да плува, той всѣкога ще се удави въ тази рѣка, затова трѣбва да има мостъ. Онѣзи, които се занимаватъ съ отрицателни мисли, трѣбва да бждатъ здрави хора и да иматъ свѣтли умове.

Сега Христосъ казва: „не бжди невѣренъ, но вѣренъ, слѣдъ като си направилъ опита“. Значи, трѣбва да направишъ опита. Азъ искамъ да направя едно разграничение въ днешната си бесѣда. Мнозина се спиратъ и казватъ: „това е едно заблуждение което се проповѣдва днесъ тамъ“. Заблуждение? Ако азъ посѣя на нивата моето жито по това „глупаво“ учение и то израстне и даде една педя класове съ стотина зърна всѣки класъ, а ако „по-хубавото“ ваше учение израстне единъ класъ съ голѣмина 5 см. и въ всѣки класъ има само по 20 зърна, питамъ тогава, отъ чисто икономическо гледище, кой е на правата страна? Но ще каже нѣкой: „тѣй, нашиятъ житенъ класъ дава 20 зрънца, но тѣ сж пълни, хубави, а вашитѣ сж хилави“. Добрѣ, и на този опитъ съмъ съгласенъ. Ще направимъ хлѣбъ, и съ този хлѣбъ ще хранимъ болнитѣ хора, най-хилавитѣ хора, и ще видимъ съ кой хлѣбъ ще оздравѣятъ най-скоро хората. На опитъ ще подложимъ това. Ако тѣхниятъ хлѣбъ изцѣрѣва хората по-бързо, тѣ сж на правата страна, отъ това ще признаемъ правотата на учението имъ, но ако нашиятъ хлѣбъ изцѣрѣва болнитѣ по-скоро, ние сме на правата страна. Тѣй седи въпросътъ. Ние ще провѣримъ това, а нѣма да се оставимъ на вѣрвания. Въ насъ нѣма вѣрвания.

Христосъ казва: „тури сега пръста си въ ребрата ми и не бжди невѣренъ, а вѣренъ“. Слѣдъ като си направилъ опитъ, бжди вѣренъ и не поддържай вече своето невѣрие. Сега, отъ противоположния лагеръ ни казватъ: „вие вѣрвайте въ това, което светитѣ отци сж писали“. Ние ще повикаме светитѣ отци, ще туримъ пръста си въ ранитѣ имъ и тогава ще повѣрваме. Врѣме е вече всички свети отци и апостоли да дойдатъ въ този свѣтъ и да засвидѣтелствуватъ истината тѣй, както Христосъ я засвидѣтелствувалъ. И всѣки отъ васъ, който се каже, че е християнинъ, нека дойде да тури пръста си и да засвидѣтелствува. Ако дойде нѣкой невѣрникъ Тома и ви запита: „вѣрвашъ ли въ Христа?“ Не, това е второстепененъ въпросъ. Той трѣбва да ви запита: „въ твоята душа живѣе ли Божествениятъ Духъ, и Божествената Любовь проявява ли се“? Какъ ще обяснишъ на този човѣкъ? Ще му кажешъ: „дай си тукъ пръста въ ржцѣтъ ми и въ ребрата ми, и ще познаешъ“!

Има едно прѣдание, то е мое, не е провѣрено и за пръвъ пѣтъ ще го чуете сега. Ще кажете: „какво ли е туй прѣдание? Чудно трѣбва да е“! Много просто прѣдание. То е слѣдното: една чужденка, бѣдна жена, дълго врѣме търсила Христа, за да я излѣкува, но не могла да го намѣри. Когато приковавали Христа на кръста, тя чула това, отишла на мѣстото, дѣто ставало приковаването и започнала да плаче, че било късно и нѣма да може да я изцѣри. Като я видѣлъ, Христосъ помолилъ войницитѣ да освободятъ едната му ржка, положилъ я на главата на жената и я изцѣрилъ като ѝ казалъ: „иди и живѣй, споредъ вѣрата въ любовта“.

Сега, вие всичко направяте, но туй не може да направите, нали? Че не можете да го направите всѣки день фактитѣ ще свидѣтелствуватъ противъ васъ. Вие сте неразположени, дълго врѣме сте го търсили, намѣрите го, но той ви казва: „не видишъ ли, че азъ съмъ прикованъ на кръста, дълго врѣме страдахъ“. Не, ще кажете на войницитѣ: „освободете ми едната ржка!“ Ще кажешъ: „тури си пръста между ребрата ми, да познаешъ, че азъ съмъ тозъ“. Въ това има една велика философия. Когато започнете да разбирате живота тѣй умно, само тогава съврѣмениятъ християнски свѣтъ ще се видоизмѣни, ще се видоизмѣнятъ и сърцата и умоветѣ на хората. Съ сегашнитѣ вѣрвания, съ сегашнитѣ

начини не може. Азъ чета една брошура на евангелиститѣ, въ какво стои правотата на Христовото учение. Слѣдъ като прочетохъ брошурата, казвамъ: „всичко сж казали, но не и истината“. Не сж казали: „отковете ми ржката да излѣкувамъ тази болна жена“. Тамъ се казва какъ сж гонили вѣрвашитѣ, какъ сж прѣслѣдвали църквата. Всичко туй разбирамъ. Ами кого не гонятъ въ този свѣтъ.

Сега ние нѣма какво да се хвалимъ, защото има свѣтски хора, които сж страдали повече отъ религиознитѣ. Колко души има въ затворитѣ! Тѣ страдатъ и азъ страдамъ. По какво можемъ да се отличимъ? По това ли, че ти си затворенъ заради Христа? Това е въпросъ, дали ти си затворенъ заради Христа. Може да се провѣри това. Ако ти, като си закованъ, помолишъ войниците да ти освободятъ едната ржка, за да излѣкувашъ жената, а послѣ пакъ туришъ ржката си горѣ, да изтърпишъ до край твоитѣ мъчения, ти си затворенъ заради Христа.

Ние, съврѣменнитѣ хора — турямъ и себе си съ васъ заедно, защото, ако кажа „вие“, ще кажете: „а, вие, а пъкъ ти?“ е, ние — ние нѣмаме тази доблестъ въ себе си, искаме Господъ да слѣзе при насъ. И евангелиститѣ пѣятъ една пѣсенъ: дохожда единъ ангелъ, взима една душа, пригърне я и я носи на ржцѣтъ си горѣ на небето. Но знаете ли каква е тази душа, която ангелътъ носи горѣ на небето? Тя е една страдаща душа, която е измила своитѣ грѣхове чрѣзъ страдания. Само нея, само чисти души носи ангелътъ. А онѣзи души, които сж грѣшни и не сж измити, стоятъ още съ хиляди вѣкове като червеи въ земята. Ангелътъ дойде и имъ казва: „не си чистъ, не мога да те взема още на небето.“ — „Ахъ, да има единъ ангелъ да ме пригърне!“ Да, но и ти трѣбва да имашъ чистота. И ти трѣбва да имашъ ржцѣ да пригърнешъ този ангелъ. Ангелитѣ сж опитали нашето изкуство. Знаете ли въ какво положение се намираме? Въ положението на единъ змиеукротителъ, който често правилъ опити съ една отъ своитѣ змии — боа. Каралъ я често да се завива около него, и когато ѝ заповѣдалъ, да се развие. Единъ день тя се обвила около него и той започналъ да ѝ заповѣдва да се развие, но тя не го послушала, стиснала го добрѣ, и всичкитѣ му кости станали на

парченца. Та често и ние, въ името на любовта, строшаваме много кости. Азъ съмъ опиталъ хората, зная ги сега, и като ги срѣщна, зная ги отъ кой чешитъ сж. За нищо не мога да се излъжа. Опиталъ съмъ и мъже и жени, опиталъ съмъ всички горчиви нѣща и виждамъ, че, въ името на Бога, сж извършени хиляди прѣстжпления. Никой ангелъ не може да се излъже. Азъ казвамъ: „ако искашъ да ме опитвашъ, нѣма защо да ме пипашъ. Ако ти трѣбва кръвчица, азъ ще ти дамъ колкото искашъ“. Ти си намислилъ да направишъ едно прѣстжпление, по-хубаво го кажи, а не да направишъ двѣ прѣстжпления. Искашъ да ме изядешъ, кажи го това, а не като искашъ да го направишъ, мислишъ какъ да го скриешъ. Но да ми казвашъ, че нѣма да ме изядешъ и да ме изядешъ, това сж двѣ прѣстжпления, които никога не се прощаватъ. Като изядатъ и тебе, и като прѣминешъ на другата страна на живота, Господъ ще ти каже: „сега ти прощавамъ“. Тогава и двамата, и този, който те изяде, и ти, когото изядоха, като двама фалирали търговии ще започнете живота наново. Като направишъ едно зло, по-добрѣ си кажи. Тогава Господъ ще ти прости. А сегашнитѣ хора 100 души изяли, и искатъ Господъ да ги прости. Искатъ Христосъ да ги прости. Христосъ е вѣчна Любовь, той не прощава! Той казва: „този братъ дайте да го изядатъ“. Ами по-раншитѣ християни въ римската арена не ги ли разкъсваха звѣрове, кучета? Какви ли не страдания прѣтърпѣха тѣ! Защото бѣха грѣшници. Христосъ имъ каза: „по кой начинъ искате да изкупите вашитѣ грѣхове?“ Разкъсваха ги звѣрове. Тежко, но тия светии заслужи-ха тия страдания, дадоха добъръ примѣръ. Казваха, че „кой каквото прави, такива послѣдствия ще носи“. Тѣ си изплатиха кармата по този начинъ.

А сега ние проповѣдваме едно учение на Любовь. И казвамъ: „азъ проповѣдвамъ Любовь.“ За кои? — Не за ония, за които има Любовь, а за онѣзи, за които нѣма любовь въ свѣта, които сж въ дисхармония съ нея. Нѣма по-страшна сила отъ любовта, когато си въ дисхармония съ нея. Слѣдователно, животътъ въ свѣта не е нищо друго, освѣнъ да вършимъ всичко въ една и сжща посока съ своитѣ стремежи и цѣли и тогава ние нѣма да си противодѣйствуваме. Но когато въ насъ цѣлитѣ се различаватъ и сж диаметрално противоположни,

тогава ще има насилие, постоянно ще има борба, единъ път ще излъже другия, вториятъ – третиятъ, третиятъ – четвъртиятъ, нѣма да говорятъ истината. Щомъ двама християни не могатъ да се примирятъ заради Бога, това показва, че тѣхнитѣ цѣли сж различни. Щомъ двама души не могатъ да се разбератъ, тѣхнитѣ цѣли сж различни, между тѣхъ не е Господъ. Тѣхниятъ Господъ е свещениятъ егоизъмъ. Евангелската и католишката църква не могатъ да се примирятъ. Народътъ се примирява, но свещеницитѣ, служителитѣ, които водятъ паството, не могатъ да се примирятъ. Единъ евангелски проповѣдникъ не бѣше допуснатъ да служи въ една правовѣрна църква, защото трѣбвало да го ржкоположатъ. И единъ православенъ свещеникъ, ако отиде въ нѣкоя евангелска църква да служи, нѣма да бжде допуснатъ, защото трѣбва да мине прѣзъ сжщата процедура. Нѣмамъ нищо противъ това, но казвамъ, че всичко се е материализирало, Христосъ се е обѣрналъ на златни кръстове, на златни одежди, всичко отвлѣкнато е извлѣкло навънка. Одежди, кръстове, светии, всичко е златно. Ако отидете въ нѣкоя евангелска църква, съ стиховетѣ на библията е облѣчена цѣлата църква, но като погледнешъ въ сърцата на хората, стиховетѣ ги нѣма тамъ. Казватъ: „ти вѣрвашъ ли въ златния кръстъ?“ Вѣрвамъ, какъ не! „Той е златенъ, знаешъ ли колко струва?“ – Какъ да не вѣрвамъ, за 1/2 година може да ме осигури. Е, хубаво, елате при мене безъ този златенъ кръстъ! Ела при мене и ми кажи: „вѣрвашъ ли?“ Защо да вѣрвамъ въ тебе, ти гарантъ можешъ ли да ми станешъ? „Не“ – не вѣрвамъ тогазъ.

И ние, съврѣменнитѣ християни, искаме сега да приложимъ какво е искалъ да каже Христосъ. Христосъ искалъ да каже слѣдното: въ свѣта има само една цѣль – да се приближатъ хората къмъ Бога, отъ когото излиза Духътъ, който дава животъ. И този Богъ е любовъ, а тази любовъ съдържа въ себе си всички методи, всички начини, всички условия, чрѣзъ които човѣшката душа може да се развие, за да бждемъ щастливи и радостни. Слѣдователно, Христосъ казва: само любовта съдържа въ себе си всичката велика наука да направи хората плачливи, да се обичатъ. Когато казвамъ да се обичаме, вие отговаряте: „нима не знаемъ обичѣта и че трѣбва да се обичаме“? – Не я знаете. Трѣбва да

се научите какъ да обичате. Това сж методи. Азъ казвамъ: какъ ще обичашъ човѣка, ти научи ли го да не лъже? Ние казваме на дѣцата: „нѣма да лъжешъ“, и тамъ си остава, „нѣма да крадешъ“, и тамъ си остава. Но по кой начинъ да не краде, да не лъже? Методитѣ трѣбва да научи! Ние казваме: да се обичае. — „Какъ?“ — Какъ ли? Е, хубаво, ето какво изисква любовта: допуснете, че азъ съмъ писателъ или единъ проповѣдникъ, животътъ ми е много добръ уреденъ, кжщата ми много добръ мобилирана, леглото ми е добро, удобно, искамъ самъ да спя на него, да нѣма никой другъ при мене, флуидитѣ ни да не се смѣсватъ, за да не изгубвамъ силата си и казвамъ: въ моята стая никой не може да влѣзе, и проповѣдвамъ на хората за любовъ отвѣнка. Това е старото учение. Е, хубаво, една сестра, която върва въ старото учение, дошла на гарата отъ нѣкъдѣ, никой не я приема, а вѣнка дѣждъ, снѣгъ, и тя похлопа на моята стая, ако азъ ѝ кажа: не ме безпокой, ела утрѣ, за утрѣ имамъ важна тема, готвя проповѣдъ, това любовъ ли е? Азъ ще оставя бесѣдата си, ще оставя всичко друго, ще я приема, ще ѝ стопля вода, ще я нахраня, ще ѝ дамъ моето легло, а азъ ще дежуря и ще ѝ кажа: „сестричко, нѣма нищо, азъ се радвамъ, че ти отъ толкова години не си дошла, сега те намѣрихъ, изгубена бѣше“. И обеща ще ѝ дамъ, ще ѝ дамъ дрехи да се облѣче. Ако ѝ е нужно учение, на училище ще я пратя. Ще кажете: „можемъ ли да направимъ всичко това ние“? — Можемъ, можемъ. Това е новото учение, това е учението, което Христосъ проповѣдва. Казвате: „само майкитѣ могатъ да направятъ това за своитѣ дѣца, които тѣ сж родили“. Азъ виждамъ много майки, които това не вършатъ. Една майка ще отхрани днесъ дѣщеря си и послѣ ще ѝ каже: „слушай, ти гледай да се хранишъ добръ, да се харесашъ“. Послѣ ще гледа да дойде нѣкой кѣсметлия да я продаде нѣкакъ си. Той ще гледа здрава ли е, пълничка ли е, ще може ли да готви, има ли прикя, има ли повече пари, това-онова, най-послѣ ще прати сватове и ще гледатъ да се оженятъ.

Оженятъ се, но слѣдъ 2-3 мѣсеца виждашъ я нещастна, върне се при майка си, която казва: „непрокопсана е“. Когато майката роди една дѣщеря, тя не я ражда да се жени, разбирате ли? Споредъ Христовото

учение, тя ражда една дъщеря и я учи да обича Господа, да изпълнява волята Божия, а само Господъ жени хората въ свѣта, нито владици, нито попове иматъ това право. Никой нѣма право да жени дъщеря си, освѣнъ Онзи, който я изпратилъ на земята. Само Той има право. Тѣй говори новото учение. Вслѣдствие на това, понеже ние вършимъ извѣстни прѣстѣпления, които Богъ не е санкциониралъ, затова идатъ и тѣзи страдания. Ние постоянно вѣнчаваме и развѣнчаваме, обаче, ние нѣмаме право нито да вѣнчаваме, нито да развѣнчаваме, а имаме право само да санкционираме туй, което Богъ е прѣдвидѣлъ. И когато Христосъ казва на Тома: „ела и тури прѣста си въ ржцѣтъ ми, ела и тури ржката си въ ребрата ми и не бжди невѣренъ, но вѣренъ, и знай, че азъ съмъ този, който бѣхъ горѣ на кръста и пострадахъ“, заради кого? — Заради тѣзи, които не вѣрваха. Тогавашнитѣ християни, които сж заминали на небето, вече сж оправени и мислятъ като насъ, но тѣзи, които сж на земята, не сж оправени. И вие ще се оправите. Азъ не казвамъ специално за васъ. Нѣкои отъ васъ сте оправени, нѣкои отъ васъ не ви достига още малко, една стѣпка. Вие седите и казвате: „по кой начинъ да се изпълни волята Божия?“ Чакате и си казвате: „азъ нѣмамъ разположение“. Не, волята Божия не се изпълнява само съ разположение. И при разположение и при неразположение трѣбва да се върши волята Божия. Казвате: „азъ не мога да правя добро, защото не го усѣщамъ въ душата си“. Е, хубаво, когато вълкѣтъ има едно усѣщание, какво прави? — Хване овцата и я изяде. Когато имаме едно усѣщане, то не е доказателство, че трѣбва да се извърши нѣщо. Когато пѣкъ имаме неразположение, поне е доказателство, че не трѣбва да се извърши нѣщо. Нѣкога неразположението може да е негативно. Нѣкой казва: „не съмъ разположенъ да говоря истината“. Именно когато ти си неразположенъ за истината, изкажи я, направи я. Нѣкой казва: „азъ не мога да любя, не е въ естеството ми, азъ съмъ човѣкъ, който мисли“. А именно, че любовта минава прѣзъ ума. Който има умъ, трѣбва да люби. Ако мислишъ безъ да любишъ, азъ бихъ казалъ, че ти не си отъ най-умнитѣ хора, не мислишъ. Най-великиятъ аргументъ за това, че Богъ, който е най-умното сщество въ свѣта, който е родилъ всички

други сжщества е, че за Него се казва, че е Богъ на любовта, защото най-много люби. Слѣдователно, най-великото, най-мждрото нѣщо въ свѣта е любовта. А ние каваме: „азъ съмъ сжщество интеллигентно, което не трѣбва да люби“. Извинете ме, ще ви кажа, че вие не сте интеллигентни, нѣмате никакъвъ умъ. Защото онзи, който е създалъ свѣтоветъ, който е направилъ всичко, той е Богъ на любовта, далъ е всички жертви, а ти единъ пигмей съ своя умъ кавашъ, че не можешъ да любишъ. Защо? — Защото си ималъ умъ. Владиката не могълъ да люби. Защо? — Защото седѣлъ много високо, не могълъ да слиза долу. Да, ти си единъ владика, голѣмъ човѣкъ, не можешъ да любишъ. Господъ отгорѣ, отъ небето, е слѣзълъ, въплѣтилъ се е долу на земята, приковали сж го на кръста като слуга, а ти като единъ владика, като господаръ, стѣрнешъ ржцѣ и кавашъ, че не можешъ да се занимавашъ съ дребнавости. Не е право туй. Въ туй нѣма никаква философия. Друго е, ако не можешъ да обичашъ. Това твое учение принадлежи на лѣвата страна.

„Тури прѣста си на раната!“ — Кждѣ? — Въ волята Божия, въ сърцето Божие, да знаешъ, че Богъ е Любовь, да видишъ тия ржцѣ, които пострадаха, да пипнешъ тия ребра, които пострадаха за любовта. Нѣкой казва: „азъ се въодушевлявамъ отъ тая любовь“. Тия рани на ржцѣтъ ми защо сж? — Защото се въодушевихъ отъ тази Любовь. Казваме: „колко великъ е Христосъ!“ Да, въодушеви се отъ тази любовь. Да, въ любовта си трѣбва да бждемъ велики. По какво можемъ да бждемъ велики? Ние по умъ не можемъ да бждемъ велики, но по сърце и по душа всички можемъ да бждемъ велики.

Разправятъ за единъ древенъ царъ Ида-Мури, че ималъ синъ много ученъ и даровитъ. Синътъ започналъ да пише една велика книга на живота, защо сж създадени мжетѣ и женитѣ и какво е тѣхното прѣдназначение. Споредъ обичая на това царство, бащата, когато оженилъ своя синъ, далъ му една свѣщъ, съ която дълги години могълъ да си свѣти, но мжжѣтъ и жената трѣбвало да употрѣбаватъ само една свѣщъ. Единъ мѣсець слѣдъ като се оженилъ царскиятъ синъ, запалилъ тази свѣщъ, отворилъ книгата си да чете първитѣ думи на своята любима, но вижда единъ пасажъ не написанъ, искалъ да го допише. Въ туй врѣме дохожда една гос-

тенка на жена му, тя влѣзла въ стаята, вземала свѣщъта и мжжѣтъ ѝ остава на тъмно. Тази нейна другарка гостенка донесла една своя книга и взела да ѝ чете. Минава часъ, два, не донесли свѣщъта. На царскиятъ синъ домжчиѣло и започналъ да плаче. Дохожда при него една негова другарка отъ дѣтинство и го пита: „защо плачешъ?“ — Безъ свѣщъ съмъ, не мога да допиша това, което ми трѣбва, въ тъмнината. „Дѣ е свѣщъта ти?“ — „У жена ми, тя се разговаря съ своята другарка“.

Сега схващате ли дѣ отива тази философия?

Една свѣщъ е далъ Господъ и на мжжа и на жената, единъ свѣтилникъ. Сега между мжже и жени има борба въ свѣта. Свѣтилникѣтъ е единъ, но ако женитѣ взематъ свѣтилникѣтъ и отидатъ въ своята стая, мжжѣтъ остава на тъмно. Ако мжжетѣ взематъ свѣтилникѣтъ и отидатъ въ своята стая, женитѣ оставатъ на тъмно. И до сега този свѣтилникъ е ходилъ ту въ стаята на мжжа, ту въ стаята на жената: и когато този свѣтилникъ е при мжжетѣ, тѣ сж вѣодушевени, тѣ сж културни, драскатъ ли, драскатъ, а когато женитѣ го взематъ, тѣ пишатъ, и тѣ сж културни. Но въ бѣдеще мжжетѣ и женитѣ ще си турятъ тази свѣщъ на една маса и въ една стая заедно ще пишатъ и ще четатъ, каквото сж писали.

Слѣдователно, Христосъ е слѣзълъ на земята и казалъ на Тома и на жена му: „тури си прѣста въ ржцѣтъ ми, тури си ржката въ ребрата ми и не бѣди невѣренъ, но вѣренъ“. Тома ималъ и жена, защото Христосъ мжжъ безъ жена и жена безъ мжжъ не приема. Понеже викнатъ Тома, казва му: „тури си прѣста! Ти вѣрвашъ ли?“ — Вѣрвамъ. Бѣдете сигурни, че само една свѣщъ има, тя е запалена отъ Божията Любовь. Нѣма друга запалена свѣщъ!

Слѣдователно, всички вие, мои братя, трѣбва да запалите тази свѣщъ съ великата Божествена Любовь, но да е близо до васъ тази свѣщъ. И мжже и жени трѣбва да четете тази свещена книга, но трѣбва да я четете само при свѣщъ, запалена чрѣзъ любовта, и тогава ще я разберете; дълбокия смисълъ на всѣка една дума ще се разцѣвти, тѣй както всѣко едно житно зрънце, и както всѣко едно цвѣте. И тогава ще видите този красивъ свѣтъ.

Къмъ тѣзи мъже и жени се обръща Христосъ и казва: „елате вие, невѣрващи!“ Казвамъ и на васъ сега: днесъ Христосъ Ви приканва, мъже и жени, нали искате да служите Христовото учение, т.е. да снемете ржката отъ кръста и да изцѣрите жената и слѣдъ това пакъ да ви приковатъ? Да турите прѣста си въ ржцѣтъ му и да ви пита: „отъ сега нататкъ ти готовъ ли си да живѣешъ по любовъ съ своята възлюблена?“ — Готовъ съмъ, Господи. „Извикай и жена си, нека дойде твоята възлюблена, тури си прѣста въ моето сърце: ти готова ли си отъ сега нататкъ да живѣешъ въ тази велика Божия Любовъ?“ — Готова съмъ. „Бждете благословени отъ мене, идете и проповѣдвайте това ново учение и носете тази свѣщъ, за да могатъ всички чрѣзъ нея да дойдатъ до истинското познание на Божията Любовъ!“

Сега вие ще се въодушевите, но мене въодушевлението не ме радва. Когато богатиятъ отъ имането си дава, това не ме очудва ни най-малко, но когато онзи бѣденъ човѣкъ, който си вземалъ мотиката и отива на работа, като ме срѣщне, веднага напуща работата си и идва да ми послужи, мене това ме очудва. Ние именно трѣбва да бждемъ като този послѣдния. Азъ често съмъ виждалъ прости работници, взели мотиката, отиватъ на работа, но напушатъ работата си и отиватъ да разправятъ нѣкому нѣщо, услужватъ му, а съ това изгубватъ нѣколко часа. По-богатиятъ човѣкъ казва: „мене врѣмето ми е скъпо“. А врѣмето въ свѣта е създадено само за Бога. Петъ минути прѣкарани въ Любовъ, струватъ повече, отколкото хиляди години безъ нея и отколкото всичко друго въ живота. Разбирате ли? Петъ минути прѣкарани въ Божията Любовъ струватъ хиляди години. Слѣдователно, вие тѣзи петъ минути готови ли сте да ги прѣкарате въ любовъ? Азъ бихъ прѣдпочелъ да прѣкарамъ петъ минути въ Божията Любовъ, отколкото да ме коронясватъ като царъ и да получа наслѣдството на цѣлия свѣтъ. Защо ми е това наслѣдство, защо ми е тази корона? Какво ще направя като царъ? — Ще обѣся хиляди души. Какво ще направя като богатъ? Ще изнася 100—200 души и ще отида като грѣшникъ на онзи свѣтъ. Ако прѣкарамъ 5 минути въ Божията Любовъ, ще туря брата си на моето легло въ стаята ми. Той ще стане свѣжъ, бодъръ и като ме види, ще каже:

„вѣрвамъ, Господи, въ сърцето ти, въ ржцѣтъ ти, въ любовъта ти, защото ти съ дѣлата си го доказвашъ.“

Сега вие си казвате: „дѣ е Христосъ, сега да ни се яви!“ Да се яви сега Христосъ съ Ангели, ще има треперене и ще повѣрватъ. Какъ да не повѣрватъ!

Ще кажете: „сега въ затвори ще ни турятъ“, Христосъ нѣма да постъпи тѣй. Ако е за затвори, Христосъ си има тукъ свои ангели и закони, тѣ ще изпълнятъ това, ще ви турятъ въ затвори, а ако иска да покаже новото учение, Христосъ нѣма да се яви съ ангели, съ корона, а ще го приковатъ на кръста, ще спусне ржката си отъ кръста и ще каже: „ела по-близо!“ Ще положи ржката си отгорѣ, и послѣ пакъ ще я дигне. Ако разберешъ смисъла на тази Любовь, ти ще трѣгнешъ. Накждѣ? – Въ правия пѣтъ. А тоя правъ пѣтъ наричамъ пѣтя на Божествената Любовь Този пѣтъ е вжтрѣ. Вие ще кажете: „а, не, горѣ е.“ Вжтрѣ, вжтрѣ е този пѣтъ. Когато го намѣримъ, той дава най-голѣмиятъ миръ, най-голѣмата радостъ, каквато нѣкога човѣкъ може да почувствува. И казвамъ сега на всинца ви, накждѣ трѣбва да вѣрвите.

Казвате: „какво учите вие?“ – Азъ уча, въ резюме, слѣдното: че всички хора трѣбва да иматъ по една свѣщъ, запалена отъ Божията Любовь. Тази свѣщъ трѣбва да бжде тѣй високо, да свѣти на всички ви, и безъ да я засѣгаме, безъ да пипаме фитила ѝ, да видимъ отъ какво вещество е направена. Да свѣти и всички да се радваме! На такъва свѣщъ може да проповѣдваме. А свѣщи, които всѣки може да носи, да пали плѣвници съ тѣхъ, това не сж божествени свѣщи, това сж свѣщи, изобрѣтени само отъ вашия умъ. Слѣдователно, Божествената Любовь приканва всинца ви къмъ туй здраво учение. Когато ние го приложимъ, ще бждемъ всички здрави, а сега има опасностъ. Азъ даже не си правя илюзия, виждамъ, че когато проповѣдвамъ на хората любовь, мнозина страдатъ, не разбиратъ учението, а само се въодушевяватъ. Най-първо, твоятъ умъ трѣбва да е на мѣстото си, и Божията Любовь трѣбва да минава прѣзъ ума ти. Минава ли отвѣнка, заобикаля ли го, ти си на опасенъ пѣтъ. Божията Любовь трѣбва да мине прѣзъ човѣшкия умъ, прѣзъ него да се прояви. И тѣй: ако Богъ, най-умното, най-великото същество, казва,

че е Любовь, то ние, които искаме да го слѣдваме, и ние трѣбва да прѣдставяваме тази любовь.

„Дай си тука прѣста и вижъ ржцѣтъ ми; и дай ржката си и тури въ ребрата ми; и не бжди невѣренъ, но вѣренъ!“

Сега, азъ днесъ ви пожелавамъ, като се върнете дома, да ви повика Христосъ и да ви каже: „Тома (защото повечето отъ васъ сте томовци), ела самъ тукъ, положи ржката си въ ребрата Ми и не бжди невѣренъ, но вѣренъ!“ „Хайде и Томовата жена нека дойде“, „хайде и ти сега тури ржката си въ ребрата Ми и не бжди невѣрна, но вѣрна!“ Бждете сега вѣрни! Вѣрвате ли? — „Вѣрваме, Господи, вѣрваме“.

Оставете вашето невѣрие, приемете вѣрата на любовта и живѣйте, и „азъ ще бжда съ васъ отъ сега до скончанието на вѣка“.

Една малка забѣлѣжка.

Искамъ да ви прѣдпазя отъ едно заблуждение, както казвамъ: „Христосъ да дойде“, вие ще кажете: „нима Христа ние до сега не го познаваме“?

Тома три години вървеше съ Христа. Въ познаването на Христа имаше нови фази. Тома познаваше Христа, но не познаваше този Христосъ на Любовьта. Когато го позна, той каза: „Господъ мой, Богъ мой!“ Не да познаваме историческия Христосъ, но да познаваме този Христосъ, който сега се проявява, Христосъ на великата Любовь, която дѣйствува вжтрѣ въ насъ, вжтрѣ въ свѣта.

Това не е единъ упрѣкъ, да кажемъ, че не познаваме Христа, но Христосъ като Любовь малцина го познаватъ. Слѣдователно, туй е необходимо — да познаемъ този Христосъ като любовь и да имаме смѣлостта на Тома, да си туримъ прѣста въ ржцѣтъ Му и ржката въ ребрата Му и да кажемъ:

„Господъ мой, Богъ мой!“

Бесѣда държана на 16.IV.1922 год.
въ гр. София ул. Гурко Турнъ ферайнъ
10 часа сутринята

Разборъ на думи.

I-ва година 8-ма школна лекция
на I-ви специаленъ окултенъ класъ.
19 априлъ 1922 г., сряда 7-9 часа вечерята
София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Тайна молитва.

Първата дума бѣше Тръгни.

Направете едно прѣдложение отъ тази дума, най-краткото прѣдложение безъ никакви опрѣдѣления и допълнения, само една връзка. Всѣки да си запише своето прѣдложение. Четете ги високо, нѣкои писаха: тръгни къмъ Бога, къмъ истината, по пжтя, по стѣпките на Учителя.

Е, може ли човѣкъ да тръгне къмъ истината? Може ли човѣкъ да тръгне къмъ бога? Какъ мислите? Истината е нѣщо безпространствено, нали? А тръгването е нѣщо пространствено. Слѣдователно, може ли да тръгнемъ къмъ Истината въ врѣме и пространство? Може ли да тръгнемъ къмъ Бога?

Като ученици на окултната наука, ще се научите да мислите точно и опрѣдѣлено. Думитѣ трѣбва да опрѣдѣлятъ ни повече ни по-малко. Къмъ Любовта може ли да се тръгне? Турнетѣ тогава: тръгни тамъ, дѣто има врѣме и пространство. Сега сте въ школата, ще мислишъ. Тръгни? Какво означава единъ глаголъ? – Дѣйствиe. А движението какво означава? – Врѣме. Врѣмето къмъ кой свѣтъ спада? – Материалния. А пространството? – Пакъ въ сжщия. Нали само физическитѣ тѣла заематъ мѣсто? Значи, пространството е качество на физическия свѣтъ, на проявения свѣтъ, на формалния свѣтъ.

Ее, какво означава думата Любовъ? Пространствена ли е тя, или е безпространствена? Въ Любовта има ли врѣме? – Нѣма. Начало има ли? – Нѣма. Ами че туй, което нѣма начало и край, какъ ще го познаете то е непознаваемо. Щомъ почнешъ да чувствувашъ, то е вече начало, то е единъ моментъ, който опрѣдѣля едно състояние. Между състояние и пространство има ли съотношение? Нали казвате: състоятеленъ човѣкъ. Състояние, значи, състои се.

Втората дума – хармония.

Сега, изчислете нѣкои думи, симфония и хармония, каква е разликата? Симфонията е резултатъ отъ хармонията. Въ окултната наука често такива думи сж чужди, тѣ иматъ съвсѣмъ другъ смисълъ. Когато вземете една дума, всѣкога ще видите нейния коренъ отъ какво произтича, какъ се е появилъ. И думата симфония, тази дума трѣбва строго да е опрѣдѣлена, ако е като идея, тази идея трѣбва да бжде строго опрѣдѣлена. Симфония е много неопрѣдѣлена. Въ единъ симфониченъ оркестъръ, дѣто най-вещитѣ цигулари свирятъ безпогрѣшно и добрѣ изпълняватъ едно парче, звуковѣтъ на всички инструменти образуватъ една симфония. Коя е по-опрѣдѣлена симфония или хармония? Симфония между два тона не може да има. Хармония може да има.

Споредъ васъ, коя дума е най-важна отъ всичкитѣ думи? Постоянство, съвършенство, то означава резултатъ. Господъ – то е много неопрѣдѣлена дума. Обичамъ – вижъ, тамъ има смисълъ. Може да обичашъ кого? – Другитѣ. – Не, господа може да обичашъ. За да кажешъ Господъ, трѣбва по-напрѣдъ обичѣта да прѣдшествува, и тогава може да имашъ думата Господъ. Произнесешъ ли Господъ безъ обичъ, то е все едно да четешъ книга безъ свѣтлина. За да произнесешъ едно име или да трѣгнешъ, трѣбва да имашъ единъ потикъ въ съзнанието. За примѣръ, идѣйнитѣ хора които трѣгватъ въ пжтя, трѣбва да иматъ този потикъ, може да бжде не-съзнателенъ, може да бжде подсъзнателенъ, може да бжде съзнателенъ както у животнитѣ, може да бжде и самосъзнателенъ както у човѣка, а може да бжде и свръхсъзнателенъ както е у по-висшитѣ сжщества. Трѣгване, т.е. вжтрѣшниятъ подтикъ да се извѣрши. Не може да произнесешъ името на майка си безъ обичъ. Ако говоришъ за майка си и не прѣдшествува идеята за обичъ, всѣкога такава произнасяне на думата ще произведе дизхармония, както въ мозѣка ви, тѣй и въ душата ви. Нали трѣбва да имате ключъ, иматѣ цигуленъ ключъ. Всички ноти, наредени подъ този ключъ сж правилни. Турете думата Господъ, какво означава обичамъ? То е ключѣтъ. Слѣдователно, като вземешъ думата обичамъ за ключъ, Господъ, като туришъ, има смисълъ. Трѣгвамъ като туришъ, има смисълъ, хармония и др. вжтрѣ иматъ смисълъ и тѣй, думитѣ се нареждатъ като тонове. Нали нѣкои отъ васъ има малко поети. Тѣ не

сж учили тия ключове. Поетитѣ трѣбва да знаятъ тия ключове. За да напишете едно стихотворение, коя е подбудителната причина? – Обичѣта за неговата родина, обичѣта за майка му, за баща му, за приятели, за църквата. Обичѣта е единъ пжтъ. Не всѣкога може човѣкъ да трѣгне по пжтя. Колко пжти е спомѣната думата обичамъ? Единъ пжтъ. Обичъ? Единъ пжтъ. Трѣгвамъ? – Само веднажъ. Е, хубаво, трѣгвате, за кждѣ? Когато посѣтите нѣкоя ябълчна сѣмка, тя трѣгва нагорѣ и надолу, къмъ центъра на слънцето и къмъ центъра на земята. Ее, вие като трѣгвате, накждѣ ще вървитѣ? – Къмъ слънцето. Вие най-първо ще трѣгнете къмъ себе си, ще спуснете корени къмъ себе си. Ще почнете най-първо съ себе си и слѣдъ това ще мислите за другиго. Ще помислите за себе си и за другитѣ. Трѣгване къмъ себе си, туй казано на вашъ езикъ – влѣзни въ себе си. Отъ думата трѣгвамъ сж произлѣзли други двѣ думи: влиза и излиза. А за да влѣзнешъ и излѣзнешъ, все трѣбва да има трѣгване. Въ момента, когато искашъ да влѣзешъ, ще трѣгнешъ; и въ момента, когато искашъ да излѣзнешъ, пакъ ще трѣгнешъ. И тѣй, навсѣкждѣ трѣбва да трѣгваме. Думата трѣгни показва турете ключъ. Ключъ трѣбва да имате навсѣкждѣ. Сега нѣкои хора казватъ тѣй: върви къмъ бога! Ама кждѣ е Господъ? Нали трѣбва да знаемъ кждѣ да трѣгнемъ? Когато азъ трѣгвамъ за Русе или нѣкой градъ, нали трѣбва да зная пжтя? Къмъ бога! Кой пжтъ? Накждѣ? – Вжтрѣ въ васъ. Ее, имате ли вече тази опитностъ? – Не. Ами че тогава какъ ще говорите за това, за което нѣмате опитностъ? Какъ може нѣщо да е въ васъ и да не сте го изпитали? – Имаме. Е, хубаво, щомъ сте го изпитали, нѣмамъ нищо противъ.

Азъ искамъ отъ всинца ви да мислите! Но тѣй ще ви застава да мислите.

Грѣшно е да се мисли безъ мисълъ. Разбирате ли? Запримѣръ, казва нѣкой: да се любимъ. То е грѣшно да казвашъ, да се любимъ. Какъ да се любимъ? – Нѣма никакъвъ методъ. А обичѣта вече ни дава потикъ. Обичѣта казва тѣй, то е символъ, тя казва – трѣгни. Обичѣта казва: посеи сѣмето въ земята, вложи чувството въ сърдцето, вложи мисълъта въ ума си!

Слѣдователно, всѣко чувство, ние вземаме като отдѣлно сѣменце, което трѣбва да се посѣе въ сърдце-

то и да даде резултатъ. Резултатитѣ ще покажатъ качеството на сѣмето.

Вижъ, обичъта съдържа два елемента: тя показва, че туй сѣменце трѣбва да израсте; това е първиятъ опитъ. „Ч“ показва, че туй сѣме трѣбва да израсте, не само да израстне, но и да цѣвне; не само да цѣвне, но и да побѣди всичкитѣ мжчнотии добрѣ, да го не попари сланата. „а“ накрая показва, че трѣбва да даде онзи разуменъ резултатъ, отъ който ще се убѣдимъ че това, е обичъ. Всѣки резултатъ, който може да ни убѣди за своята реалностъ, безъ никакво противорѣчие показва, че ние сме въ пжтя на обичъта.

И тѣй, първото нѣщо, ще тръгнете да търсите истината. И като намѣрите тази истина, ще я обикнете. И когато обичате тази истина, тя ще ви избави отъ сегашното състояние на страха и лъжата. Сега вие още не може да говорите истината. Сега да допуснемъ, нѣкой отъ васъ му е зададено едно упражнение, единъ простъ примѣръ и го попита учителтъ: Защо не го направи това упражнение, той нѣма доблестъта да си каже истината, причината, а ще намѣри такива причини да се извини и ще каже една лъжа. Той нѣма да каже истината, понеже ще мисли, че ученицитѣ ще си съставятъ едно лошо мнѣние за него. И той, като се оправдае прѣдъ Учителя, ще гледа сжщеврѣменно да не загуби уважението прѣдъ своитѣ съкласници, но той е изгубилъ прѣдъ Истината. Сега, за примѣръ, като ви задамъ нѣкое упражнение, азъ чета въ душитѣ ви вие желаете да се покажете, че знаете. А то е лъжа. Вие мислите, че сте казали нѣщо. Не, нищо не сте казали. Може да кажемъ, ние фактически, че зло нѣма въ свѣта, но ако нѣкой ти брѣкне въ джеба, ще мислишъ, че има зло. Именно, когато пишешъ, че нѣма зло, като ти брѣкне нѣкой въ джеба, нѣма да мислишъ злото, че паритѣ били въ твоя джебъ, или въ другия. На теория всѣкога говоримъ едно, а на практика все ще дойде едно разногласие: Взелъ ми паритѣ, менъ ми трѣбватъ, ами че и нему му трѣбватъ. Туй не е право. Туй право е и за тебе, и за тѣхъ. Той или ти – то е все едно, философски като разсждавате нали? Ето кждѣ е злото. Ако азъ съмъ се наялъ, този който види, че съмъ оставилъ въ торбата, той има право да го вземе и изведе. Ако той е ситъ и вземе хлѣба, той е извършилъ

едно прѣстѣпленіе , защото той нѣма нужда. Слѣдователно, онзи който има най-голѣмата нужда, той има право да вземе, а който нѣма нужда, правото не е на негова страна. Сега искамъ да спазите тѣзи правила; тѣ сж максими, съ които ще си служите. Какво нѣщо е правото? Който е гладувалъ три дена и се е молилъ на бога, има право прѣвъ да седне на трапезата; който е гладувалъ два дена, ще бжде втори на масата; който е гладувалъ единъ день, ще бжде третиятъ. И тѣй ще ги нареждате.

Азъ разбирамъ глада, едно вътрѣшно, дълбоко прѣживѣване, съзнателно прѣживѣване, този човѣкъ е работилъ, той го заслужава. Пъкъ знаете ли защо не можете да казвате истината? Вие нѣкой пжтъ купувате нѣкоя вѣщъ, имате вѣра въ този, който ви я продава, не сте я провѣрили, той ви каже: туй е единъ отличенъ платъ, той е вълненъ платъ, а то, освѣнъ, че не е вълненъ, а е памученъ. Вие отивате при вашъ приятель и казвате: азъ имамъ тукъ единъ вълненъ платъ, той го вземе и го продаде пъкъ на другъ. И най-послѣ всички се излѣгали. Всѣко нѣщо, което ви се даде, провѣрете го. Онзи, който не разбира, да не отива да купува. Търговецъ да става само вѣщиятъ майсторъ; земледѣлецъ да стане само вѣщиятъ, а невѣжиятъ да остане настрана. Способниятъ ученикъ да иде да се учи. Училището не е мѣсто за невежитѣ; то е мѣсто за способнитѣ, за даровититѣ. И Писанието казва, единъ стихъ има: Даромъ сте взели, даромъ давайтѣ. Даромъ се дава само на талантливитѣ ученици. Когато нѣкой ученикъ е талантливъ и отиде при нѣкой учитель по музика, той ще го задържи и ще му каже: нищо нѣма да плащашъ. И не взема нищо отъ него. И слѣдователно, ако вие отидете при бога съ заложенитѣ у васъ таланти, даромъ ще вземете. Онзи талантливиятъ по музика, въ него има едно сърдце, което гори, той мисли само за музиката, а онзи, обикновениятъ ученикъ гледа само да свърши училището; неговиятъ умъ е раздвоенъ. А на талантливиятъ ученикъ умътъ му е само на едно мѣсто; на способния ученикъ ума му е само за класа, а който не е способенъ, не е талантливъ, най-малко за двѣ работи мисли едновременно. Ако мислите за двѣ работи сега, не сте талантливи.

И тъй, азъ опрѣдѣлямъ таланта, гениалността на човѣка, да мислишъ само за едно нѣщо и то за най-важното.

Сега азъ ще ви дамъ единъ изпитъ, ще ви поставя да видимъ колко ще говорите истината. И ще ви направя една изненада. Нали искате да знаете, какво нѣщо е Истината. Да видимъ сега, дали може да говорите истината? И знаете ли на какво ще замязате вие? Азъ ще ви дамъ едно малко прѣдупрѣждение.

Единъ младъ момъкъ ималъ трима души приятели обични и всички му се вѣрили и клѣли въ своята обичъ и вѣрность, че тѣ го обичатъ. Той искалъ да изпита тѣхната обичъ, доколко го любятъ. Взема той и заклава едно теле, туря го въ единъ чувалъ и отива при кжщата на първия и казва: тъй, дойде въ кжщата ми единъ, ималъ да взема пари, убихъ го и го турихъ въ чувале, какъвъ умъ ще ми дадешъ? – Махни го бързо, да се не намѣри въ кжщата ми. Той отива при втория приятелъ и му казва: слушай, азъ сторихъ това и това; какво ще ми кажешъ? – Разправяй се съ убития човѣкъ, азъ не се мѣся при тебъ. Отива най-сетнѣ при третия и му казва сжщото. – Ела въ моята градина, тамъ има мѣсто; ще го закопаемъ и никой нѣма да знае.

Кой е изказалъ любовта си? – Третиятъ. Той е готовъ като ги хванатъ двамата, да иде въ затвора. И му казалъ: ти си мой приятелъ, ще го скриемъ, ако можемъ да криемъ добръ, ако не можемъ – и двама въ затвора. Ти ще кажешъ: азъ го убихъ, а азъ съмъ съдѣйствувалъ за убиването и каквото ни се налага, ще го изтърпимъ. Да допуснемъ, че единъ заклалъ теле, като ви хванатъ какво трѣбва да кажете? И азъ искамъ да ви доведе не къмъ онази обикновена истина, говоримъ за необикновената истина, нали?

Сега нѣкой пжтъ азъ ще дойда въ кжщата ви, ще ви дойда съ телето, не съ теле, а съ нѣкой убитъ човѣкъ. Ще влѣзна при ученицитѣ съ убития човѣкъ, и тогава ще ви опитамъ до колко може да говорите истината. Нѣкому ще кажа тъй: ти ще мълчишъ, този човѣкъ, азъ го убихъ но нищо нѣма да казвашъ. На друго ще кажа тъй: ще идешъ да разгласишъ, че азъ убихъ този човѣкъ.

И двамата ученици, като ги изправятъ, тебе ка-
заха ли ти, че Учителътъ уби единъ човѣкъ? – Не. Ще
питатъ и другия. Ще ги турна въ споръ. На едного ще
кажа да не казва нищо, да мълчи, а на втория ще кажа
да иде, да каже. И сега, азъ ще прѣвърна този симво-
лъ. Казвамъ: може ли да бжде това? – Може. Когато
отивамъ съ едно празно шише на чешмата, наливамъ во-
да и турямъ запушалката на шишето, казвамъ: нѣма да
казвашъ, че има нѣщо, ще мълчишъ. Вземамъ азъ туй
шише и го нося. Доиде второто положение, че тази во-
да трѣбва да уталожил жаждата; казвамъ: ти трѣбва да
кажешъ, че имашъ вода, значи да почнешъ да се изпра-
звашъ. Да кажешъ нѣкому да мълчи, значи да се из-
пълва, а да кажешъ нѣкому да говори, значи да се из-
празва. И когато ние криемъ истината, ние се пълни-
мъ, а когато я казваме, ние се празнимъ. То е зако-
нъ. Това сж по дълбокитѣ мисли, скрити въ думитѣ:
Кажи Истината и не я кажай. Защо не трѣбва да каз-
вашъ? Понеже ти си празенъ, истината я нѣма, мълчи,
да се напълни твоето шише. А защо трѣбва да кажешъ
истината? – Защото тази истина е влѣзла въ тебе; тя
трѣбва да мине прѣзъ своя кюнецъ.

Сега ние ще спремъ тукъ, при темата на трѣгва-
нето. А туй, всичкитѣ думи цѣла година има да се
говори върху тия нѣща. Седемъ думи казахме до сега.

Сега да бждете готови, защото съ чувала ще дой-
да нѣкой пжтъ. Да не мислитѣ, че нѣма да дойда съ
нѣкой човѣкъ и тогава може за 10 години да ви турна-
тъ въ дрангулника. Туй е сериозна работа! Прѣдставе-
те си, че ви турнатъ въ хипнотически сънъ, и да прѣ-
живѣете туй, което ви казвамъ, да видите какъ става
туй прѣстѣпление, какъ ви турятъ въ дрангулника –
всичко това го прѣживѣете. И като се събудите казва-
те: Слава Богу, че това е било лъжа! И всичките нѣща
на земята такъвъ характеръ иматъ. Като те осжждатъ,
който разбира закона на окултната наука, той се рад-
ва, че прѣживява. Пробудилъ ли се е съзнателно, той
е на пжтъ; не се ли е пробудилъ съзнателно, той прѣ-
живява страхъ и ужасъ – какво ще стане! Азъ искамъ
въ извѣстна степенъ да се пробудите, да знаете, че
много нѣща не сж реални.

Сега достатъчно.

Т а й н а м о л и т в а .

Сега, ако сте отъ добритъ ученици, ще ви говоря върху темата: **Защо Моисей уби онзи египтянина.** Какъвъ е дълбокиятъ окултенъ смисълъ и защо Моисей го уби. Какво означава: окултната наука какъ си обяснява това убийство? Какво означава това убийство.

Да, свободни сте сега.

Прѣдзначението на музиката

I-ва година 8 школна лекция на
общия окултенъ класъ, 20.IV.922 г. четвъртъкъ
ст. София ул. Гурко Турнъ ферайнъ
8 часа без 15 минути.

Тайна молитва!

Прѣдзначението на музиката.

Тази вечеръ ще ви говоря отчасти върху прѣдзначението на музиката.

Влизането въ една окултна школа ще произведе въ васъ цѣла мѣтаморфоза, т.е. цѣло прѣобразуване. Слѣдъ като влѣзете въ една окултна школа и излѣзете отъ нея, вие нѣма да се познаете, нѣма да бждете сжщия човѣкъ, какъвто сте влѣзли. Ще влѣзетъ като единъ червей, съ много крака и ще излѣзете навѣнъ като пеперуда. Затуй въ древността на страхливитѣ никога не се позволѣвало да влѣзатъ въ тази школа, понеже при такъва метаморфоза, всѣки би се уплашилъ и съзнателно би изгубилъ своята форма. Онзи скжперникъ, който е натрупалъ богатство въ своята каса, и който нѣма любовъ къмъ знанието, да го учите на самопожертвуване, това е най-голѣмата глупостъ. Той казва: „За мене паритѣ сж смисгла на живота. Имашъ ли пари, животътъ има смисълъ, нѣмашъ ли пари, животътъ нѣма смисълъ“. Слѣдователно и съврѣменнитѣ хора казватъ: „За насъ животътъ важи тѣй, както сме си сега. Изгубимъ ли тази форма, съ насъ всичко се свършва“.

Сега туй е още встжпление, приготвление, понеже въ всички ученици има едно желание да бързатъ. Като влѣзатъ нѣкои, почватъ да питатъ: „Не може ли по два класа да свършатъ въ годината и гимназията да я свършватъ за 3-4 години, да станатъ чиновници, заплатата имъ да се увеличава и въ края на живота си

да има една пенсия. Съ туй мислятъ, че сж свършили всичко. Религиознитъ хора и тѣ бързатъ да станатъ морални, да забогатѣятъ морално, че да се явятъ въ невидимия свѣтъ, да кажатъ, че ние не сме като другитъ хора. Но въ тази школа нѣма абсолютно никакво бързане. Може да прѣкарашъ въ нея 100-200-300-500-1,000 години, това е нищо. То сж като единъ день. Онзи, който влѣзе въ школата и не е въ състояние да изтърпи 1,000 години, той не е ученикъ, нищо не може да свърши. Хиляда години, това е за ученицитъ, за васъ не казвамъ. Вие сте още слушатели, за васъ законътъ се видоизмѣня. Единъ день ще бждете ученици, тѣзи правила все ще ви трѣбватъ.

Най-първото нѣщо: трѣбва да се научите да владате вашия умъ. Да владате ума си, да владате всичките си сили, способности и чувства. Тѣ трѣбва да бждатъ подъ пълния контролъ на вашата воля. Не можете ли вие да придобиете това, ученикъ не може да бждете. Вие въ школата ще бждете, но нищо нѣма да научите.

Сега азъ нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ тази вечеръ защо именно, но това е една необходимостъ. И тукъ започватъ всички правила и методи за контролиране на ума. Индуситъ иматъ свои методи, египтянитъ иматъ свои методи, вавилонянитъ, асирийцитъ иматъ свои методи, евреитъ сж имали свои методи, но различни сж били тия методи. И западнитъ окултисти иматъ свои методи. Тѣ сж били толкова разнообразни! Сега, ако почнете да изучавате всички тѣзи методи, ще се намърите въ единъ лабиринтъ, ще минатъ най-малко 100 години, докато разберете кой методъ да изберете. И понеже мозъкътъ е органъ на ума, най-първо ще се научите да владате отдѣлнитъ органи, органитъ на отдѣлнитъ способности. Сега онѣзи, които не сж посвѣтени, тѣ считатъ мозъка като едно сиво същество - тѣй, отъ чисто физиологическо гледище - въ което кръвта периодически приижда, има въ него единъ приливъ и отливъ, и създава мисълта. Но не е само прилива на кръвта. Ако погледнете като ясновидецъ човѣшкиятъ мозъкъ, ще забѣлѣжите хиляди нишки, които излизатъ отъ него по всѣко направление и отиватъ въ тѣлото, а по тия нишки минаватъ редъ течения. Нѣкой може да си прѣдставятъ или да наблюдаватъ подъ мик-

роскопъ краката на нѣкоя жаба прѣзъ тѣнката имъ ципа, въ тѣхъ ще забѣлѣжатъ редъ течения, които служатъ за проявление на мислите. За примѣръ, у васъ когато се събуди една религиозна мисълъ или едно религиозно чувство, теченията се отличаватъ. Когато у васъ се събуди течение на чисто научната мисълъ, пакъ това течение се различава. А тия течения сж свързани съ кръвѣта. Съ идването на тия течения въ този центъръ, който се събужда, всѣкога става приливъ на кръвѣта къмъ съотвѣтнитѣ органи.

Сега опасността при изучаване на окултизма, отъ чисто физиологично гледище ето кждѣ сѣди: понеже задната частъ на мозѣка има съотношение съ чисто физически прояви на човѣшкия организъмъ, то кръвѣта, като окръжава задната частъ на мозѣка, най-първо събужда низшитѣ чувства у човѣка, и теченията отъ грѣбначния мозѣкъ събуждатъ тия низши течения.

У всички окултни ученици има тази опасностъ, че най-първо ще ги нападнатъ въ засада тѣхни неприятели, и то такива неприятели, каквито не сж сънували. Тѣ сж вжтрѣ. Нѣкой ще кажатъ: „Не ми трѣбва това. Откакъ влѣзохъ въ тази школа, всички дяволи ме нападнаха“. То е мѣстото, седалището на дяволитѣ. Тия дяволи сж жители на задната частъ на мозѣка; цѣли плѣмена го населяватъ, и когато човѣшката мисълъ минава прѣзъ тѣхъ, тѣ ѝ влияятъ.

Сега, за самообладане на мозѣка има разни методи, и онѣзи отъ васъ, които се заематъ сериозно съ окултизма, трѣбва да проучватъ това. Вие сега мислите, че тази работа ще стане въ единъ день, въ 2, 3, 4 дни или въ седмица или въ една година. Не. Ако вие слѣдъ като се упражнявате 3-4 години и добиете контролъ над вашия мозѣкъ, то е голѣмъ успѣхъ. Ако вие имате тази сила, всѣкога може да регулирате вашия темпераментъ; тия възбудени състояния може да ги поляризирате и да прѣнасятъ енергията на мозѣка отъ едно мѣсто на друго. За такива хора се казва, че иматъ голѣмо самообладание. А окултниятъ ученикъ може да има не само голѣмо самообладание, но и да разбира законитѣ и да знае кои ключове да бутне и какъ да ги бутне.

Сега първото нѣщо: не трѣбва да бждете прѣдвзети. Знаете какво значи да сте прѣдвзети. За примѣръ,

извършите една микроскопическа работа, а вие въ същото време мислите, кой знае каква работа ще излъже отъ тази идея. Съ това внасяте такава голѣма дѣятелностъ въ мозѣка, че го възбуждатъ много. За тази микроскопическа работа не трѣбва да възбуждате много мозѣка си. За тази малка работа се изисква малко усилие. Ако имате една малка придобивка, ще я схванете тѣй, както си е, както се проявява въ природата, ни повече, ни по-малко. Нѣма да мислитѣ, че сте много талантливъ човѣкъ или обратно, че нѣмашѣ никакви способности. Най-първо ще помислишѣ, че си талантливъ и въ края на живота си ще получишѣ най-голѣмо разочарование, излѣгалѣ си се. Има хора, които мислятѣ, че не сѣ талантливи, а въ края на живота си виждатѣ, че сѣ имали таланти, които не сѣ разработили.

И тѣй: първото нѣщо, което се изисква отъ васѣ, е да съзнаете всѣки день какво е вашето задѣлжение и какво трѣбва да вършите. Въ окултната школа е точно опрѣдѣлено какво трѣбва да се върши. Ученикѣтъ тамъ не ходи съ пипане, той ходи съ виждане, тѣй както ученикѣтъ въ една гимназия или университетѣ, има програма днесѣ какво трѣбва да върши и всичко трѣбва да бѣде точно опрѣдѣлено. Той нѣма да каже тѣй: „Каквото Господѣ далѣ“. Не каквото Господѣ далѣ, но ние трѣбва да изпжлнимѣ каквото Господѣ е наредилѣ, когато е създалѣ свѣта. Той е нагласилѣ всичко. За контролиране на мозѣка ни тази прѣдвзетостъ бѣрка, шестлавието бѣрка, гордостѣта бѣрка, страхѣтъ бѣрка, гнѣвѣтъ бѣрка, т.е. това сѣ червеи, които разрушаватѣ плодовѣтъ на вашия умѣ. Шестлавието е една извратена форма отъ една предшествующа идея. Първоначално тя е била слѣдующата: да имашѣ доброто мнѣние на твоитѣ приятели, да имашѣ доброто мнѣние на твоитѣ близни, да имашѣ доброто мнѣние на добритѣ хора, да имашѣ доброто мнѣние на Бога. Тѣй е седѣла първоначалната мисълъ. Слѣдѣ това, обаче, човѣкъ като е изгубилѣ първичното си състояние, туй чувство да имашѣ добра мисълъ се е прѣвжрнало на шестлавие, не веч да имашѣ доброто мнѣние, но да се покажешѣ. Запримѣрѣ, шестлавниятѣ човѣкъ, когато му дойде нѣкой на гости, ако е царѣ, а той учителѣ, ще го разведе въ цѣлия си кабинетѣ и ще каже: „този кабинетѣ е специална система, нѣма другѣ като него. А тия гишета, тѣ сѣ пър-

ви по рода си, а тия екземпляри никждѣ не съществуватъ, само тукъ ги има". Ако е земледѣлецъ, ще го разведе по нивитѣ си, ще каже: „Вижъ, какъ хубаво се разораватъ и т.н ." Ако е жена, ще каже: „като моята рокля нѣма друга, а моята шивачка, като нея не се раждала втора". Туй е чувството на щестлавието Ние ще кажемъ: „Тази е обикновена рокля, направи я една добра шивачка, прилѣга добрѣ, а че е „особена", нѣма нищо особено". Ако нѣкой е проповѣдникъ, щестлавието какъ ще се изрази? А ако съмъ проповѣдникъ, ще кажа: „А, азъ въ недѣля проповѣдвахъ, като мене никой не може да проповѣдва, какви доказателства изнесохъ, а публиката бѣше тѣй очарована, че ще помни за всѣкога". Тѣй описвамъ, тѣй описвамъ чувството щестлавие. Сега гордостѣта друго яче се опрѣдѣля. Гордѣливиятъ човѣкъ ще се покаже тѣй, че донѣкъдѣ е малко скромнѣнъ, но въ себе си има желанието да покаже, че като него нѣма другъ, но иска другитѣ да го хвалятъ. Той ще се облече много скромно, не съ дрипави дрехи, но пакъ за да обърне внимание. Горделивиятъ човѣкъ е скромнѣнъ въ обходата си, но ще го познаете като турите нѣкой на неговото мѣсто: неговата гордостъ ще излѣзе. Той не се хвали. Отъ гордостѣта е произлѣзла завистѣта. Гордѣливиятъ човѣкъ е най-завистливиятъ. Той не може да слуша да похвалятъ другиго. Ако кажатъ прѣдъ него, че нѣкой си човѣкъ нѣкъдѣ е ученъ, професоръ, той казва: „Не ми казвайте, ученъ човѣкъ билъ той!" Ако говорятъ за нѣкого, че е съ добродѣтели, той казва: „А бѣ джанжмъ, не ми говорете, на земята човѣкъ съ добродѣтели не може да бѣде". Ако даже му говорите за Бога, той ще каже: даже и Господъ и Той прави погрѣшки. Гордостѣта при всички подобни случаи заговорява. По-гордѣливи отъ религиознитѣ нѣма. Туй чувство най-много е събудено у тѣхъ. Слѣдъ това идатъ ученитѣ. Най-опасната гордостъ, която съществува, тя е между религиознитѣ и ученитѣ. А най-голѣмата опасностъ, която сега иде, тя е въ окултната школа. Та, за този дяволъ имаме едно такъво сито турено на вратата, че да не може да се промъкне никога. И тѣй, гордостѣта е едно качество въ себе си, както казватъ въ митологията, самъ ще почне да яде, своитѣ дѣца. Когато човѣкъ е гордѣливъ, той самъ яде дѣцата си. Види, че нѣкой е ученъ човѣкъ, върне се

дома си, яде дѣцата си. Види, че нѣкой е религиозенъ, върне се дома си, яде дѣцата си. Да има възможностъ да отрѣже на всички хора главитѣ съ единъ замахъ, но да остане само неговата глава. Сега вие ще се самоанализирате. Искамъ всѣки отъ васъ да познава постѣпкитѣ си, не само да бждете строги, но и справедливи спрѣмо себе си. Именно това е прѣимството на всѣки ученикъ. За да можемъ да възстановимъ помежду насъ хармонията, ние трѣбва да имаме единъ ключъ. Азъ ще ви кажа кой е този ключъ. Той е обичѣта. Въ музиката има два ключа: има цигуленъ ключъ, има и басовъ ключъ. Само по този ключъ може да четете едно произведение. И тѣй, ученицитѣ трѣбва да иматъ ключъ и учителѣтъ трѣбва да има ключъ. Тогава нѣкой идватъ при мене безъ ключъ и питатъ: какво мога да направя?

Казвамъ: нищо не можешъ да направишъ. Защо? – Нѣмашъ ключъ. Всички твои мисли, желаня, дѣйствия трѣбва да бждатъ опрѣдѣлени по единъ великъ законъ, който Господъ е турилъ. Той не може да се измѣни.

Сега имайтѣ прѣдвидъ, че въ свѣта има двѣ влияния. Ако вие не се подчините доброволно на Божественото влияние, на разумния животъ, тогава ще дойдатъ земнитѣ влияния, магнетизъмъ, електричеството, влиянието на най-низшитѣ животни. Най-низшитѣ животни ще почнатъ да упражняватъ влияние върху васъ. И понеже при влизането въ една окултна школа се развива чувствителността, то вие ще бждете въ състояние да възприемете мислитѣ на по-низшитѣ същества отъ животинското царство. Затуй има опасностъ всѣки ученикъ да се зарази отъ своитѣ минали низши състояния на битието. Когато всички учители прѣдупреждаватъ ученицитѣ си, тѣ ги прѣдупреждаватъ именно именно отъ тия състояния, докато ученицитѣ не дойдатъ въ състояние да разбиратъ своя умъ, да регулиратъ тѣзи течения отъ слѣнцето и отъ центъра на земята и послѣ да разпознаватъ тия течения и ключовѣтѣ на низшето животинско царство. Напримѣръ, гнѣвите се нѣкому и нѣкой пжтъ у васъ се зароди едно желание: „да имамъ едно вжже, да го мѣтна на врата му, да го стисна, та да го удуша“. Отъ дѣ се е явила тази мисль? Тази мисль е мисль на паяка. Паякѣтъ, като хване пеперудата, омотае я. Слѣдователно, вие сте влѣзли въ царството на паяцитѣ. Нѣкой пжтъ у васъ се зароди

мисълта: „да го бодна малко, да му дамъ малко отрова, да го отрова“. Отъ дѣ се е взела тази мисълъ? – Отъ скорпиона, отъ змията. Всички тия същества искатъ да отровятъ своята жертва. Всички тия мисли ще приемете вие, тогава вашия умъ ще влѣзе въ туй течение и ще направите едно прѣстѣпление.

И сега азъ мога да анализирамъ всѣка една ваша мисълъ, всѣко едно висше или низше проявление отъ дѣ иде. Ще кажетъ: „Тѣй Господъ е наредилъ“. Не, Господъ е наредилъ много хубаво всичко въ битието. Великитѣ учители или великиятъ учителъ на Битието е много добръ наредилъ всичко. Когато влѣзете въ тази система, Великитѣ учители ще ви разправятъ точно и опрѣдѣлено въ каква посока ще трѣбва да се движите.

И тѣй, сега религиознитѣ хора казватъ, запримѣръ, че не ни трѣбва насъ истина. Защо ни е насъ истината? Отъ окултно гледище, друго яче обясняватъ необходимостта отъ истината. Истината въ разумния животъ е тѣй необходима, както свѣтлината е необходима за физическия свѣтъ. Слѣдователно и нейнитѣ лжчи сж необходимими. Истината има два вида лжчи: бѣли и черни. И ако вие не сте подготвени, може да се заразите съ отрицателната страна на истината. Сега този фактъ, който ви навеждамъ е малко тъменъ за ума ви. Какъ тѣй? Кои сж причинитѣ? Окултната наука отговаря кои сж причинитѣ за раздѣляне на Бѣлото братство и черното братство. Първоначално тѣ сж били едно братство, вървѣли сж въ една посока и идватъ до едно мѣсто, отдѣто настѣпва раздѣляне, еднитѣ хващатъ налѣво, другитѣ надѣсно. Защо? – Еднитѣ възприематъ чернитѣ лжчи на истината, а другитѣ – бѣлитѣ лжчи. Тия лжчи ги има въ слънцето. И въ слънчевата свѣтлина има черни и бѣли лжчи. Има тѣй нарѣчено бѣло слънце и черно слънце. Отъ бѣлото и отъ черното слънце едноврѣменно идватъ двѣ течения, които се сливатъ. Като казвамъ „черни лжчи“, подразбирамъ, че вибрациитѣ на тѣзи черни лжчи сж по-груби. Всичкото зло и всички тия лоши прояви и отрицателни качества се дължатъ на тия вибрации, които идатъ отъ чернитѣ лжчи. Коя е причината за проявяването на тия лжчи? Ако не може да контролирате ума си, въ всѣки единъ моментъ на раздражение, на безвѣрие или въ какво и да е качество, което може да дразни и разколебае ва-

шия умъ, вие вече сте проводникъ на чернитъ лъчи. Затова когато изучаваме библията, тамъ всъкога се прѣпоръчва да бъдемъ положителни. Въ окултизма не може да кажете: „Ако е рекълъ Господъ, ще вѣрвамъ“. Ако вѣрвашъ, ти си надѣсно, ако не вѣрвашъ, ти си налѣво, защото невѣрието въ едно отношение е вѣра въ друго отношение.

Сега, всичкитъ тия енергии, които идатъ, тия двѣ течения минаватъ прѣзъ човѣшкия мозъкъ. И, слѣдователно, вие постоянно ще изучавате методитъ, прѣзъ кои области минавате. Запримѣръ, когато дойде една религиозна мисль у васъ, тя нѣма да се прояви въ прѣдната частъ на главата ви, а ще се появи отгорѣ, перпендикулярно. Когато дойде една научна мисль, тя нѣма да се появи хоризонтално въ главата, а ще върви подъ жгълъ, въ единъ кръгъ. Ако вземетъ лъчитъ, които излизатъ отъ очитъ ви и ги туритъ въ една плоскостъ, всички тия сили, които падатъ подъ единъ наклонъ отгорѣ, дѣйствуватъ въ права посока, а всички други сили, които идватъ въ другъ наклонъ, дѣйствуватъ отрицателно, тѣ сж енергиитъ отъ чернитъ лъчи. Ако дойде гнѣвъ, той ще се прояви въ областъта около ушитъ ви, да ви наболѣва нѣщо. Ако гордостъта чрѣзмѣрно се увеличи, ще чувствувате отзадъ на главата едно болѣзнено напрѣжение въ мозъка. То е излишно.

Сега казвамъ, че природата не обича дисхармонията. Всички тия сили, които минаватъ прѣзъ мозъка, иматъ своето прѣдзначение. Но тия центрове на мозъка могатъ да станатъ положителни и отрицателни. Когато единъ центъръ стане положителенъ, той възприема бѣлитъ лъчи на свѣтлината, положителната страна на истината и тогава имашъ възходяще състояние, настроение къмъ Бога. И умътъ ти се събужда. Когато религиозното чувство е нѣгативно, вие ще иматъ единъ вжтрѣшенъ стрѣмежъ, безъ да си давате отчетъ защо трѣбва да служишъ на Бога. Казвате: „трѣбва да се служи на Бога“. Защо? Какъ? – Не знаете. Тогава се явява религиозниятъ фанатизъмъ и ще се придържашъ къмъ формитъ и обрядитъ: ще отидешъ въ църква и, ако си православенъ, ще запалишъ една свѣщъ. А онзи, който не запали свѣщъ, счита това като голѣмо прѣстѣпление. Че утре може да откраднатъ една овца, това не прѣчи, стига че можешъ да служишъ на Бога, да палишъ

свѣщи. Че други погрѣшки може да правятъ - нищо. Окултната наука не приема този моралъ.

Сега, тия сили като се трупатъ вътрѣ въ мозъка, ще станатъ въ бѣдеще една спѣнка за вашето развитие. Защото, не мислете, че можете да се освободите отъ тѣхъ. Този мозъкъ, който се проявява на земята, въ физическото поле, има си двойникъ въ астралния свѣтъ и слѣдъ като отидете тамъ, тѣзи енергии, които се складирватъ тамъ, ще ги прѣживѣете по обратенъ пѣтъ. Всичко отъ този свѣтъ ще прѣживѣете и тамъ.

Сега, първото нѣщо е владане на мозъка. Въ какво сѣди туй владане? То не е лесно изкуство, понеже имаме много навици. Онзи, който влиза въ школата, трѣбва да се справя съ тѣзи навици. Казвате: „Човѣкъ трѣбва да бѣде тѣрпѣливъ“. Човѣкъ нѣкой пѣтъ може да бѣде тѣрпѣливъ и пакъ да има обратни резултати. Въ окултната школа искаме човѣкъ когато бѣде тѣрпѣливъ да има положителни резултати. Той, като е тѣрпѣливъ, отстѣпва, отслабва и не знае да развие ума си. Тѣрпѣнието не трѣбва да бѣде като база за отслабване на ума, а за засилване, укрепване. Даже азъ се опасявамъ отъ това, че нѣкога въ окултната школа има опасностъ за отслабване на ума, защото тѣй се стимулиратъ други обратни течения. За примѣръ, нѣкой челъ нѣкоя книга, но този методъ, който се прокарва тамъ, той не го е провѣрилъ. И много источни методи сж бивали употребявани въ Англия и въ Америка, но сж дали отрицателни резултати. Сега окултиститѣ на западъ искатъ да изработатъ единъ природенъ методъ, природенъ начинъ. Ние ще вървимъ по тоя, естествениятъ, природния методъ: най-безопасниятъ, най-добриятъ. Той сѣди въ слѣдното: - обърнете внимание - вие въ ума си нѣма да си прѣдставяте Бога кждѣ е и какво е, но винаги ще си прѣдставите, че Богъ е едно разумно същество, което ръководи всички нѣща безъ никаква погрѣшка, и като иматъ тази мисълъ, тя тѣй ще узрѣе въ вашия умъ, че ще регулира мозъка ви.

Запримѣръ, ще имате едно упражнение: ще станете сутринъ, спрете се и не само да прочетете една молитва, но и да помислите, че Богъ е любовъ, че въ Него нѣма никакъвъ гнѣвъ, никакво отмъщение, никакво задоволство. Тогава ще турите въ ума си за Бога положителни качества, ще мислите за Бога, че Той е всѣ-

мждъръ и всички погрѣшки които съществуватъ въ свѣта, сж човѣшки погрѣшки, и онова, което Той е построилъ въ този свѣтъ, всичко е добро. Ще кажете: „Ама туй знаемъ“. Не, за контролиране на вашия мозъкъ туй ще знаете. Този е най-простиятъ, най-цѣлесобразниятъ, единъ отъ най-добритъ методи. И писанието казва: „Съ какъвто дружишъ, такъвъ ставашъ“. Забѣлжете, и Господъ има такива другари. Когато помислите тѣй, вие ще прѣдизвикате всички тия течения, които идатъ отъ Бога и минаватъ прѣзъ редъ сфери. Тѣ ще нахлуятъ и ще образуватъ вашитъ мисли. Туй течение отъ Бога къмъ васъ нѣма да дойде изведнажъ. Щомъ помислите така, тази мисълъ ще мине отъ Бога прѣзъ умовѣтъ на хората и тогава по обратенъ пжтъ ще дойде по обратенъ пжтъ къмъ васъ. Тази мисълъ ще мине прѣзъ всичкитъ мозъци отъ по-благороднитъ хора къмъ понизшитъ и послѣ ще дойде къмъ васъ. Тогава вашиятъ духъ ще започне да работи съобразно законитъ. Той ще започне да намира течението на тѣзи мозъци, и този мозъкъ ще почне да се упражнява. Това ще бжде като онзи градинарь, който прокарва различни вадички да поятъ градината му. Така мозъкътъ ви ще се упражнява.

Сега, индуситъ иматъ и другъ методъ, но нѣма да ви говоря тази вечеръ за този методъ. Азъ ви говоря единъ отъ най-проститъ, но най-цѣлесобразнитъ методи. Всички могатъ да го употребятъ, абсолютно безъ никаква опасностъ и всѣкога ще произведе той най-малко 75% резултатъ.

А тази хармония е необходима. За сега още не се е въдворила тя. И азъ искамъ въ тази школа да се възтанови хармония. Хармонията се състои въ слѣдното: да имате взаимно почитание единъ къмъ другъ, да знаете, че вие сте разумни души, въ които Богъ е вложилъ умъ, съ който може да си служите. Нѣкоя душа може да е оцапана, но онзи, който разбира законитъ, той нѣма да гледа на калъта. Слѣдователно, единъ окултенъ ученикъ нѣма право да сжди. Ще каже: „Братко, ти си поокалянъ малко, чакай да те почистя“. А нѣма да му каже: „ти си такъвъ-онакъвъ“. Нѣма право! Азъ нѣмамъ право да ви сжда. Онзи, Великиятъ Учителъ, всѣкога мълчи, зжбъ не обѣля, той не говори за погрѣшкитъ. Вижда всички погрѣшки, но

мълчи и не ги осжда. Когато хората видят послѣдствията отъ своитѣ грѣшки, тогава той казва: „Не е този пжтътъ“. А вие, българитѣ, слава Богу, може да ви пратимъ за критици въ другия свѣтъ. Особено българитѣ сж най-голѣмитѣ критици.

Азъ не съмъ срѣщалъ други хора такива критици, като българитѣ: брѣснатъ безъ вода навсѣкждѣ. У всичкитѣ българи това е една черта забѣлжителна. И тази черта се дължи на това, че у българинътъ религиозното чувство е много слабо развито, още отъ грѣхопадането. Дѣто страдатъ българитѣ, то е, защото религиозното чувство е тѣй слабо развито. Между всички културни хора на свѣта най-слабо е развито религиозното чувство у българитѣ. Туй е фактъ, който съмъ констатиралъ съ сантиметъръ. Като дойде до твърдостята, упоритостята на българина, навсѣкждѣ съмъ турилъ 7 см., а щомъ дойде до религиозното чувство, спада до 2-3 см., а като дойде до милосърдието, малко се повдига. Казвамъ: „Ето гдѣ е грѣхътъ!“ Затуй той е критикъ, нѣма благоговѣние; затуй българинътъ скоро се разочарова, нѣма свѣто нѣщо за него. Идете въ кафенетата, въ селата, българинътъ никога нѣма да говори съ почитание за жена си, нито жената ще говори съ почитание за мъжа си. Като дойде жената, тя ще искара на мъжа си всички отрицателни качества. Като дойде мъжътъ и той ще искара отрицателнитѣ качества на жена си. Не само между тѣхъ е така, но между васъ е сжщото. Така не можетѣ да бждете окултни ученици, това да ви го кажа. Ако вие влѣзете тукъ, така като мъже и жени, да ви кажа право, не може да бждете ученици. Ако въ бждаше се чувствувате така, отвѣнка може да бждете, но въ школата кракътъ ви не може да стѣпи. Ученикъ, който влѣзе въ школата, и ученичка, която влѣзе въ школата, ако сж мъжъ и жена, ще иматъ взаимно почитание по между си. Ако сж мъжъ и жена и започнатъ: „Моята жена, моятъ мъжъ е такъвъ-онакъвъ“, не сте ученици. Ако сте братъ и сестра и започнатъ: „Моятъ братъ, моята сестра е такъва-онакъва“, ще бждатъ вѣнъ отъ школата. Казвамъ: „Който трѣбва да влѣзе въ школата, трѣбва да бжде единъ образецъ“. Въ школата азъ нѣма да обѣля ни жбъ за вашитѣ прѣстѣпления. Азъ ще си туря други очила сега. Въ окултната школа има други очила сега,

„любовни очила“ ги казватъ. Тия „любовни очила“ сѣдять въ слѣдното: ние съ тѣхъ виждаме добрата страна на всичкитѣ ви недостатѣци. И ние сѣдимъ за резултатитѣ така: ако азъ взема въ ржката си, запримѣръ, една тесла и разсѣка едно дърво на 2, 3, 4, 5, 6 и повече парчета, и ако отъ тия парчета искараме една кола, съ която хората могатъ да си служатъ, тази тесла е постигнала цѣльта си. По резултатитѣ сѣдимъ. Но ако азъ накълцамъ дървото и нищо не излѣзе, казвамъ: „Цѣльта не е постигната.“ Ние се произнасяме въ края, какви ще бждатъ послѣдствията. И азъ искамъ отъ васъ всинца ви да бждете много внимателни. Ние ще започнемъ съ дѣлането на трѣски. Ще дѣламе по всички правила, и въ края ще видимъ какво можемъ да искараме.

Сега, азъ виждамъ въ вашитѣ умове сѣди мисълта: „не може ли по-лесно да стане това, нѣкой да ни повлияе чрѣзъ хипнотизъма?“ Не. Най-безопасниятъ методъ е: сутринъ да мислишъ за Бога, че е Любовь, че е всѣмждъръ и всѣблагъ. Това е първата молитва. Всѣка сутринъ като станешъ, помисли 1-2 минути върху това, че Богъ е любовь, че Богъ е всѣмждъръ и всѣблагъ, и веднага ще почувствувашъ едно добро разположение, ще тонирашъ мозъка си. Слѣдъ като се произведе туй състояние, има други методи. Ние ще пристѣпимъ вече къмъ специални методи, ще пристѣпимъ тѣй, както ангелътъ, който, като дойде при Корнейла, донесе му сжщественото, донесе тази свѣтлина въ неговия мозъкъ, и му каза: „Повикайте Петра, той ще ви научи сжщественото“. Когато човѣкъ възприеме сжщественото въ себе си, тогава ще дойде единъ окултенъ учителъ, който и да е, безразлично, за да го научи на онѣзи основни правила, които трѣбва да изпжлнява.

Сега, азъ искамъ туй, първото, правило всинца да го приложите за двѣ сѣдмици. Ще си вземете едно тевтерче. Сутринъ като станете, ще отправите ума си къмъ туй разумно сжщество. Ще отбѣлжките въ тевтерчето си кога сте започнали, и слѣдъ като си направите упражнението, има ли нѣкаква промѣна, какво сте почувствували. Ще го правите три пжти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Слѣдъ двѣ седмици ще видимъ какъвъ резултатъ има. Сега всѣки ще си вземе по едно тевтерче. Ще кажете: „Безъ тевтерче не може ли?“ –

Не може. Едно малко тевтерче ще си имате въ джеба и ще си отбъллзватъ въ него. Ако пропуснете да направите нѣкой пжтъ упражнението, ще бждете толкова искрени, ще отбъллжите, че сте пропуснали. Нѣма да избѣгнете това – нѣкой пропусналъ, и послѣ не отбъллзалъ. Това е опасно. Ако пропуснете, ще отбъллжите вашата погрѣшка, нищо не значи. Въ всичкитѣ си упражнения ще бждете искрени, ако искате да имате резултати.

Двѣ сѣдмици ще правите този опитъ.

Вие имате стари възгледи, които много мъчно може да се искоренятъ. Ще каже нѣкой: „Не е ли по-хубаво азъ да стана сутринъ и да си направя една хубава молитва?“ По-хубава молитва отъ тази нѣма въ свѣта: да помислишъ, че Богъ е любовъ, Богъ е всѣмждъръ, Богъ е всѣблагъ.

По-хубава молитва отъ тази азъ не зная. Като помислишъ за Бога, че е Любовъ, ще ти се стопли сърдцето; като помислишъ за Бога, че е всѣмждъръ, ще дойде свѣтлина въ ума ти, нѣма по-хубаво нѣщо. И азъ съмъ казвалъ тѣй: свѣтлина въ умовѣтъ ви, чистота въ сърдцата ви и истина въ душитѣ ви. Свѣтлината ще ви даде знания, чистотата ще ви даде сила и стрѣмежъ, а истината въ душитѣ ви ще ви даде свобода. Това е моето правило, нали ви го дадохъ.

И тѣй, който иска да има свѣтлина въ ума си, щомъ помисли за Бога, че е всѣмждъръ, веднага свѣтлината ще дойде въ ума му. Щомъ помисли, че Богъ е Любовъ, ще дойде топлината, а когато се яви топлината, заедно съ нея ще дойде чистотата. Нали вие само съ врѣла вода правите дрѣхитѣ си чисти? Безъ топлина чистота не може да има. Туй ще имате прѣдвидъ. Като станете сутринъ, ще дойдатъ вашитѣ стари учители, ще ви кажатъ: „Не му е врѣмето, може да си поспишъ, има врѣме“.

Не, първото нѣщо, щомъ се пробудишъ е да кажешъ тази молитва. Но кога? Като си лѣгнешъ вечерно врѣме и като си спалъ прѣзъ нощта много добрѣ, спокойно. Съ първото пробуждане направи упражнението. Ако си се събуждалъ и заспивалъ, законътъ е другъ. При първото пробуждане не лѣгай повече да спишъ, стани и направи туй упражнение. Слѣдъ него вече не лѣгай! Вие ще кажатъ: „Ами ако е въ единъ часа?“ – Въ единъ

часа нѣма да се събудите вие. Вие ще се събудите въ 3, 3 1/2 или въ 4 часа. При безпокоенъ сънь ще се събудишъ въ 1 ч. въ 2 часа; който спи добрѣ, той ще се събуди въ 3, 3 1/2 часа, а аристократитѣ ще се събудятъ въ 6, 7, 8 и 9 часа и ще кажатъ: „успали сме се“.

И тѣй: упражнението сутринъ ще го направитѣ рано, на обѣдъ – прѣди 12 часа, а не слѣдъ 12 часа. На работа си нѣкждѣ – туй упражнение ще може да го направишъ навсѣкждѣ. Вие може да се спретѣ 1, 2, 5 минути. Колкото и да е строгъ вашия началникъ, ще вземете перото да работитѣ и послѣ ще си отправите ума нагорѣ съ мисльта, че Господъ е Любовь и никой нѣма да забѣлѣжи, че правитѣ това. Нѣма условия, които да ви попрѣчатъ. Даже и жената като готви, като пѣржи въ тигана, за 2–3 минути може да спрѣ лжицата. Нѣма да ви изгори яденето. Ако ви изгори яденето, азъ ще ви го платя, нѣма да изгори.

И тѣй, азъ искамъ вие да дойдете, да помогнете да се възтанови тази хармония. Ако вие не турите хармонията, тя скоро иде въ свѣта, тя сама ще се въдвори. Защото, онѣзи цигулари, които сж майстори сами си нагласяватъ цигулката, а онѣзи, които не сж майстори, други имъ ги нагласяватъ. Ние сами трѣбва да знаемъ поне да нагласяваме цигулкитѣ си.

Сега, разбрахте ли първото правило? Вечерно връме, 5 минути прѣди да си лѣгате, ще си направите упражнението. Сега въ тази школа да не казва нѣкой, че азъ оставамъ при особено мнѣние. Особено мнѣние тукъ нѣма. Който иска особено мнѣние, то значи: азъ ще взема отъ школата туй, което ми трѣбва, а за другото оставамъ на особено мнѣние. Който иска да остане при особено мнѣние – отвѣнка. Който и да е ученикъ, който не е готовъ да направи туй упражнение, той не е достоенъ за ученикъ. Сега азъ за да ви помогна на туй упражнение, макаръ да съмъ го правилъ много пѣти, пакъ за 2 седмици ще го правя съ васъ. Може нѣкои отъ васъ да имате изкушение, че ученикътъ трѣбва да го прави, а учителятъ – не. Азъ ще го правя съ васъ. Запитватъ: отъ кога да го започнемъ?

– Отъ тази вечеръ.

Въ тевтерчето ще си отбѣлѣзвате часа, когато сте го направили и тритѣ пѣти прѣзъ деня. Ако нѣмате

часовникъ, да отбѣлѣжите, че сте го започнали. Въ тевтерчето ще си отбѣлѣжите само съ една буква какво сте почувствували. Ако почувствувате любовъ, ще турите само буквата „Л“. Ако почувствувате сила, ще турите само буквата „С“. Ще пишете само прѣживѣванията си, и то само съ букви. Друго яче, вие ще се отклоните. Все таки въ туй упражнение ще ви дойдатъ нѣкои нови мисли, забравени мисли, нови чувства, ще се прояви въ васъ нѣщо благородно, ще влѣзете въ тѣзи течения. Азъ ви давамъ това упражнение, понеже влизате въ школата. Всѣкога не може да имате туй упражнение; да го знаете това. Другъ пжтъ и хиляди лева да плащате, туй не може да го имате. Да не мислите, че всѣкога можете. Туй е специално упражнение, и ако го използвате, добрѣ. Ама може да кажете: „Другъ пжтъ!“ Не, всички нѣща въ природата си иматъ опрѣдѣлено врѣме. Не го ли направишъ на врѣме, вратата е затворена. Не отидешъ ли на врѣме, вратата е затворена, ще чакашъ. Почнешъ ли да хлопашъ, ще ви кажатъ: „Не ви познаваме“, оставате си назадъ. Вие ще благодарите, че ви даватъ единъ опитъ за двѣ седмици, не повече, за 2 седмици само. Слѣдъ 2 седмици ще спрѣте, нѣма да го употребявате. Подиръ 2 седмици и да искате, нѣма да дойде то. Ще кажете: „Ама ние го знаемъ това нѣщо“. - Не го знаете. „Ние сме го мислили“. Не сте го мислили още. Ако вие възприемете слънчевата свѣтлина чрѣзъ отражението и, прѣзъ 10 огледала, прѣзъ които е минала, и ако я приемете направо, има голѣма разлика. Въ туй положение ще имате най-малкото първото отражение на тази свѣтлина, която ще слѣзе отгорѣ. Сега нѣма да бждете прѣдвзети, да казвате, че ще останете на особено мнѣние. Никакво прѣувеличение.

Това ще бжде встѣпление къмъ упражненията, които постоянно ще правимъ. Редъ упражнения ще имаме. Сега за да може тази идея да порастне, трѣбва вода. Нали? Да четемъ тогава за водата!

9 часа вечеръта. Прочетоха се 20 теми върху „Прѣдназначението на водата“.

/ Тайна молитва! /

Христа разпетъ

Защото рѣшилъ бѣхъ да не знаиѣ между васъ нищо друго освѣнъ Исуса Христа, и него разпѣтъ. I послание къ Коринѳяномъ 2:2

Стихътъ, повидимому, самъ по себе си е ясенъ. Кой не знае разпятието Христово? Въ православната църква, прѣзъ страстната седмица, постоянно изнасятъ Христа разпетъ, цвѣтя хвърлятъ, китки хвърлятъ; евангелиститѣ говорятъ за Христа разпетъ; всички знаятъ, че Христосъ е разпнатъ. Но туй знание за Христа мяза на онзи гладенъ бѣлгаринъ, който, като минавалъ покрай една турска гостинница, ималъ само сухъ хлѣбъ, турялъ го на парата на всѣка една тенджера, и казвалъ: „слава Богу, похапнахъ си отъ всичко“.

Ние сме достигнали до една фаза на развитие, въ която ни трѣбва нѣщо по-сжществено. Не трѣбва да си правимъ илюзия, че храната, която имаме, е сжществена. Съврѣменнитѣ културни хора, ако ги питате ще кажатъ, че тѣ живѣятъ най-културенъ животъ. Обаче, ако разгънете тоя животъ и сравните тази култура, ще видите, че това не е култура: нито въ яденето има култура, нито въ жилищата, нито въ философията. Туй не е много казано. Азъ сега принципално говоря по въпроса. Че не е култура, туй показватъ страданията и болеститѣ, които сжществуватъ. Днесъ има толкова много болести въ свѣта, че лѣкаритѣ не знаятъ какъ да ги кръщаватъ, болести, които разяждатъ удоветъ на човѣшкия организъмъ. Едва ли ще намѣрите въ съврѣменния свѣтъ човѣкъ здравъ, на когото или бѣлитѣ дробове, или мускулитѣ, или стомаха, или мозъка, или нервната система, да не сж заболѣли. И всички тия болни хора сж професори, проповѣдници, министри, началници, всички тѣ управляватъ свѣта. И питамъ: може ли болни хора да управляватъ, да даватъ тонъ и направление на културата? А насъ, на първо мѣсто, ни трѣбватъ хора здрави.

Сега Павелъ казва, че той рѣшилъ да не знае нищо друго, освѣнъ Христа разпетъ. Той употребява тази дума въ малко по-друго значение. Когато човѣкъ разпгне въ себе си всички ония низши прояви на своето естество и ограничи всички низши чувства, низши желаня, низши дѣйствия и даде ходъ на всичко възви-

шено и благородно въ най-високъ смисълъ — това е да познаемъ Христа разпятаго. А споредъ менъ, това значи, да туримъ любовта въ нейната нова форма, както сега се е появила, като единъ новъ, великъ законъ въ живота, който иде да изправи всички недъзи на хората. До сега любовта е сжщесувала въ аптеките, въ църквите, въ манастирите, като панацея, и хората сж я вземали въ малки хапчета, само когато ги е болѣлъ корема, туряли сж я като едно лѣкарство на краката, при нѣкои малки болести се е прилагала. Но до сега хората не сж приложили любовта. Казватъ: „тази любовъ е неприложима“. Че е неприложима, старитѣ казватъ на младитѣ: „едно врѣме ние имахме любовъ като васъ, идеалисти бѣхме, идеално мислѣхме, идеално любѣхме, но видѣхме, че свѣтътъ не може да бжде идеаленъ, туй, „идеалната любовъ“, е за другия свѣтъ, въ този свѣтъ ще живѣемъ материалистически“. А материалистическото разбиране какво е? Материалистическото разбиране на нѣщата е това, отъ което сега се зараждатъ всички страдания, и когото и да питате, всички съзнаватъ, че страдатъ отъ нѣщо, всички сж недоволни: въ мислитѣ имъ има недоволство, въ желанията имъ има недоволство, въ дѣйствиата — сжщо. И ако попитате съврѣменнитѣ хора за това, ще ви дадатъ много отговори. Нѣкои ще кажатъ, че причинитѣ имъ сж чисто социални: хлѣбъ нѣмало. Хлѣбъ нѣма, но защо нѣма? — Понеже хората не сж го разпрѣдѣлили по равно. Отъ невидимия свѣтъ има изпратенъ достатъчно хлѣбъ. Нѣкои казватъ: „въздухътъ е нечистъ“. Въздухъ има достатъчно, но ние сме затворени въ такива тъмни и задушни здания! Богатитѣ хора сж добрѣ въ това отношение, тѣ дишатъ много въздухъ, но има кантори, дѣто никаква свѣтлина не прониква. Такива здания има въ голѣмитѣ европейски градове, даже и тукъ, въ София. И ако единъ човѣкъ живѣе въ такъво здание 10-на год., той ще почувствува влиянието на тази атмосфера. Туй е въ физическо отношение. Като дойдемъ до религиозната култура, и въ нашитѣ религиозни стаи има такива, дѣто слънчева свѣтлина не влиза, дѣто свѣтлина никакъ не прониква. И тамъ има свѣтлина — на свѣщи, но свѣтлината на свѣщитѣ не е идеална. Е, питамъ, на тази светлина може ли да зрѣятъ плодоветѣ? — Не. Тѣ не зрѣятъ! Плодоветѣ и всичко на земята

зрѣе само на слънчевата свѣтлина. И всичко възвишено и благородно въ човѣшката душа може да зрѣе само при лжчитѣ, при божествената свѣтлина на великата любовъ, която се проявява отъ този великъ законъ! Любовта на това велико слънце, което озарява цѣлия космосъ, трѣбва да грѣе и въ насъ. Понеже Господъ е заповѣдалъ на всички ангели да разтворятъ всички прозорци на невидимия свѣтъ. Тази свѣтлина ще блѣсне, и всички хора трѣбва да излѣзатъ на това слънце. А сегашнитѣ хора казватъ: „не излизайте, ще слънчасате — не ви трѣбва това учение, не му е дошло врѣмето!“ — Като излѣзете на това ново слънце, най-първо ще се разболѣете. Питамъ ви азъ: коя жена, като чисти, не вдига прахъ? Коя жена, като пере своитѣ дрехи, не размътва водата? Кой е онзи, който, като боядисва кжщата, не си напрѣсква малко дрехитѣ? Но какво показва това? — Това показва, че той работи. Трѣбва ли тия външни спънки да ни спънатъ, за да не вървимъ къмъ цѣльта? Но нима на онзи пѣтникъ, който върви по пѣтя, нѣма да се скжсатъ обущата? Той по пѣтя ще срѣщне много мжчнотии, но цѣльта трѣбва да се постигне!

Павелъ казва: когато говоря между васъ, азъ не искамъ да зная нищо друго, освѣнъ Христа разпетъ — тази е моята цѣль. Като служатъ всички на този Христосъ, надпрѣварватъ се да казватъ: „у насъ е правото учение“. Но ако влѣзете, ще намѣрите Христовата любовъ, турена въ стъкленица като панацея: „ако си при насъ, ти можешъ да имашъ тази любовъ, но ако си вънъ отъ насъ, ни капка не даваме“. — Любовта държатъ въ тия малки шишета. Православната църква казва: „ако дойдете при насъ, ще имате всичката любовъ въ тия шишета“. Евангелиститѣ казватъ сжщото, мохамеданитѣ — сжщото. Всички си иматъ шишета. Божията любовъ въ шишета не се държи! Тази любовъ, както ние я разбираме, прониква цѣлото пространство, защото пространството и врѣмето, споредъ нашето схващание — това е нѣщо живо. Цѣлиятъ космосъ е едно живо сжщество, въ което ние живѣемъ и се движимъ. И тогава този космосъ може да бжде и безграниченъ и граниченъ, и великъ и малкъ: туй е свойство на вѣчното, да произвежда каквито форми иска. Сега за тия разсждения, ние трѣбва да имаме единъ свѣтълъ умъ, за да схванемъ

мъ божественото. Често ученицитъ отъ по-горнитъ класове, когато дойде учителятъ и казва: „ a^1 , a^2 , a^3 “, тия три степени може да ги обяснимъ по три разни начини. Какво означава a въ първа степенъ? Да допуснемъ, че то е едно живо сщество, а въ първа степенъ е единъ човѣкъ, който се движи по права линия – правата линия, която има само дължина безъ никаква ширина и дебелина. Питамъ, какъ ще опрѣдѣлите такъва една линия? Тя е математическа линия, има само дължина. А пѣкъ a въ втора степенъ означава: туй сщество е намѣрило друго сщество, и двѣтъ се движатъ въ правъ жгълъ на себе си и образуватъ плоскостъ. Слѣдователно, на тази линия се прилага и широчина. Послѣ има дължина и широчина, но нѣма дебелина. Е, какъ ще си прѣдставите единъ свѣтъ, който има дължина и широчина, но нѣма дебелина? И тогава a^3 показва, че цѣлата плоскостъ, движена пакъ въ правъ жгълъ на себе си, образува куба. Това a е минало пакъ прѣзъ три степени: по права линия, то е придобило дължина въ правъ жгълъ на себе си и е образувало плоскостъта – придобило широчина; по правъ жгълъ на плоскостъта е образувало куба, придобило е дебелина. И така сегашнитъ хора сж a^3 – сж единъ кубъ. Като разтворите куба, вие ще образувате човѣшкия кръстъ. Слѣдователно, кръстътъ не е нищо друго, освѣнъ разтворенъ кубъ, за да стане провѣтрение. А разтварянето на куба означава цѣвтене въ природата. Всѣка пжпка е разтворенъ кубъ, за да се прояви новото съдържание, а като се прояви новото съдържание отъ вжтрѣ, да може то да приеме и небесното съдържание, понеже въ свѣта има двѣ течения: едното отъ центъра на земята, а другото отъ центъра на слънцето.

Павелъ казва: „искахъ да зная само Христа разпетъ между васъ“. Какъ бихте си го прѣдставили вие този Христосъ? Въ една тукашна школа и на западъ често казватъ: „Богъ е свѣтлина“. Азъ казвамъ: *Богъ не е свѣтлина!* И на пръвъ погледъ, като казвамъ, че Богъ не е свѣтлина, ще кажатъ: „той отрича Бога“. *Когато нѣкой ваятель извае нѣкоя статуя, той статуята ли е? И когато нѣкой богомолецъ запали една свѣщъ, той свѣщъта ли е? Писанието казва тѣй: „и рече Богъ – и стана свѣтлина“. Значи, Словото изказано, произвело свѣтлина. Слѣдователно, Богъ може ли*

да бжде свѣтлина? Не! Свѣтлината е проявлението на Бога. И вие като казвате: „Богъ е свѣтлина“, въ вашия умъ тя ще произведе съвсѣмъ другъ резултатъ. Тази свѣтлина, която иде отгорѣ, е минала прѣзъ нѣколко степени. За да разберете правия смисълъ на свѣтлината, трѣбва да я върнете назадъ до онова същество, което я е създало, т.е. до първоначалното Слово, което е казало: „да бжде свѣтлина“. И законътъ е върненъ: когато нѣкой ученикъ се е занимавалъ съ нѣкоя трудна задача, първоначално има смѣтни понятия за нея, тази задача му е трудна, но слѣдъ като помисли дълго време и разбере съотношението на елементитъ въ задачата, една малка свѣтлина се появява. Следователно, всѣкога, когато Словото стане разумно вътрѣ въ нашия мозъкъ, когато Словото стане разумно въ нашето сърце и въ нашата душа – свѣтлината се явява като единъ резултатъ. Значи, Богъ е казалъ: свѣтлина да бжде въ този умъ, свѣтлина да бжде въ това сърце, свѣтлина да бжде въ тази душа, и бива свѣтлина. И какви сж резултатитъ на свѣтлината? Най-първо тази свѣтлина ще произведе буря, вѣтрове, дѣждъ, ураганъ, цѣлъ единъ катаклизъмъ, и слѣдъ като образува своя почва, тази свѣтлина ще произведе златни плодове, рѣки, извори, а чрѣзъ тия плодове ние ще познаемъ качествата на свѣтлината. Защото всичкитъ плодове еднакви ли сж? Азъ бихъ попиталъ който и да е ботаникъ: ако свѣтлината, която произтича отъ своя изворъ, е една и сжца, ако вибрациитъ ѝ сж едни и сжщи, какъ тѣй ябълката да има единъ вкусъ, а крушата другъ? Какъ става това? Ще кажете: „тѣй го наредилъ Господъ“. Тѣй говорятъ религиознитъ хора, но ученитъ хора не могатъ да говорятъ тѣй. Този Господъ, за Когото ние говоримъ, той е Господъ на Любовта. И като произнесемъ думата „Любовъ“, цѣлото ни битие трѣбва да почувствува едно трептение, една велика радостъ да се появи въ сърцата. А като кажемъ: „Богъ е мждростъ“, въ твоя умъ пакъ по сжщия начинъ трѣбва да изпжкнатъ най-великитъ мисли.

Каква е била задачата на Христа на земята? Задачата му е била да изяви Бога като Любовъ и като Мждростъ. Да го изяви външно и, освѣнъ това, да даде методитъ и начинитъ, какъ да се приложатъ любовта и мждростъта. Всичкитъ растения си иматъ методи, а

ние, съвременнитѣ хора, които искаме да подобримъ своя животъ, нѣмаме такива методи. Ще изучаваме тѣхнитѣ методи, съ които тѣ създаватъ своитѣ сладки плодове, и само тогава ще подобримъ живота си, ще изучаваме какъ употребяватъ тѣ и свѣтлината, за сжщата цѣль. Нѣкой казва: „искамъ да бжда добъръ“. — Изучавай черешата, изучавай гроздето, смокинята и много други растения, да видишъ по кой начинъ тѣ правятъ плодоветѣ си сладки. А ние, хората, казваме тѣй: „Господъ ще ги направи“. Не се самозаблуждавайте! Бащата всичко може да даде на своя синъ, и учителътъ всичко може да даде, но учителътъ и бащата за своя синъ не могатъ да учатъ. Бащата и учителътъ всичко могатъ да дадатъ на своя синъ, но не могатъ да ядатъ за него. Ако азъ ямъ за сина си, азъ ще взема силата, а вие нищо нѣма да се ползвате. Когато се храните, вие сами ще ядете, това е необходимъ законъ! И сегашнитѣ хора искатъ да ни научатъ да мислимъ за други умове. Не, не! Грѣхота е за насъ да не мислимъ, грѣхота е за насъ да не дѣйствуваме. Но когато кажемъ, че трѣбва да ядемъ, трѣбва да знаемъ какво да ядемъ, когато кажемъ, че трѣбва да мислимъ, трѣбва да знаемъ какво да мислимъ; когато кажемъ, че трѣбва да чувствуваме, трѣбва да знаемъ какво да чувствуваме.

Сега азъ ще ви приведа единъ разказъ, който съмъ разправялъ на нѣкои свои приятели, но сега ще изясня вжтрѣшното съдържание на разказа. Той се отнася за единъ индуски адептъ или учителъ въ Индия. Тѣй го наричамъ азъ: Тагоръ-Билъ Ра, знаменитъ учителъ на една школа, служителъ на единъ отъ виднитѣ индуски храмове. Посветенъ, споредъ своето звание, той трѣбвало да прѣкара живота си въ дѣвственостъ, за да завърши напълно цикъла на своето самоусъвършенствуване — т.е. да се не жени. Обаче, една млада мома, жрица на храма, се влюбва въ него. Той не обръщаль внимание на нея, но слѣдъ дълги години тя му казала така: ако азъ дойда при тебе, и приложя любовта съ тебе заедно, ти по-скоро ще завършишъ своето самоусъвършенствуване. Най-послѣ той повѣрвалъ на това и се влюбилъ въ нея, но въ момента, когато той се влюбилъ, тя го разлюбила.

Сега ще оставя втората половина на разказа, по-слѣ ще го разправа. Въ гнѣва си, че тя го спира въ пѣтя на неговата еволюция, той я проклева и тя се прѣвръща въ змия, и той ѝ казалъ: „и като змия отъ този храмъ никога да не излѣзешъ вече“. Защо тя го е разлюбила? Тя се е влюбила въ одного отъ ученицитѣ на Тагоръ-Билъ-Ра. Този адептъ се спира въ своя животъ, умира, 500 години се минаватъ. — Сега туй е разказъ, легенда, не го вземайте буквално, разсждавайте върху него, то е само единъ разказъ, за да обясня единъ принципъ. Той се прѣражда като лордъ въ Англия — името му като лордъ нѣма да кажа какво е, ще го замълча, казвамъ само първото име — обаче, този първиятъ ученикъ, който е съблазнилъ и едновременно изпиталъ тази жрица, и той се прѣражда като англичанка, и така става, че Тагоръ-Билъ-Ра се оженва за този ученикъ. Отива слѣдъ 500 год. на разходка въ Индия и въ него се заражда желание да изучава индускитѣ храмове, да изслѣдва нѣкои възпоминания. И като идва въ този храмъ, въ който той прѣтърпѣлъ своето нещастие, усѣща, че го побиватъ нѣкакви трѣпки и когато се разхождалъ въ зданието, отъ невидено идва една змия, ухапва жена му и тя моментално умира. Питамъ ви сега: защо змията ухапала жена му? Тази змия е сжщата жрица! Таза жена казва: „ти спѣна и менъ, спѣна и него“. Той разбралъ закона, снелъ проклятието си и тя приела своята първа форма, и започнала наново своята еволюция.

Мнозина отъ васъ трѣгватъ като тази жрица да намѣрите Христа, влюбватъ се въ него и казватъ: „Господи, ако ти ни позволишь да влѣземъ въ твоето царство, ще успѣе учението ти“. Но слѣдъ като влѣзете, съблазнятъ ви ученицитѣ на Тагоръ-Билъ-Ра. Нѣма днесъ проповѣдникъ или свещеникъ, който да не е съблазненъ отъ одного отъ ученицитѣ на Тагоръ-Билъ Ра. Като казвамъ „нѣма нито единъ“, не го считайте, че е крайностъ, то е хиперболично твърдение. Българитѣ казватъ тѣй: „яйце да хвърлишь, нѣма мѣсто кждѣ да падне“. То е изразъ. Не го вземайте въ математически смисълъ, за хиляди яйца има мѣсто кждѣ да паднатъ, ама думата е тѣй. Турцитѣ казватъ: „персинги лафъ гелсжнъ“, т.е. на думата ни прилѣга, тѣй да дойде. Слѣдователно, когато вие трѣгнете въ този пѣтъ, не

трѣбва да се съблазнявате. Съблазните ли се, 500 год. ще бждете затворени, като змията въ нѣкой храмъ. Нѣкои казватъ: „да умра въ црѣквата“. Тази жрица, и тя е умрѣла въ тази пагода, но като змия. Нѣкои казватъ: „да го затворятъ въ храма“. Може да ви затворятъ като змия, но не си правете илюзия, че ако те заровятъ въ црѣква, ще бждешъ въ рая. Тукъ се иска единъ святъ животъ, на Божията Любовь, въодушевенъ отъ тази велика Божия Любовь, да знаешъ, че въ всѣки даденъ моментъ ти изпълнявашъ волята Божия. И сегашнитѣ хора като почнатъ да умиратъ, нареждатъ: „еди-какъ ще ме облѣчете, еди-кой-си свещеникъ, еди-какъвъ-си ковчегъ, еди-кое-си мѣсто!...“ Много хубаво, отлично е това, но това не е Христовото учение, това не е учение на Любовта. Това е единъ старъ езически култъ. Тогава и още по-великолѣпно сж се погребвали. Тогава по какво се отличаваме ние отъ езичниците? „Тѣ сж езичници“. Много добръ, езически-тѣ народи се погребвали по този начинъ, ама ние, християнитѣ, по кой начинъ се погребваме? – По сжщия начинъ. „Ние вѣрваме въ Христа“. – Да, вие сте хора, които вѣрвате въ гробища, въ паметници, казвате: „земъ като умра, да ми четете много молитви, да не ме оставите безъ помощъ“. Тѣй сж го правили езическитѣ народи, и тия обичаи сж минали въ съврѣмения свѣтъ. Не сж лоши тия работи, тѣ сж добри, но ще бжде смѣшно за онази пеперуда, която се е прѣвърнала отъ гжсеница въ пеперуда, да спазва своитѣ навици на гжсеница. Нейниятъ начинъ за ходене, нейниятъ начинъ за ядене е диаметрално противоположенъ на този на единъ червей. И когато рибата се прѣвърне на човѣкъ, този човѣкъ ще се различава диаметрално отъ рибата. Сега не трѣбва да казваме: „ти си християнинъ, прѣвърналъ ли си се, имашъ ли хриле, отъ риба си станалъ човѣкъ, имашъ ли дихателни дробове?“ – Нѣмамъ. „Ама азъ мисля, че съмъ човѣкъ“. Тогава пакъ ще ви приведа онзи смѣшенъ разказъ за американеца, който излѣкувалъ единъ боленъ. – Въ Америка ставатъ чудесии: може да лѣкуватъ хората отъ далече, безъ никакви цѣрове. Тѣй, само съ мисълъ ги лѣкуватъ. Нѣкой богатъ човѣкъ си счупилъ крака, явява се единъ докторъ и му казва: „ще мислишъ, че твоятъ кракъ не е счупенъ, ще мислишъ день, два, три и твоятъ кракъ ще

се намѣсти", далъ му всички правила. И дѣйствително, кракътъ му се намѣстилъ. Явява се докторътъ и казва: „г-не, азъ ти направихъ една голѣма услуга, ще ми платишъ, и богато ще ми платишъ“. „Да, г-не, колко искашъ, ще ти платя, 500 долари ще ти платя. Мисли, че имашъ 500 долара, мисли, мисли, и ще имашъ всичкитъ долари“. Има разлика между „мислене“ и „мислене“. Ако мисля за 500,000 долари, нѣма да дойдатъ така. Въ любовта има единъ начинъ, за който ще ви говоря. Има начини, по които растенията прѣвръщатъ свѣтлината въ сокове. Има методи, чрѣзъ които може да прѣвръщаме соковетъ на тази Божествена Любовь, да произведатъ сжщественитъ качества въ нашия умъ и сърце. Тия методи не се прѣподаватъ тукъ. Азъ общо говоря, но за християнския свѣтъ трѣбва да има училища, като сегашнитъ, въ които да се прѣподаватъ тия методи. И най-малкитъ дѣца да знаятъ по кой начинъ се прѣвръща Божествената Любовь въ милосърдие, по кой начинъ се прѣвръща тя въ вѣра, въ надежда, въ радостъ, въ смирение, знание и т.н.т. Това сж методи, които трѣбва да знаете! И тогава ще дойде нѣкой и ще каже: „има по-лесенъ начинъ отъ този. — Повѣрвай въ Господа Исуса Христа и ще бждешъ спасенъ, ти и домътъ ти“. Сирѣчь, като този американецъ: „повѣрвай и ще имашъ паритъ“. Повѣрвай? Трѣбва да имашъ начини, за да повѣрвашъ. Трѣбва да стане въ тебе единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ. Не можешъ да повѣрвашъ докато нѣмашъ любовъ! Първото нѣщо е любовта! Първиятъ законъ, съ който започва живота, е любовта. Слѣдователно, малките дѣца, животнитъ, знаятъ до известна степенъ какъ да прѣвѣрнатъ тази любовъ. И нѣкои ученици Христови казваха: „придай ни вѣра“. Има начини, чрѣзъ които може да се прѣвѣрне любовта въ вѣра, и слѣдъ като се прѣвѣрне и дойде истината, вѣрата ще се прѣвѣрне въ знание, а като дойде знанието, ще дойде разумното слово, ще дойде свѣтлината. А дойде ли тя въ физическия свѣтъ, ще ви помогне. Защото има двѣ течения: когато дойде Божията Любовь отгорѣ, непрѣмѣнно ще дойде противоположното течение отдолу. И слѣдователно, споредъ тази наука, която поддържа, има двѣ течения: едното отъ безграничното, което постоянно се смалва и слиза къмъ човѣка; а другото, както съврѣменната наука казва, човѣкъ е

произлѣзълъ отъ малка микроскопична клѣтка. Едното — малкото течение, което се възраства, става велико, а другото — великото става малко. Тия двѣ течения като дойдатъ въ съприкосновение, въ туй вжтрѣшно налѣгане, тогава — който разбира този законъ — се зараждатъ всички велики добродѣтели и способности на човѣшката душа. Сега, въ вашия умъ, ще кажете: „тази работа е необяснима“. Необяснима е, разбира се. Само онзи, който дълго е проучавалъ, който е правилъ хиляди опити, той може да разбере дълбокото значение на онѣзи велики стихове и изречения въ Писанието, дѣто Христосъ казва: „ако думитѣ ми прѣбждатъ въ васъ и вие прѣбждете въ мене, каквото поискате, ще ви бжде, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ и тогава ще ви се изяви“. Едно сѣменце, което е паднало на земята, слѣдъ време то се проявява, цвѣнува и завързва.

Сега Павелъ казва: „рѣшихъ да не зная нищо друго, освѣнъ Христа распети“. А на новъ езикъ казано, това значи: той рѣшилъ да знае само великия законъ на любовта, който внася всичко вжтрѣ въ човѣшката душа. Защото Христосъ прѣдставлява този великия законъ на любовта. Само онзи, който е пълненъ съ Божествена Любовь, той може да бжде распетъ. Вашиятъ идеалъ е да се жертвувате. Само богатиятъ може да се жертвува. И Павелъ казва на друго мѣсто: „този, който бѣше богатъ горѣ, рѣши да осиромашѣе и слѣзе между насъ, да вземе човѣшки образъ, за да помогне на своитѣ братя, чрѣзъ онази любовь, която имаше, да имъ даде тази любовь, да ги свърже съ Бога, т.е. съ любовта. И Христосъ спасява хората само по този начинъ, като ги свързва съ любовта. Сегашнитѣ хора казватъ: „да се любимъ“. Е, хубаво, знаешъ ли да правишъ вжзли отъ любовта? Вземете тѣзи, които правятъ електрически инсталации, нѣкой пжтъ като изгори шнура въ инсталацията, който не разбира, не знае дѣ е поврѣдата. Азъ видѣхъ, единъ когато поправяше една такъва поврѣда, изведнажъ намѣри погрѣшката, взе едната жичка и другата, съедини двата тока. Значи, трѣбва да има една малка жичка, която да съедини твоето сърце съ Божието сърце, или една жица, която да съедини твоето сърце съ Христовото сърце. И кой може да направи тази инсталация? Само Христосъ е,

който може да я направи. Разбирате ли? Само Христосъ е, който може да тури тия жички, да свърже хората съ Бога. Само той знае туй изкуство. И дълго време вие трѣбва да се учите при него. И азъ слѣдя сега хората, които вървятъ въ новото учение и въ старото учение, и въ всички църкви, много добръ започватъ. Започватъ съ любовта, а свършватъ безъ Любовь. И съмъ забѣлѣзалъ това като фактъ въ църквитѣ: въ една евангелска църква единъ проповѣдникъ като проповѣдвалъ 10 год. все върху едни и сщи въпроси: спасение, покаяние, това, онова, и всички слушатели почнали да спатъ вече, и той усѣтилъ, че тѣ сж разбрали всичко. И когато идвалъ нѣкой другъ, проповѣдникътъ съсрѣдоточавалъ цѣлото си внимание върху него, като че публиката е той. А другитѣ не го слушатъ, защото сж прѣситени отъ безсмислени работи. Проповѣдникътъ говори за спасение, а той самъ не е спасенъ; говори за милосърдие, а той самъ не е милосърдъ; говори за самопожертвуване, а той самъ не се жертвува; говори, че когато нѣкой умре, не трѣбва да се плаче, но като умре жена му или дѣтето му, той прѣвъ заплаква. Хората проповѣдватъ нѣща, които не прилагатъ. И казватъ: „опасно е новото учение, то разрушава обществото“. Онези войници, които отиватъ на бойното поле, какъ се връщатъ? Отиватъ съ китки, съ музика и цвѣтя, но се връщатъ кой съ счупена ржка, кой съ счупени крака, и на всички тия хора имъ турнатъ по единъ кръстъ, защото за отечеството сж дали жертва. И отъ тази жертва вашиятъ народъ колко се е повдигналъ?

И всички ще кажатъ: „извършиха волята Божия“. Не извършиха нищо! Отъ 8 хиляди години насамъ човѣкъ върши своята воля, и за това Богъ казва на смъртѣта: „ти постоянно ще възпитавашъ тия непослушни дѣца“. И какво прави тя? Тя ни възпитава днесъ. И ако вие ме питате: до кога ще умираме? — Въ деня, въ който рѣшите да приложите закона на Божията Любовь, смъртѣта ще остави всинца ви и ще каже: „оставямъ ви свободни да идете при баща си“. И като ме срѣщнете, нѣма да ме питате: „може ли това да бжде“? — Може, може. Има хора, които вече не умиратъ. И въ България има прѣдание, че като сж заравяли нѣкои, послѣ потърсятъ ги въ гроба, нѣма ги. Казватъ: „той не седи въ гроба,

понеже е възкръснал". Ще каже нѣкой: „това е мистификация“. Може да бѣде мистификация, излѣзълъ е отъ гроба. Има хора, които не умиратъ. И ако вие всички повѣрвате, нѣма да умирате. Ангелъ Божи ще слѣзе, ще отвали камѣка и ще ви извади, но се изисква вѣра въ живата любовь, иска се вѣра, непрѣодолима вѣра въ любовьта, която да погълне всичката наша умраза. Разбирате ли какво значи умраза? Ние ще се боримъ съ нея. Азъ говоря за любовьта, която може да стои всичкитѣ прѣгради, които днесъ съществуватъ въ насъ. Това е любовь. Ако твоята любовь не може да разруши всичкитѣ прѣгради, ако ти не си въ състояние за Бога да повдигнешъ, съ единъ замахъ да отрѣжешъ седемтѣ глави на този демонъ, нѣма да се проникнешъ отъ Божествената Любовь. Чакашъ и казвашъ: „дѣщеря ми да се нареди, мжжъ ми да се нареди, и тогава ще служа на Господа“. Никога нѣма да се наредите вие! Отъ 8,000 години все по този начинъ се нареждате, но вжтрѣ въ насъ, въ нашия умъ, въ нашето сърце, въ нашата душа трѣбва да стане единъ прѣломъ, таенъ прѣломъ, да приложимъ туй учение за себе си, и като го приложимъ и опитае неговата сила, тогава всички ще почнемъ правилно да живѣемъ.

„Рѣшилъ бѣхъ — казва Павелъ, — между васъ“, между кои? — Между васъ, които се карате, вие, които враждувате, които спорите и всѣки единъ отъ васъ иска да бѣде пѣрвъ, рѣшилъ бѣхъ нищо друго да не слушамъ, да не зная вашитѣ спорове, а само едно искамъ да зная — само Христа распетъ, само любовьта искамъ да зная. Ако идете въ съврѣменна нѣкоя църква, дѣто проповѣдникътъ е даровитъ, той, като слѣзе отъ амвона и ако вие сте единъ интеллигентенъ човѣкъ, ще ви каже: „жалко ми е, че тия хора не сж интеллигентни, не ме разбиратъ“. Ако нѣкой съврѣмененъ музикантъ свири, и ако вие сте музикантъ като него, той ще ви каже: „публиката не разбира отъ моето свирене, не разбира отъ музика, но нѣма какво да се прави, ще се свири, ще внасяме култура“. Ако е нѣкой свещеникъ, който хубаво е служилъ, а публиката е вдигала шумъ, и ако има другъ нѣкой свещеникъ, който знае да служи като него, той ще каже: „употрѣбихъ най-голѣмитѣ усилия, но не разбиратъ“. Защо не разбиратъ? — Любовь нѣматъ. И дѣйствително, любовьта контролира ума

на човѣка. Да ви го докажа ли туй? Азъ ще ви го докажа съ много силни аргументи. Най-слабиятъ аргументъ ще взема: имате дъщеря, която много говори и казвате: „дъщеря ми много бѣбри“. Но тя се влюби въ нѣкого и веднага става мълчалива. Казвате: „дъщеря ми поумнѣла“. Казвамъ: радвамъ се, че е поумнѣла. Новото слънце я стоплило, и тя почнала да мисли, и ако никой не откъсне това божествено цвѣте, тя може да се домогне до нѣкои божествени знания. Но когато младото момиче намѣри божественото слънце, ще дойде нѣкоя стара баба, ще бутне тази пжпка, ще дойде друга баба и тя ще бутне, и тѣй, една по една, капватъ пжпкитѣ, и тогава любовта нѣма дѣ да дѣйствува, капне и тази пжпка и бабата казва: „нищо, нищо и ти стана като насъ, едно врѣме и ние бѣхме като тебе, но сега и ти живѣй като насъ“. Това е свърѣменното учение. На никоя баба не се позволява да бута тази пжпка, която ще цвѣне, то е свещено мѣсто, не може никой да бута тамъ, само божественитѣ лжи ще бутатъ въ всѣка пжпка, докато тя се разцвѣти и приеме свѣтлината и даде този плодъ, който вие сами трѣбва да вкусите. Това казва Павелъ: „рѣшилъ бѣхъ да не зная нищо отъ тия спорове, които ставатъ“. Сега за примѣръ, менъ ме питатъ: „защо тѣй говоришъ“, т.е. за начина, по който се трансформиратъ енергиитѣ. Единъ го схваналъ по единъ начинъ, другъ се обидилъ, че съмъ казалъ: операции не трѣбва да се правятъ. Принципиално говоря. Тамъ, дѣто природата не е разрѣшила да се прави операция, не правете. Когато искате да правите една операция, питайте природата, ако тя позволи, направете я, но тамъ, дѣто тя не е дала разрешение, никой лѣкаръ нѣма право да прави операция. Най-великиятъ лѣкаръ е природата, а лѣкаритѣ сж асистенти, тѣ трѣбва да слушатъ своя главенъ лѣкаръ, и ако той позволи, нека правятъ операции. Азъ съмъ за разумнитѣ операции, а не за безумнитѣ. За всѣко учение и за всѣка църква, която прилага своето учение, казвамъ: туй учение съгласно ли е съ Бога? Ако е съгласно, приложете го. Туй учение опитахте ли го? „Ама то е останало отъ нашитѣ дѣди и прадѣди“. Опитахте ли го? Ако на единъ човѣкъ остане жито отъ дѣдо му, нали той трѣбва да го посѣе, за да го опита, да го занесе на воденица, да го смели, да опита качеството

на брашното? А ние го държимъ като една светиня и кой какъ дойде, кажемъ: „това остана за възпомяние, ще го туримъ като муска и като идемъ на бойното поле, ще го носимъ, и докато е муската съ насъ, слава Богу, нѣма никаква опасностъ“. Обаче, единъ день смъртта те задигне, въпрѣки муската. Я ми кажете: кой човѣкъ съ муска не е умрѣлъ? Спасението не е въ това.

„Рѣшилъ бѣхъ, казва Павелъ, да не зная нищо друго, освѣнъ Христа разпетъ“, Христосъ, който внася животъ, радостъ и веселие въ душата, Христосъ, който ще ни научи, какъ да живѣемъ, какъ да се отнасяме. Голѣмо изкуство е да знаемъ какъ да се отнасяме. Не е лесна работа да се живѣе братски. Като казвамъ: живѣйте братски и сестрински не е лесно туй учение. Мжно е, но е учение, което може да се приложи. И приложи ли се веднажъ, ще имаме едно общество, единъ народъ, едно човѣчество. Тогава човѣкъ ще живѣе подъ своята смокиня и ще може да каже: „добъръ е Господъ, заслужва да се живѣе“. А сега всѣки отъ насъ, като прѣживѣе 50-60 г., ще каже: „дотегна ми живота, нѣма ли да идемъ при Господа“? Синътъ не е доволенъ, не е благодаренъ. Защо? – Бащата не е богатъ. И обратно, бащата е сиромашъ, той е недоволенъ отъ синоветъ. Всички сж недоволни, защото всички схващатъ живота само материално. Всичко търсимъ, само не Христа разпятаго! Всичко търсимъ, но не и любовта, а трѣбва да потърсимъ любовта.

А сега, като проповѣдвамъ за любовта, мжътъ казва: „тѣй трѣбва да живѣе моята жена,“ а жената каже: „тѣй трѣбва да живѣе моятъ мжъ.“ Не прилагайте туй учение тѣй. Азъ проповѣдвамъ, но като ме слушате, да кажете: „азъ тѣй ще живѣя.“ Мжътъ да каже въ себе си дълбоко: „отъ сега нататъкъ, азъ тѣй ще живѣя, ще направя този опитъ.“ Жената да каже: „азъ тѣй ще живѣя.“ Синътъ: „азъ тѣй ще живѣя,“ дѣщерята, приятелитъ, всички да кажатъ: „азъ тѣй ще живѣя,“ а не трѣбва да натякваме на другитъ, като че ние сме на правия пжтъ, а другитъ на кривия. Не, не, а трѣбва да казваме: „азъ, азъ.“ Съвършени трѣбва да бждемъ. А съвършени ще бждемъ само тогава, когато усвоимъ методитъ на тази любовъ. Едва сега започваме съ великитъ методи на Христовото учение. Има нѣкои хри-

стияни, които сж добили тия методи. Но онѣзи, които сж сега на земята, не трѣбва да си правятъ илюзии: „за насъ светиитѣ ще се молятъ.“ Тѣ ще се молятъ и безъ да искаме, но ние трѣбва да ядемъ, да се учимъ и да работимъ сами. Питамъ: ние за Христа какво сме направили? За себе си какво сме направили? Грѣхота е, при туй благословение, което сега иде въ свѣта, единъ човѣкъ да остави своята душа да страда. Грѣхота е човѣкъ да остави своя умъ, своето сърце и душа да се терзаятъ, да остави своята воля да се атрофира. Сега е време благоприятно и стодно вече за нова култура. Условията на земята сж трудни, азъ го признавамъ, но ще живѣете въ тия условия, тѣй както растението живѣе и постоянно се трансформира. Така и ние хората ще живѣемъ при най-лошитѣ условия и пакъ ще се трансформираме. Искамъ да ви кажа: вложете вѣра въ любовта! Въ деня, въ който вие повѣрвате, че любовта всичко може да направи заради васъ — не сегашната любовъ: вие тази любовъ не сте опитвали, вие сте опитвали прѣдисловието, сѣнката само — но въ деня, въ който вие повѣрвате въ Божията Любовъ, въ васъ ще стане едно велико прѣобразование и вие ще кажете като слѣпия: „слѣпъ бѣхъ едно време, не виждахъ, но сега виждамъ: тази любовъ въ мене произведе онова, което азъ искамъ“. И азъ не искамъ да останете като онзи американецъ: двама души учени американци пжтували сж единъ тренъ. Единиятъ билъ вѣрващъ, а другиятъ безвѣренъ. И двамата спорятъ: единиятъ доказва, че има Господъ, а другия доказва, че нѣма Господъ, и привеждатъ най-силни аргументи, да се покажатъ, кой е по-уменъ. Като минавали прѣзъ единъ мостъ, мостътъ пада и двамата се удавятъ. Питамъ: рѣшиха ли въпроса? Въпросътъ по този начинъ не се разрѣшава. Когато разрѣшаваме този въпросъ: има ли Богъ или не, въ тренъ не трѣбва да пжтуваме, а пѣшъ трѣбва да ходимъ, на краката си, сиреч трѣбва да бждемъ въ нашата добродѣтель. И единиятъ и другиятъ трѣбва да седатъ върху добродѣтеля, и двамата трѣбва да бждатъ искрени. Ето отличителнитѣ качества на любовта, която азъ проповѣдвамъ: всѣка една дума трѣбва да има само единъ смисълъ. И когато азъ казвамъ: „обичамъ“ — да нѣма „повече обичамъ“ и „по-малко обичамъ“, думата „обичамъ“ да има само едно значение

и като кажеш: „обичамъ“, да бждешъ готовъ, туй, което е вложено въ думата „обичъ“ – въ дадения случай, да го изпълнишъ, тъй както единъ чиновникъ изпълнява своята длъжностъ. И като погледнешъ човѣка, твоятъ погледъ да бжде установенъ, да знаешъ, че въ душата си ти си искренъ, честенъ и нѣмашъ никаква задня мисль и си готовъ да направишъ услуга. Това значи любовъ. Този погледъ трѣбва да бжде чистъ, лазуренъ, тъй както небето. То е любовъ! Въ ржкуването ни и въ всичкитѣ ни обходи тази любовъ трѣбва да вдѣхне на всинца ни довѣрие, че ние сме, които ходимъ по новото учение на любовта. Още не сме го приложили, но, казвамъ, това сж качествата. Щомъ приложимъ любовта, нашитѣ лица ще сияятъ и ние ще бждемъ доволни отъ себе си. И когато тази любовъ проникне въ васъ, вие ще почувствувате една радостъ, тя ще ви направи силни и мощни. Тогава всички да произнесатъ думитѣ: всичко бива чрѣзъ Христа. Кой Христосъ? Не историческия Христосъ и не Христосъ на плътта, а Христосъ, въ когото обитаваше Божиятъ Духъ, Духътъ на Любовта! Чрѣзъ този Духъ на Любовта всичко можемъ да направимъ. И тогава ние ще кажемъ като него: „извършихъ всичко, за което Отецъ ми е пратилъ да извърша, изпълнихъ Неговата воля.“ Изисква се най-първо, отъ всинца ви, да изучите методитѣ на любовта, да изучавате любовта, тъй както съврѣменнитѣ учени хора изучаватъ свѣтлината, нейното проявление и разлагане.

По сщия начинъ трѣбва да почнемъ да изучаваме любовта. Ако говоримъ за любовта въ сегашния ѝ смисълъ, раждатъ се много противорѣчия; а тази любовъ има едно отлично качество: като влѣзе въ сърцата, тя ще направи всинца ни интелигентни. Когато любовта не се приложи правилно, тя внася тѣмнина. А човѣкъ, който върви по Бога, той те обича, и щомъ дойде при тебе, най-първо ще внесе свѣтлина въ ума ти – това трѣбва да бжде едно отъ качествата. Не внесе ли това качество: това не е любовъ. И ако вие всички бѣхте нагласени тъй както азъ говоря, знаете ли каква аура щѣше да има тукъ? Но колко сж далече вашитѣ мисли, вашитѣ желаня! Като излѣзете отъ тукъ, ще кажете, както турцитѣ: „я има, я нѣма“. Ще кажете като онзи циганинъ: „въ онзи долъ я има вода, я нѣма. Но азъ казвамъ положително: въ онзи долъ има во-

да, има единъ богатъ изворъ, идете и вижте, единъ отличенъ изворъ, какъвто никога не сте виждали и като пиете отъ този изворъ, всички болести ще изчезнатъ въ свѣта. И Христосъ е единъ такъвъ великъ изворъ! Великъ изворъ е той, който изтича отъ Бога. И казва той: „жива вода ще има.“ Сега този Христосъ нѣкои отъ васъ сте го намѣрили, слушайте го, приложете учението му. Азъ не казвамъ, че не познавате Христа, но казвамъ, че вие още не сте приложили учението на вашия Учитель. 2,000 години откакъ е дошълъ той, не че не го знаете, знаете го, говорилъ ви е, но вие не сте имали достатъчно вѣра и доблестъ да приложите неговото учение. Вие сте казвали: „Учителю, почакай малко.“ 2,000 години все сте отлагали. И понеже иде послѣдниятъ цикълъ на този животъ, Христосъ ще каже: „затварямъ училището.“ Тогава?

И Павелъ казва: „защото бѣхъ рѣшилъ да не зная между васъ нищо друго, освѣнъ Исуса Христа и него разпетъ.“

Започнете да проучавате любовта научно, строго научно. Прилагайте всички нейни методи и всички ония отрицателни условия, които спѣватъ нейното дѣйствие, отстранявайте ги.

И азъ ви казвамъ, че вашиятъ Учитель Христосъ ще ви помогне, но трѣбва да сте готови. Има нѣща добри, заложени въ васъ, и вие можете да успѣете.

Бесѣда, държана на 23.IV.1922 год.

въ гр. София 10 часа сутринята
ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

Проява на кармическия законъ въ свѣта

I-ва година 9-та школна лекция
на I-ви специаленъ окултенъ класъ
26 априлъ 1922 г. срѣда 7-8 часа вечерята
София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ
Тайна молитва.

Слѣдующата тема ще бжде върху красотата: „Мѣстото на красотата въ природата“.

Сега на васъ ще говоря върху: Проява на кармическия законъ въ свѣта.

Каквото намѣрите писано върху кармата на френски, английски, нѣмски, италиански, прочетете. А азъ ще засегна закона на кармата отъ гледището, отъ становището на божествената окултна наука.

Кармическиятъ законъ води своето произхождение, отъ първото излизане на човѣка отъ Бога – отъ тамъ води своето начало. А неговото дѣйствие или проявление започва съ поляризирането на човѣка, или съ явяването на двата пола въ свѣта. Друго-яче казано, съзнанието на човѣка се е раздвоило на положително и отрицателно, възходяще и низходяще, съзнание на Любовъ и съзнание на Мждростъ у човѣка. Това сж два полюса.

Сега, вложено е въ всѣко едно съзнание желанието да обсеби и да завлада; то е стремежъ на всѣки индивидъ, на всѣко его, вжтрѣшенъ стрѣмежъ да влада. И понеже тази първична сила е подѣйствувала да раздвои човѣшкото съзнание, тия два полюса на съзнанието сж се заблудили. И слѣдователно, раздвоили се, тѣ искатъ да се завладатъ по единъ особенъ, начинъ. Тѣй по единъ механически начинъ искатъ да се завладатъ, а тамъ дѣто това механическо завладане започва, се явява насилието. Първото положение, което природата изисква отъ човѣка е: човѣкъ за човѣка да се жертвува.

Сега, да опрѣдѣля думата „жертва“, отъ това становище какво се подразбира.

Жертва това е законъ за правилно разстене и развитие. Това подразбира жертвата, защото само това, което расте, което се развива, цвѣти и дава плодъ, то може да послужи на свѣта, то се принася въ жертва.

Сега, какъ е започнала кармата? – Първото съзнание въ свѣта, което е ограничило второто съзнание, то е родило сегашната карма. Сега прѣдставете си слѣдующето изяснение: двама господари, еднакво интелигентни и еднакво богати, съпоставени въ природата, но природата така ги е съпоставила, че тѣ иматъ нужда единъ отъ другъ, трѣбва да търгуватъ. И у тѣхъ се заражда желание, всѣки единъ отъ тѣхъ иска да се домогне до богатството на другия. – Да го привлече къмъ себе си Допуснете сега, че единиятъ отъ тия, по-

умниятъ е завладѣлъ всичкото богатство на другия и той остане безъ материали. Тогава – той ще стане слуга; а онзи който е взелъ богатството става господарь. Слѣдователно, господаритѣ въ свѣта показватъ прѣдолѣжущето съзнание, което е взело надмощие първоначално, а слугитѣ показватъ хората, които се подчинили на туй влияние. Но у самитѣ слуги туй съзнание да искатъ да бждатъ господари, не е изчезнало, слѣдователно, този господарь придобива единъ слуга, втори, трети, четвърти, пети... тия слуги останатъ 100, 200, 500, тѣ почнатъ да се организиратъ – тѣхното съзнание се пробужда; събератъ се, хванатъ господаря си, одушатъ го, взематъ богатството му, и тѣ станатъ господари, или като му взематъ богатството, господарьтъ стане слуга – смѣнятъ си ролитѣ.

Сега, азъ ви говоря върху кармата. Не се мжете да я разберетѣ изведнажъ, въ всичката ѣ пълнота. Но въ една школа какъ ще се зароди злото между васъ? Злото е, че вие ще почнете да искате да господарствувате съ вашето знание. Нѣкой отъ васъ има нѣкоя идея, иска да я наложи на други. Или той може да има нѣкакъвъ навикъ, нѣкаква характерна чѣрта, нѣкакви сили, той ще иска да ги прокара, да ги наложи, но знайте, че въ природата има законъ за регулиране нашитѣ дѣйствия. Всѣка сила има граници, въ които тя може да се развива. Дойдатъ ли тия граници, има вече обратни дѣйствия. До тогава до когато хората не знаятъ вашитѣ сжщински намѣрения, тѣ може да ви слушатъ, но въ момента, когато тѣ узнаятъ цѣлѣта, къмъ която вие се стрѣмите, веднага ще почнатъ да ви противодѣйствуватъ и то по закона на самосъхранението. Всѣко сжщество иска да се прѣдпази, т.е. всѣки иска да цѣни своята свобода. Слѣдователно, кармическиятъ законъ може да се урегулира само чрѣзъ закона на самопожертвуването, т.е. да станешъ слуга на другитѣ, да отдадешъ правото на всѣкиго. Правото, което искашъ за себе си, туй право да дадешъ и на другитѣ; благото, което искашъ за себе си, туй благо да го иматъ и другитѣ. Правото, което искашъ въ своя умъ, въ своето сърдце и въ своята воля, туй сжщото право дали си ученикъ, слуга или господарь; тия права всички трѣбва да ги имате еднакво: защото по този начинъ, въ школата сега, въ окултната школа има друга

една опасност, отъ тѣй наречения вампиризъмъ, разбираатъ ли вие. Вампиризъмъ – черпене на жизненитѣ сокове на окръжаващия чрѣзъ тия окултни закони, нѣщо, което е абсолютно забранено. Въ тази школа, въ която сте абсолютно, разбирате ли, ни помѣнъ, ни сѣнка отъ тунейдство.

Сега другитѣ школи учатъ, че силата на човѣка е въ неговата мисълъ. Силата на човѣка е само врѣменно въ неговата мисълъ; тя не сѣди нито въ неговата воля, нито въ неговото чувство, нито въ неговата мисълъ. Малко по-ясно. Да вземемъ извѣстна проява на любовта, тази любовъ може да се яви по форма, по съдържание и по смисълъ.

Давите се въ рѣката. Минава нѣкой простъ работникъ, отива на работа. Дава ви рѣка, изважда ви отъ водата и казва: Върви си. То е физическото проявление на любовта. Той не се спира повече.

Второто проявление: вие сте гладували три дена; по пжтя минава другъ, вижда вашия гладъ по лицето ви, взема ви въ къщи, нахранва ви, и той ви праща.

Третиятъ: вижда ви, че искате знание, взема ви, но слѣдъ нѣкоя година, слѣдъ като придобиете знанието, каже ви: „Вървѣтъ си по пжтя!“

Мислитѣ ли, че животътъ се е използвалъ слѣдъ като сте подали рѣка на нѣкого, нахранили сте нѣкого и сте дали знание на нѣкого? – Не! Вие трѣбва да влѣзнете въ причинния свѣтъ, дѣто основниятъ законъ е слѣдующиятъ: тамъ единъ живѣе за всички, и всички живѣятъ за единъ; благо на едного е благо на всички, и благо на всички е благо на едного.

Слѣдователно, по този законъ, което и да е сжщество на свѣта, колкото и да е малка неговата дѣятелностъ, неговата радостъ и неговата скърбъ трѣбва да бждатъ за васъ свещени. Една муха може да бжде, но на тази муха, тѣй трѣбва да се радвате, както на единъ човѣкъ и тогава може само Богъ да се весели. Туй е свойствено само на Бога; само Той може да гледа дребнитѣ работи, а хората забѣлѣзватъ само едритѣ.

Понеже въ школата ще се учите за себе си, ни поменъ отъ лѣжа да нѣма! Единственото нѣщо, което въ школата не се прощава, то е лѣжата. Туй трѣбва да го

знаете! Всичко се извинява, но лъжа – никога! Вие ще се пазите като отъ огънь, да не се подадете на лъжата, то е единъ принципъ, който ще ви заведе въ противоположността на живота, и послѣ много мъчно ще се избавите.

Попаднете въ най-трудното положение, казвате си: Безъ лъжа не може, нали?

Безъ истина не може, а безъ лъжа може! Точно е турено. Само безъ истина не може, а безъ лъжа може. И ще турите. Безъ любовъ не може, а безъ умраза може! Безъ мъдростъ не може, а безъ глупостъ може! Защото, щомъ кажете, че безъ лъжа не може, значи, лъжата ражда истината, то не е вѣрно. Щомъ кажете, безъ глупостъ не може, и споредъ съврѣменната наука отъ невѣжеството е излѣзло знанието.

Сега, въ съврѣмения свѣтъ слуги и господари, това е едно отношение на кармата; братя и сестри – това е друго отношение на кармата; майки и бащи, това сж все отношения на кармически закони, то сж отношения на кармата. По степенъ бащата и майката сж едно смекчающе условие на кармата. Ученици и учители сж пакъ сжщия законъ, пакъ по закона на кармата тѣ се събиратъ, защото онѣзи господари, които изнасилватъ своитѣ слуги, ако той изнасили сто души слуги и за бждеще тѣ станатъ господари, той трѣбва послѣ на сто души да бжде слуга, за да се изплати и ако питате: защо трѣбва да бжде слуга? – Защото е искалъ да подчините себе си съзнанието на другитѣ хора, което не е позволено. – Да подчини съзнанието на единъ човѣкъ, то значи да подчини бога на себе си. А единственото нѣщо, което въ свѣта е невъзможно, то е това. Сега ще знаете, че и чувствата, и сърдцето, и то се прѣобразява, и умътъ се прѣобразява, както учатъ и теософитѣ – висшиятъ и нисшиятъ манасъ, низшето и висшето сърдце на човѣка, или духовното и плътското то сж все полюси. Когато искате да обсебите нѣщо въ чувствата си, вие създавате сами кармата. Щомъ искашъ да обсебишъ нѣщо – създавашъ карма, щомъ давашъ свобода, ти ликвидирашъ съ кармата си. Сега, да допуснемъ, че вие имате единъ приятелъ и ти кажешъ: азъ искамъ ти да ме обичашъ и той каже: ще тѣ обичамъ. Турне на главата ти юларъ, и отзадъ остень и каже: Ти съгласенъ ли си? – Съгласенъ съмъ. Тѣ си

създаватъ карма. Щомъ туришъ юларъ нѣкому на главата и вземешъ остенъ – кармата е започнала. Сега този юларъ може да седи въ една горчива дума. Кармическиятъ законъ е ужасенъ. Една горчива дума, може деликатно да е казана, съ една усмивка, или лека подигравка, кармата е започнала. Даже въ най-тънката форма да кажешъ нѣщо, противникътъ даже не подозира, но ти си прикрилъ едно чувство невѣрно и ти въ душата си, усѣщашъ, че кармата е започнала, може въ бждеше туй чувство да донесе хиляди злини. Слѣдователно, въ себе си ще бждете строги, ще прѣцѣждате! Защото отъ туй гледище на окултната школа, умътъ е филтъръ, сърдцето е филтъръ и волята е филтъръ. Всѣка мисълъ трѣбва да мине прѣзъ ума, сърдцето и волята, да се филтрира; всѣко чувство трѣбва да мине прѣзъ ума, сърдцето и волята, да се филтрира и всѣко дѣйствиe трѣбва да мине прѣзъ ума, сърдцето и волята; всичко туй трѣбва да се филтрира и тогава да влѣза въ градината на душата за посаждане. Сега не трѣбва човѣкъ да бжде голѣмъ ясновидецъ, даже и неясновидецътъ може да знае кога е започнала кармата да дѣйствува. Ако вие не спазвате закона на любовта въ себе си, веднага двѣтѣ полушария на мозѣка ще се поляризиратъ по два противни начина; въ едното полушарие ще се събере повече енергия, а въ другото – по-малко. Ако въ дѣсното полушарие се събере повече енергия, вие ще почнете да се сърдите, даже вашитѣ близки приятели може да ги нагрубите. Ако се набере повече енергия въ лѣвото полушарие, може да станете учтивъ, любезенъ, но туй е още едно неустановено явление. Тогава мускулитѣ, да кажемъ, отъ дѣсната страна на лицето, ако въ лѣвото полушарие има повече енергия, ще почнатъ по силно да се съкратяватъ; и тогава у нѣкои хора виждаме, че ставатъ неволни движения отъ едната страна на лицето. Движения, които сж дизхармонични, показватъ проявата на нѣкаква мисълъ нехармонична, чувство нехармонично, дѣйствиe нехармонично. И, ако туй дѣйствиe продължава дълго врѣме, често устата на хората се изкривяватъ отъ едната страна, едни мускули се разширяватъ, а други – се свиватъ, и кармата налага своя печатъ на лицето ви, може на очитѣ ви. Ако запримѣръ употребявате лѣжата, извѣстни мускули на лицето ви ще се съкратятъ и тогава жгълътъ на вашето

око, подъ който свѣтлината пада на вѣнъ, е обърнатъ надолу и като ви гледа човѣкъ, ще види, че жгълътъ на вашето око е насоченъ къмъ центра на земята и само като се погледнете въ огледалото, нѣма да се харесате. Та, като говорите за красотата, красотата произтича само отъ тази вътрѣшна хармония. Абсолютно човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ. Азъ турямъ, т.е. така ще турите едно отъ правилата:

Истината въ душата ви.

Свѣтлината въ умоветъ ви.

Чистотата въ сърдцата ви.

Туй трѣбва да бѣде едно правило, ще го турите въ стаята си и всѣка вечеръ ще се питате дали истината е въ вашата душа, свѣтлината – въ умоветъ ви и чистотата въ сърдцата ви.

Сега Истината ще ви даде свобода, и по това ще я познавате. Ако е въ душата ви, ще давате широкъ замахъ, и на себе си, и на окръжаващитъ ще давате свобода. Ако свѣтлината е въ ума ви, свѣтлината ще ви даде знание; тя е проводникъ на знанието. Ако чистотата е въ сърдцата ви, вие ще бждете силни, ще бждете еднолични въ всѣко отношение. Тъ сж второстепенни прояви. Сега по нѣкой пѣтъ виждате у себе си нѣкое чувство погрѣшно. Отъ гледището на този кармически законъ, кой каквато погрѣшка види у другитъ, тази погрѣшка той самъ трѣбва да я изправи. Ти, който си заблѣлзвалъ нѣкаква погрѣшка у приятеля си, трѣбва да се постарашъ ти да я изправишъ. Ще кажете: какъ ще я изправа? Азъ ще ви приведа единъ малкъ примѣръ. При единъ евангелистъ, книжаръ въ Варна, отива единъ младъ момъкъ да си купи книги. Книжарътъ му казва: Прѣди врѣме дойде единъ твой познатъ да иска пари на заемъ отъ мене, но и до днесъ не ги е върналъ. Твоитъ приятели сж такива. – Колко ти дължи? – Толкова. Той взема и му дава паритъ. – Считайтъ, че въпросътъ е свършенъ, азъ и приятельтъ ми сме едно; извинете, моятъ приятель и азъ, това е едно и сжщо нѣщо. И плаща той всичкия дългъ на приятеля си. Ние сме честни хора. – То е благородство на характера. И ако нѣкой почне да одумва нѣкого, извадете кесията си. Азъ и приятеля ми е едно и сжщо нѣщо. А при сегашните ни разбирания много пѣти вие казвате: Азъ знаа, той има тази слабостъ, той е не-

хаенъ малко, азъ ще му поговоря да ти плати... Не, не въ тази школа животътъ сѣди малко по-друго-яче: ще отворишъ кесията си, ще ликвидирашъ смѣтката и на приятеля си нищо нѣма да казвашъ. И ако вие приложитѣ тѣй закона, ще опитате другитѣ резултати. Сега, това е за онѣзи, които трѣбва да плащатъ, пъкъ онѣзи, които има да плащатъ, ако тѣ почнатъ да правятъ такива дългове по книжаритѣ и други да имъ плащатъ, тѣ образуватъ нѣгативната си карма; единъ день тѣ ще изгубятъ своитѣ добри приятели и ще останатъ сами да си изплащатъ дълговѣтѣ, защото когато иматъ добри приятели, които да ви плащатъ дълговѣтѣ, и вие сгрѣшите, тогава, по обратенъ пжтъ, провидението ще ви турне подобни на васъ, и освѣнъ че нѣма да ви плащатъ, но ще ви натоварятъ двойно. Този законъ на кармата, който мисли, че ще го наджитри, лъже се. Българитѣ казватъ: „Хитрата лисица съ двата крака въ капана влиза“. Съ него игра не става! Той е единъ, какъ го казвате на търговски езикъ - кредиторъ. Той не допуска закъснение нито половинъ день; нищо не отпуска, точно ще платишъ, и всичкитѣ му лихви; и отъ лихвитѣ не отстъпва, отъ нищо не отстъпва, той отстъпва само като му платишъ.

И тѣй, ще знаете, че всичкитѣ ваши добри мисли и добри желаня ще се поляризиратъ въ една или друга посока. Сега, когато ви говоря за кармата по този начинъ, вие ще се противопоставите. Съпоставете свърѣменнитѣ двѣ учения. Туй учение, което сега имате, ще го поставите долу, въ коренитѣ на вашето сжщество да функционира, а новото учение ще го поставите въ клонищата, горѣ, да функционира. Отъ кармата си нѣма да се боите. Кармата обича хора смѣли; вие ще бждете смѣли, да посрѣщнете кармата си. Които бѣгатъ отъ кармата си, тя има прѣчка за тѣхъ. Ще бждете смѣли, може да ви убие, но въ края на краищата едно благородство има въ нея. Тя е като мечка. Мечката, като иска да ви изяде, тя почне полека да ходи да си гладди козината, гладка става, но да знаешъ, кожата ти отива. А когато иска да не ти направи пакостъ, тя се нахохори, като мине, ще те наплюе и ще замине. Само страхъ дѣто ще теглишъ. Само страхътъ ще запомнишъ, щомъ се нахохори, само страхътъ ще ти остане. Та кармата като мине ще ви наплюе, ще се нахохори, а вие

ще благодарите, че тя е постъпила тъй. Тя казва: отъ менъ да замине; плюенето и страха, който ще ви внуши. Слѣдователно, тъй ще разрѣшавате. Когато дойде голѣмо нещастие, ще кажете: Моята възлюблена карма се е нахохорила, плюе. Туй е много върно. Тъй ще си кажете: Плюе ме малко, но тя повече отъ това не може да направи. Сега азъ не обяснявамъ, тѣ сж отдѣлни случаи, и закони на кармата, но ще ви дамъ друго едно изяснение: прѣдставете си два успоредни, желѣзни пѣтя, по които единъ влакъ пѣтува на западъ, а другия на изтокъ. Прѣдставете си отъ източния пѣтъ 100 трена се движатъ, има извѣстна дистанция, първо тѣ се движатъ съ еднаква скоростъ; слѣдователно, дистанцията е една и сжца. Но прѣдставете си, ако почне да се намалява движението на тия тренове какво би станало? Нали ще почнатъ да ставатъ сблѣсквания по пѣтя. Слѣдователно, въ кармическия законъ, дали отиваме къмъ изтокъ или западъ, бързинитѣ отъ изтокъ и западъ трѣбва да бждатъ едни и сжщи. Когато двама души не се движатъ съ една и сжца скоростъ, всѣкога става сблѣскване, ако се движатъ въ една посока: схванахте ли вие? Ако, да кажемъ сега, първиятъ тренъ, който трѣгва отъ изтокъ и отива на западъ, се движи съ 100 клм. въ часъ, другиятъ се движи съ 80 клм., нали той ще остане и онзи, който се движи съ 100 клм., нѣма опасностъ да остане. Прѣдставете си, че първиятъ се движи съ 80 клм., а вториятъ - съ 100 клм. - тогава има опасностъ. Да. Прѣдставете си, че тѣ се движатъ вечерно врѣме, въ тъмно, непремѣнно ще има сблѣскване. Тогава, за да не става сблѣскване, онзи, който се движи съ по-голѣмата бързина, трѣбва да намали бързината, да се движи най-малко, както първиятъ, за да се пази нѣкаква дистанция.

И тъй, между хората не трѣбва да бждешъ нито много уменъ, нито много глупавъ, защото глупостъята ти е пакъ законъ кармически; интелигентностъята е пакъ законъ кармически. Щомъ Господъ съпостави двѣтѣ, ако си много интелигентенъ, ще се движишъ много бързо и ще дойдешъ въ стѣлкновение съ другитѣ; ако си много глупавъ, ще се движишъ много бавно, и пакъ сжщия резултатъ. Ще бждешъ толкова интелигентенъ, колкото всички окръжающи. Вие сега ще си зададете въпроса колко трѣбва човѣкъ да прояви своята интелигент-

тностъ? Вие ще запазите своитѣ сили за по-благоприятни условия. Щомъ има единъ тренъ съ по-малка бързина, ти ще спрешъ парата си, а като нѣма прѣпятствие напрѣдъ ти ще прѣпускашъ, колкото искашъ.

Сега, ще спремъ до тукъ. Слѣдъ двѣ седмици отъ всичко туй ще направите едно извлѣчение отъ туй, което сме говорили.

Приложение на кармата въ живота – това ще бжде втората тема слѣдъ двѣ седмици. Тогава, онова, що остава недообяснено, слѣдъ двѣ седмици, слѣдъ като напишете нѣщо за кармата, азъ ви давамъ сега малко наброски, за да може да напишете нѣщо. Малко ще пишете. И тогава, ще искамъ всѣки единъ отъ васъ самъ да прочите туй, което е написалъ. Ще излизате тукъ и ще прочитате работата си. И слѣдъ това ще го поставимъ другитѣ, да го критикуватъ. Тѣй ще се изказвате по новитѣ правила на кармата. Да критикуваме, значи, да кажемъ онѣзи факти, които сж истинни, онова, въ което съмъ напълно сигуренъ, да кажемъ, че сме въ съгласие съ природата. Критикуване подразбира: да поставимъ нѣщата тѣй, както си сж въ природата, въ нейната първа проява. Това значи.

Не искамъ сега да погълнете всичкото си внимание. Ако работите всѣки день по единъ часъ, 7 часа въ седмицата, вие може много да сторите. За васъ да напишете една тема 20 минути сж достатѣчни. А темата тѣй ще напишешъ.

Ако си отпрѣдъ, съ малка бързина не се движи, ако си отзадъ, съ голѣма бързина, не се движи. Отъ тукъ една тема отговоръ на новата философия.

Отпредъ бързо се движи, отзадъ – бавно се движи. Ама то само отъ части се разрѣшава, ако има втори тренъ, трети подиръ тебе, тогава друго правило: ако има нѣкой отпрѣдъ, давай му мѣсто да се движи, колкото иска; но отзадъ ли си, ще вървишъ съ малка бързина. Тогава е безопасно. Тѣй щото, има 4 положения. И тѣй, нѣкой искатъ отъ насъ да имъ дадемъ право. Учителътъ на ученика нѣма да даде право да се движи. Азъ ви казвамъ сега съ малка бързина да се движите. Ако си ученикъ, който е свършилъ, ще кажа: турни парата си, движи се колкото искашъ, но ако има нѣкой прѣдъ тебе, не бързай! Който е отпрѣдъ, съ го-

лѣма бързина да се движи, а който е отзадъ, съ малка бързина да се движи.

Сега тѣ сж символи, ще ги прѣвърнете вие въ жи-ви дѣла. Бързината ще прѣвърнете, голѣмата бързина на какво съотвѣтствува – добродѣтелята. Нали тогава значи: въ доброто бждете бързи, т.е. отпрѣдъ, а въ злото бждете мудни, отзадъ. Прѣвеждане трѣбва. Ние прѣвеждаме отъ физическото поле въ духовното поле. Значи голѣмата скоростъ означава добродѣтелята, а малката скоростъ означава злото. Ако се разгнѣвишъ, ще кажешъ: азъ съмъ отзадъ. Полѣка ще се движишъ.

Сега темата може да я напишете вече.

Тайна молитва .

Ако се зараждатъ нѣкои въпроси, неизбѣжни въ школата, може да оставяте по нѣкои бѣлѣжки на масата, нѣкои въпроси, много жизнени. Та може да употребимъ часть отъ врѣмето за тия жизнени въпроси, които може да се подигнатъ.

Свободни сте.

Окултни правила

9 Школна лекция на общия окултенъ класъ,

27.IV.922 г. четвъртъкъ 7 и пол. часа

ст. София ул. Гурко Турнъ Ферайнъ

7.30 ч.в.

Тайна молитва.

Прочетоха се нѣкои съчинения върху водата.

Слѣдния пѣтъ всичкитѣ ученици ще напишатъ само по едно изрѣчение отъ себе си. Нѣма да пишете нѣкоя чужда мисль. Ще създадете едно изречение. Само по едно изречение. Нѣма да прѣпишете какво е казалъ Толстой или нѣкой евангелистъ. Едно изречение ще създадете. Ако вие не може да създадете едно изречение, не сте за класа тукъ. Хора, които работятъ само съ чужди капитали, ние ги не искаме. Ще впрѣгнете ума си на работа, защото всичко това, този казалъ това, онзи казалъ, това било, онова било, не ни трѣбва. Въ тази школа се изисква мисль. Ще имате двѣ нѣща прѣдвидъ: въ мисльта трѣбва да има два противоположни полюси, за да мисли човѣкъ. Но ако вие направите тия полюси обрѣменени съ една отрицателна енергия, въ

васъ ще се зароди процесътъ на оглупяването или процеса на забравянето. Да допуснемъ, че вие мразите нѣкого, нали? Какъвъ е обекта на вашата умраза. Умразата трѣбва да има обѣктъ, т.е. въ икономията на природата този обѣктъ трѣбва да извърши нѣкоя работа.

Трѣбва да има причина, защо да го мразите. Ако мразите човѣка безъ причина, вие сте причина на тази умраза, и тогава врѣдите сами на себе си. Всѣка енергия се повръща къмъ своя причинителъ. Значи, потрѣбни сж тия два полюса въ ума ви. Трѣбва да бждете свободни отъ всички ония мисли, които не хармониратъ съ вашия стрѣмежъ. Допуснете слѣдното: търговецъ иска да забогатѣе, купи стотина прасета да кажемъ, както сега, когато свинското месо е скъпо. Слѣдъ като ги храни, тия прасета заболѣватъ и умиратъ до едно. Питамъ, какво е спечелилъ търговеца? Въ духовния свѣтъ не се позволява да се хранятъ прасета, т.е. мисли, които се заразяватъ и умиратъ; не се позволѣва да се хранятъ въ никаква кочина. Ще изгубите врѣмето си, ще изгубите капитала си, ще изгубите и вашето разположение. Добрѣ, друго едно сравнение: да кажемъ, азъ ви говоря тази вечеръ въ класа, може да има една философска или научна студия. Да допуснемъ, че частъ отъ ученицитѣ сж гладни, отъ два дена не сж яли; други сж жадни, трети не сж си отспали два дена, четвърти иматъ ревматизъмъ въ краката. И започвамъ азъ да разправямъ тази научна студия. Азъ мога да говоря много научно, но онзи, гладниятъ, ще мисли за хлѣба и ще каже: „то не е важно сега, важното за менъ е хлѣбътъ“. Каквато и научна студия да му говоря, важното за гладния е хлѣбътъ. Жедниятъ каже: „водата, сега вода, вода, тя е най-важното нѣщо“. Третиятъ ще каже: „сѣнчець, сѣнь, сѣнь, само тогава човѣкъ може да мисли“. А четвъртиятъ ще мисли за своитѣ болѣсти и за лѣкуването имъ. Питамъ: Какво може да се постигне въ единъ такъвъ класъ? И ако попитате ученицитѣ, какво говори вашиятъ Учителъ, ще кажатъ: азъ бѣхъ малко гладенъ, моятъ умъ бѣше занятъ съ единъ много сжщественъ въпросъ вжтрѣ въ менъ, за икономическото подобрѣние на хората. Другъ ще каже, че умътъ му билъ занятъ съ водата, трети пъкъ размишлявалъ каква роль играелъ сѣньтъ, четвъртия е

мислилъ за болѣститѣ. И ако вие ме запитате, защо разнитѣ школи често пропадатъ и съврѣменното общество не се поправя, то е по простата причина, понеже има много недъзи, които занимаватъ тѣхнитѣ умове. Евангелскиятъ проповѣдникъ проповѣдва въ една църква, една красива госпожица сѣди, идва единъ младъ момъкъ, сѣда на чина, тя му поднася едно евангелие и му казва, дѣ да четете: „Богъ е любовъ“. Той и отговаря: „да се възлюбимъ, възлюбете се единъ другъ“ - и почватъ да си разгрѣщатъ библията, тя му показва единъ стихъ, той ѝ показва другъ стихъ, и тѣй се разговарятъ. Врѣщатъ се двамата и ги питатъ: за какво говори проповѣдника? - „Не знаемъ“. За какво говорихме ние, знаемъ, но за какво говори проповѣдника, не знаемъ. Когато божественото говори вжтрѣ въ насъ, ние често се занимаваме, като тия ученици съ друго: съ ядене, съ водата, съ спането, съ болѣститѣ, занимаваме се съ стихове, съ изречения. Всички тия нѣща сж ви необходими, защото човѣкъ трѣбва да бжде най-първо нахраненъ, напоенъ, трѣбва да си е отспалъ и трѣбва да бжде здравъ. Т.е. ученикъ, който е гладенъ, да не идва въ класа; ученикъ, който е жаденъ, да не идва; ученикъ, който е боленъ, да не идва. И когато двамата се разговарятъ съ Библията, въ дома си да се разговарятъ. Сега този разговоръ става въ всѣка една душа, и азъ искамъ, вие да мислите, когато говоря, ще дѣйствувате правилно. Защото законитѣ, въ които живѣемъ, не сж лични, а безлични. И за Бога каквото знаете, то е за васъ: каквото знание имате или каквото обществено положение заемате, нѣкой министеръ въ България или царъ въ България, за Него ни най-малко не важи. Ако искате да знаете, невидимиятъ свѣтъ не се интересува какво сте вие. Единственото нѣщо, което занимава невидимиятъ свѣтъ, то е: какво сте вие като душа, т.е. вашиятъ характеръ какъвъ е? Като слѣзе единъ жителъ отъ невидимиятъ свѣтъ, той потърси просто една душа, и гледа дали въ вашата душа обитава истината. Той, като дойде, иска да знае, дали въ вашия умъ обитава свѣтлината. Като слѣзе въ сърдцето ви, гледа какви чувства ви занимаватъ, дали има чистота. Има ли ги тия три елемента: свѣтлина, истина и чистота, той може да се спре и да разговаря съ васъ. А за невидимиятъ свѣтъ, всички

тия наши забавления: когато вие заемате нѣкое високо положение, или сте нѣкой ученъ професоръ, и разрѣшавате нѣкаква математическа задача, тия учени въ другитѣ свѣтове считатъ всичко това за едно театрално забавление. Тукашната наша наука е една дѣтска играчка за тѣхъ, такъва играчка, тѣй на вашъ езикъ казано, и тѣ биха се хванали за корема отъ смѣхъ, когато ние съ единъ въпросъ разрѣшаваме въпроситѣ: какво е безсмъртието, какво нѣщо е Богъ, какво сж ангелитѣ. Туй сж такива смѣшни моменти, както когато минавахъ прѣди нѣколко дни прѣвъ Борисовата градина, тамъ съ лупичката си наблюдавахъ купчина мрави. Тѣ мислятъ, че това е пожаръ и правятъ усилие да го гасятъ. Фокусирахъ огънь съ лупата, сламата почна да дими, тѣ почнаха да плюятъ своята мравечна киселина, за да угасятъ пожара, азъ махнахъ лупата и тѣ се зарадваха, казаха: „угасихме огъня“. Турихъ я на друго мѣсто, тѣ пакъ съ тулумбитѣ си, плюятъ и най-послѣ казаха: „и този пожаръ угасихме“. Този пожаръ никаква мравочна киселина не може да го угаси. Сжщественото, божественото у човѣка, никой не може да го угаси! Но туй сжщественно, божественно, си има свое врѣме, и ние трѣбва да използваме врѣмето, за да го развиваме. Не всѣкога можете да мислите, не всѣкога можете да чувствувате, не всѣкога можете да дѣйствувате. Туй периодически иде въ годината. Мисълта е опрѣдѣлена, понѣкога човѣкъ може да мисли, пѣкъ понѣкога човѣкъ не може да мисли. Мисълта иде периодически. Чувствата, и тѣ, казвате: „Любовъ, разчувствувалъ се много“, и то иде периодически. Събуждането на човѣшката воля, и то иде периодически. Ученицитѣ на окултната школа трѣбва да изучаватъ законитѣ на този периодически приливъ отъ менталния свѣтъ, умствения свѣтъ, свѣтътъ на идеитѣ и послѣ свѣта на чувствата или астралния свѣтъ, и отъ причинния свѣтъ – свѣтътъ на волята. И, който разбира закона, той го използва. Сега приливътъ на тази енергия, на умствената енергия, по нѣкой пѣтъ и тя произвежда пакостъ, тѣй както произвежда и водата. А кога произвежда водата пакостъ? Ако тия хора, които живѣятъ близо до гори и искатъ рѣки, па изсѣкатъ тази мѣстность, пѣкъ и годината се случи снѣжна, повече дѣждъ ще има и ще има голѣми наводнения. Но ако цѣлата

мѣстность е залесена съ гори, тия наводнения сж невъзможни.

Сега, трѣбва да знаете, че около вашитѣ умствени рѣки има такива гори, и нѣкой пжть вие, съ вашата нехармонична мисль, можете да изкоренитѣ всичкитѣ хармонични мисли. И тогава у васъ става това, дѣто казвате: „не мога да се въздържамъ“. Какво ще се въздържашъ? Ако ти бѣше ученъ човѣкъ, щѣше да запазишъ горитѣ си, а ако оставишъ само камѣнацитѣ, трѣбватъ ти най-малко 30 години, додѣто израстнатъ наново. За да може да се въздържаме, изискватъ се редъ условия. Това въздържание не е такъво, за каквото материалиститѣ мислятъ. Именно ще се спрѣте върху този великъ законъ на човѣшката мисль, който приижда. Има течение на мислите, чувствата, и туй течение приижда периодически. Нѣкой пжть тия двѣ течения се съвпадатъ, умственото и чувственото, и то е единъ щастливъ случай, а нѣкой пжть не съвпадатъ. Та азъ искамъ вие да използвате това. Забѣлѣзвамъ у всинца ви навици отъ миналото. Отбѣгвайте ги! Казвате: „може и по другъ начинъ“. Нѣщата могатъ само при извѣстенъ случай да станатъ. Менъ често ме питатъ тѣй: Защо такъва бесѣда не ни говоришъ еди кога си? Казвамъ не може да се говори. Всѣка бесѣда може да се говори само при извѣстенъ случай. И всѣка истина въ свѣта може да се каже само при извѣстни условия. Ако въ едно общество се зароди желание да обича музиката, туй общество ще създаде музиканти. Но ако въ обществото занемарятъ музиката, всичкитѣ музиканти ще измратъ. Най-първо се изискватъ условия, за да се яви каква да е дарба у човѣка. Сега вие искате да бждете даровити, нали? Дарбитѣ не се създаватъ изведнажъ. Една дарба, това е накопление отъ хиляди години на енергията, въ дадена посока, вжтрѣ въ човѣшката душа, и може би отъ тази енергия въ сегашния животъ да не е достигналъ нито единъ грамъ, и ако вие не притурите този грамъ, за да познаете тази дѣятелна способностъ, и ако вие не приложите тази енергия, отъ единъ грамъ, цѣлиятъ вашъ животъ ще отиде безполезно. Тогава вие ще си мислите: „еди кой си г-нъ е даровитъ, еди кой си ученикъ е даровитъ“. Е даровитъ, защото е работилъ въ миналото. Нищо не е безъ причина въ свѣта. Даровититѣ хора въ каквото и да е нап-

равление, тѣ сж работили въ миналото, и туй, което иматъ, го заслужаватъ. Та сега, заложеното вжтрѣ въ васъ вие трѣбва да го разработите. Вие се спирате по тоя въпросъ и казвате тѣй: „не може ли да се съкрати този периодъ?“ Може да се съкрати. Едно отъ правилата за дѣйствие, което трѣбва да имате е: ако си отпрѣдъ, върви бърже, а ако си отзадъ, послѣденъ, върви полека. Обърнешъ ли този законъ, ако си отпрѣдъ и вървишъ полѣка, а ако си отзадъ и вървишъ бърже, ти ще произведешъ цѣла катастрофа. И днешниятъ свѣтъ страда отъ това, че бащата и майката, които сж глава, вървятъ полѣка, а синътъ и дѣщерята, които сж отзадъ, вървятъ бърже. И затова става карамболъ. Учителитѣ вървятъ полека, а ученицитѣ вървятъ бързо, и тамъ е карамболъ. Свѣщеницитѣ вървятъ полека, а паството бърже, и тамъ е карамболъ. И се питатъ коя е причината? Казвамъ: причината е тази, че свѣщеницитѣ вървятъ полека, а паството върви бърже.

Единъ американски говедаръ – американскитѣ говедари се различаватъ отъ бѣлгарскитѣ по това, че пасатъ говедата на конь – пжтувалъ изъ степитѣ на западна Америка. Обаче задава се едно стадо отъ бизони, едно грамадно стадо, върви въ посока къмъ него, тѣ бѣгатъ и той прѣпуска. Турцитѣ казватъ: „бѣгай, безъ да се спрѣшъ“. Но той бѣга прѣдъ бизонитѣ. Ако го питашъ защо бѣгашъ? – Защото бизонитѣ бѣгатъ. Ако се спрешъ, туй стадо нѣма да се спре, ще завлече говедара съ всичкитѣ говеда. Силитѣ въ природата мязатъ на тия бизони. Ти като дойдешъ при една природна сила, ще бѣгашъ съ коня си. А кой е коньтъ? – Твоятъ умъ. Можешъ ли да бѣгашъ, спасенъ си, останешъ ли назадъ, ще бждешъ пометенъ. И туй е пжрвото правило. Сега, Христосъ туря това малко по-друго яче въ притчата, когато те канятъ нѣкъдѣ, вземайте послѣдно мѣсто. Защо? Като не уповавашъ на себе си, бързо да се движишъ, остани на опашката. Сега да прѣввърнемъ, какво означава движението. Казвамъ, да прѣвжрна азъ тия думи, които сж символи или величини: ако си на главата, на чело, движи се бързо, ако си отзадъ, движи се полека. То е единъ символъ, прѣвръщане на тия величини: ако си на чело, бжди бодъръ, работи съ добродѣтѣльта, и всичкото, каквото си намислилъ, не го отлагай, направи го. Ако си на опа-

шката и се разгнѣвишъ и искашъ да правишъ пакостъ, спри се, не бързай... Туй означава, нищо повече.

Бързо се движи. Само умниятъ човѣкъ се движи съ голѣма бързина. Само онзи, който е добъръ – само любовта, истината, мъдростта, добродѣтелята, правдата – всички добродѣтели се движатъ съ най-голѣма скоростъ, а всички злини, всички слабости се движатъ съ най-малка скоростъ. И ако имашъ тия слабости, не излизай отпръдъ, защото ще бждешъ помѣтенъ отъ стадото бизони. Сега въ тази посока, вие имате да прѣодолявате голѣми мъчнотии. Защото когато човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце почнатъ да работятъ въ права посока, ще се зародятъ непреодолими прѣпятствия. А колкото повече тия мъчнотии изпжкватъ, да знаете, че вие сте на Пжтя и да се не спирате. Спретѣ ли се въ своята бързина, като нѣкой уморенъ пжтникъ да сѣднете при нѣкое дърво, за да си починете, непременно вие ще се простудите, и ще закжснѣете въ пжтя. Пжтникътъ никога не трѣбва да се спира подъ никое дърво. На единъ окултенъ ученикъ подъ сѣнка не се позволява да сѣди. Сѣнкитѣ не ги прѣпоржчвамъ. Всѣкога трѣбва да се печете на слънцето, т.е. мисълта въ васъ трѣбва да бжде свѣтла, отривиста. Трѣбва да знаете, че вие като сте дошли въ природата, най-пжрво трѣбва да се отплатите. Да платите, какво? Все таки трѣбва да платите единъ малкъ данѣкъ. Не мислете че всичко въ свѣта е даромъ. Природата, най-малкото, ще ви застави да си платите наема на кжщата, въ която сте живѣли. Ако вие сте живѣли нѣколко сжществувания, безъ да сте плащали този наемъ, живѣли сте 100 години, ще се набере една доста голѣма кира. А този наемъ сѣди въ туй, че ние трѣбва да извършимъ всѣки день нѣщо заради нея. Напримѣръ, ако вие станете сутринъ като ученикъ и кажете днесъ поне азъ ще вложамъ въ себе си една добра мисъл. Ако всѣки день за 10 години влагате по една добра сжществена мисъл, тия всичкитѣ мисли можеха да се прѣвърнатъ на цѣла градина, обраснала съ най-плодовити растения. И вземете въ най-благородното чувство, което ние имаме, любовта, най-благородното чувство, което има въ сегашнитѣ българишки училища, най-способния ученикъ, ако обиди въ нѣщо учителя, да му мисли, вече този ученикъ ще стане неспособенъ. И

ако учителят обиди ученика, и той ще стане негоден.

Ако принесете навсѣкждѣ този законъ така е. Сегашната любовъ не може да издържи изпита си. За примѣръ, вие слушате една бесѣда, слушате една лекция, учителятъ разправя за сътворението на свѣта, да допуснемъ, той разправя за произхода на половетъ или разправя за произхода на кармата. Всѣки единъ може да разгледа тия въпроси отъ разни становища, трояко може да ги разгледа. Ако разправя той за сътворението на свѣта, този професоръ не е билъ тамъ съ Бога, когато свѣтътъ се е създавалъ. Това сж догадки. Ако той говори за кармата, за нейното произхождение, той не е билъ въ началото, когато кармата се е развивала. Или за произхода на половетъ, той не е билъ тамъ. Има нѣща въ свѣта, които сж се родили, но ние не сме били точно на мѣстото си. Ще каже нѣкой: „Азъ съмъ сжществувалъ“. Ти може да си сжществувалъ, но си спалъ въ стаята си. Ние може да сжществуваме, но въ даденъ моментъ, когато ставатъ извѣстни прояви въ природата, ние може да сме били въ спяще състояние. И туй спящо състояние всичкитъ хора го иматъ. Вие можете да присжствувате въ извѣстна окултна школа и когато се говори, сами да иматъ прѣдвидъ, какъ може да се развиватъ тия сили, да ги употребявате, да подобрите своето положение. То е хубаво. Или пъкъ трѣбва да имате знанието, да издигнете вашия умъ или сърдцето си, за да се облагороди. Но това още не е смисъла на живота. Вие може да имате единъ прѣкрасенъ умъ, и при това пакъ да умрѣте; вие може да имате една силна воля, и при това пакъ да умрѣте. Сега свърѣменнитъ окултисти казватъ, че човѣкъ съ волята си всичко може да направи. Това е вѣрно само 25%. Но не сте само вие. Да кажемъ, ако въ Европа има близо 500 милиона християни, всѣки единъ християнинъ има воля. Всички тия воли не дѣйствуватъ въ една и сжща посока. Допуснетъ, че 100 души отъ васъ, тукъ, сж кандидати за една професорска катедра. И всинца имате желѣзна воля. Колко души съ своята силна воля ще сѣднете на този столъ? Всѣки ще каже: „азъ съ воля всичко мога да направя“. Хубаво, какво ще направимъ? Е, добръ да кажемъ, ти имашъ силна воля, напрѣгашъ волята, другъ има по-слаба воля и позлати волята той

на министра и той ще те тури на стола. Всички съвременни общества сж наблюдавали този законъ. Тъ подковаватъ своята воля ту съ желъзо, ту съ злато, но още хората не сж приложили волята си съ любовта. Вие още нѣмате воля на любовта. 20 години азъ изпитвамъ ученицитѣ тукъ, въ България, и не съмъ намѣрилъ ученикъ съ воля, позлатена съ любовъ. Колко българи съмъ намѣрилъ, но нито единъ въ туй отношение не е ми излъзълъ вѣренъ, не е издържалъ. И затуй казвамъ, че българитѣ като ученици въ окултната школа сж много слаби, не сж издържали. И затуй именно, въ миналото тукъ, на Балкана, нито една школа не се е задържала, а сж минали на западъ. А сега може сжщата погрѣшка да направите, но тогава туй учение ще замине или на изтокъ, или на западъ, и ако замине, туй мѣсто не ще има окултно значение. И ако вие не си турите за задача да си калите волята сега, Балканскиятъ полуостровъ ще има сжщата участъ както Палестина. Сега да оставимъ туй. Е, вие мислите само за себе си, но ако искате да бждете ученици на тази школа, вие ще мислите каква е волята Божия или каква е волята на великата природа, която ви е допуснала въ своя домъ. Първото нѣщо какво е? То е: каква е волята Божия или каква е любовната воля. И въ Бога има една любовна воля, и като дойде тази любовна воля, ще оставитѣ всички отрицателни мисли на опашката, отзадъ, а отпрѣдъ ще се движитѣ съ най-голѣмата бързина. Сега така като говоря, вие може да разберете въпроса съвсѣмъ индивидуално. Понеже сте патриоти, казвате: „какво ще стане съ България?“ Въ невидимия свѣтъ не се интересуватъ какво ще стане съ България, не се интересуватъ отъ нациитѣ. Законътъ е такъвъ, всѣкога трѣбва да знаете, че едно окултно течение, което иде отъ пространството, е условие за единъ народъ да се развива правилно. Понеже и въ астралния свѣтъ има голѣма борба, и ако вие не съедините вашата воля съ това течение, вие може да го отбиете. Слѣдователно, онѣзи, къмъ които го отбиете, тѣ ще се ползватъ, а онѣзи, отъ които течението ще се отбие, тѣ ще пострадатъ. Тогава, азъ твърдя, че рѣката Нилъ е отбита отъ централна Африка, тя е отбита отъ сегашната култура и въ бждаще, ако дойдатъ хора да я отбиятъ отъ вжтрѣшността на Африка, тя ще

се повърне въ своето първоначално корито. Следователно, вие ще внимавате като ученици, течението въ което вие живѣете, да не го отбиете. Нѣкой пътъ казвате: „азъ не искамъ да зная и безъ школа може“. – Безъ школа отъ човѣка нищо не става, т.е. трѣбва да знаете, че ако нѣкой мисли, че безъ школа може да влѣзе въ небето, никога! Земята е една школа, и който не се ползува, и ако нѣкой мисли, че безъ учение може да влѣзе въ небето – лъже се. Тѣй! По който и да е смисълъ, отъ васъ се изисква учение. Толкова е строгъ закона въ невидимия свѣтъ, че нѣма да ви допуснатъ да влѣзете простаци, по никой начинъ! Съ милиарди години ще ви държатъ, но ще ви заставятъ да учите, и слѣдъ милиони години, при най-голѣма упоритостъ, ще ви заставятъ най-послѣ да учите. Ще ви заставятъ. Ако учите по-рано, по-добрѣ. Нѣкой казва: азъ нѣма да уча. – Ще учишъ. Азъ не мога да оправа сърдцето си. Ще го изправишъ. Туй сърдце, ако не го изправишъ, ще дойде изправление. Има два начина за изправяне: или самъ ще се изправишъ, или ще те изправятъ. Защото, забѣлѣзвамъ, нѣкой отъ васъ Ние ще приложимъ единъ законъ, азъ започвамъ вече съ опитъ. Ще почнемъ съ малките опити, да се не сърдите послѣ. Ние ще приложимъ опититѣ, тогава който е слабъ ще му кажемъ: застани на опашката, а които сж силни, да излѣзнатъ на главата, да не стане катастрофа. Азъ ви прѣдупреждавамъ, всички ще вървите полєка, едни ще вървятъ отзадъ, а други отпрѣдъ. Правилно ще се върви. Сега ще вървятъ отзадъ, а други отпрѣдъ. Сега ако искате да прогресирате, да научите нѣщо, непрѣменно трѣбва да бждете върни на себе си, и ще се освободите отъ постороннитѣ ваши мисли. Веднажъ искамъ да ви събудя, повечето отъ васъ тукъ сте хипнотизирани. Хипнотизирани сте, разбирате ли? Хипнотизирани, хипнотизирани. Нѣкой отъ васъ още не съзнаватъ, че сж хипнотизирани. Има такава хипнотизирана: азъ мога да приспя единъ човѣкъ и му казвамъ: слѣдъ 10 часа ще заспишъ. 10 часа той е буденъ, ходи, приказва, но като дойде 10-я часъ, заспи. Нѣкой отъ васъ сж хипнотизирани слѣдъ 10 дена да заспятъ, слѣдъ 10 години, нѣкой слѣдъ единъ часъ. Сега вие мислите че сте господари, но понеже сте хипнотизирани, онѣзи отъ черната ложа, които разбиратъ закона,

тѣ сж ви хипнотизирали, тѣ знаятъ че въ даденъ моментъ ще настане единъ благоприятенъ моментъ да приеметъ новото, тѣ ще го хипнотизиратъ най-добъръ за него, да произведатъ една смъртъ въ съзнанието. И често пжти казвате: „Азъ ще се моля въ този часъ“, но като речете да се помолите, или заспите, ще се скарате и всичко отиде. Ученикътъ трѣбва да разбира, той самъ ще трѣгне въ този пжтъ. Азъ малко проточихъ врѣмето, мина сега на часовника единъ часъ. Трѣбва да спазвате тия закони, да знаете че има една доста голѣма борба. Сега разбуждане трѣбва да стане. Разбуждане и всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се моли въ душата си, да го разбуди Господъ точно на врѣмето да не изгуби случаятъ. Псалмопѣвецътъ казва: „Господи тури стражъ и отзадъ и отпрѣдъ. Тури стражъ на устата ми“. Щомъ се изтълкува стражъ на устата, устата е символъ на любовта. За да можемъ тази любовъ, която излиза отъ нашата душа, въ единъ правиленъ моментъ да я използваме. Словото е носителъ на Божествената любовъ. Защо е словото? Словото е затуй да носишъ тази любовъ, че въ нея да се прослави името Божие. Щомъ се прослави името Божие, само съ Божието Слово се проявява въ свѣта култура. И когато придобиемъ знание за тия закони, тогава ще почнемъ да работимъ разумно. Разумно ще работимъ! Сега половината отъ двѣтѣ седмици мина, остава ви още една седмица. Упражнението не отива толкова успѣшно, тѣй да ви кажа, не го правите толкова успѣшно. Нѣкой отъ васъ прѣскачатъ, особено обѣда, много сж го прѣскачили този обѣдъ, 12 часа не спазвате, а въ 12 часа е много важно. Гледайте втората седмица, 12 часа да не прѣскачате. Сега нѣкой ще каже: „Азъ не съмъ го прѣскачилъ“, радвамъ се, но азъ искамъ нито единъ да не прѣскача, ние не обичаме хора да прѣскачатъ, никакво прѣскачане! Защото нѣкой гледате малко леко на работата, казватъ нѣма нищо, може и безъ него. Въ туй отношение, ученицитѣ които сж българи, се нуждаятъ отъ голѣма точностъ и акуратностъ, не воля. У българитѣ, ако има нѣщо хубаво, то е волята. И азъ бихъ желалъ всички вие да станете като германцитѣ и като англичанитѣ точни; тѣй, на минутата, нито една минута да не закъснѣвате. Да придобиемъ този характеръ на точностъ. Но най-малко-

то сега, първото нѣщо, искамъ отъ всинца ви да бждете точни. Гледамъ и тукъ на уроцитѣ като идвате, все позакжсневате, и като закжснеятъ, хлопатъ, послѣ нѣкой влизатъ прѣзъ прозореца. Азъ го похвалявамъ, то е смѣлость, азъ го похвалявамъ, то е хубаво, не е лошо, не всѣкога можете да влизате прѣзъ прозореца; когато прозореца е отворенъ, ученикътъ ще се прѣхвърли, той иска да се учи, но нѣкой пжтъ прозореца не е отворенъ, тогава ще изгуби. Въ краенъ случай позволявамъ и прѣзъ прозореца да влиза, но прѣдпочитамъ прѣзъ вратата да влиза. Въ краенъ случай, защото има и изключителни случаи. Но 5 минути прѣди, да бждете по мѣстата си. И тогава вториятъ пжтъ да се нарѣдите по слѣдующия планъ: най-първо ще сѣднатъ на столоветѣ жени, послѣ мъже, единъ редъ жени, единъ редъ мъже. Разбрахтѣ ли? Тѣй ще се наредите и ако дойда и ви заваря ненаредени, 3 часа въ мълчание ще бждемъ. Азъ ще мълча и вие ще мълчите, ще размишляваме дълбоко, разбирате ли? Нѣма да говоримъ нищо! Единство и наказание, което азъ ще прилагамъ, щомъ направите една погрѣшка, ще имате едно събрание на мълчание, на съзерцание, цѣлъ единъ часъ, то е хубаво. И азъ желая да направите една погрѣшка - ще съзерцаваме единъ часъ и колко ще бжде приятно, ще се принесемъ въ невидимия свѣтъ, ще съзерцаваме, ще мислимъ. Единъ редъ сестри, единъ редъ братя, ученици, братя, ученици сестри до онзи край, и онѣзи отъ страни по сжщия законъ ще се наредите. То е само за слѣдующия четвъртъкъ. Ще направимъ една промѣна въ реда на нѣщата.

Тайна молитва!

Ще се стопи!

И тѣй понеже всичко това ще ся стопи, какви трѣбува да сте въ въ святж обходж и въ благочестие? Второ-то послание Петрово 3:11

Съврѣмениятъ свѣтъ е свикналъ да му се говори само за похвали, за обѣщания, за награди. По тоя начинъ можете да говорите колкото искате, всички ще ви слушатъ. Но когато изкажете нѣкоя трѣзва истина,

всички се озадачаватъ и казватъ: „това не е вѣрно“. Когато се каже, че съвременниятъ свѣтъ ще се стопи, казватъ: „какъ може да бѣде това? Ние не виждаме никакви признаци“. Но като казваме „съвременния свѣтъ“, ние не разбираме онѣзи тѣла въ пространството, а нашиятъ свѣтъ, земниятъ. Нѣкой може да възрази: „нашитѣ учени хора още не сж го доказали“. Не сж го доказали, но почватъ да го доказватъ. Има възможности. Туй, върху което стоимъ сега, не е така прочно и стабилно, както мислимъ. Много пжти сж ставали измѣнения на земята. Сега се готви друго измѣнение, и то ще дойде, нѣма да закѣснѣе, ще дойде на своето врѣме. То ще бѣде нова земя и ново небе, въ които правдата ще царува. Сега нѣкой отъ васъ може да разбере тѣ, па и всички хора изобщо разбиратъ, само физическата страна. Когато нѣкой човѣкъ умира казватъ: „какъ ще умре?“ Тѣ подразбиратъ излизане отъ тѣлото. Но да излѣзе човѣкъ отъ тѣлото си, да се прости съ тѣлото си, това не е голѣмо нещастие. Питатъ: „може ли човѣкъ да живѣе безъ тѣло?“ — Може, тѣй както може да излѣзешъ отъ своята хубава кжща, отъ своя палатъ, и да живѣешъ въ нѣкоя колиба, подъ нѣкоя шатра — подъ тѣхъ даже по-добрѣ можешъ да живѣешъ, защото има чистъ въздухъ. Душата и тѣлото сж двѣ нѣща различни. Хубаво е човѣкъ да има кжща, но азъ бихъ прѣдпочелъ чистия въздухъ, съ слнчевитѣ лжчи и хубава храна, отколкото онази хубава кжща. Азъ бихъ прѣдпочелъ чистия въздухъ, слнчевитѣ лжчи и добрата храна, отколкото оня замъкъ, въ който чистиятъ въздухъ и слнчевата свѣтлина рѣдко проникватъ.

Сега, този свѣтъ има двѣ вжтрѣшни страни. Ние говоримъ не само за физическия свѣтъ, но за онзи свѣтъ на възгледи и теории, който ние сме създали. За примѣръ, у всички народи по земното кълбо, езически или християнски, всички считатъ за свещено да се биятъ за своя народъ. Само чрѣзъ вокване, само чрѣзъ унищожение на своитѣ врагове, мислятъ да въздигнатъ своя народъ, да донесатъ неговото благо. И всички се стремятъ за слава, като казватъ: „нашиятъ народъ трѣбва да се прослави“. Нѣма по-глупаво нѣщо отъ тази слава. Кажете ми, въ историята кой народъ се е прославилъ чрѣзъ вокване? Дѣ е стариятъ Египетъ? Дѣ е старата Сирия? Дѣ е стариятъ Вавилонъ? Дѣ е Римъ?

Всички сж мислили, както ние, съврѣменнитѣ хора, помислиха, че ако отворятъ войната, ще се прославятъ и ще подобрятъ икономически положението си. Обаче, какво излѣзе? Намѣриха се на една клѣзгава почва, защото не постѣпиха съобразно съ закона на божествената правда и на онова благочестие, които сж заложени въ човѣшката душа. Всѣко разумно същество знае кое е правото. Сега не остава да се учатъ хората кое е правото. И да отричаме това, значи да отречемъ същността на живота.

„И тѣй, понеже всичко това ще се стопа, какви трѣбва да сте вие въ свята обхода и благочестие?“ Каква е нашата цѣль на земята? Каква е задачата, която имаме? — Вашата цѣль може да бѣде много близка или много далечна; вашата задача може да бѣде много лесна и много трудна за разрѣшение; задачата ви може да бѣде отъ събиране и изваждане, може да бѣде отъ умножение и дѣление, може да бѣде нѣкакво уравнение съ едно неизвѣстно, съ двѣ, три, четири и т.н. Но всички вие искате да бѣдете щастливи на земята. Първото нѣщо, което съврѣменнитѣ хора тѣрсятъ, то е щастие. Защо трѣбва да бѣдемъ щастливи? Раждаме се, защото искаме да бѣдемъ щастливи, учимъ се, защото искаме да бѣдемъ щастливи, хранимъ се, защото искаме да бѣдемъ щастливи и т.н. Въ всички положения на живота ние тѣрсимъ щастие, а при това ни казватъ: „щастие е непостижимо, нѣма го, въ свѣта нѣма щастие“. Защо го нѣма? Щастие е нѣщо физическо ли е? — Не е физическо, то е божествено. Ако двама души могатъ да се любятъ, и въ душитѣ имъ нѣма абсолютно никаква лѣжа, тия двама могатъ да бѣдатъ щастливи. Ако тѣзи двама могатъ да любятъ други двама, въ душитѣ на които да нѣма абсолютно никаква лѣжа, нѣкакво користолюбие, тѣзи четирима души могатъ да бѣдатъ щастливи. Ами че азъ мога да направя всѣкиго нещастенъ: ако вие сте работили прѣзъ цѣлия денъ, и не сте яли, сложена ви е трапеза и чакате да ядете, а азъ взема и изямъ всичко и за васъ не оставя нищо, питамъ: нѣма ли да се намали, да се наруши вашето щастие? Ако ви сж приготвени хубави и топли дрешки, а вѣнъ е студено, и азъ ви взема дрехитѣ и ви оставя голъ, нѣма ли да наруша вашето щастие? — Ще го нару-

ша. Ако запаля кжщата, въ която живѣете, и ви накарамъ да бѣгате навънъ, нѣма ли да наруша вашето щастие? Ако дойда при васъ, които имате извѣстни убѣждения и вѣрвания, съ които живѣете, и разруша вашитѣ вѣрвания и нищо не ви дамъ, нѣма ли да ви направя нещастенъ? — Да, ще ви направя нещастенъ. Не само ние трѣбва да говоримъ извѣстно учение, да обѣщаваме на хората, но туй обѣщание трѣбва да се реализира. Всѣко обѣщание трѣбва да се реализира, да е истинно. Всѣка дума, която казваме, трѣбва да бжде абсолютно вѣрна и реална въ своето изпълнение. Когато азъ ви казвамъ, че има невидимъ свѣтъ, този невидимъ свѣтъ трѣбва да бжде хиляди пжти по-реаленъ, по-неизмѣнчивъ, отъ този свѣтъ. Този свѣтъ, за който говоримъ, ще дойде на земята. Но не на тази земя — на тази земя щастие не може да има — азъ разбирамъ подъ тази дума условията, въ които хората сега живѣятъ. Сегашнитѣ хора, като те срѣщнатъ, ще те погледнатъ отъ главата до краката — снематъ ти мѣрка. А кому снематъ мѣрка? — Изобщо, когато нѣкой умре, снематъ му мѣрка, за да му направятъ ковчегъ. „Трѣбва, казватъ, да се прѣмѣри този човѣкъ“. И ние имаме философията на умрѣлитѣ хора. „Да го видимъ, казватъ, мораленъ човѣкъ ли е?“ Изнесете го на слънчевата свѣтлина и ще познаете мораленъ ли е или не. Ако почне да мирише, той е немораленъ, а ако не мирише, той е мораленъ. Ако се разлага, немораленъ е. Изнесете го на слънчевата топлина, ако се топи, немораленъ е, ако не се топи, мораленъ е. Ако е отъ вода направенъ, той ще се стопи. Добрѣ. Изнесете го на слънцето, ако е направенъ отъ твърда материя и ако тази материя изсѣхва — немораленъ е, а ако остава тя пластична, разтеглива — мораленъ е, този човѣкъ.

Сега ние опрѣдѣляме, какво е моралъ. Моралътъ е единъ вжтрѣшенъ процесъ, божествено растене на човѣшката душа, за да реализира всичкитѣ идеи, вложени отъ Божеството. Това е правилото. Значи, всѣка една душа има заложени въ себе си сѣменцата на добродѣтелитѣ, и този, който я е пратилъ, далъ ѝ условия да реализира тя благата. Тия блага ще бждатъ щастиято. *И слѣдователно, ние въ свѣта нѣмаме право да спираме когото и да е въ неговия божественъ пжтъ. И когато ние, християнитѣ, отъ каквото вѣрую и да сме, съзна-*

емъ, че въ насъ има заложени извѣстни добродѣтели, извѣстни сили, извѣстни способности, извѣстни божествени чувства, които трѣбва да се реализиратъ, трѣбва да имъ дадемъ условия, при които тѣ трѣбва да се развиятъ — това е моралъ. Не е моралъ да проповѣдвашъ на единъ човѣкъ, че има пѣкълъ. Пѣкълъ ние знаемъ какво е, сега сме въ пѣкъла. Проповѣдватъ ни пѣкъла. Азъ не съмъ виждалъ, по-голѣмъ пѣкълъ отъ земния, сега азъ съмъ въ пѣкъла и изпитвамъ неговия огънь. Най-голѣмиятъ пѣкълъ е тукъ, на земята. И моето положение често мяза на онова на малкото ангелче, което, като слушало за хората, казало на единъ голѣмъ ангелъ: „я ме занеси при онѣзи, които Богъ създаде по свой образъ и подобие, да видя какво нѣщо е земята“. Голѣмиятъ ангелъ го донесълъ на ржцѣ на земята. Хората се биели, навсѣкждѣ само страдания. „Нали ти казахъ, рекло ангелчето, да ме занесешъ при човѣцитѣ, които иматъ образъ и подобие на Бога, а ти ме заведе въ пѣкъла“. „Това сж, казалъ голѣмиятъ ангелъ, хората въ сегашното тѣхно състояние“. Тогавъ нѣкой казва, че огънятъ е ограниченъ. Този огънь не е ограниченъ, навсѣкждѣ го има: между учители, свещеници, вѣрващи, навсѣкждѣ гори този огънь. Двама отъ васъ не могатъ да се събератъ на едно мѣсто, да се обичатъ, и пламъци има около тѣхъ, не може да се ходи. Ние сме като кокошки, които пекатъ на пирустия, обръщатъ ги на едната страна и на другата.

Най-първо, трѣбва да се освободите отъ стария дяволъ на заблудението, дяволътъ на тия лѣжливи нѣща, въ които животътъ не може да бѣде щастливъ. Какво ще бѣде вашето положение, ако на гърба ви турятъ петдесетъ килограма злато и двама стражари вѣрвятъ съ васъ, но като дойдете дома, вие мислите, че сте се осигурили, пристигате и ви ударятъ единъ камшикъ и ви казватъ: „вѣрвете си, безъ злато“. Питамъ, какво сте спечелили вие? Питамъ, какво е спечелила онази млада мома, която убѣждаватъ: „ти него като вземешъ, ще бѣдешъ щастлива: той има такива кѣщи, ниви, майка му е такъва, че братята му и пр.“. И тя, горката, казва: „слава Богу, най-послѣ страданията ми прѣстанаха“, и се оженва за него. Но слѣдъ четири мѣсеца, гледатъ, че ѝ текатъ четири реда сълзи, и тя казва: „плача отъ радостъ, плача отъ щастие“. Все

отъ щастие въздишатъ. Понеже е благородна, ще мълчи. Възлѣзла е тя на тази пирустия, пече се, ама мълчи. Защо? Защото старитѣ казватъ: „не казвайте на младитѣ, че ние се печемъ, нека дойдатъ и тѣ да видятъ какво нѣщо е пирустия“. Старитѣ, които сж вѣрвали, не вѣрватъ вече, а искатъ да убѣдятъ и младитѣ да влѣзатъ въ туй вѣрую: „имало дѣйствително онзи свѣтъ, имало Господъ"... Азъ противъ тѣзи твърдения нѣмамъ нищо, не оспорвамъ това, има хлѣбъ, има вода, слѣдователно, има едно отношение къмъ насъ... Когато кажа: има хлѣбъ, който мога да възприема, да ми послужи въ моя животъ, идеята е друга вече. Богъ е вжтрѣ въ насъ и вѣнъ отъ насъ — това сж двѣ понятия различни. Богъ, който сжществува нѣкъдѣ, който е на правилъ цѣлата вселена и азъ нѣмамъ никакво отношение къмъ него, нѣмамъ връзка — Той е вѣнка, това подразбира една идея. Но ако мога да участвувамъ въ благата, които е създадъ и съмъ вжтрѣ, идеята е друга. Ние не проповѣдваме единъ Господъ отвлѣчен. Не, не, ние проповѣдваме единъ Господъ, една любовъ, която иде да уреди живота и да покаже, че щастieto е възможно на земята, ама не на тази земя. И като казва Петъръ, че земята ще изгори, азъ се радвамъ: ще има нова земя и ново небе. А споредъ моитѣ схващания, всѣка една болница слѣдъ четиридесетъ години трѣбва да се изгори. Защо? — Въ тази болница има толкозъ хращения, пѣшкания, тя е просмукана съ тѣзи болезнени мисли, съ миязмитѣ, че който влѣзе, здравъ не излиза. И лѣкаритѣ напраздно се мчатъ да лѣкуватъ болнитѣ: тѣ се заразяватъ отъ самитѣ мисли на другитѣ болни и азъ казвамъ: слѣдъ четиридесетъ години драснете единъ кибритъ, да изгори тази болница, за да създадете нова. За прѣдпочитане е новата прѣдъ старата болница. И, слѣдователно, по сжщия законъ и формитѣ — не принципитѣ — на религиитѣ се мѣнятъ. Слѣдъ всѣки хиляда, двѣ хиляди години Господъ праща отъ небето хора на земята да направятъ нова болница. И когато се явятъ такива благодѣтели, нѣкои казватъ: „какъ, ние си имаме стара болница, нѣмаме кредитъ“. Азъ казвамъ: изгорете тия болници, азъ ще ви създамъ нова болница, въ която вие трѣбва да се лѣкувате по рационално. Менъ ми разправяше единъ православенъ свещеникъ, единъ братъ, който сега е заминалъ въ

другия свѣтъ – имамъ право да ви разправа една негова опитностъ. Той челъ евангелието и дошълъ до едно дълбоко разбиране на Христовото учение и казваше: „туй учение не трѣбва да го прилагамъ, по попки, но искамъ да го приложамъ, както Христосъ е училъ. Трѣбва да бжде за примѣръ. Виждамъ, че трѣбва да се измѣнятъ нѣщата, но не почвамъ, чакамъ година, двѣ, три. Дойдоха руситѣ, напълниха ми се хамбаритѣ съ жито, имаше ядене и пиене. Но отъ вжтрѣ ми казва: „ти всичко това трѣбва да го раздадешъ, трѣбва да бждешъ православенъ свещеникъ, за примѣръ“. Все се колебаехъ. Една вечеръ гледамъ, че се намирамъ на едно голѣмо поле. Тамъ имаше много свѣтъ, народъ, хиляди, хиляди хора минаватъ прѣзъ единъ тѣсенъ проходъ, а отъ двѣтъ страни двѣ голѣми пещи. И като приближихъ, гледамъ, нѣкакви черни хора взематъ ги и хайде въ пещта ги хвърлятъ. Казвамъ на себе си: ще намѣря и азъ туй. Като приближавамъ къмъ тази пещъ и менъ ме хващатъ да ме хвърлятъ. Но идва Христосъ и казва: „този човѣкъ е мой, не го хвърляйте“. Щомъ се събужда отъ този сънъ, рѣшава се да живѣе за Христа и съ тази вѣра замина той за другия свѣтъ и вѣрвамъ, че той сега е съ Христа. Той не е само на небето, но и между насъ. Въ този човѣкъ имаше една реална опитностъ, на която той посвети живота си. И всѣкога имаше у него нѣщо младенческо, чудѣха се на неговата старостъ, живѣеше като младъ, прѣживѣваше една велика истина, вѣрую имаше въ душата му, не на теория само. И днесъ, когато Христосъ се приближава, казва тѣй: „вие сте на полето, пещта гори и хората отиватъ въ нея“.

Какво ви казва този стихъ на Петра: „въ свято благочестие?“ Благочестивъ човѣкъ е само онзи, който разбира великия божественъ законъ на любовта, човѣкъ, който разбира, че всѣко сщество може да страда, че всѣко сщество, колкото и мѣничко да е, и то си има извѣстенъ стремежъ. Когато ние дойдемъ да разберемъ, че всички сщества искатъ да бждатъ щастливи и не искатъ да страдатъ, ние сме на пѣтя къмъ божествения животъ. Сега мислимъ, че само ние страдаме, а другитѣ не страдатъ. Ние трѣбва, по възможностъ, да не обиждаме никого, да бждемъ тѣй искрени и да не искаме да причинимъ врѣда и страдание никому. Не са-

мо да ви кажа една сладка дума, но когато изкажа нѣщо, да го изкажа отъ дълбочината на душата си. И когато ви правя едно добро, да го направя тъй както на себе си. Вие сте тжженъ, а азъ съмъ челъ една хубава книга, която ми е причинила добро, давамъ ти я и казвамъ: братко, прочети я, искамъ да си кажешъ мнѣнието. Ще я прочетешъ и ще станешъ щастливъ. Туй значи, че азъ съмъ на хубаво мѣсто, имамъ хубавъ обѣдъ, и азъ казвамъ: ела при мене, азъ намѣрихъ една фурна, дѣто хлѣбътъ е много хубавъ. Вземамъ този сомунъ на трапезата, половината отъ яденето, което съмъ приготвилъ, давамъ на моя братъ, а половината вземамъ, и имаме отличенъ обѣдъ. Това значи да имаме еднакви чувства. Когато намѣришъ твоя братъ въ страдание, въ нѣмотия, бѣднотия, да сподѣлишъ съ него залька си. Това е не само физически, а и духовно. Това е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ. Той казва: „боленъ бѣхъ и не дойдохте, гладенъ бѣхъ и не ме нахранихте, жаденъ бѣхъ и не ме напоихте, въ тъмница бѣхъ и не ме посѣтихте.“ Никой не отиде да го види. Четири нѣща има, за които Христосъ ще сяди съврѣмения християнски свѣтъ. Питамъ: сегашнитѣ християнски народи приложили ли сж туй учение? — Не сж го приложили. А какъ постъпиха християнскитѣ народи прѣзъ тази война? Мисля, че отъ Германия искатъ сто милиарда, но ако биха употребили петдесетъ милиарда за Европа, тя щѣше да мяза на райска градина. Нѣмаха ли възможность? — Имаха, но нѣмаха знание: тѣ поддържаха принципа на щестлавието, а не принципа на любовта, и затова не го направиха.

И, слѣдователно, сега съврѣмениятъ свѣтъ го очаква друго. Сега искамъ вие да бждете спокойни, да не мислите че азъ прѣдсказвамъ, азъ не говоря отъ себе си, но ви казвамъ, другитѣ какво сж прѣдрекли. Туй прѣдсказва нѣкой американски ученъ, че Европа щѣла да пострада. За менъ физическитѣ страдания на хората не сж важни, тѣ сж резултатъ на тѣхния духовенъ животъ. Отъ наше гледище, споредъ схващането на окултната наука, съврѣменията земя, понеже е заражена, трѣбва да даде мѣсто на единъ новъ свѣтъ, на една нова материя, новъ животъ трѣбва да се влѣе, тѣй като този животъ е опороченъ. Ако вкарате единъ вълкъ въ каква да е форма, въ формата на една овца или

въ човѣкъ, волъ, конь и пр., този вълкъ при всички форми ще остане пакъ вълкъ. Ако вие поставите тази интелигентностъ на вълка въ човѣшка форма, той ще стане ученъ човѣкъ, но всѣкога ще употребява навичитѣ, които вълкътъ има. Вие не може да го измѣните по никой начинъ. Слѣдователно, въ тази човѣшка форма трѣбва да вложите новъ животъ. Съ нашия старъ животъ сега нищо не можемъ ние да направимъ. И затуй Христосъ казва: „ако не се родите изново“ — т.е. ако не дойде новъ животъ, новата божествена струя, въ тая форма нищо не можете да направите. Туй е единъ великъ законъ въ свѣта: новото трѣбва да дойде въ васъ. Направете слѣдния малъкъ опитъ: прѣкжнете съобщенията на едно блато съ рѣкитѣ, да нѣма рѣкички да се вливатъ, ще видите, че нѣма да се мине много врѣме и туй блато ще се развали. Посадете каквото и да е растение, оставете го безъ въздухъ и свѣтлина, и то ще се развали. Постоянно трѣбва да има едно вливане на свѣтлина и въздухъ, втичане на новия животъ: свѣтлината носи животъ, и влагата носи животъ.

Да, постоянно трѣбва да има едно втичане на този новъ животъ въ нашата душа. Сега, азъ нѣмамъ за цѣлъ да укорявамъ никого, не съмъ пратенъ да укорявамъ, но имамъ едно право — имамъ право, като влѣза въ дома ви, да ви кажа тъй: братко, вашата кжца е направена по всичкитѣ правила на божествения законъ, отвори само прозорцитѣ да влѣзе повече свѣтлина. И ако вие не ги отворите, ще ви наложимъ глоба, ще ви наложимъ наказание. Ще кажете: „толкозъ врѣме не сме отваряли“. По причина, че толкозъ врѣме не сте отваряли, досегашниятъ ви животъ не е билъ естественъ, вашитѣ лица сж се измѣнили и вие сте станали хилави. Отворете всички прозорци, всички завѣси, повече свѣтлина и по-вече въздухъ да влѣзе. И когато се прѣчисти съвършено, пакъ затворете прозорцитѣ си. И този малъкъ опитъ можете да направите. Сега вие, съврѣменнитѣ хора, страдате отъ една илюзия. Отива единъ старъ вълкъ въ овча кожа при една млада овца, която се обягвила и имала синъ. Явява се тази „овца“ и казва: „азъ искамъ да възпитамъ твоя синъ. Както виждашъ ние, старитѣ овци, имаме особена култура, не сме глупави като васъ. Вие имате копита, а нашитѣ

крака сж направени по особенъ начинъ. Азъ съмъ овца, както виждашъ, но ще видишъ, че краката ми сж меки отъ долу. Но въ тия меки крака — показва си ноктитъ — имаме си оръжие, да се пазимъ. Отъ дълга опитностъ разбрахме, че трѣбва да се бранимъ. Вашия синъ, като дойде при менъ, ще му дамъ това изкуство. И нашитъ уста сж като вашитъ, но ние се научихме не само трѣва да пасемъ, а имаме зъби по-остри, за да кажемъ на своитъ неприятели, че не трѣбва да ни бутатъ". Младата овца се убѣдила и казала: „ако моя синъ може да стане такъвъ, давамъ ти го, учителю, да го вземешъ". — „Ще го взема и като го върна, ще видишъ, какъвъ юнакъ ще бжде". Взема го той, прѣметналъ го на врата си и го понася. Овцата казва: „на добъръ часъ, синко, азъ вървамъ, че ти ще се върнешъ". Срѣща го човѣкъ и го пита: „Кждѣ"? — „Дадоха ми го даромъ, ще видя какво ще направя съ него". Е, какъ мислите, какъ ще го възпита? — Тѣй както сега, когато Св. Георги иде, нали? Тѣхнитъ кожи ще ги продадатъ на кожатаритъ и слѣдъ туй ще бждатъ на вашитъ гърбове, кожуси ще ги направите. Слѣдователно, тѣй ще върнете синоветъ на овцитъ. Това е върно не само по отношение на агнетата, а и по отношение на хората. И ние така развращаваме душитъ. Като вземемъ една душа, която е невинна като овца, слѣдъ врѣме я одираме и остава отъ нея само една кожа. Направете единъ опитъ. Кои сж днесъ тия християни — ако дойдеше Христосъ — готови да пожертвуватъ всичкото си имане за Христовото учение и да не мислятъ за утрѣ? Колко християни има, които да подарятъ всичко? Ще кажатъ: „ние не трѣбва да бждемъ глупави". Тогавя другъ въпросъ: вие, които сте толкова умни, колцина досега сте се осигурили? Колцина християни има, които биха пожертвували всичко — разумно да го пожертвуватъ, защото и въ жертвуването има щестлавие. Ако рече нѣкой да плати на българитъ единъ два милиарда, казва: „въ историята на вѣковетъ ще запишете името ми, вие може да се биеете, да вършите всички прѣстѣпления, но моето име да бжде записано въ книгитъ, че съмъ платилъ два милиарда за България". Такъво учение не проповѣдамъ. Азъ казвамъ така: азъ ще ви платя всичкитъ дългове, по-вече ще платя за васъ, но само съ едно условие: да изпѣдите абсолютно лѣжата изъ живота си, и въ до-

моветъ ви да царува миръ и любовъ, свобода и правда, мъже и жени да бждатъ радостни. Всичкитъ ви дългове ще платя, ето, обзалагамъ се съ българитъ, искамъ единъ опитъ да направя съ тѣхъ като народъ. И ако азъ не устоя на своята дума, да плюятъ отгоръ ми. Но искамъ и тѣ да устоятъ на думата си: въ българския домъ да нѣма сълзи, редъ и правда да има навсѣкждъ, никждъ да нѣма нещастия. За думата си да умратъ и да се жертвуватъ за ближния. Нека се съгласятъ българитъ, да видятъ дали туй учение е право или не. Ето Господъ иска да ви направи едно добро. Вие ще кажете: „сега ще си помислимъ, каква е тази философия, той говори символично, отвлѣчено, трѣбва да разберемъ точно, математически“. Дѣйствително има нѣща тайни, отвлѣчени, азъ противъ това нѣмамъ нищо. Но има нѣща, които не сж тайни, не сж отвлѣчени.

„Въ благочестие“. Сега, на всинца ни трѣбва благочестие. Не само на насъ, но и на цѣлия български народъ трѣбва благочестие, на неговитъ управници, на свещеницитъ, на майки, бащи, търговци и пр., отъ всички се иска благочестие. Като влѣзешъ въ единъ дюкянъ и ти кажатъ: това е вълненъ платъ, да знаешъ, че това е наистина вълненъ платъ. Отидешъ въ нѣкоя фурна и ти кажатъ: „този хлѣбъ е чистъ“, да знаешъ, че е чистъ. Като идешъ да искашъ пари на заемъ, да знаешъ, че нѣма да ти смъкнатъ кожата. Да не мязашъ на онзи българинъ отъ Провадия, който е взелъ жито на заемъ отъ единъ турчинъ и слѣдъ като плащалъ 8 години, ималъ да му плаща още 80 крини жито. При такива условия може ли единъ народъ да успѣва? Съврѣменнитъ европейски народи направиха войната и сега побѣденитъ трѣбва да плащалъ 80 крини жито и мислятъ, че този Господъ, който е на небето, ще имъ прости. Не, нѣма да имъ прости никога! Не изнасилвай ближния си. Сега нѣкои отъ васъ ще възразятъ: „но ние вече сме си уредили работитъ, и ако тоя свѣтъ се развали, ние ще ядемъ и приемъ“? Не, не, този свѣтъ отъ една страна ще се развали, а отъ друга, ще се прѣсъздаде. Тѣй подразбира оня, който създава нови форми, въ които новъ животъ ще се вложи, ще започне божественото. То ще започне тѣй, както рибата може да излѣзе отъ водата и да живѣе на суша, така и ние можемъ и при други условия да живѣемъ. Не е това невъз-

можно. Не е този единственият начинъ, единственият методъ, при който човѣшкиятъ животъ може да се развива. За съврѣменнитѣ хора има и други условия, при които могатъ да живѣятъ. Не трѣбва чрѣзъ своето въображение да си създаваме лъжливи понятия. И затова не съмъ азъ. Азъ съмъ за онзи чистъ опитъ: ела и вижъ. Ще те заведе при извора и ще пиешъ. Ще питамъ: какъ намирашъ този изворъ? Или ще те заведе при хлѣба, ще те нахраня, ще ти дамъ врѣме, день, два, три, и ще те питамъ: какъ го оцѣнявашъ? Ще ти дамъ книга, и като я прочетешъ, всичко самъ трѣбва да прѣцѣнишъ и своятъ умъ, твоего сърце да бжде въ съгласие, тѣй, както Богъ е вложилъ истината въ самия тебе. Ще ви туря при тия условия. И ако азъ се осмѣля да ви говоря лъжа, азъ ще излъжа Бога и Той ще ми каже: „не говоришъ истината“. На Бога ще говоришъ истината, защото въ сжщото врѣме, азъ като говоря, и вие като ме слушате, провѣрвайте. Азъ като говоря за истината, ще провѣрявамъ сърцата ви, какъ приемате тая истина. Сега вие ще кажете: защо единъ трѣбва да говори. Такъвъ е законътъ: единъ ще говори, а мнозина ще слушатъ. Туй не е противорѣчие. Мнозина сж хората, които работятъ. И вие ще вземете тази истина и ще я разработите. Отъ васъ се очаква великата работа въ свѣта. Вие въ дадения случай може да извършите повече отъ мене, при условията, при които живѣете. Туй сѣменце ще вземете да го посѣете. Сега вие заставате на една почва и казвате: „какво мога азъ да направя въ свѣта?“ — Много можете да направите. Много не седи въ записването името ви тукъ, на земята. Много не седи въ това: Онзи, който ви е пратилъ на земята, великата тази Любовь — Богъ — да е доволенъ: като посѣете доброто, той ще го възрасти. Слѣдъ като направите това, той ще ви каже: „много добрѣ постъпихте, радвамъ се, азъ ще го възрастя“. Щомъ посѣешъ сѣмето, Господъ ще каже: „азъ ще възрастя доброто, което сте посѣли“. Туй дърво, което посадите, е ваше и вие ще му вземете плода. Азъ нѣма да дойда да взема плода. И Павелъ казва: „азъ посадохъ, а Богъ е, който възрастя“.

И сега благочестието трѣбва да възрастне въ насъ, но не механически. И не да раздадемъ имането си, а най-първо трѣбва да се яви прѣдразположение у вси-

чки. Нѣкой казва: „азъ ще дамъ кжщата си.“ Но онзи влѣзе въ кжщи и не излиза. Вземешъ единъ кираджия и той казва: „азъ съмъ честенъ човѣкъ, ще си плащамъ наема“. Трѣбва да вѣрвашъ на думата му, но влѣзе и не плаща — значи, не е честенъ, и послѣ се карашъ. И Господарѣтъ казва: „азъ съмъ честенъ човѣкъ“, но постоянно увеличава наема. Този господарь иска половината отъ заплатата на наемателя си за наемъ. Но питамъ: ако получава 400 лв., тогава съ 200 лв. този човѣкъ може ли да живѣе? — Не може. И хората търсятъ други ресурси. Отъ кждѣ ще ги взематъ? — Отъ кожата на овцитѣ. Горитѣ може да изчезнатъ, животнитѣ може да намалятъ, отъ кждѣ ще дойдатъ тѣзи ресурси? И въ съврѣмения животъ ние трѣбва да бждемъ разумни, да ядемъ толкова, колкото ни е дадено. Ние ядемъ повече, отколкото ни трѣбва. Ние правимъ по-голѣми кжщи, отколкото ни трѣбватъ. На всѣки човѣкъ трѣбва само една хубава стая, изложена на слънце, а нѣкои хора иматъ по четири-петъ стаи, когато други пѣкъ нѣматъ нито една. Ако дойдемъ да разгледаме нашия вжтрѣшенъ животъ, сжщата аномалия сжществува навсѣкждѣ и все отъ тия лѣжливи учения. Чете нѣкой българинъ библията и ще каже: „всичко това не е вѣрно.“ Най-послѣ, ти трѣбва да обосновеешъ живота си върху туй, което е вѣрно. Но кое е вѣрно? — Единственото вѣрно въ свѣта е разумната любовъ. Не тази, сегашната, която кара хората да плачатъ, това не е любовъ. Любовта е онази, която създава, която възраства. Въ Писанието за Господа се казва, че е благоутробенъ, милостивъ и дълготърпѣливъ. И когато ние разрушаваме тѣзи форми постоянно въ свѣта, тѣзи малкитѣ сжщества плачатъ. Той постоянно твори. Защо? Защото ние постоянно разваляме. Богъ е принуденъ да твори, да имъ създава нови форми, праща ги при други условия. Дойде едно агне, ние го убиемъ, дойде втори пжтъ, трети и четвърти пжтъ и пр., а ние постоянно произвеждаме все нови страдания. И тогава чакаме отъ небето единъ денъ да бждемъ щастливи. Небето трѣбва да започне тукъ, отъ земята, отъ сегашния животъ. И всички вие, които ме слушате, не само вие, но и цѣлиятъ български народъ, нѣма човѣкъ, който да не разбира любовта, всѣки я разбира. Какъ нѣма да я разбере човѣкъ? Не се иска дълго врѣме, да ме познаете, честенъ ли

съмъ или не. Единъ день е достатъченъ. Два, три или седемъ деня, като живѣете при мене, може да ме познаете честенъ човѣкъ ли съмъ или не. Ако живѣемъ въ една стая, ако за една седмица на този приятель, който влезе въ стаята ми, азъ му донеса вода и му поливамъ, направя му леглото — азъ съмъ добриятъ човѣкъ. Ако той ми направи леглото и ми полѣе — той е добриятъ човѣкъ. Споредъ мене, който работи, той е добриятъ. Христосъ не е дошълъ да почива, а да работи, да послужи. И всѣки човѣкъ, който работи и служи на ближния си, е добъръ. Туй е моето правило. Не работишъ ли за другитъ, не си добъръ човѣкъ. Ако азъ всѣки день мисля за себе си, какъ да подобра своето положение, не съмъ добъръ човѣкъ. Но ако азъ седна прѣзъ деня и мисля за страдащитъ, постоянно мисля, какъ да прѣмахна страданията — може да не направя нищо — но въ мислитъ си, че искамъ да помогна, вжтрѣшно азъ съмъ добъръ човѣкъ. Ако и вие дѣйствувате по сщия начинъ, добри хора сте. Добриятъ трѣбва да запази само вжтрѣшното условие. Туй ни най-малко нѣма да ми прѣпятствува да ора на нивата съ воловетъ, и при това пакъ да мисля, по кой начинъ да помогна на ближния.

При всички условия трѣбва да сме заняти съ една важна идея: да помогнемъ на ближнитъ си. Казвате: „азъ съмъ благочестивъ“. Азъ може да имамъ най-доброто условие: да бжда свещеникъ или нѣкой владика и да мисля, че вѣстниците ще пишатъ за мене, че бесѣдата ми е била отлична и да ме похвалятъ — който и да е този човѣкъ, споредъ менъ, е лошъ човѣкъ, щомъ чака вѣстниците да кажатъ, че бесѣдата е била добра. Тогава тежко и горко на този народъ. Не, сърцата и умоветъ на хората трѣбва да кажатъ, че този владика е добъръ. Сега туй ще го приложимъ: ние не осждаме владицитъ, защото всѣки човѣкъ на мѣстото имъ би се изложилъ на голѣмо изкушение — благодарение, че Господъ не ви е направилъ владици, когато дойдатъ да ви кажатъ: „владико свети“. Святъ въ свѣта е само единъ Богъ. И ако човѣкъ не мисли така въ душата си, заблуждава се. Святъ съмъ до тогава, до когато Богъ живѣе въ мене, т.е. докато тази любовъ живѣе въ мене. Докато се жертвувамъ за ближния и мисля за другитъ, азъ съмъ святъ човѣкъ. Прѣстане ли човѣкъ да мисли

за другитѣ, а мисли за себе си, той е потъмнялъ. Тѣй виждатѣ на небето. „Живѣйте въ святостъ и благочестие“. И въ туй отношение ние трѣбва да се окуражаваме. Азъ похвалявамъ нѣкой комунистъ, когато кажатъ: „той не е върващъ, но върши добро“. И свещеникъ да е, но щомъ мисли за брата си и върши добро, азъ го похвалявамъ. Този човѣкъ, макаръ и комунистъ, безъ Бога мисли за ближния си, и азъ го похвалявамъ. Ако той безъ Бога прави добро, а другъ съ Бога не прави добро, кой стои по-горѣ? – Първиятъ има Господа въ душата си, а вториятъ има Господа отвънъ. Всички ония хора, които се жертвуватъ за своитѣ ближни, които и да сж, каквито и да сж, тѣ сж благо на единъ народъ, а всички, които не се жертвуватъ, тѣ не съставляватъ това благо. И за да люби нѣкой човѣкъ себе си, той трѣбва да люби ближния си, понеже тѣзи три закона са свързани: любовъ къмъ Бога, любовъ къмъ душата си и любовъ къмъ ближния. Тѣ сж единъ законъ, който се проявява. Който люби Бога, това показва, че той е въ чисто божествения свѣтъ, а който люби душата си – това значи, че не трѣбва да я изнасилвамъ – той живѣе въ духовния свѣтъ, и най-сетнѣ, който люби ближния си, това е външната страна, физическия свѣтъ. Тѣ сж три велики закона: ближния, моята душа и Бога – това е свѣта троица. И отъ това гледище, когато видя този братъ, ще го цѣлуна. Въ бждеще праведнитѣ трѣбва да цѣлуватъ грѣшнитѣ, а не грѣшнитѣ праведнитѣ. Защото праведниятъ, като цѣлува грѣшния, ще внесе своитѣ вибрации, потици и желанія, и грѣшниятъ ще се повдигне. И въ природата е така. Слънцето е, което иде отгорѣ и постоянно ни цѣлува, а не чака ние да го цѣлуваме. Слѣдователно, божественото е, което постоянно дѣйствува въ насъ. И често нѣкой пита: „дали Господъ ме люби“. Ако нѣкой човѣкъ би ви казалъ, че Богъ не ви люби, той говори една, квадратна лъжа. Единственото сщество, което ви люби, то е Богъ. И когато страдате и когато се радвате, Той е сщиятъ. Когато вие страдате, Той казва: „съжالياвамъ, вие не сте постъпили по моя законъ, изправете поведението си“. И като го изправете, вие почувствувате радостъ и Господъ казва: „и азъ се радвамъ, че ме послушахте“. И въ страдание и въ радостъ Богъ е, който ви говори. Туй

е една отъ великитѣ истини. И когато казвамъ: радвайте се и въ страданието и въ радостъта, то е затуй, защото Господъ ви говори. Въ страданието вие Господа не разбирате, а въ радостъта го разбирате, но и въ единия случай и въ другия Богъ е, който ви говори вътрѣ, въ вашитѣ сърца. И единственото сжщество, което може да ви направи културни и разумни, да развие умоветѣ ви, е Той. Туй сжщество, като възприемемъ въ себе си, ще възвиши умоветѣ и сърцата ни. Въ този живъ Господъ ние трѣбва да върваме, да го възприемемъ въ насъ всинца ни. Той е, който работи въ сърцето на всѣкиго. Дойдатъ нѣкои и ме питатъ: „има ли Господъ въ свѣта“? Казвамъ „има, има Господъ, братко, Той е въ тебе“.—„Азъ до сега не съмъ Го видѣлъ, досега все страдания съмъ ималъ“. Радвамъ се на твоитѣ страдания, защото Господъ е въ тебъ. Ти, като страдашъ, Господъ е въ тебе, значи, не те е оставилъ, обича те. Тѣй и Писанието казва: „когото Господъ обича, на него дава страдания“, значи, учи го. И тогава въ насъ се явяватъ тия, старитѣ възгледи, че трѣбва да се отдалечимъ отъ свѣта, но отъ кой свѣтъ? — Отъ свѣта на лъжитѣ, на неправдата, на нечистосърдечието, отъ всичко, което ни спѣва, отъ него трѣбва да се отдалечимъ. И този свѣтъ, за примѣръ, въ който вие се радвате, може би слѣдъ хиляда години, като се върнете пакъ на земята, само ще има нѣкакви останки отъ него, както въ музеитѣ отъ нѣкое прѣдпотопно сжщество. И черепитѣ на сегашнитѣ хора, азъ съмъ казалъ на ученитѣ, ще бждатъ въ музеитѣ. Отъ тия типове, които ще изслѣдвате, ще отличаваме новитѣ типове. И ще питате: защо единитѣ трѣбва да живѣятъ по единъ начинъ, а другитѣ по други? Азъ ще обясня защо: ако на единъ виденъ цигуларъ дадете една пропукана цигулка, какво може да изкара? — Нищо. На този цигуларъ се иска инструментъ съобразно неговия гений, а и на другия, ако му я дадете, не ще изкара нищо. Тѣй че дайте на способния човѣкъ единъ отличенъ инструментъ, а онази пѣкъ, пропуканата, дайте на онзи, невѣжия, да се упражнява. Сега, и въ бждеще всички лоши инструменти ще се дадатъ на тѣзи, които не сж се научили да свирятъ.

И тѣй, Петъръ казва: "понеже всичко това ще се стопи, какви трѣбва да бждете въ свята обхода и въ

благочестие". Бждещата култура, която иде сега, е само на благочестие. Говоря на вашия езикъ: трѣбва да имате умъ, изпълненъ съ свѣтлина, гѣвкавъ, пластиченъ и схватливъ умъ, който изведнажъ да схваща истината. Да имате едно сърце тѣй чисто, че всѣки въ това сърце да може да се огледа. Да имате една душа, обсебена съ истината, въ която абсолютно никаква лъжа да не съществува. И когато тази истина дойде въ нашитѣ души, нѣма да има връзване, нѣма да ви казватъ: „ти ми обѣща, трѣбва да го направишъ". Азъ ще кажа: братко, ако обичашъ, ако твоята Любовь, въ която живѣешъ, ти позволява, каквото искашъ да направишъ, направи го. Туй ще бжде законътъ. И азъ, каквото моята любовь ми казва, ще го направя. Нѣма да казвамъ: "ти си длъженъ, обѣща ми, срамота е". Но въ името на любовта ще става. Ще имаме единъ свѣтъ отличенъ и нашитѣ лица ще бждатъ свѣтли и красиви. Мжжътъ нѣма да дойде да каже на проповѣдника: "посплаши малко жена ми, проповѣдвай ѝ една такъва бесѣда". Дойде жената и казва: „проповѣдвай на мжжа ми, защото е малко грубъ". Сега мжжетъ учатъ проповѣдника какъ да проповѣдва на женитѣ и женитѣ — какъ да проповѣдва на мжжетъ. Послѣ бащата дойде и казва: „проповѣдвай на сина ми, посплаши го". Дойде майката и тя учи какъ да се проповѣдва на дѣщерята. Господарътъ дойде и казва: „посплаши моя слуга, трѣбва да се подчинява на господаря си". Дойде слугата: „посплаши моя господарь". И тѣй, проповѣдникътъ има толкозъ съвѣтници и той, горкия, като седне, почеше се: какво ми каза онази жена? — И почне да плаши мжжетъ. Дойде тя и благодари. Но дойде мжжътъ и казва: „ти на тия жени знаешъ ли какво направи, кждѣ отиде?" Вториятъ пжтъ той проповѣдва за мжжетъ. Дойде бащата и той учи. Проповѣдникътъ пакъ се почеса, мисли какъ да сплаши сина. Не съ такива сплашвания, ами трѣбва да се проповѣдва искрено, честно и откровено, на сина да каже: „баща ти на тебе е далъ живота, той те обича и ти трѣбва да го обичашъ. Благородно е да бждешъ синъ". Дѣщерята какво ще я плаша. На дѣщерята ще кажа: „отлично нѣщо е дѣщерята, да обича майка си, майка ти ти е дала животъ. Нѣма по-благородно отъ това да обичашъ майка си съ всичкото си сърце". На майката пжкъ ще кажа: „ти, която си ѝ дала живо-

тъ, нѣма по-благородно нѣщо отъ това да обичашъ дъщеря си! Не я ограничавай, не я туряй въ своята пещъ". Но оставете дъщерята, тя да си избере своя пжтъ, какъвто тя иска, оставете и вашия благороденъ синъ и вашата благородна дъщеря, въ които умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, оставете да вървятъ както Богъ ги ржководи. Оставете мжжътъ и жената, но кой мжжъ? — На който умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто; коя жена? — На която умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто. Туй е то, което азъ говоря на хората. Нѣкой казва: „Учителътъ тѣй казва“. Какво съмъ казалъ азъ? — Азъ съмъ казалъ: мжжа, на който умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, жена му трѣбва да го обича и всичко да върши за него, да го държи като писано яйце. Азъ казвамъ: онази жена, на която умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, мжжътъ да я държи като писано яйце, като цвѣте, да трепери надъ нея. Азъ казвамъ: онзи синъ, на когото умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, баща му да го държи като писано яйце, той е неговото бждеще. Азъ казвамъ: дъщерята, на която умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, въ правата смисълъ, майка ѝ да я пази като писано яйце. Азъ казвамъ: онзи слуга, на който умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, господарътъ да го пази като писано яйце. Той е единъ отличенъ слуга. И обратно: онзи господарь, на който умътъ е на мѣсто, сърцето е на мѣсто, душата е на мѣсто, слугата да го пази като писано яйце. Туй е то, което азъ говоря на хората: господарътъ да обича слугата си като себе си, мжжътъ да обича жена си като себе си, жената да обича мжжа си като себе си, бащата да обича сина си като себе си, всички да се обичатъ тѣй както себе си и да приложатъ този великъ законъ вжтрѣ въ свѣта, да дѣйствува. Изведнажъ може да не дойде, но да туримъ този принципъ, това е благочестието. И този день, който иде, да ни намѣри Господь, че сме приготвени.

Той иде, господниятъ день. И ако дойде Божия день и ние сме приготвени, ще видимъ туй лице на Господа усмихнато и Той ще каже: "елате вие, благословени отъ Отца, които повѣрвахте, и наслѣдете новото

небе и новата земя, живѣйте въ миръ и радостъ! Живѣйте и се радвайте на всичкитѣ блага, защото старото прѣмина и въ новото съ пѣсни да служите на истината". А вие ще ми зададете въпроса: „сега, ти говоришъ за новото небе и новата земя, но сега какво трѣбва да правимъ?" „Сега" — това е едно уравнение, което вие ще разрѣшите. „Сега", какво значи „сега"? — Ако вие възприемете този законъ, сегашното мигновено може да се измѣни. Какъ ще се измѣни? — Нѣкой падналъ въ летаргически сънъ или го хипнотизирали, дойдатъ, плѣскатъ го, но не става, не може да се събуди. Дойде онзи, който разбира закона и почне обратни паси на хипнотизма, потегли ржката по извѣстни правила, той изведнажъ стане, повърне се съзнанието. Щомъ приемете любовта, Господъ ще почне отгорѣ да тегли ржката си и послѣ като вдигне и свали двѣтѣ си ржцѣ, ще каже: „стани и излѣзъ навънъ и живѣй въ великия свѣтъ на свободата, който съмъ създалъ и не мисли вече за старото". И ако вие повѣрвате въ тази Любовь, днесъ, въ васъ ще стане едно велико промѣнение: то е вжтрѣшенъ законъ. А вие, рѣшите да живѣете въ любовта, но има нѣщо което ви спѣва. Казвате: „отлично учение, азъ ще живѣя за Господа". Но като приближите къмъ кжшата си, слушате, дѣцата плачатъ, мжжътъ малко разгнѣвенъ, усъмните се: „то не му е дошло врѣмето". Влѣзъ вжтрѣ и кажи на мжжа си: „въ името на любовта" — прѣгърни го, цѣлуни го. Той почне да се смущава, но вие още веднажъ го прѣгърнете и му кажете: „ела, азъ ти нося нѣщо много хубаво". — „Какво?" Той е жаденъ или гладенъ и вие щомъ го напойте и нагостите, той ще каже: „тѣй, разбирамъ сега Царството Божие". Съмнѣнието: „може ли туй", то е, което ви спѣва. Единъ приятелъ ми казва: много хубаво учение, и когато го слушамъ, като че ли съмъ хипнотизиранъ, но като влѣза въ свѣта, казвамъ: „може ли туй да се приложи, ние сме остарѣли, то е за младитѣ". А младитѣ казватъ: „ние като станемъ стари, тогава ще го приложимъ". Не, не, речено, казано и свършено: приложете закона. Той работи.

„Въ благочестие", а благочестието произтича отъ този великъ законъ на любовта. Абсолютно никога не се съмнѣвайте въ божественото, което е въ васъ, имайте вѣра въ вашия умъ, който е на мѣсто, въ вашето

сърце, което е на мѣсто, въ вашата душа, която е на мѣсто, и не чакайте спасението си отъ никждѣ, а отъ самитѣ васъ, отъ себе си. А вие казвате: „азъ за другитѣ не се грижа“. То е едно схващане, но у всички хора едно е началото. Като казвамъ това, азъ разбирамъ, че всѣки човѣкъ може да мисли като другитѣ. Когато чуя моя братъ да каже тѣй, радвамъ се, че той може да мисли като менъ. Можемъ всички да живѣемъ по закона на великата, божествена любовъ, да туримъ редъ и порядъкъ и да възстановимъ божествената хармония. И въ бждеще остава да бждемъ свободни, да не ограничаваме никого. Свѣтътъ може да се ограничи, ако почнемъ да учимъ хората какво трѣбва да правятъ, т.е. ако азъ дойда да ви уча, когато страдате, какъ да се молите, да колѣничите или не.

Вие знаете какъ да търсите Господа. Отъ васъ се изисква да нѣмате никакво съмнѣние. Благочестие — това трѣбва на всинца ви.

Бесѣда, държана на 30.IV.1922 год.
въ гр. София ул. Гурко Турнѣ Ферайнѣ
10 часа сутриньта

Символически и окултни правила и мѣрки.

10 Школна лекция на общия окултенъ класъ
2.V.922 г. вторникъ 7 полов. — 9 ч.в.
ст. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
8.20 часа вечерьта

Тайна молитва.

Символически, окултни правила и мѣрки.

Туй, което ще кажа, е само една дефиниция. Не пишете! Азъ ще пристѣпя направо къмъ прѣдмѣта. То е само една бѣлѣжка. Ние напускаме обикновеното разбиране на живота! Разбирате ли? Като влѣзешъ въ една лодка, нѣма да се разхождашъ вжтрѣ, а като излѣзешъ навънъ, тогава има другъ начинъ. Като влѣзете въ Божествениятъ свѣтъ, вие ще оставите вашитѣ начини за ходене по земята. Земниятъ моралъ въ небето е безморалие, а земното право на небето е безправие. И вси-

чката наша правда на земята като се събере, тя даже не може да направи една добродѣтель на единъ ангелъ. Ние трѣбва да бждемъ хора смирени, да знаемъ, че не сме добродѣтелни. Отъ сега нататъкъ ще бждемъ добродѣтелни. Добродѣтелята е нѣщо, което ще се създаде по закона на Любовъта. А по този законъ не сме живѣли още; разумно, казвамъ. Нѣкой ще възрази: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога“. Окултната наука не го отрича, но да знаешъ свръхсъзнателно, че си едно съ Бога, и да разсждавашъ както Той разсждава, и да мислишъ тѣй, както Той мисли. Колкото небето е далечъ отъ земята, толкова Богъ е далечъ отъ насъ. А колко е далечъ небето отъ земята?

И тѣй, заглавието бѣше: „Символически и окултни правила и мѣрки“. Дисонанси и съгласие /съзвучие/. Ще употрѣбимъ една чужда дума. Значи, едно съзвучие можемъ да го прѣвърнемъ на единъ дисонансъ. Ето какъ: вие сте човѣкъ интеллигентенъ, съ умъ, сърдце и воля. Явява се прѣдъ васъ цигуларъ и започва да свири и вамъ ви е приятно да слушате неговата музика. Казвате: „Отлично свири“. И тогава този цигуларъ има вѣра въ васъ: вие сте публиката и той разчита вече на вашата дума. Казва: „азъ като свирия, той оцѣнява моята музика, моята музика е нѣщо!“ Не се минава 1/2 часъ, идва другъ цигуларъ, който свири по-хубаво отъ първия, и започва и той да свири. Вие почвате да давате похвали на втория, и тогава въ първия цигуларъ се явява дисонансъ. Защо? Вие ще погледнете на него съ недовѣрие. Но нещастieto не се спира тамъ. Трети цигуларъ иде, който свири по-хубаво отъ първия и втория, ти похвалявашъ третиятъ, и тогава двамата се начумерятъ. Но не се спира злото тамъ. Дойде четвърти, той свири още по-хубаво, тримата се начумерятъ, не ги оцѣняватъ. Дойде пети, шести, седми, осми, девети, десети. Ще се спра на десетия. Всичкитѣ деветъ сѣдатъ като попарени кокошки, а този единиятъ казва: „да знаете, азъ съмъ, който свирия“. Добрѣ. Обратниятъ процесъ: заминава десетиятъ, остава деветиятъ на мѣстото му. Той казва: „вие осемтѣхъ да знаете, че азъ ви надминавамъ“. Заминава деветиятъ, остава осмиятъ: заминава осмиятъ, остава седмиятъ, заминава седмиятъ, остава шестия и т.н. Заминава вториятъ, остава първиятъ. Той като остане, каже ви: „разбира-

ме се сега". Тъй, този законъ постоянно дѣйствува въ васъ, тукъ - въ събранията. Туй можемъ да го провъряваме.

Слѣдователно, какво трѣбва да прави първиятъ? Като дойде вториятъ, който свири по-хубаво, той трѣбва да проучи неговитѣ методи, нѣма да изгуби, а ще има единъ плюсъ. Като дойде третиятъ, първиятъ и вториятъ ще се учатъ отъ третиятъ, нищо нѣма да изгубятъ. Докато дойде десетиятъ, да усвоимъ тѣхнитѣ методи, нѣма какво да се сърдимъ. Сега тия правила, този законъ, може да приложите въ всички религиозни общества. Навсѣкждѣ законътъ работи. И казватъ нѣкои: „въ нашата църква не проповѣдватъ"? То е сщиятъ законъ. „Ние не свиримъ ли като първия?" Като I-ятъ свирите, но като втория не. Като втория свирите, но като третиятъ не. Като четвъртия? Ама като петия? Като петия свирите, но като шестия не, и т.н. докато дойдемъ до туй, което е съвършено - 10-ятъ. Спрѣхме се тамъ, туй го вземаме като законъ на съвършенство. Върху този законъ вие ще работите. Нѣма да обяснявамъ повече!

Вториятъ символъ: вие сте младъ момъкъ, на 21 година, снаженъ, мускулестъ. Явява се първиятъ господарь, той е по-силенъ отъ васъ, казва: „Ти ще ми слугувашъ, ще орешъ на нивата". А ти кажешъ: „Нѣма какво да се прави, ще се слугува на този господарь". Но дойде втори господарь, по-силенъ отъ първия, каже: „ще напуснешъ тази нива, на моята нива ще дойдешъ". - Нѣма какво да се прави, ще идешъ при втория. Но не се спира, дойде третиятъ господарь и почнатъ тия господари да се нанизватъ до 10, и ти казвашъ: „Нѣма какво да се прави, ще се слугува". И обратниятъ процесъ, ще го повърнемъ. Този послѣдниятъ примѣръ се отнася чисто до физическиятъ свѣтъ, а първиятъ примѣръ се отнася до астралния свѣтъ, понеже засѣга и нашитѣ чувства. Той засѣга и умствениятъ свѣтъ, но засега това ще оставимъ.

Третиятъ примѣръ, който засѣга ангелския свѣтъ. Явява се човѣкъ краснорѣчивъ, който говори, но приказва само по една дума, но думата му е толкова силна, че той може да възкреси единъ мъртъвъ. Но само една дума може да каже. 10 души сж мъртви. Дойде първиятъ цигуларь, каже думата и първиятъ възкрѣсне,

но другитѣ не се помръдватѣ. Дойде вториятъ, и той изкаже думата – вториятъ мъртъвъ възкрѣсне. Дойде третиятъ, изкаже своята дума – третиятъ възкрѣсне – и всичкитѣ 10 души като изкажатѣ своитѣ думи, 10 души мъртви възкрѣсватѣ. Питамъ: кой кого прѣвъзхожда? Тукъ имате законъ само на хармония и съгласие. Казаната дума е добра само тогава, когато може да възкрѣси единъ мъртавъ човѣкъ. Сега, този законъ, ето кждѣ се прилага. Умрѣлъ човѣкъ ние вземаме въ духовно отношение. Нѣкой човѣкъ е тѣй тѣженъ, тѣй скърбенъ, не му се живѣе, той е намислилъ да пристѣпи божественитѣ законъ и да хване крива посока, вие дойдете и кажетѣ само една дума и той оживѣе. Вие сте извършили вашата длѣжностъ, другитѣ, колкото мъртви и да има, не се стрѣмете да ги възкресите, то е вече щестлавие. Другитѣ души оставете. Защото въ всѣка окултна школа ще учите, за всѣкиго отъ насъ работата е точно опрѣдѣлена. Въ чужда работа нѣма какво да се мѣсимъ. Ние ще гледаме своята работа. Ако си прѣвъ, първъ ще възкрѣснешъ; ако си вторъ, вторъ ще възкрѣснешъ; ако си трети, четвърти, петъ и т.н. и като свършишъ работата по този начинъ, ще обърнешъ сърдцето си къмъ Бога, и съ Любовь ще изкажешъ своята благодарностъ къмъ него, че си можалъ да кажешъ една дума на мѣсто. Като възкрѣсишъ този братъ, не ти трѣбва по-добра реклама отъ него, тя е достатѣчна за тѣбе. Той като обиколи цѣлиятъ свѣтъ, ще каже. Ако живѣе 40 години, той е една реклама. Ще каже: „Едно врѣме бѣхъ мъртавъ, но дойде единъ човѣкъ, една дума каза, и азъ оживѣхъ“. Другитѣ като дойдатъ, ще питатъ, какъ стана. – „Една дума каза, само една, особенъ човѣкъ е“. И хората ще почнатъ да мислятъ, че той е могълъ и други да възкреси. Той ще обиколи цѣлиятъ свѣтъ и ще разправя за туй, т.е. свѣтътъ ще мисли, че ти си великъ човѣкъ. Да, великъ човѣкъ! Казва псалмопѣвецътъ: „Словото Божие нѣма да се върне, при Бога отъ да не принесе своя плодъ“. Всѣко слово трѣбва да принесе своя плодъ. Едно сѣме – единъ плодъ.

Слѣдователно, имате три примѣра сега, символически. Първиятъ – момѣкътъ, който слугува на господаритѣ и обратниятъ пѣтъ. Имате цигулара, имате и 10 души, които казватъ само по една дума. И азъ желая, като ученици на тази школа, да казвате само по една

дума. Ама като ви срѣщна, да кажете: „Азъ мъртвъвъ бѣхъ, знаешъ ли, и еди-кой си каза една дума и азъ възкрѣснахъ“. А сега, желанието на всички ученици въ окултната школа, е да изядатъ всичкия каймакъ, тѣ, а за другитѣ да остане само айряка. Като идешъ, ще вземешъ само една лжжица каймакъ, другитѣ като дойдатъ, и тѣ да си взематъ. Отъ този каймакъ всѣки има право да си хапне. Всѣки, който изяде каймака на това Божествено питие, неговата дума не е мощна. Слѣдователно, едно дѣло направено, то е да внесе животъ. Тия тритѣ правила може да ги употрѣбавате и съ третиятъ примѣръ вие ще хармонизирате двата пжрви. Вториятъ ражда всички съревнования. Ще ви дамъ една тема за да ги развиете. Тритѣ теми: за младия момъкъ, за цигуларя и за човѣка, който говори само по една дума. Три теми за три седмици. Отъ тѣхъ ще имате въ школата да развиете по една тема, кратко, да ги уподобите на нѣщо, да видимъ какво уподобление ще дадете. Сега може да не пишете нищо, но като помислите върху тия три прѣдмета, все таки тѣ ще оставятъ въ ума ви, най-малко една свѣтлинка. А моята цѣлъ не е толкова да напишете нѣщо на книга, колкото да остане въ сърдцето, въ ума и въ волята ви. Това е. А щомъ остане, то на книга може всѣкога да се реализира. Веднажъ ще кажешъ, два пжти и най-послѣ все ще напишешъ нѣщо. /Прочете братъ Толевъ и други домашнитѣ работи – по едно изрѣчение. Петъ минути една малка почивка/

Само ако нѣкой отъ тия правила бихтѣ ги приложили, отлични резултати щѣхте да имате. Сега ще ви дамъ едно упражнение, то ще бжде слѣдното: всичкитѣ тия 160 правила, които прочетохте тази вечеръ, ще си ги прѣпишетѣ и сутринъ ще изтегляте едно правило, на обѣдъ второ и вечеръ, прѣди да си лѣгнете, трето. Ще дойдете единъ день тукъ, ще сѣднете, единъ ще диктува, другитѣ ще пишатъ. Всички ще пишете. И знаете ли кога? Въ недѣля ще дойдете, нѣма да отлагате. Въ 3 часа ще почнете и ще пишете до 4, 5, 6, 7, може до 8 часа. Ако се уморите, можемъ да направимъ едно изключение – и слѣдующата недѣля. Само всичко ще става по любовь. Едно малко набръчкване на вѣждитѣ ще развали всичкия ефектъ. – Всѣки самъ ще пише. Абсолют-

но, което вие приложите, то ще ви ползува. Ще видите какъ работи духътъ.

Сега ние ще дадемъ пакъ едно упражнение, дѣто изрѣченіята да бждатъ само отъ едно прѣдложение. То е единъ опитъ. Вие като ги прѣкарате работитѣ прѣзъ вашия умъ, всѣки единъ ще ги корегира и задръжте само есенцията. Въ тази школа ще учите онова изречение на Соломона: има врѣме за всѣко нѣщо. И въ божествената школа се показва врѣмето за всички нѣща, които трѣбва да извършите: трѣбва да знаемъ кога да ги вършимъ. Всѣко нѣщо си има своето врѣме.

Сега да имаме една тайна молитва!

Ще се пазите въ школата всѣкога да не нарушавате хармонията. Ще се пазите, защото всѣки единъ отъ васъ може да излѣзе изъ течението врѣменно. Всѣка една мисль, всѣко едно желание, въ даденъ случай, може да ви измѣсти изъ релситѣ. И когато сте прѣдъ лицето на Господа – прѣдъ лицето му всѣкога не сме – когато сте прѣдъ лицето на Господа, трѣбва да внимавате да е съсрѣдоточенъ умътъ ви, сърдцето ви, и волята, нищо друго да не виждате. Тѣзи нѣща сж важни заради васъ. По този начинъ ще придобиете една вжтрѣшна опитностъ, която може да ви бжде една отъ найсилнитѣ доказателства. Азъ искамъ, като дойде Божиятъ Духъ, той ще произведе ония резултати, които сж ни необходими. Той знае кое е необходимо при сегашнитѣ условия, отъ какво се нуждаете. Всѣки се нуждае само отъ едно нѣщо, отъ едно. Тия нѣща не сж много. И когато този Духъ дойде, той ще внесе туй едното и вие ще оживѣете.

Сега да се разберемъ: въ недѣля въ три часа, по любовь може ли да го направите? Да не мислите по заповѣдь. Ако мислите, че е по заповѣдь, тогава не идвайте. Защото, ако не можете да работите по закона на любовьта, тогава ще влѣземъ по стария законъ.

Красивото въ живота .

I-ва година 10-та школна лекция
на I-ви специаленъ окултенъ класъ
3.V.1922 г. Срѣда 7-8 часа вечерьта
София ул. Царь Шишманъ сестра Маркова

X Лекция

Тайна молитва

Красотата може ли да я чувствувате? Не. За сега вие само я виждате. Седѣли ли сте вие прѣдъ огледалото да направите лицето си красиво? Сега, ако бихъ ви казалъ да нарисувате едно красиво лице, какъ щѣхте да го нарисувате? Кое е красивото лице? Нѣкои личности, като ги гледате въ една поза на мълчание сж красиви, но щомъ се засмѣятъ, тази красота изчезне, и обратно, нѣкои щомъ мълчатъ съ грозни, а щомъ се засмѣятъ, ставатъ красиви. Какъ ще обясните това? Лицата имъ ставатъ красиви. За примѣръ, на едно валчесто лице, ако турите малки очи и, ако тия очи сж близо до носа, ще има ли красота? – Не. Ако сж далечъ турени отъ носа? Добрѣ. Ако на едно лице турите голѣми уши, валчесто лице, а на друго – много малки уши, какви лица ще имате? Красиви ли? – Не. Е, какви трѣбва да бждатъ тогава ушитѣ? Сега вие имате понятие, но трѣбва да почнете да мислите. Вие имате вжтрѣ единъ мащабъ, съ който гледате на свѣта. Туй, което сте правили, не какво сж казали нѣкои автори, но отъ ваше гледище какъ е правото. Не какво е казалъ нѣкой авторъ, то може да ви служи за едно пояснение, допълнение на онова, което вие мислите въ даденъ случай. Сега за примѣръ, често вие може да бждете красиви и при това, ако ви попитатъ въ какво трѣбва да седи вашата красота, ще кажете както знаете. Може да разискваме втори пжтъ върху красотата.

Красиво лице е туй, което прѣзъ всичкитѣ видоизмѣнения не губи основнитѣ си черти. Всѣкога тѣзи основни черти на лицето, каквото положение и да взема то, дали е сериозно, или както и да се изпѣватъ мускулитѣ, тия основни черти ако се спазватъ, туй лице е красиво. Малкитѣ очи близо при носа сж признакъ на малка впечатлителностъ. Слѣдователно, душата не е така отзивчива. Много голѣмитѣ очи сж признакъ на лакомство, чрѣзмѣрна чувствителностъ. А отъ мал-

китѣ очи е произлѣзло скжперничеството. Т.е. хора съ голѣми очи сж богати, разсипватѣ, а съ малки очи – тѣ сж бѣдни. То сж само общи понятия.

Вѣ едно красиво лице, трѣбва всѣка една частѣ да е съразмѣрна. Челото трѣбва да съставя $1/3$ частѣ отѣ цѣлото лице, и носѣтъ $1/3$ частѣ и брадата $1/3$ частѣ. И лицето трѣбва да бжде малко заострено, крушеобразно, не съвършено обло. Тази облевина, дѣто се показва, че лицето е обло, то е защото нѣкога се натрупватѣ мазнини долу при брадата. Но красотата е създала много злини вѣ свѣта. Тѣй е. Т.е. видимата красота е създала много злини. Сега хората се стремятъ да бждатѣ красиви вжншно, а не вжтрѣшно. За примѣръ, лицето трѣбва да бжде не само красиво, но трѣбва да бжде пластично, да има дѣлбочина. Има лица, които изразяватѣ топлота, чувствителностѣ, а има лица, които сж красиви и означаватѣ богата чувствителностѣ, благородство. Послѣ вѣ едно красиво лице трѣбва да прѣобладаватѣ кривитѣ линии. Щомѣ прѣобладаватѣ правитѣ линии, лицето не е красиво. Правитѣ линии сж признакѣ на присжтствие на елѣктричество; кривитѣ линии сж признакѣ на присжтствие на магнетизъмѣ. Слѣдователно, вѣ нѣкои лица прѣобладаватѣ правитѣ линии, вѣ нѣкои – кривитѣ. Нѣкои хора иматѣ красиви чела, но лицето имѣ не е красиво. На нѣкои брадата не е красива; на нѣкои ушитѣ не сж красиви. На нѣкои носѣтъ е сплѣсканѣ долу. То има редѣ мѣрки вѣ природата, математически мѣрки си има тя; ще се измѣрятѣ основнитѣ черти, тѣ сж чисто математически, геометрически сж. За примѣръ, ако се стремите къмѣ благородство, къмѣ чистота, къмѣ нѣжностѣ, очитѣ ви ще придобиятъ нѣщо, ще станатѣ прозрачни, меки. Ако почне да прѣобладава грубиятъ елементѣ на личнитѣ чувства, гордостѣта, очитѣ пакѣ ще бждатѣ ясни, но ще бждатѣ свѣтнали и ще прѣдставятѣ една грубостѣ, неподвижностѣ. Вѣ човѣшкото лице очитѣ играятѣ най-важна роль. Тѣ сж най-красивитѣ. За туй вѣ класа ще се борите, когато имате нѣкое чувство, нѣкой пжтъ сте неразположени, имате горчиви чувства, ще се стараете туй горчиво чувство да го отдѣлите отѣ себе си, ще го гледате обективно и ще работите отгорѣ, както майстора съ чука си, докато го смекчите. Каквато и да е мисълѣ, да я хванете и да я измѣните вѣ

нейнитѣ прояви. Често нѣкой добъръ музикантъ много се разсърдва, когато нѣкой вземе фалшивъ тонъ, той кипва. Именно въ това той трѣбва да влада своя слухъ и да влада туй кипване, което може да стане съ него – той нѣма да поправи работитѣ. Даже единъ учителъ, ако може тѣй да се влада като поправя, той прави хармонични движения и нѣкой отъ ученицитѣ, който не може да пѣе, хармонизира се съ него и веднага започва да пѣе хубаво. А инакъ, учителътъ, като се разсърди, съкратяватъ се вълнитѣ и тоноветѣ ставатъ по-фалшиви.

Сега, така като говоря, азъ подразбирамъ че човѣшката душа е красива сама по себе си. Човѣкъ трѣбва самъ да изрази красотата въ форма. За примѣръ, въ туй, което пишете, то е много хубаво, но отъ чисто психическо гледище; когато сте писали, не сте се стремили да изкажете истината, а сте гледали просто по-хубаво да пишете.

Първото нѣщо на всѣки ученикъ е, да изкаже истината. Тѣй, както разбира да изкаже красотата, да даде своето разбиране, да нѣма нищо излишно, никакви прибавки, никакви прѣувеличения. За примѣръ, може да говоря: „то е чудо“, но като го нѣма, то е едно прѣувеличение.

И послѣ едно правило, като пишете вашитѣ теми, тѣй успокойте се хубаво, прочетете работата си високо и вижте на вашия слухъ какъ ще прозвучи. Нѣкой пжтъ задоволява ума ви, но сърдцето, долу въ симпатическата нервна система нѣщо не върви добръ, има нѣщо. Ако на двѣтѣ мѣста хармонира, темата сте развили добръ. Четете я веднажъ, два пжти, три пжти, най-малко три пжти ще прочетете темата и ще видите какъ звучи на вашия слухъ, защото туй, което не звучи хубаво на вашия слухъ, не звучи и за слуха на другитѣ и обратното: туй, което звучи хубаво на вашитѣ уши, то звучи хубаво и на ушитѣ на другитѣ. А ние искаме въ школата нѣщо звучно, щомъ е звучно на неговитѣ уши, ние сме готови да го изслушаеме добръ. И послѣ не пишете дълго. Учете се да пишете кратко, повече идейно; не съвсѣмъ кратко. Когато имаме малко време, ще ви дамъ образецъ една и сжца идея, изразена въ три форми да видимъ коя отъ тритѣ форми ще ви хареса, защото само едната форма ще бжде права. Всѣ-

ко нѣщо по три начина може да се напише. За примѣръ, въ библията има такова красиво описание – историята на Йосифа. Красиво описанъ живота на Йосифа, отлично! Може да го прочететѣ.

Тайна молитва

Нали често казвате: „Свѣтлината носи животъ; Любовта носи животъ; Истината носи животъ“. Е, какъвъ е тогава животътъ, който свѣтлината носи? И какъвъ е животътъ, който Любовта носи? И какъвъ е животътъ, който Истината носи? Можемъ ли да кажемъ: свѣтлината носи животъ? Можемъ, можемъ. Любовта носи животъ, Истината носи животъ. Но Истината прѣмо не носи животъ.

Обектътъ на Истината е свободата.

Обектътъ на свѣтлината е знанието.

Обектътъ на Любовта е животътъ.

Докосваме свѣтлината, понеже, за да може човѣкъ да се учи, той трѣбва да има Любовь. Значи, свѣтлината извиква животъ за знанието. И Истината, за да даде на хората свобода, и тя ще извика живота, за да може въ този животъ да даде свободата.

Втората тема, като я пишете, три пѣти ще я прочетете и, като я напишете, вамъ да се хареса. И тѣй, ще пишете хубаво, нѣма да бързате. Въ окултната школа се изисква, не както въ свѣта. Ще се учите на точностъ. Всичко, което го правите, да е точно. Не да пишете на листчета тѣй откъснати, геометрия се иска, точностъ. Нека бжде листътъ малъкъ, но да има правилна форма. Може формата да е единъ трижгълникъ, нищо не значи, но всѣкога да има една правилна форма. Говорите за красота, а сами красиво не постъпвате. Послѣ, писаното ви да бжде хубаво написано, да сте доволни. Нѣма да бързате. Гледамъ нѣкои, пишатъ, пишатъ, че къмъ края писаното е вече нечетливо. Какъ тѣй! Вие сте несъгласни съ себе си! Ще се борите, то сж извѣстни недѣзи, съ които трѣбва да се борите. Листата, на които ще пишете, може да сж тѣсни, но да сж правилни, хубави. Напримѣръ, този листъ красивъ ли е? – Той мяза на женска рокля. Този листъ красивъ ли е? – Не. И вие за красота говорите. На този пѣкъ краищата му не сж орѣзани. А този?

– Покажете ни тогава нѣкой красивъ.

- Красивитѣ вие ще намѣрите, а азъ тѣрся само некрасивитѣ, съ свѣщъ ги тѣрся сега. Всѣка една форма упражнява едно влияние. Въ окултната школа всѣко нѣщо, което вършимъ, всичко се отпечатва, и за зло, и за добро.

Тѣй щото, разбрахте какво нѣщо е красотата. По отрицателенъ пѣтъ, отъ некрасивото ще идемъ къмъ красивото.

Вѣрвамъ втори пѣтъ ще напишете по-красиви работи.

Гергьовденъ 6 май 1922 г.

сжбота Витоша

/Спомѣни на Олга Славчева/

На пѣтъ. Ситенъ дѣждъ прониква до коститѣ. Облачно. Витоша въ мъгли. Ето ни вече по стрѣмното - Зеленка, или „Вади душа“, както му казватъ туриститѣ. Дрехитѣ ни съвсѣмъ мокри - залепнали по насъ. Но, грижа ли ни е насъ отъ това! Нали сме съ Него - свѣтлия Учителъ! Но, защо лицето му е тѣй замислено, даже, като че ли скѣрно? Какъ сж прилепнали устнитѣ му; напредъ е устрѣменъ Неговия взоръ и ние тѣрсимъ въ душитѣ си тая „точка“ и се стрѣмимъ да я догонимъ. Мълчаливо го слѣдваме и ний. Защо е тая скѣрбъ наоколо ни? Като че ли цѣлата природа скѣрби по нѣщо и - Той и ний.

Каква тайна е въ Неговия погледъ! Какъ високо се издига Той надъ насъ, съ ръста на духовенъ гигантъ, което придава величава окраска и на тѣлото му. Около Него - свѣтлина. Погледне ли тѣ - лѣхне тѣ неземна топлина, що сгрѣва и всички най-изстинали кѣтчета на душата... Той ни води. Така вглѣбени по Него, неусѣтно изкачваме задѣхващата стрѣмнина. Дѣждѣтѣ всѣ вали и вали. Може би това не сж дѣждовни капки, а бисери, а може би елѣксиръ на природата, която души и тѣла подмладява.

Пролѣтъ е. Всичко се раззеленило. Гората е облѣкла най-хубавата си свилена кадифияна премѣна. Полето сжщо е напослало меки пѣстри губери съ шарени възглавки. Изподъ шубрачкитѣ надничатъ сладкодѣхни

минзухаръ, теменужки и петлюви гащи. Тукъ-таме ранобудния кукурякъ вече въ отстѣпление прѣдъ новитѣ пролѣтни цвѣтя. А тѣ не сж малко: игликата не се бои отъ дѣжда, а врѣдомъ е окичила храсти и полянки. Синчецѣтъ и незабравката, оросени отъ дѣжда, упорито продължаватъ своята изложба всрѣдъ мрачния дѣждѣливъ день. Кукувичката самоувѣрено наднича изъ трѣвата, не иска да знае отъ пролѣтния дѣждѣ. А колко още безименни бѣли цвѣтенца, порѣсили наврѣдъ полета и ливади като бѣли снежинки, нестопени отъ слѣнцето! Тукъ-таме се подава и копривата. Шипка е напжпила розови цвѣтове и чака само една, едничка усмивка отъ слѣнцето.

Чува се пѣсенъта на славѣя. Скрытъ е негдѣ той, но гласѣтъ му се издига чеврѣсто и силно въ приятната кладина отъ изобилната пролѣтна влага. Измежду храсти и камѣнаци бѣрзо тече буенъ планински потокъ. Увисналитѣ надъ него мокри храсти го питатъ нѣщо, молятъ го да поспре и имъ разкаже за високия врѣхъ, кждѣто земята е отворила златни порти и го е пуснала всрѣдъ природата за радостъ на растения, животни и хора. Но спира ли той? Я, колко се е забѣрзалъ! Не може да го стигнешъ. Не може да се нарадва на силата си, на своята свобода слѣдъ оная люта зима...

Всичко пѣе. Природата непрѣкъснато съчинява химни. Пѣе земята, пѣе слѣнцето, скрито задъ завеситѣ на мъглитѣ и облацитѣ, пѣятъ цвѣтята, пѣе ручѣя.

Учителѣтъ се отдѣли отъ насъ и се изкачи на едно възвишение. Оглежда околността. Каква мощъ се излъчва отъ Него! Каква самоувѣреностъ, а сжщеврѣменно и каква благостъ! За мигъ Го обиколихме мълчаливо. Съ какѣвъ тжженъ погледъ ни изгледа Той всички до единъ! Изведнѣжъ лицето Му засия въ чудна усмивка. Съ нея Той като че ли ни събра по-наблизо около себе си. Молитва; задушевнитѣ и слова се издигатъ къмъ мрачното бѣло небе и молятъ Тозѣ, който е задъ слѣнцето и задъ звѣздитѣ да ни даде просвѣта на душиѣтъ, за да изпълнимъ Волята Му. Сълзитѣ ни се сливатъ съ дѣждовнитѣ капки и падатъ като жертва върху благодатната майка земя.

Запалихме огънь. Запращяха сухитѣ клѣчки, облаци пара се вдигна отъ дрехитѣ ни и завчасъ ни изсуши. Пламѣцитѣ на буйния огънь се прѣвиваха отъ смѣхъ

прѣдъ толкозъ мокри гости. Тѣ се надпреварваха съ своитѣ огнени езици какъ повече да ни услужатъ. Цѣлуваха ни вѣсели искри. Милваше ни топла грейка.

Дѣждѣтъ спрѣ. Тихо е наврѣдѣ. Изказанитѣ думи на Учителя сѣкашъ природата ги грабва, прѣвърща ги въ мълчалива проповѣдъ, която се влива въ душата съ вѣчна сила.

Пакъ го слѣдваме по нанагорния пѣтъ. Мъглитѣ още по-гжсто ни притискатъ. Не може да се различи човѣкъ отъ човѣка. Колко пѣтъ сме извѣрвѣли - не знаемъ. Кое е това мѣсто на много води, кждѣто спираме - сжщо. Огромна поляна; прилича на Свещено Прѣддвѣрие. Нареждаме се въ кржгъ и по два лакти разстояние единъ отъ другъ. Всички на колѣне, всички на молитва. Безмълвие и красота. Всѣки отъ насъ е облѣченъ съ бѣла свѣтлина, която гжстата мъгла му дава. Вѣтърѣтъ надъ насъ раздухва облацитѣ, но ситния дѣждецъ отново окжпа главитѣ ни.

Мълчаливъ размисълъ въ огроменъ кржгъ всрѣдъ планината и подъ стихитѣ на природата.

Мъглитѣ се разпрѣскватъ. Тайнствената молитвена картина е прѣдъ очитѣ ни. Защо всѣки единъ е вдигналъ нагорѣ ржка? Привѣтствие ли е това къмъ Извора на живота или сливане съ Вѣчността?

Клепкитѣ Му сж притворени. Лицето Му диша Тайна и неземна Красота. За какво се молѣше Той?

Ржцѣтъ ни сж вкочанени отъ студъ. Телата ни зѣннатъ отъ дѣждовната влага, но Той е съ насъ и ние му се радваме толкова много, че не мислимъ за себе си. А може би това е Неговата Любовь къмъ насъ, тия, които тѣрсимъ Истината и Живота.

Още по-нагорѣ, още по-нависоко. Като че ли Го обгрѣща бѣло сияние. Като че ли сме пѣтници къмъ небето. Природата непрѣкжснато пѣе своитѣ химни. Невидимъ божественъ цигуларъ и приглася съ нѣжни живи извивки. Мълчание и красота. Сълзи дѣждѣтъ върху челата ни като бисерна диадема. Мълчи сърдцето, не мѣе умѣтъ прѣдъ великата красота на природата.

Облаци като гигантски духове се носятъ надъ земята. Ние вѣрвимъ всрѣдъ тѣхъ, водени отъ Него, върху главата на когото играе невидимо слънчево сияние. Наметалото Му като че ли се слива съ бѣгливитѣ лжчи на слънцето и го обвива въ свѣтлина. Отново огроменъ

кржгъ. Той стои отъ единия му край. Тайнствена лозинка се понася отъ уста на уста:

„Едната Божия Любовъ е само Любовъ.“ Като свѣткавица ни озариха тия божествени думи. Заповтаряхме ги мълчкомъ. Потопихме ги въ душитѣ си. „Тя ще внесе миръ въ насъ, свѣтлина въ умовѣтѣ ни, сила въ сърдцата ни, ще роди Истината въ душитѣ ни. Тя ще ни съедини съ Бога. Аминъ. Тѣй да бжде!“

„Повторете!“ - се чу гласътъ Му. „Повторете!“ - отново каза Той. И всички заедно произнесохме скжпоцѣнните Му думи и като че новъ животъ заигра въ сърдцата на всички, ликуващи въ царството на Божията Любовъ.

„Знаете ли що каза Моисей на Христа на връхъ планината при Прѣображението?“ - Ни запита Той. - „Че ще разпънатъ Христа и ще го напуснатъ неговитѣ ученици!“

Изтрѣпваме при тия думи. Но Той продължава:

„Идете отново тамъ, отдѣто дойдохте и запомнѣте тия думи: „Едната Божия Любовъ е само Любовъ. Въ свѣта всичко ще прѣиде, всичко ще се измѣни, но тѣзи думи и Словото Божие никога нѣма да се измѣни!“

Отъ облаци и мъгли не остана ни слѣда. Слънцето обилно изпрати своитѣ лъчи и като на майчина грѣдъ ни стопли изведнѣжъ.

/Изгревътъ - Томъ 26/

Ученикътъ не е по-горень отъ учителя си

Не е ученикъ по горень отъ
учителъ-тъ си? Ев. Матѳей 10:24

Всички философски системи сж учения за изяснение на живота. Ние изучаваме природата, понеже тя има съотношение спрѣмо нашия животъ. Лѣкаритѣ изучаватъ качествата и свойствата на врѣднитѣ микроби, за да могатъ да лѣкуватъ по-успѣшно своитѣ пациенти. Послѣ тѣ изучаватъ други нѣкои отъ тия микроби, които сж по-благоклонни и разположени къмъ човѣка, за да знаятъ, какъ да ги употребяватъ. Химицитѣ, техницитѣ и т.н. всички изучаватъ природата, понеже всичкитѣ ѝ

сили иматъ съотношение къмъ човѣшкия животъ. И каквото и да е учението, каквото и да е положението, ние трѣбва да го отнесемъ къмъ извѣстна областъ и да опрѣдѣлимъ точно неговото мѣсто и прѣдназначение. Това е задачата на съзнателния животъ. Вземете, за примѣръ, религиознитѣ учения. Религията, това е система, това сж методи за направление или отправление на по-висшия човѣшки животъ въ права насока. Не е религията, която създава човѣка, но човѣкъ създава религията; не е човѣкъ, който създава природата, но природата създава човѣка, т.е. въ обикновенъ смислъ. Азъ често се изразявамъ, като казвамъ: „да почерпимъ нѣщо отъ природата“. Туй изречение е, само по себе си, наполовина разбрано. Когато нѣкой великъ цигуларъ иска да изрази това, което е скрито въ него, нему какво трѣбва? — Една цигулка. Тая цигулка и този лжкъ — това е природата, слѣдователно, чрѣзъ нея, чрѣзъ тази цигулка той може да изрази своето вдѣхновение. Тази цигулка, като влѣзе въ ржцѣтъ на цигуларя, говори отлично, тя оживява въ ржцѣтъ му, но сложи ли я на земята, тя пакъ заспива. Слѣдователно, азъ казвамъ: природата нѣкой пжтъ е жива, а по нѣкой пжтъ е спеща. Казвамъ: трѣбва да идемъ въ природата. Но кога да идемъ? — Само когато великиятъ цигуларъ свири въ нея, когато Божествениятъ Духъ я взелъ въ ржката си и всички сили дѣйствуватъ както тази цигулка — тогава трѣбва да идемъ, а не когато цигуларятъ почива или Божествениятъ Духъ се е оттеглилъ. Тогава и тя почива. Защото и тази цигулка, природата, се нуждае отъ почивка, всичко въ свѣта се нуждае отъ почивка. Сега мнозина иматъ криво схващане за живота, напримѣръ, искатъ да ги обичатъ хората, нали? Нѣкому е жално, че нѣма кой да го цѣлуне, жално му е, че нѣма кой да му каже нѣкоя блага дума, жално му е, че нѣма кой да му помогне, да го нахрани и т.н. Но вземете за примѣръ цѣлувката. Да имашъ хиляда души приятели, срѣщне те единъ, цѣлуне те, втори, трети, всички тия хиляди души те цѣлунатъ, питамъ: крайниятъ като те цѣлуне, въ какво положение ще се намирашъ? Ще кажешъ въ себе си: не искамъ приятелски цѣлувки. Когато човѣкъ казва „цѣлувка“, подразбира само една цѣлувка, а не хиляди. А тия хиляди души приятели трѣбва да дойдатъ всѣки по единъ пжтъ

да те цѣлуне, а не да трѣгнатъ всички въ единъ и сжщи день — всѣки да си опрѣдѣли единъ день. Но цѣлувката сама по себе си и тя е нѣщо неопрѣдѣлено: отъ кждѣ е дошло туй желание у човѣка, това цѣлуване, ядене, пиене, тия процеси какъ сж се явили? Тѣ си иматъ свой произходъ. Сега нѣма да се спираме, защото, ако се спремъ на произхода на цѣлувката, мнозина може да кажатъ: „не искаме да знаемъ за цѣлувката, не е много важно“. Цѣлувката е толкозъ важна, както онзи, който подписва нѣкоя полица. Казватъ ти: „искамъ тукъ да си сложишъ подписа“. Защо? — Защото тази полица е валидна само съ подписа ти.

Трѣбва да цѣлунешъ полицата ми тѣй, че твоята цѣлувка да остане, да се знае, че твоето име е тамъ, та, единъ день, кждѣто и да прѣдставя полицата, да знаея, че ти си я цѣлуналъ, и въ която и да е банка, да може да се шконтира Ако ти туришъ само три бѣлѣга: Г. Т. Ц., никой нѣма да я шконтира, тѣлкува се, че не си я подписалъ хубаво: щомъ не, не може да се шконтира тази полица, значи не си я подписалъ, не си я цѣлуналъ. Слѣдователно, въ всѣко желание на хората се крие една користолюбива мисълъ. Когато нѣкой ми каже: „подпиши ми тази полица“, каквото и да ми говори послѣ: ама „азъ те обичамъ, ти си ми приятель, ти ми направи една услуга“, азъ знаея, че задъ тази полица се крие нѣщо, едно користолюбиво желание. Ако азъ обичамъ нѣкого, защо ми трѣбва полица? Ще му кажа, колко искашъ отъ мене? „10 хиляди лева“. Вземи ги и нищо повече. Никаква полица, никаква цѣлувка: и безъ цѣлувка може да дамъ паритѣ. Сега туй е прѣмото учение на нѣщата.

Христосъ казва: „не е ученикътъ по-горенъ отъ учителя си“. Какво е искалъ да каже той съ тия думи? — Въ ума на ученика не трѣбва да се яви туй желание, да стане по-горенъ отъ учителя си. Защо? — Азъ ще ви кажа: водата не може да се подигне по-горѣ отъ уровня на своя източникъ — това е законъ. Слнчевата свѣтлина не може да се подигне по-горѣ отъ слнцето. Човѣкъ не може да се подигне по горѣ отъ Бога. Той може да стигне до Бога. Ученикътъ трѣбва да бжде като учителя си, до сжщия уровеньъ, нито по-долу, нито по горѣ, той тамъ като достигне, по-нагорѣ не може да се подигне. Като своя учитель да бжде и по тѣло —

да има сжщия строежъ на тѣлото, и по сърце — да има сърцето на своя учителъ, и по умъ — да има ума на учителя си, и волята му да е както волята на неговия учителъ. Тогава какво е искалъ да каже Христосъ: „не е ученикътъ по-горенъ отъ учителя си“? Той поставя два принципа. Ученикътъ иска ли да бжде учителъ, той е изгубилъ своето прѣдзначение, той не е разбралъ основния божественъ законъ въ свѣта. Искан ли човѣкъ да стане като Бога, той е изгубилъ своето прѣдзначение. Ученикътъ е една бѣла книга, върху която може да се пишатъ хубави нѣща. Ако тази книга е написана, нѣма какво да се пише отгорѣ.

Учителътъ е написана книга, на която хората се учатъ, а отъ ненаписаната книга никой не може да се учи, но всѣки може да слага своитѣ забѣлѣжки. Питамъ сега: ако онова, което сте научили отъ вашия учителъ, нѣма кждѣ да го сложите на тази книга, какво ще ви ползува вашето знание? Единъ простъ примѣръ: ако идите при нѣкой земледѣлецъ и се нуждаете отъ жито, той е готовъ да ви даде двѣ крини, но вие нѣмате торба и той нѣма торба, какъ може да го използвате? Съ една шепа не може да се храните, трѣбва човалъ. Този човалъ е ученикътъ. Житото, като се изсипе вжтрѣ, ще бжде учителътъ. А двамата — учителътъ и ученикътъ, като идатъ на нивата и изтърсятъ житото въ нея, ще дойде растежа. Сега ние встѣпваме вече въ една нова областъ, която е малко неразбрана, но казвамъ: подъ думата „учителъ“ Христосъ разбира единъ завършенъ процесъ, а подъ думата „ученикъ“ — единъ процесъ, който сега се започва. Слѣдователно, когато вие слушате какво да е друго учение, трѣбва да имате желание да възприемете всичко онова, което е принципно, което е вѣрно, и да го приложите. Вие се нуждаете да подобрите живота си и всички нѣща въ живата природа сж създадени за живитѣ души, които сж въплѣтени тукъ, на земята. Чрѣзъ кого и какъ Богъ изпраща нѣщата, то не е толкова важно. Когато слънцето изпраща своето благословение, когато Богъ изпраща своето благословение чрѣзъ слънчевитѣ лъчи, всичкитѣ тѣ идатъ съединени като бѣла свѣтлина. Сегашната наука ни казва, че бѣлата свѣтлина не е само една, но има нѣколко свѣтлини събрани, обаче, между тия свѣтлини нѣма споръ, коя да си тури име. Напримѣръ, има чер-

вена, жълта, зелена, ясно-синя, тъмно синя, виолетова и други още има, но нито една отъ тѣхъ не си туря името да каже: „моето име трѣбва да фигурира тукъ“. Но щомъ минатъ прѣзъ призмата, раздѣлятъ се и всички се нареждатъ въ една цвѣтна гама. Обаче, като прѣкараме тѣзи лъчи прѣзъ втора призма, пакъ се събиратъ. Сега често въ живота ставатъ разни спорове. Тия спорове произтичатъ отъ разни призми. За примѣръ, азъ ще ви дамъ, какво ми разправяше единъ приятелъ, каква е призмата на съврѣменното общество. Единъ вѣрващъ, спиритистъ, който вѣрва въ прѣраждането, и единъ евангелски проповѣдникъ, сами двамата се разговарятъ въ стаята и се разбиратъ. Казва евангелскиятъ проповѣдникъ: „и азъ вѣрвамъ, че има духове, че има прѣраждане, туй и въ Писанието го има“. Излизатъ, обаче, и отидатъ въ евангелската църква, тамъ пастирътъ казва: „не е вѣрно, такива духове нѣма“. Тамъ не могатъ да се разбератъ, защото евангелскиятъ проповѣдникъ е миналъ прѣзъ една призма, свѣтлината вече не е цѣла, вжтрѣ вече има личенъ интересъ, въ него е заговорилъ портокаления цвѣтъ. „Азъ съмъ проповѣдникъ, ако азъ поддържамъ такъво учение, съ което моитѣ слушатели не сж фамилиярни, може да изгубя репутацията си, слѣдователно, духове не сществуватъ и прѣраждане не сществува“. Защо не сществува? — „Понеже сж вѣрни за моя интересъ.“ Събиратъ се на третия день, единиятъ казва: „какъ тѣй, защо не поддържашъ това, за което бѣхме съгласни?“ А другиятъ отговаря: „е, ти си човѣкъ свободенъ, безъ законъ си, а азъ съмъ подъ законъ; единъ день като махна юлара и остена отзадъ, и азъ ще говоря като тебъ.“ Слѣдователно, той счита своитѣ пасоми, слушатели, за юларъ на главата си и за остенъ отзадъ и затуй не може, не му даватъ да говори, както той иска, но ще говори и даже ще мисли, както тѣ искатъ. Смѣшно е тогава, ако ученицитѣ заставятъ учителя си да мисли тѣй, както тѣ искатъ. Смѣшно е, ако слугитѣ заставятъ господаритѣ си да дѣйствуватъ, тѣй както тѣ искатъ да дѣйствуватъ. Учителътъ ще мисли по правилата, по които той е длѣженъ да мисли, и ученикътъ ще възприема това знание, споредъ правилата, на които животътъ му е подчиненъ. Учителътъ има извѣстно задължение, а ученикътъ има друго задължение. Но не мис-

лете, че тия отношения се раждатъ сега. За да бжде човѣкъ въ духовенъ смисълъ ученикъ, то е опрѣдѣлено отъ хиляди години, то сществува отъ хиляди години. Сега, когато нѣкой ученикъ постѣпи въ едно учебно заведение, гимназия, университетъ, тамъ все си има извѣстни правила, но въпросътъ е: отъ кждѣ тази мисълъ въ главата на тия професори или учители да турятъ тия правила? Защо и за какво? Безъ правила не може ли? — Не може. Тѣ прилагатъ ония правила, на които сж се подчинявали въ далечното минало. Всички ученици трѣбва да се подчиняватъ на тия правила. Слѣдователно, първото нѣщо: всички вие трѣбва да съзнаете отношението си като ученици. И злото въ сегашния свѣтъ е, че всички искатъ да бждатъ учители. Нѣмамъ нищо противъ това, стига да сте една книга, не само написана, но хубаво написана. И тази написана книга, като я прочете който и да е, да може да изправи и подобри своя животъ. Въ свѣта има хиляди извори, но тия извори иматъ своята цѣнностъ съ лѣчебната си сила. Всичко туй вземете като символи; извори, гори, планини, долини, рѣки и т.н., това сж все символи, уподобления на духовния свѣтъ. И ако вие не знаете какъ да четете тази книга, природата, да се научите на тази азбука на земята, не мислете, че, като идете на небето, ще ви научатъ на тѣзи работи, на тѣзи елементарни работи: ще ви върнатъ на земята, за да се научите. Прѣраждането е законъ, вие ще се прѣродите въ тая забавачница, земята. На всички невѣжи, които сж мислили на земята, че сж много знаещи, като идатъ на небето, ще имъ кажатъ: „Какво? Ние тукъ нѣмаме такива заведения, такъвъ курсъ, такива забавачници, върнете го да си довърши своето учение.“ Единъ българинъ при освобождението на България, който свършилъ въ Америка, ималъ голѣма претенция, билъ много щестлавенъ. Като се върналъ тукъ, явява се при княза Батенбергъ, който му дава отличенъ приемъ, и казва му: „азъ съмъ готовъ да ви услуга. Каквата служба поискате, пръвъ министъръ или друга нѣкоя длѣжностъ искате да ви дамъ?“ Той се понадулъ: „трѣбва да си помисля малко, азъ искамъ да бжда директоръ на една гимназия.“ „Е тогава,“ казва, „ще се отнесете до министра на просвѣщението.“ Той мисли, че директоръ на гимназия е много важна длѣж-

ность. Сега, когато Господь ни повика и каже: „поискайте нѣщо отъ мене,“ ние се изпжчиме. „Какво искашъ?“ — „Искамъ да бжда директоръ.“ Господь казва: „иди при министъра на просвѣщението.“ И всички сега сж пратени при този министъръ на просвѣщението тукъ, на земята. Този министъръ на просвѣщението, това е въплѣщението, и този министъръ, като дойде, той ще те назначи, ще подпише указа и тогава ще го прати при Бога, Той ще го санкционира и ти ще станешъ директоръ. Ама ония ученици, на които си директоръ, тѣй ще те посрѣщнатъ, че ще ги помнишъ за дълго време.

Сега ще се поспра малко, ще ви разправа една легенда. Единъ отъ великитѣ ангели на небето — азъ го наричамъ Орифилъ — дошълъ да посѣти хората и да види, какъ живѣятъ, да се позанимае малко съ своитѣ изслѣдвания. Като минавалъ прѣзъ една улица, чулъ да се вдига голѣмъ шумъ, гледа въ една люлка едно малко дѣте и му казва: „братко, защо плачешъ?“ — „Нѣма кой да ми помогне, тия хора не ме разбиратъ, тѣ сж ме оставили въ тази люлка, малъкъ съмъ, не мога да се проявя, пѣкъ и не разбирамъ закона“. — Какво искашъ? — „Гладенъ съмъ“. Взема ангелътъ биберончето, туря го въ устата му. Това било едно малко момиченце на една година. Ходилъ той, изслѣдвалъ. Слѣдъ четири, петъ години минава, гледа на пжтя друго момиченце, пакъ въ неволя, плаче, плаче. „Защо плачешъ?“ Пита го. — „Изгубихъ майка си, не зная какъ да се върна дома“. Взема той това момиченце, завежда го въ кжщи и забѣлѣзва, че то е сжщото, на което той далъ биберончето. Първиятъ пжтъ плачеше, че нѣмало кой да му даде храна, а втория пжтъ плаче, че изгубило майка си. Ходилъ той, изучвалъ управлението на хората, наукитѣ имъ. Слѣдъ 19 години минава тамъ при една рѣка и вижда една мома на 19 год., която се готвела да се хвърли въ водата, спира се той и казва: „какво искашъ да направишъ?“ — „Отчаяна съмъ отъ живота, менъ не ми се живѣе, защото имахъ единъ, който ме обичаше, излѣга ме, и сега за менъ живота нѣма смисълъ“. — „Мислишъ ли, че този, когото обичашъ може да ти даде това, което желашъ?“ „Азъ само съ него мога да бжда щастлива“. Пакъ плаче тя. Първиятъ пжтъ плаче за хлѣбецъ, за млѣчице, втория пжтъ плаче, че е из-

губила майка си, а третият път, че е изгубила своя възлюбенъ. „Ще чакашъ, ти ще намъришъ твоя възлюбенъ, ти си се излъгала, твоя възлюбенъ никога не лъже, тебъ е излъгалъ нъкой въ името на твоя възлюбенъ и ти искашъ да се хвърлишъ сега въ рѣката“

И съврѣменнитѣ хора сж се отчаяли: нъкой плаче за хлѣбецъ, други за баща и майка, а трети — че сж изгубили смисъла на своя животъ. Защо сж изгубили смисъла на своя животъ? — Тѣ не сж намърили още тоя смисълъ, не сж го намърили. А когато вие намърите вашия възлюбенъ, какво ще ви даде той? Сега мнозина говорятъ за възлюбения и казватъ: „да има нъкой да ме обича“. Азъ казвамъ, ако турятъ една въшка на главата ви, и тя ви обича, тя чопли, вие почнете да се дращите, тя казва: „азъ искамъ да посмуча отъ твоята кръвчица, за да стана благородна като тебъ“. Е, колко години трѣбватъ на една въшка да смуче, за да стане като тебъ?

Силата не седи въ това да те любятъ. И казвамъ една велика истина: нъма човѣкъ въ свѣта, който да ви любя. И ако нъкой ви казва, че човѣкъ може да ви любя, азъ съмъ на противното мнѣние. Човѣкъ може да бжде проводникъ на любовта, но да ви любя, не може. Любовта въ свѣта, това е Богъ въ своята цѣлокупностъ. И да искашъ да те любя нъкой, значи, трѣбва да искашъ да те любя Господъ. И този Господъ, за да ви любя, трѣбва да избере единъ човѣкъ, който да е проводникъ, за да го познаете. Заблудите ли се вие, да помислите за онзи, чрѣзъ когото любовта иде, да кажете, че отъ него излиза, вие ще бждете при рѣката, да се хвърлите вжтрѣ, за да се удавите. Ама ако на този прозорецъ, прѣзъ който минава тази любовъ, тури нъкой своитѣ кепенци и не може да прѣмине любовта и тя остава на вѣнъ, кой е кривъ? Първото положение трѣбва да схванете. И за себе си нъкой казва: „трѣбва да ме обичатъ“. Ще отговоришъ тѣй: „когато Господъ менъ обикне, азъ ще му кажа и тебъ да обикне; когато Господъ дойде и прояви своята любовъ къмъ мене, азъ ще му спомена и за тебе. Той може всинца ни да обича“. Какъвъ е законътъ за любовта? Нека направимъ едно опрѣдѣление. Когато слънцето грѣе, изпраща своитѣ лъчи отъ далечнитѣ пространства, изпраща свѣтлина и топлина, какво се иска отъ насъ? Всѣки да

определи една малка площ на земята да я изкопае, посее и ще израсте нещо. Туй слънце не може да го приближите да го цълунете, да го пръгърнете, но отъ неговата цълувка ние можем да направим едно благо за себе си. Слънцето казва: изори нивата и посей нещо, азъ ще проявя любовта ми, азъ ще изкарамъ нещо. Каквото посадишъ: ябълки, сливи, круши, дини, тикви, ръпи – всичко туй азъ ще го възрастя. Ти ще опиташъ сладчината на моята любов въ динитъ, въ ябълкитъ и пр. Следователно, когато Богъ се прояви въ насъ и сегашнитъ хора искатъ да го пръгърнатъ, Той няма нужда отъ пръгръщания, а казва: „изори сърцето си, слъдъ това посей най-хубавитъ смена и когато тъ израстнатъ и плодетъ узрѣятъ, ти ще вкусишъ отъ блага на великата любов“. Сега какво ни учатъ съвременнитъ учени хора? – Много хубаво учатъ, не намирамъ нищо лошо нито въ химицитъ, нито въ техницитъ, нито въ физицитъ, астрономитъ, биолозитъ, всичко, каквото учатъ, е право, но то е външната страна на живота. Свѣтлината имала седемъ цвѣта, но ако ние не знаемъ, какъ да използваме всѣки единъ цвѣтъ, какво отъ това? Онзи художникъ, който разбира закона, като вземе четката, знае какъ да съчетава тѣзи бои, ще направи нѣкой образъ. И онзи земледѣлецъ, който разбира закона на тази свѣтлина, ще я използва по другъ начинъ и, въобще, който разбира закона на тази свѣтлина, той ще използва свѣтлината по единъ или други начинъ. И ако ние не знаемъ какъ да използваме Божията Любовъ, всичко е напраздно. И тя си има не само свои цвѣтове. Пакъ ще кажа: любовта няма само седемъ цвѣта. Единъ английски ученъ и проповѣдникъ, уподобява, че и любовта има седемъ цвѣта, но азъ се различавамъ, азъ мисля друго за любовта: тя има повече цвѣтове, много повече цвѣтове. И отъ всѣки единъ цвѣтъ на любовта се раждатъ особени плодове. Съвременната наука още не е изучавала при какви условия се раждатъ ябълкитъ, крушитъ, защо соковетъ на ябълката се отличаватъ отъ соковетъ на крушата или сливата, по какъвъ законъ се различаватъ? Въ сливата има нещо особено, въ ябълката има нещо особено, въ крушата има нещо особено, портокала, лимона, въ всички тия плодове има нещо особено. Това сж съчетания на тази свѣтлина по особенъ начинъ. Въ нѣкои плодове прѣоб-

ладаватъ извѣстни цвѣтове повече, въ други по-малко. За примѣръ, вземете черешата — въ нея прѣобладава повече червения цвѣтъ. И, слѣдователно, ако нѣкой е малокръвенъ, и ако той разбира закона при яденето на черешитѣ, ако той има туй разположение, ако яде по новия начинъ, ядене чрѣзъ разбирање, а не механически — че е дошло врѣмето: 12 часа — ако има туй вжтрѣшно разбирање, тѣй както природата е създадена и както ние сме създадени, непрѣмѣнно той ще възприеме всичко онова, което е необходимо за неговия организъмъ.

Тѣй, въ всѣка една наша дума, въ всѣка една наша мисль прѣобладава различенъ цвѣтъ отъ цвѣтоветѣ на любовта. Нѣкой казва: „ние можемъ, лесно е, да се живѣе въ християнството“. Ако бѣше лесно, защо християнитѣ не сж сполучили въ приложението на Христовото учение? — То е наука, дълбока наука. И Христосъ казва: „само по единъ начинъ може да се прѣдаде истината: този духъ на истината, когато дойде, той ще ви я прѣдаде“. Ако ние учимъ християнството безъ Божествения Духъ, въпросътъ е свършенъ. Ние ще научимъ само външната страна, че Христосъ билъ великъ човѣкъ, реформаторъ, но сега не можело да се приложи неговото учение на земята, не му е дошло врѣмето. Въ бждеще, когато човѣкъ еволюира по този или онзи начинъ... Христовото учение трѣбва да се разбере, то е основано на единъ великъ божественъ законъ, законъ надъ всички закони, неотмѣнния законъ на любовта. И ние казваме, че тази любовъ може да се приложи навсѣкждѣ. Любовта изисква само, да нахранишъ гладния, голия да облѣчешъ, невѣжия да научишъ. Любовта не изисква да правишъ на хората палати, да правишъ по десетъ костюма, по десетъ чифти чепици, но любовта изисква да му дадешъ само това, което му е необходимо, а другото и дѣцата даже могатъ да направятъ. И азъ заблѣзвамъ, че съврѣменнитѣ хора, когато дойде нѣкой приятель, много готвятъ заради него и въ самото ядене влагатъ нѣщо много лошо. Ние искаме да го задоволимъ съ ядене, сложимъ му едно ядене, двѣ, три, четири, и му казваме: „хапни си отъ това, отъ онова“ и на стомаха му стане тежко, а сетнѣ му кажатъ: „е, кажи ни нѣщо важно“. Какво ще ви каже? Казва: „нѣмамъ разположение, прѣядохъ, ще чакате“. И

погледнете, той се разболѣлъ и си заминалъ. Като дойде вашиятъ приятелъ и искаме да научите нѣщо отъ него, не го гощавайте. Малко му дай, но съ любовь му дай. И българинътъ казва: „не гощавайте много“.

„Ученикътъ — казва Христосъ, — не е по-горенъ отъ учителя си“, т.е. изявената любовь не може да бжде по-голѣма отъ неизявената любовь, граничната любовь не може да бжде по-голѣма отъ безграничната. И чудни сж хората, като казватъ: „ти не ме обичашъ“. Защо да те обичамъ? На какво основание съмъ длѣженъ да те обичамъ? Или ако азъ кажа: ти на какво основание, защо си длѣженъ да ме обичашъ? Ако азъ съмъ подписалъ единъ записъ, взелъ съмъ пари на заемъ, ще кажешъ: „господине, ти си цѣлуналъ този записъ, готовъ ли си сега да седишъ на думата си?“ — Да, признавамъ. А ти дойдешъ, прѣдставятъ ти единъ записъ и кажешъ: „не е мой, не го познавамъ, другъ го е подписалъ“. Любовьта, това е законъ на свободни отношения. Отношенията на учителя и ученика абсолютно сж свободни. Учителътъ нѣма право да вика, да казва на ученика: „ти трѣбва да се учишъ, ти знаешъ ли, че си въ моята школа?“ Не, не, въ божествената школа учителътъ е абсолютно свободенъ и ученикътъ е абсолютно свободенъ. Ученикътъ може да каже: „ако искамъ, ще се уча, а ако не искамъ, нѣма да се уча“. Той може да стане ученъ, а може да стане и невѣжа. Сега вие може да го морализирате или не. Той е избралъ едно положение, за да придобие извѣстна опитность, нека я придобие. И учителътъ нека си избере: и той има свое разположение. Слѣдователно, и двамата, ако сж въ тази велика свобода, нѣма да има никаква дисхармония. И всичката съврѣменна дисхармония сега отъ какво произтича? Ти любишъ нѣкого, но почнешъ да ревнувашъ. Какво показва ревността? Ревността — това е една любовь, проявена чисто на физическия свѣтъ. Ревността — това е първото съмнѣние, че ти нѣмашъ вѣра въ моралния престижъ или уровеньъ на твоята жена или мжжъ. И учителътъ може да ревнува своя ученикъ, ако е изгубилъ довѣрие въ него. И ученикътъ може да ревнува своя учителъ: той е изгубилъ довѣрие въ учителя си — проявление чисто на физическото поле. Е, питамъ: ако ревнувашъ, какво ще спечелишъ? Ревность за истината е друго, а ревность за любовьта е друго

— когато съ тази ревностъ ти отслабвашъ и ограничавашъ човѣка въ всичкитѣ негови постѣпки, то е безразсѣдство, то е чисто физическо. Това сѣ полици: ти ме слѣдишъ, азъ съмъ подписалъ десетъ полици и ти ме слѣдишъ, дѣто отида, да не би да избѣгамъ нѣкъдѣ. Може да питашъ: „еди-кой господинъ въ София ли е?“ — Защо? — Питамъ — „азъ се много интересувамъ за него, защото имамъ вземане-даване“ или „не искамъ да излѣза отъ България, защото десетътъ полици...“ Като вземешъ полицитѣ, да отива къдѣто иска. Правъ е човѣкътъ. Слѣдователно, ако ти ревнувашъ човѣка, разбирамъ, че имашъ да му плащашъ, а ако той те ревнува, има да ти плаща. Питатъ нѣкой: „какъ да махнемъ ревността?“ — Ще си изплатите полицитѣ, ще влѣзете въ положението на учители и ученици, т.е. сжщитѣ принципи ще усвоите; ще влѣзете въ положението на слуги и господари, защото, за да подобримъ този животъ на земята, ние трѣбва да разберемъ великия божественъ законъ и да уредимъ сегашния си животъ. Нѣкои казватъ: „ще се уреди.“ Да, но въ този животъ, днесъ трѣбва да уредимъ този въпросъ. Нѣкои казватъ: „въ бждеще.“ Всѣки въпросъ сега може да се уреди, отъ чисто божествено гледище. Ако ти не си готовъ сега, въ този моментъ, да го уредишъ, то и въ бждеще нѣма да си готовъ. Казватъ: „въ слѣдното прѣраждане“. Ако въ слѣдното прѣраждане този цикълъ се завърши, ще изгубите послѣдниятъ тренъ. Нали треноветѣ иматъ разписание и когато идешъ и изгубишъ послѣдниятъ тренъ, тогава тамъ кой тренъ ще вземете? Нѣкои казватъ: „има врѣме“. Да, има врѣме, но ако има десетъ трена и вие сте изпуснали първия, втория, третия, ако сте изгубили и деветътъхъ, а остава само единъ тренъ, тогава питамъ, какво ще бжде вашето положение?

И Христосъ казва: „ученикътъ не е по-горенъ отъ своя учитель“. Доста е на ученика да бжде като своя учитель. Не е ли достатъчно за насъ да бждемъ като Христа? Не е ли за всинца ни достатъчно да бждемъ тѣй доблестни, тѣй самоотвержени, както е той доблестенъ и самоотверженъ? Не е ли достатъчно да имаме неговия умъ, неговитѣ стремежи, неговото далечно схващане? Но ние ще кажемъ: „той е Христосъ, Синъ Божи“. Тоя учитель подразбира, че всички вие сте уче-

ници. Нали онѣзи, които искатъ да бждатъ ученици, онѣзи, които въздишатъ и казватъ: „да има нѣкой да ме обича“, трѣбва да иматъ тия качества?

Само ученикътъ, който е разбралъ своя учителъ, може да има тази любовъ. Любовта – това е едно разумно проявление и само между двѣ възвишени и разумни сщества. И всѣкога, когато любовта се проявява, има разумностъ. Даже тази любовъ се проявява въ кристалитѣ. Любовта трѣбва да бжде разумна. Прѣстане ли тази разумностъ, любовъ нѣма. И когато говоримъ за любовъ, разбираме двѣ сщества еднакво развити по умъ и сърце: еднакво умни, повдигнати културно, съ благородни души и силна воля, само такива двѣ сщества могатъ да се разбератъ. Ако твоя приятелъ ти каже една дума и ти я разберешъ по единъ начинъ, а той по други, каква любовъ може да има? А ако се скаратъ, каква любовъ е тя? Когато се каратъ, каква любовъ може да има? Любовта е като музиката, само двама велики музиканти, като се събератъ, единиятъ вземе първата цигулка, другиятъ – втората, обичатъ се. Защо? – Двамата ходятъ заедно и даватъ концерти. Ако дойде третиятъ, ще каже: „и азъ ще дойда“, но него може да взематъ да имъ варди цигулкитѣ, а на сцената сами ще свирятъ двамата. Това значи да се обичатъ. Казватъ, какъ ще се свири това нѣщо, провѣряватъ, любовъ иматъ. А други казватъ: „да се обичаме“. Можешъ ли да свиришъ на тази цигулка? Тогава може да се обичаме, а ако не можешъ, ще пазишъ кутията на цигулката. Ще пазишъ тази кутия на любовта, защото тамъ, на сцената, ще бжде много трудно. Нѣкой пжтъ ще слушашъ, но и то е благодать. А като знаешъ самъ да свиришъ, друго нѣщо е съ единъ свой приятелъ да свиришъ, друго нѣщо е да вземешъ тази цигулка на любовта заедно съ Христа – само че азъ вземамъ Христа въ прѣносенъ смисълъ, и ти съ него да свиришъ, а друго е нѣкой да свири за Христа, а ти да слушашъ отъ вѣнъ. Има разлика между свирене и свирене.

Ще ви приведа пакъ онзи анекдотъ за единъ българинъ. Това е било въ Москва. Единъ българинъ по небомисленостъ взема подъ наемъ една квартира, но скжпа, далъ толкозъ пари, че не му достигнали до края на годината да свърши. Казва на единъ приятелъ: „да знаехъ, не бихъ влѣзълъ, дадохъ пари напразно“.

Другият му отговаря: „лесно, азъ ще накарамъ тая руския да ти върне паритъ назадъ“. — „Какъ?“ — „Мълчи“. Единъ день той идва съ единъ свой приятель, донася си гайдата въ стаята, като засвирилъ цѣлия день, на втория, на третия день рускията току идва и казва: „моля, вземи си паритъ, пъкъ напусни стаята“. Българинътъ е изобрѣтателенъ, употребилъ една хитрина, не иска да се кара, а свири. Казалъ: „праздникъ имаме ние, българитъ, обичаме тѣй да свиримъ“ — „И ние пѣемъ, но вие повече свирите отъ насъ и пѣете, не ви искаме тукъ, защото не можемъ да работимъ“.

Достатъчно е на ученика да бжде като своя учителъ. И както тая малка хитрина, и ние често се освобождаваме съ хитрини. Въ християнството, въ новото учение, никакви хитрини не се допускатъ. Изисква се единъ животъ чистъ, абсолютно чистъ и святъ. Този животъ трѣбва да има всичкитъ стремежи тѣй, както сж излѣзли отъ Бога, въ всичкитъ си дѣйствия трѣбва да бждемъ тѣй безкористни, както Богъ е безкористенъ, тѣй любещи като него. Да не въздѣйствуваме на Божията Любовь, да я не използваме, т.е. тая любовь да минава прѣзъ мене и нито едно зрънце да не вземаме, всѣко да отиде по своето прѣдназначение. Чуждото нека си върви. Отъ невидимия свѣтъ слѣдятъ, свѣтлината е опрѣдѣлена за насъ. Нѣкой казва: „може да се грѣешъ кждѣто искашъ“. Не е тѣй. Има дни, когато е опрѣдѣлено за васъ да се грѣете, а има дни, когато не е опрѣдѣлено, и щомъ се грѣете, то, понеже не трѣбва да се грѣете, ще ви затворятъ. Щомъ не е опрѣдѣлено, вие ще бждете болни. Нѣкой казва: „ще се грѣя“. Не, не, ще се грѣешъ, когато е опрѣдѣлено и трѣбва да използвашъ врѣмето. А сега мислятъ, че всѣкога може да се грѣешъ. Сега насъ ни учатъ, но вие казвате: „добъръ е Господъ“. Азъ нѣмамъ съмнѣние, че Господъ е много добъръ, но ние не сме добри, Господъ е всевъдждщъ, да, но ние не сме такива още, т.е. ние, като не знаемъ, ще прѣстжпимъ закона, ще съгрѣшимъ и ще дойдатъ лошитъ послѣдствия. И тогава ще дойдатъ да ни утѣшаватъ. Счупи ми нѣкой крака и казва: „такъва е била волята Божия“. Такъва не е Неговата воля. — Защо Господъ ще ми направи крака, а послѣ да ми го счупи? Защо той ще ми даде умъ и послѣ ще ми го взе-

ме, да ме направи идиотът? Не е волята му такъва. Нѣкой другъ те е хлопналъ — и казвашъ: „Господь е казалъ тъй“. Не, не, всички тѣзи аномалности сж произлѣзли отъ неразбиране на неговитѣ закони.

И затуй Христосъ казва: „ученикътъ трѣбва да бжде като своя учитель“. Тогава има друго заблуждение: ако не може да бжде като своя учитель, какъвъ трѣбва да бжде? Търговецъ, напимѣръ, не може да бжде, а какъвъ трѣбва да бжде? „Проповѣдникъ трѣбва да бжде, свещеникъ, владика — нѣкое високо положение, да бжде осигуренъ. Ами въ природата нѣма ли търговски сдѣлки? — Има търговски сдѣлки и въ природата. Човѣкъ всичко може да бжде и да изпълни волята Божия, всичко може да бжде въ свѣта. И ние можемъ да бждемъ такива, само когато разберемъ тъй дълбоко смисъла на живота — когато Богъ е съ насъ, всичко може да направимъ, когато любовта е въ единъ човѣкъ, той може да се подигне надъ своя уровень. Но Любовь ни трѣбва. Учителъ ли си, свещеникъ ли си, каквото звание и да имашъ, но безъ любовь, ти не можешъ да свършишъ работата си, както трѣбва. Обратно: имашъ ли любовта, можешъ да заемашъ най-низкото положение въ свѣта, метачъ може да бждешъ, но ще извършишъ всичко отлично. Ако си метачъ, съ любовта може да извършишъ много повече. Въ Америка единъ американецъ получилъ 15 милиона наслѣдство. Той раздалъ всичкитѣ тѣзи пари на бѣднитѣ и взелъ една метла и почналъ да мете въ Нью-Йоркъ. Питатъ го: „Защо?“ — „Прѣдпочитамъ, казва, съ трудъ да си изкарамъ прѣхраната, отколкото да живѣя съ тѣзи пари, които не съмъ заслужилъ“. И наистина, съ трудъ и съ своя примѣръ той е направилъ повече, отколкото съ тия пари.

И тъй, моята бесѣда тази сутринъ има за цѣлъ само ученицитѣ ми, а не онѣзи нѣкои вѣншни слушатели: тѣ много късно сж дошли, азъ съмъ много напѣрдалъ, не мога да се повръщамъ назадъ, говоря за ученицитѣ, за малцината говоря. Пакъ казвамъ: какви философски разбирания трѣбва да имате? Вие не трѣбва да си правите илюзии. Врѣме е за васъ, да си зададете единъ въпросъ: разбирате ли Христа, мислите ли като Христа, чувствувате ли като Христа, дѣйствувате ли като Христа? Вие ще кажете: „приблизително“. Не, не приблизително, а абсолютно еднакво съ него. Под-

разбирамъ принципално, трѣбва да имате сжщитѣ желанія, които сж движили Духътъ Христовъ, сжщитѣ побуждения. Единиятъ този Духъ трѣбва да прониква и въ Учителя, и въ ученика – не два духа, а единъ великъ духъ трѣбва да прониква. И тогава, споредъ неговата мждростъ, той ще опрѣдѣли положението и на ученика и на учителя, отношенията имъ на физическото поле. Нѣкой ще попита: „какво иска да каже учителятъ?“ Какво искамъ да кажа ли? Ако този духъ е въ васъ, той ще ви научи и припомни какво искамъ да ви кажа азъ. И като казвамъ „азъ“, подразбирамъ онова, божественото, великото, което е създадо всичко въ свѣта. Едно „азъ“ има въ свѣта, само Богъ е азъ, онзи, първиятъ, който е създадо всичко въ свѣта. „Азъ“ подразбира Бога, който е създадо цѣлия космосъ. Само Той може да каже: „Азъ създадохъ всичко това, всичко това е мое, Азъ съмъ и освѣнъ Мене нѣма другъ“. А сега ние се изпчваме и казваме: „азъ съмъ, знаешъ ли?“ – Да, ти си единъ азъ“, който нищо не си направилъ; ти си единъ „азъ“, който даже 100 килограма не можешъ да носишъ на гърба си; ти си единъ „азъ“, който не можешъ да прѣтърпишъ една малка обида, единъ „азъ“, който не можешъ да живѣешъ съ никого, не си уредилъ смѣтките си и т.н. Трѣбва да съзнаешъ кой е тоя „Азъ“. Това е Богъ, Любовта. Тѣй трѣбва да мислимъ и само по този единственъ начинъ ние можемъ да урегулируме живота си. Само единъ моралъ има въ свѣта. Ще каже нѣкой: „да живѣемъ въ любовта“ – това сж празни работи. „Да си кажемъ една сладка дума“. „Ама ученикътъ не се учи“. Ама ти ли ще го морализирашъ? Ако иска, да се учи. Ти ли ще го учишъ? Всѣки единъ, който е влѣзълъ въ божественото училище, трѣбва доброволно да се учи. Ако иска да седи, ако иска да се учи, той е абсолютно свободенъ. Учи ли се, той е съ насъ, не се ли учи, не е съ насъ; люби ли, обича ли, съ насъ е, не люби ли той е вѣнъ отъ насъ, нѣма какво да се безпокоимъ. Сега вие се спирате и казвате: „учителю, кажи ни нѣкоя тайна“. По-велика тайна отъ любовта нѣма въ свѣта. И ако вие бихте разбрали тая дума, щѣха да се отворятъ очите ви и щѣхте да видите това, което никога не сте виждали. И тогава вие ще мязате на онази мома, която, като седи, гледа да минава единъ много богатъ момъкъ и казва: „да е Госпо-

дъ толкозъ добъръ, че съ него да живѣя". — Ама какъ ще живѣешъ съ него, като не знаешъ да свиришъ? Туй е желание, всинца ние искаме да живѣемъ съ Христа и можемъ да живѣемъ. Какъ? Въ насъ трѣбва да тупти сжщото благородно сърце, вземете го не само въ прѣносенъ смисълъ, туй благородно сърце, както въ него е туптѣло прѣди двѣ хиляди години, и този умъ тѣй да мисли, както прѣди двѣ хиляди години. А знаете ли сега Христосъ какъ мисли? — Двѣ хиляди пѣти по-добрѣ отколкото едно врѣме е мислилъ. Сега като казвамъ тѣй, вие ще дойдете до философски разбирация. И Христосъ се е разширилъ сега. Въ какво отношение? Най-първо, въ началото, майката повива своето дѣтенце въ пеленитѣ, и говори като него, мжчи се като него да говори. Дѣтетото говори криво, и майката говори криво, и тя се мжчи да говори като него. Но слѣдъ десетъ години майката казва: „не така, мама, едно врѣме азъ говорѣхъ като тебе, а сега ти ще говоришъ като насъ". Едно врѣме Христосъ говорѣше като насъ, а сега иска ние да говоримъ като него. Това „едно врѣме" се мина вече. Едно врѣме Христосъ говорѣше като насъ, сега се е измѣнилъ законътъ и Христосъ казва: „сега вие ще говорите като мене". — „Едно врѣме азъ чувствувахъ като васъ, но сега вие ще чувствувате като мене". — „Едно врѣме азъ мислѣхъ като васъ, а сега вие ще мислите като мене". Не е ли правдоподобно това? И слѣдователно, ако вие, слѣдъ двѣ хиляди години, не сте въ състояние да мислите, чувствувате и дѣйствувате, както Христосъ мисли, чувствува и дѣйствува, вие не можете да бъдете ученици.

„Не е ученикътъ по-горенъ отъ учителя си". И тѣй, на тия малкото ученици, които сж, казвамъ: като се върнете дома, турете ржката си на сърцето и се вслушайте дълбоко. И кажете тѣй: „тупти ли това сърце както сърцето на Христа"? Толкозъ хиляди години то е туптѣло за праздни работи, почна ли да тупти като сърцето на Христа? Подържете дълго врѣме ржката си и си дайте единъ положителенъ отговоръ. Послѣ турете си ржката на главата и кажете: този умъ хиляди години е мислилъ за праздни работи, почна ли вече да мисли като умътъ на Христа? Слѣдъ това погледнете на ржцѣтѣ си и кажете: тия ржцѣ хиляди години сж работили, всичко сж вършили, почнаха ли да въ-

ршатъ това, което Христосъ върши, да дѣйствуватъ, както Христосъ е дѣйствувалъ?

Ето важниятъ въпросъ, който ученицитъ трѣбва днесъ да разрѣшатъ.

Бесѣда държана на 7.V.1922 год.

гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

10 часа сутринъта

Сѣмената

Тайна молитва

Цѣльта на всѣки окултенъ класъ е да се учатъ тия нѣща, които сж сжществени, необходимии и потрѣбни за самия животъ. Въ окултния класъ не се учатъ излишни нѣща.

Сега, елементитъ на музиката кои сж? Нали сж нотитъ? Първитъ седемъ тона трѣбва да се научатъ. Трѣбва да се научи и ключътъ на музиката, чрѣзъ който се познаватъ нотитъ. Въ художеството трѣбва да се изучаватъ боитъ и фформитъ. При изучаване на езика трѣбва да се изучава азбуката. При изучаване на математиката трѣбва да се изучаватъ отношенията на числата. Сега значи, вие постепенно ще се запознавате съ основните принципи на окултната наука. Разбира се, както въ всички други отрасли на знанието, тѣй и въ окултната школа, не всѣкога ученицитъ сж еднакво способни да възприематъ великите истини. Нѣкои сж по-способни, а други сега трѣбва да се подготвляватъ. Съ какво се отличава единъ окултенъ ученикъ, който свършва успѣшно? – Той е постояненъ, не се влияе отъ мжнотиите. Ученикъ, който иска да свърши, трѣбва да бжде смѣлъ и рѣшителенъ, да посрѣщне всички мжнотиии.

Сега умътъ на единъ ученикъ, който постѣпва въ една окултна школа, трѣбва да бжде много възприемчивъ, гѣвкавъ, подвиженъ, бодъръ и свѣжъ, да долавя всѣка нова мисълъ и да разбира всѣко едно съотношение. Сърцето му трѣбва да бжде смѣло и рѣшително, а волята му да бжде твърда като диамантъ. Въ окултния класъ ще се натѣкнете на голѣми мжнотиии. Тѣзи мжнотиии сж естествени. Като влѣзете въ единъ музикале-

нъ класъ, всѣки лесно ще научи похватите, но колкото отивате напредъ, усложняватъ се упражненията и нѣкои ученици казватъ: "Тия работи сж много мъчни, не може да се изпълняватъ", и свършватъ съ музиката. Нѣкои почнатъ съ математиката, отначало лесно – събиране, изваждане, но като дойдатъ до ония висши проблѣми въ математиката, и тѣ спиратъ. За езика – сжщо. Ако нѣкой ви попита, съ колко думи говорите въ българския езикъ, чели ли сте съ колко думи говорите? – Въ обикновения разговоръ се употребяватъ не повече отъ 500 думи. Най-добритѣ оратори знаятъ около 4,000 думи.

Азъ не искамъ да употребявате всичкото си врѣме, ще давате излишното си врѣме. Ще се занимавате само прѣзъ онова врѣме, което не знаете какво да направите. Нѣма да напушате работата си. Всички отъ васъ обмислихте ли, добръ ще може ли да слѣдвате? Материята нѣма да бжде много трудна. Сега на васъ, въ началото, ще дамъ една тема. Малко ще пишете. Половинъ листъ върху "Качествата на добрия ученикъ". Нѣма да пишете много. Не какво сж казали дѣцата, т.е. другите, но вие както схващате – добриятъ ученикъ по какво се отличава. Прѣмо ще пишете. По малко, тѣй както разбирате. Хубостъта е тамъ, когато човѣкъ се изказва естествено. Може да ви запитатъ, по какво се отличава добриятъ ученикъ. Вие може да опрѣдѣлите въ 10 думи; въ 20-30 думи...

Сега, въ всички ви ще има желание туй, което учите, да го прилагате постепенно, защото, ако не се прилага въ живота, то ще бжде знание безполъзно. Мждростъта е за ума; добродѣтъльта е за сърдцето, сърдцето се обогатява чрѣзъ добродѣтъльта; силата е за волята, волята укрѣпва чрѣзъ силата, истината е за душата. Значи, ако искате да бждете успешни въ свѣта, непременно трѣбва да имате знание и мждростъ. Вземамъ свѣта въ широкъ смисълъ – Божествения свѣтъ. Ако искатъ да бждете обичани отъ вашите приятели, отъ вашите близки, трѣбва да бждете добродѣтели и ако искате другите да иматъ довѣрие въ васъ, трѣбва да имате силна воля. Човѣкъ съ слаба воля може да обѣщае много, но нищо не изпълнява. Да кажемъ, вие имате приятель, обещае нѣщо, но не го изпълни два-три пжти, и вие изгубвате довѣрието въ него, и не можете да му бждете приятель. Ако обещавате и не из-

пълнявате, и баща ви ще изгуби доверие у васъ. Ако пъкъ лъжата цари въ душата ви, вие се отчуждавате отъ Бога. Въ единъ окултенъ класъ отъ лъжата и помънъ не трѣбва да има. Въ други случаи, лъжата може да има смисълъ, но въ душата абсолютно никакво изключение! Знаете ли, щомъ се отчуждите отъ Бога, какво ще почувствате? – Една голѣма скърбъ, тегота, безсмислие въ живота и нѣма да знаете, кждѣ да се денете. За да бжде човѣкъ успѣшенъ въ живота, трѣбва да знаеть истината. Истината е връзката между Бога и човѣка. Нѣма по-велика отъ Любовта и нѣма по-хубаво и по-красиво нѣщо отъ Истината въ живота. Онзи, който иска да бжде красивъ и хубавъ, непременно Истината трѣбва да живѣе въ душата му. За примѣръ вземеть онзи градинарь, който е пълненъ съ трудолюбие. Като влѣзете въ градината, когато е уредена, на човѣка става лѣко въ душата. Така е и съ човѣка, който има истината въ душата си. Сега, ако ви зададатъ такъвъ единъ въпросъ: "Въ какво се състои хубостта на градината?" – Въ плоднитѣ дървѣта. Всѣка градина е хубава по дървѣтата, които сж вжтрѣ въ нея. Изкоренете тия дървѣта, градината нищо не струва. Земята е само условие, а дървѣтата образуватъ хубавата градина. Ако попитамъ: По какво се познава човѣкъ? – Човѣкъ се познава по неговото сърдце, по неговия умъ и по неговата воля. Изкорените ли тия качества, отъ човѣка не остава нищо, той е изгубенъ – нѣма човѣкъ. Слѣдователно, въ една окултна школа вие ще имате методи да развивате вашия умъ, вашето сърдце и вашата воля. Защо много градини не сжществуватъ сега? – Земя има, сѣмена нѣма. Значи, градината сжествува само въ сѣмената. Щомъ посѣете сѣмена, градината е образувана. То е въпросъ на време да се образува градината. Затуй по правилата на тази школа азъ искамъ да добиете всичките знания, които свѣтътъ има. Да не мислите сега, че трѣбва да напуснете знанията на този свѣтъ. Не. Колкото знания можете да придобиете, толкова по-добрѣ. Ония, които въ свѣта сж умни, учили и завършили, и иматъ високо образование, ще бждатъ по-добри окултни ученици. Всички ще се учите, нѣма да бждете лениви, нѣма да казвате: "Като влѣза въ окултната школа, всичко ще науча изведнажъ – намъ свѣтско знание не ни трѣбва!" Свѣтското знание е

прѣдисловие на окултната наука. Тамъ, кждѣто висшата математика на земята спира, тамъ започва окултната наука. Музиката и математиката сж потрѣбни. Нѣкои сж музиканти, но нѣкои сж слаби въ математиката. Математиката и геометрията сж потрѣбни.

Единъ окултенъ ученикъ не трѣбва да бжде прѣдвзетъ. Той трѣбва да бжде много скроменъ въ душата си. Да бжде като една дълбока, тиха вода. Да бжде като една инсталация, въ която тече силенъ токъ, но отвънъ нищо не показва и ако нѣкой казва: "Имашъ ли знания?", ще му кажешъ: "Бутни ме, завърти ключа!" Но жица отъ жица има разлика. Може нѣкои да кажатъ: "Имаме знания." Като завъртимъ ключа, нѣма свѣтлина. Нѣкой казва: "Азъ имамъ свѣтлина денемъ", но като завъртишъ ключа, не върви. И азъ желая вие да бждете такива жици, една инсталация, пълна съ енергия. Вземете нервната система, това е една инсталация. Сега ще ви учимъ да инсталирате нервитѣ, защото нѣкои нерви даже сж въ бездѣйствиe – атрофирани.

Колко души сте? – 25. – И то постепенно ще се уреди. Класътъ ви сега още не е уреденъ. Сега ще си държите бѣлѣжки. Послѣ, като се донесе темата, ще си направите обща извадка.

Тайна молитва

9 май 1922 г. вторникъ 19 ч. и 30 мин.
гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
Извънредна бесѣда

Законъ на енергията

I-ва година 11-та школна лекция
на I-ви Специаленъ окултенъ класъ
10-V-1922 г. срѣда, 7 часа вечерьта
София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

XI Лекция

Тайна молитва.

Прочетоха се часть отъ темитѣ за „Приложението на кармата въ живота“.

Това сега е теоретическата страна на кармата. Останалото ще дочетемъ слѣдующия пжтъ. Едно практическо упжтване.

Физическото тѣло, това е една инсталация, то е проводникъ на електричеството. Физическото тѣло е една велика инсталация на природата. Въ тази инсталация двойко функциониратъ положително и отрицателно елѣктричество и положителенъ и отрицателенъ магнетизъмъ. Сега вашитѣ тѣла не сж тонирани, физически не сж тонирани. Повечето отъ васъ сте положителни, другата частъ сте отрицателни. Сега, ако двама отъ васъ, които иматъ положително електричество, се събератъ, непременно ще има сблъскване. И слѣдъ туй ето какво ще се зароди: щомъ се съберете и говорите, като се отдалечите единъ отъ другъ, вие чувствувате едно неразположение въ себе си, единиятъ е недоволенъ и другиятъ е недоволенъ. Въ дадения случай, ако единъ отъ тѣхъ не може въ себе си да измѣни положителното електричество въ отрицателно, той е длъженъ да намѣри единъ другаръ съ отрицателно елѣктричество. Сега туй е на физическото поле. Ще се зароди една вражда и вие ще станете активенъ, активенъ въ проявяване на характера си. Активността, която е добра, може да стане и груба. По този начинъ се явява грубостта като резултатъ. Мжхътъ и жената безразлично, може да станатъ груби. Понеже електричеството избира най-кжсия пжтъ, а грубостта е изявление на кжсия пжтъ.

Сега, ако се събератъ двама, на които електричеството е отрицателно, и двамата сж нѣгативни, пакъ ще се отблъснатъ, пакъ ще се зароди едно недоволство въ тѣхъ. Но недоволството ще носи съмнѣнието, страха, и двамата ще се съмнѣватъ, ще се боятъ единъ отъ другъ, ще се боятъ.

Въ първия случай и двамата, които сж положителни ще се биятъ, ще се дуелиратъ. Единъ отъ двамата трѣбва да умрѣ. Положителенъ е.

Въ втория случай, всѣки единъ го е страхъ за живота си. Дуелъ нѣма да си обявятъ, но у тѣхъ като резултатъ ще се яви лицемѣрието и измамата. По околенъ пжтъ, по нѣкой хитъръ начинъ единиятъ ще гледа да обвърже другия и така да си отмѣсти.

Сега щомъ искашъ да се дуелирашъ трѣбва да знаешъ, че електричеството е положително. Ти дѣйствувашъ на физическото поле. Щомъ у васъ се заражда страхътъ, съмнѣнието, лицемѣрието въ васъ електричество-

то е отрицателно, вие сте на негативната страна на електричеството. И вие, и вашиятъ противникъ сте негативни. Защото, ако вашиятъ противникъ бѣше положителенъ, а вие негативенъ, вие щѣхте да го обичате, той ще е човѣкътъ, на когото ти мязашъ.

Добрѣ. Въ този случай, когато вие сте недоволни и сте изгубили вашето равновѣсие, въ дѣсната страна на вашия мозъкъ има набрано повече електричество, отколкото трѣбва. Въ дадения случай, значи, има повече електричество набрано въ дѣсната страна на двамата души, слѣдователно, тѣ сж груби. Ако електричеството се набере на лѣвата страна и у двамата души, тѣ сж нѣгативни...

Сега разбирате ли? Васъ може да ви смуцава мисълта, туй негативно електричество, което не може да влѣзе въ работа, не се е трансформирало въ дѣятелностъ, какво ще стане. Понеже нѣма противоположенъ полюсъ, то е отдѣлено. Сега, каквато и форма, фигура да употрѣбъя, може да ви разясня. Понеже вие сте млади, азъ ще употрѣбъя вашия животъ за примѣръ. Да кажемъ, вие сте три приятелки, но едната е по-силна, привлича двѣ отъ приятелкитѣ къмъ себе си, но съ едната се обича повече и повече дружи, а съ другата – по-малко. Часть отъ нейната енергия се асимилира отъ приятелката, която тя обича, а извѣстна часть, прѣд-назначена за втората приятелка, остава неизползвана и се набира. Ако се набере въ дѣсната страна на мозъка, индивидътъ огрубѣва; ако е въ лѣвата – той се облагородява. Ако енергията остане на лѣвата страна на тѣлото, той ще бжде умърлушенъ, недоволенъ отъ себе си. Какъвъ е цѣрътъ? – Ней трѣбва друга приятелка, която да асимилира енергията. Туй елѣктричество е трънъ въ плътта. Значи трѣбва да намѣри приятелка, която ще употрѣби, асимилира точно това елѣктричество.

Добрѣ. Сега туй за лѣкуване е вѣрно. Ама вие давате задължение, че нѣма да злоупотрѣбите съ правилото. Всѣки, който злоупотрѣби, ще бжде най-строга наказанъ. Такова наказание, каквото никога не е ставало. Ще употрѣбите правилото само за добро. Давайте честна дума. /Отговарятъ: „Да“/. Вие може да злоупотрѣбите съ правилото, понеже на нѣкои може да приложите вашето положително електричество, да усилите

злобата на нѣкого. По този начинъ хората единъ другъ се докарватъ до отчаяние. Ако твоята дѣсна страна е наелектризирана по този начинъ, ще намѣришъ една приятелка, въ която лѣвата страна има излишекъ, и тя да постави своята лѣва ржка на дѣсната страна на главата ти и ти ще поставишъ своята дѣсна ржка на лѣвата частъ на главата ѝ, и у двама ви веднага вашето разположение ще се измѣни. Може да не турите ржцетѣ на главата, но ако се хванете двѣтѣ за ржцѣ, веднага ще се измѣни електричеството, трансформиране може да стане. Сега може да направите първия опитъ. /Запитватъ: кога да ги правимъ и може ли съ други?/ Когато нѣкой пжтъ сте много неразположени, другари съ другари да направятъ опита, момичета съ момичета, жени съ жени, мже съ мже. Сега азъ говоря принципиално, защото има много жени, които сж мже, има много мже, които сж жени. Азъ говоря: мжжъ съ мжжъ – разумния принципъ, жена съ жена. Ние туряме любовъ съ любовъ и мждростъ съ мждростъ. Затуй въ школата трѣбва да се нареждате. Тѣй както сега сте наредени, не сте добрѣ наредени. Трѣбва да се нареждате споредъ този законъ, да има постоянна хармония. Ученицитѣ на окултната школа, като срѣщнете нѣкой индивидъ, който нарушава мира ви, ще се пазите отъ него. Най-малко половинъ метъръ на страна ще сѣдате. Ако не можете физически да се отдалечите отъ него, мислено ще създадете това разстояние. Ще се нареждате по закона на симпатията. По закона на симпатията, двама, които си хармониратъ, като се събератъ, и двамата почнатъ да мислятъ и да чувствуватъ хармонично. Но пжкъ, когато двамата се събератъ и иматъ такова състояние: единиятъ мисли, а другиятъ не мисли, единиятъ мисли, а другиятъ чувствува, не си хармониратъ. Трѣбва едновременно и двамата да мислятъ, и двамата да чувствуватъ и двамата да дѣйствуватъ. Единиятъ да мисли негативно, да чувствува негативно и да дѣйствува негативно; другиятъ да мисли положително, да чувствува положително, да дѣйствува положително.

Тѣй, най-първо за регулиране на физическото тѣло едно правило. Ще направите единъ опитъ и ако има резултатъ ще ви дамъ второ правило. Туй правило ще го употребите да видимъ дали ще може да се ре-

гулирате. /Запитватъ: кои сж признацитъ, когато електричеството е въ лѣвата страна?/. Щомъ си готовъ да се карашъ, съ първия, когото срѣцнешъ, искашъ да се скарашъ, електричеството е на дѣсната страна, пъкъ щомъ си неразположенъ, песимистъ, то е на лѣвата страна. Това е законъ на физическото поле, ще го проучавате, послѣ ще го прѣнесемъ въ астралния свѣтъ, въ духовнитѣ тѣла. То е единъ методъ. Той е малъкъ, микроскопически опитъ, който ще правите и ще ми съобщавате резултатитѣ. Не мислете, че изведнажъ ще имате сполучливъ опитъ. Този опитъ трѣбва най-малко 99 пжти, 100 пжти да правите. Въ тѣзи опити азъ искамъ да се развие вашето съзнание. Азъ общо казвамъ въ дѣсното полушарие. Това електричество може да бжде набрано въ разнитѣ центрове и послѣ по-специално да го проучаваме, но изобщо принципътъ е вѣренъ като казвамъ въ дѣсното полушарие. Щомъ имате неразположение, ще кажете на себе си: „Електричество имаме“. Ще го турите на работа. Може да го турите по слѣдующия начинъ: ще намѣрите нѣкоя ваша другарка и ще направите опита. Опитътъ, който ще правите може съ лица отъ класа да правите, може съ нѣкои лица вънъ отъ класа, нѣкое бѣдно момиче, но ще избирате да ви е симпатично, да е въ пжтя на вашата еволюция. Като правите опита, вие му помагате да вѣрви въ сжщия пжтъ. Ако направите това на онзи, който вѣрви въ противоположно направление, вѣрзвате се. Щомъ отправете ума съ своята енергия, вие ще почувствувате едно облекчение. Туй състояние често се ражда у всички. Понеже ние не изпълняваме закона, набира се излишна енергия. То е изостаналъ багажъ, като онѣзи богати хора, които много готвятъ, а малко ядатъ. Яденето все вкисва и слугитѣ го изхвърлятъ навънъ. Често и въ насъ електричеството се вкисва, а когато се вкисне, вече разрушава. Най-първото правило: когато се набере електричество на дѣсната страна, то е отъ опитъ доказано, ако гладишъ съ дѣсната ржка дѣсното полушарие, състоянието се влошава, той ще почне да се сърди, а ако му гладите лѣвата страна, той се укротява. За туй дадохъ правило: когато слънцето ви пече, веднага съ двѣтѣ ржце ще гладите косата си, ще разтривате главата, ще вземате туй електричество отъ главата и може да избѣгнете всѣки слънчевъ ударъ. И

може при едно възбудено състояние да направитъ пакъ едно малко гладене. Космитъ сж добъръ проводникъ на електричество. Сега разбира се, разни магнетически школи има, които употребяватъ тѣзи начини за магнетизиране, за тониране. Употребяватъ сжщитъ закони и правятъ голѣми пакости. Ученикътъ на окултизма никога не трѣбва да позволѣва да го хипнотизиратъ. Трѣбва да ви даватъ пари безъ полица, на довѣрие. Ако вѣрватъ, да ви дадатъ, искатъ ли полица, не вземай на заемъ. Прѣдпочитайте да ходитъ гладенъ, но не подписвайте. Тѣй говори окултната наука: пари безъ записъ и безъ полица, който дава - вземи и върни ги пакъ на врѣме.

Сега отъ васъ искамъ едно правило: да бждете искрени къмъ себе си. Всѣка сутринъ за двѣ седмици, като станете, ще си помислите: искрени ли сте вие спрѣмо душата си. Душата разбирамъ, най-висшето у човѣка, Божественото, което е проявено. Искренъ ли е човѣкъ спрѣмо душата си и прѣзъ деня готовъ ли е да извърши всичко, което тази душа желае и му нашепва и ако съгрѣши, да се извини прѣди нея, да не се оправдава, да се извини да каже истината тѣй, както си е. Стане погрѣшка, ни най-малко нито да я намалява, нито да я увеличава, а да констатира факта, тѣй, както е, тѣй, както природата го е констатирала. То е необходимо за развиване вашето съзнание, да схващате нѣщата правилно, безъ увеличение и безъ намаление.

Тайна молитва

Сега направихъ тази малка забѣлѣжка, за да не злоупотрѣбите. Злоупотрѣбението може да седи въ слѣдующето: Въ окултната школа всички опити ставатъ съзнателно. Съзнанието седи въ слѣдующето. Ако азъ турямъ ржката си върху нѣкоя глава, въ мене трѣбва да има съзнание давамъ ли или вземамъ. Ако давамъ, туй, което давамъ, ще бжде ли въ полза и туй, което вземамъ, ще ме ползва ли. Ако туй, което давамъ, не принася полза, и туй, което вземамъ, мене нѣма да ме ползва... Азъ най-първо слѣдъ като дамъ и слѣдъ като взема, трѣбва да благодаря, понеже ние работимъ съ извѣстна божествена енергия. За тази енергия, която тече прѣзъ мене или прѣзъ васъ, всѣкога се държи отчетъ. Природата си има часовници, които отбѣлѣзватъ колко се изразходва и за кого, и прѣзъ вашия мозъкъ

и прѣзъ ржцетѣ колко енергия е минала, всичко туй въ тази инсталация е строго отбѣлѣзано и се туря на смѣтка, не само на смѣтка, но и резултатитѣ на тази енергия правятъ тази енергия да има отгласъ въ общото битие. И слѣдователно, като туритѣ ржка на нѣкоя глава, знаятъ какво е произлѣзло и васъ ви държатъ като единъ отговоренъ факторъ. Туй не го казвамъ да се страхувате, но за да знаете, че всѣка една работа, която вършите, да бжде благородна. Принципно дѣйствие, не съ страхъ. Всѣкога подтикътъ на вашата душа трѣбва да бжде извършенъ въ съгласие съ бога, съ великото, въ хармония съ Бога. То е великото въ свѣта – да работимъ разумно. За тия положения при други условия малко ще се спремъ. Много обяснения въ окултната школа сж обременителни, защото опититѣ, които ще правите, тѣ ще ви обяснятъ много положения, които сега ви сж тъмни.

Безъ страхъ въ Любовта безгранична!

Когато имате нѣкой въпросъ тъменъ, ще попитате, защото и другитѣ ученици, на черното братство и тѣ ще ви посѣщаватъ. Може вечерно врѣме да се мѣни настроението ви и вие не знаете какъ може да ме посѣтите. Ще ви обясня тази тъмнина. Нѣма да се плашите. И тя си има закони.

Мѣстото на човѣка въ природата

11-та Школа на лекция на Общия Окултенъ класъ,
11.V.922 г четвъртъкъ 7 и пол. – 9 ч.в.

ст. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Тайна молитва.

/Мълчание/

Слѣдния пжтъ напишете най-обичната ви дума или най-обичното ви изречение. Или една дума или едно изрѣчение, което ви е произвело най-голѣмо впечатление.

Мѣстото на човѣка въ природата.

Когато безграничниятъ свѣтъ или когато безграничното се е ограничило, образувалъ се е обективниятъ Божественъ свѣтъ. Отъ безграничниятъ, значи, отъ

обективния Божественъ свѣтъ се е създалъ субективни-
ятъ, вътрѣшниятъ свѣтъ на човѣка. А отъ субективния,
вътрѣшенъ свѣтъ на човѣка се е създалъ сегашния обе-
ктивенъ свѣтъ, външниятъ свѣтъ. Или съ други думи,
туй, което за Бога е видимо, за насъ е невидимо;
туй, което за Бога е знайно, за насъ е незнайно. Се-
га въ една окултна школа, когато кажешъ: „азъ не
зная“, значи ти имашъ знание, че не знаешъ. Туй оба-
че подразбира, че това, което ти не знаешъ, има сж-
щества отъ тебе по-високи, които го знаятъ. Слѣдова-
телно, туй, което ти не знаешъ въ даденъ моментъ,
можешъ да апелирашъ къмъ ония сжщества, които зна-
ятъ, за да тѣ научатъ. Сжщиятъ законъ е, когато чо-
вѣкъ каже, че той има единъ неизработенъ характеръ,
лошъ характеръ. Значи, щомъ е тѣй лошъ, има сжщест-
ва, които сж добри, и тѣ сж въ състояние да изправя-
тъ неговия лошъ характеръ. Лошевината на единъ чо-
вѣкъ може да се обясни по два начина. Ако единъ май-
сторъ е изработилъ частитѣ на една цигулка и ги ос-
тави на своя ученикъ да ги тури на мѣсто, и ако той
не ги е турилъ на мѣсто, тя е лоша цигулка, слѣдова-
телно, тя не може да издаде онѣзи звукове, които сж
необходими. Какво се изисква? Тази цигулка трѣбва да
се разгледа отъ майстора и да се турятъ частитѣ ѝ
както сж опрѣдѣлени. И въ сегашния животъ на съврѣ-
меннитѣ интеллигентни сжщества, които сж заминали
прѣди насъ и които ще дойдатъ, има много части въ
тѣхния организъмъ, които не сж турени на мѣстото. На
всѣки едного отъ васъ, не че му липсва нѣщо, но има
нѣщо, което не е турено на мѣсто. А щомъ не е турено
на мѣсто, слѣдователно не може да се придобиятъ ония
качества, ония сили, които сж потрѣбни въ даденъ
случай, за да се създаде характеръ. Тогава тази ци-
гулка трѣбва наново да се разглоби на части и наново
да се поставятъ тѣ отъ майстора. Това е цигулка. Ок-
ултната школа трѣбва да ви разглоби. Тази е цѣлът
на школата. Въ тази школа ще ви разглобяватъ, не вс-
инца ви, но ще има нѣкои нѣща, които трѣбва да се
разглобятъ и да се турятъ на мѣсто. Туй се нарича
вътрѣшно хармонизиране. Туй на сила нѣма да стане.
Въ една окултна школа на сила нищо не вършатъ. Вие
ще хлопате 10 пѣти при този майсторъ, който трѣбва
да намѣсти частитѣ и ще чакате вѣнъ на вратата, до-

като той дойде и вие влѣзете. Тогава този майсторъ въ християнството се нарича Свѣти Духъ. И той като влѣзе, изведнажъ нѣма да прѣобрази човѣка, той ще започне най-първо съ разглобяване. При туй разглобяване, вие ще почувствуватѣ една вжтрѣшна болка. Този ножъ ще почне да работи тамъ. Разправятъ за единъ виденъ цигуларъ, който ималъ една отлична цигулка отъ формата на Страгивариусъ. Тя имала единъ малъкъ дефектъ. Занася я той на единъ виденъ, знаменитъ майсторъ въ Италия да я поправи. Той го поканилъ, сѣдналъ на креслото, и самъ започналъ съ ножа да я разглобява, но при всѣко прокарване на ножа въ цигулката, цигуларътъ изпѣшквалъ, и когато разглобилъ вече цѣлата цигулка, вижда, че цигуларътъ припадналъ. Сега човѣшката душа е тѣй прѣплетена въ тѣлото, вжтрѣ въ този инструментъ, че като дойде Великиятъ Духъ да работи и прокара своя ножъ, непременно вие ще почувствувате вжтрѣшни болки. Ако вие сте боленъ, имате майстора, то непременно този ножъ ще бѣде точно на мѣсто, за да намѣстятъ частитѣ, които не сж турени на мѣсто. И като се поправи тази частъ, човѣкъ ще почувствува една вжтрѣшна лекота, ще дойде едно вжтрѣшно просвѣтление. Много пжти се разправятъ нѣкои вжпроси, говори се за Духа, но то е едно тъмно понятие. Колцина отъ васъ иматъ ясно понятие какво нѣщо е Духътъ; и колцина отъ васъ знаятъ, какво е положението на единъ учителъ, не по форма, вжшно какъ се явява, но вжтрѣшната страна на Учителя; колцина отъ васъ иматъ онова ясно понятие за Любовта? Всички сте имали малки опитности за нея, но онуй ясно понятие, което дава едно велико прѣживѣване, което произвежда вжтрѣ въ душата цѣлъ прѣвратъ, и трансформира всички частици на организма, че човѣкъ, слѣдъ като излѣзе отъ този Божественъ огънь, да се почувствува като едно новородено дѣте, защото влиза въ единъ новъ свѣтъ, съ други разбираня. Много пжти ние говоримъ за любовта, за Бога, а при това щомъ дойдемъ да издържимъ единъ изпитъ, ние всѣкога проявяваме старитѣ навици. Не трѣбва да се лжемъ съ онази дресировка, която имаме, защото много хора сж дресирани, но не сж възпитани. Много хора сж още въ процеса на трансформирането, а не сж трансформирани. Ако на единъ опитоменъ тигъръ вие дадете ржката си,

той може дълго време да я ближе, но като близне една капка само кръвъ, у него веднага ще се събудят старитѣ инстинкти. Онзи стариятъ вълкъ, може да го направите като куче, но все таки, той стария си навикъ не остава. Тогава, ако ние искаме да се приближимъ при Бога, да придобиемъ онова знание, отъ което ще дойде бждащето щастие, т.е. онзи разуменъ животъ, непремѣнно трѣбва да се съобразяваме съ великитѣ закони, върху които почива правилния строежъ на сегашното наше развитие. И тѣй, всѣки единъ отъ васъ не трѣбва да се самоосжда, а да се самонаблюдава, и като види въ себе си, че има единъ вжтрѣшенъ недостатъкъ, че има нѣкоя частъ, която не е турена на мѣсто, той трѣбва да повика този, великиятъ майсторъ – Духътъ – да му помогне да се изправи и да го намѣсти. Сега туй намѣстване може да стане и тукъ, може да стане и въ другия свѣтъ. То е неизбѣжно! Отлагането не е наука! Може би, да кажете: „при по-благоприятенъ моментъ туй може да стане, когато сж най-благоприятни условията“. Ако една мисль е дошла въ ума, сега, не е ли този най-благоприятниятъ моментъ? Ако Духътъ е заговорилъ въ васъ сега, не е ли този най-благородниятъ моментъ? Всѣка мисль е важна въ даденъ моментъ. Тази мисль може да мине и да заминне. Та, онѣзи отъ васъ, които вървятъ по този пжтъ, трѣбва да развиятъ онѣзи сѣтива, да бждатъ толкова чувствителни, схватливи и деликатни. Защото тази деликатностъ и чувствителностъ е заради васъ. Ако вие сте деликатенъ, ако вие сте чувствителенъ, ако вие сте схватливъ, благородността на вашето сърдце, силитѣ на вашия умъ, тѣ ще бждатъ полезни на самитѣ васъ, и слѣдъ туй ще бждатъ полезни и за вашитѣ близни, тогава отношенията ни ще бждатъ правилни. Двама способни ученици много лесно могатъ да се разбератъ. Двама благородни хора лесно могатъ да уредятъ смѣткитѣ си, лесно могатъ да изправятъ своитѣ погрѣшки, но двама глупави хора не могатъ: единиятъ ще настоява на своето, и другиятъ ще настоява на своето.

Сега кждѣ е мѣстото на човѣка въ природата. Природата, при сегашнитѣ условия, е само една възможностъ. Природата, азъ я наричамъ, това е обективниятъ Божественъ свѣтъ, тя е пѣрвичниятъ свѣтъ. Отъ този свѣтъ ние трѣбва да създадемъ нашиятъ вжтрѣшенъ

субективенъ свѣтъ. Туй всичкото божествено отвѣнка, което виждаме, което е реално, ще го възприемемъ, и послѣ ще го проектираме навѣнка и ще образуваме нашия обективенъ свѣтъ. И като го образуваме, само тогава може да създадемъ въ себе си единъ характеръ. Богъ се проявява въ всинца ни, ние сме обекти за Бога. Той работи въ всинца ни и по никой начинъ не можемъ да се избавимъ отъ Неговото влияние.

Той ви е впрѣгналъ на работа и вие ще извършите волята му. Доброволно или чрѣзъ насилие, по какъвто и да е начинъ – ще извършите волята му. Нѣма другъ изходенъ пѣтъ! Който мисли, че може да се противи на Бога, лъже се: той все ще извърши обективната божествена воля. Вие ще се противите и сщеврѣменно и Богъ ще си извърши работата. Вашето противене въ неговия пѣтъ нѣма да произведе дисхармония. И сега, когато разбираме тия закони, които образуватъ нашия субективенъ свѣтъ, схващамъ, че обективниятъ Божественъ свѣтъ, който е произлѣзълъ отъ Бога е идеаленъ и ние не трѣбва да мислимъ, че има дефектъ. Въ природата не може да има дефектъ. Въ природата нѣма, нѣма дефекти. Тия дефекти, които изглежда да се проявяватъ въ природата, сж само резултати на онѣзи сжщества, които индивидуално се проявяватъ. Но вземете за примѣръ една лъвица, която е толкова жестока спрѣмо другитѣ, колко е тя нѣжна спрѣмо своитѣ дѣца! Туй е Божественото. Тя може да удави агнето, да го изяде, да се покаже много жестока къмъ него, но спрѣмо своето си дѣте, тя ще го ближе, ще го милва – туй е Божественото, което се проявява въ нея. Ако туй агне дойде и се роди чрѣзъ нея, тя ще бжде къмъ агнето сжщо тѣй добра. Защо? Понеже туй агне е минало по Божествениятъ пѣтъ, чрѣзъ тази форма, по която лъвицата познава, че то е Божествено. Тя е достигнала до тамъ, че мисли само онова, което произлиза отъ нея, то е Божествено, а всѣко друго нѣщо, вѣнъ отъ нея, не е Божествено. Този законъ сжществува въ всички хора. Сега когато влѣзете въ школата, мислите, че само онова, което излиза отъ вашия умъ, само то е хубаво. Пакъ сжщиятъ законъ. Нѣкой като напише нѣкое хубаво изрѣчение, харесва го. Защо? Понеже е излѣзло отъ него. Обаче ако това изрѣчение е излѣзло отъ друго, той ще намѣри погрѣшки. Обаче, ако този,

който е писалъ това изрѣчение, хармонира съ него или е отъ неговия родъ, той пакъ ще го хареса. Слѣдователно, за да може вие да се разбирате единъ другъ, непрѣменно трѣбва мислитѣ да се движатъ въ една и сща посока. Тѣй да мислите, че въ всинца ви въ даденъ случай Божествениятъ Духъ дѣйствува специално, по особенъ начинъ. Тѣй е. Разнообразие има въ Духа. Всѣки единъ човѣкъ или всѣки единъ ученикъ си има свое специално прѣдназначение. Сега казвамъ, че прѣдназначението на човѣка въ природата е да се учи отъ този обективенъ божественъ свѣтъ за да създаде своя субективенъ. Тѣй: той трѣбва да почерпи тия материяли. Да кажемъ, вие искате да бждете добъръ, отъ кждѣ ще почерпите материали за доброто? Искате да се проявите, имате единъ вашъ приятель, той е гладенъ, искате да проявите вашето благородно сърдце, да му помогнете, отъ своето месо не може да отрѣжете, да му дадете. Нѣма да бжде умно да съблечете вашата дреха, а вие да останете голъ, а него да облѣчете. Ако двама души сж голи, иматъ само единъ костюмъ. То е едно добро, ако вие сте голъ. Защото, ако вие се съблечете голъ и облѣчете вашия приятель, то е и добро, и зло - тѣ се уравнисяватъ. Значи нищо не сте направили. Слѣдователно, ние трѣбва да взимаме ония материяли отъ природата, отъ Божествениятъ свѣтъ, които сж необходими и да употребимъ тия материяли за доброто на своитѣ ближни. Значи, въ даденъ случай Богъ ни употребява като сръдство, да изявимъ своитѣ вжтрѣшни желаня. Нѣкой иска знание, дълго врѣме искалъ знание; най-послѣ той ще му прати нѣкой учитель, въ когото ще вложи Духътъ, за да му се изяви, да му даде това, което е потрѣбно. Слѣдователно, всѣко, нѣщо, което ви се дава въ даденъ случай, вие трѣбва да бждете толкова разумни да знаете, иде ли това отъ Бога, и веднага, безъ противорѣчие, да го приемете. Не иде ли отъ Бога, т.е. отъ този реаленъ, обективенъ, божественъ свѣтъ, не го приемайте. Да кажемъ, ако азъ ви донеса едно живо цвѣте въ саксия и ви донеса едно искусствено цвѣте, питамъ: ако вие не можете да ги различите, ако вие не разбирате качества на тия цвѣтя, вие можете да се излъжете. Давамъ ви двѣтъ саксии, но тѣй изкустно направени, че вие може да вземете искусственото цвѣте. Какво ще спече-

лите? Въ това изкуствено цвѣте промѣни не могатъ да станатъ. Когато една идея не се развива, не може да расте, тя е изкуствена. Сжщото е и съ васъ: когато станете толкова добри, че въ васъ никаква промѣна не става, вие сте на кривия пжть, вие сте едно изкуствено цвѣте. И сегашната опасностъ на съврѣмения свѣтъ произлиза отъ това, че той е станалъ изкуственъ. Искусственостъта седи въ това, че ние не искаме да имаме никакви страдания, ние искаме да бждемъ улеснени въ всичко - всички други да страдатъ, а намъ да ни е приятно. А ученикътъ на окултната школа трѣбва да знае, че при трансформиране на всѣка енергия се образуватъ страдания. Всѣкога, когато човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго, прѣтърпява едно вжтрѣшно страдание. Има ли туй страдание, той прогресира, нѣма ли го, той остава все на едно и сжщо мѣсто. Слѣдователно, промѣнитѣ които ставатъ въ насъ, трѣбва да знаете, сж пжть на движение. Сега въ тази окултна школа, въ която се намирате, вие трѣбва да правите анализъ на вашитѣ мисли. Този анализъ стои въ слѣдующето: много потаени мисли отъ миналото сж залѣгнали въ вашето съзнание или подсъзнание. При даденъ случай тия мисли възкрѣсватъ и почватъ да ви говорятъ, като нѣкой фонографъ, и вие ще кажете: „Менъ нѣкакъвъ духъ ми казва нѣщо“. По всичко туй, което ви казва, вие ще познаете, този духъ говори едно и сжщо съ години. Той ще ви каже да бждете добри, да бждете святи, да бждете честни. Ама че какво ново има въ това? Трѣбва да оправите живота си, че Господъ да ви обича. Че какво ново има? Това ново ли е? Това е едно отражение на вашитѣ мисли и какъ ще ги познаете? Ако има една външна реалностъ, т.е. когато Богъ говори въ обективния свѣтъ, Той се познава по слѣдующето: когато ние говоримъ и когато той говори, то се различава. Когато дойде въ менъ едно вжтрѣшно внушение и ми се каже, че слѣдъ 10 дена ще имамъ 10,000 лв. чакамъ, чакамъ, паритѣ ги нѣма. Дойде друго внушение: слѣдъ двѣ години ти ще се оженишъ, ще имашъ една отлична мома. Дойдатъ двѣтѣ години, момата я нѣма. Слѣдъ 4 години ще постъпишъ въ университета и ще имашъ най-добритѣ професори. Дойдатъ годинитѣ, професоритѣ ги нѣма. Слѣдъ 6-7 години ти ще бждешъ пръвъ министеръ въ България. Дойдатъ

годинитѣ, никакъвъ министеръ не ставамъ. Ще каже нѣкой: „Духътъ тѣй казалъ, онова казалъ, тѣй ми дойде на ума“. Това сж чисто субективни криви извъртания на самия човѣкъ. Нѣкой пжтъ може да дойде такъво извъртване, че вие да помислите, че сте способни: „азъ умъ имамъ, като моя умъ другъ нѣма“. Но не минатъ 2-3 месѣца, васъ ви зададатъ една задача - вие не можете да я рѣшите. Вие мислите, че сте много талантливъ, а една обикновена мжчнотия не може да разрѣшите. Въ какво сѣди вашата необикновенностъ? Нѣкой пжтъ мислите, че сте силенъ герой, можете да се борите съ цѣлия свѣтъ. Но вечерно врѣме нѣкой момѣкъ придружава нѣкоя мома, погнатъ го двама души, той остава момата и уфейква. Той е силенъ да се бори съ цѣлия свѣтъ, а двама души го уплашватъ. Ученикътъ на една окултна школа не трѣбва да си прави илюзии, той трѣбва да знае съ колко души може да се бори, съ единъ, съ двама, може ли да бѣга, всичко трѣбва да знае, да не бжде страхливъ. Може ли тѣй да разбира, само тогава той може да проучава обективния божественъ свѣтъ. И вслѣдствие на тия недостатѣци, които ние имаме вжтрѣшно, ние не можемъ да разбираме и не можемъ да прилагаме хубавото въ насъ. Защо? Тия стари мисли, старитѣ чувствуванія, постоянно въ насъ развалятъ доброто. Тѣ сж като една морска вълна: ние пишемъ доброто на брѣга, дойде тази вълна, заличи го. Слѣдъ туй пакъ говоримъ: „Богъ е любовъ, Богъ е истина“, дойде вълната, заличи го. Ние пишемъ, тя заличава. Боримъ се съ морето. Питамъ, кой ще надвие? - Морето. Въ края на краищата морето ще надвие. Ти не се бори съ това море. И тогава азъ ще ви дамъ едно правило: кратуната, която влиза въ морето, трѣбва да бжде праздна и затулена. Пълна ли е, тя ще потъне на дъното. Праздна трѣбва да бжде, да сѣди надъ водата отгорѣ. Тази кратуна на суша ли е, пълна трѣбва да е. И тѣй, когато отивате при Бога, кратуната ви трѣбва да бжде праздна, та да минете прѣзъ това голѣмото море, астралното море, а ако вие сте пълни съ вашитѣ идеи, ще потънете, никога нѣма да отидете при Бога. А щомъ излѣзете на суша, непременно трѣбва да бждете пълни. То е пакъ единъ символъ. Този символъ ще държите въ ума си. При Бога като идете, ще бждете праздни, а отъ него като излизате,

трѣбва да бждете пълни. Отивате ли при Бога пълни, ще се върнете назадъ праздни, а щомъ се върнете праздни, какво ще стане съ васъ? Непрѣменно ще дойдатъ страдания. Сега вие ще разсъждавате. Това сж принципи. Вие ще градите върху тѣхъ. Защото въ една окултна школа ще изучавате живота, методитѣ и начинитѣ за трансформиране на енергиитѣ, които циркулиратъ въ вашитѣ физически тѣла. Знаетѣ ли колко енергия има натрупана въ васъ? Тая енергия на врѣме трѣбва да се използва. И ако всѣка една енергия, вложена въ нашето тѣло, не се използва, други ще я използватъ.

И тѣй, когато погледнете на външната природа, като ученици, вие ще знаете, че прѣдзначението на тази природа: е да създаде вашия субективенъ свѣтъ, т.е. ония принципи - принципално схващане. За всичко трѣбва да имате много правилни схващания. Мѣрката за истината, отношенията къмъ хората, какъ да сждите. Нѣкой иска да ми покаже, че имамъ една погрѣшка. Може да изоблича единъ човѣкъ по нѣколко начина. Може да го изоблича тѣй силно, тѣй да му направя една операция! Ако онзи лошъ лѣкаръ, който рѣже цирея, като изрѣже два пжти повече отъ здравето месо, неговата операция не е на мѣсто. Трѣбва да бждешъ майсторъ, да кажешъ истината тѣй, че отъ здравето месо нито една клѣтка да не се отрѣже, нито една клѣтка отъ Божествения организъмъ. Нито едно Божествено цвѣте да не поврѣдишъ съ казването на истината. Най-послѣ въ окултната школа не се позволѣва никакво изобличение, истината можешъ да кажешъ, но изобличение - не. Изобличи ли единъ - изключватъ го. Всѣки, който се осмѣли да изобличи, изключватъ го и съ хиляди години може да сѣди отвънъ. Строго наказание! И когато искашъ да изобличишъ, ти ще се спрѣшъ, ще кажешъ, ако е за истината, ще кажешъ тази истина, ни повече, ни по-малко. Туй е единъ великъ Божественъ законъ. И азъ ви прѣдупрѣждавамъ, да не си създавате ненуждни страдания. До сега вие сте вървѣли по пжтя на изобличението. Ако свѣтътъ съ изобличение можеше да се поправи, до сега щѣше да се поправи. На единъ човѣкъ ще му кажешъ само истината и ще му покажешъ начинитѣ, методитѣ, пжтищата, чрѣзъ които той може да поправи своята грѣшка. Добрѣ, отивамъ азъ при единъ братъ - да ви обясня принципално - имамъ братъ, да

кажемъ, той е търговецъ, има взимане-даване, отъ други братя взелъ, не дава, заборчлелъ 10,000 лв. не връща паритъ, нѣма какво да връща, полъгва. Не, не защо да лъже, защо да не каже истината? Ще кажете: да го повикаме, да го изобличимъ. То е кривиятъ начинъ. Ние ще го повикаме и ще му кажемъ: „братко, не е ли хубаво тия дългове да ги изплатишъ, ако не можешъ ти да ги изплатишъ, ние ще ти помогнемъ, а ти работи и постепенно ще изплащашъ. А ние кажемъ: „ти намѣри отъ дѣто и да е пари, но изплати“. Това е изобличение. Ние ще му помогнемъ. И когато Господъ поиска да поправи свѣта, Той изпрати Христа, съ голѣмъ кредитъ го прати. И Христосъ казва: азъ дойдохъ да ви дамъ новъ животъ и съ този капиталъ изплатете вашитъ стари дългове. Искамъ между ученицитъ, които сж въ школата, абсолютно, изобличение да нѣма. Истината ще казвате. Ще се повикате, ще си кажете истината по единъ мекъ начинъ. Ще се усъвършенствувате, ще си помагате, ще си създадете вашъ вжтрѣшенъ свѣтъ, да се облагородявате постепенно. Нали знаете онзи ученикъ по музиката, какъ постепенно придобива навика на своята ржка. Най-първо, какви мжноти сръща, докато ржката стане гъвкава да свири, докато най-послѣ тия прѣсти като че ли придобиятъ съзнание и тогава музикантътъ може да свири безъ никакво усилие. Защо? Прѣститъ сж научили да свирятъ, тия прѣсти разбиратъ по кой начинъ става свиренето. И ние трѣбва да създадемъ такива навици, и трѣбва да знаемъ какъ да изпжлняваме извѣстни добродѣтели. Непрѣменно трѣбва да се създаде единъ навикъ, една права мисль.

Сега, мѣстото на човѣка въ природата. - За да се прояви човѣкъ непремѣнно трѣбва да има воля. А за да проявите вашата воля, ще започнете съ най-малкитъ опити, съ най-малкитъ нѣща. Не правете голѣми опити. За да познаете вашата воля силна ли е, вие ще правите опити съ малкитъ нѣща. Задайте си една задача на ума. Да кажемъ такъва една задача: да станете точно въ 12 часа и отъ тукъ въ София, да идете до Витоша. Е, какво струва сега да отидете до Витоша? - Мжнотиитъ, които може да се изпрѣчатъ на ума ви, какви могатъ да бждатъ? Нѣма никакви мжноти да идете до Витоша. Най-първо, че е тъмно, може да изгубите пж-

тя. Второто - може разбойници да ви срѣщнатъ. Може да има вълци, мечки. Тия нѣща ще изпжлнятъ ума ви. Вие като рѣшите, ще излѣзете навѣнка, ще се върнете, ще кажете: „при по-благоприятни условия, когато има мѣсечина“. Отложите ли вашата воля е слаба. При мѣсечина или безъ мѣсечина, вие трѣбва да идете. Кажете ли, че ще направите и отложите ли, волята ви е слаба. Обидилъ ви е нѣкой, нали? Дойде въ васъ едно желание, кажете тѣй: азъ ще се примиря съ него. Стори го. Рѣшили сте да идете до Витоша, но въ туй врѣме дойде нѣкой и ви каже: какво е врѣмето, и вие кажете: хайде слѣдъ единъ мѣсець, два, три, четири, не отивате. Ако вие нѣмате достатъчно воля да се примирите, тогава какъ ще извършите волята Божия? И какъвъ ученикъ ще бъдете вие тогава? Ама, най-първо, като влѣзете въ една школа, вие сега се приготвявате, ще ви дадатъ много голѣми изпити. На нѣкой ще кажатъ тѣй: „И баща си, и майка си ще напуснешъ“. Ще каже нѣкой: „То не е за сега“. Да не ме разбирате криво. Ще дойде врѣме баща си и майка си да напуснешъ, отъ братя и сестри ще се откажешъ - ще трѣгнешъ. Тогава ти ще помислишъ едно отъ двѣтѣ. Ако не се откажешъ, ще останешъ у дома си, а ако се откажешъ, ще влѣзнешъ вжтрѣ въ школата. Сега вие искате да ви се повѣрятъ нѣща отъ Божествениятъ свѣтъ. Какъ ще ви се повѣрятъ такива нѣща, да ги употребите за себе си, да ги оставите у дома си ли? И Господъ знае, че ако ви ги даде при сегашнитѣ условия, когато вашия субективенъ свѣтъ не е сформированъ, вие не можете да образувате вашия обективенъ свѣтъ и всички тия Божествени блага ще идатъ напраздно, вие ще се отдадете на стари работи. Ако Господъ ви даде една малка дарба, прѣзъ цѣлия животъ ще пишете глупави стихотворения, драми, романи, може да напишете десетки томове, а слѣдъ 10 години, тия томове ще се забравятъ и никой нѣма да мисли за тѣхъ. А тази Божествена енергия трѣбва да иде на мѣсто, тя трѣбва да произведе своитѣ резултати. А сега всинца искате да бъдете добри, да ви посрѣшне Господъ добръ, да видите ангели и пр. Но за да видите единъ ангелъ, вие трѣбва да имате разположението на единъ ангелъ. Когато обичашъ нѣкого, той е готовъ да тѣ срѣшне. Ангелитѣ обичатъ много да правятъ познанства. Но като видятъ ученицитѣ

при сегашното състояние, те не обичатъ да говорятъ. За какво ще говори единъ ангелъ като слѣзе отъ небото, влѣзе въ къщата ти, и ти почнешъ да му разправяшъ за неприятноститъ, които имашъ. За ангела тия неприятности не съставляватъ нищо. Той ще посѣди, ще ви погледне, ще ви изслуша и ще си замине. И нѣкой пжтъ знаете ли какво става? – Тѣй прѣдъ васъ ще изчезне той. И тия ваши ангели често така изчезватъ. Имате такъво разположение, като че ли владате цѣлия свѣтъ, едно чувство така прѣкрасно, така благородно, имате единъ импулсъ да извършите волята Божия – дошелъ е ангелътъ, но него день една малка причина ще ви искарра отъ туй състояние, и вашиятъ ангелъ тѣй ще се стопи – ще изчезне. И вие ще кажете: отиде туй хубаво състояние. Защо? Може би, че нѣкой не ви е платилъ, ималъ 100 лв. да ви дава. За тия 100 лв. вие разваляте цѣлото си щастие. И тогава ще кажете: „азъ разбирамъ какво е окултизмъ, азъ разбирамъ окултната наука, челъ съмъ, направилъ съмъ това-онова...“ Нищо не си челъ, нищо не си направилъ. Ако тебе 100 лв. може да те искаратъ навънъ изъ релситъ; ако тебе едно обикновено ядене може да те искарра изъ релситъ навънъ; ако тебе може да те искарра изъ релситъ единъ не добъръ приемъ на хората, ти ще изгубишъ, волята у тѣбе е слаба. Ученикътъ като дойде, той трѣбва да бжде готовъ, да го плюятъ, може да му говорятъ! „Ти си невѣжа, ти си глупакъ“... Е хубаво, ако азъ излѣза на дѣската и рѣшавамъ задачата добръ, себе си ли ще вѣрвамъ, или тѣхъ ще вѣрвамъ? Ако азъ слѣдъ като сѣдна и свиря съ цигулката и самъ се удовлетвувамъ и нѣкой каже: „не струва твоето свирене“, на тѣхния ли слухъ ще вѣрвамъ, или на моя? И така, може да правимъ опити. Азъ нѣма да повикамъ въ дадения случай цигулари-експерти, а ще повикамъ най-проститъ, азъ ще ги заведа въ една менажерия или въ гората, дѣто има тигри. Казвамъ: моята музика е тѣй обаятелна, че може да укроти звѣроветъ. Ако всички ме слушатъ и ги укротя, питамъ: не съмъ ли азъ цигуларъ? Цигуларъ съмъ. Моето свирене много струва, понеже азъ като свиря, всички пжтници могатъ да минаватъ спокойно по пжтя. Този е начинътъ. Ако въ живота ние можемъ да укротяваме всички тия тигри, мечки, вълци съ своето свирене, въ насъ има едно вътрѣшно

искуство. Значи, разбрали сме обективния Божественъ свѣтъ, приложили сме го въ вжтрѣшния субективенъ свѣтъ и сега можемъ обективниятъ да изразимъ навѣнка. Та искамъ отъ васъ да имате едно правилно схващане. Благата нѣма да ви дойдатъ сами, тѣ нѣма да капнатъ като круши. Тѣ могатъ да дойдатъ и да си заминатъ. Ако искате едно Божествено благо да остане у васъ, не само за година, петъ, десетъ, но за всѣкога, като съпжтникъ, трѣбва да го приемете по ония правила, само на истината.

Сега, азъ като говоря, не искамъ ученицитѣ да мислятъ че имамъ прѣдъ видъ нѣкого. Не, принципално говоря. Когато говоримъ и имаме нѣкого на ума си, ние имаме прѣдвидъ какъвъ е Божествениятъ свѣтъ. Азъ считамъ, че всинца вие имате желание да вървите напредъ. Нѣма нито единъ отъ васъ, който иска да бжде лошъ, глупавъ, всички искате да бждете добри и умни. Не, че не сте умни, умни сте, но умътъ на най-интелигентната маймуна ако вложите въ едно дѣте, то даже единъ пжтъ не ще може да завърти колелото. Слѣдователно, вашата сегашна интелигентность, вашата сила, турена въ интелигентността на единъ окултенъ ученикъ, той нито единъ пжтъ не ще може да завърти колелото. И мислите, ли, че тази интелигентность е достатъчна? Не! Тази интелигентность трѣбва да се увеличи хиляди пжти, защото има да се завърти едно голѣмо Божествено колело. И Павелъ казва, че естествениятъ човѣкъ трѣбва да се прѣвжрне въ духовенъ, защото естествениятъ човѣкъ не може да разбере духовнитѣ работи. И вие като ученици трѣбва да измѣните туй ваше състояние. Нали нѣкой нѣща, които вамъ сж приятни, вие сте готови да ги слушате, а които не сж ви приятни, вие казвате: не сж на мѣсто. За примѣръ, ако нѣкой вашъ кредиторъ си иска паритѣ, казвате: не на врѣме дойдохте. Защо? Нѣмате пари въ касата. Не, но, врѣмето е дошло. Вие можете да кажете, че известна постжпка на одного не е на врѣме и той може да каже, че вашата постжпка не е на врѣме. Една постжпка на врѣме или не на врѣме е, ако е гледана само отъ Божествениятъ свѣтъ.

И тѣй, първото нѣщо, сега ще направите единъ опитъ малкъ съ вашата воля. Да видимъ колко души отъ васъ има. Азъ бихъ ви задалъ слѣдующата задача.

Е, какъ, да ви задамъ ли задача? Ама тази задача съди въ слѣдующето: Азъ не ви я налагамъ. Тази задача може да извършите само при абсолютна свобода и при силно желание и любовъ вътрѣ въ васъ, ако имате, ще обмислитѣ. До една година - то е само посторонно, но като една задача - отъ сега до една година да я извършите тази задача. Като станете нѣкоя вечеръ въ 12 часа, да идете горѣ на Витоша и да се върнетѣ. Вие ще си изберете врѣмето когато искате, зимно врѣме ли, прѣзъ мѣсецъ Май ли, но да разберете задачата при пълно съзнание, съ дълбоко убѣждение, само така, не трѣбва да правите глупави опити. То е съзнателенъ опитъ за да се ползвате. Ако го направите безъ съзнание, хичъ не отивайте. А ако има съзнание въ васъ, ще научите нѣщо. Азъ нѣма да ви кажа какво. Отъ София ще тръгнете въ 12 часа и ще се качите на Витоша, горѣ на равнището. Всѣки самъ поотдѣлно. Азъ ви казвамъ при абсолютна свобода. То ще зависи отъ абсолютната свобода на волята и по закона на любовта и при това съ дълбоко убѣждение, друго яче нѣма да се ползвате. Да видимъ колко ще го извършите. Туй е единъ пробенъ изпитъ. Въ 12 часа точно ще тръгнете, каквото и да ви се случи. Азъ не зная какви перипетии ще имате по пътя. Който тръгне по пътя той си знае. Не сте задължени, да се разберамъ, само който иска. Никой нѣма да се обажда и никой нѣма да знае, той ще тръгне, пъкъ може и да не го направите. Ако се срѣщнете, то още по-хубаво. Ако се срѣщнете, то е хубаво, то е отлично. Вие ще си изберете врѣмето, когато искате. Само азъ ще зная, кой е ходилъ. Вечерно врѣме ще идете, а денемъ ще се върнете. Отиването ще бжде вечеръ, а връщането денемъ. Хубава гета, тояга, ще си вземете, ще стигнете надъ поляната, горѣ при камъка ще идете, надъ снѣговѣтъ.

/ Тайна молитва /

Опитъ да направите. Ще го направятъ най-смѣлитѣ, а не страхливитѣ. Който е страхливъ да не прави този опитъ. Вие сами ще си рѣшите въпроса, да го направите или не. То е само една задача, една отъ микроскопическитѣ задачи. Азъ ви задавамъ една задача, съ която ви плаша, нали? Е, ами ако дойде единъ учителъ и ви заведе къмъ центъра на земята? Единъ ученикъ, който самъ не може да иде до Витоша, той и

съ учителъ не може да иде на центъра на земята. Онзи, който отива на Витоша самъ, ако разбира може да бжде съ учителъ, но ако се пита защо да ида - то не се казва, като идешъ, ще научишъ. Работитъ нѣкога не се казватъ. Защо? Я научишъ, я не научишъ. Може да научишъ, може и да не научишъ нищо. Но все таки ще научишъ нѣщо. Едно нѣщо ще научишъ - колко воля имашъ. Ако на всѣка стѣпка сърдцето ти трѣпне, като се върнешъ, ще имашъ една реална опитностъ до кждѣ може да вървишъ. Ще дойдете при друга задача, още по-трудна. Сега вие ще си изберете врѣмето, азъ ви давамъ абсолютна свобода. Съ мѣсечина, безъ мѣсечина, пълна свобода, каквото врѣме искате, отъ васъ зависи, вие да си изберете. Ако азъ дойда да разрѣша задачата, азъ ще избира най-лошото врѣме, най-голѣмитъ прѣпятствия, най-труднитъ методи; най-добрия пѣтъ, но най-труднитъ методи. Сега на васъ пѣтятъ е труденъ, но ви оставамъ да си изберете най-лѣкитъ методи. Мога да ви улесня и съ друго. Можете да идете, можете и да не идете. Ще постѣпите свободно. Никой нѣма да знае кой е ходилъ. Абсолютно никой нѣма да знае. Можете да кажете: „отъ 12 часа какъ ще минемъ, могатъ да ни спратъ“. Отъ 12 часа точно ще трѣгнете, никой нѣма да ви знае. Ще излѣзете, абсолютно никой нѣма да ви знае. Само домашнитъ ви ще знаятъ, но тѣ трѣбва да пазятъ абсолютна тайна. Ако се срѣщнатъ дваматрима, то е хубаво, но да пазятъ и тѣ абсолютна тайна. /Запитватъ: за женитъ не е ли опасно?/ Тукъ мъже и жени нѣма, тукъ има само ученици. Това е задача само за ученика. Ако вие слѣдъ като станете и мислитъ, че сте жена или мъжъ, никакъ не трѣгвайте. Но като трѣгнете и мислите, че сте ученикъ - добрѣ. Дойде ли ви на умъ, че сте мъжъ или жена, хичъ не отивайте.

Азъ зная, че тукъ между васъ, има нѣкой мъже които могатъ да го направятъ отлично. Между мъжете има, сѣщо и между женитъ има нѣкой, не всички, но нѣкой. Нѣкой отъ женитъ, ако искатъ да го направятъ, могатъ да се облѣкатъ въ мъжки дрехи. /Най-оживено шушукане между братята и сестритъ/

Заблѣжете тази задача какъвъ интересъ внесе въ васъ, какъ ви измѣни, какво оживление!

Дъще Сионова

А Исусъ намъри осле, и възсѣднѣ на него, споредъ както е писано: „Не бой ся, дъще Сионова; ето, твой-тъ Царь иде възсѣднѣлѣ на ждрѣбе ослично“. Ев. Иоанна 12:14,15

Потрѣбенъ е смисълъ въ живота. Когато първосвещеникътъ или съврѣмененъ нѣкой архиерей се облѣче съ всичкия си накитъ въ църквата, питамъ, каква е цѣльта на туй облѣчане? Ще ми отговорите: „служение на Бога“, т.е. когато този архиерей се накитва съ своята прѣмѣна, той е като онази мома, която се кани да се жени или годява, то е сжщото положение. Защо се облѣча момата? Попитайте всѣка българска мома, която отива на хорото – тя ще се вчеша, ще се облѣче хубаво, цвѣтя ще тури на ушитѣ си, на главата си – защо мисли тя: иска да се ожени. Но защо трѣбва да се ожени? – Ще ми отговорятъ: „човѣшкия родъ трѣбва да се поддържа“. Защо трѣбва да се поддържа човѣшкиятъ родъ? – „За да се самоусъвършенствуватъ хората“. Защо трѣбва да се самоусъвършенствуватъ хората? – „Е, това е законъ въ природата“. Всички тия разсждения ние ги туряме подъ единъ знаменателъ – да познаемъ Бога. Туй не е само до младата мома. И въ ония цвѣтя и въ ония дървета, и въ тѣхъ има туй съзнание: като посрѣщнатъ своя любовникъ – слънцето и тѣ турятъ най-хубавата прѣмѣна, ония хубави, шарени цвѣтя – най-хубавата прѣмѣна, съ която идатъ да го посрѣщнатъ, и цвѣтята иматъ много по-добри познания за слънцето, отколкото сегашнитѣ хора. Сегашнитѣ образовани хора, когато слънцето ги напече, турятъ си голѣми дъждобрани, омбрели или голѣми шапки, турятъ голѣми завѣси да не влиза въ стаята свѣтлината прѣзъ ония малки прозорчета, и всички проповѣдватъ да не би да слънчасатъ хората. Така учатъ гражданитѣ, а селянитѣ иматъ друго учение: тѣ само когато дойде обѣдъ, тогава ще се скриятъ подъ нѣкой круша. Питамъ тогава, дѣ е смисълътъ на живота? Смисълътъ на живота не седи въ честноститѣ, въ нашитѣ разбираия, смисълътъ на живота не седи въ една теория, въ едно разбиране, смисълътъ на живота не седи въ религията. Даже религията не е изразъ на онзи смисленъ животъ, защото религията, това сж форми, начини, чрѣзъ които

трѣбва да служимъ. Нима онази мома, която може да играе всички хора, всички игри на хорото, нима тя е научила смисъла на живота? Тя на хорото може да играе много хубаво, а да не знае да готви; тя може да играе прѣкрасно, а да не знае да шие; тя може да играе отлично, а да е много устата. На хорото е отлична, първата мома, тя води хорото, като го завърти, като нея нѣма втора на хорото, но идете вие въ дома вжтрѣ, ще видите, че тя върти хорото по другъ начинъ: на хорото всички ѝ се радватъ, а въ кѣщи като върти хорото, всички плачатъ. Питамъ, защо? Свекървата плаче отъ нея, свекърътъ плаче отъ нея, деверътъ плаче отъ нея, зълвата, наоколо съсѣдитѣ, всички плачатъ и казватъ: „тя бѣше първата мома на хорото“. Какъ тѣй? Първа мома на хорото, а въ кѣщи всички плачатъ отъ нея. Туй сжжение, че тя е лоша, че всички плачатъ отъ нея, то е частично, туй ни най-малко не показва, че нейниятъ характеръ е лошъ, тя частично се проявява. Азъ мога да обясня туй, отъ какво произтича: ако вие имате едно отлично гладко шише, може да го носите, безопасно е това шише, но ако го счупите на нѣколко парчета, всѣка една частъ е опасна, тя може да се натъкне на кой да е кракъ. Казвамъ: тази мома на хорото бѣше цѣла, а въ кѣщи е на парчета. Е, какво трѣбва да се прави? — Съберете всички части на мѣсто, залѣпете ги и тя ще бжде отлична, тѣй както е.

Сега, нека дойдемъ до извѣстни разсждения. Да кажемъ, ние проповѣдваме извѣстно учение, туй учение не само ние го проповѣдваме, туй учение всички разумни хора го проповѣдватъ. Проповѣдва Христосъ едно учение и азъ изнасямъ сега учението Христово. Въ негово врѣме Христосъ говорѣше много логически, говорѣше едно отъ най-трѣзвитѣ учения, най-трѣзвото учение въ свѣта, а неговитѣ съврѣменници намѣриха, че това учение е неподходяще за тогавашната култура. Даже сега, слѣдъ 2 хиляди години, намиратъ учението Христово неподходяще, не можело да се приложи. Ако нѣкоя жена днесъ вземе и приложи учението Христово, мжжътъ ще я изпѣди навѣнка; ако нѣкой мжжъ приложи учението Христово, жената ще го изпѣди; ако дѣщерята приложи учението Христово, бащата и майката ще я изпѣдятъ, веднага ще се раздѣлятъ тѣзи хора. Казватъ:

„ние такива набожни хора не искаме“, защото всички иматъ понятие, че като стане човѣкъ набоженъ, ще хлѣтнатъ очитѣ му, лицето му ще се измѣни, и мислятъ, че въ тия хлѣтнатини има набожностъ. Азъ се чудя, отъ дѣ дошла, отъ кждѣ се е появила тази идея за хлѣтнатинитѣ! Ако туй е набожностъ, тогава ония хора въ болницата сж най-набожнитѣ. Ако тѣй разсждаваме, тогава какво ще кажемъ за ония свещеници отъ гледището на тази логика? Като сждимъ по това, ще кажемъ, че у тѣхъ нѣма набожностъ, всички сж оправени и тѣй, както никой другъ. Това сж крайности въ разсжденията. Това не е никаква логика. Нашата рѣчь може да е логична, безъ да съдържа тази необходима истина за ума, т.е. азъ наричамъ истина въ прямъ смисълъ. Вземете храната, която дава сила на организма, тя съдържа въ себе си истината. „Истината ще ви направи свободни“. Ако азъ, който съмъ пжтувалъ, слѣдъ три-четири деня краката ми сж се откжснали отъ умора и ми е невъзможно да свърша своя пжть, онази малко храна, която приема, ми е прѣдала истината и тази храна ме е направила свободенъ да пжтувамъ по-нататкъ. Слѣдователно, нѣкой ще каже: „по какво да познаемъ истината?“ — Истината ще ви даде сила да довършите своя пжть — ще ви направи свободни, ще ви даде сила да довършите наченатия пжть и наченатата работа. Тогава каква е цѣльта на религията? — Да ни даде истина, да ни покаже пжтя къмъ Бога. Нѣщо повече: не само да ни покаже пжтя къмъ Бога, но да ни съедини съ Бога. По кой начинъ? — Чрѣзъ закона на любовта. Тѣ казватъ: „самата църква трѣбва да бжде любовь“.

Ще ви приведа единъ примѣръ: ще го нарека „за набѣдения благодѣтель“. Ще ви дамъ единъ новъ начинъ за мислене, да видимъ, какъ ще го приложите. Той е слѣдния: нѣкоя графиня Бероза осиромашява съвършено и попада въ такъва бѣднотия, въ невидена бѣднотия. Тя е дъщерята Бероза. Нѣкой си поетъ на име Самусали, азъ го наричамъ така, искалъ да ѝ помогне, но понеже знаелъ, че тя е толкова честолюбива, толкова горделива, избира начинъ. Минава день, два, три, всѣка вечеръ той мисли, по кой начинъ да ѝ помогне, за да може да я повдигне, да ѝ помогне, безъ тя да усѣти, че той ще извърши какво да е благодѣяние. Рѣ-

шава и свършва. Изучава той нейнитѣ навици, какъ ходи, и като знаелъ, че нейния портфейлъ е празенъ, той си изумява да тури десетъ хиляди франка въ това портмоне, по такъвъ начинъ да ги тури, безъ тя да усѣти. Но случва се така, че като взема портмонето и туря тия златни монети вътрѣ, хващатъ го стражаритѣ, въ града е било, и казватъ: „госпожице, туй портмоне твое ли е?“ — „Мое“. „Ами паритѣ твои ли сж?“ — „И тѣ сж мои“ — Е тогава този господинъ, този благодѣтель иска да обере тази графиня и хайде Самусали въ затвора. Слѣдъ това се образува сждъ, сждятъ го, идатъ адвокати, пледиратъ и най-послѣ доказватъ, че той е виноватъ и го осждатъ на десетъ години затворъ. Питамъ: вие слѣдъ като излѣзете отъ този затворъ, втори пжтъ ще се опитате ли да турите въ кесията пари? Вие ще се обърнете и кажете: „колко непризнателна е тя“. Да, туй е една гордостъ, да се не каже, че тя нищо е нѣмала вътрѣ, гордостъ е — „нашата гордостъ“. Свърѣменнитѣ хора не искатъ да признаятъ, че въ тѣхната кесия е нѣмало нищо. Всички свещеници, проповѣдници, сждии, благородници, всички днесъ не искатъ да признаятъ, а казватъ: „туй въ кесията е мое“, и всѣки благодѣтель трѣбва да иде въ затвора. Питамъ тогава тия свещеници, които държатъ днесъ тази истина, отъ кждѣ я взеха, тѣхна ли е? Църквата тѣхна ли е? Тѣ казватъ: „нашата църква“. И Бероза казва: мои сж тия пари. „Нашата“ църква, „българската“ църква, „английската“ църква! „Нашата“ църква, символътъ на „нашата“ църква, на „нашата“ кесия. Горко ономува, който казва, че тия пари азъ ги турихъ вътрѣ. Питамъ ви: каква логика има въ такъво учение? И нека да ми докажатъ, кой гений въ свѣта, кой великъ гений е вложилъ нѣщо ново въ свѣта? То е едно заблуждение. Онзи, който влага всичко вътрѣ въ нашата душа, ние никога още не сме го видѣли въ неговата красота. Той седи още въ затвора, Самусали е той, тѣй го наричамъ азъ. Вашиятъ Самусали е сега въ затвора, затворенъ е той заради васъ, а вие ходите като графиня Бероза. „Ние сме хора благочестиви, никакво зло не сме направили“. Казвамъ: едно зло сте направили: вашиятъ Самусали е затворенъ. За кого? — Заради васъ.

Питамъ: дѣ е „вашиятъ“ Христосъ? Дѣ е Христосъ на свещеницитѣ, дѣ е Христосъ на проповѣдницитѣ, дѣ е Христосъ на българския народъ, дѣ е Христосъ на английския народъ или на американския, дѣ е на руския народъ, има ли го? Не само да говоримъ, че Христосъ прѣди двѣ хиляди години дошълъ. Този Христосъ сега живъ ли е? Т.е. ние нѣмаме нужда отъ единъ Христосъ, който е умрѣлъ – историческия Христосъ. Нѣмаме нужда отъ тия реликви на прѣдпотопнитѣ сщества, на мамонтитѣ, да имъ пазимъ скелетитѣ, какви сж били грамадни. Хубави нѣща сж тѣ, но ние искаме единъ животъ божественъ, животъ, въ който сега можемъ да живѣемъ, сега! Може ли този животъ да влѣзе въ насъ, може ли този животъ да излѣкува всички наши недъзи, да изправи нашитѣ умове, нашитѣ сърца, да ни даде единъ благороденъ потикъ въ свѣта? Сега нѣкои като ме слушатъ, ще кажатъ: „ето, той осжда пакъ“. Не, азъ не осждамъ, азъ говоря истината. Истината ще говоря тѣй, както никой не е говорилъ, и ако тази истина огорчава нѣкого, азъ не съмъ виновенъ. „Да не осждаме“, казва Христосъ. Съгласенъ съмъ съ него да не сждимъ. Но той казва: „азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ“, и казва: „идете и кажете тази истина на моитѣ братя да дойдатъ по пжтя за Галилея да ме видятъ, да се разговорятъ съ менъ“. И азъ днесъ ви казвамъ на васъ: „а Исусъ намѣри осле и възседна на него, както е писано“. Защо възседна Христосъ на осле? – Ослето е емблема на едно сщество, което е и горделиво и щестлавно. Христосъ най-първо възседна на магаре, искаше да покаже, че той трѣбва да подчини човѣшката гордостъ и щестлавие чрѣзъ своето слово, да я тури на работа, на велика работа. И възседна на туй муле отгорѣ. Нали знаете, азъ имамъ единъ окултенъ разказъ за магарето, какъ е станало магаре. Понеже като видѣло първи пжтъ жената, която Господъ създаде, у него се появило грамадно щестлавие, особено понятие за жената и послѣ казало: „тази жена, която Господъ създаде, нищо не струва“. Затова станало осле. Защото казало магарето, че жената не струва, тя не е по-хубава отъ менъ, не е по-красива отъ менъ, и затова станало магаре, осле. И Христосъ седна на това осле, да подчини това щестлавие. Този оселъ символически е туй щестлавие и тази гордостъ,

която спира не само цѣлата култура, не само народа, но индивидуално и насъ спира. Всички спорове въ до-моветъ ставатъ все за такива работи.

И казва се: „а Исусъ намѣри осле и възседна на него, споредъ както е писано. Не бой се дѣще Сионова, ето твоятъ царь иде възседналъ на ждрѣбе ослично“. „Не бой се“. Какво имаме, когато се боимъ? — Онзи, който е изгубилъ своята любовъ, той се бои, а онази, която е изгубила любовта на своя възлюбленъ, сърцето ѝ трепери, краката ѝ треперятъ, поблѣднѣла е, пожълтѣла е, не може да яде вече. Защо е изгубила своята любовъ? Сега вие ще ми възразите: „е, хубаво, за онѣзи, които не могатъ да ядатъ, така е, а за онѣзи, които ядатъ?“ — Докато тя съзнава, че е изгубила своята любовъ, нейнитѣ крака треперятъ. Най-послѣ казва: „и безъ него може“, тя го зарязва, казва: „и безъ любовъ може“ и тогава започва да яде и да пие. Жълтитѣ хора сж по-близко до Царството Божие, отколкото огоенитѣ хора: послѣднитѣ сж съвсѣмъ потънали въ материалния животъ, толкозъ дълбоко, че за да ги извадишъ, изискватъ се хиляди години — за да ги извадимъ отъ тази дълбочина на живота, отъ океана на живота. Тогава се поражда въпроса: какво трѣбва да се прави? — Не че трѣбва да се откъснемъ отъ живота, но трѣбва да го разберемъ, за да го живѣемъ въ неговата пълнота. Трѣбва да се замислимъ дълбоко върху него. Ако азъ видя моя баща, който е живѣлъ 50, 60 или 80 години и не е ученъ човѣкътъ, виждамъ го, че умира, и слѣдъ десетъ години го извадя отъ гроба, всичко изчезнало, вземамъ главата му, черепа му само костъ, а мозъкътъ му го нѣма и казвамъ: „татко, татко!“ Какъвъ татко? Взема този черепъ и казвамъ: „баща ми“. Тѣй, да, баща на кости, „тази свещена глава“ „татко мой“ и ние ще плачемъ: „кждѣ е моятъ татко“... Но можешъ ли да се разговоришъ съ него? Тогава ще викате свещеникъ, ще му четете молитви, ще полива съ вода, масло, но не става „татко“. Това ли е божественото учение? И казва Христосъ: „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, а Богъ на живитѣ“. Ако нашето сърдце не може да се затрогне при страданията, които съврѣменното човѣчество има: ако нашата мисль не може да се затрогне отъ мислитѣ, които съсипватъ цѣлото човѣчество, тогава питамъ: не сме ли ония мър-

тавци, онѣзи глави, на които мозъцитѣ сж изчезнали, а сж останали само мъртви кости? И ако днесъ нѣкой се опита да говори истината, първото нѣщо, което ще кажатъ, е: „той е еретикъ“. Какво нѣщо е еретикъ? — Еретикъ значи отцѣпникъ отъ църквата, който не поддържа това учение на църквата. Хубаво, приемамъ го. Да допуснемъ сега, че азъ съмъ единъ еретикъ. Православната църква, католишката църква въ свѣтлината на еврейската църква не е ли единъ отцѣпникъ? Казвамъ: братко, и вие сте еретикъ, и азъ съмъ еретикъ, безъ разлика. И азъ съмъ толкова правъ като васъ. Какво гражданство имате вие, отъ дѣ наждѣ се смѣтате, че вие сте прави, а пъкъ азъ не, еврейтѣ ви считатъ за еретици. Ако се сждимъ, слѣдователно, по адвокатски, моитѣ повѣреници, които ще ме защищаватъ на основание на библията, ще кажатъ, че вие, „православнитѣ“, сте еретици. Ние трѣбва да бждемъ послѣдователни. Но казватъ: „нашето учение е право“. Азъ казвамъ, че и моето учение е право, но да твърдимъ безъ доказателства, не може. Азъ поставямъ работата малко на друга почва. Азъ поставямъ моето учение на единъ великъ опитъ, на социална основа. Може да го направя съ свещеницитѣ по единъ мекъ начинъ: напимѣръ, да вземемъ по сто души ученици, отъ най-бѣднитѣ азъ ще ги избира не изъ богатитѣ, изъ най-бѣднитѣ фамилии, и свещеницитѣ да избератъ сто ученици и ще ги възпитаваме. Въ края, слѣдъ четири години, ще поставимъ на изпитъ тия ученици и споредъ тѣхното учение и споредъ моето учение, за да видимъ по кое отъ тѣхъ ще се постигнатъ по-добри резултати. Не е ли това единъ добъръ опитъ? — Ако вашето учение даде по-добри резултати, азъ ще го приема, а ако моето учение даде по-добри резултати, вие да приемете моитѣ методи. Какво може да пострада? Този е опита. Всѣко учение трѣбва да се постави на нозѣтѣ си. И чудно е, когато нѣкой каже, че туй учение щѣло да завладѣе свѣта. Само едно божествено учение, учение на истината, може да завладѣе свѣта, а животътъ на всѣко учение на лъжата е кратковремененъ. Казано е тамъ нѣкъдѣ: „всѣко растение — подразбира учение — което Отецъ мой не е посадилъ, ще се изкорени“. Питамъ тогава: ако азъ проповѣдвамъ едно учение, което е отъ Бога, ако това дърво, което садя азъ, е отъ Бога,

знаете ли отъ какво българитѣ могатъ да пострадатъ? Прѣди петъ години ме глобиха съ 25 лева, че съмъ проповѣдвалъ безъ позволение, безъ да взема позволение отъ началството. И моя повѣренникъ каза, да заведемъ дѣло. Не, казвамъ, да платимъ. Два милиарда и половина наложиха на България глоба, заради тия 25 лева. Ще кажете, една случайность, съвпадение. Да, едно „съвпадение“, но нека направимъ още единъ опитъ, пакъ същото съвпадение ще дойде. Сетнѣ ме интернираха незаконно и несправедливо. Азъ не казвамъ, че може да има бждещъ животъ или може да нѣма бждещъ животъ. Въ менъ нѣма „може да има“, азъ разбирамъ другояче живота. „Има ли Господъ или не?“ – Този въпросъ азъ не разрѣшавамъ, тѣй, както тѣ го разрѣшаватъ. Имаме ние и другъ начинъ за разрѣшение. За менъ логиката на съврѣменнитѣ хора е логика на слѣпитѣ. Хората казватъ: „да разсъждаваме логически“. Туй азъ го наричамъ слѣпота. Хубавъ е и този начинъ, но има и другъ начинъ, не е този единствениятъ пжтъ. Когато си слѣпъ, ще аргументирашъ съ чувствата си, ще пипашъ и като намѣришъ съотношението на съществата, ще си поставишъ извѣстно понятие за туй същество, което изслѣдвашъ. И понеже тия хора не виждатъ Бога, тѣ го набарватъ. Цѣли томове има, азъ ги чета и казвамъ: много хубаво аргументирашъ, но не е този единствения и най-правия начинъ да намѣримъ Бога. Тѣ казватъ: „да разсждаваме отъ слѣдствието къмъ причинитѣ и отъ причинитѣ къмъ слѣдствието“. Да, не го оспорвамъ. „Прѣди хиляди години нѣкой пророкъ е казалъ така“, но, казвамъ, този пророкъ, който прѣди хиляда години е говорилъ, днесъ се е въплѣтилъ и пакъ говори. Азъ го намирамъ въ Европа и му казвамъ: приятелю, ти прѣди двѣ хиляди години си писалъ една книга, апостолъ си билъ, Иоанъ, Петъръ, но какво си искалъ да кажешъ? И почва човѣкътъ да ми разправя. А другитѣ коментатори, които не отиватъ при Бога, взематъ сега да разсждаватъ, ще го теглятъ. За примѣръ: за посланието на апостола Павла – на грѣцки има за неопрѣдѣлителния членъ цѣли дисертации, защо Павелъ туря неопрѣдѣлителния членъ и защо нѣкъдѣ опрѣдѣлителния членъ. Защо апостолъ Павелъ е казалъ тѣй? Казвамъ: Павелъ, когато е писалъ, не е мислилъ за членове, той искалъ да изкаже една велика идея, а

членоветъ сж дошли безъ да мисли. Седятъ сега и казватъ: „какво ли е ималъ въ ума си Павелъ да тури този, а не онзи членъ“, и като намърятъ, казватъ: „колко ученъ богословъ“. Защо Павелъ туря неопрѣдѣлителя членъ? — Азъ казвамъ, че разговарямъ съ апостолъ Павелъ, но той ни най-малко не е мислилъ за тия членове, апостолъ Павелъ казва друго нѣщо: „много работи, които, азъ писахъ, не сж изнесени, моитѣ писания сж осакатени, всичко не е изнесено“. Азъ питамъ и Христа. Нѣкои ме обвиняватъ, че не се отнасямъ благочестиво къмъ Христа — азъ не се отнасямъ „благочестиво“, но имамъ любовъ къмъ Христа, обичамъ го, какво повече отъ това? Казвамъ му: нѣкои хора казватъ, това си казалъ, еди-какво си казалъ, а той ми отговаря: „азъ толкова много работи говорихъ, моето учение не е изнесено, сжществени нѣща сж изхвърлени, всичко туй е окастрено и оставатъ само сѣмкитѣ на учението ми“. И съврѣменната църква е съградена само върху сѣмкитѣ на Христовото учение. Него го нѣма тамъ, любовта я нѣма тамъ, въ църквата я нѣма. Азъ бихъ желалъ да видя подъ този филона на всѣки свещеникъ тази жива любовъ, азъ бихъ желалъ подъ всѣка дреха да видя живата любовъ на Христа, това живо учение. Да не мисли нѣкой да каже за менъ: „той говори каквото му скимне“.

Не, азъ не говоря каквото ми скимне, а говоря такива велики истини, които азъ съмъ опиталъ, опиталъ. За менъ свѣтътъ не е мъртавъ, за менъ цѣлиятъ свѣтъ е живъ и въ всѣко сжщество — въ единъ волъ, въ една муха и пр. — виждамъ туй, което свѣтътъ не вижда. И азъ казвамъ тѣй: ние знаемъ, защо воловетъ сж волове; ние знаемъ, защо мужитѣ сж мужи; ние знаемъ, защо рибитѣ сж риби; ние знаемъ, защо растенията сж растения; ние знаемъ, защо минералитѣ сж минерали; ние знаемъ причинитѣ, защо това е така и го разбираме. Сегашнитѣ физиолози и ботаници може да пишатъ още съ хиляди години, противъ това нѣмамъ нищо, ние се радваме на тѣхнитѣ усилия, но ние сме разрѣшили този въпросъ и сега се занимаваме съ съвсѣмъ други въпроси. Ние знаемъ защо сж се родили мжетѣ и женитѣ, знаемъ причинитѣ. А сега се спорятъ дали жената е излѣзла отъ мжа, отъ кое ребро, отъ дѣсното или отъ лѣвото. Но Господъ взелъ едно ребро, отъ дѣсно

или отъ лѣво, или двѣ ребра. И най-послѣ човѣкъ има сега дванадесетъ ребра, значи ако е взелъ едно, тогава ималъ тринадесетъ ребра. „Едно ли е взелъ или двѣ ребра, защо?“ – По този начинъ хората разсждаватъ, и затуй не могатъ да дойдатъ до никакво заключение.

Възседна Христосъ на туй осле, значи подчинилъ той въ себе си шестлавието и гордостъта, а туй показва: „отсега нататкъ азъ ще служа на Бога съ любовь, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа, съ всичката си сила, всичко, което имамъ, подчинявамъ го на негово служене“ – туй показва „възседна на осле“. И тогава, като се приближи, казва: „не бой се ти, дъще Сионова, едно врѣме азъ бѣхъ, който те измжчвахъ, азъ бѣхъ, който те държехъ въ затвори, не бой се, дъще, твоятъ царъ иде, царътъ на любовта, той иде да отвори тѣзи затвори“. Когато вие влѣзете въ нѣкой царски дворъ, вие трѣбва да цѣлунете рѣка на царя. А едно врѣме сж цѣлували краката на царя, голѣмия прѣстъ, тамъ сж го цѣлували и колѣничели отъ 10, 12 крачки, пѣплели при него. Какъ пѣплятъ нѣкой пѣтъ коткитъ? Ще пѣплишъ напредъ, нѣкой пѣтъ ще се оттеглишъ назадъ, пакъ ще пѣплишъ, и ако царътъ простре своя жезълъ, тогава имашъ право да станешъ и да искажешъ своята мисль. Колко пѣти вие сте пѣплели по този начинъ, и като виждамъ вашата история, какви неприятни картини виждамъ на туй пѣплене и туй цѣлуване! Сега всичкото туй щеславие вие сте забравили и казвате: „ние сме разрѣшили една велика задача“. Но азъ ви отговарямъ: не сте разрѣшили основната задача на вашиятъ животъ. Трѣбва да се качите на туй осле отгорѣ и да кажете на вашата Сионова дъщеря: „не бой се, твоятъ царъ иде“. Тогава нѣма да пѣплете. Тогава е било по този начинъ, ще цѣлунешъ малкия прѣстъ, а сега при новия царъ като идешъ, той ще те посрѣщне и ще те цѣлуне, като братъ ще те посрѣщне. Ако е царица, тя ще те посрѣщне като сестра, нѣма да чака ти да я цѣлунешъ, а ще каже: „сестро, всичко което азъ имамъ, е на твое разположение“. Сега азъ зная, защо се плашатъ отъ мене, азъ да ви кажа. Има нѣкои свещеници и владици, които мислятъ, че азъ ще ги накарамъ да ми цѣлуватъ крачето. Казвамъ: такъво пѣплене ние не искаме. Казвамъ: не,

не, това е учение противоположно на божественото, това е учение човъшко. Азъ искамъ да ги науча не да цѣлуватъ краката ми, а другояче ще се цѣлуваме, както ви казахъ сега. Въ широкъ смисълъ говоря, ние трѣбва да изпитаме себе си. Когато дойдатъ нѣкои, искатъ да кажатъ, че моята рѣчь не била свързана. Хм, ами че азъ мога да покажа, у колцина отъ васъ музикалното чувство е развито. Ако ви дамъ единъ тонъ отъ 40 до 50 билиона вибрации, до 32 билиона имате най-високи вълни, ако азъ повдигна гласа си, до 32 хиляди вълнения, ще чуете ли нѣщо? — Нищо нѣма да чуете. Ако сваля трептенията отъ 16 хиляди вълни по - долу, ще чуете ли нѣщо? — Нищо нѣма да чуете. Но подъ тѣзи трептения има друга гама въ свѣта. Ние още не сме дошли до онази божествена логика, нашата логика е безлогичностъ горѣ на небето. Когато ние говоримъ най-логично, небеснитѣ жители се хващатъ за корема. И азъ често прѣдставлявамъ единъ ангелъ, който посѣтилъ земята и искалъ да изучава живота на конетѣ. И като взелъ тѣхната форма, понеже при тѣхъ слѣзълъ да ги изучава, става конь. Като се молѣлъ, всички коне му сж смѣли, че не може да произнася както тѣ, не може да цвили. Всички му се смѣли и казвали: „колко невѣжа е, той не може да цвили както ние цвилимъ“. Сега понеже и азъ не мога да цвиля, признавамъ погрѣшката си, и ми трѣбватъ още хиляди години да живѣя между тия коне, за да мога да произведа едно такъво цвилене, както тѣхното. Ще се уча. Но казвамъ: ако азъ трѣбва да се уча на вашето цвилене и вие трѣбва да се учите на моята наука. Защо? — Въ бждеше не азъ ще слизамъ при васъ, а вие ще дойдете при насъ. Сега съмъ азъ при васъ, азъ ще се уча, но когато напуснете вашитѣ форми, тогава ние ще ви се смѣемъ, че не може да говорите като насъ, тѣй че взаимнообразно трѣбва да учимъ уроцитѣ си, езика си.

И Павелъ казва: „ако говоря на ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ“. Не го турямъ туй за упрѣкъ. Хубаво е да бжде човѣкъ ученъ, но учението не е крайната цѣль на живота. „Отчасти знаемъ“, казва тамъ сжщо Павелъ, „и отчасти мждруваме и отчасти познаваме, а когато дойде съвършеното, ще знаемъ“, какъ? — Тѣй както изисква истината, великата любовъ

въ свѣта. Та мойто желание е, всички вие да почнете да мислите по единъ начинъ и по този истински начинъ, който поставямъ въ себе си, азъ опитвамъ своята рѣчь. Когато нѣкой ме е обидилъ, азъ се възбудя. Ако разсждавамъ и моитѣ разсждения внесатъ миръ въ душата ми, казвамъ: азъ право разсждавамъ. Ако разсждавамъ и моитѣ разсждения не донесатъ миръ въ душата ми, казвамъ: не разсждавамъ добрѣ. Вие казвате, че обичате Христа, а васъ мжжътъ ви е обидилъ и Христосъ казва: „заради мене, прости му“. „Какъ, да му простя ли, не искамъ да го видя“. Питамъ: е, кждѣ е вашата любовъ? Христосъ сега казва на българските свещеници – азъ много пжти съмъ срѣщалъ Христа, той казва: „азъ имъ казахъ да бждатъ по-осторожни“. Ако азъ имъ кажа, че Христосъ е казалъ така, тѣ ще възразятъ: „ти искашъ да ни лъжешъ“. Христосъ казва: „бждете внимателни, учението на този човѣкъ ще се сжди по неговитѣ резултати, чакайте, какво ще покаже, нѣма скрито-покрито, ще видите, каква е цѣльта“.

Ще ви приведа една поговорка: Настрадаинъ Ходжа живѣлъ честенъ животъ, но не му вървѣло. И единъ денъ той казалъ: „съ честностъ не се живѣе“. Най-послѣ рѣшилъ да извърши една кражба. Отива вечеръта. Намира си една пила и почва да рѣже: трака-трака-трака. Питатъ го: „какво правишъ тамъ Настрадаинъ Ходжа“? – „Свиря на цигулка“. „Ами дѣ е гласа?“ – „Гласътъ ѝ утрѣ ще го чуете“. Слѣдъ като свирите, слѣдъ като извършите едно дѣйствие, то само по себе си ще даде своитѣ резултати. Смѣшна е тази приказка, но така е: всички наши думи, всички наши вѣрвания, въ каквото и да е направление, ще дадатъ резултати. И въ бждеще всѣко дърво отъ своя плодъ ще се познава. Сега ще ви приведа другъ единъ примѣръ, за да обясня по-добрѣ моята мисль. Азъ вземамъ този митически разказъ изъ историята на Вавилонъ. Аземфо, синътъ на Авузадаръ, влюбва се. Като казвамъ „влюбва се“, тази идея ви е вече понятна: всички все сте се влюбвали. Въ по-широкъ смисль, човѣкъ може да се влюби въ науката, но казвамъ, че той се влюбилъ тѣй, както младитѣ се влюбватъ. Вземамъ младитѣ за идеалъ, понеже тѣ, като се влюбватъ, по-безкористни сж, нѣматъ користолюбива цѣль – влюбва се въ своята възлюблена, но тя не била

красива, не била отъ високо произхождение. Този Аземфо се влюбва тѣй силно, че иска да застави баща си да приематъ момата въ двореца, но тѣ не искатъ да я приематъ, понеже била грозна. Тогава, споредъ тогавашния обичай на магитѣ на черната ложа, казватъ, че, за да станела красива, трѣбвало да изваждатъ сърцата на малки дѣца, красиви момиченца, да изваждатъ сърцата имъ тѣй, че по особенъ начинъ да ги варятъ и отъ соковетъ имъ да пие, за да стане красива. И започва царския синъ Аземфо, току погледнешъ днесъ едно красиво момиченце изчезне, утрѣ друго изчезне. Чудили сж се хората, кждѣ изчезватъ. Казвамъ: за възлюбената на Аземфо, понеже била грозна, да стане красива и да влѣзе въ царския палатъ. Но какво става въ края на краищата? Бѣлото Братство въ Вавилонъ осжда тази възлюбена на наказание, а така сжщо и Аземфо — той е принадлежалъ къмъ тази тайна школа и искалъ да използва своето изкуство — и тя се обезобразила още повече, десетъ пѣти повече, отколкото по-рано. Тогава Аземфо се молилъ на боговетъ и рѣшилъ да стане магаре, но черно магаре. Понеже думата „магаре“ е малко не красива, груба, казвамъ осле, черно осле. И на английски има двѣ имена, както въ бѣлгарски, казватъ „данке“ и „еас“. Употрѣбаватъ повече „данке“, отколкото „еас“ — е като магаре. А той станалъ черно осле, защо? — Черното братство имало нужда отъ едно черно осле и го намиратъ, за да го купятъ. Тѣ не знаели, че то е Аземфо. А той е станалъ, такъвъ, за да може да изслѣдва тайната на неговата възлюбена, кои сж причинитѣ, че тя е придобила тази грозота, и дали има начинъ, окултенъ начинъ, да я излѣкува. Дълго врѣме той носилъ товаръ съ дърва и се вслушвалъ въ всички разговори. Ако питате, защо служило това осле на туй братство? — Да спаси своята възлюблена. Нѣкои често сж ме питали, когато нѣкое осле носи дърва; „виждашъ ли какъ Господъ е направилъ това осле?“ — Казвамъ: това осле Господъ не го е направилъ, това осле има съвсѣмъ друга задача, която вие не подозирате. Онова, което свърѣменнитѣ хора схващатъ и онова, което е, въ сжщностъ, живота, не е едно и сжщо. За примѣръ, вие какво схващате? Азъ сега говоря и послѣ бесѣдвамъ съ васъ, но интимниятъ ми животъ, това, което азъ мисля, вие не го знаете.

Туй, което съмъ прѣдъ васъ, не съмъ още всичко въ тази рѣчь, която сега ви говоря. Може да я критикувате, както искате — че съмъ говорилъ истината или не — но това менъ не ме засѣга ни най-малко. Това е единъ малъкъ опитъ, който азъ правя. Моя животъ се изразява въ друго направление, а че трѣбва да ви говоря, туй е само едно задължение. Тѣй както едно осле да изнася дървата отъ едно мѣсто на друго, азъ не го считамъ за нѣщо велико, за кой-знае какво. Не, не, азъ гледамъ много скромно на тази работа. Казватъ: „той е отличенъ проповѣдникъ“. Казвамъ: то е едно отлично осле, което знае много хубаво да реве. Но тѣй ако ви говоря, вие ще се обидите: „какъ тѣй разумно същество, човѣкъ, реве ли? Ами ако азъ не казвамъ истината въ името Божие, не е ли това безобразенъ ревъ? Ако азъ въ името Божие изговарямъ най-голѣмата лъжа, не е ли безобразенъ ревъ? Ако азъ искамъ да ви отдѣлят, отъ църква, да ви отдалеча отъ баща ви, отъ майка ви, питамъ, не е ли това единъ безобразенъ ревъ? Мислите ли, че моята рѣчь ще бжде възвишена? Не, ни най-малко! Азъ казвамъ: когато магарето реве десетъ пѣти на день, този ревъ има много повече смисълъ, отколкото моята рѣчь, ако е такъва. Но азъ казвамъ на свѣта слѣдното: ако вие не възприемете Божията Любовь и не приложите този великъ законъ на любовта, като това магаре ще ревете десетъ пѣти на день и ще носите дърва отъ едно мѣсто на друго, нѣма да имате ржцѣ, а копита, и тогава по сто пѣти на день ще те биятъ по задницата. Ще кажатъ: „тжпанъ бие въ долна махала, а се чуе въ горня“. Ако ме биятъ по задницата не съмъ ли азъ, който страдамъ? Смѣятъ се, че като е по задницата, по-малко е биенето, да не дойде само до главата, на задницата не е нищо това. Но не е това философия на живота, бой не трѣбва да има нито по задницата, нито по главата.

Слѣдователно, нашиятъ животъ въ свѣта трѣбва да бжде разуменъ, и Христосъ се обръща къмъ Сионовата дъщеря — вие сте тия сионовии дъщери и ви казва: „не бойте се“. Сега нѣкои отъ васъ, които ме слушате, казвате: „хубаво е туй учение, да го приемемъ, но послѣ какво ще каже общественото мнѣние“. Какво ще каже общественото мнѣние заради насъ? — Тукъ вие ис-

кате да правите едно сравнение между Божията Любовъ и общественото мнѣние. Азъ не се спирамъ да направя сравнение, защото ще обидя както Божията Любовъ, така и туй общество. Всички тия общества трѣбва да бждатъ внимателни: и аристократи, и владици, архиереи, когато ние говоримъ за Божията Любовъ, безъ разлика отъ най-висшия българинъ до най-низшия, всички сж длѣжни да обърнатъ лица, да паднатъ на колѣни, да погледнатъ къмъ Бога и да кажатъ: „Господи, да се възцари Твоята Любовъ въ насъ“. Туй иска сега Христосъ отъ насъ. И азъ искамъ сега отъ васъ по-голяма смѣлость – не смѣлость да говорите, а смѣлость въ любовта, да почнатъ да туптятъ вашитѣ сърца, вашитѣ умове да взематъ друго направление, да сте готови да се жертвувате, ако ще умре нѣкой, да умре за тази велика Божия Любовъ, и като ви питатъ на небето, защо умрѣхте, да кажете: умрѣхме, за да се възцари тази Божия Любовъ на земята. Ако всички ония българи, които измрѣха на бойното поле, бѣха умрѣли заради тази Любовъ, България не щѣше ли да се въздигне? – Щѣше. Туй е учението, което азъ проповѣдвамъ и то е истинно. Всички ние трѣбва да бждемъ братя, а не страхливци. Безъ разлика, за менъ имената не важатъ, но всички трѣбва да изпълнимъ своя дългъ. И азъ искамъ всѣки да изпълни своя дългъ както го разбира, но да го изпълни въ името на тази велика Божия Любовъ. Ясно ли е това? Това е великата логика, живота божествена логика. И ако ние приложимъ всичко това, ще възкрѣснемъ въ свѣта и тогава нѣма да плачемъ за умрѣлитѣ, за мъртвитѣ глави на нашия баща и майка – за коститѣ, а всичко туй ще оживѣе и тогава онѣзи, които ще дойдатъ, ще разбератъ истината. Сега нѣкой тукъ го оженятъ, но докато го оженятъ, какви ли не сватове турятъ, да го убѣждаватъ. Дойде нѣкого да взема пари на заемъ, ще те убѣждава, докато ти вземе паритѣ и си замине нѣкъдѣ. Значи, за да му върви, туря лъжата. Защо? Нѣкои искатъ да ме лъжатъ. Едно нѣщо има, което азъ мразя, на всичко азъ се поддавамъ, но никога не на лъжата. Въ историята на моя животъ не е било моментъ, въ който нѣкой да е могълъ да ме излъже. Нито съмъ лъгалъ, нито нѣкой може да ме излъже. Лъжата – това е едно отрицание на Божията Любовъ, лъжата – това е едно отрицание на

великата Божия Истина, лъжата – това е едно отрицание на правдата, лъжата – това е едно отрицание на Божията Добродѣтелъ, лъжата е отрицание на всичко онова, което е положително, велико, благородно възвишено, лъжата е тази, която ни е докарала до туй положение. Сега азъ говоря принципиално за лъжата, не говоря за вашитѣ понятия, не, не, онази лъжа, която съсипва, която въ името на благочестието казва: „Господъ ме е пратилъ“, ама не го е пратилъ Господъ: „менъ духътъ ми говори“ – ама духътъ не му говори; „азъ съмъ еди кой си“ – той не е, той се е дегизиралъ – Иванъ Стояновъ – като му хванешъ брадата, виждашъ, че той е другъ. Ако Господъ прати единъ ангелъ на земята, само да погледне брадитѣ на всички владици, проповѣдници, свещеници, и моята да погледне, знаете ли каква дегизация ще излѣзе тукъ прѣдъ васъ? И тѣй ще бжде Божията Истина, тя нѣма да се наруши заради никого, Господъ нѣма да отстѣпи заради никого. Той поругаемъ не може да бжде. И ние говоримъ въ името на тази истина, и искаме отъ България да излѣзе истината. Нѣма да говоримъ, защо е потрѣбна или не е, а въ вашия животъ ще турите тази велика истина, никаква лъжа! Когато дойдемъ до любовта, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Нека сърцата ви да вибриратъ, нека тази любовъ вибрира въ васъ. Туй не казвамъ, за да я изповѣдвате, но като идете прѣдъ Бога, трѣбва да кажете цѣлата истина. Ние сме казвали лъжата, когато сме далечъ отъ Бога. Казватъ: „да се любимъ“. Азъ не поддържамъ да се любимъ по човѣшки. Не, не, азъ казвамъ: ще се любимъ съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всички си умъ, т.е. съ всичкото битие, ще проявимъ цѣлата Божия Любовь. Може ли това да бжде? – Може. Ако не любишъ тѣй, ти ще кажешъ една лъжа. Нѣкой казва: „може, но съ малка любовъ“. Азъ отъ малка любовъ умирамъ. Но въ менъ има два полюса: или да ме любятъ както трѣбва, или да ме мразятъ както трѣбва. Тѣй, по срѣдата, не. Ако е любовъ, да е любовъ, ако е умраза, да е умраза. Нѣкой казва: „азъ те мразя“ – той говори една отрицателна истина. Отрицателната истина – умразата разрушава, а положителната истина – любовта съгражда. Вие ще кажете: „заслужва ли моята любовъ?“ Всѣки единъ братъ, всѣка една сестра заслужва

моята любовъ. Нѣкой пжтъ нѣкоя сестра или братъ ме срѣщнатъ и казватъ: „най-сърдечниятъ човѣкъ е той“ или по нѣкога: „много студенъ човѣкъ е той“. — Не че не мога да изразя моята любовъ. — Други казватъ: „студенъ е“. За да ви цѣлуна, азъ трѣбва да бжда чистъ, устата ми сж кални, понеже се намирамъ между хората. За да ви цѣлуна, трѣбва да бжда чистъ, а не като онзи негъръ въ Америка, който платилъ 50 хиляди долара за една цѣлувка. Работникъ билъ въ една мина, излиза една вечеръ, намира една американка и въ мрачината я цѣлува, но остава петно на лицето ѝ. Тя е мислила, че е билъ красивъ, приказвали заедно, но като идватъ до единъ постъ и вижда че е черенъ, извиква, засвидѣтелствува, че я е цѣлуналъ, хващатъ го и го осжждатъ на 50 хиляди долара за една цѣлувка. Оставилъ черно на лицето ѝ. Азъ не искамъ да ви цѣлуна въ мрачината, т.е. подразбирамъ лжжата, азъ не искамъ на вашето лице да оставя пятно. Но когато цѣлунешъ нѣкого, ще го цѣлунешъ съ онази велика Божествена Любовъ, и тогава цѣлото небе да се възрадва и ще кажатъ: „днесъ тѣзи братя се цѣлунаха съ божествена цѣлувка“, и Павелъ казва: „цѣлунете се съ цѣлунение свято“.

И казва Христосъ: „не бой се, дѣще Сиононова“. Защо да не се бои? — Защото отъ сега нататъкъ азъ ида, моето учение на любовта иде, иде любовта, иде правдата, иде истината, иде добродѣтелята, иде мило-сърдието — всичко добро, което Богъ е приготвилъ отъ памти-вѣка, всичко туй ще бжде единъ накитъ за тебъ, ти ще се накичишъ, ще бждешъ красивъ прѣдъ свѣта, както никога не си билъ накиченъ.

Е, сега, какъ да ви кажа, да ви кажа ли „братя и сестри“? Вие нѣма да ме повѣрвате, не може да ме повѣрвате, защо? Защото у васъ имате толкова бащи! За да ви кажа „братя и сестри“, трѣбва да признаемъ само единъ баща, може да ви кажа братя, ама утрѣ другиятъ вашъ братъ.... Само единъ баща трѣбва да имаме и този нашъ баща се нарича баща на любовта. Ясно ли е туй учение? Опитайте го вжтрѣ въ себе си, положете го на единъ опитъ. Ако ти си боленъ, грѣй се на слънцето и туй слънце ще те излѣкува, и Отецъ ще те научи на истината. Ще кажете: „Господъ е далечъ нѣкждѣ“. Това сж философски разсждения. Мислете

за Бога като една всеобемна любовъ, въ него нѣма противорѣчие. Каквото и да ви дойде, казвайте: „Богъ е Любовъ“, изгубите пари, казвайте: „Богъ е Любовъ“, безпокойства, баща ви умрѣлъ – „Богъ е Любовъ“, дѣцата умрѣли – „Богъ е Любовъ“, нещастия – „Богъ е Любовъ“, поддържайте това до послѣдния изпитъ и въ послѣдния изпитъ всичко у васъ изгубено ще се повърне назадъ: баща ви, майка ви, и любовта като възвърне баща ви, майка ви, ще се яви и вашата сестра и тогава ще видите вашия баща и той ще ви даде една отлична цѣлувка, каквато никога не сте имали, и тази цѣлувка ще бѣде толкова топла, толкова приятна, толкова велика ще бѣде, тя ще внесе този вѣченъ животъ и вие ще станете безсмъртни – това е второто възкресение. И азъ бихъ желалъ да се приготвите за този день, за да може този вашъ Баща, който ви даде тази цѣлувка, да направи всички да оживѣете, и като се срѣщнемъ, да знаемъ, че ние сме въ новия животъ и да кажемъ, че всичко старо прѣмина, а новото остана. Само тогава ще можемъ да си дадемъ по една братска цѣлувка и ще знаемъ, че сме братя и сестри.

Бесѣда, държана на 14.V.1922 год.
гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
10 часа сутринта

Празното врѣме

Тайна молитва!

Прочетоха се темитѣ върху "Качествата на добрия ученикъ".

Извадете по-сжществените нѣща сега и направете една обща работа на сжщата тема. Втори пжтъ пишете: "За какво служи умътъ на човѣка".

Ще помислитѣ върху тая тема, макаръ и да не можете да напишете нѣщо, пакъ ще се ползвате. Великиятъ умъ за какво служи, отъ тамъ ще започнете. Кратко ще пишете.

Вие ще пазите двѣ правила: да не губите врѣмето си напразно и направените грѣшки да ги изправяте. Като направите нѣкоя грѣшка, да не отлагате за слѣ-

духия денъ, а да я изправяте, разбира се, въ себе си. То е наказание. Сега ще ви дамъ една картина, какъ подразбирамъ азъ да не губитъ врѣмето си напрасно. Прѣдставете си, че носите едно празно шише, идете при чешмата и забравите да напълните шишето съ вода, и вървите по пжтя съ празно шише. Дойдѣте до нѣкждѣ, хващате шишето, а вода нѣма. Да не губите врѣмето си напрасно, значи да напълните шишето, а оставите ли го празно, значи, че сте изгубили врѣмето си.

Сега, другото правило: какъ да изправите грѣшкитъ си. Прѣдставете си, че на гърба ви сж турени 50-60 килограма хлѣбъ да носите. Срѣщате бѣдни дѣца, които сж гладни, вие се занимавате съ тѣхъ, но не снемате хлѣба, да имъ дадете. Хлѣбътъ, това сж вашитъ грѣшки. Вие ще снемете единъ хлѣбъ, два - три - четири, то е изправѣне на грѣшкитъ. Щомъ снемате, и на васъ ще стане лѣко, и на тѣхъ ще стане лѣко. Всѣка направена грѣшка има съотношение къмъ окръжаващитъ. Отъ хлѣба, който насища, ще давате на другите, докато товарътъ ви стане приятенъ за носене. Това значи да изправяте грѣшкитъ си.

Сега едно положително правило трѣбва да има ученикътъ. Той трѣбва да бжде жизнерадостенъ. Какво значи "жизнерадостенъ да бжде"? Психическитъ закони сж такива. Когато човѣкъ мисли, че е нѣщастенъ, такъвъ става; като помисли, че е щастливъ, такъвъ и става. Каквото помисли човѣкъ, това и става. Ако помисли нѣкой да излъже, той ще излъже. Ако помисли, че ще каже право, ще го каже. Ако помисли, че ще стане музикантъ, ще стане; добъръ ученикъ - ще стане. Жизнерадостниятъ казва: "Ще си науча урока, ще излъза на разходка" и пр. Ако каже: "Болятъ ме краката, боли ме главата", той не е жизнерадостенъ. Мжчнотиитъ въ живота, които хората срѣщатъ, въ окултно отношение иматъ и друго значение. Васъ ви пращатъ на пжтъ; като тръгвате, може да вземете повече багажъ, но ще си създадете неприятности въ пжтуването. Който взема повече, отколкото му трѣбва, и който взема помалко, отколкото му трѣбва - еднакво страдатъ и двамата, и двамата сж нѣщастни.

Вие знаете, че въ музиката има правила. Който иска да се научи да свири, трѣбва да се упражнява.

Всѣки иска да прѣскочи малкитѣ правила, всѣки иска само мжчни упражнения да свири, всѣки има желание прѣститѣ му бърже да играятѣ по струнитѣ. Вие трѣбва послѣдователно да се упражнявате. Човѣшкиятѣ мозѣкъ е като музиката. Вие, като музиканта, искате да имате силна воля изведнѣжъ, каквото хванете, да го направите, изведнѣжъ искате да станете ученъ. Въ природата нищо не става изведнѣжъ. Всичко става медленно и послѣдователно.

Като влѣзете въ една окултна школа, ще ви научатѣ какъ да поправяте грѣшкитѣ си. Въ окултната школа ще ви кажатѣ тъй: "Вечерно врѣме, като си дойдете вжщи, ще си изуеете обущата, ще ги изчистите, нѣма да чакате да ви ги изчистятѣ", ученикѣтъ нѣма да вика сутринъ слугинята. Като иде при гърнето, той ще се научи какво трѣбва да прави. Като се умие, легенѣтъ казва: "Тая нечиста вода отѣ менѣ ще я вземешѣ и ще я излѣешѣ!" Значи, легенѣтъ и гърнето ще ти прѣдаватѣ. Какво казва кърпата? – "Вземи, избърши се и пакѣ ме тури на мѣстото ми!" Тая кърпа може да е и на физическото поле, може да е и на умственото. Въ окултния класъ човѣкъ ще се научи какъ да разбира нѣщата. За упражнение се иска малко врѣме – само излишното врѣме, което не знаете какво да направите, празното врѣме ще го употребявате за окултната школа. Малкото се благославя. Азѣ искамъ въ малко врѣме много да свършите, а послѣ ще дойдемъ до другото правило – въ много врѣме малко да свършите. Сега казвате: "Какъ може въ много врѣме малко да свършимъ?" – Да допуснемъ, че нѣкоя ученичка има другарка въ училище; тя трѣбва да чака своята другарка 4-5 часа, да и даде една ябълка или круша, значи, въ много врѣме малко работа свършва. Сега ще ви покажа, какъ може въ малко врѣме много да направите. Въ 5-10 минути свършватѣ за единъ день работата. Положителното правило е: въ малко врѣме много работа да свършите. Прѣдставете си, че вие сте при една инсталация, вземате единъ клѣчъ и съ него запалвате всички свѣщи, а иначе, колко много врѣме бихте ги палили. Когато човѣкъ дойде до Божественитѣ закони, като намѣри Божествения клѣчъ, въ малко врѣме много ще свърши.

Т а и н а м о л и т в а !

16 май 1922 г. вторникъ 19 ч. и 30 мин.
София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
Извънредна бесѣда

Методи за чистене.

I-ва година, 12-та школна лекция
на I-ви специаленъ окултенъ класъ
17-V-1922 г. Срѣда 7 часа вечеръта
София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

XII Лекция

Тайна молитва.

/Прочетоха се останалитѣ теми за „Приложение-то на кармата въ живота“/.

Азъ нѣма да се спра да обяснявамъ кармата, но ще направя едно малко пояснение. Прѣдставете си единъ младежъ, който е билъ съ другари и се е напилъ. Случва се завалѣва дѣждъ, образува се калъ. Понеже за първи пжтъ се е напилъ, той не може да влада своето тѣло. Излиза навънъ, пада въ калъта. У него се заражда желание да стане. Стане, падне, стане – падне, стане, изтрѣзнява и се поглежда – цѣлъ окалянъ. Нѣма да се спирамъ върху причинитѣ защо се е напилъ. Какъ може да си изчисти дрехитѣ е въпросътъ. Нѣкои може да разправятъ на дълго и широко какъ сж го завели другаритѣ му, какъ се е напилъ и т.н. Дрехитѣ какъ може да се изчистятъ и неговото тѣло какъ може да се изчисти – то е въпросътъ. Слѣдователно, на васъ ще ви дамъ два метода – чрѣзъ прѣцѣждане, чрѣзъ филтриране и чрѣзъ изпарение. Тѣзи два метода какъ ще ги познавате? Онази вода, която се е размжтила, трѣбва да се филтрира. Да допуснемъ, че въ тази вода има съзнание. При потъването въ земнитѣ пластове най-първо тя ще почувствува скърбъ, голѣма скърбъ, че изгубва свѣтлината и отива въ мракъ и тъмнина. Потъва единъ, два, три, четири, петъ, шесть, може и десетъ пласта и слѣдъ туй срѣщне единъ камѣнистъ пластъ, дѣто спира движението надолу и тя излиза нагорѣ, излиза и почувствува радостъ. Значи, при филтрирането скърбъта започва отъ началото, а радостъта послѣ се явява. Сега единъ отъ методитѣ за ликвиди-

ране съ кармата е филтриране, потъване въ материята, прѣчистване и излизане навънъ.

Вториятъ методъ е чрѣзъ изпаряване. При изпаряването, радостъта започва най-първо въ началото, а скърбъта отпослѣ. И то какъ? – Прѣдставете си онази водна капка, която се освобождава отъ излишни грѣхове, отива къмъ бога, казва: „Освободихъ се отъ страдание“. Тази малка капчица се радва, разперила крила, но срѣщне едно студено течение, изстине, стъжни се и пада надолу. Като падне долу, окаля се и пакъ дойде скърбъта, безъ да разбира, че въ своето падане тя е принесла полза нѣкому. Сега вие сте изложени на тия два метода. Като се филтрирате, скърбъта е отначало, а радостъта отпослѣ, като се изпарявате, радостъта е отначало, а скърбъта отпослѣ. Тѣй че, ако скърбъта ви дойде послѣ, вие не се филтрирате, а се изпарявате. Тогава само ще продължавате пѣтя си на страданието, понеже като паднете ще имате скърбъ, нали? Не прѣсичайте тази скърбъ, влизайте направо въ земята, продължавайте докато излѣзете отъ другия край и ще имате радостъ. Ще съедините двата края на страдание и двата края на радостъ, ще образувате единъ кржгъ. Който не разбира закона ще има всѣкога една радостъ, едно страдание, едно страдание една радостъ, едно страдание и нѣма да знае защо сж тия работи.

Кой методъ ще избере тѣ? – Единиятъ методъ – филтрирането, е за сърдцето, изпарението е за ума ви. Слѣдователно, тия два метода сж необходими, ще се съединятъ. Умътъ ще прѣчиствате не само чрѣзъ изпарение, а и чрѣзъ филтриране. Нали хората казватъ: трѣбва да се изпарятъ тия мисли изъ главата ти навънъ, да излѣзатъ и да се повърнатъ и да образуватъ единъ кржгъ. Когато дойде филтрирането, човѣкъ е почналъ да прогресира, но работата е опасна, че вие сте дошли въ единъ периодъ на застой. Знаете ли какъвъ застой? Природата има застой, дѣто нѣма нито филтриране, нито изпарение – туй, което въ обществото се нарича индеферентностъ. Нѣкой казва: „Индеферентенъ съмъ, каквото и да се случи“. Вие трѣбва да знаете какво ще се случи. Сега кармическиятъ законъ може да се разгледа само отъ страната на неговитѣ страдания, но кармическиятъ законъ има и други отно-

шения. Допуснете слѣдующето изяснение: На васъ ще дамъ да носите празно шише въ джоба си красиво, запушено. Идвате при чешмата и забравяте да напълните шишето. Тръгвате по пѣтя, жажда чувствувате, изваждате шишето – празно, нѣма вода. Значи при чешмата вие може да сте имали нѣкои философски разсждения: какъ е направенъ свѣта, колко сж далечъ звѣздитъ, колко милиона години има откакъ е създадено слънцето, кои сж причинитъ за социалното положение, но сте забравили да напълните шишето. Най-първо ще напълнишъ шишето, а слѣдъ туй ще разисквашъ тия въпроси. Въ този случай шишето трѣбва да го напълните. Ако не го напълните, ще страдате. Има други положения, други примѣри ще ви дамъ. Значи, празното шише трѣбва да се напълни.

Второто положение: Турите на гърба си единъ кошъ съ хлѣбъ отъ 70–80 кг все хубави самуни. Вие сте толкова лакомъ, искате да го занесетъ на 40–50 километра да го продадете. Но законътъ е таквъ, че срѣщате бѣдни дѣца и трѣбва да дадете на дѣцата да ви олекне. Горко ти, ако не дадешъ на дѣцата! Докато идешъ до 50 клм. гърбътъ ти ще се обели. Въ този случай ще празнишъ коша си, а при чешмата ще пълнишъ шишето. Ако не изпразнишъ коша, ще дойдатъ сжщитъ страдания. Пълниятъ кошъ съ хлѣбъ ще раздавашъ на дѣсно и на лѣво, докато остане само единъ хлѣбъ за тебъ. И тогава ще бждете доволни и щастливи. Ако вие сте нещастенъ, двѣ причини има: първата причина е, че вие не сте напълнили шишето; втората причина е, че не сте раздали хлѣба. Сега вие нали сте въ класа? Всѣка една ваша постѣпка, щомъ почнете да страдате обяснете си я: шишето ли не напълнихте, или хлѣба не раздадохте. Не само да спорите и да философствувате, не, но близката причина ще търсите, причинитъ, които сега създаватъ кармата. Тя не би се проявила, ако не се създаде въ настоящето една близка причина. Сега вие казвате: „причината на кармата“. Когато човѣкъ е изгубилъ любовта си, кармата е дошла на мѣстото. Когато радостта се е изгубила, скръбта е дошла на мѣстото. Когато правдата се е изгубила, безправието е дошло на мѣстото. Когато милосърдието се е изгубило, насилието е дошло на мѣстото. И тѣй, всичкитъ недъзи, които сжществуватъ днесъ, показватъ какво ни

липсва. Слѣдователно, кармата отъ какво се ражда? – Онзи, който е изгубилъ любовта, иска да я завладѣе чрѣзъ насилие. Всѣко сжщество, което се опита да завладѣе душата ни, да ни наложи каквито и да е връзки, ги налага и на себе си. Защото тия форми, които то образува, сж затвори и въ сжщитѣ затвори и то ще влѣзе.

Ще ви приведа единъ окултенъ разказъ: Единъ старъ адептъ въ миналото ималъ голѣма умраза къмъ мишките, че създалъ единъ капанъ, въ който мишките да се хващатъ. Но той съгрѣшилъ, и Господъ го направилъ мишка. Влѣзълъ въ сжщата дупка, видѣлъ този капанъ отворенъ, отива да го изслѣдва. „Тази пастърмица може да ми причини добро“. Издебва, и хайде вжтрѣ. Затваря се този умъ, който билъ направилъ този капанъ. Никакви капани не курдисвайте въ ума си или въ сърдцето си, защото въ този капанъ вие ще влѣзетѣ. Този капанъ, може да минатъ десетъ, сто хиляди години, той ще ви чака. Може да се върнете назадъ въ окултната наука, може да се прѣвърнете на муха, може да се прѣвърнете на глистя, на една микроба. Може да се повърнете даже на срѣдъ пжтъ и пакъ да започнете отъ начало. Не си правете илюзии. Казватъ: „Нѣма повръщане въ еволюцията“. Има повръщане – то е за проститѣ. И като ви повърнатъ тогава прѣзъ всичките мисли, които сте създали, вие ще минете и ще опитате всичкото нѣщастие въ туй отношение. Казватъ: „Каквото посѣешъ, това и ще пожънешъ“. Ако се върнешъ назадъ, ще пожънешъ всичките послѣдствия. Сега туй е едно философско разсждение. Да се пазите отъ ония твърдения, че човѣкъ не може да се повръща назадъ. Повръщане има. И, ако ангелитѣ въ своето падане се върнаха и имъ израснаха опашки, рога и копита – то е голѣмо падение – сега, ако туй е за ангелитѣ, то сжщиятъ законъ важи и за човѣцитѣ. Той не е изключенъ. Сега въ своя стрѣмежъ вие ще се стараете да се държите до Божествения законъ на Любовта и да ликвидирате кармата си чрѣзъ него. Нѣма да се борите съ цѣлата карма, нѣма да я туряте въ ума си, нѣма да мислите за нея. Защото щомъ извикате кармата, трѣбва да знаете, че едноврѣменно съ нея се извикватъ два велики закона. Извиква се любовта. Сега има твърдение: нѣкой казва, че може самъ да ликвидира съ своя-

та карма. Да, щомъ съзнае, че Любовта е единственото богатство на душата, може. Но той трѣбва да се попита дали тази любовъ е единствената любовъ; той да се попита, дали обича всички същества еднакво. Сега ще ви дамъ едно пояснение. Прѣдставете си разбойникъ, който е направилъ стотина прѣстѣпления. За него обществото има най-лошото мнѣние. Но този разбойникъ въ единъ добъръ моментъ избавя една страдаща душа, една жена, да кажемъ, той я избавя. Нѣкоя мечка се е готвила да я разкъса и той я избавя. Какъ мислите, тази жена какъ ще мисли за този разбойникъ? Може ли свѣтътъ да я убѣди, че той е лошъ? Не, за нея той ще бѣде добъръ. Слѣдователно, и най-добриятъ човѣкъ може въ извѣстенъ моментъ да извърши едно прѣстѣпление. Всички ще мислятъ, че е най-добриятъ човѣкъ, обаче за одного може да бѣде лошъ.

Сега какво разбрахте отъ двата примѣра? Кое е по-хубаво: човѣкъ да дава ли или да взема? Кое е по-хубаво: да учишъ или да те учатъ? Кое е по-хубаво: да любишъ или да те любятъ? /Отговарятъ: да любишъ/. Тогавъ ти, който любишъ, на тебъ ти е приятно, ама нему, когото любишъ, приятно ли му е? Ако и той те люби? Ти давашъ, и онзи иска да дава, тогавъ вие двама ще се спрѣчквате. Прѣдставете си, че и двамата искате да давате или и двамата искате да вземате. Върху този въпросъ ще мислите: Какво значи да те любятъ и да любишъ. Втория пжтъ само ще ви запитамъ. Нѣма да пишете конкретно. Какво значи да давашъ и какво значи да вземешъ? Вие трѣбва да си изясните отъ чисто окултно гледище, да имате едно опрѣдѣлено становище. Всѣка една мисль трѣбва да бѣде строго опрѣдѣлена. Когато любишъ, трѣбва да любишъ безъ принуждение. И когато те любятъ, да те любятъ безъ насилие. Онзи, когото любятъ, той прави услугата, онзи, който люби, той е нещастникъ. И слѣдователно той казва на онзи, когото люби: „облекчи ме отъ моя товаръ“. Това значи „азъ любя“. Азъ въ моя езикъ разбирамъ: сними отъ моя товаръ, искамъ да туря малко на твоя товаръ. Понеже те виждамъ, че си силенъ, искамъ да туря на твоя грѣбъ. А другиятъ казва: „Да, азъ се радвамъ, че си ме намѣрилъ годенъ, турете половината отъ товара“. Единиятъ люби и другиятъ люби, или на окултенъ езикъ казано товарътъ е раздѣленъ по

равно на двамата. Или пъкъ, то е сжщото сравнение – празното шише и пълния кошъ. Азъ искамъ между васъ да се установятъ други връзки, по-благородни, защото мнозина отъ васъ нито къмъ себе си имате почитъ, нито къмъ другитъ. Нѣкои казватъ: „Хората се много обичатъ“. Човѣкъ трѣбва да има най-първо почитание къмъ себе си, къмъ своето висше съзнание, къмъ душата си и тогава да има почитание къмъ другитъ души, къмъ окръжающитъ го. Имате котка, която обичате, ще я вземете за главата, за опашката, ще я стискате, ще правите карамболи, послѣ ще я гладите и пакъ ще се примирите. Но, ако дойде до човѣка и речете тѣй да постъпите, както съ котката, той крайно ще се обиди. Казваме: „Да любимъ“. Какъ? Тѣй, както котката, да я обърнемъ на грѣбъ, да я стискаме за опашката, ушитъ. Когато ще пристъпимъ да разискваме за човѣшката любовъ, трѣбва да се знае каква е тя, конкретно какво значи, какви трѣбва да бждатъ отношенията. Тѣ сж математически отношения, строго опрѣдѣлени отношения. Щомъ ги имате, ще образувате хармония, щомъ ги нѣмате – дисхармония. Сега за примѣръ, двама като се срѣщнатъ, вие веднага казватъ: „Той не знае колкото мене“. Послѣ, като го срѣщнете: „Той не е толкова високъ като мене“. – Да, казва, азъ съмъ нискъ, но съмъ по-дебелъ, послѣ азъ съмъ по-ученъ. Другъ ще тури друго качество, да каже, че е равенъ. И се започва борба. И слѣдователно, ние базираме тази любовъ на знание, на това-онова. А любовта е единъ законъ, независимъ отъ всички социални отношения. Всички може да опитате. Нито учението може да я задържи, нито силата, нито паритъ. И ако не е така, покажете единъ човѣкъ, който да има знание, богатство и сила, и да е щастливъ. Вие мислитъ, че ще бждете изключение, че вие, като влѣзете въ живота за васъ ще има изключение. Не. И вие, като влѣзете, ще бждете една такава глупава запетая, турена не на мѣсто. Защото запетаята е потрѣбна за малка почивка, но може да турите тази запетая тамъ, дѣто нѣма почивка. Любовта азъ наричамъ на физическото поле по възможностъ най-малката почивка, да кажемъ да се задъхвашъ или да поемашъ въздухъ; да вземешъ едно впечатление, то е най-малката любовъ.

Сега стария възгледъ вие ще го пазите за себе си, старото нѣма да рушите, ще посадате само. Азъ ви уча само на посадане. Върху старото дърво ще прѣсаждате тия новитѣ присадки. Защото, ако вие разрушите старото дърво, ще спънете всѣка еволюция. Защото отъ туй гледище великитѣ хора въ свѣта сж изразъ на цѣлото човѣчество. Отъ духовния свѣтъ ще се събератъ множество монади, ще съединятъ своята дѣятелностъ и сила и ще дадатъ изразъ на единъ великъ човѣкъ на земята. Тѣй, както едно дърво може да изпрати единъ посланикъ въ друго дърво, така въ единъ великъ човѣкъ на земята или учителъ, въ него е съсредоточена всичката интелигентностъ на всички тия възвишени монади или души, които цѣлокупно дѣйствуватъ въ дадения случай. Слѣдователно и вие сте такава съвокупностъ. Сега трѣбва да се пригответе, защото за бждеще ще дойде и вашиятъ редъ на туй колело. И вие ще се запалите, но нито по-рано, нито по-късно. И вие трѣбва да намѣрите толкова огънь, че като дойде, да се запалите. Трѣбва да наберете тази опитностъ. Само че сега, като гледате запалена свѣщъ и вие искате да се запалите. Не бързайте. Туй колело, което се движи, като се върти, ще дойде на врѣме. Защото сега, вземете въ България, всѣки, който е станалъ пръвъ министъръ все се намира въ затвора. При сегашнитѣ условия всѣки единъ човѣкъ се усѣща въ единъ затворъ, или чака затворъ, не паметникъ. Римлянитѣ съ евреитѣ въздигнаха кръстъ за Христа. Сегашнитѣ християнски народи въздигнаха църкви. Но въ тия църкви не е Христосъ. Трѣбва още врѣме докато узрѣятъ хората за туй великото, Божественото. Помежду васъ трѣбва да се образуватъ връзки, но чисти връзки, не на сила. Да мислите по закона на свободата. Чисти и възвишени връзки! Връзки, безъ да се връзвате, ограничения, безъ да се ограничавате, т.е. като направите единъ капанъ, да има двѣ врати. Мишката, като изяде пастърмата, да излѣзе изъ втората врата. И като намѣрите пастърмата изядена, да кажете: „Тази мишка много хубаво е направила“.

Т а й н а м о л и т в а !

Сега наскоро ще ви дамъ една задача. Нѣма да бжде много трудна. Трѣбва да я изпълните. Една задача ще ви дамъ, но не сега. Сега, ако ви я дамъ, за-

дачата нѣма да принесе тия плодове, които се изискватъ.

Сега да видимъ какъ ще рѣшите въпроса и по това ще видя да ви дамъ ли тази задача или не. Да видимъ какъ ще рѣшите въпроса, защото и въ двата случая има ограничение. Който люби, се ограничава и когото любятъ, се ограничава. Да кажемъ търговецътъ люби, ходи, търси стокитѣ. Когото любятъ и той си губи времето. Той чака, понеже го любятъ, очаква. Тѣй щото едновременно и двамата любятъ. Тогава загубата какъ трѣбва да се поправи? Именно тогава се явява кармата, ако любовта не се проявява хармонично и у двамата. Като почнешъ да любишъ и да те любятъ, кармата почва да разсте. Щомъ възлюблениятъ единъ день не се яви на мѣстото, питатъ: Защо не дойде? А онзи, когото любятъ, питатъ го: „Защо не дойде на време?“. Значи, има извѣстни ограничения, извѣстни огорчения.

Сега за бждеще васъ ви трѣбва новата философия. Има друго едно разрѣшение, социално разрѣшение. Най-хубавото разрѣшение, ще трѣбва и него да научите. Друго яче, ако не го научите, за бждеще ще имате по сто юляря, сто остена и всѣки день господарътъ ще опитва най-хубавия юляръ и остенъ. Може нѣкои да се изхабятъ. Питамъ ви: слѣдъ като употребятъ отгорѣ ви сто юляря и сто остена, какво ще научите? Тѣ сж настоящи въпроси, минаваме отъ сегашното въ бждещето, т.е. да мине вашето съзнание, да се трансформира съзнанието отъ сегашното въ едно по-висше съзнание. Този прѣходенъ периодъ, за да го минете, трѣбва ви едно усилие, да се трансформира, извѣстни граници на съзнанието трѣбва да се прѣмахнатъ. Защото нѣкои въ класа, ако мислите да си оправите работитѣ, може да ги оправите временно, но два пжти ще ги оправитѣ, три пжти ще ги забъркате. Всѣки окултенъ ученикъ, който иска да си оправя работитѣ, той два пжти ще ги оправя, три пжти ще ги разбърка. А въпроса може да го рѣшите рѣзко въ неговата пълнота, безъ никакви забикалки. Като разрѣшите въпроса, ще дойде нова свѣтлина, ново разбиране, ново схващане вжтрѣ въ живота. За туй познание, ако азъ бихъ ви далъ тия окултни познания, не зная кои отъ васъ биха издържали. Вие всинца ще кажете: ще издържимъ, но нѣкому стомахътъ ще се развали, нѣкого главата ще заболи, нѣкой

ще оглушѣе, нѣкой ще ослѣпѣе, ще дойдатъ много страдания. Тази висша енергия вжтрѣ въ нервната система ще произведе цѣла една пертурбация. Ако вие не сте въ съгласие съ великия божественъ законъ да ви помагатъ, вие ще се стопите. За туй, именно, ученикътъ трѣбва да се подготвя дълго врѣме, и тогава да стѣпи на краката си. Да добие по-силни вибрации, да придобие издържливостъ. Та има причини да не се даде туй знание, понеже е сила, а тази сила ще разстрои неговото тѣло. Малко ще ви обясня, съ малки правила ще ви обясня. Ще правите опити нѣколко пѣти да видимъ какъ ще се закали нервната система. Най-първо ще ви туримъ на една скара отгорѣ, разбирамъ фигуративно, на една скара ще ви туримъ, съ духало ще увеличимъ топлината на 500° , послѣ подъ 600° , послѣ ще я увеличимъ на 600° ; $1,000^{\circ}$; $1,200^{\circ}$; $1,500^{\circ}$; $2,000^{\circ}$; $3,000^{\circ}$; $4,000^{\circ}$; $5,000^{\circ}$ да видимъ колко ще издържите. При 400° желѣзото се топи. Значи, ако тамъ се стопите, като желѣзото сте, ако се топите при 600° , олово сте. Нали астрологически се опрѣдѣля силата?. При колко се топи мѣдта? Платината се топи при $1,800^{\circ}$ - $2,000^{\circ}$. Добрѣ, така ще дойдатъ знанията. Но сега до колко може да издържите? При каква температура може да се стопите, безъ да изгорите? Въ алхимията се образува наистина горене. При алхимията искаме не горене, а топене. Единъ вжгленъ, ако може да го стопимъ, ние ще го трансформираме отъ едно състояние въ друго, ако го изгоримъ, процесътъ ще бѣде обратенъ.

Сега тия мисли ги нахвърлямъ не да се плашите, трѣбва да бждете смѣли, азъ ви казвамъ какви сж законитѣ. По този пѣтъ сме минали всички, и вие ще минете, понеже нашиятъ пѣтъ е най-лесенъ. Методитѣ сж най-сложни, но пѣтътъ е най-правиятъ, лесенъ е. И тѣй, ще мислите. Първиятъ въпросъ: да любите или да те любятъ. И тогава ще опрѣдѣлите кога се е появила любовта - въ връзка съ любовта въ съзнанието туй „да любите“ кога се е появило. И кога се е явило въ съзнанието „да те любятъ“. Споредъ вашето схващане какъ сж се родили въ живота тия двѣ състояния на съзнанието. Направете единъ простъ опитъ. Той е слѣдущиятъ. Да улесня съзнанието ви. Може да вземете една хубава череша. Най-първо направете опита, когато сте ситъ. Вземете най-хубавата череша, да видимъ ко-

леко време ще я държите. Най-първо вие искате да я държите, обичате я, но, колкото у васъ идва гладътъ, въ вашето съзнание се губи нейната красота и у васъ ще се роди едно желание да я изядете. Забължете главнитъ промѣни, които ставатъ въ съзнанието. Даже до слѣдующата срѣда може да направите този опитъ. Череша има, направете този опитъ. Вземете една или петъ хубави череша, но да сте сити, нека седятъ. Вижете какъ ще дойде желанието да ги изядете. Значи сте минали въ съзнанието да те любятъ. Ще кажете на черешата: досега азъ те любихъ, пъкъ отъ сега нататкъ ти ще ме любишъ. Тъй и онзи, който люби, ще бжде погълнатъ. По-малкитъ изядатъ по-голѣмитъ. Всѣкога е тъй въ свѣта. Не голѣмото е силно, а малкото. Само онѣзи отъ васъ, които иматъ свободно време може да направите единъ малкъ опитъ. Нѣкои може да направите разлика въ съзнанието, нѣкои може да не направите. Ще бждатъ интересни тия аналитически процеси. Гледайте да бждете спокойни. И ако изпълне нѣщо въ съзнанието отъ миналото, кога се е родило туй желание у човѣка. А сегашнитъ спънки, които съществуватъ между васъ, ние ще ги изгладимъ. Има нѣколко начина за изглаждане. Художникътъ, като сгрѣши нѣкъдъ, той има начинъ за изтриване, съ боитъ си нацапва. Нѣкой като сгрѣши, съ гума изтрива. Но има начини и безъ изтриване. Понеже всѣка погрѣшка е вжтрѣ въ съзнанието, който разбира законитъ, чрѣзъ трансформиране вжтрѣ въ съзнанието може да я прѣмахне. Той е най-трудниятъ законъ, който сега може да приложимъ. Въ човѣшкото съзнание е направено всичко. Отъ тамъ трѣбва да започнемъ трансформирането. Да оставимъ за втори пжтъ.

Необятната любовъ

12 школна лекция на общия окултенъ класъ

18.V.1922 г. четвъртъкъ отъ

8 и четвъртъ до 9 и половина часа вечерята

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

8 1/4 ч.в.

Тайна молитва!

Прочетоха се домашнитѣ работи /една обична дума или едно обично изрѣчение/.

Слѣдниятѣ пѣтъ ще напишете най-голѣмиятъ недостатѣкъ който имате. Само единъ - най-голѣмиятъ. Може да го напишете, както обичате. Сега азъ вземамъ: онзи, който не е смѣлъ да признае своя недостатѣкъ, той никога не може да познае любовта. Любовта сама себе си не може да люби. Може ли да люби? То е чудно да любишъ, защото те любятъ. Любовта е любовъ сама по себе си. Ако разсъждаваме окултно, щомъ искашъ да любишъ, значи, липсува ти нѣщо и щомъ искашъ да те любятъ, пакъ ти липсува нѣщо. Слѣдователно, и като любишъ и като те любятъ, това показва едно несъвършенство. Любишъ, защото не си съвършенъ, и казвашъ, че и Господъ люби. Ама Господъ никога не е казвалъ, че люби нѣкого. Я ми кажете дѣ е казалъ, на кое мѣсто пише това? Сръщали ли сте нѣкъдѣ да се казва, че Богъ люби? Хората казватъ тѣй, нѣкой пророкъ дошелъ и казалъ, че Богъ е любовъ. Съ Господа лично сръщалъ ли сж е? Вие сте чудни: пророкътъ казалъ тѣй, да, но то е за негова смѣтка: отъ него не трѣбва да се заключава, че Господъ люби. Сега нали имате критически умъ? Да любишъ, значи, да имашъ единъ недостатѣкъ. Сега азъ говоря за любовта чисто тѣй, както се проявява на физическото поле. На земята какъ се проявява тя? Сега ще ми кажете вие за онази любовъ. Тази любовъ вие виждали ли сте я? Тази любовъ какъ се е явила, я ми кажете вие? Може философски да кажете, какъ тѣй? - Учителътъ говори. Туй не е право. Покажете ми, на земята двама души, които се любятъ тѣй, че прѣзъ цѣлия си животъ да сж живѣли въ миръ? Не само да говоримъ. Има свѣтии, които сж любили, но и тѣ сж дърпали коситѣ си, само че туй нѣщо не е писано въ книгитѣ. Много светии сж налагали общото правило и тогава не сж казвали, че сж светии, а послѣ, да, светии слѣдъ като сж умирали. Разбира се, азъ говоря конкретно, не какво е горѣ, а какво е долу, между васъ, тѣй, както любовта се проявява. И ние трѣбва да започнемъ да изучаваме тази любовъ тѣй както между насъ се проявява, а не онази любовъ, която я ние знаемъ. Любишъ нѣкого, нали? Сега вие говорите, че любите нѣкого, нали? Но ако този, когото любите, прѣнебрѣгне любовта ви,

какво ще се роди във васъ? Най-първо, ще се роди едно огорчение, нали? Следъ огорчението ще се роди едно озлобление, слѣдъ озлоблението ще обърнете гърба си и ще кажете, каквото ще да става, и ще се свърши въпросътъ. Е, питамъ, Павелъ казва, че любовта не отпада, нали. Тогава, ако вашата любовъ по този начинъ отпада, питамъ любовъ ли е?

Любовъ е само тази, която може да издържи всичкитъ грѣхове на свѣта, всички безконечни грѣхове на хората, тя е любовта на ангелитъ и на боговетъ. Това е любовъ! А, любовъ, която не може да издържа грѣховетъ на хората, това е помия! Туй е моето опрѣдѣление, разбирате ли?

Защото правѣдникътъ нѣма нужда отъ любовъ. Азъ, който съмъ праведенъ, каква нужда може да имамъ отъ любовъ? Каква нужда има Господъ отъ любовъ? Той нѣма никаква нужда отъ любовъ. Но понеже тия сжщества, слабитъ, които сж искали да имъ даде животъ, молятъ го и тѣ го заставятъ да ги люби. Но Той има да се занимава съ много важни работи, но понеже тѣ като хлопатъ на вратата, хлопатъ и най-сетне, той ще стане, ще си наруши мирътъ, да види какво искатъ. Тѣ казватъ: „Ти ни даде животъ, сега ще ни упжтвашъ“. — Ще ви упжтвамъ.

И тѣй, ако искатъ вие, отъ окултно гледище, да се справите съ вашитъ погрѣшки, нѣкой пжтъ трѣбва да тжрпите и себе си. Нѣкой пжтъ, вие като не може да тжрпите себе си, намирате нѣкой по-виноватъ отъ себе си, за да се тжрпите. Не, не, като искарашъ всичкитъ грѣхове, пакъ трѣбва да се обичашъ. Когато е хубаво, то е въ реда на нѣщата, но себе си да обичашъ и когато си грѣшенъ, въ това се изисква доста голѣма смѣлостъ.

Сега мнозина говорятъ за любовта. Ако азъ ви разкритикувамъ вашата любовъ, то не е любовъ. Нѣкой говори за любовта, иска да го похваля, казва: обича ме. Азъ зная защо ме обича, казва: „обичамъ Учителя“. Азъ съмъ една круша пжлна съ круши, какъ нѣма да ме обича. Ако бѣхъ единъ идиотъ, послѣ метачъ на улицата, тогава нѣмаше да ме обичате. И азъ не вѣрвамъ на вашата любовъ, нищо повече! Не вѣрвамъ на вашата любовъ! Вѣрвамъ въ любовта, че докато азъ имамъ туй богатство, ще ме любите, утрѣ като го из-

губя, ще ме отхвърлите. И който дойде на място тази любов ще иде заради него. Сега това е за религиозните хора, които говорят само за любов, за Бога говорят, небето сж виждали и казватъ: „какви ще бждемъ тамъ“. Това е само едно забавление. Азъ забълбъзвамъ: нѣкога нѣкои ме наблюдаватъ какъ азъ гледамъ, наблюдаватъ ме нѣкои, мислятъ какъ си виждамъ като ясновидецъ, пъкъ азъ виждамъ далечнитѣ имъ планове какъ ги кроятъ, и въ бждеше искатъ да бждатъ прѣдатели. Безъ разлика е за човѣка и прѣдатель да бжде, то е пакъ смѣлость. Той пакъ отъ любовъ го прави.

Питамъ ви като ученици на окултизма: какъ се роди злото въ свѣта? Като слѣзе любовта се ражда и злото заедно съ нея? Нали Богъ е съвършенъ, нали човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога? Сега вие ще кажете, нима нѣмаме любовъ? Азъ засѣгамъ любовта отъ друго гледище. Онзи, горчивиятъ коренъ, който се проявява въ вашата душа, отъ дѣ иде той?

Азъ ще обясня любовта, въ първа степенъ. Любовъ, която не може да се разбере, е умраза! А кога великата любовъ става умраза? Сега майката родила 5-6 дѣца, обаче едното повече обича. Слѣдователно, туй обично дѣте е станало причина да се появи въ кжши умразата. Любовта на едното ще роди умразата на другитѣ. Не е ли туй фактически въ дома? Така е. Добрѣ. Сега, какъ трѣбва да примиримъ тия енергии? Азъ говоря за любовта, като енергия. Сега ние се намираме въ свѣта на контраститѣ. Тамъ, дѣто има умраза, има и любовъ. Любовта е несъвършенна. Любовта, въ която има сѣнки, е несъвършенна, а съвършенната любовъ е безъ сѣнки, и когато вие дойдете въ съвършенната любовъ, ще се намѣрите въ безграничната свѣтлина, тамъ ще бждете сами. Ама нѣма да има и никакви образи наоколо, и никакви ангели нѣма да има. Ти ще живѣешъ въ една безпрѣдѣлна свѣтлина, и ти самъ не ще имашъ никакъвъ образъ. Питамъ тогава: ще се яви ли нѣкаква умраза въ душата ти? Не. Ти ще бждешъ тихъ и спокоенъ, тамъ ще чувствувашъ присжствието на тази вѣчна свобода, тамъ ще чувствувашъ любовта, миналитѣ космоси не ще се явятъ, а щомъ искашъ да създадешъ нѣкой космосъ, ще извикашъ умразата и любовта. Слѣдователно, щомъ човѣкъ иска да създаде единъ образъ, веднага злото се ражда въ свѣта, то е

единъ образъ. Коренъ на злото сж желанята на образи. А образътъ, това е една примка да хванемъ една Божествена душа, да я ограничимъ, да ѝ туримъ единъ юларъ, да ѝ туримъ остенъ и да я измжчваме. И сега, любовта на земята не е нищо друго, освѣнъ едно ограничение! И сега това хората правятъ, тѣ не се обичатъ, а само се измжчватъ. Тѣй съмъ ги позналъ азъ. И нѣкой ще кажатъ, че се обичатъ. Къмъ онзи, когото обичашъ, трѣбва да бждешъ най-внимателенъ, защото и най-малката ти погрѣшка ще внесе най-голѣмото нещастие – барутъ е това – ще има лоши послѣдствия. Ти ще любишъ, ще бждешъ крайно внимателенъ, а искашъ ли да те любятъ, пакъ ще бждешъ крайно внимателенъ въ езика си и въ всички отношения. Защото формитѣ носятъ злото въ себе си. И вслѣдствие на туй, нѣкой казватъ, говорятъ за другитѣ, говорятъ, говорятъ, еди кой-си еди какво казалъ, но ти трѣбва да знаешъ, че като съзрѣшъ тия форми, тѣ ще предизвикатъ други форми, ще дойдатъ въ стълкновение, ще стане единъ взривъ и вие които сте на земята, изъ въздуха ще ходите.

И тѣй, когато дойде да боравите съ образитѣ на любовта, ще внимавате. Съ любовъ, която има образи, ще бждете крайно деликатни, крайно деликатни. За примѣръ, имате нѣкой човѣкъ, когото обичате, зарадъ васъ той е красивъ, нали? А за другиго вашиятъ красивъ човѣкъ е грозенъ. Тѣй щото, нѣщата, които ние ги считаме грозни или отвратителни и лоши, това не е абсолютно правило: отъ окултно гледище, ние не знаемъ коя е мѣрката на абсолютното зло въ свѣта. Има абсолютно зло въ свѣта, има и относително зло въ свѣта. Но не знаемъ мѣрката, съ която си служимъ. За примѣръ, вземетъ между животнитѣ зжбитѣ на вълка сж направени за да се брани: като го закачишъ, той се брани, значи той ще те ухапе. Казва: „не ме бутай, зжби имамъ“. Вола като го бутнешъ, той съ рогата ще те бодне. Казва: не ме закачай, рога имамъ. Коня, ако го бутнешъ, той съ копитото ще те ритне. Казва: „крака имамъ“. Значи, всички сжщества си иматъ единъ начинъ за бранене, а човѣкътъ има всички начини за бранене, той и съ ржцѣ и съ крака, съ уста, не само съ зжби, а и съ езика си, съ всичко, всички методи е усвоилъ.

Сега, за да можете да разберете дълбочинитѣ на туй окултно учение, вие трѣбва да се справите съ всички противорѣчия. Любовта трѣбва, най-първо, да я схванете като единъ безграниченъ принципъ, въ който нѣма никакво зло. Да я схванете безъ никаква форма, безъ никакво съдържание и безъ никакъвъ смисълъ. Защото щомъ признавашъ, че въ любовта има смисълъ, тогава има и съдържание, щомъ има съдържание, има и форма. Щомъ има форма, има и зло. Или, както казваме ние: вѣчното като се ограничи, злото се ражда.

Сега, ако азъ ви оставя на туй положение, ще ви създамъ едно зло, и мнозина отъ васъ ще пострадате. Сега вие казвате: „да се обичаме“, Бога да обичаме. Отъ хиляди години ние казваме, да се обичаме и все не се обичаме; да бждемъ милостиви, и все не сме такива; да бждемъ внимателни и все не сме внимателни и все не сме внимателни. Всѣки день ние все общаваме, общаваме, общаваме, а при това все има нѣщо което ни прѣпятствува. Кое е това, което ни прѣпятствува? – Че ние не искаме да признаемъ нашитѣ недостатѣци. А недостатѣкътъ е: всѣкога когато човѣкъ се намѣри ограниченъ въ извѣстна форма, това е недостатѣкъ. За примѣръ, ограничени сте въ едно тѣло, каквото сме ние; ние казваме, че сме по образъ и подобие Божие, но ако туй човѣшко тѣло бихме погледнали, тѣй както е въ сжщностъ, то бихме избѣгали на 300 километра далечъ отъ него. Тѣй, идеално е, когато се говори за човѣка, че е направенъ по образъ и подобие на Бога, но това ни най-малко не означава туй тѣло, което сега имате. И когато азъ говоря за онзи умъ, ни най-малко не означава този умъ, който сега имате; когато азъ говоря за онова сърдце, ни най-малко не разбирамъ това сърдце, което сега имате. По нѣкой пжть вие имате такава опитностъ, чувствуватѣ любовта като нѣщо отвлѣчено, но то е за 5-10 секунди, то е едно Божествено състояние, като че цѣлиятъ свѣтъ е примиренъ; но туй състояние изчезне и послѣ пакъ дойде старото, обикновеното, мрачното състояние. Послѣ имате извѣстно просвѣтление на ума, като че всичко е Божествено, всичко схващате, но слѣдъ малко пакъ дойде обикновениятъ умъ. Тѣзи състояния ние, трѣбва да ги различаваме. Именно, тамъ е сега въпросътъ: окултната наука дава методи, по които ние трѣбва да тра-

нсформираме нашето съзнание. Сегашното съзнание тръбва да прѣтърпи нѣкои промѣни. А тѣй ако сте споредъ сегашното си съзнание, и да влѣзнетъ въ рая, пакъ ще потънете. Никой не може да разбере, какъвъ е законътъ. Ако вие турите отгорѣ на морската повърхность камъкъ, той ще потъне. Щомъ ви поставятъ въ райската градина, вие прѣзъ пода ще потънетъ. Толкова тежки сте, че райскитѣ подове не могатъ да ви удържатъ. Е, питамъ: какъ ще сѣдите тогава въ рая? Сега, въ школата вие какво мислите? Нѣкой отъ васъ е нещастенъ, търси нѣкой начинъ да се излѣкува, другъ иска да стане ученъ, трети иска да стане богатъ – всички мислите само за материални работи. А тия материални работи вие ги одухотворявате и казвате, че мислите за Господа. А много малко мислятъ хората за Бога, много малко! Сега не мислете, че азъ съ моята четка искамъ да ви цапамъ, не. Азъ още не съмъ искаралъ всичкитѣ ви недостатъци. Азъ не ви цапамъ, ами трѣбва да се хвърли тази свѣтлина, да се схванатъ нѣщата тѣй както сж въ своята реалность, за да се познаемъ. Знаете ли, че тази материя, отъ която сж направени нашитѣ мозъци, съ които сега си служимъ на колко еволюции е послужила? Сегашното ни тѣло знаете ли на колко еволюции е послужило? И знаете ли, че именно въ тази материя сж вложени всичкитѣ недъзи и недостатъци на ония, които сж заминали, тя е торъ и този торъ ние трѣбва да го прѣработимъ, тѣй както растенията прѣработватъ всички нечистотии. И вслѣдствие на това, ние усѣщаме постоянно въ себе си единъ гнѣтъ. Ако тази материя бѣше дѣвствена и чиста, ние не бихме чувствували тия състояния. И сегашнитѣ лѣкари казватъ, че когато има такива утайки въ васъ, въ крътъта, усѣщате отъ тѣхъ едно неразположение вътрѣ и трѣбва да се прѣчистятъ тогава, значи, че материята е нечиста. Сега искамъ вашиятъ ангелъ да не е слабъ. Ангелътъ ви не трѣбва да бжде слабъ. Вие, като единъ търговецъ, трѣбва да знаете вашия ефективъ, точно, математически, толкова звонково злато имате въ касата си, ни повече, ни по-малко. И на този ефективъ какъвъ кредитъ съотвѣтствува. Злато имате, но имате и нѣщо, което не е чисто. Може да разполагате съ 100,000 лв. а правите единъ оборотъ съ 5–6 милиона, и за васъ хората казватъ: „той е единъ търговецъ съ

нѣколко милиона". Други може да мислятъ, че всичко, което имате, е капиталъ. И всички съврѣмenni добродѣтелни хора фигуриратъ само съ единъ много малъкъ ефективъ, а въ сжщото врѣме всѣки минава все за човѣкъ съ по 10 милиона капиталъ. Нѣкой минава за свѣтия, другъ минава за видѣнъ, а нѣкой минаватъ за много прости: послѣднитѣ сж по-добри, понеже иматъ смѣлостъ, казватъ цѣлата истина тѣй както е: азъ имамъ толкова въ касата. Слѣдователно, ако вие въ окултната наука искате да успѣете въ бждеще, да прѣминете този цикълъ и да влѣзете въ слѣдния, трѣбва да напуснете сегашния си умъ, а ако ли не го напуснете, ако не напуснете сегашнитѣ си разбирания, ако искате да се удоволствувате, ще останете всички, като жабитѣ, въ това блато вжтрѣ, и за 10 хиляди години най-малко ще крѣкате въ блатото. Вие ще кажеть: „О благиятъ Христосъ." Но знаете ли какво нѣщо е благость?

Всѣки, който се е опиталъ да изнасили любовта, да изнасили Бога, не е харосвалъ. Нѣма по-отвратително нѣщо въ свѣта отъ това да изнасили човѣкъ Бога. Разбирате ли това? Ако кажемъ, че ние сме фактически образъ и подобие на Бога, ако ние себе си изнасилваме, всѣкога можемъ да изнасилимъ ближния или Бога. Бога изнасилваме, нищо повече! И себе си като изнасилваме, пакъ Бога изнасилваме. Питамъ: Какво ще ти възрази Господъ? И знаете ли, по нѣкой пжть като опжвашъ тази тетива, опжвашъ, опжвашъ, дойдешъ до едно мѣсто, но не можешъ да опжвашъ вече, защото тя не може да издържи и като я откжснешъ, знаешъ ли какво причинява? Сега нѣкой отъ васъ не схващатъ какъ идатъ нещастията. Прѣдставете си, че живѣете на втория етажъ, допуснете, че вие прѣнасяте едно сѣкровище на първия етажъ. И всѣка вечеръ прѣнасяте по 10 килограма злато. Слѣдъ една или двѣ години какво ще стане съ този етажъ? Мислите ли, че той ще удържи? Нѣма да издържи. Тия греди ще се попукатъ, етажътъ скоро ще се срути и вие заедно съ златото ще се намѣрите долу. Вие, съврѣмennитѣ хора, съврѣмennитѣ ученици имате толкова злато турено въ вашия умъ, че гредитѣ се пукатъ и зданието скоро ще се срути и кждѣ ще идете – въ дѣното на морето. И тогава свѣтътъ, нѣма да се мине много врѣме, и той ще се срути. Та затова Бѣлото Братство приготвява членоветѣ на новата ку-

лтура, да напуснатъ този етажъ. Вие може да го схванете много буквално. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Казвате: „ние сме правовѣрни“. Нападнатъ неприятели нѣкой градъ. Ти се примиришъ, оставишъ богатството и тефтеритѣ и казвашъ: „Хайде, братко, да се примиримъ“, и бѣдниятъ мисли, че ти си му простилъ. Обаче, този неприятелъ като се оттегли и ти пакъ намѣришъ тефтеритѣ си, ще кажешъ: „Ти пакъ ми дължишъ“. Сега и вие се обръщате къмъ Бога, молите се, разкайвате се, но като намѣрите стария тевтер..... Питамъ, каква е тази любовъ? Съвършена ли е?

Любовъ, която не е въ сила да заглажда грѣховѣтъ, не е любовъ! Това е пжрвото нѣщо, пжрвото качество на любовта. И казва Богъ тѣй: „ще заличи всичкитѣ имъ грѣхове и сълзитѣ ще изсуша, ще ги изтрия“. Слѣдователно, това е пжрвото качество на любовта. А силата въ какво сѣди? Ако твоята любовъ може да заличи вжтрѣ въ тебе твоитѣ погрѣшки и погрѣшкитѣ на твоитѣ ближни, това е любовъ. Азъ така опрѣдѣлямъ любовта. Мирътъ само тогава ще дойде, ако любовта може да ги заличи. Не може ли да ги заличи, ще знаете, че това не е любовъ. И когато Христосъ е казалъ онзи великъ законъ, че ако братъ ти се обърне къмъ тебе да го простишъ, той приблизително е искалъ да каже това. И най-мжчното нѣщо е това. Много мжчно е да простишъ, не само да простишъ, но да забравишъ, не само да забравишъ, ами поменъ да не остане на това мѣсто, и тамъ дѣто сж били най-лошитѣ думи, да туришъ най-хубавите думи за този, когото сте мразили.

Сега, азъ ви говоря като на ученици на окултната школа, а на външни не говоря. На външнитѣ ще говоря за благодать, за милосърдие, за любовта, че трѣбва да се любятъ, тѣй. А на васъ говоря: ако вашата любовъ не може въ самитѣ васъ да заличи вашитѣ прѣгрѣшения, знаете ли колко е отвратително това, когато те мжчи нѣкое прѣгрѣшение отъ миналото, отъ сегашното, молишъ се, молишъ се, и Господъ не те чува. Защо не те чува? Защото ти искашъ да го лъжешъ – кѣти-кѣти-кѣти-кѣти, като онази селянка, която хвърля зрънца на кокошкитѣ: „кѣти-кѣти“, хване една, охъ, моето пиленце, кѣти-кѣти, тури я въ тенжерата, кѣти-кѣти, докато я изяде. Е, какъ мислите вие? Мис-

лите ли, че азъ мога да влѣза въ вашата тенжера? – Никога! Нито азъ, нито вие! Кѣти-кѣти, не може! И ще дойде тогава нѣкой окултистъ. Но какъвъ? Кѣти-кѣти, – окултистъ. А ние сме оградени съ „кѣти-кѣти“. И сега ще ви питамъ тѣй: отъ кои сте? Отъ „кѣти-кѣти“? Всички стари окултисти азъ ги кржцавамъ тѣй: „кѣти-кѣти“. А сега за новите, ще ви дамъ друга формула зарадъ тѣхъ, вториятъ пжтъ като говоря, ще ви кажа това правило какво е. Трѣбва да бждемъ откровени, искрени спрѣмо себе си. Врѣме е вече да кажемъ: „моята любовъ може да заличи моитѣ прѣгрѣшения?“. Не е въпросътъ може или не може, никакви съмнѣния. Всичкитѣ други правила, които окултистътъ дава, азъ ги заличавамъ. Любовта съ правила не работи! Тя като дойде, всичко заличава, свършена работа! Като дойде тази любовъ, вие сте безсмъртни, вие сте безгранични! То е пжрвото нѣщо! И вече въ дома ви нѣма да има неприятели, ще има само приятели. Сега азъ искамъ тази мисълъ да остане у васъ, нѣма да я изнасяте навънъ. Тази мисълъ, която ви казахъ тази вечеръ отъ тази стая да не се изнесе и който се осмѣли да я изнесе навънка, ще му наложа едно отъ най-голѣмитѣ наказания, каквото до сега не е виждалъ. Тѣй, едно отъ най-голѣмитѣ наказания, една отъ най-голѣмитѣ бели, едно отъ най-голѣмитѣ страдания. И ще го питамъ: иска ли тази истина да я изнесе пакъ навънка?

Не говорете за любовта, докато не е въ васъ. Това е най-свещеното име! Спомнете си тамъ, дѣто се казва: да не произнасяме името Божие напраздно. Името на любовта не трѣбва да се произнася, туй е, което азъ зная! Любовта, то е едно отъ най-свещенитѣ имена, съ което свѣтътъ се създаде. Защото произнесете ли това име, ако не сте готови, ще си създадете въ вашата карма много нещастия, редъ поколения ще бждатъ нещастни. „Да не вземашъ името на Господа Бога твоего напраздно“. Въ какво напраздно? Само когато си готовъ, за любовта ще я повикашъ и тогава ще създадешъ около себе си единъ свѣтъ на красота, свѣтъ само на любовъ, свѣтъ само на миръ, свѣтъ на радостъ, на веселие, на хармония, свѣтъ на блаженство. Туй ще създадешъ като произнесешъ нейното име. Нѣкой отъ васъ сега ще кажатъ: „Знаете ли какво каза

нашиятъ Учителъ?" Вашиятъ Учителъ вие не го знаете. Дѣ е вашиятъ Учителъ? Виждали ли сте го? Ще кажете: при масата е. При коя маса? Нѣма го тамъ. Мислите, че Учителъ има при масата, при васъ? Колко се лѣжете! Ще кажете: „ами че не ви ли виждаме?“ Не ме виждате. „Не-ли ни говорите? Нали си говоримъ? Не си говоримъ, на единъ неразбранъ езикъ. И вие даже една хилядна частъ не разбирате отъ това, което говоримъ, и отъ онова, което вие бѣблите, и азъ една хилядна частъ не разбирамъ.

Разбирашъ Учителя си само тогава, когато си въ връзка съ тази Велика Любовь, и душата ти само тогава има общение съ него, когато намѣришъ Учителя си, и когато той те намѣри, твоятъ Учителъ ще бѣде слѣпъ за всички твои погрѣшки, и ти ще бѣдешъ слѣпъ за всички погрѣшки на твоя Учителъ! Учителътъ на земята се цапа толкова, колкото и ученикътъ. И ученицитъ се цапатъ. Тукъ, на земята, всички се цапатъ. И мислите ли, че ония, на които рѣцетъ сж меки, сж най-чисти, че сж най-праведнитъ? Мислите ли, че онѣзи моми, които ходятъ съ хубави дрехи, сж най-чисти? А онѣзи въ кухнята, необлѣчени сж най-грѣшни? Или онѣзи, които копаятъ на нивата сж грѣшни? Азъ мисля обратното: онѣзи, които играятъ на хорото, сж най-голѣми грѣшници; онѣзи, които въ църквата се молятъ, сж най-голѣми грѣшници. Онзи, който работи на лозето, който работи на нивата, има ли въ какво да е грѣшенъ? Той е по-праведенъ. За примѣръ, ще иде нѣкой на черква, ще каже: „Господи, Господи /рѣцетъ прилѣпени една о друга/. Ами че кой те научилъ тѣй да се молишъ?“ „Ами, че майка ми тѣй ме е учила“. „Ама Господъ казалъ така.“ Кога? Азъ съмъ обяснявалъ. А майка ти кой я е научилъ? Твоята мъдростъ и твоята любовь, като сили трѣбва да влѣзатъ въ душата ти и да заличаватъ грѣховетъ ти. Не да стискашъ рѣцетъ си, а ще вземешъ тевтера да заличавашъ грѣховѣтъ си. Когато човѣкъ иска да крие нѣщо, той добира рѣцетъ си една до друга, вдига ги за молитва и послѣ ги отваря и казва: „Господи, всичко е отворено прѣдъ тѣбе, както виждашъ“, но послѣ пакъ ги приближи и казва: „Единъ день пакъ мога да туря нѣщо между двѣтъ рѣцѣ“. Единъ окултенъ ученикъ, който си служи съ такива маниери, не може да успѣе. Не може да успѣе, за-

щото всъка една негова мисъл ще произведе въ другия свѣтъ такива вибрации, съ които всъки би го отдалечилъ на милиони километри отъ него. И когато се приближава ангелътъ, взема всички прѣдпазителни мърки, тази бомба да не избухне. Защото ако избухне, тя може да причини едно зло. Сега туй е вѣрно по отношение на физическия животъ. 20 години слѣдваме тоя животъ, при неговите форми свѣтътъ не може да се поправи. Никакви религиозни форми не сж въ състояние да видоизмѣнятъ човѣшкиятъ характеръ. И тогава казватъ, права е мисълта: „Когато Духътъ дойде“. Кой Духъ? На тази велика любовъ, която всичко заличава, и ние повѣрваме въ Бога, че Той е заличилъ грѣховѣтъ ни, забравилъ ги е. Нѣкой ще каже: Ама грѣховѣтъ сж толкова много, че Господъ не може да ги заличи, тогава, ако Господъ не може да заличи, неговата любовъ е много слаба. Но слѣдъ като Господъ е заличилъ твоитѣ грѣхове и идешъ да правишъ нови грѣхове, твоята карма ще се удесетори.

И тѣй, азъ ви оставямъ на първото положение. Не мислете, че искамъ да ви въздѣйствувамъ. Не. Казвамъ, ако вие искате да бждете ученици на туй Велико Бѣло Братство, непременно любовта ви въ бждаше трѣбва да бжде такава. На всинца ви казвамъ, за да можемъ да вървимъ напредъ! Непременно любовта на всинца ни трѣбва да бжде такава, не само на едного, но на всинца. Всъки единъ отъ васъ, неговата любовъ трѣбва да заличи погрѣшкитѣ. Всъки единъ отъ васъ въ себе си трѣбва да направи това, не другитѣ да го правятъ, всъки единъ отъ васъ трѣбва въ своя умъ, въ своето сърдце трѣбва да ги заличи. И когато вие заличите, тогава ще дойде Господъ да пише. На Господа му трѣбва чиста книга, чиста книга, на която Той да може да пише своето слово. И казва пророкътъ: „ще отнема каменнитѣ имъ сърдца и ще напиша закона си“. Нѣкой го тълкуватъ, че Господъ ще го направи. Да.

Сега, не казвайте, че утрѣ ще го направите, нито слѣдъ една година, нито сега, но кажетѣ въ себе си: това така ще бжде! Ако кажете: азъ сега ще го направя, нѣма да го направите. Така ще бжде, така е било и така ще бжде! Слѣдователно, това е Майя, туй сегашното заблуждение, това е заблуждение на черната ложа, заблуждение на дявола, казано въ рели-

гиозенъ смисълъ. Той е най-голѣмъ хипнотизаторъ; ще те хипнотизира, ще те тури въ хипнотически сънъ и слѣдъ като извърши хиляди прѣстѣпления, ще каже: „Ти си извършилъ това и това прѣстѣпление“. И всички тия реклами сж на дявола. Не, не, ние чужди реклами не носимъ.

И тѣй, сега любовта трѣбва да заличи, най-първо, всичкитѣ ваши погрѣшки, за да може да трѣгнемъ. За примѣръ, нѣкой отъ васъ трѣбва да се хармонизиратъ, за да приложимъ другъ единъ опитъ. Пакъ ще ви дамъ единъ опитъ, малко по-голѣмъ отъ този, но пакъ ще бжде микроскопиченъ. И слѣдъ туй, знаете ли какво ще дойде? Ще ви дамъ другъ единъ опитъ. Защото ако сега ви дамъ най-тежкия опитъ, едва ли ще останатъ 10 души. Азъ ще ви кажа, ще бжда откровенъ. На васъ, ученици, които сте тукъ, ако ви кажа: $3/4$ отъ богатството си ще дадете за братството, още тази вечеръ ще го дадете и ще го внесете, вие ще кажете тѣй: „ще си помислимъ малко“, и веднага ще помислите, дали Господъ е казалъ тѣй, или се крие друга нѣкоя работа. Не, не, $3/4$ ще дадете ли или не? Сега вие ще кажете: На Витоша лесно се ходи, ама туй? Знайте го, че и туй ще дойде. Сега този изпитъ е нищо, то е цвѣте, има още по-тежкъ, него нѣма да ви кажа. Да знаете, че ще се изпитате, прѣзъ сито ще минете. Изпити ще дойдатъ, който издържи до край, който не се усъмни, ще видимъ сега. Вие казвате, че любовъ имате, и азъ ще опитамъ вашата любовъ. Вие казвате: „Учителтъ казва, че нѣмаме любовъ“. Какъ да нѣмате любовъ? Азъ съмъ дошелъ да изпитамъ любовта ви. И щомъ намѣря, че имате любовъ, азъ вземамъ думитѣ си назадъ. А щомъ вие не издържите, вие ще си вземете думитѣ назадъ. Нали ще бждемъ искрени въ изпита си? Така азъ ще ви туря на изпитъ и най-послѣ, азъ като ви прѣкарамъ прѣзъ всички изпити, и вие ще издържите, ще кажа: положете сега и менъ на единъ изпитъ, който вие намирате за добръ, азъ ще ви дамъ право и менъ да ме поставите на изпитъ, какъвто вие искате. Но по-напрѣдъ вие, послѣ азъ. И тогава ще завършимъ школата, и ще влѣземъ, кждѣ? Въ новата епоха, дѣто нито за мжжъ отиватъ – какъ е казано тамъ? – „Нито се женятъ, нито за мжжъ отиватъ, но сж като ангели.“ И тази епоха ще бжде. Туй може да стане, то е въ тр-

ансформиране на съзнанието. Не говоря за човъшката плът, то е въ трансформиране на съзнанието.

/ Тайна молитва! / .

МНОГО ПЛОДЪ

Въ това ся прославя Отецъ ми, да приносите много плодъ; и така ще бждете мои ученици Ев.Іоанна 15:8

Въ какво се изразява разумниятъ животъ на човъка? Природата отговаря на тази задача – съ плода. Тамъ, дѣто има плодъ, има разуменъ животъ, а тамъ, дѣто нѣма плодъ, нѣма разуменъ животъ. Сега тия плодове въ природата се различаватъ по качеството, различаватъ се по състава, различаватъ се и по силата, която съдържатъ въ себе си. Върху тази философия на живота съврѣменнитѣ хора не мислятъ. Съврѣменната култура е замязала на културата на ония картоиграчи или таблоиграчи или шахъ-матограци или билиардоиграчи, цѣлото внимание на които е съсрѣдоточено върху топката съ прѣчката, и цѣла нощъ си играятъ, като че свѣтътъ седи само въ тия топки, отъ единия край до другия. И като ги въртятъ, ще кажатъ: „играхме и азъ побѣдихъ!“ Какво е побѣдилъ? Отъ единия край до другия съ топката. Има нѣкои пѣкъ съ кегълбанъ, съ куклички, прѣкатурва ги, исправя ги, прѣкатуря, исправя и казва: „побѣдихъ азъ“. Послѣ казва: „азъ го побѣдихъ като играхъ на карти“, дамата му взелъ, това – онова взелъ, вземане все отъ книги. „Сражавалъ“ се и „побѣдилъ“! Азъ не виждамъ никаква побѣда, никаква култура. То е едно приятно забавление, но не е никаква наука. Съврѣменнитѣ културни и религиозни хора и тѣ играятъ на карти и на билиардъ. Богословцитѣ иматъ такива дълги щегли. Топкитѣ отъ единия край до другия си играятъ и наоколо има други, които слушатъ, разискватъ тѣ и казватъ, че добрѣ изтълкували еди-кой си стихъ на Писанието. Азъ казвамъ: приложихте ли го добрѣ? – Не, не го приложихме, но само го изтълкувахме. Природата не търпи никакво тълкувание, тя признава само приложение, приложение! И всички нещастия въ свѣта произтичатъ отъ неприлагане на нейнитѣ за-

кони. Всичките съвременни нещастия, сегашните, прѣди и ония, които ще дойдатъ, произтичатъ отъ този фактъ — неприложението. Туй неприложение, кждѣто и да е, дали е въ политическия животъ на една държава, дали е въ физическия животъ или въ културния или вътрѣшния животъ, който и да е, щомъ има нарушение на този законъ, непрѣмънно ще дойдатъ лоши послѣдствия. Нѣма изключение. И всички съвременни учени хора искатъ да ни убѣдятъ, че има изключение, че по извѣстни начини: единъ день тѣ ми казватъ, че щѣли да направятъ малки пилюлчета, да се хранимъ безъ да работимъ. Турците казватъ: „гелъ кузумъ гелъ“, а българитѣ казватъ: „зѣй, коню, за зелена трѣва“. Има утѣшения, които сж вѣрни, а има утѣшения, които не сж вѣрни. Ще бжде смѣшно, когато завеждатъ нѣкой човѣкъ да го бѣсятъ на вжето и да му кажатъ: „нѣма нищо, добъръ е Господъ“. Твоятъ Господъ е добъръ, но вжето не е добро. Пакъ ще ни убѣдятъ, ще кажатъ: „е, тѣй е писано“. Не, не е тѣй писано. Хората написаха този законъ. Защо трѣбва ние постоянно да извиняваме своето прѣгрѣшение, че Господъ е писалъ? Въ великата божествена книга, която азъ съмъ разглеждалъ, не съмъ срѣщналъ до сега Господъ да е написалъ нѣщо подобно въ нея. Срѣщалъ съмъ много коментатори, които сж писали много. Но въ неговата книга е писано тѣй: всѣки, който е изпълнявалъ моя законъ, е благословенъ, а всѣки, който не е изпълнявалъ моя законъ, е наказанъ. Тѣй пише въ книгата, и тогава законътъ гласи така. Когато азъ говоря за Любовта, криво ме разбирате. Абсолютната Любовь на Бога разбира абсолютна правда. Тамъ, дѣто нѣма правда, нѣма любовь. Следователно, физическата страна на любовьта е правдата. За да се изяви любовьта на физическото поле, за да имате любовь, непрѣмънно трѣбва да имате правда. Нѣма ли правда, най-сладкитѣ ви думи, най-сладкитѣ ви увѣщания, че туй било, че небе имало, че ангели имало, че църквата била такъва, че оня билъ правъ, това сж празни забавления. Намъ ни трѣбва, въ дадения случай, правда, абсолютна правда. Тази правда трѣбва да се приложи спрѣмо всички еднакво, безъ никакво изключение! Правда, която трѣбва еднаква да бжде и спрѣмо вола, и спрѣмо човѣка. И въ божествената книга азъ чета тѣй: човѣкъ седи по-горѣ отъ вола по ин-

телигентностъ, но по правда волътъ и човѣкътъ иматъ еднакви права прѣдъ Бога. И ако вие не отдавате това право на вола, то е ваше разбиране, но единъ день Богъ ще ви докара въ сѣда и ще ви каже, че вие трѣбваше да бждете справедливи спрѣмо този волъ, който ви е оралъ 10–15 год. на нивата, а вие сте му давали малко сламица и мислите, че сте му заплатили, и слѣдъ туй ти го заколвашъ, и жена му, кравата, сте взели и дѣтето му сте взели и казвате: „Господъ така е рѣшилъ“. Не е рѣшилъ така Господъ. Азъ говоря сега на разумнитѣ хора, на васъ, като мисля, че сте разумни. За разумнитѣ хора е така, а за глупавитѣ е друго-яче.

Сега може да се спра и да обясня какво разбирамъ азъ подъ думата „волъ“. Въ божествената книга воловетѣ иматъ съвсѣмъ друго значение, отколкото вие знаете. Вие като намѣрите единъ волъ, ще го впрѣгнете да ви работи, нали? А въ божествения свѣтъ тия сжщества извършватъ съвсѣмъ друга длъжностъ. И воловетѣ на небето сж много по-интелигентни, отколкото най-великиятъ философъ тукъ, на земята. Знаете ли вие туй? Духътъ на единъ волъ горѣ, въ божествения свѣтъ, е 10 пѣти по-интелигентенъ отъ най-гениалния човѣкъ тукъ, на земята. И благодарение на тази гениалностъ на тия волове, тѣ съ тѣрпѣние носятъ боденето на остена и клането, и казватъ: „нѣма нищо, ние ще се жертвуваме за тия „интелигентнитѣ“, „умнитѣ“, направени „по образъ и подобие Божие“. Слѣдователно, воловетѣ изпитватъ интелигентността на хората. Но единъ день тѣ ще застанатъ прѣдъ Бога и ще кажатъ: „ние имаме рога, орахме нивитѣ, а тия хора безъ рога и съ най-хубави ржцѣ и крака, какво направиха?“ И тогава ще се наредятъ, отъ една страна, машини, топове, счупени крака, хора, които ще прѣдстави човѣкътъ „по образъ и подобие Божие“. Отъ дѣлата на хората какъвъ плодъ има? Човѣкъ е направилъ банки, каси, турилъ е пари, това, онова, взима лихва 10%, 20%, 30%, и като се изнесе всичката тази култура, не зная, колко плодъ ще излѣзе отъ нея. И вие сега, всичкитѣ съврѣмenni хора, и религиознитѣ въ това число, съ единъ гласъ казвате, като онѣзи 400 пророци въ врѣмето на израилския царъ, които викаха да има война, да идатъ на война. Всичкитѣ съ единъ гласъ

викаха. Идва Иеремия, но му казватъ: „ти лъжешъ, не те е пратилъ Господъ, ние каквото казваме, това е вѣрно“. И съврѣменнитѣ хора казватъ: „кой те е пратилъ тебе, да ни говоришъ тука, да ни смущавашъ?“ Азъ ще имъ отговоря тѣй: вашата кола скоро тукъ, на пѣтя, ще се забатачи и ще се счупи, а тамъ нѣкъдѣ има другъ пѣтъ, много по-удобенъ. Азъ съмъ се явилъ да ви прѣдпазя. Слѣдъ като извърша моята длѣжностъ, ако ме послушате, добрѣ, а ако ли не, вие отъ собствената си опитностъ ще се научите.

Сега азъ ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ. Има хора въ свѣта, които сж умни. Двама неприятели, единиятъ е графъ, а другиятъ е единъ обикновенъ господинъ. Графътъ се нарича Кенигсбергъ, а другиятъ господинъ — Бругсонъ. И двамата сж ужасни неприятели. Нѣкой пѣтъ се дуелирали, не могли да се примирятъ. Графъ Кенигсбергъ ималъ красива дѣщеря. На Бругсона идва една свѣтла мисълъ, да се примири. Подкупва той единъ работникъ, дава му около 4—5 хиляди лв., та дѣщерята на първия като се разхожда до нѣкоя рѣка, да я бутне вжтрѣ и да не мисли за послѣдствията. И работникътъ, като взелъ тия 4—5 хиляди лева, единъ день когато графътъ се разхождалъ съ дѣщеря си, взима той и бутва дѣщерята. Графътъ не можелъ да плава. Бругсонъ се хвърля въ рѣката и изважда дѣщеря му. Тѣзи хора, които 4—5 пѣти се дуелирали и не могли да се примирятъ, въ този случай, графътъ отива, хваща му ржката и казва: „азъ ти благодаря, сега те познахъ, че си благороденъ“.

И азъ казвамъ на съврѣменнитѣ хора: трѣбва нѣкой да дойде да бутне дѣщеря ви въ водата, за да се примирите.

Вториятъ примѣръ, който ще ви приведа, е отъ съвсѣмъ друго естество. „Отворениятъ мостъ“ азъ го наричамъ. То се случи въ Америка. Господинъ Браунъ и Мелби, млада мома. Обичатъ се двамата. Ще кажете: „какво лошо има въ тази обичъ?“ Нищо лошо нѣма, отлично нѣщо. Браунъ е чиновникъ при единъ въртящъ се мостъ: да отваря и затваря моста, да отваря моста, когато морскитѣ кораби минаватъ, и да го затваря слѣдъ като тѣ отминатъ. Обаче, при единъ случай той отваря моста, идва неговата възлюблена и той забравилъ да затвори моста. Експреса идва, тѣ се любуватъ

двамата, разправятъ си за щастливи дни, а цѣлиятъ експресъ пада въ рѣката долу.

И азъ казвамъ сега, че всички съврѣмненни религиозни хора сж отворили този мостъ и си правятъ забавления като тѣзи двамата, Браунъ и Мелби, и експресътъ ще падне въ рѣката. Умишлено не сте направили това прѣстѣпление, а отъ любовъ. Не можехте ли да затворите моста? И тази Мелби трѣбваше да каже: затвори моста и тогава да се разговаряме. И сега всички съврѣмненни хора разрѣшаватъ най-труднитѣ и спорни въпроси при отворенъ мостъ. Казвамъ: този мостъ трѣбва да се затвори. Кой е отворения мостъ? Това е умразата. Затворете моста, това е скачаване съ любовта. Вложете тази правда. Азъ съмъ готовъ да ида въ коя да е църква да говоря, но искамъ едно нѣщо безъ патрахили и одежди, а по Бога. Господъ е ситъ на нашитѣ хвалебни пѣсни съ отворени мостове. Най-първо ще застанемъ всички да се попитаме, отъ толкова хиляди години на земята, какво сме извършили за любовта? Има ли Любовъ за да я признаемъ като единъ фактъ? Никакви извинения! „Ами ти какво мислишъ?“ Отговарямъ: отъ дѣлата ми ще ме познаете. „Вие какво мислите?“ — Отъ дѣлата ви ще ви познаятъ. Туй много ясно е казано. И когато нѣкой пжтъ азъ съмъ малко рѣзъкъ въ своитѣ бесѣди, казвате, че искамъ да ви нападамъ. Не, азъ говоря истината. Азъ обичамъ да говоря на мекъ езикъ, и съжалявамъ, защото съмъ принуденъ да кажа истината и когато я кажа, тя едновременно влиза въ стѣлкновение съ интереситѣ на хората, понеже тѣ не съвпадатъ. И азъ съмъ поставенъ прѣдъ дилемата: на Бога ли да угодя или на хората. Ако угодя на хората, Богъ ще ме отхвърли, а ако угодя на Бога, хората ще ме отхвърлятъ. Тогава казвамъ: прѣдпочитамъ по-малкото зло — да ме отхвърлятъ хората, защото да ме отхвърли Богъ е голѣмо зло. При това азъ излагамъ туй учение принципално. Не само на теория, а бихъ посочилъ на всички бащи и майки начини за възпитание, които трѣбва да приложите. Ама кога? — Когато вие съблѣчете вашитѣ одежди. На всинца ви казвамъ това, защото вие сте свещеници съ филони, но никога нѣма да ви повѣря цѣлата истина, защото е свещена, а вие може да злоупотрѣбите съ нея. Само когато смѣкнете филонитѣ си, когато смѣкнете вашитѣ

одежди и приложите правдата, само тогава азъ ще ви посоча правила вжтрѣ въ природата, и въ една година вие ще имате такива резултати, както за хиляда години. Сега нѣкои ще питатъ: „има ли Господь, нѣма ли Господь“. Тази е една лъжлива философия. Господь въ свѣта е изчезналъ по причина на нашата неправда. Ако азъ извадя на нѣкого очитѣ и го питамъ: има ли свѣтлина? Но защо очитѣ му сж извадени? И ако на много хора очитѣ сж издадени, не сж намѣсто, тѣ казватъ: „нѣма Господь“. Кой е причина, кой е виноватъ за това? Обаче, азъ съмъ готовъ да ви намѣстя очитѣ Вие казвате: може ли, като Христа, да ни отворишъ очитѣ? Мога, мога на всинца ви. Не да намѣстя физическитѣ ви очи: то е най-лесното заради менъ. Мога да ви ги отворя на всинца ви. Сега виждамъ по лицата ви, вие схващате материалната страна и казвате: дали туй нѣщо ще дойде? Не, не, въ туй учение, което азъ проповѣдвамъ, пжтѣтъ е най-лесенъ, но методитѣ сж най-мжчни. Тия опити, които ще ги направя, нѣма да бждатъ тѣй сполучливи. Ще си зададете голѣмъ трудъ. Учение трѣбва, учение, учение, учение! То нѣма да дойде лесно. Най-голѣмото заблуждение е, че тѣ казватъ сега: Господь изведнажъ щѣлъ да го научи. Е, хубаво, покажете ми единъ човѣкъ, който се е родилъ ученъ. Той се ражда съ извѣстни дарби, но Духътъ не може всичко да даде. Най-ученитѣ хора сж минали прѣзъ такива страдания, мжчения, изпитания, за да добиятъ туй знание! Сега искатъ да ни убѣдятъ, че то лесно може да се даде. Това е лъжлива философия. Богъ обича прилежнитѣ, трудолюбивитѣ, искрени хора, които обичатъ да работятъ. Честно и почтено трѣбва да се работи.

Сега Христосъ казва: „за да приносятъ плодъ, въ туй се прослави Отецъ“. Кой се прослави въ това? — Любовьта се прослави. Коя е онази сила, която може сега да ни сближи? Защо ние не се разбираме? А можемъ да се разбираме. Свѣтътъ е толкова широкъ! Въ него има вложени за всички толкова блага! Вие можете да бждете щастливи, но още не сте живѣли, не сте живѣли. И вашиятъ животъ, сегашниятъ ви животъ азъ го намирамъ, че не е отъ много щастливитѣ. Той е единъ животъ само на мжчение. Малко медецъ ще ви дадатъ... Вие сте почти въ туй положение: въ Ямболъ българитѣ

иматъ такива дарази, че площта, въ която коньтъ върви, е подвижна, и турятъ малко сѣнце на този конь. И той като отива къмъ сѣното, се движи цѣль денъ, гледа сѣното и върти дарака, вълната се разчепква и коньтъ казва: „все ще стигна“.

И като свърши работата, казватъ: „хайде да му дадемъ малко сѣнце“. И за васъ сега дяволътъ е поставилъ малко сѣнце, и вие казвате: „имаме идеалъ“. И най-послѣ, като му свършите работата, дяволътъ каже: „хайде да му дамъ това сѣнце.“ И вие казвате: „много съмъ спечелилъ“. А пъкъ азъ казвамъ: много загубихте. И питамъ сега: като напуснете земята, на какво ще се обърнете? Когато дойде послѣдниятъ часъ да идете на небето, какъвъ ефективъ ще има въ вашия умъ? Нали плодътъ на дървото е, който завършва всичко? Който е работилъ, отъ този плодъ ще се оцѣни. Следователно, и цѣлокупниятъ ни животъ, който ще се завърши въ една школа, е плодътъ, който Богъ ще откъсне, да види какъ се е развивалъ. И ако въ този плодъ има 10 червея, питамъ, вашиятъ животъ постигналъ ли е цѣльта? Сега ние, съврѣменнитѣ хора, сме заети само съ отрицателната страна на живота. И каквото и да ни се каже, ние сме толкова чувствителни, понеже сме болни, нищо не можемъ да вземемъ въ добъръ смисълъ. Всѣко докосване, всѣко говорене за правдата, напри- мѣръ, ако азъ говоря за правдата, нѣкои ще кажатъ: „заради менъ се говори.“

Правдата е единъ великъ законъ въ свѣта. Навсѣкъдѣ и въ духовния, и въ политическия животъ, и въ домоветъ, навсѣкъдѣ, тази правда трѣбва да съществува и тя ще даде своя плодъ, туй, което е необходимо. Ако синътъ е справедливъ, ако бащата е справедливъ, ако дъщерята е справедлива, майката справедлива, ще дадатъ своя плодъ, ще има миръ. Тѣ ще знаятъ да изпълнятъ своитѣ задължения.

Ако бащата е несправедливъ, и синътъ ще бжде несправедливъ; ако майката е несправедлива, и дъщерята ще бжде несправедлива. Ако майката люби, и дъщерята ще люби; ако бащата люби, и синътъ ще люби. Законътъ въ природата е такъвъ: подобното отъ подобното се ражда. А съврѣменнитѣ хора искатъ да докажатъ, че отъ любовъ умраза се ражда. Това е невъзможно. Любовта умраза не може да роди, и правдата не-

правда не може да роди. Ако тия нѣща се раждатъ, тѣ се дължатъ на съвсѣмъ други причини. Единъ външенъ човѣкъ може лесно да скара двама души отъ васъ. И двама души отъ васъ лесно може да се примирятъ. Но и въ единия и въ другия случай трѣбва жертва. И когато смразяваме хората, даваме жертва и когато примиряваме хората, пакъ даваме жертва. Нима мислите, ако вие смразите двама души, ще бъдете щастливи? Не. Вие ще мязате на онзи писателъ, за който разказватъ единъ анекдотъ. Нѣкой отишълъ да посѣти другия свѣтъ, идва въ чистилището и забѣлѣзалъ подъ единъ писателъ от-долу турили една пирустия, съ малко огънецъ да го грѣе, като че ли е измръзналъ. Защо го турили на тази пирустия? Огънятъ е малъкъ, но слѣдъ 100 години тоя огънь е голѣмъ, огроменъ. Каква е работата? Неговата книга, когато я писа, даде малъкъ огънь малъкъ резултатъ, но слѣдъ 100 години произведе толкова голѣмо зло, затова и огънятъ ще се увеличи. И когато прѣдставимъ такива примѣри, тѣ казватъ: „това сж празни работи, да ядемъ и да приемъ, всичко е тукъ“. Кое „всичко“? Азъ да ви кажа: най ужасното не е въ другия свѣтъ, въ ада, а въ гроба: тамъ душата на грѣшника не излиза отъ тѣлото, а остава въ него и като те заравятъ, ще слушашъ, че плачатъ, ще почне да гние тѣлото ти, всичко туй ще виждашъ, докато послѣдната частица месо се вземе, и ти ще почнешъ да плачешъ надъ твоята съборена кжца. Туй е положението, което очаква въ бъдеще всички ви. Това е единъ фактъ, който ще провѣрите. Нѣма никаква измѣна. Нѣкой казва: излѣзнала му е душата. Душата само на праведника излиза, а душата на грѣшника не излиза. Кой излиза отъ затвора? Който го е излежалъ. А който не го е излежалъ, може ли да излѣзе? Кого кредиторитѣ освобождаватъ? Който е платилъ. А който не е платилъ, не го освобождаватъ. Сега вие мислите, че лесно ще се освободите отъ грѣховетѣ си, безъ да сте платили. Христосъ е казалъ тѣй: „небето и земята ще прѣминатъ, но нито една рѣзка отъ закона нѣма да прѣмине“. Сега не казвамъ за васъ, вие които ме слушате, туй не се отнася за васъ, азъ ще съжалявамъ, ако помислите, че васъ визирамъ: азъ само констатирамъ единъ фактъ, който съврѣмениятъ свѣтъ ще го опита. Туй е за свѣта, а за васъ не е. Вашитѣ ду-

ши ще излѣзатъ и свободни ще бждете. Но ви казвамъ, ако въ васъ, въ единъ ученикъ, който е въ туй учение, дойде най малкото съмнѣние или колебание и каже: „хайде и азъ да си поживѣя като хората“, и вие ще останете вжтрѣ като грѣшника. Внимавайте: на ученика мжно се прощава! Не мислите, че е лесно. Богъ е милостивъ, но абсолютната любовъ изисква абсолютна правда. Ако Богъ ни прости, то е по причина на своята любовъ. Любовта не позволява никакво прощаване, не отъ умраза, защото любовта изисква да се изпълни всѣка правда.

Тази Любовъ да бжде общо достойние на всички. И ние, сжврѣменнитѣ културни хора, които живѣемъ въ божествения организъмъ, причиняваме на Бога най-голямтѣ страдания. И мислите ли, че Богъ нѣма да ни се отплати? Ще ни се отплати и то по закона на правдата. И сега въ васъ нѣма такива голѣми грѣхове, но има друго. За примѣръ, вие седите, критикувате нѣкого, нали? Но не го критикувате отъ любовъ, отъ онази вѣчна правда да го оправите, а понеже васъ ви е докучилъ, вие го критикувате, когато е съгрѣшилъ. Ще го критикувате, споредъ този великъ законъ, тѣй, както застанете на онова становище, което е божествено, ще говорите меко и съзнателно, и нѣма да има никакви изопачения, а ще поставите истината тѣй както си е, нито да я увеличите, нито да я намалите. И сега гледамъ на мнозина лицата ви сж измѣнени. Защо? Двама души седатъ, недоволни единъ отъ другъ. Щомъ си недоволенъ, вдигнешъ вѣждитѣ. Извадете дѣщерята отъ водата! Имашъ нѣкой, който те мрази, този човѣкъ е бѣденъ. Иди му помогни, направи му едно добро и ще се примиришъ. Господъ ти е далъ единъ случай да помогнешъ на единъ бѣденъ, благодари. Всѣкога, когато туряме желанието да направимъ добро, ние очакваме да станемъ по-напрѣдъ много добри и така да работимъ за свѣта. Такъво учение не сществува. Богъ никога нѣма да ти напълни така хамбаря. Той по малко ще ти даде. Земледѣлецътъ като отива да сѣе, взема ли цѣлия хамбаръ на колата си? — Не. Той ще вземе, 3, 4, 5 или 6 крини и ще посѣе, а ние сега искаме да вземемъ цѣлия хамбаръ, да се покажемъ, че сме много богати. Не, ще вземешъ 2 крини, 3, 4, ще ги посѣешъ по всичкитѣ правила, послѣ върни се дома да си дадешъ отчетъ.

Сега, този Господь, когото търсите отъ толкова години, е вжтрѣ въ васъ. И бижъ желалъ да говоря съ него, съ вашия Господь. Вие имате ли намѣрение да бждете честни хора? Ще кажете: „какъ тѣй, ние сме честни хора“. Вие имате ли намѣрение да бждете абсолютно справедливи хора? — „Да“. Радвамъ се. Ама азъ ще дойда, менъ ме много интересува да посѣтя дома ви, да се порадвамъ на вашата справедливостъ. Ако дойда въ двора ви и чуя нѣкоя кокошка, че крѣчи; ако дойда въ кжщата ви и видя че слугинята ви плаче; ако дойда въ двора ви и видя вашитѣ длѣжници, които ви молятъ, а вие сте ги изнудили и сте имъ турили 30% лихви — тогава вие сте все отъ „справедливитѣ“ хора. Ще кажете: „законитѣ сж такива“. Тия закони сж ваши, а въ божествената банка такъва лихва нѣма. То е за онзи, който съзнава. Сега при обяснение на живота има други фактори, които ние вземаме прѣдъ видъ. Сегашното общество е вече на края си. Този цикълъ е на края си, той свършва вече. И всички хора сж поставени на единъ голѣмъ изпитъ. Вие не можете да знаете кой ви е приятель и кой ви е неприятель, но азъ ще ви дамъ една диагноза да познавате вашитѣ приятели и вашитѣ неприятели: онзи, който ви е приятель, той започва съ грубостъ, той ще ви оскърби, но въ душата си, той има да ви направи добро; а онзи, който иска да ви направи зло, съ него политиката е такъва: той ще започне съ много голѣми нѣща, ще ви угощава, но неговата цѣль е лоша — да ви направи зло. Сега въ абсолютната правда ние започваме съ добро и свършваме съ добро. Бѣлото и черното братство употребяватъ два различни методи. И азъ ще ви опиша такъвъ примѣръ: въ село излиза стопанката съ цѣла крина жито и казва: „кжти, кжти, кжти“. И всички кокошки казватъ: „колко е хубава нашата господарка“. Послѣ пакъ: „кжти, кжти, кжти“ — „крѣкъ“, докато туй „кжти, кжти“ влѣзе въ тенджерата. Не само това е единъ фактъ, но и съ младежитѣ е така. Дойде нѣкой младежъ въ дома ви и вие: „кжти, кжти“, той носи, хвърля своитѣ блага; и майката и бащата казватъ: „какъвъ зетъ Господь ни изпрати, да ни го поживи, кжти, кжти, кжти“. Но нѣма да се минатъ 3—4 години, той ще я заколи и тя ще се измѣни — и отъ туй „кжти“ ще останатъ само калчета: той е единъ зетъ, пратенъ отъ черната ложа,

той нѣма нищо общо съ човѣчеството. Дойде другъ, който е бѣденъ, казва: „отъ мене не очаквайте много, азъ съмъ бѣденъ“, но въ края излиза отличенъ. Той е благороденъ, пратенъ е отъ бѣлото братство. Краятъ на всѣка една работа ще покаже какви сме ние. Всички трѣбва да бждемъ благородни въ своитѣ побуждения. Вѣрвамъ, че вие, които ме слушате, сте такива. Трѣбва да се отдѣлятъ козитѣ отъ овцитѣ. Трѣбва да се отдѣлятъ сега. Моето желание е, не да ви говоря красиво, не, азъ нѣмамъ това за цѣлъ, моето желание е да ви туря въ контактъ съ Бога сега, а не слѣдъ хиляди години. Не че вие не сте въ контактъ съ Бога, но азъ искамъ да увелича вашата свѣтлина, да ви помогна на дѣло. Слѣдователно, на нѣкой колата се е спънала, той се мжи, конятъ е слабъ, казвамъ: чакай, братко, азъ ще туря всичкитѣ мои усилия, да тръгне колата. Срѣщамъ другъ и неговата кола се е спрѣла тамъ. Когато върви вашата каруца и менъ ще ми бжде приятно да говоря съ васъ. Та сега азъ ви говоря, защото вашата каруца е спрѣла.

И казва Христосъ: „да приносите плодъ“. Въ какво седи този плодъ? — Той е плода на любовта! Готови ли сме ние всѣки единъ часъ, всѣка една минута да принасяме този плодъ на Бога, който живѣе въ насъ? Да кажемъ: Господи, работи сега ти, ние сме готови, ти ще ни ржководишъ, и ние можемъ да работимъ и каквото кажешъ, ние ще те слушаме. Вие ще ми възразите: „туй учение е много опасно“. Да, казвамъ, когато Господъ каже на умния: напусни жена си или напусни мжа си. Ще кажете: „е, втасахме я, какво ще кажатъ въ обществото?“ Когато Господъ ти казва нѣщо, каквото и да бжде, не прави думата му на двѣ. Ами ако Господъ прати Архангелъ Михаилъ да вземе душата ти, какъ ще напуснешъ жена си? Ако доброволно не я напуснешъ, тогава Архангелъ Михаилъ ще дойде и всички ще плачатъ. Ако ти доброволно напуснешъ жена си и дѣцата си, тѣ ще останатъ живи, и жена ти и ти ще се благословите. И когато ти тръгнешъ, дѣцата ти да не казватъ: „къдѣ отивашъ, татко?“ Ами да кажатъ: „татко, ние се радваме, че Господъ те е призвалъ“. И бащата ще се очуди и ще каже: „азъ ви много благодаря, че ми дадохте свобода“. А сега казватъ: „какъ? Ти ни отхрани, че като ни уредишъ, то-

гава иди и върши волята Божия". Трай, коню, за зелена тръва! Хората отъ съвременната култура страдатъ отъ това: когато потрѣбва да се отиде на бойното поле и стане мобилизация, женитѣ пускатъ мжжетѣ, а когато мжжѣтъ за Бога иска да напусне домѣтъ, казватъ: „то не е умно". А за бойното поле умно ли е? Следователно, на онази мобилизация, която сега ви призовава и иска да воквате, всички трѣбва да се подчинявате. За глупавия ще провѣрятъ 7 пжти, за да му дадатъ доказателства, а за разумното, което е вжтрѣ, ще направятъ единъ опитъ, втори, трети, седемъ пжти и ти ще имашъ такива доказателства, и ще започнешъ да извършвашъ божието дѣло. И ако всички ние бихме се подчинили на този великъ вжтрѣшенъ законъ, на Божията Любовь, и ако приложимъ тази абсолютна правда, цѣлиятъ съвремененъ строй веднага би се промѣнилъ. Менъ ми се оплаква една сестра за единъ случай и азъ ще ви го приведа. Една млада сестра живѣе при една друга сестра и двѣтъ сж отъ едно и сжщо учение, вѣрватъ въ едно и сжщо, четатъ едни и сжщи молитви, подвизаватъ се и двѣтъ, но старата сестра постоянно соль троши на младата въ кухнята. „Какво да мисля, слугиня съмъ вече, и не е седнала съ менъ вжтрѣ да ми каже една сладка дума, да говори за Господа, а все въ кухнята: ти си такъва, глупава, това не си направила, онова, и при това казва: „Господи, да дойде Божия Духъ вжтрѣ въ мене", но пакъ: „чеснъ да счукашъ". Благородство се изисква отъ насъ. Нѣма поотвратително нѣщо за единъ християнинъ, за единъ ученикъ, ако прави туй, което казахъ, съзнателно. Ако го прави съзнателно като учителя, съ цѣлъ да изпита, то е благородно, но ако съ това се удовлетвува, понеже, онзи, другия, е послушенъ, това не е благородно. Има примѣри, азъ съмъ виждалъ такъвъ случай, нѣкое по-голѣмо куче дави по-малко куче, то бѣга, срѣщне друго куче и то се нахвърли и го дави. Казвамъ: „учатъ си занаята". Туй куче, което е давено, не е научило изкуството още, по-голѣмото куче му казва: „ти не давишъ като менъ", а малкото куче разбира: „да давишъ като менъ". Господъ ти дава страдания и казва, да не правишъ неправда, а ти казвашъ: „то безъ неправда не може". И тогава има двѣ възможности или два метода, съ които можемъ да изправимъ живота

си. Единият е на графъ Кенигсбергъ или на Бургсонъ, а вториятъ методъ е на благочестивия християнинъ, а не на Браунъ и Мелби. И всички съврѣменни окултисти, даже на западъ, иматъ една слабостъ, че показватъ на сегашнитѣ младежи, какъ да развиятъ своята сила и какъ да се повдигнатъ надъ съврѣменното общество. Че туй не е нѣщо ново, то е едно старо учение. Туй не е плодъ, а едно дѣло. И за това казва Христосъ: „да приносите плодъ“, плодътъ на нашия Баща, който живѣе въ насъ. И нѣма да се мине дълго врѣме, той ще прати своитѣ служители да ни повикатъ, за да видятъ плодътъ, който ние сме изработили на неговата нива. Сега азъ бихъ ви задалъ друга задача, да обмисляте дълбоко, не да напускате живота си, но да бъдете внимателни къмъ малкитѣ нѣща въ живота. Не се старайте да раздадете хиляди левове на бѣднитѣ, но постарайте се единъ день като излѣзнете, да кажете на единъ човѣкъ по една блага дума. На нѣкоя просякиня, бѣдна жена, може нѣщо да ѝ дадете, но кажете ѝ една блага дума: „сестро, ти довечера като се напросишъ, ела ми на гости у дома“. Не ѝ давайте пари, то е въ нѣкои случаи прѣстѣпление, а кажете ѝ: „азъ бихъ желалъ да те нагостя, да си поприказваме“. Срѣцнете нѣкои бѣдни, дайте имъ покана, еди-кой день да дойдатъ на обѣдъ у васъ. Единъ да дойде въ понеделникъ, другъ въ вторникъ и т.н. Ето отъ кждѣ трѣбва да започнемъ всички. И ако всички бихме приложили туй правило, много отъ тѣзи души щѣха да се утѣшатъ. Сега ние седимъ и казваме, че Христосъ е пострадалъ на кръста: „горкиятъ Христосъ, какъ пострадалъ на кръста!“ И плачатъ съ сълзи. И като минаватъ хората край нѣкои бѣдни, не мислятъ, че Христосъ живѣе въ тѣхъ, нито за Христовитѣ страдания, а казватъ: „кармата имъ е такъва“. И послѣ: „о, Господи, какъ си страдалъ на кръста!“ Това е едно заблуждение на черното братство. Туй мяза на нашитѣ съврѣменни театри. Нѣкой авторъ написалъ нѣкоя трагедия. Всички благородни дами плачатъ, сълзитѣ имъ текатъ за онзи герой тамъ, на сцената. Това е актьорство! Тѣ плачатъ, а като излѣзатъ вѣнка, дѣто други умираатъ, нито една сълза! Казвамъ: за тѣхъ плачете, а за вжтрѣшнитѣ се смѣйте.

Нѣкой день, азъ съмъ намислилъ, имамъ една дума да ви кажа. Една дума ще ви кажа, една бѣлѣжка, ще

направя единъ малъкъ психологически опитъ. И тя ще бжде толкова силна и такъва експлозия ще направи, че нито единъ отъ васъ нѣма да се намѣри въ този салонъ. „Ахъ, ще кажете, чудна дума, трѣбва да бжде много силна дума, каква дума ще каже той?“ Ние, съврѣменнитѣ хора, мязаме на онзи евангелски проповѣдникъ, който проповѣдва въ църквата върху страданията на Христа, и цѣлата публика плаче. Една бѣдна жена влиза вжтрѣ и казва: „помогнете ми“, Отговарятъ ѝ: „не ни смущавай“. Сега сж бѣднитѣ отъ вжтрѣ, а Христосъ е отъ вѣнка, той страда, а вжтрѣ го нѣма Христосъ. Слѣдователно, тази дума, когато я изкажешъ, да произведе цѣлъ единъ прѣвратъ, да кажешъ: „отъ сега нататъкъ азъ ще живѣя по Бога“, не калугерски животъ, не святъ животъ, не. Святиятъ животъ ще дойде слѣдъ като прѣкарашъ цѣлия си животъ само въ добри дѣла, и послѣ ще станешъ светия — като изпълнишъ волята Божия. За примѣръ, азъ зададохъ такъва задача на моитѣ ученици: ще ми кажете единъ отъ най-голѣмитѣ ваши недостатъци, но зная, че тѣ ще кажатъ най-малкия си недостатъкъ. Най-голѣмиятъ недостатъкъ, това е главата на змията, а най-малкиятъ е опашката. Тѣ ще ми дадатъ опашката, а ако хвана опашката, тя ще се обърне и ще ме ухапе. Не разбиратъ закона. Дайте ми главата на змията, най-голѣмото зло е въ главата, като хвана змията за шията, тогава съ опашката лесно може да се справя. И ние, съврѣменнитѣ хора, трѣбва най-голѣмия грѣхъ, най-голѣмия си недостатъкъ да го хванемъ за гушата и тогава тази опашка ще се прѣдаде. И тази дума знаете ли коя е? Да ви я кажа ли или вие сами ще си я кажете? Азъ може да ви я кажа, ама има особенъ начинъ за казване. За примѣръ, единъ може да пѣе една пѣсенъ и втори може да я пѣе и трети, но като я изпѣе нѣкой пѣвецъ, ще кажете: „ахъ!“ И единиятъ пѣе и другиятъ пѣе. И сега какво положение е, ако ви кажа тази дума? Вие ще кажете: „ние знаемъ това.“ Тази дума трѣбва да се каже при голѣма свѣтлина! На видѣло, а не въ тъмното. Когато ви я кажа, вие трѣбва да ме познавате, и азъ трѣбва да ви познавамъ; тази дума, когато ви я кажа, вие трѣбва да ме обичате, и азъ трѣбва да ви обичамъ; когато ви я кажа, азъ трѣбва да жертвувамъ всичко за васъ, и вие трѣбва да жертвувате всичко за мене;

когато ви я кажа, вие трѣбва да виждате въ моето лице Бога, и азъ трѣбва да виждамъ лицето Божие въ васъ. Имате ли тия усѣти, тогава азъ ще ви я кажа. Имате ли ги? То сж условия. Сега азъ ще ви я кажа. И тази дума знаете ли какво ще произведе? Тази дума вие никога не сте я чували. Една нова дума ще чуете, която ще произведе цѣлъ прѣвратъ въ вашата душа. Живъ е Господъ, който е днесъ въ свѣта! Знаете ли вие това? Не да се афектирате, азъ не искамъ да се афектирате, а да впрѣгнете вашия умъ, вашето сърце и вашата воля въ една интензивна мисль. Единъ великъ опитъ на провѣрка е това, единъ опитъ, който ще произведе цѣлъ прѣвратъ въ обществения строй. Тази дума може да прѣсъздаде цѣлото общество и да накара всички хора да живѣятъ като братя, и да направи цѣлата земя рай, но ние сега ще оставимъ всичкитѣ тия аргументи. Азъ въ миналата бесѣда казахъ: има и другъ начинъ, чрѣзъ който ние можемъ да познаемъ истината, ние не сме отъ ония пеперуди, да напускаме живота. Не, ние сме отъ ония, които искатъ да използватъ сегашния животъ въ най-добъръ смисль, да го използваме тѣй че да произведе най-добрия резултатъ. Азъ бихъ желалъ вашитѣ лица да бждатъ свѣтли, сърцата ви да не сж тжжни, да имате една малка тжга, но да не се енервирате въ дома си, да имате постоянно разположение, и тогава животътъ ще има смисль. И казвамъ: ако ние можемъ да произнесемъ думата любовъ тѣй добръ, тази дума ще ни открие всичко. Ама щомъ се произнесе „Любовъ“ на земята, тя има и низходяща и възходяща степенъ. По нѣкога ти искашъ доброто само за тебе да е. Тѣй е, правъ си. Малкитѣ извори сж само за малки хора, а голѣмитѣ извори за голѣми хора. Като дойде голѣмия изворъ, той е за всички. Седишъ при чучурката по 1/2 часъ и не давашъ на другитѣ да пиятъ. Но ако азъ ида и пусна крана и туря най-голѣмия кюнецъ, тогава ти ще седишъ на срѣща. Слѣдователно, азъ съмъ рѣшилъ да направя голѣми кюнци, да пусна такъво голѣмо течение, че всички ще помните. Бистра вода ще протече. Азъ казвамъ: Господъ ме е пратилъ, този кранъ като го отвори и като мине прѣзъ обществото, всичко ще очисти и омие. И азъ съмъ рѣшилъ да пусна този кранъ. Най-първо ще има калъ, но слѣдъ това ще се очисти, всички ще бждатъ до-

волни и ще има изобилие. Азъ искамъ, тази вълна, като иде, да бждете готови, да не се уплашите, че ще се удавите, защото идель голъмъ порой и да бѣгате, но да застанете на краката си и да кажете: „слава Богу, че тази вълна иде“. А сега казвате: „бѣгайте да бѣгаме, голъмъ порой иде“. И всички говорятъ противъ менъ: „бѣгайте да го не слушате“. Мене нѣма да слушате, но Онзи, който говори, ще слушате. Въпросътъ не е личенъ, а принципаленъ. Азъ, като вашъ братъ, съмъ длъженъ да ви кажа истината. И ви казвамъ, вие сте мои братя и сестри, не е позволено да живѣемъ по старому. Ние сме длъжни, въ името на тази любовъ, да живѣемъ на свѣта братски и ще живѣемъ, и залъка си можемъ да дѣлимъ, единъ като работи, другъ ще почива, но всинца да си носимъ брѣмето, и на всички ще бжде леко. Като срѣщнешъ нѣкого, да кажешъ: „я ми дай малко отъ брѣмето си“, да има едно състезание, че животътъ да е красивъ. А сега ще кажатъ: „тѣй е наредилъ Господъ“, „тѣй е писалъ Господъ“. Не е писалъ така Господъ. Господъ е писалъ всички хора да бждатъ разумни и щастливи на земята и всички да иматъ да ядатъ и пиятъ, да бждатъ доволни и да благодарятъ на Бога. Като се качвамъ на една каруца, то е за да ме заведе до моя домъ, и като ме заведе, ще цѣлуна коня. Какво е прѣдзначението на яденето? Туй ядене е една сила, да ни приведе по-близо до Бога. Дѣто ядемъ всѣки день, то е като единъ тренъ, въ който постоянно турятъ вжглища. И ние трѣбва да туряме енергия. Нѣкои казватъ: да не ядемъ. Не, ще ядешъ, за да можешъ да идешъ при Бога. Друго-яче душата не може да отиде при Бога. Яжте и пийте и всичко вършете за славата Божия. Не мислете, че само единъ човѣкъ може да оправи тоя свѣтъ. Всинца цѣлокупно ще го оправимъ и ще казваме тѣй: „ние знаемъ, че Той е, който ни е създалъ, че Той е нашиятъ Баща, който ни е родилъ, който е създалъ земята и небето заради насъ, ние знаемъ, че Той е и Неговата воля ще изпълнимъ“. И този Господъ не е горѣ на небето. Нѣкои казватъ, че Господъ е на небето. Лъжатъ ви. Кждѣ е това небе? „На небето е той“! Но това небе прониква всинца ни. Туй небе всичко прониква. И казва Писанието, че въ началото Богъ създаде небето и земята. Небето държи земята.

Това е направено отъ такива сили, които държатъ цѣлния космосъ. Тѣ не сж горѣ надъ насъ, тѣ сж навсѣкждѣ, вжтрѣ въ насъ, и подъ насъ, и надъ насъ. Ние сме все въ небето. И въ деня, въ който ние стъзнаемъ, че въ него живѣе нашиятъ Отецъ на любовта, туй небе ще ни се усмихне и всички цвѣтя ще ни се усмихнатъ, и животнитѣ ще ни проговорятъ. Когато ние го познаемъ, като срѣщнемъ вола, той ще каже: „братко, понеже ти позна Бога, азъ мога да ти говоря“. До сега воловетѣ защо мълчатъ? „Че какво ще каже единъ волъ?“ Той не се оплаква, волъ е той, върви, мълчи и ние му казваме: „дий“. Но когато приложимъ любовта и снемемъ хомота и тия остени, ще идемъ заедно съ воловетѣ да работимъ на нивата и тѣ ще кажатъ: „братко, азъ те познавамъ“. Тѣ познаватъ ония, които живѣятъ въ любовта, и всички знаятъ да работятъ на нивата. И тогава волътъ нѣма да работи 8 часа, а само 2 часа; и тѣзи два часа ще дадатъ толкова, колкото 8-тѣ часа. Една круша, която сега ви ражда стотина круши, тогава ще роди хиляди и хубави круши ще бждатъ. Нивитѣ ще раждатъ изобиленъ плодъ. По цѣлото лице на земята ще има благословение.

Сега готови ли сте да приемете туй учение и да го приложите? Щомъ го приложите, който го приложи първи, тѣй както ви казвамъ, азъ ще го цѣлуна. Тогава сами ние ще се разбираме. Но знаете ли какво значи цѣлувка? Когато Господъ цѣлуналъ човѣка, създалъ го. „И направилъ Богъ човѣка и вдѣхналъ му въ носа“. Най-първо Богъ направи човѣка чрѣзъ една цѣлувка. Има единъ разказъ: направилъ Богъ човѣка, но безъ душа го направилъ и той дълго врѣме викалъ и казвалъ: „Господи, ти ме направи като животно, дай ми душа!“ Викалъ го, викалъ, съ години го търсилъ. Най-послѣ Господъ го цѣлуналъ и човѣкътъ станалъ жива душа. И, слѣдователно, когато Господъ ни цѣлуне, ние ще оживѣемъ. Сега сме безъ душа. Много хора има безъ душа. Минава тамъ единъ бѣденъ, нѣкой го гледа и отминава: нѣма душа! Ако той имаше душа, щѣше да каже: „братко, ела“. Не говори само на тѣлото, а ще стъзнаешъ, че тукъ има жива душа като тебе. Може да бжде той отъ високо положение въ обществото, нищо не значи, душа съ душа ще се разговарятъ.

И сега азъ желая на всинца ви, на моитѣ ученици — азъ ви наричамъ сега ученици — да ви цѣлуне Господъ, моятъ Господъ, на когото азъ служа, и като ви цѣлуне, въ васъ ще има една по-велика душа, отколкото сегашната, вие ще се изпълните съ този великъ Духъ, и тогава ще бждете свободни. И тогава, казвамъ, ще дойде правилото: истината въ душата ще ви даде свобода, свѣтлината ще дойде въ ума ви, а чистотата въ сърцето. Истината ще ви даде свобода, свѣтлината ще ви даде знание божествено, а чистотата ще ви даде сила. И чрѣзъ тази сила, всичко ще направимъ въ този свѣтъ. Сега азъ ви пращамъ въ домоветѣ ви — не само ви пращамъ, но ще посѣщавамъ лично домоветѣ ви. Вие казвате, че имате правда, ще почна да ви посѣщавамъ, нѣма да оставя никого непосѣтенъ, никой нѣма да ми се сърди, и като ви посѣтя, имамъ си дневникъ, каквото вида, ще си забѣлѣжа въ него. То ще бжде едно красиво възпоминание, всичко ще бжде красиво.

Сега ще завърша своята бесѣда съ единъ малтъкъ разказъ изъ персийския животъ. Синътъ на единъ персийски шахъ, Сабусадинъ, попада плѣнникъ въ едно номадско племе, и понеже баща му искалъ да го пуснатъ, князътъ на това племе се съгласилъ на това, само съ едно условие: да му дадатъ толкова човѣшки очи отъ неговия народъ, колкото тежи синътъ му — човѣшки очи да му дадатъ, да ги тури на терезия и колкото тежи синътъ му, толкова очи! Е, знаете ли колко хиляди хора сж се жертвували за този Сабусадинъ? Туй е жертва! Тогава азъ питамъ: знаете ли колко очи сж дадени заради васъ? И ако за този персийски синъ, Сабусадинъ, гражданитѣ на неговото царство сж дали очитѣ си, какъ, мислите, е живѣлъ той? Той е живѣлъ най-благочестивия животъ. На всички ония, които сж дали очитѣ си за него, той дължалъ цѣлия си животъ и работилъ заради тѣхъ и плакалъ заради тѣхъ, разбирате ли? Отъ домъ на домъ е ходилъ да казва, че вашето нещастие се дължи на моето невнимание. Знаете ли колко има, които сж изгубили очитѣ си заради насъ? Знаете ли колко наши братя и сестри има, които плачатъ сега заради насъ? И ние нѣма ли да бждемъ толкова доблестни, колкото този царски синъ? Той е билъ много по-благороденъ! Ние ще задържимъ ли сълзитѣ си?

Това е, което изисква сега Божествената Любов. Азъ бихъ желалъ всинца да заплачите, поне веднажъ да заплачите за очитъ на онъзи, които ги изгубиха, за да ви изкупятъ отъ това невъжество. Тъ заслужватъ този плачъ. Азъ не искамъ никой да се афектира. Ако вие ще плачете както въ театра, задръжете си вашитъ сълзи. Ако вие заплачете, защото баща ви е умрълъ, задръжете вашитъ сълзи. Но ако вие заплачете, тъй както когато сте избавили нъкой вашъ приятелъ и вие го пръгръшате, този плачъ е благословение. Или ако вие заплачете, когато нъкоя бѣдна жена дойде и вие я пръгръшате, че тя се зарадва, или когато си спомните за страждущитъ: плачътъ, който носи радостъ и веселие на нъкоя душа, той е истински плачъ.

И азъ бихъ желалъ всички християни да заплачатъ, за да може този страждущъ свѣтъ да се утѣши. Всички трѣбва да плачемъ, да плачемъ, а другиятъ плачъ, за умрѣли или за изгубено имане, този плачъ не ни трѣбва, доста сме плакали заради него.

Сега вие ще се пригответе за онази дума, азъ съмъ приготвилъ тази дума да ви я кажа. И ще я произнесемъ заедно, азъ ще я произнеса и вие ще я произнесете, и ще направимъ единъ опитъ, и вие ще провѣрите: има ли истина или не, има ли Богъ или не живъ ли е свѣтътъ или мъртавъ. Онзи Господъ, за когото проповѣдвамъ, е ли или не. Ще опитвате. Ще разберете смисъла на живота. Но по-смѣлитъ ще започнатъ новата наука — науката на любовта, мъдростта и на истината. Сега бждете доблестни съ вашитъ най-голѣми грѣхове. Казвайте ми ги. Тази змия хванете я за врата и ми я дайте. Едно е: ще бждете смѣли и нѣма да мълчите. Когато ви питатъ, какво съмъ ви казалъ, ще кажете: да си кажемъ най-голѣмитъ погрѣшки, какъ да си ги изправимъ. Ето какво ви проповѣдвамъ. Не е „онзи свѣтъ“ за живѣние, свѣтътъ е тукъ, единъ е свѣтътъ. Ние сме въ божия свѣтъ, въ рая, а сме болни, но като оздравѣете, ще видите, че свѣтътъ е единъ. Онъзи искатъ да ни заблудятъ като казватъ: „ама ние не сме го виждали божия свѣтъ“.

„Въ това се прослави Отецъ ми, да приносите, тоя плодъ на любовта“. Тъй, въ това се изявява Божията Любов, да принасяме тия плодове. Азъ искамъ да принасяме този плодъ, и трѣбва да започнемъ тази

работа смѣло и рѣшително. И ако вие започнете съ любовта, нито косъмъ нѣма да падне отъ главата ви. Бждете увѣрени, прѣзъ този огънь ще минете, прѣзъ вода ще минете, но неуязвими ще бждете, нѣма да пострададете. Туй е казалъ Христосъ. Ако ние служимъ на закона на любовта, всичко е ясно. Ние нѣмаме нищо противъ никоя църква, никакви лоши намѣрения. Азъ бихъ желалъ на тия църкви да се увеличи заплатата на свещеницитѣ, проповѣдниците, но то не е важното, а друго, друго се иска: животъ чистъ и святъ вътрѣ, животъ на правда. И слѣдъ като разберемъ това, ние ще дойдемъ до другата страна на науката, отъ чисто научно гледище, ще излизаме въ природата, да изучаваме начинитѣ и методитѣ, за да подобримъ обществения строй. А обществения строй съ такива примѣри като оня, който ви приведохъ, не се подобрява. Ние ще възприемемъ всички примѣри отъ природата и ще видимъ какъ може да се подобри животътъ. И слѣдъ като изправимъ този опитъ, тогава ще започнемъ съ великото учение на новата култура, която иде въ свѣта. Свѣтътъ прѣминава вече тази стара култура. Всичко туй ще се стопи, и този денъ на стопяване трѣбва да ни намѣри готови! Азъ похвалявамъ всички ония, които работятъ въ това направление. Ние трѣбва да служимъ на Бога на Любовта. Кждѣто и да сме, ние можемъ всички да се съгласимъ: и бѣдни и богати, отъ всички партии въ тази страна, всички можемъ да се съгласимъ. Любовта ни може да бжде обща, беззавѣтна и да дадемъ право и свобода на всички народи и индивиди да живѣятъ тѣй както тази любовъ е прѣдначертала, споредъ Божията вѣчна правда.

Сега моитѣ най добри пожелания за всинца ви, да бждете бодри и весели. И като се върнете, онези, които сж наскърбени, половината отъ скръбта ви да се прѣмахне; онѣзи, които сж много заборчлели, половината отъ борча имъ да се заплати; онѣзи, които сж болни, половина здрави да се върнете, а онѣзи, които сж гладни, половината да се нахранятъ. Все по половина! Онѣзи, които нѣматъ кжща, поне една малка колибка да имъ се даде и да иматъ по едно юрганче да се покрятъ. На всинца да се даде по нѣщо, всинца да сте доволни, докато дойде онова великото, което свѣтътъ очаква.

Тази Любовъ да прѣбжда съ васъ и тя да ви въо-
душеви, да ви направи всинца герои за новия повдигъ,
за който сме призовани въ този свѣтъ да извършимъ.

Бесѣда, държана на 21.V.1922 год.

въ гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
10 часа сутринъта

Вѣренъ на себе си

Тайна молитва!

Прочетоха се темитѣ върху "За какво служи
умътъ на човѣкъ".

За слѣдващия пѣтъ пишете върху "Ползата отъ
изворитѣ". Като пишете, ще си прѣдставяте изворъ,
който блика, единъ планински изворъ. Като пишете за
този изворъ, да не би да се опитате да пишете, безъ
да имате ясна прѣдстава. За ума сте писали като за
обичъ, като за единъ затворенъ изворъ; пѣкъ сега ще
опишете извора тѣй, както го виждате - планински из-
воръ, както извира. Послѣ, ще опишете ползата, която
принася този изворъ на обкръжаващите растения, на
животнитѣ и на селото, прѣзъ което минава.

Подъ думата "умъ" се разбиратъ всички колектив-
ни чувства, сили и инстинкти. Когато говоримъ за чо-
вѣшкия интелѣктъ, разбираме нисшия умъ. Когато гово-
римъ за разумъ, разбираме само частъ отъ ума - една
частъ отъ него - висшия умъ. Човѣкъ се нарича манасъ
- умно сжщество, което мисли. Съвѣстѣта е чувство на
ума. Разсѣдѣкътъ - това е способностъ, това е разум-
на сила. Когато нѣколко способности се групиратъ,
образуватъ сила. Когато нѣколко чувства се группи-
ратъ, образуватъ се стрѣмежи. Човѣшкиятъ умъ е въ гор-
ната частъ на лицето. Чувствата сж отзадъ. Интелѣк-
тѣтъ - това е нисшето; разумѣтъ - това е висшето пр-
оявление.

Въ своитѣ разсждения започвайте съ обективния
свѣтъ или съ живата природа, всѣкога си прѣдставяйте
живи образи. Да допуснемъ, че описвате диаманта като
единъ минералъ. Какъ ще го опишетѣ? Най-първо ще
опишете неговата форма, кристализация. Второ, силата
на неговата твърдостъ, може да опишете отъ какво е

съставенъ. Трѣбва да имате ясна прѣдстава за диаманта. Когато пишете за ума, какъ ще го проучите? Ще го проучите отъ книгитѣ, които е писалъ, отъ желѣзницитѣ, църквитѣ и пжтищата, които е съградилъ. По обратенъ пжтъ ще получатѣ познания за ума, ще го разучите по резултатите или по произведенията - музиката за примѣръ.

Ако ви запитатъ сега, възможно ли е човѣкъ да наблюдава себе си? Може ли горящата свѣщъ да наблюдава себе си? Тя, за да се наблюдава, трѣбва да изгасне, а щомъ изгасне, тя ще забѣлѣжи първото нѣщо, че нѣма свѣтлина. Обратно, изгасналата свѣщъ може ли да се наблюдава? - Може, като се запали. Тя се познава като горяща свѣтлина, свѣщъ - произвеждаща свѣтлина. И тѣй, горящата свѣщъ, като се изгаси, ще се опознае, а изгасналата ще се опознае, като се запали. Една изгаснала свѣщъ никога не можете да я убѣдите, че тя е изгаснала. Като я запалишъ, за да я убѣдишъ, тя казва, че дѣйствително е такава, а пѣкъ горящата свѣщъ казва: "Моето естество е такава." Значи една свѣщъ може да бжде въ двѣ състояния - горяща и негоряща. Тая мисълъ е малко философска за васъ. Азъ искахъ да ви нахвърля само една мисълъ за бждещето.

Азъ искамъ отъ всички ви, като влѣзете въ школата, да наблюдавате цвѣтята, само ги наблюдавайте, може да не ги описвате. Цвѣтята, животнитѣ, растенията, промѣните въ природата, които ставатъ, плодните дървѣта - всичко, което се вижда, наблюдавайте и ще почерпите храна и материалъ за вашия умъ. Това е пжтътъ, за да бждете жизнерадостенъ. Нѣкой пжтъ, когато се намѣрите обезсърденъ - ще ви дамъ едно правило. Ако сте ходили на нѣкое мѣсто, започнете мислено разходка отъ върха надолу и прослѣдете всичкитѣ мѣста, гдѣто сте ходили. Послѣ - друго едно правило, не искайте да си създавате единъ животъ, какъвто вие искате, а оставете живота тѣй, както природата ви го е дала. Вашия животъ обработвайте, но го оставете тѣй, както той се проявява. Сега, на васъ да задамъ такъвъ въпросъ: Да кажемъ, вие сте бѣденъ ученикъ и нѣкой царъ казва: "Хайде сега да се размѣнимъ, ти да ми дадешъ твоя умъ, твоеото сѣрдце, а азъ - паритѣ си!" Бихтѣ ли направили такава размѣна? - Човѣкъ

трѣбва да бжде вѣренъ на себе си. Той не трѣбва за нищо да размѣня сърдцето и ума си. И цѣлия свѣтъ да му даватъ, окото му не трѣбва да мигне. Нѣкой пжтъ вие казвате: "Азъ не съмъ като хората." Човѣкъ, като стане като хората, той е една монета, която се е об-езличила. Една златна монета попаднала въ ржцетѣ на едни дѣца и те като я търкали, станала чиста. Друга монета имъ попаднала и нея искали да направятъ чиста, обаче я изтъркали. Когато всички хора станатъ еднакви, те сж изтрити хора.

Тайна молитва!

23 май 1922 г. 19 ч. и 30 мин. вторникъ
София ул. Царь Шишманъ сестра Маркова
Извънредна бесѣда

Здравецъ

Учительтъ държи въ ржцетѣ си нѣколко стржка здравецъ.

Благославяй, душе моя, Господа.

Тайна молитва!

Любовъта е изворъ.

Темата е "Здравецъ". Този здравецъ го направи-хъ тема. Прѣди половинъ часъ го откжснахъ.

Нѣкой пжтъ човѣкъ е неразположенъ, мислитѣ му сж отпаднали, чувствата не работятъ, тогава вие сте като увехналъ здравецъ – връзкитѣ съ живота сж прѣ-кратени. Човѣкъ увѣхва като единъ здравецъ, обаче човѣшкитѣ листа, като се турнатъ на почва, веднага може да поникнатъ, а здравецътъ не може. Човѣкъ, ка-то го откжснешъ, увѣхва, но като го туришъ кждѣто и да е, той пониква. Слѣдователно, ние всѣкога трѣбва да държимъ връзкитѣ си съ Бога, не по форма само не-променени.

Сега азъ ще ви дамъ едно опрѣдѣление: Богъ е безъ пространство и безъ врѣме, т.е. въ Бога нѣма пространство, нѣма и врѣме, нѣма съзнание, нѣма и интеллигентность, нѣма и граници. Богъ е безъ простр-анство, но съдържа пространството въ Себе Си. Той е безъ съзнание, но съдържа съзнанието въ Себе Си, бе-зъ интеллигентность, но съдържа интеллигентностьта въ

Себе Си. Сега, другата, положителната страна. Богъ е безграниченъ. Духътъ, както ние Го схващаме, е ограниченъ. Първото ограничение на Бога е Духътъ. Когато Богъ се ограничава, идва Духътъ. Първото изявление на ограниченото е всъленната и космосътъ. Вие ще попитате защо Господъ иска да създаде всъленната. Въ Него има едно желание да види безграничното въ граничното, отвѣнъ да го види. То е единъ великъ законъ у Него – чрѣзъ безграничното да види граничното. Безграничното съзнание, за него ние нѣмаме никакво понятие. Тѣ сж много отвлѣчени работи. А у насъ има желание граничното да стане безгранично.

Сега, условията, при които здравецътъ расте, сж оскждни. Азъ го набрахъ отъ ония камъни. Тамъ си изкарва прѣхраната и затуй има тази здравословна мизантропия. Той никога не роптае, че е при камънитѣ, не мърмори, а благодари. Когато насъ ни поставятъ на такива камъни, обръщаме се къмъ Бога и казваме: "Защо ни постави на камънитѣ?" Господъ не ни е оставилъ, ние сами се оставихме. И тѣй, ние трѣбва да използваме като здравецъ условията въ живота. Не мислете, че ако вие съградите вашия животъ, както вие искате, нищо нѣма да спечелите. Въ всѣка една култура хората губятъ. Когато културата върви по естествения пътъ на природата, една култура се смѣнява естествено съ друга – тя е жива култура, а когато тия култури не вървятъ равномерно съ природата, такива култури се губятъ. Та, никога не се спирайте върху думата, да казвате: "Защо Господъ ни е далъ този животъ?" Да допуснемъ, ако Господъ ви попита, какъвъ животъ искате вие, ето какво ще бжде. Ако ви направи много красивъ, ще лѣжете само хората. Ако ви направи богатъ – ще станете тщестлавни и ще имате много неприятители, и дѣцата ви ще гледатъ по-скоро да замине-те, да остане богатството на тѣхъ. Ако ви направи нѣкой талантливъ пѣвецъ, да иматъ хубавъ гласъ, ще направите какво? – Ще ходите отъ театъръ на театъръ и като остарѣете, ще познаете, че нищо нѣмате. А и здравецътъ, който расте при камъка, не може да има плодъ за ядене. Той е здравъ, но плодъ за ядене нѣма. Та всичките съврѣменни култури мязатъ на здравецъ. Послѣ може да ви даде Господъ здраве. Е, какво ще направите съ вашето здраве? Или може да ви даде

единъ отличенъ умъ, да пишете отлични книги. За примѣръ да ви даде най-добрия умъ, какви книги ще напишете? Вие ще кажете: "Като ни даде този умъ, ние ще си помислимъ." Ако сега нѣмате програма, и тогава нѣма да имате. Вие казвате: "Най-добриятъ умъ." Кой е най-добриятъ умъ? – Най-добриятъ умъ е този, който ни е далъ Господъ. Най-добриятъ умъ е необработениятъ. Той има толкова богата почва, че само да се запретнете и работите върху тази почва, ще видите какви облаги може да излѣзатъ отъ нея.

Та ние трѣбва да бждемъ благодарни отъ малкитѣ нѣща, които Богъ ни е далъ. Ако искате вие да бждете доволни – бждете доволни отъ малкото. Бждете благодарни отъ малкото. Едно малко цвѣте отъ малкото е доволно, а ти имашъ хиляди пжти повече блага – сърдишъ се, недоволенъ си. Защо то е доволно, а ти си недоволенъ? Недоволството трѣбва да бжде единъ подема, единъ стрѣмежъ. Щомъ туримъ недоволството на работа, то се обръща на стрѣмежъ. Щомъ растенето спре, ражда се гнѣвътъ. Щомъ дойде гнѣвътъ – направяме нѣкоя пакостъ – ражда се страхътъ и т.н. и т.н. се раждатъ такива качества, слѣдъ като сме изгубили резултатитѣ.

Сега темата. Вие не сте изгубили. Вие сте като здравеца, растете при една камѣниста почва, гдѣто грѣхътъ царува. А грѣхътъ е камѣниста почва – нищо не може да посѣшъ. И трѣбва единъ грѣшникъ дълго време да го торишъ, за да може слѣдъ 20 години да излѣзе нѣщо отъ него. Сега имате ли ясна прѣдстава какво нѣщо е грѣхъ? Грѣхътъ не е нѣщо много добро. За примѣръ, когато човѣкъ е ялъ отъ забраненото дърво – съгрѣшилъ, понеже познанието, което е добилъ, не го е употребилъ за своите ближни, а всичко той употребилъ за себе си, и за своя пакостъ, и за пакостъ на другитѣ – тамъ е грѣхътъ, а не, че е ялъ отъ дървото. Ние искаме да се запознаемъ съ Бога, нали, но знаете ли – въ запознанството сѣди най-голѣмата опасностъ. Да познавашъ нѣкого, то е най-голѣмата опасностъ. Нали знаете, когато роднини се намразятъ, много мъчно се помиряватъ. Въ живота има само единъ правиленъ начинъ на познаване. То е чрѣзъ любовта и интелигентността. Ти трѣбва да внесешъ любовъ въ себе си и да

постъпвашъ къмъ твоя близъкъ точно тъй, както съ себе си - нито повече, нито по-малко, нито по-горѣ, нито по-долу. То е правилото на новата култура, която иде. Въ душата си ще постъпвашъ тъй къмъ другитѣ, както къмъ себе си. Нѣмате любовъ, защото, когато се познавате тъй въ свѣта, отвѣнъ идатъ изпитания. Богъ обаче ще ти даде любовъ и ще те изпита, дали си я разбралъ. Ще ти даде интеллигентностъ, да види дали си я разбралъ. Ако най-първо нѣмашъ любовъ, Той ще се нахвърли отгорѣ ти като мечка, а ако имашъ любовъ, ще ти даде най-мъжната задача. Ако ти не разбърашъ Неговата интеллигентностъ, ще имашъ най-голѣмитѣ нѣщастия. Сега вие си прѣдставяте, че Господъ е благъ. Той е благъ, но къмъ кои? Които любятъ, които носятъ Истината, къмъ тия, които постъпватъ, както Той постъпва. А ако не постъпвате тъй както Него, Той се нахвърля отгорѣ. За Него не значи нищо, ако не разбератъ Неговата Любовъ, Той може цѣлата тази земя да помете и никакъ нѣма да трепне окоето Му. Както се казва: "Въ Бога шега не бива." Той е много добъръ, като сме добри съ Него. Сега нѣма какво да се плашимъ, това сж закони. Богъ си има Свои закони, по които върви, и ние не може да ги измѣнимъ. По нѣкой пѣтъ искаме да Го заставимъ да мисли като насъ. Той никога нѣма да мисли като насъ. Нашите сегашни мисли, въ сравнение съ Божиите мисли сж, каквито сж мислите на гжсеницата спрѣмо нашите мисли. Та ние като нѣкоя гжсеница искаме Господъ да мисли като насъ. Ние трѣбва да сме благодарни, че Той ни е оставилъ да пжплимъ по това дърво и може да се нахранимъ. Ние по нѣкой пѣтъ отъ нашите дървѣта сиѣмаме всичките гжсеници, а Той никога не ни бута.

И тъй, ние ще схванемъ Бога като една велика Любовъ и едно ново направление, не както досега се е проявилъ. Нѣкой пѣтъ вие сте чувствали туй угризение на вашата съвѣсть. Навсѣкждѣ, като че всичко се е опълчило противъ васъ, послѣ почва Богъ да говори въ васъ и вие почвате да се смекчавате, смекчавате, докато дойде усмивката. Ако не дойде усмивката, тогава здравецътъ отива, всичко това се руши. Ако се обрнешъ къмъ Бога, веднага се възстановява хармонията. Та прѣзъ сегашните условия ние трѣбва да пазимъ постоянна връзка, да не се откъсваме отъ Бога. Говорете

съ Него, говорете Му, Той може да мълчи, но вие говорете, говорете, говорете. Най-послѣ вие ще Го заставите да ви отговори. Който хлопа, хлопа не единъ път, а нѣколко милиона пъти и да кажете като Якова: "Нѣма да Тѣ оставя, Господи, докато не ме благословишъ." Ако хлопашъ 3-4 пъти, нѣма да обърнешъ вниманието на Господа, но ако хлопашъ, хлопашъ милиони пъти, Той ще обърне внимание, ще каже: "У него душата се е събудила." И Господъ казва: "Той мяза на Мене." Ние съгрѣшимъ единъ път, два пъти, милиони пъти, Той все ни изважда, изважда – постоянноство значи. И ние, когато постоянстваме да искаме, Той казва: "Този е подобенъ на Мене." А подобното привлича.

Е, какъвъ е цвѣтътъ на здравеца? Този цвѣтъ какъ го опрѣдѣляте? – Общо е масленозеленъ, но има и розово – любовъ. Има малко отъ лилавия цвѣтъ – образуванъ отъ розовъ и синъ. Червеното – значи човѣкъ се е огрѣшилъ. Когато човѣкъ е съгрѣшилъ, той е слѣзналъ въ червения цвѣтъ. Червениятъ цвѣтъ показва, че човѣкъ е почналъ да яде месце, почналъ да пуска кръвъ. Всѣкога, когато се разгнѣви човѣкъ – става червенъ. Пияниятъ като се напие, носѣтъ му става червенъ. Смѣсването на цвѣтоветъ, то е желание на човѣка да се промѣни, да мине отъ едно състояние въ друго. И тѣй, да вържемъ своята връзка съ този Господъ, въ Който всички цвѣта живѣятъ.

Този здравецъ азъ го откъснахъ отъ изложението на ангелитѣ. Питяхъ ги: Може ли да откъсна отъ здравеца, да го покажа на моитѣ ученици? – "Може, може, на драго сърдце. Може сега да си вземете отъ него, че да го пазите като кости, ако е за спомѣнъ, тѣй, добръ, да нѣма фетишизмъ." Тѣ сж опити. Здравецътъ и всички цвѣта въ природата сж опититѣ ѝ да икономиса своитѣ енергии. Това сж форми, чрѣзъ които природата икономисва своята енергия и врѣме. Когато минава прѣзъ извѣстна форма, ще видите какъ природата е работила, за да икономисва своето врѣме. Всички трѣви, цвѣта образуватъ опити въ миналото. А сега природата твори нови и нови форми.

Когато вие берете здравецъ, поставѣте се въ едно пасивно положение и като го помиришете, ще се яви извѣстна мисълъ. Като миришете единъ листъ отъ здравецъ, друга мисълъ ще имате. Ако помиришете една те-

менужка, друга мисълъ ще дойде. Ако вдъхнете уханието на каламфиръ или роза, ще имате съвсѣмъ друго настроение! То е единъ методъ да се поправите. Неразположенъ сте духомъ – миришете здравецъ, той ще ви каже своята опитностъ. Моята опитностъ е много малка, азъ ще ти кажа какъ азъ се томирамъ, но ти ще се ползвашъ отъ нея. Всички тия цвѣтя упражняватъ влияние, микроскопическо, но всѣ-таки упражняватъ влияние. Всички растения, минерали, животни упражняватъ влияние въ нашата еволюция или оставятъ отпечатъци въ душата. Затуй, като се приближишъ, ти ще видишъ какъ Господъ е работилъ, да остане тази форма дълбоко въ душата ти, и като се върнешъ въ къщи, ще имашъ миръ въ душата си. Блаженъ нѣма да станешъ и щастливъ нѣма да станешъ, но все ще имашъ едно микроскопическо богатство или една микроскопическа опитностъ.

Да прочетемъ Добрата молитва.

Сега вие може да идѣте въ гората, да си откъснете отъ изложението по едно стржкче здравецъ.

Св. Кирилъ и Методий 24 Май 1922 г. 11 часа

срѣда Витоша, отлично врѣме

Извънредна бесѣда

Страхътъ и съмнѣнието.

Обичьта.

I-ва година 13-та Лекция

на I-ви Специаленъ окултенъ класъ

24.V.1922 г. 5 часа слѣдъ пладнѣ Витоша

XIII Лекция

Противорѣчиата въ живота

Латинската раса е направила противорѣчието въ живота V. V – символъ на противорѣчието.

Т а й н а м о л и т в а !

Ще говоря върху противорѣчието въ живота или противорѣчието въ живота на ученика. Изобщо всички ученици страдатъ отъ страхъ и съмнѣние – тѣ заедно вървятъ. Задали ли сте си въпроса: защо се боимъ; отъ какво произтича страхътъ? За примѣръ, давамъ ви

известна тема да пишете или известенъ урокъ и слѣдъ това въ васъ има страхъ, че този урокъ не може да го научите. Отъ какво произтича този страхъ? И тъй, страхътъ е едно негативно качество на нисшия умъ, на нисшия манасъ. Ако човѣкъ нищо не притежава, може ли да се плаши? Може ли да се страхува? Допуснете, че вие имате съзнание, но нѣмате никаква форма, която да владѣете. Само се съзнавате като човѣкъ, мислите, но нѣмате абсолютно никаква форма. Може ли да се роди страхътъ въ васъ? И тъй, страхътъ е едно послѣдствие въ съзнанието, че човѣкъ може да изгуби това, което има, или може да не придобие това, което иска. Когато въ съзнанието се яви, че може да изгуби това, което има, се заражда страхътъ. За примѣръ, човѣкъ го е страхъ да не би да изгуби живота си. А когато мисли, че нѣма да спечели това, което иска, се заражда съмнѣнието. Сега психологически, защо именно трѣбва да се зароди съмнѣнието въ душата му? Щомъ се зароди страхътъ, волята ви е слаба: страхътъ всѣкога показва слаба воля. То е въ природата на живота. Страхътъ показва, че волята ви е слаба; вслѣдствие на това се ражда страхътъ. Съмнѣнието показва, че интелектътъ е слабъ. Даватъ ви нѣкоя работа, вие се съмнявате. Виждате, че вашиятъ умъ не е въ състояние да извърши работата. Когато вашиятъ умъ е свѣтълъ и способенъ, никакво съмнѣние не се заражда, слѣдователно, съмнѣнието трѣбва да ви даде потикъ не да го държите като писано яйце, но туй съмнѣние да ви подбуди да усилите ума си. И ако вашиятъ умъ е слабъ, ще употребите синия цвѣтъ, ще възприемате синитѣ вибрации на свѣтлината, ще гледате да изтеглите синитѣ вибрации на свѣтлината, и тъй ще се усили вашата интелигентность. Този цвѣтъ, който имате сега – зелениятъ цвѣтъ, той е чисто материалистически. Ако искате да станете материалисти, гледайте само зелено, а ако мислите за зелено, тъй мислете все за кжци, за ниви, за пари; и за туй хората обичатъ зелено – той е любимиятъ цвѣтъ на хората. Въ този цвѣтъ е потопената цѣлата еволюция, и затуй той е прѣобладаващиятъ цвѣтъ въ сегашната еволюция, материалистическиятъ цвѣтъ. Страхътъ се дължи на отсъствие на сила. Ако имате чрѣзмѣренъ страхъ, употребявайте портокаловия цвѣтъ да балансирате силитѣ, той е единъ лѣкъ. Ако

много се страхувате вечерно време, денемъ гледайте отъ слънцето да асимилирате чисто портокаловитѣ лъчи, и тогава страхътъ ще стане нормаленъ, ще се прѣвърне само на благоразумие. Напримѣръ вие мислите, че не сте страхливи, седите въ кжщи, имате вѣра, разсждавате, философствувате, но дойде ли да се разтърси кжщата отъ землетресение, нѣма мислене, ще се намѣрите на улицата. Слѣдъ като излѣзете, ще почнете да мислите какъ сте излѣзли, значи, нѣмате присѣствие на духа, не контролирате ума си съ волята. За примѣръ, когато се опаримъ, не мислимъ. Било е време, когато страхътъ, туй чувство за прѣдпазване, е било на мѣсто. Но сега страхътъ е аномаленъ. Прѣвѣрнатъ е въ едно болѣзнено чувство. Прѣдпазливостта е на мѣсто. Внимателността, прѣдпазливостта, благоразумието, все иматъ този елементъ на осторожностъ. Говоря алегорически. Да знаешъ, че живѣешъ въ единъ свѣтъ, дѣто има противоположни сили, въ разрѣзъ съ еволюцията, която слѣдваме, съ пжтя, който слѣдваме. Сега, когато страхътъ е взелъ надмощие въ мозъка, тогава почнали да се явяватъ тѣзи конвулсии, тия движения на ржцетѣ, криво ходене, главата не се държи естествено, очитѣ сж непостоянни; тогава ще знаете, че туй чувство е взело върхъ. Ще гледате да го регулирате съ портокаловитѣ лъчи. Страхътъ увеличава негативнитѣ качества на човѣка. Напримѣръ, ако се е случила на нѣкой човѣкъ, нѣкоя малка пакостъ, той я прѣувеличава. Ще я прѣувеличи най-малко десетина пжти. Ако е прѣтжрпѣлъ нѣкое страдание, той нѣма да го опише естествено, а ще го увеличи десетъ пжти най-малко.

Сега съмнѣнието и то има свойство да прѣувеличава погрѣшкитѣ, които човѣкъ има. Запримѣръ, отъ единъ малкъ поводъ вие може да извадите такова голѣмо заключение, което никакъ не сжществува. Да допуснемъ, че сте чели нѣкой авторъ. Той има съмнѣние. Нѣкои автори се съмнѣватъ въ бждещия животъ, въ Бога. Не е развитъ ума. И да е ученъ, има силенъ интелектъ, но слабъ умъ. Защото подъ „умъ“ ние подразбираме всички способности, чувства, интелектъ и сили. Умътъ съдържа всички тия способности у себе си. Интелектътъ, това е частъ отъ ума. Интелектътъ подразбира нисшия умъ на човѣка, а разумътъ е висшиятъ ма-

насъ. Умътъ включва и висшия и нисшия манасъ, заедно ги съдържа въ себе си. Следователно, има нѣкои съ силно развитъ разумъ и слабъ интелектъ, а нѣкои – съ силенъ интелектъ и слабъ разумъ: и двамата правятъ погрѣшки. Има философи, които знаятъ да философствуватъ отлично, иматъ отлични системи, но за природата сж толкова невѣжи, че малкитѣ дѣца знаятъ повече отъ тѣхъ. Тѣ не знаятъ охлювътъ какъ се движи, какъ пълзи. Единъ ученъ англичанинъ – проповѣдникъ, такъвъ философъ, който разправя за философски работи, веднажъ привелъ единъ примѣръ въ една своя рѣчь, че овцетѣ пиели вода само когато сж болни. Човѣкъ, на когото висшиятъ разумъ е толкова развитъ, а интелектътъ е толкова слабъ, че той мисли, че овцетѣ пиятъ вода само когато сж болни... , но именно, когато сж болни овцетѣ не пиятъ вода.

Сега вие, ученицитѣ на окултната школа, и вие само доказвате като тоя проповѣдникъ, че нѣма Господъ, че овцетѣ пиятъ вода само когато сж болни. Точно обратното. Може този човѣкъ да е слабъ, защото отъ чисто окултно гледище Богъ е една сжщина извънъ всички наши доказателства. Той не се доказва. И тогава ние можемъ да опрѣдѣлимъ отъ тѣхно гледище: Богъ е сжщество извънъ пространството, извънъ врѣмето и извънъ съзнанието, извънъ интелигентността на хората, той е извънъ живота на хората. Той е извънъ врѣмето и пространството, но съдържа врѣмето и пространството; извънъ интелигентността, но съдържа интелигентността; извънъ съзнанието, но съдържа съзнанието; извънъ живота, но произвежда живота. Е, какъ ще го опрѣдѣлимъ? Значи, Богъ не се намира въ сегашното врѣме и пространство, тамъ Богъ не е, и тогава отъ тѣхно гледище може ли да докажемъ това, което е безгранично, какъ ще го докажемъ, то не може да се докаже. И следователно, всѣко нѣщо, което не може да се докаже на физическото поле, произвежда съмнѣние. А въ сжщностъ ще знаете, че само нѣщата, които не се доказватъ, тѣ сж реални. Всички ония нѣща, които се доказватъ, това сж сѣнки на реалността. Сега, като казвамъ не се доказва... Можемъ да мислимъ за тѣхъ, да разсждаваме върху тѣхъ, да ги разглеждаме, но не да ги доказваме въ врѣме и пространство. И тѣй, когато съмнѣнието проникне въ вашитѣ души, да знаете

че вие сте по-близо до реалността. Сега може да зададете въпросъ: „какъ тѣй?“ – Да кажемъ, нѣмате приятель на свѣта, въ кого ще се сѣмнѣвате, можете ли да се сѣмнѣвате въ него? – Не може. Но като иматъ единъ приятель, може вече да се сѣмнѣвате въ него. Слѣдователно, може да се сѣмнѣвате само въ реалността на нѣщата. Може да се сѣмнѣвашъ дали той мисли като тебе, дали има сжщитѣ чувства, дали е на сжщата степенъ на развитие и т.н. Значи, сѣмнѣнието подразбира отрицателната страна на реалността. Страхътъ – тѣй сжщо. Ако нищо не виждашъ, може ли да се страхувашъ? Отъ кого ще се страхувашъ? Слѣдователно, само като виждашъ нѣщата може да се страхувашъ. Може да се страхувашъ само отъ това, което не можешъ да си обяснишъ. Само необясненитѣ нѣща въ свѣта задаватъ страхъ. Ако азъ ви изведа вѣнъ отъ стаята вечерно вѣре като спите и ви туря въ пространството, въ нѣкое облачно мѣсто, като се събудите, веднага ще се уплашите, защото нѣма да знаете дѣ е изтокъ, ни западъ, веднага ще се изплашите ще ви хване панически страхъ. Не можете да си обясните кждѣ сте; знаете, че бѣхте въ стаята, но сега не сте, а сте на друго мѣсто; какъ е станалъ този прѣходъ? Реалността, която не може да си обясните, заражда страха. Сега азъ ви задавамъ само двѣ причини, за да знаете какъ да прѣвърщате страха. Като дойде страхътъ, ще кажете въ ума си: „Азъ не разбирамъ реалността, не зная кждѣ сѣмъ“. Ще създадете въ душата си да обясните мѣстото и положението кждѣто се намирате. Щомъ обясните, страхътъ ще изчезне. Сега, прѣдставете си слѣдующата случка: единъ вашъ приятель, който се е облѣкълъ въ мечешка форма и безъ да го знаете вие, дойде при васъ. Какво ще стане съ васъ като влѣзе въ стаята? – Васъ ще ви настрѣхнатъ коситѣ, а той ще се смѣе; вие мислите, че той е мечка, а той не е мечка. Вие имате една крива прѣдстава за реалността на формата. Ще се уплашите, и първото нѣщо, ще се зароди желание да се защищавате или да бѣгате; ако имате двѣ врати, ще избѣгате отъ втората. Азъ ще ви обясня единъ психологически фактъ. Щомъ влѣзе той прѣвъ първата врата, втората ще се отвори, и вие ще разправяте на всички, че въ вашата стая е влѣзла мечка и безъ малко щѣла да ви изяде. Но, ако нѣмате втора

врата, непременно тогава ще търсите начинъ за само-защита. Ще се роди въ васъ известна смѣлость. И тъй, когато опасността се появи въ сърдцето, човѣкъ въ ума бѣга, прѣзъ вратата на ума бѣга; но, когато опасността дойде отъ ума, отъ горѣ, тогава прѣзъ вратата на сърдцето отстъпвате. И тъй, щомъ дойде страхътъ до сърдцето, ще зададе въпроса: туй, което виждате, туй, което усѣщате; туй, което прѣживѣвате, реално ли е или не? И, ако може да се самообладаете, може да седнете на нѣкой камѣкъ, дѣто има мечки, тигри, много свирѣпи животни, ако се самообладаете, имате воля да концентрирате ума си, тия животни ще минаватъ и нищо нѣма да ви направятъ. Но, почнете ли да се спирате, тѣ ще ви нападнатъ. Тѣ нападнатъ страховливия човѣкъ, смѣлия човѣкъ никога не го нападнатъ, тѣ сами се боятъ отъ него, тѣ чувствуватъ, че силата му е по-голѣма отъ тѣхната, и отстъпватъ. Това инстинктивно правятъ.

Край насъ мина стадо овци, връща се отъ паша. Весело блѣятъ малкитѣ агънца. Едно куче се приближи къмъ насъ, поспрѣ се, изгледа ни, и отмина.

Сега тукъ дойде едно куче. Какво помисли то? Дойде, погледа; може ли да проникнете въ неговото съзнание? Дали разбра то, че вие сте ученици на известна окултна школа, какъ ще си обясни то? То разбра, че за нѣкоя важна работа сте се събрали, но за каква, не знае. И, ако се бѣше уплашило, веднага щѣше да почне да лае, но като ви погледна, настроението на вашата мисълъ му даде нѣкаква работа, и то каза: „Тази работа не е моя, азъ ще си вървя“. Въ тоя случай то употребява своя нисшъ умъ. Интелектътъ е развитъ у него, наблюдението: веднага схвана каква практическа работа се върши. То наблюдава своя господарь, и отъ своя господарь сѣди за васъ и казва: както господаря ми и тѣ иматъ нѣкаква работа.

Сега на физическото поле страхътъ и съмнѣнието се зараждатъ естествено. А въ окултната школа всѣкога ги образуватъ изкуствено. Като влѣзете въ една окултна школа, изкуствено ще ви създадатъ страхъ и съмнѣние. Така е било въ Индия, въ стария Египетъ. Ще идете при нѣкой учителъ, вие ще говорите, той ще мълчи, вие говорите, той нищо не продумва. День, два, три, като че вие не съществува. Не че не съ-

ществувате. Нѣкой денъ ще ви създаде страхъ и вие ще кажете, че нѣма да отидете. Или ще ви даде нѣкой урокъ и ще ви изплаши – ще ви изпита дали имате тѣзи качества, дали вашата воля е развита; дали вашиятъ умъ схваща; дали само имате негативни качества. Всички окултни ученици трѣбва да иматъ положителни качества. Ученикъ съ негативни качества не може да бжде ученикъ въ тази школа.

И тѣй, каквито мжнотии и да ви дойдатъ, каквито мжнотии и да ви се случатъ, тия мжнотии въ живота сж строго математически опрѣдѣлени и тѣ сж неизбѣжни, необходимии сж за живота, вие не може да ги избѣгнете по никой начинъ. Ако ги избѣгнете въ една форма, ще дойдатъ въ друга, трета, четвърта и, ако ги избѣгнете въ всичкитѣ тия форми, най-лошитѣ форми ще дойдатъ въ края. И въ туй отношение законътъ е вѣренъ. Туй, отъ което човѣкъ най-много го е страхъ, иде му на главата, и туй, което най-много иска, и то идва, и двѣтѣ идватъ. Отъ гледището на окултната школа на бѣлото Братство, съмнѣнието и страхътъ, това сж негативни качества, които показватъ, че висшата любовъ не е проникнала въ човѣшкото сърдце, слабо го е засегнала. При това, страхътъ и съмнѣнието показватъ, че висшата Божествена Мждростъ слабо е засегнала човѣшкия умъ, въ туй нѣма никакво съмнѣние.

Сега въ тази школа вие ще научите истинскитѣ методи за работа. Да допуснемъ, че вие отивате при единъ учителъ да ви учи. Да допуснемъ, че той копае на лозето; вие сте ученикъ, студентъ, свършилъ висше образование, отивате при него, той копае и вие го запитвате, но не вземате мотиката да работите. Питамъ: вие ученици може ли да станете? Ако искате, ще вземете мотиката и ще почнете да работите. Тогава ще питате и разговорътъ ще се подведе естествено. А у васъ се заражда желание той да напусне работата си, да си почива, да дойде при васъ. Но той никога нѣма да направи това. Сега съврѣменнитѣ хора, които се съмнѣватъ въ Бога, искатъ Той да си спре работата и да ги пита: какво е вашето нещастие? Но именно тамъ е погрѣшката. Господъ отъ своята работа не може да спре нищо. Той ще работи, той може да увеличи врѣмето и пространството. Въ Бога е това, че Той може да увеличи врѣмето, може и да го намали. Когато бесятъ

нѣкого врѣмето се съкратява. Нали бързо текатъ днитѣ? Нѣкой има да дава, врѣмето много кратко му се вижда нали? Тогава желае врѣмето да се продължи. Тѣй че, ние при сегашнитѣ условия на живота нѣмаме критерий да знаемъ коя е истинската мѣрка на врѣмето.

Да кажемъ, ако вие се движите съ особенъ тренъ, вие ще отидете за 250 години до слънцето, толкова врѣме ви трѣбва. Ако се движите съ бързината на свѣтлината, трѣбватъ ви 8 минути. Каква е разликата между 8-тѣ минути и 250-тѣ години? То е въпросъ само на вашето съзнание. Вашето съзнание може да се движи съ единъ тренъ, може да се движи съ бързината на свѣтлината, може да се движи и по-бързо. Слѣдователно, врѣмето и пространството се обуславятъ отъ съзнанието; туй е извънъ врѣмето и пространството; извънъ въпроса на противорѣчието; извънъ съмнѣнието и страха. Пространството произвежда страхъ, а врѣмето произвежда съмнѣние. Когато паднешъ въ нѣкой кладенецъ, страхътъ ще дойде, нѣма да се съмнѣвашъ. А когато дойде падежътъ да изплащашъ нѣкоя полица, ще дойде съмнѣнието. Ще помислишъ дали не е сбъркалъ този, който иде съ своята полица. Съмнѣнието ще дойде въ ума ви. И тѣй, когато съпоставимъ два прѣдмета въ врѣмето, дисхармонични, тия прѣдмети пораждатъ въ ума ни съмнѣнието, а когато раздѣлимъ двата прѣдмета вжтрѣ въ пространството, ще произведатъ страхъ въ нашето съзнание. Сега едно малко обяснение: да кажемъ, вие сте казали една обидна дума на вашия приятелъ – веднага се заражда страхътъ, че може да го изгубите – вие сте въ пространството, усѣщате, че връзкитѣ може да се скжсатъ.

Ще спремъ тукъ.

Какво имате да питате? – Нищо. Кое е по-хубаво: да обичаме ли или да ни обичатъ? Да даваме или да вземаме? Поставямъ въпроса: кое е по-хубаво – да обичаме ли или да ни обичатъ? /Да обичаме/. Тогава, ако допуснемъ, че всички обичатъ...? – Ще се отблѣснете. Въпросътъ е рѣзъкъ, пѣкъ всички искате да бждете обичани. Да обичашъ е едно, а да те обичатъ е друго: то сж двѣ различни състояния на душата, които произтичатъ отъ два различни процеса на битието. Да обичашъ е процесъ на любовъ по сила, а да те обичатъ е процесъ на Божествената Мждростъ. Щомъ искашъ да

те обичатъ, Божествената Мждростъ работи въ тебе, а щомъ искашъ да обичашъ, тогава Божествената Любовь работи въ тебе. Какво противорѣчие има? Значи, когато Богъ работи въ душата ви съ своята Мждростъ, вие искате да бждете обичани, а щомъ Божествената Любовь работи, вие трѣбва да създадете условия за тази обичъ, защото човѣкътъ, който ще ви любии, той изисква извѣстни условия. Запримѣръ, ако вие сте затворенъ въ една стая, въ тъмница и искате свѣтлината да ви обича, сама да дойде въ очитѣ ви, да ви причини приятно впечатление, ще стане ли? – Вие сте длъжни най-малко да отворите прозореца, и щомъ отворите, тя ще влѣзе въ стаята и ще ви обича. А вие какво ще правите? – Вие ще ѝ се радвате.

Да обичашъ подразбира Любовьта, първиятъ принципъ въ Бога. Да те обичатъ подразбира втория принципъ, който работи. Той е Божествената Мждростъ. Искашъ да бждешъ обичанъ, единиятъ процесъ е потребенъ; а другиятъ, слѣдъ като обичашъ дълго врѣме, може да се опрѣдѣли. За примѣръ, слѣдъ като обичашъ день, два, три, мѣсецъ или година, слѣдъ туй въ тебе ще настане едно пасивно състояние, ще кажешъ: сега менъ да обичатъ; и за туй ще се зароди желание въ васъ – вие да бждете обичани. Ще се смѣнятъ процеситѣ. Въ тази смѣна колелото на живота се е вече измѣнило. Въ човѣшкитѣ тѣла е станала една промѣна. Телата сж измѣнили своята роль. За примѣръ, ако всичката човѣшка дѣятелностъ е била съсрѣдоточена въ астралното тѣло, ще имате единъ резултатъ. Ако, слѣдъ като сте работили дълго врѣме, е станало едно отлагане въ астралното тѣло, тогава вие прѣнасяте своята дѣятелностъ въ менталното тѣло, въ умственото поле, и ще имате добъръ резултатъ. Нѣма да работите по сщия начинъ, както сте работили въ астралния свѣтъ; пѣкъ, ако и въ менталното поле нѣма условия, тогава ще слѣзете на физическото поле. Когато службата на физическия свѣтъ прѣстава, минава въ менталното поле; когато тамъ има отливане, минава въ астралния свѣтъ и пакъ се повръща назадъ. Има едно постоянно обръщане въ цѣлокупността на живота на човѣка. Тѣй щото не може да седите на сщтата точка, не може постоянно да обичате. Ще настане най-малко една индеферентностъ. Не може постоянно да мислите. Тогава ще прочетете нѣкоя

книга, ще чакате нѣкой авторъ да внесе нѣкоя мисълъ, вие чуждата мисълъ ще вземете – тогава васъ ви обичатъ. Щомъ четете единъ авторъ, той ви обича, щомъ вие пишете нѣкоя книга и прѣдъ другъ я четете, вие го обичате. Сжщиятъ законъ навсѣкждѣ дѣйствува. Значи азъ ви обяснихъ нали? Противорѣчие нѣма. Колкото е силно да обичашъ, толкова е силно да те обичатъ, защото душата, която очаква да я обичатъ, тя създава импулсъ на другата душа, която я обича. Това сж два полюса на живота. Сега, който обича произтича отъ субективния свѣтъ /на живота/, а обичаниятъ създава обективния свѣтъ на живота. Затуй, който обича, иска да види своя образъ въ онова, което люби, тѣй е. Щомъ се оглеждате въ едно огледало, вие се харесвате. Огледалото е пасивно; вие обичате огледалото, понеже вашиятъ образъ се отбѣлѣзва, вие може да го носите, и жалко ако се счупи. Щомъ загубите огледалото, не може да имате ясна прѣдстава какъвъ е този образъ. Мислите за себе си, но не схващате лицето; туй огледало ви прѣдставя по-добрѣ, почвате да се учудвате на това огледало. Слѣдователно, онзи, когото вие обичате, всѣкога дава изразъ на вашата обичъ. Затова вие го обичате. Ако туй огледало е малко замърсено, вие казвате: „Не струва да го обичамъ, защото не дава една ясна прѣдстава“. Или най-малко онзи, когото обичате да ви даде едно вдѣхновение, единъ потикъ, както съврѣменитѣ писатели обичатъ. Когото обичашъ, той ще ти даде вдѣхновение. Сега запримѣръ, казва се въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа съ сърдцето си“, т.е. подразбира тази идея – да отразишъ Божественото въ себе си. Казва Писанието: „Да се весели Господъ въ твоитѣ дѣла“, туй Божественото, като го види Господъ въ твоята душа, може да знае, че ти си работилъ върху него. И слѣдователно, когато Богъ надникне въ душата ви и забѣлѣжи, че вие сте използвали Любовта Му, Той като се развесели, и вие се зарадвате. Щомъ се радвате, значи Богъ се весели. Щомъ вие загубите радостъта, Господъ е недоволенъ отъ васъ. Вие не мислите, че Любовта, която проявявате, е ваша, не. Човѣкъ сега е само проводникъ на Божествената Любов и на Божествената интелигентностъ. И, ако всички тия писатели, които сега пишатъ, казватъ, че тя е отъ тѣхнитѣ умове, нѣкой пжтъ тѣ се усѣщатъ тѣй

бѣдни, като най-глупавитѣ; ако е тѣхна, тѣ всѣкога трѣбва да раждатѣ, но тѣ раждатѣ, когато нѣкой донесе, послѣ пѣшкатѣ. Ако дойде нѣкой да напълни кошницата съ череша, тѣ раздаватѣ, изпразватѣ, пѣшкатѣ. Любовта при сегашнитѣ условия е интелигентностъ отъ невидимия свѣтъ; ние сме само носители на тая интелигентностъ. Туй никакъ не подразбира, че човѣкъ е автоматъ. Въ васъ трѣбва да има съзнание, че вие сте носители; да достигне душата до съзнанието, че е получила нѣщо отъ Божествения свѣтъ.

За слѣдующата срѣда ще напишете, ще опрѣдѣлите вие отъ ваше гледище: защо трѣбва да обичате и защо трѣбва да ви обичатъ. За себе си, за другите нѣма да говорите. Азъ искамъ само да помислите, за менъ не е важно дали ще напишете правилно или не. За менъ важи, слѣдъ като мислите, ще се ползвате ли отъ тази тема. Този прѣдметъ е важенъ, трѣбва да мислите за него. Силата седи само въ мисленето. Щомъ мислите, вие ще получите нѣщо, което може слѣдъ 10 години да го изявите. Може въ сжщия день, може слѣдъ една година, но не мислете, че ако дадете едно право опрѣдѣление, вие сте на правия пѣтъ, не. За примѣръ, когато пишете, да прѣживѣвате; вие пишете, а нищо не прѣживѣвате. Ти, като почнешъ да пишешъ за Любовта, трѣбва да любишъ, да прѣживѣвашъ това. Какво ще прѣживѣете? Послѣ, да прѣживѣешъ онзи моментъ, че те обичатъ. Какъ ще го прѣживѣешъ? Тѣй щото, когато дойдемъ до сжщността на нѣщата, много мжно е да се пише върху обичта. Да обичашъ и да те обичатъ – за сега вие ще пишете само за това, което не знаете. И азъ даже зная, че вие не сте обичали до сега, нито сте били обичани. Туй, което вие наричате „обичъ“ то е само сѣнка; и да ви обичатъ, и то е сѣнка само. То не е реалностъ. Ако вие се съмнѣвате, азъ ще ви дамъ единъ малкъ опитъ да видимъ колко отъ васъ ще издържатъ. Не че нѣмате любовъ, но тази любовъ, за която азъ говоря, вие я нѣмате. Защото въ тази любовъ поляризиране нѣма. Азъ говоря за обичта. Тя щомъ проникне въ душата ви, веднага ще дойде едно просвѣтление въ ума ви, вие ще се намѣрите въ хармония съ всичката земя, съ всичкия животъ, съ цѣлото битие, като че всичко ви е ясно и близко на душата. Всичко туй ще почувствувате

като обичате, и като обичате и като ви обичатъ, пакъ ще почувствувате сжщото. Тогава ще почувствувате вжтрѣшния смисълъ на тази обичъ и пакъ ще го прѣживѣете. Тѣй щото, това ще бжде за вашата бждеща еволюция. За туй, дѣто ви казвамъ да обичате и да ви обичатъ, вие ще учите хиляди години. Само когато прѣживѣете редъ сжществувания, ще дойдете до онова вжтрѣшно дълбоко разбиране на нѣщата, така реално. Въ туй отношение азъ не искамъ да направя единъ опитъ, понеже вие не може да издържите. Ако при сегашнитѣ условия пусна тока на обичъта, вие ще трѣбва всинца да се намѣрите на коремъ, нито единъ нѣма да стане, само ще ритате, ще почувствувате, че умираете и ще кажете: Стига, Господи! – Спира ви дишането, спира мисълъта, избѣгватъ живота и съзнанието. Туй ще почувствувате; вашата нервна система не е достатъчно калена, тѣлата ви не сж калени, за да може да се възприематъ тия силни вибрации. Затова тия методи въ окултнитѣ школи сж за калене: трѣбва да се кали душата, сърдцето, волята, ума. Калене подразбира нагласяване съобразно тия течения въ природата. То е велика наука. Да не мислите, че когато нѣкой пжтъ казвамъ: „вие не обичатъ“, азъ обичамъ да турямъ силни контрасти, че азъ отричамъ; азъ не отричамъ, че тѣ говорятъ за любовта, но тѣ не я прѣживѣватъ. Питайте когото и да е: каква е неговата любовъ, какво люби; който е казалъ, че много е любилъ, нека ви опише въ какво седи неговата любовъ, какъ я е прѣживѣвалъ и, слѣдъ като ви я опише, вие ще се хванете съ двѣтъ ржцѣ за корема и ще се смѣете. Той ще каже: „Тѣй, азъ му разправихъ добрѣ, а той не е признателенъ“. Послѣ: „азъ го обичахъ, той ми изневѣри“. Ама това не е любовъ, защото човѣкъ може да изневѣри и безъ да го обичашъ. Именно, когато обичашъ нѣкого, има условия най-малко да ти изневѣри. Въ окултната литература не е имало случай, дѣто обичаниятъ да е изневѣривалъ, нѣма изключение, то е немислимо. Изключенията сж всѣкога вѣнъ отъ Любовта, вѣнъ отъ Божествената Мждростъ. Тамъ сж всички изключения. Въ Божествената Любовъ, въ Божествената Мждростъ абсолютно нѣма никакви изключения за изневѣриване, то е само за земята. Човѣкъ, който казва, че има изневѣриване, то и въпросъ за любовъ не може да става. Вие

ще кажете: „Тъй, да говоримъ за другъ прѣдметъ“. Нѣма да казвате, че не е вѣрно, но кажете: „да говоримъ за другъ прѣдметъ“. Този прѣдметъ е изчерпанъ. И щомъ се съмнявате, въ сърдцето ви Любовта и Мъдростта не съществуватъ. Тъй, щомъ се съмнявате, интелигентността не е въ ума ви, а щомъ се страхувате, Любовта не е въ сърдцето ви. Въпросътъ е свършенъ. Тъй сѣди. Ако не внесете това правило, всички ония ученици, които не внасятъ това правило въ окултната школа, оглупѣватъ. Тогава ще изучавате сѣнкитѣ на реалното и нѣма да имате едно положително знание и въ края на краищата ще се зароди едно разочарование и отвращение. Ще кажете: „всичко е празнота“. За туй вие ще турите тази обичъ, ще я провѣрите въ най-малкия размѣръ. И тогава ще вземете и другитѣ, крачка напредъ, разбира се, нѣма изведнажъ, но полека-лека и съзнателно.

Двѣ правила ще ви дамъ, послѣ трето: „ако искашъ да обичашъ, страхъ не трѣбва да имашъ, ако искашъ да те обичатъ, съмнѣние не трѣбва да имашъ“. Туй сж двѣ правила, които ще внесете, изпитайте ги да видите колко тия правила сж вѣрни. Ще мислите върху тѣхъ. Изисква се сериозна мисль. Прѣзъ празното врѣме, което имате, занимавайте се съ тия размишления и разсждения, прѣсѣйте съврѣмнената философия, всички философски мисли сѣйте и не бойте се. Всички писатели сѣйте ги и туй, което остане въ вашето решето, него дръжете; което остане въ решето, въ тия правила, то е цѣнно. Онова, което падне долу, то не е за васъ. Сега, колкото философия имате, ще я турите и ще сѣете. Знаете ли какъ да сѣете? Нѣкои нѣща съ ржката се взематъ, значи съ воля ще ги отстранимъ, и тѣ падатъ. Ние, които мислимъ нѣкои нѣща, чрѣзъ мисльта ги отстраняваме.

Врѣме е да станемъ.

Сега ясно ли е това? 1/10 – това е вашата единица, съ която трѣбва да мислите, понеже човѣкъ прѣдставлѣва 1/10 отъ реалността; 1/10 отъ Божествената истина е човѣкъ, и когато кажа: 1/10, подразбирамъ мърката, съ която вие, споредъ степенъта на вашия умъ, мърите нѣщата. Въ вашата душа имате единъ лжчъ, това сте вие. Вие сте прави, защото имате 1/10, а щомъ нѣмате 1/10, вие сте други същества. Това сж

философски разсждения: да се докаже, че човѣкъ е 1/10 отъ единицата, т.е. цѣлото съврѣмѣнно човѣчество е 1/10 отъ единицата.

Тайна молитва!

По пѣтя

13 школна лекция на общия окултенъ класъ
25.V.1922 г. Четвъртъкъ
на Витоша 11-12 часа прѣди обѣдъ.

Сега, имайте прѣдвидъ: азъ не искамъ да ви сж-
дя. Туй е за приложение на закона за любовта. Ако
може да го приложите, добрѣ, а ако се сждите единъ
другъ, вие не можете да имате любовъ. Въ едно събра-
ние единъ не може да бжде виноватъ, а всинца: или
всички сж праведни, или всички сж грѣшни. Ако се да-
де наказание, всички ще бждатъ наказани, а ако е
благословение, пакъ за всинца ви ще бжде. Та отъ ва-
съ искамъ да приложите Божия законъ на любовта. Вие
да си го приложите, не азъ да го прилагамъ, защото,
ако азъ приложа закона, то не е любовъ, а насилие!

Азъ ви казахъ, че ако слѣдъ свършването на моя-
та бесѣда, ще тѣрсите кой е виноватъ, нѣма да дѣржа
бесѣда. Уреждайте тия работи по братски, приложете
великиятъ законъ на любовта. И да се създаде една
организация, този законъ нѣма да бжде свършенъ. Ка-
къ може да се приложи този законъ? Вие още не може
да разберете. Не огорчавайте Божия Духъ. Това, което
се върши, не е противъ менъ, а противъ Бога. Кой ще
ви говори тогава? Може ли да се избере една комисия,
която да слѣди за реда? Може да отредите 7 души, вие
сте въ състояние да го направите това. Ще се подчи-
нявате, ще турите великия законъ на Любовта въ ос-
новата. Разбирате ли? Туй правило ще го турите. Ако
не турите това правило, законътъ не може да работи и
вие ще имате сжщите закони, както свѣтътъ ги има,
както дѣржавата, църквата, и тогава нищо не става.

Азъ ще засѣгна редъ елементи на Любовта въ не-
йното ново проявление. Едно е само да се говори за
любовта, а друго е да се изпитва. Тамъ е всичката
работа сега. Когато единъ ученикъ направи една пог-

рѣшка или единъ музикантъ, учителятъ не може да му прощава, ако свири фалшиво. Има нѣща въ свѣта, които се прощаватъ. Когато вземе нѣкой пари отъ тебе, можешъ да му простишъ, но когато великиятъ музикантъ свири, не му се позволява да взема фалшиви тонове. Изправи тона, нищо повече! Необходимъ законъ е. И животътъ не прощава, трѣбва да изправимъ тона. Животътъ е една музика. И всѣки отъ васъ иска да свири както знае. Напримѣръ: имате единъ капелмайсторъ – казвамъ: законътъ е такъвъ – неговиятъ животъ трѣбва да бжде изправенъ, защото музикантъ ще стане само онзи, който има любовъ. Всѣки трѣбва да живѣе по закона на Любовта. А ако не искате да живѣете така, никой не може да ви застави. То не е насила, а по добра воля. Пъкъ азъ знаа, че всинца искате да живѣете, животътъ ви да бжде хармониченъ, да бждете щастливи.

Вие ученици днесъ ме подложихте на изпитъ. Разбирате ли? Вие бѣхте единъ учителъ, а щомъ станете вие учители, при такива учители, азъ напушамъ училището. Разбирате ли? Азъ съмъ готовъ, казалъ съмъ, ако можете да дадете нѣщо по-добро, отъ това, което азъ знаа, азъ съмъ готовъ да го приема, всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всичко това, азъ съмъ готовъ да го приема отъ васъ. Нищо повече! Ако въ васъ заговори Божествениятъ Духъ, изкаже извѣстни Божествени мисли, азъ ще ги приема, източникътъ е единъ и същъ. Въ насъ желанието е да се прояви Божествената Любовъ въ всичката си пълнота между насъ. Само така можемъ да успѣемъ. Не приложимъ ли този законъ, никакъвъ успѣхъ нѣма, ще се раждатъ такива недоразумѣния, и нѣкой пжтъ като дойда, усѣщамъ една атмосфера тежка и дисхармонична между васъ, разбирате ли? Тѣй както въ едно кафене е тежко отъ тютюна и човѣкъ не може да диша свободно. Не че го искате, вие се мжчите, но не знаете начина какъ да се освободите, и азъ искамъ да ви покажа единъ методъ какъ да се освободите. Нѣма да стане изведнажъ, но ще ви покажа единъ законъ, и вие ще работите.

Сега не ви сждя – то е старото учение – азъ отъ васъ искамъ да приложите закона на великата Божия Любовъ въ себе си. Малки и голѣми, да се уважавате, да се почитате, да си отстѣпвате, да си прощавате.

Тъй. Сега, за примѣръ, щомъ азъ заминахъ, вие веднага ще търсите кой е виноватъ. Щомъ единъ е виноватъ, никога нѣма да се оправи свѣта. Съ единъ човѣкъ не се оправя свѣта: и да го обѣсимъ и да го затворимъ, другъ на негово мѣсто ще дойде, трети, четвърти и т.н.т.

Е, добръ, тогава: готови ли сте туй, което ще ви кажа, да го приемете? /Всички отговарятъ: „Готови сме“/. Сега, попитайте се вжтрѣ: ако го приемате и го приложите по закона за любовта, ще бжде благословение заради васъ.

Изпѣйте пѣсенъта: „Благославяй, Душе Моя Господа“. Виждате тази жива природа въ която ние живѣемъ, тя е едно жилище, едно Божествено жилище, единъ Божественъ домъ. И всички тия енергии, които сж вложени въ нея иматъ разное направление. Всѣка енергия си има свои канали, прѣзъ които може да мине. Когато ние искаме да приемемъ енергия за стомаха, тя иде чрѣзъ храната. Когато искаме да приемемъ енергия за дробовѣтъ, тя иде чрѣзъ въздуха. Когато искаме да приемемъ енергия за очитѣ, тя иде чрѣзъ свѣтлината. Когато искаме да приемемъ енергията отъ живото слово, тя се възприема чрѣзъ ушитѣ. Когато искаме да възприемемъ енергията отъ мирозмата на цвѣтята, ние я приемаме чрѣзъ обонянието си. Сега у васъ има една философия: вие искате всичкитѣ тия разнородни енергии да ги приемете само чрѣзъ устата си. Говоримъ за любовта, ама тази любовъ влиза чрѣзъ устата, и чрѣзъ очитѣ, ушитѣ, носа, отъ всѣкъждѣ влиза тя. Като влѣзе тази любовъ прѣзъ устата, ще произведе единъ ефектъ; като влѣзе прѣзъ носа, ще произведе другъ ефектъ и т.н. зависи какъ възприемаме тази Божествена Любовъ. Сега вие говорите за любовта. Вие още не сте любили. Азъ ще направя единъ микроскопичски опитъ: ако ви попитамъ какво нѣщо е любовта, сега, вие какъ сте я усѣтили, имате ли вие единъ живъ опитъ на Божествената Любовъ? Имате малки опити на любовъ, но колко е траяла тази любовъ? Кажѣте ми сега: имате ли такъвъ опитъ, дѣто любовта да е обсебила душата ви, ума ви, сърдцето ви за цѣла една година? Имате ли опитността, дѣто любовта да ви е обсебила за единъ день? Ако тази любовъ влѣзе изведнажъ въ васъ, вие нѣма да разсжж-

давате, вие ще рѣшите въпроса моментално, и нѣма да го рѣшите по най-глупавия начинъ, но ще го рѣшите по най-умния начинъ. Когато дойде Божествената Любовь да дѣйствува въ свѣта, тя дѣйствува съ най-добритѣ методи. И всички трѣбва да вземете прѣдвидъ, че за да се появи Божествената Любовь у насъ, духътъ дълго време трѣбва да работи върху нашето физическо и духовно тѣло, за да може да го подготвите да възприеме енергията. Ако сега прѣдъ нашето тѣло би минала една интензивна енергия на Любовта, тя би ни разтопила. Слѣдователно, Божествената Любовь постоянно се приспособява споредъ състоянието на нашитѣ духовни тѣла, споредъ степенъта на нашето развитие, постоянно духътъ ни работи. Ако вие спжнетѣ духътъ, който работи въ васъ - той работи, той прави тази инсталация - ако направи нѣщо, а вие развъртате винтоветѣ, на кого връдите? - На себе си. Да кажемъ, имате нѣкаква крива мисль, кому връдите? На себе си. Имате съмнѣние, кому връдите? - На себе си. Имате страхъ, кому връдите? - На себе си.

Сега, защо се явява страхътъ въ свѣта и защо се явява съмнѣнието? Страхътъ ние го знаемъ и съмнѣнието знаемъ. Страхътъ, това е едно качество на сърдцето. Колко отрицателенъ е страхътъ! За примѣръ, страхувашъ се да не изгубишъ живота си. А нѣкой ти е общалъ да ти даде пари, ти се съмнѣвашъ. Съмнѣнието е сжщо едно отрицателно качество на ума. Значи, въ нѣкой човѣкъ може да се съмнѣвашъ дали ще ти изплати, ти се съмнѣвашъ въ възможностьта. Добрѣ, сега вие прѣнасятъ съмнѣнието отъ хората въ Бога. Вие нѣкога се съмнявате въ мене - азъ ви чета мислите - ти може да не говоришъ отъ Бога, а отъ себе си. Но азъ всѣкога правя разлика между моитѣ мисли и Божественитѣ мисли. Въ мене моитѣ мисли и Божественитѣ мисли сж строго опрѣдѣлени. Азъ хващамъ всѣка моя мисль за ухото и ѝ казвамъ: ти на лѣво, всѣка Божествена мисль - на дѣсно. Казвамъ: туй е Божествено, а туй е човѣшко. И сега, тази постѣпка, която азъ направихъ, божествена ли е или човѣшка? Тя произведе въ васъ страхъ да не загубите нѣщо. Сега, страхътъ подразбира, че Любовта ви е отвънъ, а страхътъ е на мѣстото на Любовта. Разбирате ли? И причината, че вие не може да живѣете хармонично, е, защото страхътъ

живѣе въ васъ. Защото, ако азъ дойда въ васъ въ къщи и вие имате три хиляди лева и ви кажа дай ми двѣ хиляди лева на заемъ. Ще кажете, че тѣ ви трѣбватъ. И при това вие минавате за човѣкъ, който вѣрва въ Бога, има любовъ... Никаква любовъ нѣмате, а страхъ иматъ! Може да дойде да ви искамъ една малка услуга, ще ми кажете ясно тази работа: нѣмамъ разположение къмъ тебъ, макаръ да имамъ пари въ касата си. Тѣй е казалъ единъ евангелистъ въ Варна, единъ му поискалъ пари на заемъ, а той му казалъ: имамъ пари въ касата си, но на заемъ не може да ти дамъ, защото нѣмамъ довѣрие въ тебе; защо да ти дамъ пари на заемъ, послѣ да се караме, ако искашъ да ти дамъ пари като на братъ, ще ти дамъ. Страхътъ, туй състояние показва, че Божествената Любовъ не дѣйствува: тя започва, а вие я прѣкъсвате, прѣкъсвате. За примѣръ, колцина отъ васъ, ако нѣкоя ваша сестра направи една малка погрѣшка, колцина отъ васъ ще се съберете вечерно врѣме да се помолите, да кажете: „Господи, изпълни сърдцето на тази наша сестра, нека разбира“. А вие, като видите нейната постѣпка, ще кажете като излѣзете: тя е такъва-онакъва, ще я критикувате. Като излѣзете, не говорете. Нѣмате смѣлостъ да кажете истината. Не сте смѣли, страхливи сте, а минавате за праведни! Като казвамъ смѣли, това не значи да бждете груби. Смѣлъ е само този, който може да каже самата истина, ни повече, ни по-малко. Тѣй, самата истина въ любовта да я каже. Братко, ти отивашъ по единъ пѣтъ, но този методъ не е здравъ. /Едно куче лае една крава/. Сега азъ ще взема тази крава. Кравата, това е доброто у васъ, а тия кучета, това сж страситѣ – низшиятъ интелектъ – които гонятъ кравата. Тя не е виновата, дѣто е тукъ, а кучетата се намѣсватъ въ работата, която не имъ подобава, никой не ги е турилъ тукъ да пазятъ, като стражари, ама те ще се покажатъ, че сж изправни, ще изгонятъ кравата.

Ще ви кажа една истина: животътъ чрѣзъ изобличение никога нѣма да се поправи! Ако ние се изобличаваме, никога нѣма да се поправимъ.

Сега ще имате тѣрпѣние, нали днесъ ви зададохъ единъ урокъ: да напишетъ кой е най-голѣмиятъ

ви недостатъкъ . Писахте ли? – Да. Съберете листчетата и ги прочетете .

Е, сега ще ли ми продадете вашитъ недостатъци? Азъ ги купувамъ, искайте, колко пари искате? Не, не ще платя. /Братъ Стойчевъ – единъ мѣсецъ въ годината тѣй да ни водите на разходка, да ни учите; единъ мѣсецъ въ Търново и единъ мѣсецъ само за себе си да имаме/. – Ще бжде. Когато приложите закона на любовта, ще бжде. Ще опитате Господа, ще приложимъ закона на любовта, тѣй, нѣма да правимъ думата му на двѣ, и тогава ще видимъ какво можемъ да направимъ. Сега, тия недостатъци, азъ ще ги взема, и въ школата ще влѣземъ да работимъ. Наполовина ще ви кредитирамъ, половина сега за сега, понеже нѣмамъ много пари, за половината разполагамъ, за 1 1/2 мѣсецъ мога, за три мѣсеца нѣмамъ, да си кажа истината, а половината може да ви платя, какъ искате звонкови или както искате 100 лв. да ви платя, 10,000-20,000-30,000 /Не искаме пари/. А че туй, което може да се направи. Щомъ се влюбите въ вашитъ недостатъци, ще се изправите. Щомъ се влюбите, ще направите, ще направите такъва голѣма бела, че ще се изправите. То е тема, ние ще постъпимъ, тия нѣща, има начини, по които може да се изправимъ. Тия недъзи сж същевременно и добродѣтели. Да бжде човѣкъ – егоистъ – не е лошо нѣщо. Да имашъ нетърпение, но да имашъ егоизъмъ, който да ти счупи грѣбнака, то е лошо. Да имашъ нетърпение, че като дойде неприятельтъ, да плюешъ на петитъ си и да бѣгашъ, на мѣсто е нетърпливъ да бждешъ. Но когато извършвашъ една важна работа, нетърпението не е на мѣсто. Когато положението ти бжде опасно, да бждешъ нетърпливъ. Нѣкой отъ тия качества сами трѣбва да знаете, кждѣ да ги прилагате. Сега туй, което искате, ще го направимъ. Сега за два дена като сме излѣзли, може да го направимъ и за единъ мѣсецъ и за два мѣсеца и за три мѣсеца. Законътъ е единъ и сжщъ, може да го направимъ. Писанието казва: „Въ Бога нѣма нищо невъзможно“. И вие поставихте много добръ въпроса – единъ мѣсецъ да бждете на тази природа, вие търпливи ще бждете. /Братъ Стойчевъ: тукъ въ гората да бждемъ, щото ако рѣче Учительтъ да бѣга, ще го прѣваримъ, а ако е въ гра-

да, дѣ ще го намѣримъ. Всички се смѣятъ и Учителѣтъ се смѣе/.

Изберете сега една комисия за общия редъ, за една година да бждатъ 7 души, по вдѣхновение отъ братството, а слѣдъ една година, други. /Първиятъ да бжде избранъ отъ Учителя, вториятъ отъ първия, третиятъ отъ вториятъ и т.н./ . Добрѣ, азъ избирамъ Начо Петровъ, послѣдния посочва: Стоянъ Русевъ, той – Елена Иванова, тя Коенъ, той Илиа Стойчевъ, Здравка Попова и Тереза Керемедчиева. Съгласни ли сж? – Да.

/Братъ Толевъ: за станалия инцидентъ ни дума да не става, като че не е било. Братъ Граблашевъ. Ако е за полза, да се каже./ Слушайте да ви кажа, сега азъ ще рѣша въпроса. Ето какъ: имате право да говорите за моята погрѣшка, но за вашата погрѣшка, ако рѣчѣте да говорите, азъ ще ви накажа. За моята може да говорите, може да кажете: нашиятъ Учителъ направи една погрѣшка. Може да говорите, но говорете истината, не прѣувеличавайте нѣщата. Когато ще говорите, говорете, но бждете тихъ и спокоенъ, най-първо отправете ума си къмъ Бога, попитайте Го: „Господи, азъ искамъ да разправа за този инцидентъ, съгласенъ ли си“? Ако Господъ ти позволи, говори, но ако Господъ не позволи, мжлчи си и не говори за този инцидентъ. Ама може нѣщо да те човърка въ сърдцето. Туй човъркане може да е нѣкой червей. И ако единъ червей, е никаква полза не може да изнесете.

Сега азъ ще ви обясня защо не може на 600 метра височина да се говорятъ извѣстни нѣща. Прѣдставете си, че вие сте 100 метра подъ водата, може ли да говорите? – Не може. Като излѣзешъ 100 метра надъ водата, имашъ условия – въздухъ да говоришъ. Слѣдователно, на 600 метра височина нѣма условия, ще влѣзе вода въ гърлото ти, а на 2,000 метра, ще говоришъ – въздухъ ще има. То не разрѣшава въпроса.

Въ нашата школа, когато азъ ви казвамъ за нѣкой излѣтъ, ние отворимъ ключовѣтъ, тогава вие сте въ свръзка съ невидимия свѣтъ. Напримѣръ, дадохъ на се-стритѣ една задача. Вие никога не сте изпжлнили едно мое разпореждане. Както тогава, казахъ ви: за една година ще идете на Витоша, но абсолютно никой да ви не знае, само на мене ще обадите. Азъ не ви казахъ да отидете и да разправите, цѣлиятъ градъ да ви зн-

ае. Следователно, вие трѣбваше да чакате, да свършите изпита, и тогава да разправяте, но докато не се свърши изпита, ще мълчите. И вслѣдствие на това се родиха нѣкои инциденти, които не бѣха желателни. Та когато ви се даде нѣщо, искамъ отъ васъ, туй разпореждане ще изпълните тѣй безъ никакво изопачаване. 12 часа – 12 часа. Никакви философии. Вие, като идете, отъ резултатитѣ ще сждите. Прѣди да сте го направили, нѣма да заключавате. Изпитътъ трѣбва да се изпълни, и при това, когато се изпълнява единъ изпитъ, не трѣбва да държите на буквата. Нѣкой казва: ще изберемъ мѣсечина. Не, ще изберемъ тъмна нощъ, защото само въ тъмната нощъ ще видишъ Господа, щомъ търсишъ мѣсечина, то значи, че не уповавашъ на Него. Тази задача наполовина е свършена. В тъмна нощъ е задачата, когато е бурно, когато вали дѣждъ, грѣмотевици, тогава ще излѣзнешъ, ще се молишъ, Господъ ще ти говори върху много работи. Тогава може да разсъждавашъ: може да се простудя. Щомъ дойде до Божественитѣ работи, нѣма опасностъ, нѣма да се простудисъ. Азъ ви дадохъ опитъ. Азъ съмъ сѣдѣлъ толкова години на прозореца въ моята стая зимно врѣме да държа бесѣди, нека дойде нѣкой професоръ да сѣди тамъ, слѣдъ единъ мѣсець ще има пневмония. Послѣ, колцина отъ тия хора, които сж сѣдели отвѣнка, сж се простудили! Тѣ сж микроскопически опити, но сж опити. Нека се яви другъ да говори, да говори единъ и половина часъ, да видимъ какво ще стане. Сега трѣбва да усилите вашата вѣра. Този законъ работи. Азъ ви казахъ: не очаквайте много, резултатитѣ ще бждатъ такива малки, микроскопични, защото нѣма условия сега за голѣми нѣща. Но отъ тия, малкитѣ, слѣдъ врѣме ще имаме много добри резултати.

Азъ ви похвалѣвамъ, вие този опитъ го направихте отъ голѣма ревностъ. Азъ ви казахъ: за една година, вие въ една седмица го свършихте. Азъ ви казахъ – цѣла една година да мислите и да го направите, а вие въ двѣ седмици го направихте. Може повторно да се извърши, но въ нова форма ще го изпълните. Сега този изпитъ ще бжде малко по-труденъ, но той ще донесе по-добри резултати. Отъ тѣзи изпити, които ви давамъ, страхътъ ще изчезне отъ сърдцата ви, ще се научите да упоавате на Господа, и послѣ като излѣзете

въ тъмна нощ, тониратъ се очитъ, зрѣнието се тонира, при това, всѣки единъ косъмъ се натегне, умътъ ви живѣе навсѣкждѣ въ тѣлото. То е хубаво. Като излѣзете на Витоша, колко ще ви се прѣдставятъ, че ви вардятъ, пъкъ ще ви се стори нѣкоя мечка, вълкъ, ще ви се прѣвърне сърдцето. Азъ знаа на нѣкои 20 пжти сърдцето имъ се е прѣвжрнало. И всѣки, който чуе въ града, че вие сте излѣзли въ тъмна нощ до Витоша, ще каже: „той е безуменъ, да излага една жена или единъ човѣкъ“. За туй казвамъ, свѣтътъ не трѣбва да знае, или мжътъ и жената ще идатъ, затуй трѣбва да се мжлчи. Пъкъ като се опита, тогава на опитъ ще се говори. Ще имаме доста опити. На оногова, който иска 3 мѣсеца, наполовина можемъ да ги задоволимъ, то е достатъчно за сега. Даже ония братя, които нѣматъ, ще имъ създадемъ условия. Ама да иматъ любовъ. Азъ ще имъ създамъ условия, но съ този законъ на любовта да влѣзатъ, тѣй, въ общение съ природата, вжтрѣ, тогава може да работя и азъ съ тѣхъ заедно. Защото, единъ учителъ може да работи само съ ученици, които сж способни. Когато сте сами, не можемъ да свършимъ всичкитѣ работи. Вие ще работите, и азъ ще работя. Защото ще има излѣти, изпити, дѣто най-пжрво азъ ще излѣза да направя изпита, а слѣдъ мене вие ще вървите. Има извѣстни задачи, дѣто най-пжрво азъ ще ги направя, а слѣдъ туй ще кажа: започнете вече вие, пжтътъ е отворенъ. За примѣръ, вие ме поставяте въ едно голѣмо безпокойство. Прѣзъ тия двѣ седмици, азъ не можахъ да спя, защото се роди такава дисхармония, всичко можеше да се случи. Имаше въ града, които заговаряха, вагабонти, да ви прѣслѣдватъ, и трѣбваше да насочвамъ ума си да ги убѣждавамъ, да прѣдотвратя. Вие мислите, че Господъ ще ви упаци; ние трѣбва да бждемъ умни и само тогава Господъ ще ни пази. И втори пжтъ нѣма да минете прѣзъ Драгалевци. Ама не по пжтя, ами безъ никакъвъ пжтъ, отвѣнка на селото, и ще влѣзешъ въ най-гжстата гора, тя ще бжде най-безопасна. И ще имате отлични резултати. Тия изпити ще ви дадатъ по-голѣма рѣшителностъ, ще станете по-здрави, умътъ ви ще стане по-свѣжъ, ще имате живи мисли. И като се вжрнете отъ такъвъ изпитъ по-добрѣ мислятъ. И съмъ забѣлѣзаль това: нѣкои, които сж направили задачата, връщатъ се и много добрѣ разсжда-

ватъ. Човѣкъ, който има смѣлостъ, може да мисли добръ. Но сега ще се рѣшимъ всички. Едно нѣщо иска отъ насъ Бѣлото Братство: да бждемъ абсолютно вѣрни на законитѣ, които ни дава. Вѣрни, вѣрни! Тия закони сж абсолютни и не може да се мѣнятъ. И когато тѣ дадатъ една задача, тази задача трѣбва да я изпжлнимъ безъ никаква погрѣшка, веднажъ, дваждъ, докато тѣ останатъ доволни. И тогава ще видите. Може да направимъ такъвъ опитъ: – опити нали искате? – Облачно е небето, ще кажемъ: изведнажъ тия облаци да изчезнатъ. Вториятъ день небето ясно, казваме: да се заоблачи. Третиятъ день барометърътъ показва ще бжде сухо: да завали, и ще завали, да се яви дъждъ. Всички тия опити ги наричамъ азъ микроскопически. Може да се направятъ, за да видите, че въ свѣта има закони, съ които можемъ да си служимъ. Въ природата тия приятели могатъ да ни помагатъ. Но туй не е за любопитство, а за да се усили вашата вѣра, да покаже, че когато човѣкъ люби Бога, той е въ състояние всичко да направи. Тогава азъ нѣма да избира какъвъ да е день. Ще избира единъ день, когато има голѣма суша, когато хората иматъ нужда отъ дъждъ, тогава ще направимъ за да завали дъждъ, не само да завали дъждъ, за да се задоволи вашето любопитство, но за да се използва тази Божествена енергия. Да кажемъ, суша е, ясно е било, пакъ ще направимъ опита, да докажемъ на тия хора, ще изпращаме облаците, защото всичко ще използваме за добро. Никога не се позволява на единъ учителъ да иждивява и хаби Божествената енергия! Нито на учителя, нито на ученика. Затуй ще почнемъ да изучаваме всичкитѣ форми въ природата, ще изучаваме растителното царство: това сж общи черти, които природата ни е дала. Всичкитѣ форми спестяватъ енергиятѣ си. Отъ растенията ние ще се научимъ какъ да употребяваме енергията, въ малко врѣме да вършимъ много работа.

Сега азъ ще ви кажа едно нѣщо искрено: азъ съмъ доволенъ отъ васъ. Разбирате ли? Доволенъ съмъ отъ васъ. Каквото можете, направяте. Повече не може да искамъ отъ васъ. Нѣкой пжтъ даже вие правите повече, отколкото се иска. И тамъ сж вашитѣ погрѣшки. То е отъ излишна ревностъ. За примѣръ, азъ казахъ нѣкой да отиде до платото, той отишелъ до Черния-Врѣхъ. И

то е хубаво. Задачата е до платото. Но все „повече да бжде“. Казвамъ: ти отъ града ще излъзешъ, за 4 часа ще идешъ, а той направилъ това за два часа и половина. Ама ти ще се осакатишъ. Полека ще работи-мъ, нѣма да бързашъ, а вие сте много експедитивни: гледате да съкратите врѣмето. Не, спестявайте врѣме-то. Всѣка една задача, колко врѣме се изисква, ще ви се даде достатъчно врѣме, нѣма да го съкратите, ще го използвате, за да бжде задачата сполучлива. Тѣзи бѣлѣжки трѣбва да ги вземете прѣдвидъ. Ако идешъ за два и половина часа, не е лошо, но то ще ти донесе друга пакостъ: вие ще изхабите излишна енергия. Може слѣдъ двѣ седмици да се яви нѣкаква болка, ще каже-те: „азъ ходихъ, ама ето какво ми стана“. Послѣ, отъ васъ искамъ като говоримъ за братство и равенство, не подразбирамъ заличаване на човѣшката душа, не, ние разбираме проявление на човѣшката индивидуалнос-тъ, по възможностъ, по възможностъ проявяване на ду-шевното съзнание въ една по-висока форма. Ти имашъ съзнание на едно дѣте, очаквашъ да ти помагатъ, за-това плачешъ. Искашъ да ти дадатъ. Господаръ е това дѣте, ходятъ наоколо му баща му, майка му, даватъ му млѣко, но това дѣте става възрастно, разширило се съзнанието му и то напълно се е еманципирало, стана-ло свободно и самостоятелно. Затуй казвамъ, нашето съзнание трѣбва да се разшири. Можемъ да го направи-мъ тѣй. И това е волята Божия. И всѣко добро жела-ние, което видите въ всѣка ваша сестра, не го сплжа-йте, пожелайте ѝ добро, макаръ и да не го направите. Втори пжтъ ще го направи тя по-добрѣ. Ние се намира-ме прѣдъ една голѣма дилема. Имате една велика зада-ча, имате едно минало така прѣплетено, че като сте събрани, не сте на единъ и сжщъ уровеньъ. Повечето отъ васъ сж положителни елементи. То е мжнотия се-га. Затуй срѣщате се, отблѣсквате се. Вие вътрѣшно може да имате извѣстни енергии, ама знаете ли тия енергии какво зло сж принесли на свѣта? Сега ние ка-зваме: воденицитѣ помагатъ на свѣта, но когато ядемъ отъ смлѣното въ насъ остава идеята на камѣка и ние искаме да смажемъ хората. Енергията на този камѣкъ се е прѣдала въ хлѣба, а отъ хлѣба се е прѣдала на насъ, въ ума ни, та се изисква окултно познание вър-ху този въпросъ. Повечето сте положителни, та сега

трѣбва да ви направимъ наполовина положителни, наполовина отрицателни и тогава работата ще върви успешно. А този законъ ще ви го покажемъ, тогава какъ да станете положителни и отрицателни, ще ви дадемъ правилата. Тукъ, въ природата, ще ги учите, въ града не можете да ги учите. Само въ природата може да ги научите. Да кажемъ, единъ день вие сте неразположенъ, ще ви дадемъ правило, слѣдъ като работишъ 4 часа, да почувствува, че е станало едно разширение, че ти се измѣнилъ, готовъ си да направишъ отстъпки. Ти самъ ще направишъ опитъ и ще видишъ резултатитѣ. Но туй сега нѣма да става. За да дойдемъ до тия опити, трѣбва да прѣдшествуватъ малки опити. Казахъ: врѣмето ще пазите. Ето, азъ не искамъ вашето врѣме, когато сте заети въ свѣта. Искамъ само излишното врѣме, единъ часъ въ деня, туй врѣме да го употребите за школата. То е едно отъ най-добритѣ правила. Ако бихъ искалъ отъ васъ 10 часа да работите, то би било другъ въпросъ. Не, единъ часъ, а туй всѣки единъ отъ васъ може да го направи.

Сега, всички ученици нека си забѣлѣжатъ: кой какво иска отъ менъ. Най-важното, което ви трѣбва, кой каквото иска. Кратко едно прѣдложение. Трѣбва ви една библия или евангелие, едно перо или една мастилица, или една стая. Сжщественото, което е необходимо заради васъ. Най-сжщественото, което ви трѣбва. / Запитватъ: пакъ ли анонимно или съ подписъ/. Горѣ да ви знаятъ, а долу да не ви знаятъ. Долу сте все анонимни, псевдоними сте. Искането ви нека бжде отъ материаленъ или отъ духовенъ или отъ умственъ характеръ.

Сега този изпитъ ще го повторимъ въ друга форма. Които не сж излѣзли, свършете групово задачата си, за да дойде втората задача, защото слѣдующиятъ четвъртъкъ ще ви дамъ втората задача, и тази задача ще я свършимъ въ една седмица отгорѣ, ще я направимъ тѣй, въ една вечеръ, азъ ще бжда съ васъ, тогава ще ви кажа. Нѣма да коствува нищо. Сега ще използваме врѣмето. Сега сж най-благоприятнитѣ условия. Слѣдъ 1-2 мѣсеца нѣма да имате тия условия. Сега още до 2-3 седмици, имаме условия. За тая задача, която ще ви дамъ, имаме условия.

Азъ ви благодаря, че ме развързахте, че можахъ да ви говоря. Защото, ако ученицитѣ вържатъ учителя си, ще ми кажатъ: „Говори Учителю, но какво ще говоря?“

Нека четемъ добрата молитва.

Безъ Богъ и безъ любовъ не може

Прѣдъ 4 сестри на Витоша
Извънредни бесѣди

Въ началото на бесѣдата, стенографката Савка е записала:

На 25 май, четвъртъкъ, 1922 г. въ 14 часа

Толѣва, Чолпанова, Граблашева и азъ (Савка) сме на полянката отстриани. Дойде Учителътъ много сериозенъ. Поканихме го, сѣдна.

Най-голѣмиятъ недостатъкъ е, че вие забравяте лесно. Когато сте натѣсно, общавате, а когато сте нашироко - забравяте. (Но ние не искахме, защо тѣй стана!) Щомъ се живѣе разумно, всички неприятни нѣща може да се избѣгнатъ. Човѣкъ трѣбва да бѣде богатъ. Щомъ направи едно петно, веднага съ много вода да го измие. (Нали, Учителю, вие ще забравите погрѣшката ни?) Щомъ вие забравите погрѣшението, и азъ ще го забравя. Тази сутринъ, като изгрѣваше слънцето, бѣше облачно, небето не бѣше добрѣ. Природата всѣкога говори, когато има да стане нѣкое нѣщастие, епидемия, природата дава признаци за тия нѣща. Павелъ казва: "Близость има горѣ на небето, пѣкъ на земята близость нѣма." Близостьта е нѣщо духовно, то не е материално. Ако бѣше материално, свѣтътъ би билъ щастливъ, а той не е. Така единъ день ще напуснемъ земята, за да ни отлѣкне, нали? Докато има хора да се спасѣватъ, хубаво, пѣкъ като нѣма, защо да стоимъ тукъ?

Човѣкъ трѣбва да живѣе съ надежда, да гледа добрата страна на живота, да си довърши работата, да си замине, да нѣма какво да го спѣва - да скжса всичкитѣ нишки.

Нѣкои души, които сж нараснали, изведнѣжъ приематъ Словото, а други не. Не може съ насилие. Учени-

къ да бждешъ, то е много нѣщо. Да влѣзешъ въ Царството Божие като зритель, то е друго нѣщо. Всичкото само отъ човѣка зависи. Ако пожелаемъ, може. (Ние желаемъ, защо не става?) Защото азъ не искамъ да изнасилвамъ себе си - ако искатъ да разберете закона. Опитността е едно незамѣнимо благо. Човѣкъ трѣбва не само да е опиталъ, но трѣбва и да е прѣживѣлъ. Хората иматъ опитностъ, но нѣматъ прѣживявания. И тукъ прѣживяванието да бжде въ тебъ не като едно минало, а като такава, което продължава.

Прѣживяването на любовта е единъ вѣченъ опитъ, той не прѣминава.

Всѣкога, когато съмъ давалъ нареждания, колко сж прости, когато азъ ги давамъ, а те ги изопачаватъ и се разваля хармонията. За примѣръ азъ дадохъ нарядъ за една година - и оставихъ на вашата свободна воля, какво излѣзе? Нѣкой пжтъ може да хвъркна тѣй, че не може да ме стигнете. Защото азъ имамъ нѣколко хвърквания. Има единъ начинъ, съ който може всичко изведнѣжъ да се оправи. Който е готовъ, нека дойде, азъ ще му покажа. Ученикътъ трѣбва да отговаря на извѣстни качества. Когато дойдемъ до Божественото учение, въ насъ съзнанието трѣбва да е пълно. Божието Слово да бжде наше Слово и неговата сила да бжде наша сила. Има нѣща непреодолими, които спѣватъ човѣка. Трѣбва да има желание ученикътъ, че Учителътъ като погледне, и ученикътъ да трѣгне. Когато истинскиятъ законъ на любовта проникне, тогава любовта има нужда отъ злото. Злото, умразата, това сж вглица, любовта се радва, че има такива работи, и турга въ своята пещъ, и работи, но когато нѣма любовъ, тия горѣния ставатъ по другъ начинъ и разрушаватъ. Когато дойде любовта, се заражда едно чувство между дробовѣтъ, то е слънчевиятъ вжзелъ и оттамъ туй чувство се развива по-нагорѣ или по-надолу, отива къмъ сърдцето и ти имашъ подемъ нагорѣ, всѣко нѣщо ти причинява приятностъ, ти гледашъ на свѣтлата страна и каквото и да стане, ти се радвашъ:

Много пжти човѣкъ трѣбва да мълчи. Нѣма по-красиво нѣщо отъ мълчанието. Нищо повече.

Отъ 2,000 години нито единъ проповѣдникъ не е говорилъ толкова за любовта, колкото азъ. Вземете

всичките литератури. Но и никой не се е криелъ толкова, колкото вие.

И азъ ще се скрия, за нищо не бихъ желалъ тия мързавщини да ги опитамъ втори пжтъ! Връщане назадъ нѣма вече. И за нѣкои хора за 10,000 години ще ги забравя, ще ги залича отъ паметъта си, нѣма да ги мисля. Единъ човѣкъ, който те е разпъвалъ 999 пжти, какво ще мисля за него? Ще го залича отъ съзнанието си.

Господъ даде Сина Си за грѣшницитѣ, които Го търсятъ. Азъ съмъ въ състояние да живѣя блажено, щастливо. Щастие то си въ единъ денъ може да го дамъ, нищо повече! А сега, този тѣй направилъ, това-онова... Какво ще се смущавамъ, азъ отивамъ, пѣкъ хората нека си вървятъ по своя пжтъ. (Нали по-голѣмитѣ сжщества помагатъ на хората?) Да, по-високи сжщества идватъ да помагатъ, тѣ сж длѣжни! Азъ не съмъ длѣженъ. Единствениятъ законъ, който сега ме свързва, то е законътъ на любовта, съ другите съмъ ликвидиралъ. Ако рѣчешъ да го оправишъ, ти ще го киселишъ, нека свѣтътъ го учи. Трѣбва да дойдемъ да работимъ по закона на любовта, щото инакъ ще спънемъ себе си.

Пѣкъ най-сетнѣ потрѣбно е на човѣкъ малко да си отдѣхне, да си поживѣе. Всѣки има нужда отъ почивка. Азъ наричамъ почивката да си починешъ въ Божествената Любовь. Любовьта, както сега я разбирате, е мързавщина.

Трѣбва човѣкъ да се самопожертва, но и законътъ на самопожертването трѣбва да се разбира хубаво. Но трѣбва да се самопожертва човѣкъ.

Сега да обрнемъ принципно. Всѣко нѣщо, което Богъ е опрѣдѣлилъ, то ще стане на своето врѣме. За всичко има опрѣдѣлено врѣме.

Азъ търся изключителни случаи. Азъ рѣшавамъ една задача, опити си правя, та избирамъ такива, най-голѣмите особености.

Двѣ крайности има въ свѣта. Безъ Богъ не може. То е една необходимостъ, всѣкога ще имаме нужда отъ Него. Безъ Любовь не може!

25 май 1922 г. четвъртъкъ Витоша
Връщане въ София на 26 май 1922 г. петъкъ

Неговата заповѣдь .

И знаемъ че негова-та заповѣдь е животъ вѣченъ. Ев. Иоанна 12:50

Законътъ — това е първото ограничение на разумния животъ. За да се изяви великиятъ принципъ на живота, той трѣбва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремежъ и на неговото движение. Подъ думитѣ „движение“ и „стремежъ“ подразбирамъ двѣ различни идеи: стремежътъ — това е вътрѣшенъ разумнъ потикъ, а движението — това е физическата страна на нѣщата.

Христосъ казва: „и знаемъ, че неговата заповѣдь е животъ вѣченъ“, значи, обусловя: вѣчниятъ животъ почива върху тази заповѣдь. Когато нѣкой изобрѣтателъ започне своето изобрѣтение, той най-първо установява принципа, т.е. като намѣри принципа, върху който има да работи, той търси онзи законъ, чрѣзъ който този принципъ може да се изяви и, слѣдъ като намѣри закона, той има въра въ себе си, че принципътъ ще работи. Слѣдователно, сжщото е и съ всички онѣзи, които търсятъ Бога: Богъ е великъ принципъ, той е нѣщо повече отъ принципъ, и ние трѣбва да познаваме неговия законъ. Ние, за примѣръ, нѣкой пѣть говоримъ за Бога така несвързано, неразбрано, ние го уподобяваме на свѣтлина, на разумъ, това — онова. Богъ не е нито свѣтлина, нито разумъ, той не е нищо: ние не можемъ да го опрѣдѣлимъ. Ако единъ критикъ може да опрѣдѣли художника отъ неговата картина, ще бжде смѣшно, понеже художникътъ ще нацапа съ маслени бои картината си и въ този идеалъ, който той е нарисувалъ, може ли да мисли, че той е въ боитѣ? Не. Тия бои и цвѣтове сж само сѣнки, които изразяватъ реалността, която сама по себе си е неизразима. Когато пиша думата любовъ, любовта вътрѣ въ думата ли се съдържа? — Ни най-малко. Вие можете да напишете цѣла бесѣда върху любовта и любовта не е вътрѣ въ бесѣдата. Но тази любовъ почива, проявява се по извѣстни закони. Когато знаемъ законитѣ, ще знаемъ да работимъ. И музикантътъ сжщо ще намѣри закона на музиката и върху този законъ на музиката той трѣбва да гради. Така е и съ писателя, така дѣйствува той, когато изучава граматиката, най-първо има закони, правила, съ

които започва да пише, така правятъ и дѣцата, когато се учатъ да пишатъ. Само съврѣменнитѣ религиозни хора правятъ изключение. Тѣ казватъ: „ние и безъ законъ можемъ да живѣемъ“. Не отричамъ, че и безъ законъ може да се живѣе, но разумниятъ животъ започва съ законъ. И въ гората има шумолене и свирене, тамъ безъ законъ шумятъ и свирятъ листата и тамъ безъ законъ сж наредени тия листа. Но каква е голѣма разликата, когато нѣкое пиано свири или нѣкой органъ, когато нѣкой свири на цигулка, знаемъ каква голѣма разлика има между шумоленето на листата и свиренето на цигулката. Има грамадна разлика. Въ цигулката е вложенъ законътъ на човѣшката ингелигентность. Сега, по нѣкой пжтъ азъ се изразявамъ и казвамъ: и въ природата има музика, но не въ тази природа, която ние виждаме. Трѣбва да имате особени сътива, особени чувства, малко да бждете досѣтливи, да схванете тази музика. И то при особени случаи: не всѣкога пѣе природата, не всѣкога свири, не всѣкога говори, и тя мълчи, понѣкога има гробно мълчание, и въ туй мълчание се разбира единъ великъ вжтрѣшенъ смисълъ, единъ смисълъ, който се заражда въ нейнитѣ недра — затуй тя мълчи, докато тази мисълъ вземе своята форма и се изрази въ този великъ божественъ законъ. И често нѣкои сж ми задавали въпроса: защо съврѣменнитѣ общества не вирѣятъ както би трѣбвало? — Защото не сж намѣрили онзи великъ законъ, чрѣзъ който животътъ може да се изрази. Кой нѣма желание да живѣе? — Въ всѣкиго има такъво желание. Кой не обича да е музикантъ, да си посвири? Ама като вземе инструмента, не може да свири, а само дрѣнка, и му казватъ: „я остави, не прави шумъ“. Сега мнозина като дойдатъ въ това божествено учение, казватъ: „ние ще живѣемъ единъ чистъ и святъ животъ“. Попитамъ ги: какво подразбирашъ подъ „чистъ и святъ животъ?“ Слѣдъ като живѣятъ 1—2 години, казватъ: „това не е за насъ“. Идатъ въ свѣта и почватъ да живѣятъ по старому. Защо? — Защото не сж намѣрили онзи законъ, за който казва Христосъ: „и знаемъ, че неговата заповѣдь е животъ вѣченъ“. За да може тази заповѣдь да я разберамъ и да се възстановимъ, има да се боримъ съ много мжнотии въ себе си. Всички изобрѣтатели нѣкой пжтъ прѣкарватъ 10, 15, 20 години, докато сполучатъ. Нѣ-

кои даже не сполучватъ. Нѣкои художници има, както и нѣкои музиканти, които съ години сж прѣкарали редъ мжноти, докато дадатъ нѣщо хубаво, за да изразятъ великия законъ на живота. Какъвъ е той, какъ трѣбва да се изрази? Да кажемъ, имашъ очи. Защо сж тия очи? Котката е приспособила очитѣ си и казва: „Господъ ми създаде очитѣ само за мишкитѣ и за птичкитѣ, да си намирамъ храната“. И всѣки день търси, гледа дали има мишка или птичка. Ако попиташъ онзи търговецъ, той ще каже: „Господъ ми създаде очитѣ само за платоветѣ“, и всѣки день ходи да гледа платоветѣ, пише смѣтка, казва: „за това сж моитѣ очи“. Гледашъ онзи писателъ, седи съ перото и казва: „Господъ ми създаде очитѣ да пиша“, и той драще, пише нѣщо. Художникътъ казва: „Господъ ми създаде очитѣ да рисувамъ“, музикантътъ казва: „Господъ ми създаде очитѣ да гледамъ своитѣ ноти“ и т.н. Всички хора присвояватъ зрѣнието за своята професия. Въ сжщностъ, защо сж създадени очитѣ? Като дойдемъ до ушитѣ пакъ сжщия законъ. Да попитаме, защо сж създадени ушитѣ? Нѣкой казва: „да мога да усѣтя отъ дѣ иде моя неприятелъ, опасността отъ дѣ иде“. И всички животни най-първо упражняватъ своя слухъ за тая цѣль, затова е създаденъ слухътъ. До извѣстна степенъ, тѣ сж прави, но слушането има по-дълбокъ смисълъ. Нека вземемъ нашитѣ чувства, защо сж създадени. Като казвамъ, защо сж създадени, не че тѣ не сж сжществували, а защо сж се появили: тѣ иматъ свое прѣдзначение. Нѣкой пжтъ ние се оплакваме отъ тия чувствуваня и казваме: по-добрѣ човѣкъ да не чувствува. Знаете ли на какво би замязалъ човѣкъ, ако не би чувствувалъ? Прѣдставете си едно човѣшко око, турнато въ единъ камъкъ и оттамъ да наблюдава свѣта, безъ да чувствува. Какви ще бждатъ понятията на туй око за свѣта, ако кажемъ, че човѣкъ гледаше свѣта само съ окото, безъ да чувствува? Допуснете сега обратното — че вашата ржка е турена въ този камъкъ безъ окото и че само чувствува нѣщата, тогава какво щѣше да бжде вашето схващане за свѣта? Щѣхте да познаете, че едни предмети сж топли, други студени, трети гладки, грапави и пр. — ще знаете промѣнитѣ. И сега вие можете да схванете, че нѣкой хора почти живѣятъ като ржката въ нѣкой камъкъ, тѣ само усѣщатъ промѣнитѣ. Казватъ: „днесъ нѣмамъ

никакво разположение", но не си задават въпроса, защо е туй неразположение. „Еди-кой-си ме обиди“. Но и той не си задава въпроса: „защо ме обиди?“ „Днесъ съмъ радостенъ, защото еди-кой-си приятелъ ми каза една блага дума“. Защо тази дума произведе такъвъ ефектъ? Ще се спрете и ще кажете: „така е устроенъ живота“. Не. Това подразбира, че тази божествена душа иска да даде изразъ на всички свои мисли и желаня. И, слѣдователно, Богъ живѣе въ насъ и се проявява чрѣзъ насъ, и всѣки, който му противодѣйствува, слѣдъ като употреби хиляди години, всички условия, да застави този индивидъ да го слуша, да върви въ хармония, най-послѣ, като не се подчини, заличава го. И Писанието казва, че грѣшнитѣ ще погинатъ. Азъ не говоря за праведнитѣ: праведни подразбирамъ ония, които разбиратъ този великъ божественъ законъ. Сега съ това схващане трѣбва да приложимъ туй божествено учение, има ли то приложение при сегашната фаза на нашето развитие? — Има. Нима ние трѣбва да останемъ въ тази форма, въ която сме сега? Нима нашето лице, нашитѣ очи, уши, ржцѣ трѣбва да останатъ такива, каквито сж? — Не, трѣбва да се измѣнятъ. И Павелъ казва: „всички нѣма да умремъ, но всички ще се измѣнимъ“. И чудното е, че мнозина, които вървятъ въ този пжтъ, новия пжтъ, искатъ да влѣзатъ много лесно въ Царството Божие. И вие лесно можете да влѣзете и сега можете, но ние не разбираме туй Царство Божие. И сега Господъ говори, но не го чуваме, и сега ангелитѣ ни пѣятъ, но не разбираме тѣхната пѣсенъ. Защо? — Защото ние имаме такъво възпитание, че очакваме баща ни или нѣкой богатъ дѣдо да умре и да ни остави наслѣдство единъ, два милиона наслѣдство и послѣ да почнемъ да разполагаме безъ никакъвъ трудъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да живѣятъ много икономически по отношение на Бога, безъ трудъ. Ако питашъ кого и да е сега, всѣки ще каже: „да ми е оставилъ баща ми, парички да имаме, парички, парички, парички, пѣкъ да имаме знания и сила, да се наживѣемъ“. Но какъ да се наживѣемъ? Азъ нѣма да ви описвамъ, азъ съмъ ситъ отъ това живѣене, което хората иматъ, много хубаво е за тѣхъ, но туй живѣене, отъ сега нататкъ, нѣма да ви придаде нито една стомилионна частъ на вашия растежъ. Ако вие затворите една свиня въ една кочина и

редъ години я храните по всички правила на науката, вие ще имате само една много цивилизована свиня, но все ще остане свиня, никога не може муцуната ѝ да се измѣни и щомъ я пуснете вѣнъ отъ кочината, пакъ ще почне да рови и да бѣчка – макаръ че въ кочината не рови. Ще мяза, значи, на една възпитана свиня, но пуснете ли я вѣнъ отъ кочината, пакъ си е старата свиня.

И когато ние, съврѣменнитѣ хора, говоримъ за възпитание, азъ казвамъ, че това не е възпитание, а нашитѣ съврѣменни методи сж методи само за дресиране: въ съврѣменната култура нѣмаме още истински методи за възпитание. Азъ казвамъ „възпитание“ на слѣдното: когато вземешъ едно дѣте въ училището, въ първо, второ, трето, четвърто отдѣления и послѣ въ университета, ако работишъ една година върху него съ сжщитѣ закони, както единъ градинарь, ще можешъ да имашъ резултати, а не само дресировка. Възпитание трѣбва, не само привидно, но сжществено, да се прояви онова божествено съзнание, че този индивидъ или това дѣте само себе си да познае, да се регулира безъ контрола. А когато едно ваше дѣте е направило погрѣшка, а не я признава веднага, вие вземате прѣчката и тогава то казва истината. Най-първо ще каже: „Мамо, не бутнахъ захарѣта“. Бутна ли? – Не бутнахъ. Втори пжть пакъ не бутна, трети пжть – „бутнахъ“ друго казва на единъ пжть „бутнахъ“, второ, втори пжть: „бутнахъ“. Значи, нѣкои дѣца казватъ истината при три, нѣкои при четири, а нѣкои при петъ, шесть удари. Тѣй щото математически може да опрѣдѣлимъ, кое дѣте при кой ударъ ще каже истината. Сега нѣкои хора ме питатъ: „защо има въ свѣта много страдания?“ Азъ казвамъ: вие сте дѣца и нѣкои отъ ония, които страдатъ, още при първата прѣчка казватъ истината, други при втората и т.н. Много страдания, много тояги природата ти е сложила, много тояги, за да кажешъ истината. Сега не въ този обикновенъ смисълъ да кажемъ истината, а да разберемъ истината защо сме дошли на земята.

Ако васъ ви запитатъ: „имате баща, но защо ви е този баща; имате майка, защо ви е тази майка; имате братя, защо ви сж тѣзи братя, имате сестра, защо ви е тази сестра?“ А вие ще кажете, че знаете, защо:

„така е наредилъ Господь.“ Наредилъ добръ, законитъ знаете ли ги, знаете ли се вие по този законъ, който Господь е наредилъ, почитате ли вие бащи и майки, по този законъ, който Господь е наредилъ, братя и сестри почитате ли се по този законъ, знаете ли, че този законъ носи животъ вѣченъ? — Не. И въ свѣта единиятъ братъ е богатъ, а другиятъ осиромашава, и първиятъ казва: „да си търси чайрето на главата“. Всѣки братъ тегли чергата повече къмъ себе си, отколкото къмъ брата си. Азъ казвамъ: тѣзи двамата братя не сж разбрали този божественъ законъ и тѣ се усѣщатъ като отдѣлни индивиди. Ние мислимъ, че свѣтътъ е създаденъ само заради насъ. Това е най-голѣмото заблуждение — да мислимъ, че свѣтътъ е създаденъ само заради насъ. Не е създаденъ заради насъ. Богъ създаде свѣта не заради насъ, а за себе си, Той да се прояви, а ние сме случайни сжщества въ този свѣтъ, да, случайни сжщества сме ние. Моята коса може да расте, азъ я подстригвамъ за това, частъ отъ нея минава, заминава, тя не прѣдставлява нѣщо сжществено. Нѣкои отъ васъ, като опадатъ космитъ имъ, турятъ перука. Дѣйствително, природата знае, като оголѣе главата на човѣка, той се простудява, а при това по-хубаво е да има косми на главата: космитъ иматъ и друга добра страна. Знаете ли защо опадатъ космитъ? — Ученитъ казватъ: „отъ наслояване на пикочна киселина“. Туй е вѣрно, но има и редъ други, психологически причини, които отъ миналото сж дѣйствували, за да оголятъ главата. Когато нѣкоя мѣстность се оголи — въ България сж оголѣли много мѣстности — коя е причината? Самитъ жители изсѣкатъ горитъ и пороищата дойдатъ да оголятъ тия могили. Всѣка година като става наводнение, хората казватъ: „не знаемъ какво стана у насъ, но отъ нѣколко години много порои имаме“. Азъ разбирамъ, че тѣхнитъ могили сж изсѣчени. Никой не взема грижа за горитъ, не съзнава тѣхната важность. Сега ние, съврѣменнитъ хора, сме оголили всички божествени баири. — И у насъ днесъ не можешъ да намѣришъ двамата души на едно мнѣние. Всички казватъ, че свѣтътъ е лошъ. Тѣй е, но въ какво отношение свѣтътъ е лошъ? Лошъ е въ това отношение, че всѣки иска да живѣе за себе си, безъ да познава и зачита този божественъ законъ. Сждията те сжди по другъ законъ. Ние говори-

мъ за истината, но сме забравили правият божествен закон, за който Христосъ казва: „и знаемъ, че неговата заповѣдъ е животъ вѣченъ“. Вѣчниятъ животъ какво съдържа въ себе си? — Вѣчниятъ животъ съдържа всички условия за разумното растене — животъ, въ който нашата мисълъ може да се изрази въ най-висока степенъ. Само въ този законъ ние можемъ да търсимъ и да намѣримъ нашето благо. Този законъ е написанъ вътрѣ въ насъ. Той е много пжти писанъ, тамъ казва Господъ — ще цитирамъ Писанието: „ще отнема каменнитѣ имъ сърдца, ще имъ дамъ плътски сърдца и ще напиша въ тѣхъ закона“. Въ анализъ на природата има, че много пжти Господъ е писалъ своя законъ въ човѣшкитѣ сърдца, но хората сж го заличавали. И азъ правя слѣдното заключение: ние, съврѣменнитѣ хора, сме като малкитѣ дѣца, като намѣрятъ нѣкоя монета непочистена, не гледатъ какво е написано, ами я турятъ на единъ камъкъ, изглаждатъ я хубаво. Така и ние: всичко правимъ по единъ методъ. Тѣй се е родилъ национализмътъ: той не е нищо друго, освѣнъ изглаждане на това, което Богъ е написалъ. Германцитѣ сж изгладени, българитѣ сж изгладени, англичанитѣ и пр., всички сж изгладени, нѣма нищо написано на тѣхъ отъ туй, което Богъ е написалъ. За своя народъ тѣ знаятъ много, биятъ се за своята честъ, но нѣматъ единъ методъ да застанатъ на правата страна. Ще се яви нѣкой великъ човѣкъ по-достоенъ, нѣкой Гладстонъ, но и неговиятъ гласъ за правата кауза на човѣчеството ще прозвучи като гласъ въ пустиня. Всѣки народъ дѣйствува споредъ своитѣ закони. И ако ви попитатъ, защо? — Защото великитѣ хора въ тия народи не съзнаватъ още, че „неговата заповѣдъ е животъ вѣченъ“ и че ако приложатъ тази заповѣдъ, ще иматъ по-голѣмо благо. И мисията на Христа не е била никоя друга, освѣнъ да дойде и да примири тия народи. Тия народи сж членове на това велико божествено тѣло. Не е лошо човѣкъ да бжде националистъ, но всѣки народъ трѣбва да се създава като удъ въ божественото тѣло, да знае дѣ му е мѣстото и да функционира правилно въ божественото тѣло, за да може да приложи божественитѣ идеи. А сега всѣки народъ мисли, че свѣтътъ е създаденъ само заради него, и всѣко общество мисли, че свѣтътъ е създаденъ само заради него, и всѣки индивидъ мисли,

че свѣтътъ е създаденъ само заради него. Но Богъ ни доказа, че свѣтътъ е създаденъ само заради Него. И ще дойде день, когато Той ще помете всинца ни, ще заличи всичкитѣ ни форми и слѣдъ хиляда, милиони години, ако потърсите въ архивата, ще има само едни жалки остатъци отъ сегашната култура. Всички тия настоящи форми ще бждатъ въ забрава, тѣй както много форми и отъ миналото сж заличени. Слѣдователно, Божествениятъ Духъ се стреми да създаде най-възвишената форма, въ която да се прояви той, и всѣки отъ насъ, който възприеме такъва мисль, да познае, както казва Христосъ „Неговия законъ“, ще се сподоби съ вѣченъ животъ. Само при такъва форма, при такъвъ законъ, силитѣ на природата ще ни дойдатъ на помощъ. Сега ние седимъ и мислимъ, правимъ си планове, мислимъ, че всичко можемъ да рѣшаваме. Но нашата мисль е ограничена отъ по-високо мѣсто. За примѣръ, ония сжщества, ангелитѣ, които сж минали прѣди хората и които седятъ на по висока степенъ, контролиратъ нашитѣ мисли чрѣзъ растителното царство. Тѣ сж въ състояние винаги да измѣнятъ живота ви, когато искатъ и както искатъ. Като не ви дадатъ хлѣбецъ, бузитѣ ви поспадатъ, коремътъ ви хлѣтне, нѣма шкембенце, благоутробие нѣма. Отъ какво излиза благоутробието? – Днесъ едно прасенце, утрѣ една пуйка, кокошчица, гжска, намазана съ масълце и пр. Казватъ тогава: „Господъ затова е създалъ тия прасета, заради насъ, ние, благороднитѣ сжщества, трѣбва да ядемъ, само така ще бждемъ хора“. И тѣй, ние разбираме, че Господъ е създалъ човѣка само да яде. Не, човѣкъ не е създаденъ за това. Днешната култура върви въ съвсѣмъ крива посока. Яденето е нѣщо случайно. Има нѣща по-хубави отъ него, то е само единъ символъ на нѣщата. Е, какъ ще разберемъ дълбокия смисль на думитѣ на Христа, който казва: „азъ съмъ живия хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето“? Водата и хлѣбътъ сж живи. Но азъ питамъ: ти хванешъ прасето – това не го вземайте за обида, азъ констатирамъ само единъ фактъ, съобразно този законъ – ти хванешъ едно прасе или една пуйка, тя ти се моли, споредъ езика на пуйкитѣ: „моля ти се, остави ме,“ а ти ѝ казвашъ: „какъ ще те оставя, азъ гладенъ ли ще стоя“ и „кржцъ“, отрѣжешъ ѝ главата. Но утрѣ дойде нѣкоя болестъ и кръцне дѣтето ти. И ти казва-

шъ: „Господъ да го прости.“ Нѣма какво да го прости Господъ, но ти изяде пуйката, а болестъта изяде дѣтето ти. Ти трѣбваше да кажешъ: „Господи, понеже азъ изядохъ пуйката, болестъта изяде дѣтето ми“. А ние казваме: Господъ да прости дѣтето. Нѣма какво да прощава, то не е грѣшно. Твоето дѣте ли стана причина за твоитѣ грѣхове? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ: единъ бѣлгаринъ, касапинъ който 25 години клалъ все говеда, забогатѣлъ и казалъ: слава Богу, поуредихъ живота си, отъ сега нататѣкъ ще напусна касаплѣка и ще живѣя като човѣкъ — както хората живѣятъ. Но имамъ ошѣ десетина ягнета да ги заколя и тогава ще ликвидирамъ съ смѣткитѣ си“. Ималъ три дѣца, двѣтѣ отъ които били братчета. Едното казва на другото: „ще ти кажа какъ тате коли ягнетата.“ Тегли ножа и му отрѣзва грѣцмуля, закаля го. Слѣдъ като вижда това, взема ножа, бѣга, пада и се натѣква на него. Майката кпѣла третото дѣте, но като чула, оставила го въ коритото и то се удавило. Едното заклано, другото натѣкнато върху ножа, третото умрѣло въ коритото. И съ тритѣ дѣца този бѣлгаринъ ликвидиралъ, „уредилъ“ живота си. Ще кажете: „такъва му е била сѣдбата, така му е било писано.“ Всѣкому, който коли, така е писано. Сега ние искаме божието благословение, но ако ти си такъвъ единъ касапинъ — ще вземете туй въ по-тѣнѣкъ смисълъ: примѣрътъ е грубъ — ще разберешъ тази заповѣдъ, както Христосъ е разбиралъ вѣчния животъ. За да я познаемъ, ние трѣбва да се освободимъ отъ всички грѣхове. Божиятъ законъ не тѣрпи никакво изключение, той не прощава и не извинява. Той не е грубъ. Ще бѣде смѣшно, когато нѣкой ученикъ като свири при нѣкой учитель музикантъ, сгрѣши и иска да го простятъ. Казва: „не съмъ грѣшенъ.“ Не си грѣшенъ, но трѣбва да свиришъ, или правилно да рисуашъ. Всѣка работа трѣбва да се вършитѣй както законътъ изисква. Животътъ на земята трѣбва да бѣде съвършенъ. Може ли? — Може. Който се труди, може. Да бѣде животътъ ни съвършенъ, това е смисъла на нашето съществуване. Съвършени бѣдете! Ама ние постоянно, като видимъ погрѣшкитѣ на хората, казваме: „ти сгрѣши“. Не, не, спри се, когато направишъ първата грѣшка, кажи на себе си, ако ти е името Стоянъ, кажи: „Стояне, ти и азъ сме братя, зае-

дно си свързахме живота, въ съдружие живѣемъ" — на себе си тѣй говори — „тѣй както вървишъ, нашата работа на добръ нѣма да излѣзе“. А ние, щомъ направимъ нѣкоя погрѣшка, казваме: „тегли платното на лѣжата отгорѣ.“ Така създаваме най-благочестивитѣ хора. И най-лѣжливитѣ хора сж най-благочестиви въ този свѣтъ. Ония хора, които най-много лѣжатъ, най-много говорятъ за истината. По нѣкой пѣтъ и азъ се опасявамъ да говоря много за истината. Но въ този смисълъ човѣкъ когато говори, трѣбва съзнанието му да присѣтствува, понеже не сте само вие, които ме слушате. Моята мисълъ и чувства произвеждатъ извѣстни пертурбации вжтрѣ въ самата природа, могатъ да вървятъ или въ хармония или въ дисхармония съ нея, могатъ да вървятъ или къмъ Бога или вѣнка отъ Бога и слѣдователно, можемъ да образуваме два процеса: единиятъ процесъ, който разрушава, а другиятъ, който гради. А процесътъ на разрушението води къмъ смъртъ, въ него нѣма никаква култура. Само процесътъ, който съгражда, е божественъ процесъ. И слѣдователно, ако вие не сте готови да зачитате божествениятъ законъ, въ васъ сж заработили тѣзи сили, които ще разрушатъ не само васъ, но и отъ вашитѣ дѣца, пари, кжщи ни поменъ нѣма да остане слѣдъ нѣколко поколѣния. Защо? Защото не сте разбрали живота си, не сте го съградили върху този великъ законъ, който опрѣдѣля каква може да бжде истинската форма на онзи животъ, който е вѣченъ. Сега вие ще вземете само отрицателната страна. Това не е догма, но показва, какъ законътъ работи. Този законъ, божествениятъ, може да се изяви по три начина: като единъ механически законъ — като колело, щомъ те хване съ единъ збѣецъ, ще те разкжса. Може да му се молишъ, но той нѣма съзнание. Обаче, по нѣкой пѣтъ при това колело може да има нѣкое разумно сжщество, което го регулира, и ти като му се помолишъ, щомъ те хване збѣца, спира. То ще ти каже: „по-далечъ стой отъ колелото!“ Ние, съврѣменнитѣ хора, сме нахълтали въ единъ свѣтъ, дѣто всички колелета сж механически, безъ да има кой да ги пази. И слѣдователно, всѣки единъ който минава покрай тия колелета, очитѣ му трѣбва да бждатъ отворени на четири страни. Излизашъ отъ дома си, ти трѣбва веднага да бждешъ скаченъ съ невидимия свѣтъ, умътъ ти да

бжде скаченъ съ Бога, въ душата си да бждешъ изправенъ. Нѣкои хора казватъ: „нѣма нужда да сме скачени“. Но на съврѣменнитѣ народи, които отстѣпиха отъ този законъ на разумность, подобри ли се живота? Всички започнаха да подобряватъ живота, какво ли не говориха, какви ли не комбинации правиха, какво ли не писаха, но не намѣриха онзи законъ, чрѣзъ който този великъ принципъ би могълъ да се изрази. Този принципъ вжтрѣ въ себе си не търпи насилие. Когато се изрази въ всички форми, той ще дѣйствува по всички начини, но не може да има дисхармония. Сега ние се спираме и казваме: „Господъ ще уреди свѣта“. Хората отъ свѣта казватъ: „ние ще уредимъ свѣта“. Други казватъ: „управляващитѣ ще уредятъ свѣта“. Ние все чакаме да се уреди свѣта. Той се урежда постепенно, не че не се урежда, азъ зная това, само че нашиятъ животъ, сегашниятъ, индивидуалниятъ животъ до извѣстна степенъ остава неуреденъ. Най-важното при сегашнитѣ условия е душата на човѣка. Ти, като едно разумно същество, какъ очаквашъ да живѣешъ въ бждеще? Сега мнозина отъ васъ познавате Бога, нали? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ, че тѣ любятъ Бога. Признавамъ това, че го познавате, че го любите. Но азъ ще ви кажа, познаването, любенето ви Бога ето на какво го уподобявамъ: имате отлична дъщеря, благородна, красива, възпитана, много нѣжна, запознава се, дойде единъ възлюбленъ, тя го срѣща нѣжно, милва го, толкова внимателна и търпелива е. А той говори сладичко на момата, да я не обиди. Отъ друга страна и надъ него всички треперятъ, прѣдъ него казватъ: „имате благородство“. Но щомъ се оженятъ, спре се този листъ: посрѣщане нѣма, треперене нѣма, сега се образува другъ единъ листъ, езикътъ става малко форте, най-първо върви пианисимо, а послѣ фортисимо. Казвате: „какъ тѣй?“ Само музиката се измѣнила. Защо? – Въ дѣното на тази мома се е криелъ не единъ идеалъ, а единъ материалистиченъ егоизъмъ: да се осигури. Туй е вѣрно и за момъка; туй е вѣрно и за учителя – навсѣкждѣ ние виждаме, че хората сж много любезни и най-послѣ си разкриватъ картитѣ. Питамъ: какво спечелва тази мома? Не е Господъ, който може така да се лѣже. Той допуска да бжде излѣганъ, но всѣки, който го е излѣгалъ, записва го въ книгата си и казва какъ

билъ посрѣщнатъ и приетъ. Той пише отъ хиляди години, все пише нашитѣ посрѣщания и изпращания. И като идемъ при Него, Той казва: „много добрѣ зная какъ ме посрѣщнахте и изпратихте“. Религиознитѣ хора, търговцитѣ, всички му палятъ свѣщи и се молятъ, когато не имъ върви. А щомъ имъ провърви работата, казватъ: „човѣкъ на себе си трѣбва да уповава“. И военнитѣ на бойното поле, щомъ се намѣратъ въ мжчноти, колѣничатъ и казватъ: „Господи!“ А щомъ побѣдатъ: „виждашъ ли нашитѣ мишици, гледашъ ли тия топове?“ Тѣй посрѣщаме и изпращаме Господа. Но какъвъ е смисъла на воюването? — Добрѣ започваме, но и добрѣ трѣбва да свършимъ. А ще свършимъ добрѣ само когато ние признаемъ този законъ. Сега причината азъ намирамъ въ това, че ние познаваме закона само отчасти, идеално го познаваме. Да кажемъ нѣкой изобрѣтателъ слѣдъ като скицира плановѣтъ, намира, че сж много хубави, много добрѣ започналъ, много идеално, но като приложи този чертежъ на работа, нищо не излиза. Чертежи отлични, но като се приложатъ, фалиратъ. Сега ние теоретически сме почти на правия пжтъ, говоримъ добрѣ, но като дойде да приложимъ любовта и мждростъта, както и всички други принципи, на края фалираме и казваме: „сждбата ни е такъва“. А астролозитѣ казватъ, че нѣкоя звѣзда е причината. Какво общо има звѣздата съ твоя животъ, какво ще ти прѣпятствува тя? Не, твоя умъ е, който не е разбралъ този великъ законъ, той те е спяналъ въ твоя пжтъ. Сега за насъ се изисква единъ развитъ, просвѣтенъ умъ и да обръщаме внимание на малкитѣ нѣща. Има единъ малкъкъ разказъ за Христа: като пжтувалъ съ своитѣ ученици, видѣлъ на едно мѣсто едно петало (подкова) и казалъ на Петра: „вземи това петало“. Но Петъръ не го взелъ, а си казалъ: „защо ми е, опитва ме Господъ? Не, азъ се отказвамъ отъ това петало, азъ ще служа на Бога“. Миналъ, заминалъ. Христосъ се връща, взема петалото и трѣгва. Миналъ покрай единъ човѣкъ, който продавалъ череши, и му казалъ: „дай ми за петалото череши“. Взема ги, туря ги въ джоба си — Христосъ ималъ джобъ — и като вървѣли, понеже ученицитѣ му изгладнѣли, почналъ да пуца по една череша. Всички вървѣли слѣдъ него и се навождали. Той дълго врѣме пушалъ череши и тѣ все се навождали. И Петъръ, който не искалъ единъ пжтъ да

се наведе за петалото, навелъ се десетъ пжти за черешитъ. Сега и намъ, на съврѣменнитъ хора, ни се казва, че трѣбва да се наведемъ, да разберемъ и изпълнимъ Божия законъ, но ние отговаряме: „какъ, може ли да се изпълни? Какъвъ е този законъ, какво е вѣченъ животъ? Философски разбирания!“ Казвамъ: приятелю, ти ще вземешъ ли петалото? Ако не го вземешъ, учителтъ ти ще го вземе и ти послѣ десетъ пжти ще се наведешъ, докато разберешъ, че за прѣдпочитане е да вземешъ петалото, отколкото десетъ пжти да се наведешъ за черешитъ. Този законъ ние можемъ да го изпълнимъ. Какъ? — Нека се спремъ на слѣдния фактъ: не може ли искрено да постъпимъ тѣй спрѣмо другитъ, както искаме да постъпятъ тѣ спрѣмо насъ? Ако азъ разсждавамъ тѣй: нѣкои казалъ нѣщо грубичко, азъ почувствувамъ нѣкоя болка, тогава и азъ повиша гласа си. Но нали по-рано ти усѣти, що значи да повишишъ гласа, защо го повишавашъ сега? Нѣкой те излѣгалъ и ти го излѣжешъ. Казвашъ: „туй минава“. Когато азъ лѣжа, туй минава, а когато другитъ лѣжатъ, не минава. Защото ако минава въ единъ случай, минава и въ другъ, ако не минава въ единъ случай, не минава и въ другъ. Погрѣшката, ако е моя, не е погрѣшка, но тя нито менъ оправдава, нито васъ. Доброто дали е въ васъ или въ менъ, е все добро. То е едно благородно качество, което съзизжда, съгражда живота. И не е ли по добръ като се срѣщнемъ, да се познаваме? Нѣкой казва: „искамъ да зная“. — Какво искашъ да знаешъ? — „Искамъ да зная, какво се крие въ менъ“. — Братко, много лоши работи се криятъ въ тебъ и много добри работи се криятъ. Ако азъ зная твоитъ лоши работи, пакъ нищо нѣма да ме ползува. Ако азъ зная, че въ твоята каса има десетъ хиляди златни монети, какво ме ползува? — Нищо не ме ползува. И ако зная, че ти дължишъ десетъ хиляди златни монети, какво ме ползува, че ти си ималъ да давашъ или да вземашъ? То е само едно брѣме за моя мозъкъ. Туй, отъ което ние трѣбва да се интересуваме, сж нашитъ отношения. То е въ дадения случай постъпката, може ли азъ да се отнеса добръ съ васъ; да ви интересува само думата, която ви казвамъ, то е най-важното въ дадения случай. Думитъ, които ви азъ говоря, това съмъ азъ. А вие ще мислите какво съмъ искалъ да кажа. Азъ съмъ толкова открове-

нъ, че ви казвамъ една велика истина, която съмъ приложилъ и съмъ ималъ отлични резултати. Нѣкои отъ васъ още не могатъ да се убѣдятъ, че туй е вѣрно, и мязате на онзи бѣлгаринъ, който се научилъ да пиянствува, но се молѣлъ на Господа да го освободи отъ пиянството. И ржката му почнала да трепери: рече да пие, излива се, не може да пие, но му се пие. Мислилъ той день, два, не може да пие. Казва на жена си: „ще ми осучишъ една връвъ“. Съ връвѣта искалъ да пие. Господъ искалъ да го избави по единъ начинъ, той ще свѣрже ржката си и казва: „не ме обичашъ Господи“. Сега азъ виждамъ васъ съ много вѣрви вѣрзани, виждамъ ви и ви казвамъ: долу вѣрвитѣ! Не че сте лоши хора, но кажете: „нѣма да приемъ, ще изпълнимъ Божия законъ, въ насъ има воля, воля, воля! Ние сме живи сжщества, не сме роби, ще служимъ на Бога“. Но ще ми отговорите: „при по благоприятни условия, въ бждеще, въ нѣкое друго прѣраждане, когато ни прати Богъ отново на земята“ – това сж разсждения на онази свиня въ кочината, която казва: „азъ сега ровя, но като дойде нѣкой по-добъръ господаръ, ще ме храни по-добрѣ и ще се отуча да ровя“. Турцитѣ казватъ: „бошъ лафъ“. Сто хиляди пжти по-добри господари да дойдатъ, тя ще си остане все свиня, докато нейниятъ умъ не се промѣни. Тя трѣбва да остави кочината, да дѣйствува по другъ начинъ, защото, иначе, ще остане въ сжщата форма. Слѣдователно, и ние можемъ да живѣемъ въ Бога, но само ако възприемемъ неговия законъ, ако почнемъ да мислимъ както трѣбва, и да чувствуваме, както трѣбва. Въ противенъ случай ние ще си останемъ въ кочината. Но казвате: „Господъ ще ни промѣни“. Ще те промѣни Господъ, ако ти се промѣнишъ. Господъ има друго едно промѣняване, но азъ казвамъ: да ви пази Господъ отъ туй промѣняване. А вие казвате: „нѣма да се подчинимъ“. Господъ има и пещъ за хората, като ги хвѣрли вжтрѣ, стопява ги, а когато се стопятъ, не се познаватъ „Нима ние не сме индивиди – казвате – азъ съмъ Стоянъ, знаешъ ли кой е баща ми?“ – Може, ама като ви тури Господъ въ пещѣта, нищо не ще остане и нѣма да се познавате. За какво ще се разправяте въ неговата пещъ, какъ ще се разправяте?

Сега да се повърна къмъ съществената мисълъ: „и знаемъ че неговата заповѣдъ е животъ вѣченъ.“ Този великъ законъ е изражение на Божията любовъ. Чрѣзъ този законъ вие можете да промѣните вашия личенъ животъ: искате да бъдете щастливи, можете да бъдете щастливи, съобразно закона; искате да бъдете учени, можете да бъдете учени; искате да бъдете силни, можете да бъдете силни. Всичко, което пожелаете, можете да го имате въ името на този законъ, въ който любовта дѣйствува, но ще приложите този законъ тъй че, както дѣйствувате спрѣмо себе си, така ще дѣйствувате и спрѣмо ближнитѣ си. Нѣма да ви смущава обществото, то не може да ви прѣчи. Нищо не значи това: когато човѣкъ иска да приложи божествения законъ, че обществото живѣло по единъ начинъ, а ние по другъ, ние не трѣбва да обръщаме внимание на това, не трѣбва да си правимъ илюзии, че обществото живѣе по другъ начинъ, защото всички хора живѣятъ споредъ своитѣ разбирания. Сега въ туй разбиране ние можемъ да поправимъ своя пжть въ този свѣтъ, можемъ да го поправимъ. Това, което единъ конецъ не може да направи, десетъ конци могатъ, това, което единъ човѣкъ не може, двама, трима, десетъ, сто, хиляда души могатъ да го направятъ. Вие разговаряли ли сте съ вашия Господъ вжтрѣ въ васъ, казвали ли сте: „Господи, каква е твоята воля? Господи, може ли да изпълня твоя законъ?“ Вие ще кажете: „трѣбва ни нѣкой добъръ човѣкъ да ни каже“, да, трѣбва ви добъръ човѣкъ да ви каже, но какъ трѣбва да разбирате този добъръ човѣкъ?

Ще ви приведа единъ старъ разказъ изъ египетската история. Тацинъ, единъ великъ учителъ на бѣлата ложа, човѣкъ на 70 години, търсилъ единъ ржкописъ, написанъ отъ създаване мира, въ който били написани всички основни тайни, какъ да се живѣе и какъ да се използва живота. Този папирусъ е билъ написанъ на особенъ езикъ и той се намиралъ въ ржцѣтъ на най-красивата, но най-бѣдна мома, Изисъ. Споредъ тогавашнитѣ правила на Бѣлото Братство, изобщо женитѣ напълно се изключвали, понеже не сж били повдигнати до тази висока култура. Имало едно правило за ученицитѣ, да не дружатъ много съ женитѣ. Започналъ Тацинъ да посѣщава тази младата мома, а окръжаващитѣ почна-

ли да обсъждатъ какви сж неговитѣ намѣрения. Тѣ не сж подозирали, че въ нея се криелъ този скжпъ папирусъ. Тя трѣбвало само да тури папируса прѣдъ него, а дълго време слѣдъ като четѣлъ той, ставалъ отъ масата, връщалъ се въ неговото светилище, а тя пакъ го завивала и го туряла въ нейното хранилище. Така, день слѣдъ день той ходѣлъ да чете и младата мома се чудѣла, каква любовъ има той къмъ тази книга. Когато пипалъ книгата, у него се зараждалъ единъ свещенъ трепетъ, лицето му се измѣняло, но тя не могла да си обясни. А външнитѣ хора мислѣли: навѣрно той се е влюбилъ въ тази мома. Тя се чудѣла, кои сж причинитѣ, поради които той челъ тази книга, а външнитѣ хора се чудѣли, кои сж причинитѣ, които го заставяли да посѣщава нейния домъ. Когато нѣкой съврѣмененъ човѣкъ почне да изучава Божието слово, хората почватъ да мислятъ, защо този човѣкъ почналъ да трепери. Нѣкой медиумъ потрепера, а хората казватъ: „смахнатъ е“. Ама вие на хоро играете, не треперите ли? На балъ сте, реверансъ правите. Има ли нѣкой човѣкъ, който да не се друса? Ако нѣкой се раздруса, казватъ: „този човѣкъ е подлудѣлъ.“ — Това не е въ реда на нѣщата, а когато мжжътъ се разсърди, друса жена си — то било въ реда на нѣщата, когато началникътъ или министрътъ се разсърди, сжщо. И тогава казватъ: „то е въ реда на нѣщата, нѣщо прѣдизвикало човѣка“. А щомъ нѣкой религиозенъ човѣкъ, който търси Бога, се разтърси, казватъ: „нѣщо му липсва, дѣската му хлопа“. Не, на този човѣкъ дѣската му се намѣства. Друга е причината на туй друсане: той търси Бога. Това е единъ процесъ на ума, раздрусване става вжтрѣ, докато тия движения станатъ по-хубави, по-музикални, по-хармонични, тогава ние ги считаме нормални. Медиумътъ дълго време се друса, понеже срѣща прѣпятствие. И всички хора, когато почватъ да мислятъ и да дѣйствуватъ, все се разтрѣсватъ. Но въ това трѣсене тѣ търсятъ закона. Щомъ го намѣрите, спрете се и не философствувайте. Вие ще кажете: „може ли да се приложи закона?“ — Може, сега може да го приложите. Нѣкои отъ васъ сж тѣй назрѣли, че могатъ да го приложатъ. „Но какви ще бждатъ резултатитѣ?“ — Резултатитѣ ще бждатъ отлични. „Ще стане ли човѣкъ добъръ?“ — Ти нѣма да станешъ добъръ човѣкъ, но ти ще

знаешъ какъ да живѣешъ. Добро и зло — това не сж сжществени нѣща въ живота; доброто и злото — това сж слуги, които те упжтватъ къмъ Бога и едното и другото те упжтватъ, тѣ сж живи сжщества — злото те упжтва по единъ начинъ, доброто по другъ начинъ. Тѣ сж служители, за да те отправятъ къмъ вѣчното начало, отъ което си излѣзълъ. Злото казва: „слушай, ако ти не изпълнишъ Божия законъ, ще мязашъ на менъ, желашъ ли това? Ако ти тѣрсишъ другъ смисълъ на живота, върни се!“ А като минешъ при доброто, то казва: „ако тѣрсишъ смисълътъ на живота, работи, както азъ работя, и ще намѣришъ този пжтъ!“ Тия сжщества сж толкова искрени: едното казва: не бжди като менъ, но ако искашъ, ела, да работимъ заедно на едно поле. Но най-първо, единъ духъ, колкото и да е лошъ, ще ти каже: „говори истината, не бжди като насъ, защото ние не обичаме страхливитѣ хора“. Слѣдователно, и доброто, и злото ни упжтватъ къмъ Бога. Затуй Павелъ казва: „когато завършимъ своята еволюция, ще остане само любовта“. Ще кажете: „само едно чувство“. Не, не, ние ще влѣземъ въ такъвъ животъ, който не може да се опише, нашиятъ езикъ не може да опише даже сѣнкитѣ, прѣдисловието на туй, което има да се разкрие. Този животъ, който иде, е толкова великъ, толкова славенъ въ всички възможности, толкова великъ въ своитѣ изявления — въ наука, музика, поезия, общественъ животъ, въ любовъ и въ истина, че заслужва човѣкъ да прѣкара хиляда години въ страдание, за да може да живѣе една минута въ този животъ! Единъ моментъ въ тоя животъ се равнява на хиляда години наши страдания!

И Христосъ казва: „и знаемъ, че неговата заповѣдъ е животъ вѣченъ“. И сега, Христосъ ви казва, — т.е. той казва на себе си — „и знаемъ, че неговата заповѣдъ заради менъ е животъ вѣченъ“. Ако и вие съ Христа кажете сжщото: „и знаемъ, че неговата заповѣдъ е животъ вѣченъ“, ще влѣзете въ тази заповѣдъ. Не питайте: „сега дошло ли е врѣмето?“ — то е отъ лукавия. Ще бжде смѣшно, когато нѣкой ученикъ дойде при учителя си и пита: „дошло ли е врѣме да се уча?“ Ами че той е на двадесетъ години, значи, отдавна е дошло това врѣме. На седемъ години трѣбваше да дойдешъ. Нѣкой дошълъ на четиридесетъ години и пита: прѣмина-

лъ ли е? Два пжти е прѣминалъ. Другъ дойде на шестдесетъ години и пита: дали ще мога да разбера? — Чудна работа, значи ти на 60 години ако не разберешъ, кога ще разберешъ? Казва: „нашето се свърши, защото остарѣхме“. Остарѣхте ли? Онзи, който търси истината, колкото е по-старъ; толкова по-добрѣ е заради него. Ако започне като младъ, добрѣ е, казвамъ: добрѣ е за васъ да учите, да си не губите врѣмето съ речено-казано. Да изучаваме религиитѣ и тѣхната история, историята на земята, прѣзъ какви геологически периоди е минала тя, всичко туй е хубаво. Когато разберете този великъ божественъ законъ, ще изучите историята на земята въ единъ день, като въ кинематографъ, в картини, ще видите какъ се е създала земята. Но въ тая земя има други съкровища, които трѣбва да се учатъ. Но сега за тия велики съкровища нѣкои отъ васъ ще кажатъ тѣй: „покажи ни ги“. Опасно е да се покажатъ тия съкровища! Въ миналото една красива мома отъ бѣлата раса попаднала въ чернитѣ, и за да избѣгне, турила си една маска, два пжти по-черна отъ тѣхъ. Тѣ я считали като герой. Дохожда при нея единъ и ѝ казва: „вдигни си маската, да те видимъ“. Опасно е да се покаже сжщността. Нѣкой казва: „вдигни си маската“. Не, не, при чернитѣ опасно е да се вдига маската, черно трѣбва за тѣхъ. Туй учение, което азъ проповѣдвамъ въ днешната бесѣда, не е за свѣта, а е заради васъ. То е единъ вжтрѣшенъ психически моментъ за прѣживяване — такъво прѣживяване, което никому не трѣбва да казвате. Такива моменти сж свещени, толкова свещени, че трѣбва да ги запазите като рѣдкостъ. Знаете ли колко е красиво за самитѣ васъ, какво значи да ви проговори единъ вашъ братъ, единъ братъ отъ невидимия свѣтъ, колко е сладко да ви проговори Христосъ! Но не този Христосъ, за когото всички говорятъ! Има единъ разказъ за единъ проповѣдникъ, който дълго врѣме е училъ за Божията Любовь и за истината. Той попадналъ веднажъ между разбойници и тѣ му счупили и двата крака. Минали неговитѣ събрата край него и всѣки му казвалъ: „хайде, твоята работа е свършена, само да не дойде и до насъ“. Минавали и заминавали, а той плакалъ и всички го изоставили. Накрая идѣлъ Христосъ като единъ бѣденъ човѣкъ. „Понеже ти, послѣдниятъ, си толкова дрипавъ, неблагооро-

денъ, не вѣрвамъ въ тебъ да е останало нѣщо добро, но може ли ти да ми послужишъ?" Спира се Христосъ при него и го пита: „какъвъ си, приятелю?" — Проповѣдникъ съмъ азъ. „Проповѣдникъ? Ами какво проповѣдвашъ? Азъ съмъ толкова простъ човѣкъ, но имамъ едно изкуство да поправамъ крака. Хайде, ти ще ми проповѣдвашъ, пъкъ азъ ще ти поправа крака, ама хубаво ще ми проповѣдвашъ". Започва той и казва: „кракътъ ти е на много мѣста строшенъ, ако не говоришъ истината, костъта ще иде на криво мѣсто. Ще ми държишъ най-красивата, най-хубавата проповѣдъ. Поправянето на твоитъ крака ще зависи отъ твоята проповѣдъ". Спрѣлъ се проповѣдникътъ: трѣбвало да говори истината, защото тази истина засѣга неговия кракъ, неговитъ кости. Събралъ мислитъ си, погледналъ Христа, искалъ да излъже. Казва му Христосъ: „помисли, помисли добръ, защото тукъ забѣлзвамъ, че едната ржка започва да шава". И той започналъ да изповѣдва своитъ прѣгрѣшения и казва: „ще ме извинишъ, братко, ама моитъ проповѣди не бѣха много добри", започва обратно да разказва. „Много добръ". Христосъ започва да му намѣства крака, намѣства, намѣства и по едно врѣме казва: „ти си здравъ, стани и иди си, втори пжтъ да проповѣдвашъ добръ". Сега азъ виждамъ, Христосъ ще дойде, много ваши крака сж строшени, сърцето е строшено и за да оздравѣ вашето сърце, Христосъ ще каже: „дръжете ми най-хубавата проповѣдъ, най-хубавата рѣчь и ще започна да нареждамъ частицитъ, и ще зависи отъ онова, което ще говорите". Мжно е да се говори истината, мжно е. Но най-благородно и най-доблестно е, ние да изкажемъ истината. Христосъ е послѣдниятъ, който ще дойде, послѣдниятъ, но той ще намѣсти всичко на своето мѣсто. Имате ли вие вѣра, да повѣрвате туй? Вѣрвате, ама сега кракътъ ви е счупенъ, и ако не говорите истината, нѣма да се намѣсти. Не само да говорите: „вѣрваме". Ако дойде довечера единъ и каже: „братко, дайте за Христа сто хиляди лева, за да се намѣсти кракътъ ми". — „Чакай да си помисля по-добръ, да поразгледамъ смѣткитъ си, да попитамъ жена си, дѣцата си", ще кажете. А нѣкому ще каже: „може ли да посветишъ единъ мѣсець отъ живота си?" — „Да, но само че дѣцата ми"... Не, не, нѣма отлагане, като дойде този моментъ, краката ти сж счупени, вси-

чко трѣбва да жертвуватъ доброволно. Върху този великъ божественъ законъ ние всичко трѣбва да съградимъ доброволно. Азъ не ви казвамъ да се измѣните, а да бждете искрени спрѣмо себе си, да имате добрата воля. Търговецътъ да е търговецъ, но пакъ да е честенъ човѣкъ; лѣкарътъ да е лѣкаръ, но пакъ да е честенъ човѣкъ. Нима единъ лѣкаръ не може да посвети единъ мѣсець отъ цѣлата година, безъ да взема пари? Нима адвокатътъ не може да посвети единъ мѣсѣць да разглежда дѣла даромъ? Нима една майка, единъ синъ, една дъщеря, всинца не можемъ да посветимъ по единъ мѣсець отъ годината за Бога? А ние спираме тамъ: „какво ще каже този, онзи“. Мжжътъ казва: „какво ще каже жена ми.“ Господъ казва: „твоята жена казва да не работишъ“, но слѣдъ нѣкой мѣсець той ще я уволни – тя ще си замине. Той почне да я оплаква. Слѣдъ това той пита: „може ли да се ожена втори пжтъ?“ Ожени се за втора. Господъ пита: „готовъ ли си“? Сега казва: „какво ще каже жената“. Замине и тя и той вземе третя. Третята жена дойде и Господъ пита, а тя: „какво ще каже мжжа“. Господъ го уволни. „Какво да кажа, чакай да намѣря другъ“. Господъ чака, като дойде втория мжжъ и той я туря въ коша. И се извиняваме: мжжътъ съ жената, жената съ мжжа, братътъ съ сестрата, а волята Божия не е изпълнена. И казваме: „ще дойде Христосъ отъ небето съ ангели и той ще оправи свѣта“. Не е тѣй. Христосъ хлопа на вашитѣ врата и ви казва: „вие можете ли да посветите единъ денъ заради мене?“ Ама ще ми кажете сега, че това съмъ ви казвалъ много пжти. Да, но като днесъ, не съмъ ви говорилъ. Днесъ може да нѣма такъво въодушевление. Ще кажете: „ние не усѣщаме такъво въодушевление“. Не, не, днесъ казвамъ: въодушевление не искамъ, паритѣ, паритѣ тукъ! Досега азъ давахъ, а вие казахте: „о-хо!“ Единъ приятелъ ми разправяше слѣдния анекдотъ: нѣкой отишълъ въ една гостинница, почналъ да яде и казва: „кебапчета и винце, охо-хо!“ Но като дошълъ да плаща, казва на хазяина: „плащай сега!“ – „Вай-вай“. До сега бѣше „охо-хо“, а отсега „вай-вай“, защото казвамъ: „дай тукъ ти сто хиляди лева, плати“. Ти казвашъ: „чакай.“ Първо, на работа всички. Ще кажешъ: „ама дѣ е философията ни“. Оставете вашитѣ философии имаме по-голѣма философия, и на оп-

итъ ще я приложимъ. Вие казвате: „да си помислимъ сега“. Нѣма време да си мислимъ. „Ще дадешъ или не?“ Ако дадешъ, заповѣдай, влѣзъ, а ако ли не върви си, не те спирамъ. Искашъ нѣщо, заповѣдай, вземи си. Изискава се доблестъ отъ наша страна, да изпълнимъ нашитѣ задължения, които сме дали, като сме тръгнали отъ небето. Знаете ли колко задължения имате? И когато държа послѣдната си бесѣда въ България, ще донеса пълната си архива, на всички ученици, ще ви я прочета и ще ви питамъ: готови ли сте или не? Ако ли не сте готови, ще затворя архивата си и ще ви оставя да се разправяте сами съ себе си. Чисто и ясно! На ученика не се позволява да има двѣ мнѣния. Туй е учението, което трѣбва да приложите на опитъ. И тѣй ще го опитате: ако е вѣрно, добръ, и ако не е вѣрно, поне ще знаете самата истина. Нали нѣма да имате никакво задължение? Ще знаете самата истина, тѣй както си е. Сега седите и казвате: „може да е“. Тази архива ще ви изнеса и въ единъ моментъ ще я прѣживѣете, а като я прѣживѣете, знаете ли какво ще стане съ васъ? — Нѣкои отъ васъ ще се скумите като воскъкъ. Като я донеса, отъ васъ ще останатъ само коститѣ ви, голи кости, а мозъкътъ и пр. — всичко туй ще изчезне тѣй, както въ нѣкоя лаборатория — щомъ се двоумите. А щомъ видите вашата архива и въздигнете душата си къмъ Бога, въздѣхнете дълбоко и кажете: „да дойде великото съзнание“, ще се почувствувате и ще прѣминете отъ смъртъта въ живота. Това не е шега, но ви казвамъ: иде единъ великъ моментъ въ живота, най-великиятъ, най-славниятъ моментъ — или кости ще останете или жива запалена свѣщъ, да свѣти въ вѣковетъ, като ония звѣзди на небето, да показвате пжтя на ония ваши брата, които идатъ по този пжтъ. Азъ говоря на ученицитѣ, а не на върващитѣ и на оглашенитѣ: свободни сж тѣ.

Тази истина ще се провѣри, и за васъ е послѣдната секунда въ живота ви, послѣдната секунда е тя. Отсега нататкъ, ако вие не използвате тази секунда, изгубени сте за всѣкога. Туй да го знаете, всичко е изгубено за всѣкога. Но ако я използвате, вие сте спасени, бждещето е ваше, славата Божия е ваша и Богъ ще бжде съ васъ. Изгубени, като казвамъ, то е едно наклонение. Ще дойде нѣкой да каже, какво е ка-

залъ Павелъ. Оставете Павла, не си играйте съ Бога, вие грѣшите. Тѣй ще кажете както Христосъ е казалъ: „и познавамъ, че твоя законъ е вѣченъ животъ“. Да, този законъ е вѣченъ животъ. И като видя този законъ, всичкитѣ мои погрѣшки трѣбва да слѣзатъ въ съзнанието ми и трѣбва да кажа: „Господи, въ менъ двѣ мисли нѣма да има, ще има само единъ свещенъ умъ, само едно сърце чисто и свещено, само една свещена душа, единъ духъ, да извърша Твоята велика воля и прѣзъ всичкитѣ вѣкове на бъдещето да бжда съработникъ съ Тебе и да служи съ Тебъ заедно“. Слѣдователно, ще бждете съработници и ще влѣзете въ великото училище. Казвамъ: изгубени сте. Разбирамъ: ще изгубите всичкитѣ условия да се запознаете съ онази велика истина, съ онази велика мъдростъ, за която вашата душа отъ хиляди години е копнѣла. Това копнѣете вие, и сега е моментътъ, не се колебайте, единъ на другъ не гледайте, сега всички ученици съсрѣдоточете се и кажете: безъ страхъ и безъ тъмнина въ безграничната любовъ на вѣчността!

Бесѣда, държана на 28.V.1922 год.
въ гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
10 часа сутринята

Изворитѣ

Тайна молитва!

Прочетоха се темитѣ "Ползата отъ изворитѣ".

За слѣдващия пжтъ пишеть върху "Ползата отъ вѣтроветѣ". Да видимъ дали има връзка между вѣтроветѣ и изворитѣ. Ще се учите да мислите, слѣдователно и да намирате връзката. Мисленето не е нищо друго освѣнъ два конца, които сж скжсани - да ги свържете, да направите единъ цѣлъ. Тамъ - въ днешното упражнение - опрѣдѣляте, че умътъ е сборъ отъ мисли. Мислитѣ ли образуватъ ума или умътъ създава мисли? Какъ мислите вие? (Обаждатъ се едни: Мислитѣ създаватъ ума. Други: Умътъ създава мисли.) Умътъ се проявява чрѣзъ мисълта. Мисълта е проява на ума.

Значи именно растенията вирѣятъ около изворитѣ, намиратъ значи изобилни условия за животъ тамъ. Но отъ своя страна каква услуга растенията оказватъ на изворитѣ? Оказватъ ли нѣкаква услуга? (Обаждатъ се: Задържатъ влагата и валежитѣ.) Коренитѣ сж като смукала, които изтеглятъ водата отдолу нагорѣ. Правилни ли сте наблюдение, кои извори сж по-хубави? Южнитѣ, сѣвѣрнитѣ, западнитѣ или източнитѣ? (Обаждатъ се: Южнитѣ.) Южнитѣ - понеже тия склонове, които сж обрнати на югъ, приематъ по-голѣми части отъ слънчевата свѣтлина, която прониква между пластоветѣ. Следователно на тѣхъ слънчевата свѣтлина оказва едно благотворно влияние. Хубави сж изворитѣ, които възприематъ лжчитѣ на източното и западното слънце. Сѣвѣрнитѣ извори сж по-студени и не сж толкова здравословни. Вие, като пишете сега за вѣтроветѣ, опишете и връзката, която съществува между изворитѣ и вѣтъра.

На васъ ще ви дамъ едно упражнение. Ще го правите по два пжти на день, сутринъ и вечеръ при лѣгане, по 6 пжти, и ще забѣлѣжите каква промѣна става; ако придобиете нѣкое настроение, ще ми съобщите. Азъ нѣма да ви кажа. Да видимъ каква е вашата досетливостъ. Само гледайте да не го забравите. Съдѣсната ржка ще започнете. Мисълта ви да бжде съсредоточена върху упражнението, нѣма да скита. Туй упражнение ще го пазите за себе си, да не идѣте да го разгласѣвате навънъ. Който прѣдава туй упражнение, голѣмо наказание има. Сутринъ, като станете въ стаята си, и вечеръ, прѣди да си лѣгнете, до вторникъ ще го правите. Нѣма да давате никому обяснения, никой да не подозира. Защото българинътъ, като му дадешъ нѣщо, той ще излѣзе на улицата, да го разгласи.

Тайна молитва!

30 май 1922 г. вторникъ 19 часа и 30 минути

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Извънредна бесѣда

Връзки на знанието

I-ва Година 14 Лекция

на I Специаленъ окултенъ класъ

31.V.1922 г. 7 1/2 часа вечерята

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

XIV Лекция

Размишление .

Имате ли нѣщо за четене? – Да. – Четете. Прочетоха се темитѣ: Защо трѣбва да обичаме и защо трѣбва да ни обичатѣ.

Сега темата добрѣ сте я развили, но само по форма сте я развили, но не и по съдържание. Туй, за което писахте сега опитали ли сте го? Вие ще се старѣмите да разсждавате по закона на природата. А този начинъ на разсждаване, той е инволюционенъ начинъ. Сега може азъ да ви запитамъ: защо сте гладни или защо трѣбва да ядетѣ? Вие ще отговорите: гладни сме. Добрѣ. Сега споредъ вашата теория, казвате: онзи, който люби, дава. Но, онзи, който яде, какво дава? Той е, който люби; той, освѣнъ че нищо не дава, но всичко изяда. Тогава, спорѣдъ вашето разбиране, вие казвате: който люби – дава.

Онзи, който люби, всичко взема. И който те люби, той те обсеби. Господарѣтъ като обича слугата си, обсеби го, та не му дава възможность да се прояви. Ти, като обичашъ коня си, не му давашъ свобода. Какво дава обичѣта? – Нищо не дава. Слѣдователно, основата на вашето разсждение не е права. Приложете вашата теория въ практическия животъ да видимъ какви резултати ще има. Ще влѣзетѣ непременно въ противорѣчие съ себе си. Азъ да ви дамъ единъ малъкъ опитъ. Сега онзи, който иска да го обичатѣ, казвате вие, трѣбва да вземе. Обратното, онзи, когото обичате, той всичко взема. Азъ ще ви приведа сега единъ примѣръ. Вземете единъ крѣчмаръ, който обича онзи, който пие вино. Крѣчмаринѣтъ обича пияницата. Крѣчмаринѣтъ го обича, извади винце отъ бѣчвата, даде му, „изпий го“, казва и все му дава. Пияницата все се пълни, ама и този крѣчмаринъ и той се пълни. Но туй, което вземе пияницата отъ крѣчмаря, нищо не останане отъ него. А крѣчмаринѣтъ вземе му всичкитѣ кѣщи, ниви, пари. Любовѣта, за която вие говорите, се-

га тази ваша любовъ е на кръчмаря и на винопиеца. Това е идеалната любовъ и затова свѣтътъ е такъвъ. Вие го казвате: въ любовта има нѣщо Божествено. Хубаво. Въ коя любовъ да видимъ туй Божественото? Нито единъ отъ васъ сега да го поставя на изпитъ, не е въ състояние да издържи туй, за което говори. Тогава говорите ли истината? За примѣръ, вие туряте, че трѣбва да се жертвува. Знаете ли какво нѣщо е жертвата? – Не знаете. Доброволно да се жертвувате. Но вие туй правили ли сте го нѣкога? Сега туй го вземете, това е единъ разборъ.

Азъ питамъ: защо трѣбва да ви обичатъ? Има ли нужда да ви обичатъ? Азъ казвамъ: нѣма нужда да ви обичатъ. И защо трѣбва ти да обичашъ? Азъ казвамъ: нито едното е потрѣбно, нито другото е потрѣбно. И двѣтъ нѣща сж непотрѣбни. Сега тълкувание правя. Любовта е вѣнъ отъ всѣки законъ. Слѣдователно, ако е потрѣбно азъ да любя, тогава има единъ законъ, който ограничава Любовта. Нали разсждавате вие обективно, какъ тогава ще обясните туй противорѣчие? Ако нѣкаква необходимостъ менъ ме заставя азъ да любя, тогава това не е любовъ. Мислили ли сте така? Разсждавайте. Ако те заставятъ чрѣзъ законъ да любишъ, това не е любовъ, това е нѣщо друго. Сега самиятъ фактъ. Азъ не говоря отъ менъ, но това, което вие сте писали. Но този фактъ по тази сжщина не е вѣренъ.

Е, питамъ сега, слѣдъ като си обичалъ какво си придобилъ? Или какво си загубилъ? Я ми кажете вашата опитностъ. Азъ искамъ да ви подбудя да разсждавате правилно, да се доберете до самата реалностъ, да мислитъ здраво. Азъ не отричамъ нѣщата. Вие изхождате отъ едно старо гледище: да ви обичатъ – това сж идеи и понятия на мъже и жени. Мжетъ искатъ да обичатъ, а женитъ искатъ да ги обичатъ. Това сж старитъ идеи отъ памти-вѣка. И тази идея хората сж я взели и окичватъ съ една боя, съ друга, украсяватъ я съ синци, съ червеничко, но тя е една любовъ, която мяза на селска красавица. Ако не е така, покажете ми онѣзи, които сж живѣли по тази любовъ, дали идеално сж свършили въ края на живота си. Двама приятели, които се обичатъ, кажете какъ сж се обичали? Но въ историята на земята нѣма нито единъ случай, дѣто по този начи-

нъ да сж свършили добръ, като мжжъ и жена, въ окултната история нъма, т.е. въ този развой на нъщата нъма.

Сега азъ само ви давамъ противорѣчия, не че туй, което вие развивате не е право. Право е, по вашето гледище е право, но отъ окултно гледище не е право. Въ любовта въпросъ не става, тамъ, дѣто има любовъ, никакви въпроси защо и за какво, не се разискватъ.

Любовта изключва всички питання.

Любовта изключва всички противорѣчия.

Любовта изключва всички насилия.

Любовта изключва всички ограничения.

Тогава какъ ще я опрѣдѣлите вие? Значи на тази любовъ, за която вие говорите, ѝ трѣбва нъщо ново да се внесе. Липсва единъ елементъ много важенъ. Липсва единъ важенъ елементъ. И може ли да го намѣрите?

Защо трѣбва да гледашъ и да те гледатъ? Туй „защо трѣбва да гледашъ и защо да тѣ гледатъ“, то е сжщиятъ въпросъ. Ами че онзи, който гледа и когото гледатъ и двамата не гледатъ ли? Не извършватъ ли единъ и сжщъ процесъ? Единиятъ казва: „защо ме гледашъ?“ Другиятъ казва: „Ти не ме ли гледашъ?“ И двамата се гледатъ. Въ сжщото врѣме и двамата се гледатъ. Е тогава, кждѣ е тукъ различието отъ чисто физическо гледище? Азъ ще ви обясня. Два лагера противоположни войски, борятъ се. Едната страна напада – активна любовъ, споредъ васъ, а другитѣ се бранятъ – пасивна любовъ – посрѣщатъ неприятеля. Питамъ, който напада и който посрѣща противника си, не дѣйствуватъ ли и двѣтъ страни по единъ и сжщъ начинъ? И еднитѣ употребяватъ картеченъ огънь и другитѣ. Само че еднитѣ се движатъ, а другитѣ – не. Дѣ е разликата? Сжществена разлика има ли? – Нъма никаква разлика. Само че еднитѣ излизатъ отъ своитѣ позиции, а другитѣ стоятъ, защищаватъ се. Това е то, който обича, когото обичатъ, то е все сжщото нъщо. Понеже вие развивате въпроса, идейно го развивате, нали? Вие трѣбваше да разграничите коя е най-малката любовъ. Граничната любовъ трѣбваше да развиете. Какво нъщо е граничната любовъ? Щомъ се казва: защо трѣбва да се люби и защо трѣбва да ни любятъ, ще кажете тѣй: граничната любовъ, която е съ граници. Ами че тѣй, за-

щото вие смѣсвате двѣ идеи: едната е безграничната, другата е граничната. Тогава каква съвмѣстимостъ има? Да допуснемъ, който нѣма пари отива при единъ банкирнъ, който дава пари на заемъ, въ този случай той обича банкирина, взема, а банкиринътъ, който е обичанъ – дава. Банкиринътъ не обича. Който иде, той е активенъ, той иска, той е, който атакува. Туй ви го давамъ като една аналогия на вашитѣ чувства.

Защото вие, като ученици на окултната наука, ако не анализирате вашитѣ чувства правилно. /дали схващате нѣщата правилно или не/, вие нѣма да имате резултати. Ще бжде смѣшно като ме срѣщне нѣкой и ми каже: защо не ме гледашъ. Прѣдставете си, че азъ съмъ слѣпъ, ще кажа: ослѣпѣлъ съмъ, не мога да те гледамъ. Прѣдставете си, че и двамата сж слѣпи, а при това искатъ да гледатъ. Най-първо имате ли туй чувство на любовъ, и туй чувство неизмѣнно ли е или не? Защото и слѣпиятъ може да говори за свѣтлина, за зрѣние. И той може да има извѣстни понятия за свѣтлината. /– Нашата любовъ отиде, та се не видѣ./ Не се е свършила, ами вие досега сте имали нѣщо, което все за любовъ е минавало. И този е именно въпросътъ, който трѣбва да се разрѣши. Защо трѣбва да любимъ? Въ самиятъ въпросъ се съдържа отговорътъ Тия разсжждения не ги туряйте въ абсолютно противорѣчие. Какъ бихтѣ ги примирили?

Сега казвате, че идеалното е да ви обичатъ. Но до сега намѣрили ли сте единъ човѣкъ, който да ви е обичалъ? До сега обичалъ ли ви е нѣкой? Когато ви обича нѣкой, вие казвате: душата възраства. Туй провѣрили ли сте го? Ама нѣкой авторъ е писалъ. Той провѣрилъ ли го е? Това фактъ ли е или само прѣдположение? /фактъ е/. Азъ не казвамъ, че не сж положителни нѣща. /– Има единъ, който ни обича./ Има. Кой е той? Конкретно има ли? Вие чувствувате, че ви обича нѣкой, но кой е той? Не знаете. /Мнозина се обаждатъ – знаемъ го./ Ще кажете, че азъ имамъ една приятелка, тя ме обича. Да те обича човѣкъ единъ моментъ, то е само проявление на любовта. Азъ минавамъ, турямъ едно грошче въ ржката ти, то е само проявление, или може да ти дамъ единъ обѣдъ, мислите ли, че това е любовъ? То е само проявление. Тѣй че кой ви обича? /– Ами че вие нали ни обичате?/ Та какво

имате отъ това? /- Ние чувствуваме, че възрастваме отъ вашата любовь./ Кой е възрастналъ? Туй, което нѣкои казватъ, че сж възрастнали, азъ го наричамъ една дресировка външна. Никакво възрастване нѣма въ моитѣ очи. Това е една дресировка, една полировка, много външна, която нѣма още сжщина, то е една малка психическа полировка. Но утрѣ щомъ се поставите на единъ изпитъ, тази полировка ще изчезне. За да дойде Любовта, вие трѣбва да прѣживѣете единъ процесъ алхимически. Цѣлата сжщность, цѣлото битие съвършено да измѣнятъ живота. Възгледитѣ да станатъ диамантени. Този процесъ изведнажъ става. /- Може ли това изведнажъ да стане?/ Ние вземаме това като символъ, диамантътъ - това е едно трансформиране. Азъ ви давамъ това за разсждение. Много има да разсждавате. Вие сте на права посока, но методитѣ, които употребявате сж стари, т.е. не може да ви помогнатъ. Защото стариятъ начинъ старото винаги прѣдизвиква. Като говоримъ за любовта, какво прѣдизвикваме въ насъ? Вземете мжжътъ и жената, които говорятъ за любовта, четатъ Евангелието - идеални сж. И слѣдъ това мжжътъ каже: „ти ще ми стотвишъ“. Жената каже: „ти ми купи това“. За любовь говорятъ, но по старому живѣятъ. И утрѣ ще разсждаватъ, че тѣй е опрѣдѣлено. /- Любовта различава ли се по сжщность или само по степенъ?/ Който обича себе си, той гледа въ огледало и обича себе си. Но това не е обичъ, той себе си не обича. Ние къмъ себе си нѣмаме обичъ. Ако ние обичахме себе си, не бихме правили пакость на себе си, и който казва, че сме егоисти - въ крива насока е. Черната ложа е размжтила тѣй всичкитѣ тия учени философи, всичкитѣ тия ваши разсждения сж все методи и начини на разсждения, на черната ложа. И всичкото, което писахте тази вечеръ, принципитѣ сж все Божествени, а формитѣ сж изтъкани отъ черната ложа. И казва Писанието: цѣлиятъ свѣтъ отъ лукаваго излиза. Вие, когато развивахте тази тема - азъ да ви критикувамъ - вие нѣмахте за цѣлъ да кажете истината, вие имахте за цѣлъ да прикриете истината. Ако искахте да кажете истината, трѣбваше да кажете тѣй: азъ не съмъ любилъ и не мога да пиша. Сега, втория пжтъ, азъ ще дойда до сжщността, ще разгледамъ любовта като едно проявление. Азъ не засѣ-

гамъ сега принципа, ние ще го оставимъ, ние ще се спремъ върху формата на нѣщата. Защото тия форми ни сж потрѣбни. За да се прояви любовта, трѣбва да намѣримъ съответствуваща форма. А за да се намѣрятъ тия форми, тамъ лежатъ най-голѣмитѣ мжчноти. Азъ не отричамъ, нѣкой пжтъ имате туй разположение, едно приятно разположение, единъ импулсъ врѣмененъ. Минава ви една мисль да раздадете имането си. Но, като разсжждавате 1-2 часа, казвате: „още не му е дошло врѣмето“. Отлагате. Слѣдъ 4-5 мѣсеца пакъ кажете: „Ще дамъ“, но слѣдъ това пакъ: „не му е дошло врѣмето“. И вашата книга е написана съ рѣшения, рѣшения, неприложени рѣшения. И всичката любовъ, която вие сте проучвали е все: „тѣй е, тѣй е“. Но, като дойде до приложение... Азъ нѣма да произнеса, че нѣма любовъ, вие сами може да сждите колко сте я приложили. Тия разсжждения сж тукъ за класа. Разбирате ли? Разсжжденията сж само за класа. Тия разсжждения нѣма да ги изнасяте вѣнъ, нѣма да ги прилагате въ обществения животъ. Ще направите друга грѣшка. Тѣ сж за класа; тукъ като дойдете, ще мислите друго яче, пѣкъ като излѣзете вѣнъ, ще мислите пакъ по старому. Защо? Азъ ще ви кажа. Защото вие не сте се научили да употрѣбявате новитѣ форми, и ще си причините други врѣди. Сега ние ще се спремъ върху този разборъ слѣдующия пжтъ. Азъ само ви загатнахъ тия нѣща, искамъ да мислите сами. Задачата не е разрѣшена защо трѣбва да любимъ. Ще помислите малко, да видимъ може ли да дойдете до разрѣшение.

Сега вземете една тенжера, тя си има капакъ отгоре. Нѣкой я ритналъ, та капакътъ отскачилъ, и тя останала отворена. Прѣдставете си, че отворената тенжера това е жената, а отхвъркналиятъ капакъ – това е мжжътъ. Какво се иска? – Просто капакътъ да се тури на тенжерата. Капакътъ ли трѣбва да люби тенжерата, или тенжерата капака? Ама тѣ сж разсжждения за класа, тукъ. Азъ ни най-малко не засѣгамъ вашитѣ чувства, азъ засѣгамъ теорията само. Вие чувствата си ги пазете тамъ, не ги барайте, защото за вашитѣ чувства азъ ви давамъ единъ начинъ. Азъ ви навеждамъ на единъ правиленъ методъ. Ако вашето чувство е една открита тенжера, трѣбва да намѣрите капака, и тенжерата ще бжде цѣла.

Сега туй не го разбирате, нито азъ искамъ да го разберете. Защото щомъ го разберете, ще го изопачите. Въ окултната наука неразбраните нѣща сж разбрани, а разбранитѣ нѣща сж неразбрани. Когато мислишъ, че си разбралъ нѣщо, ти не си го разбралъ, а когато мислишъ, че не си разбралъ нѣщо, ти си го разбралъ. Любовта е нѣщо метафизическо. Сега за примѣръ, азъ като говоря така, вие се смущавате, нали? Слушайте да ви кажа сега моето положение, да ви уподобя защо азъ говоря. Прѣдставете си, че вие сте разстение, израснало нѣкъждѣ, и почнало да вали снѣгъ и нѣма никакъвъ вѣтрецъ и тоя снѣгъ се наслоява и, ако не дойде вѣтъръ да отърси тия клонища, тѣ ще се счупятъ. Слѣдователно, потрѣбно е малко вѣтъръ, този снѣгъ да падне. И вие толкова сте натрупани съ вашитѣ идеи... Вашитѣ идеи не сж на коренитѣ, а на клонищата. И много ваши клонища сж се счупили. Идеитѣ трѣбва да бждатъ въ коренитѣ. Азъ нѣмамъ нищо противъ идеитѣ, но има опасностъ да се счупятъ клонищата. За туй, поне малко вѣтрецъ ви трѣбва. Сега се опасявате: „Отиде снѣга, падна!“. Не, не, той долу, долу ще падне! Той като падне при коренитѣ то е по-хубаво.

Когато човѣкъ обича, когато туй чувство се събуди у него, въ неговия умъ се появи едно желание никой да не знае това нѣщо. Туй е стремежътъ на душата. Когато той е проявилъ едно чувство на обичъ, той иска никой да не знае и той е радостенъ. Знаятъ ли го другитѣ, радостта изчезне. Направете единъ малъкъ опитъ. Минете край единъ бѣденъ човѣкъ, той да ви не види, турете му 20-30 лв., заминете си; ще усѣтите една радостъ въ себе си. Минете втория день, турете пакъ 30 лв. Той ще ви познае и самъ ще ви търси вече, и вашата любовъ ще се развали. Значи, любовта трѣбва да стане въ тъмно - никой да не знае.

Вие сега изказахте вашата любовъ при много голѣма свѣтлина. Сега бѣдния като му турите 30 лв. денемъ или при свѣтлина, той нищо не губи. Въпросътъ е за мене, азъ губя. Туй 50% е вѣрно. Ще ви приведа и други сравнения по аналогия. Слѣдъ тази новата мѣрка, тѣзи разсждения ще бждатъ антични, като нѣкой скжпоцѣненъ камъкъ, той не може да се приложи въ практиката, защото, за да се приложи една истина въ

живота, трѣбва да има разработенъ методъ, изработена форма, при която може да се приложи.

А върху тази любовъ, когато дойдемъ, ако имаме условия, ще ви дамъ една задача, да видимъ какъ ще извършите тази задача, която трѣбва да изпълните. – Защо любя и защо ме любятъ. Ще ви дамъ една задача тѣй, както ходихте на Витоша, да видимъ какъ ще я разрѣшите. Ще я изпълните не само на книга, безъ книга ще бжде тогава. Но сега вие не знаете задачата какъ ще се създаде. Тайна ще бжде. Щомъ намѣримъ най-добритѣ условия, тогава ще видимъ тази задача въ какво седи. Вие ще се спрете сега върху туй, ще кажете: това сж разсждения много важни. Това сж разсждения въ класъ и когато разсждавате, все ще се намирате въ класъ. Тия идеи нѣма да ги смѣсвате съ идеитѣ на свѣта. Смѣсите ли ги, вие ще се забъркате. И знаете ли каква погрѣшка бихте направили? Тя е слѣдующата: прѣдставете си, че вие имате едно голѣмо шише съ вода, може да е пълно до половината, вие сте го напълнили и 3-4 дни е стояла тази вода въ шишето. Азъ ви давамъ едно по-малко шише съ вода чиста, а вие излѣете тази вода отъ малкото шише въ голѣмото вжтрѣ. Питамъ: умно постѣпихте ли? Не, моето шише отдѣлно ще го държите. Азъ искамъ да го държите отдѣлно. Нищо повече. Ще се спремъ тукъ.

Тайна молитва.

Нѣмате тема, нали? Слѣдующия пжтъ пишете върху: „Прѣдзначението на дѣсната ржка“. Може да пишете и за двѣтѣ ржцѣ, за да не се смущавате.

Прѣдзначението на двѣтѣ ржце или Прѣдзначението на ржцетѣ.

Туй, което знаете, отъ тамъ ще започнете.

Актьори и работници

Да слѣзе Христосъ, да ви обясни

Извънредни бесѣди Бесѣди прѣдъ сестритѣ

София 2 Юни 1922 г. Петъкъ

неизвѣстенъ часъ

Тайна молитва!

Добрата молитва.

Животътъ има двѣ страни: едната страна, това е живота на актьора, а другата – това е живота на работника. Актьорътъ работи вечерно врѣме, а работникътъ – денемъ. Първиятъ използва вечерята, а работникътъ – деня. Слѣдователно резултатитѣ не могатъ да бждатъ едни и сщи, понеже животътъ се развива при различни условия. Вечерята нѣма тази свѣтлина за актьора, а работникътъ, който работи денемъ, има условията за единъ правиленъ животъ. И тѣй, азъ ви различавамъ на два класа: актьори и работници.

Отъ актьори въ тази школа нѣмаме нужда. Бѣлото братство изключавя живота на актьора, а приемаме работници. Азъ считамъ васъ, жененитѣ, работници на Божествената нива, а нѣкои отъ васъ искатъ да играятъ ролята на актьори. Вие още не знаете какво значи Божествена правда. Въ тази школа, колкото е строгъ законътъ за работника, толкова е строгъ и законътъ за актьора. Сега, като работници, азъ ще ви запитамъ: Изпълнихте ли задълженията си за своята работа? Азъ искамъ отъ васъ, жененитѣ, да пригледате работата си – нивитѣ си, градинитѣ си, изворитѣ, кщитѣ си измазани ли сж, говедата си, овцитѣ си, домоветѣ ви изчистени ли сж? Въ какво положение се намиратъ тия ваши сътрудници? Понеже сте работници, трѣбва да знаете това. Мнозина отъ васъ, жененитѣ, искате по-голѣми привилегии, а по-малко задължения. Искате да се отлагатъ падежитѣ на вашитѣ задължения, но въ Божествената книга отлаганието на падежитѣ е изключено. То става само по благодать. Трѣбва да се търпи и да се чака да дойде нѣкое по-голѣмо сщество да ви помогне. Не мислете, че даромъ ще ви се даде.

Вие минавате за женени и затова ще давате моралъ на младитѣ. Мислете, като напуснете тия ниви, ще дойдатъ на тѣхъ младитѣ. Какво ще намѣрятъ тѣ? Азъ говоря въ прѣмъ и прѣносенъ смисълъ. Това сж разсжждения, които трѣбва да пригледате. Азъ съмъ задълженъ да ви кажа това тази вечеръ. Това е по инициативата на Бѣлото братство и тѣ, Бѣлитѣ братя ви държатъ отговорни за нивитѣ ви, овцитѣ ви, за кщитѣ ви и пр. Вие, които се съмнявате, има такива между васъ, въ една година ще провѣрите, дали сме отъ Бѣлото Братство или не. На него Христосъ е глава. И когато

Той е рѣшилъ това свое разпореждане, питалъ е главата и тя е позволила. Ама тази глава е Богъ. Въпросътъ е изчерпанъ и по форма, по съдържание, и по смисълъ – по всички направления.

Слѣдователно, отъ васъ жененитѣ се изисква да изпълните доброволно Божия законъ. Нѣма нужда да ви кажа какво да направите, а тѣй както вие мислите, както желаете, както вашите души желаятъ. Когато душата на нѣкого пожелае нѣщо, въ неговото съзнание се опрѣдѣля туй, което има да стане. Въ туй съзнание влизатъ три велики сили: умътъ, сърдцето и волята. Тѣ ще се проявятъ спорѣдъ формата на съзнанието – такава ще бжде и проявлението на ума, сърдцето и волята. И когато отиваме въ другия свѣтъ, всѣкога се подразбира промѣната на нашето съзнание отъ една форма въ друга. Това е разширение на съзнанието – въ друга сфера ще имате други разбирания. И слѣдователно Христосъ слиза въ душитѣ само когато съзнанието се разшири. Напримѣръ, когато говоря нѣщо на жененитѣ, вие казвате: „Учителътъ каза еди-какви си думи, Той има менъ прѣдъ видъ.“ Щомъ казвате така, не сте разбрали моите думи. Когато азъ говоря, имамъ прѣдъ видъ да се разшири вашето съзнание и Христосъ ще слѣзе да ви изясни. Азъ се стрѣмя да обясня външната страна, като работника да изчистя и слѣдъ туй ще слѣзе Христосъ. Азъ искамъ да се разшири вашето съзнание, за да може да слѣзе Христосъ да ви изясни това, което никой човѣшки умъ или мисълъ не може да ви обясни.

Питамъ ви жененитѣ: Какъвъ примѣръ давате на младитѣ, на вашите дѣца по отношение пакъ на съзнанието ви. Вашето съзнание служи ли да се разшири съзнанието на младитѣ, за да дойде Христосъ въ тѣхъ и да имъ обясни този законъ: какво нѣщо е животътъ и какъ трѣбва да живѣятъ? Вие ще кажете: „Господъ всичко може.“ Това нищо не значи, то не е философия. Кръвта на бащата е силна, когато влѣзе въ жилитѣ на сина и тече по сжщите закони. Не тече ли, резултатитѣ ще бждатъ различни. Сега мнозина отъ васъ посѣщавате братството само да се изправятъ работитѣ ви. Идвате тука като на театро, ще ви понагостимъ, ще си излѣзете и ще кажете: „Вие не сте такива, каквито сте.“ Вие още не сте разбрали какви сме ние. Ще ми-

натъ още хиляди години, докато разберете това. Ние сме отъ тия, които разширяватъ съзнанието на всѣки човѣкъ, за да слѣзе Христосъ и да разясни Истината на Живота. А тая истина трѣбва да бѣде такава, да влѣзе Божественото съзнание, за да се изрази законътъ на Божествената Любовь въ всѣлената. И какво похубаво отъ това? Съ тази истина можемъ да работимъ. Е, вие казвате: „Да ни помилва Господъ.“ Е, какъ ще ви помилва, когато нѣмате туй дълбоко съзнание Христосъ да слѣзе, да ви изясни погрѣшката ви. Погрѣшките и съблазнитѣ сж неизбѣжни отъ всички страни и ако Христосъ не влѣзе въ вашето съзнание, тия погрѣшки ще създадатъ единъ животъ дисхармониченъ, а отъ тая дисхармония всички страдате. Има ли нѣкой, който да не страда?

И азъ често привождамъ този примѣръ какъ си служатъ Черното и Бѣлото братство. Черното братство има черни адепти, които слизатъ и казватъ: „Азъ съмъ обучааръ, имамъ специаленъ калжпъ за обуча, ще си вземете едни обуча отъ менъ, че да ме помнишъ.“ И туй ми навѣва единъ случай съ менъ въ Ямболъ. Бѣхъ у единъ обучааръ, който ми казваше, че изслушалъ бесѣдитѣ ми и се влюбилъ въ менъ, та иска да ми направи единъ чифтъ обуча, за които каза той: „Ще ме помнишъ.“ И наистина, още го помня. Туришъ ли си крака въ тоя калжпъ на Черното братство, въ него има специални номѣра и ще го помнишъ. Първото нѣщо: ще се осакатятъ вашитѣ добродѣтели. Туришъ ли си краката въ тоя калжпъ, непременно вашитѣ добродѣтели ще се осакатятъ и ако не дойде Бѣлото братство да тѣ освободи отъ него, много ще страдашъ. Не давайте краката си на тия черни братя да ви ги турятъ на тоя калжпъ. Сега азъ не ви обяснявамъ всичко, но въ друга специална бесѣда, ще ви говоря само за калжа.

И послѣ, вие, жененитѣ, не живѣете тѣй както трѣбва – мжже и жени. Това е противно на Бѣлото братство. Сега, ако искате жененитѣ да живѣете като свѣта, вѣнка можете, но щомъ влѣзете въ Бѣлото братство, тукъ има отлични правила. Вие още не знаете какъ да живѣете. И можете да научите тия правила. Мжже и жени трѣбва да живѣете по закона на Любовьта. Всѣка работа, извършена по тоя законъ, е свеще-

на, а безъ Любовьъ тя е прѣстѣпление. Кое е право, ако ме попитате? Кое е по Любовьъ. Любовьъ наричамъ онова чувство, което сѣди надъ всички други чувства. Когато влѣзе то, ти никога не се навѣсвашъ. Любовьта ще се схваща въ мѣжа, но не този, който е облѣченъ въ кожа. Тѣй ще се схваща Любовьта. И мжете така ще я схващатъ.

Това говоря на васъ, жененитѣ, които Христосъ е оженилъ, а за ония, които Христосъ не е оженилъ, за васъ нѣмамъ нищо. Като казвамъ „женени отъ Христа“, подразбирамъ: ако вашето съзнание не се разшири и не влѣзе Христосъ да ви обясни, вие ще се хванете за буквата и послѣ и азъ ще се чудя какво ви е дошло на ума. Павелъ казва на едно мѣсто: „Надпрѣварвайте се да си отдаватъ почитъ единъ на другото.“ Какъ? За да се надпреварвате, трѣбва да стане една промѣна въ съзнанието ви. Трѣбва да има едного отъ когото да се научишъ. Ако майката не ни научи, отъ гдѣ ще дойде това знание? И този законъ е вѣренъ: Съзнанието се разширява отъ съзнание. Ако вашето съзнание не дойде въ контактъ съ друго съзнание, не може да се разшири. Ако единъ умъ не дойде въ съотношение съ Божествения умъ, не може да се разшири.

Въ братството, азъ забѣлѣзвамъ, има голѣма дисхармония. Азъ тѣрпя тия работи, но бждете увѣрени, тази дисхармония не ми е приятна. Вие може сега да заплачете, но азъ не искамъ вашите сълзи. Азъ искамъ да влѣзе Христосъ въ вашето съзнание и да го разшири. Искамъ да се прояви Христосъ въ васъ. Моето желание е да живѣе Христосъ въ васъ. И за менъ най-щастливия ми день ще бжде, когато видя, че Христосъ живѣе въ вашето съзнание. Бждете увѣрени, че той ще бжде най-щастливия день въ живота ми. По кой начинъ може да се роди пакъ мисълта. Има два начина: нѣкои риби ги ловятъ денемъ, а други вечеръ. Има ли нѣкаква разлика? Христосъ е опрѣдѣлилъ този законъ: Любете докато е денемъ, иде нощъ, когато никой не може да работи.

Слѣдователно, за да се разшири вашето съзнание, трѣбва да работите денемъ. Не да актѣорствувате. Азъ съмъ рѣшилъ да работите съ опитъ въ школата. Най-малките постепенно, единъ слѣдъ други, тѣ ще вървятъ така, но затова трѣбва да има разширение на вашето

съзнание и да стане тази вътрешна промяна. Тогава ще дойдатъ тия лъчи на духовното съзнание, за да създадатъ условия на тия сменца, вложени въ васъ отъ хиляди години, и да се получатъ добри резултати. Сегашните ви мисли дали ли сж добри резултати? Вие всички сте недоволни. Най-същественото ви липсва: Вашето съзнание не е още разширено и Христосъ не е още влѣзълъ въ васъ да ви обясни. Той прави усилия, но врѣменно ставатъ повдигания и спадания. Правите усилия, но тѣ ще бждатъ безполѣзни, ако Христосъ не проникне въ съзнанието ви и ако слѣдъ Него не проникне Божествената Любовь. Нѣма да се достигнатъ очакваните резултати.

Не мислете, че туй, трансформирането на единъ животъ въ другъ, е лесна работа. За да се трансформира едно растение въ форма на едно животно, какво изкуство и знание е потрѣбно. Вие сериозно бихтѣ се замислили. Но сега мислите, че то става много лесно. Не, така лесно не става. Духътъ Божи, който работи въ вази, ще свърши всичко, а не като говоря азъ. Трѣбва Христосъ да проникне и тогава ще дойде възкресението, а то подразбира Новия Животъ, въ нови форми. „Ще излѣзете отъ гробовѣтѣ.“ Но ако бждете като сега, ако ядете и пиете като сега, не мислете, че това тѣй ще бжде. Не, отъ това сегашното, отъ тази форма ни помѣнъ нѣма да има. Ще останатъ извѣстни принципи, които ще напомнюватъ, но свършено ще се измѣнимъ. Нѣкой ще каже: „Сегашнитѣ условия на живота ме спѣватъ.“ Не, те не могатъ да ви спѣватъ.

Азъ говоря за онзи ученикъ, който е рѣшилъ. А вие не сте още пълни ученици. Има нѣколко разрѣди: ученици – оглашени; ученици – вѣрующа и ученици – ученици. Първиятъ разрядъ има извѣстни задължения и права, вториятъ – сжщо; третиятъ е най-горѣнъ отъ всичките.

Това, което ученикътъ върши, не е длъженъ да го върши оглашениятъ и обратното. И всѣки ще разглѣжда живота спорѣдъ степенъта си. Ако е оглашенъ, има извѣстни задължения и извѣстни права. И вие нѣма да го питате защо върши това. Ако оглашениятъ пита вѣрующия: „Защо така правишъ,“ вѣрующиятъ ще му каже: „Когато дойдешъ на моето мѣсто, ще разберешъ защо така работя и живѣя.“ Богъ не е длъженъ да

ни съобщава защо прави тъй или иначе. Той ще каже: „Когато минешъ прѣзъ тия сѣдемъ огньове, за да тѣ очистя, ще разберешъ.“ Абсолютно никакво друго обяснение нѣма да ти даде. И Иовъ го е питалъ, но Господъ е мълчалъ. Но слѣдъ като мина сѣдемъ пжти прѣзъ огъня, тогава Господъ се обади и му каза: „Я, застани да ми кажешъ сега.“ И Иовъ казалъ: „Чувалъ бѣхъ за Тебе отъ други и много грѣхове направихъ, но понеже сега Тѣ видѣхъ, глупости нѣма да говоря.“ Нѣкой отъ васъ се намира като Иовъ и пита: „Господи, докога тия страдания, тия дългове?“ Господъ си мълчи. И не мислете, че можете да се избавите, ако имате нѣкой приятелъ или неприятелъ – лъжете се. И избавлението сѣди въ слѣдното: да разширите съзнанието си и да влѣзе Христосъ да ви обясни факта. Стане ли това, вие сте избавени, не стане ли, тоя фактъ ще бжде постоянно при васъ и като единъ демонъ ще ви прави пакости.

Сега нѣкои идатъ при менъ и ми казватъ: „Ама кажи ни защо става това, онова?“ Днесъ дойде единъ и ме попита: „Знаешъ ли какво правятъ тѣзи твои ученици, що не имъ кажешъ?“ Казвамъ му: „Не мога да имъ кажа, ние живѣемъ подъ закона на свободата.“ – „Ами дисциплина нѣма ли?“ – „Нѣма!“ – „Но вие може да турите тази дисциплина.“ И ме покани да отида въ дома му. Тогава азъ му казахъ: „Въ твоя домъ азъ нѣма да стжпя.“ – „Защо?“ – „За да стжпя въ твоя домъ, трѣбва да се разшири твоето съзнание и да дойде Христосъ, т.е. Любовта. И ти си като моите ученици, ти искашъ да ме туришъ въ клопката, като моите ученици, отъ единъ калжпъ сте.“ И тѣ не сж ученици на Христа. И азъ казвамъ: Ние имаме единъ великъ законъ съ правила. Ние искаме да живѣемъ, разбираме живота по-друго яче и искаме да го изправимъ. И вие можете да кажете: „Знаете ли какво прави Учителътъ ни?“ Но вие отговорни ли сте за менъ? Или казвате: „Жълти обуца или бѣла шапка подобава ли му? Бѣлото палто е за дѣцата, а за него трѣбва черно джубе.“ Но що важи всичко това за васъ? За васъ важи какъвъ е моятъ умъ, какво е моето сърдце и воля. А вие ще се натъкнете на тия дребни работи. Вие може да носите каквито щете дрехи и обуца, но менъ ме интересува умътъ

ви, съзнанието ви, сърдцето и волята ви, а най-много душата ви и присъствието на Христа във душата ви.

Зная, че тия нѣща почватъ да се обработватъ и вашия животъ ще придобие оня смисълъ, който трѣбва да има. И слѣдователно ние ще се разбираме. Нѣкой пжтъ е благословение човѣкъ да бжде въ свѣта баща, а пѣкъ нѣкой пжтъ е благословение да бжде дѣте. Нѣкой пжтъ е благословение да бждешъ учителъ, а нѣкой пжтъ – да бждешъ ученикъ. Ще дойде време да разберете отношенията между Учителя и ученика, Богъ ще ви ги обясни. И азъ бихъ желалъ да бждете вие отъ тия, благословенитѣ ученици.

(Отговарятъ:) „Аминъ, аминъ.“

Нѣкой отъ васъ търсите спасение, да се отвори Божието царство, за да влѣзете. Нѣма такава спасение, а спасението сѣди въ туй, да се разшири вашето съзнание и да влѣзе Христосъ и тогава сте спасени по сжщество. Тогава всички вжшнии условия, които ви стѣсняватъ, бѣднотията и други, всичко туй ще се хармонизира и животътъ ви ще придобие другъ изгледъ. Сега въ вашия умъ остава друга мисълъ: „Ако днесъ не свършимъ тая работа?“ Ще остане тя за другъ день. Но трѣбва да се работи.

Азъ да взема себе си за примѣръ: Вие сте господарь, а азъ работникъ, наемате ме вие да ви обработя лозето, но прѣвъ цѣлия день прѣброявамъ чуканитѣ и вечерята ви казвамъ колко сж тѣ. На втория день отивамъ пакъ на лозето, но не копая, но прѣброя колко пржчки има и зная колко грозде ще родятъ тѣ. На третия день броя и колко трѣвички има и т.н. И казвамъ на господаря, че свършихъ работата. Той мисли, че лозето е прѣкопано и ми заплаќи. Но като идѣте на лозето и видите, какво ще помислите? Вие сега – ще ме извините – работите на Божествената нива като менъ на лозето – броятъ чуканитѣ и пржкитѣ, а не копаете лозето. Нѣмамъ нищо противъ, ако четете пржкитѣ, чуканитѣ и трѣвата, но и прѣкопавайте лозето. Първиятъ начинъ на работене е актѣорство, а втория начинъ е: слѣдъ като прѣкопаете лозето, можете да прочетете чуканитѣ, пржкитѣ и трѣвата. И вие идвате при мене и казвате: „Нашето лозе не расте.“ Да, не расте. Сега говоря като никога, защото моите ученици не копаятъ лозето. Тогава азъ разрѣшавамъ въпроса по

слѣдния начинъ: вие имате статистика, прочели сте чуканитѣ и трѣвата, а азъ ще взема мотиката и ще прѣкопая лозето. Ако вие сте прѣкопали, азъ ще чета чуканитѣ. Има и учители, които четатъ чуканитѣ и прѣчкитѣ. Ако прѣкопаете вече лозето, всичко ще се уравни.

Това сж методи, символи за бждеща работа. Азъ ви казвамъ това, за да знаете по кой начинъ да разширите съзнанието си, въ което Христосъ още не е проникналъ. Христосъ работи, прави всички усилия. И вие имате дълбоко желание, но имате нужда отъ търпѣние. Като ви турятъ на масата за операция, ще ви изпитатъ. Въ Бѣлото братство не даватъ упоително, когато ти правятъ операция и трѣбва да стоишъ съвсемъ мирно, защото ако мръднешъ, ножътъ ще влѣзе по-дълбоко. И сега на всинца ви правятъ такива операции. И тия живи операции сж най-добритѣ, а операциитѣ съ упойка сж най-лошитѣ. Азъ съмъ прибѣгвалъ самъ въ нѣкой случай къмъ живи операции и тѣхъ могатъ да издържатъ само единъ вѣрующъ ученикъ. Ако съзнаете, че това е извършено по закона на Любовта, готови сте да издържите, а въ противенъ случай ще имаританица, ножътъ ще влѣзе по-дълбоко, операцията ще стане несполучлива и такива хора въ духовно отношение ставатъ хилави.

По-нататкъкъ нѣма да отида, за да не разклащамъ съзнанието ви и да помислите, че нищо нѣма у васъ. Сжщественото не е дошло още. Тази нива още не е узрѣла, житото още не сте турили въ вашия хамбаръ. Когато се свърши тоя хамбаръ, ще настане новото направление на живота.

Съ тази ми бесѣда азъ искамъ да ви разпредѣля за работа. И искамъ да създамъ работа за всинца ви, жененитѣ, като работници. Правя пакъ най-малкия опитъ: ще ви дамъ работа само по петъ минути да работите за менъ, за Христа, разбирамъ петъ минути на любовта за Христа. Въ петъ минути бихтѣ извършили чудеса. Не искамъ единъ часъ, а само петъ минути. Има ли нѣкой нѣщо противъ това? Ако нѣкой злоупотреби съ тия петъ минути, не е никакъвъ ученикъ. Ако петъ минути не поработимъ за Христа, Неговата работа е свършена. Нѣма разисквания, никаква философия, а право на работа! Ще забравишъ и жена си, и дѣцата

си, и всичко въ тия петъ минути, съзнателно ще работимъ за Христа. И слѣдъ това ще философствувашъ и ще разисквашъ, и ще питашъ свърши ли се тозъ въпросъ. Забѣлжете: петъ минути. Сто дена по петъ минути колко прави? Този опитъ ще продължава по петъ минути десетъ години. Единъ микроскопически опитъ е, а за една година – тридесетъ часа и двадесетъ и петъ минути, за десетъ години – 304 часа или 25 дни и 4 часа. Въ десетъ години ще посвѣтите двадесетъ и петъ дни на Христа по закона на Любовта, като работници. Всѣки день по петъ минути. Нѣма никаква друга философия. По кой начинъ да бжде, нѣма да обяснявамъ никому. На васъ ще дамъ двѣ седмици отсега да размислѣвате върху петътѣхъ минути или всичко върху двадесетъ и петътѣхъ дена за Христа прѣзъ десетъ години. Който отъ васъ е готовъ да работи, ще влѣзе да работи. Като влѣзнешъ въ петътѣхъ минути, ще забравишъ, че си жененъ, че си чиновникъ или друго, а като новороденъ въ Царството Божие, който ще извърши волята Божия. И тогава ще разберете смисъла на моите думи, и още отъ първия день, който ще работите за Христа.

Този е втория опитъ. Ще опрѣдѣля единъ день прѣзъ тия дни, ще бжде еди-кой си часъ или месецъ – петъ минути за Христа ще работите. И азъ точно ще опрѣдѣля и тогава ще проводя на пжтя ви всичките мечки. Туй да го знаете! И ако вървите смело, тѣ ще ви отворятъ пжтъ, ще кажатъ: „Може да се работи за Христа петъ минути.“ И тия мечки разбиратъ този законъ. И азъ ще мина напрѣдъ. И слѣдъ това ще чакате най-важния опитъ – петъ минути за Христа!

И да си почистите хубаво вкжщи. Който не се почисти... Туй ми е казано да ви го кажа, разбирате ли? И ако вие бждете върни, тогава ще познаете истината и истината ще ви познае.

Азъ оставамъ въпроса неразрѣшенъ, понеже другите чакатъ отвѣнъ. Женени, сега искаме да ви женимъ! Тѣй Ще турите многоточие, недосвършено. . . . Двѣ седмици ще мислите за петътѣхъ минути. Свобода ще дадете на ума, сърдцето и волята си. Свободно искамъ да мислите вече. Ще дойде опитътъ. Туй е начало. Тия нѣща сж микроскопически, но като ги наченете, ще дойдатъ по-голѣми работи. Съ малки нѣща ще започнемъ,

тѣ сж за дѣцата. А когато дѣцата се занимаватъ, Господъ се радва.

Слѣдователно ние ще направимъ едно веселие на Господа, като види, че ние съзнателно работимъ за Господа безъ принуждение.

Добрата молитва.

Едно нѣщо, туй можете да го съобщите на младитѣ слѣдъ двѣ седмици. Като ви питатъ: „Какво ви говори Учителътъ?“ Слѣдъ двѣ сѣдмици ще прѣдадете моите думи на младитѣ.

(Слѣдъ това стана общо събрание на женени и неженени, съ бесѣда: „На изгрѣвъ и залѣзъ“.)

Изгрѣвъ и залѣзъ

14 Школна лекция на общия окултенъ класъ

2 Юний 1922 г. Петъкъ

8-9 и половина часа вечеръта

ст.София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

/Всички ученици прѣдадоха темитѣ си: „Какво искамъ отъ Учителя“. Учителя ги прибра и каза: - Това е мое право, азъ ще ги взема съ себе си./

Размишление.

Изгрѣвъ и залѣзъ

Имайте прѣдвидъ, че ние не се намираме на нѣкоя трапеза за угощение тази вечеръ, т.е. не съмъ ви повикалъ на угощение. Не е време за угощение, не е време за съвѣти да ви давамъ, нито за наставления, а е време за учение. Слѣдователно, ще ме слушате съ умовтѣ си, ще чувствувате съ сърдцата си и ще прилагате съ волята си. Методитѣ на една окултна школа се различаватъ отъ всички ония методи, които съврѣменното училище въобще употребява. Разнитѣ възгледи, които ние имаме за живота, зависятъ отъ срѣдата, въ която се намираме. Ако вие се намирате 10-15 метра подъ морското равнище и разглеждате свѣта, какви ще бждатъ вашитѣ възгледи за него? Ако се спуснете на 100, 200, 300, 400, 500, 1,000, 2,000 метра, какви ще бждатъ вашитѣ понятия? Слѣдователно, прѣчупването на свѣтлината ще бжде различно. Сега, обратниятъ процесъ: ако вие се качите надъ морското равнище и се

подигате въ въздуха отгорѣ на 100, 200, 300, 400, 500, 10,000 метра, какъвъ ще бжде вашиятъ възгледъ за свѣта? Не на 10,000 метра, а на 10,000 клм.? И ако застанемъ на земята, тя е равнодѣйствуваща сила, значи, понятията отъ дъното на океана и най-високото въздушно пространство ще бждатъ два противоположни полюса на разбиране: Изгрѣвъ и залѣзъ. Изгрѣвъ, това е горѣ въ въздуха, а залѣзъ, това е долу, въ дъното на океана. Но само че тази аналогия, която сега прокарвамъ, не е правилна въ всичкитѣ си допирни точки. Защото туй, което за насъ е залѣзъ, за други е изгрѣвъ, и туй, което е изгрѣвъ за насъ, за други е залѣзъ. Слѣдователно, когато твоето слънце изгрѣва, изгрѣвътъ за тебъ е за другиго залѣзъ. И когато твоето слънце залѣзва, други иматъ изгрѣвъ. Слѣдователно, изгрѣвъ и залѣзъ, това сж нѣща относителни. Това не е една абсолютна реалностъ. Това е нѣщо относително. И при туй положение, при което сега се намираме, има изгрѣвъ и залѣзъ. Но ако вие сте единъ ясновидецъ, за васъ нѣма да има нито изгрѣвъ, нито залѣзъ. Посрѣдъ нощъ вие ще видите слънцето на противоположната страна на земята. Нѣма да има никакъвъ изгрѣвъ. И като ясновидецъ, даже и земята нѣма да се движи заради васъ. Защото движение има само за онѣзи, които се движатъ, а за онѣзи, които виждатъ, движение нѣма за тѣхъ. Защото, ако азъ се движа по-бързо отъ трена, има ли движение? Прѣдставете си такова изяснение: за примѣръ, въ вселената една точка, която се движи така бързо, че едновременно може да бжде въ всичкитѣ положения на космоса, има ли движение тогава? Има движение, но туй движение не може да се измѣри. Какъ ще го измѣришъ, когато едновременно то е навсѣкждѣ? Ние разбираме движение само когато има извѣстно съотношение на бързина. Но ако тази бързина е абсолютна, ние считаме и казваме, че тази точка е постоянна. Сега въ свѣта неустойчиви хора сж всички ония, които се движатъ много полека. Охлювитѣ, за примѣръ, сж много неустойчиви. Човѣкъ, който има движение на охлювъ, на такъвъ не може да разчитаашъ, защото щомъ побутне първиятъ листъ, скрие си рогата, казва: Тази работа не е за мене. Послѣ настърдчишъ го, кажешъ му: слушай, има, такива закони, има редъ, порядъкъ. И той пакъ извади своитѣ рогца. И пакъ

като срѣдне най-малкия листъ, пакъ се скрие въ черупката си и казва: тукъ нѣма законъ. И започва ту навънъ, ту навътрѣ. Защо се движи този охлювъ? Ние тълкуваме отъ окултно гледище така: този охлювъ има прѣпятствие на пътя си. А туй прѣпятствие като го турятъ въ локомотива, колелетата се движатъ. Значи, туй прѣпятствие като дойде, техникътъ го използва: като дойде до извѣстно мѣсто, спира се. Ако туй прѣпятствие вървѣше по този начинъ, щѣше да има изхабяване на енергията. И техникътъ събира тази енергия, ще даде наклонъ и започва колелото да се движи. Отъ прѣпятствията на охлюва техникътъ се е научилъ, казва: ти ако искашъ едно нещастие да го употребишъ за твоео благо, трѣбва туй нещастие да го туришъ въ крива линия. Защо се движи трена? Това сж погрѣшките на охлюва. Нашитѣ тренове сж погрѣшките на охлюва. И нѣкой дойдатъ отъ единъ градъ въ други и често ставатъ катастрофи. Т.е. въ даденъ случай охлювътъ не може да си прибере рогцата равномерно, техникътъ не е изчислилъ добръ врѣмето да се скрие и тогава като стане катастрофата, всички пътници искачатъ отъ черупките навънка. Азъ говоря за вашето съзнание, то може да бѣде съзнание на охлювъ. Понеже миналата ми бесѣда бѣше философска и критическа, вие казвате: Туй като не е любовъ, онова като не е любовъ, кое тогава е любовъ?. Азъ като разглеждахъ, разглеждамъ сегашната ваша любовъ, казвамъ: Туй, което иматъ за любовъ, туй нищо не струва, това не е любовъ. Вие казвате: туй като не е любовъ, тогава кое е?. Азъ ще кажа: кое е. Опитвамъ вашето шише, вие имате едно шише съ вода, 10 дена тази вода е седѣла, тя се е вмирисала, завѣдили сж се такива малки микроскопически гадини, казвамъ, това не е вода. Какъ не е вода? Отъ чешмата е налѣна. Може да е била много хубава вода, но тази вода не е здравословна. Азъ вземамъ вашето шише, изливамъ водата надолу, а вие казвате: Туй е безобразие, да изпразнишъ шишето ни!. Чакайте, елате на моята чешма, вземамъ шишето, измивамъ го веднажъ-дважъ, не само това, заварявамъ вода, па турямъ и пѣсѣкъ вътрѣ, и мия. Вие казвате: Ще счупишъ шишето. - Чакайте, измивамъ шишето хубаво, отивамъ при тази първокласна вода, казвамъ: вие помните ли вкуса на вашата вода? - Да. Наливамъ, пийте, сега

отъ тази водица. Само така може да разберете едната любовъ и другата любовъ. Вие трѣбва да имате едноврѣменно въ съзнанието двата момента, и да разбирате различието между едната реалностъ на съзнанието и другата реалностъ, която може да се прояви.

Изгрѣвъ – това е единъ моментъ на съзнанието, и този моментъ е само когато слънцето излѣзе отъ хоризонта, а слѣдъ като изгрѣе, то вече не е изгрѣвъ. И залѣзъ е онзи моментъ, първиятъ моментъ когато слънцето допре до хоризонта и се изгуби, скрие се задъ него. И докато се скрие, то е залѣзъ. Изгрѣвъ е отъ онзи моментъ, показването на върха на слънцето докато излѣзе на другия край, то е изгрѣвъ. Всичкото друго не е нито изгрѣвъ, нито залѣзъ. Слѣдователно, вие имате два момента въ цѣлия си животъ: или всѣки денъ и всѣка минута имате изгрѣвъ, или имате залѣзъ, не отъ часове, само нѣколко момента. И ако вие разберете тия моменти на вашето съзнание добрѣ, вие ще можете правилно да разсъждавате. Понеже изгрѣвитъ ви и залѣзитъ ви не сж едни и сжи. Забѣлжете въ природата, всѣки денъ изгрѣвътъ не е единъ и сжщъ; за примѣръ, хоризонтътъ не е толкова ясенъ, нѣкой пѣтъ е много ясенъ. Нѣкой пѣтъ вие не виждате залѣзъ. Нѣкой пѣтъ вие не виждате изгрѣвъ. Това сж все математически съотношения. Тия изгрѣви и залѣзи показватъ съотношенията, които сжществуватъ вътрѣ въ нашето съзнание. Защото, изгрѣвъ и залѣзъ сжществуватъ само въ съзнанието като реалностъ. Ако вие нѣмате съзнание, тази реалностъ, че слънцето изгрѣва и залѣзва, нищо нѣма да ви ползува. Ако слънцето изгрѣва и залѣзва, то е само за съзнанието ви. А, че вашето съзнание схваща изгрѣва на слънцето, въ туй съзнание взиматъ участие вашиятъ умъ, вашето сърдце и воля. Слѣдователно, умътъ ви ще разисква върху формитъ и вибрациитъ на тази свѣтлина, която се разширява, сърдцето ще се спрѣ върху съдържанието, а волята – върху резултатитъ, които може да произлѣзнатъ отъ съчетанието на формитъ и съдържанието. Туй е философски казано. Сега, вие не може да видите тия двата края какво отношение иматъ. Азъ обяснявамъ изгрѣвъ и залѣзъ по отношение на съзнанието, Обяснявамъ факта какво е разширение, съдържание и резултати на свѣтлината, която прониква вътрѣ въ нашето съзнание, ние

я схващаме по особенъ начинъ. Сега, отъ туй вътрѣшно съзнание зависи степенъта, съ която вие може да разберете Любовъта. А често вие говорите за сегашната любовъ. Имате едно приятно настроение тукъ, въ слънчевия възелъ, или имате, едно приятно настроение въ хилядолистника горѣ въ главата си, засѣгамъ само тия два центъра. Туй приятно настроение не е много реално, защото слѣдъ малко може туй състояние да се промѣни. Азъ ви казвамъ една сладка, мека, хармонична дума, но не се разбираме. Фактътъ е: вие сте гладенъ, нали? Сега говоря на вашъ езикъ. Три дена сте седѣли гладенъ и очаквате нѣщо. Казвамъ ви тѣй: сега ще употрѣбъя залъзъ и изгрѣвъ въ яденето. Защото и въ яденето има изгрѣвъ и залъзъ. Прѣдставете си, че вие сте били бѣденъ, и прѣзъ цѣлия си животъ вие сте се хранили само съ бобъ, дошло ви е до гушата. Като кажете „бобъ“, казвате: Господъ само за менъ ли създаде този бобъ? Омръзналъ ми е. Три дена сте гладували, казвамъ, имаме една пуйка опечена. Пуйката е изгрѣвъ. Но казвате: ами бобъ? Бобътъ е залъзъ. Казвамъ, много скоро се свърши денътъ: бобътъ се явява въ съзнанието ви като залъзъ. Ако кажа: имаме пита и една печена кокошка съ мазъ. Казвате: отличенъ изгрѣвъ! Денътъ е съ изгрѣвъ, вие сте радостни нали? Питамъ ви сега: защото кокошката и пуйката произвеждатъ туй понятие на вашето съзнание на радостъ? А бѣдниятъ бобъ, като помислите за него, казвате: Да бѣше нѣщо друго! Защо сте недоволенъ отъ боба? Значи, на вашето съзнание казвамъ тѣй: „Ако сте уморенъ, имамъ една пуйка заради васъ“. Не казвамъ, че имамъ бобъ. Добрѣ. Направлямъ азъ пуре отъ боба съ малко масълце и ви казвамъ така: имамъ кюфтета направени отъ хубаво месце, само че това месце като го хапнете, то се схуми въ устата ви. Вие сѣдите, ядете пуйката и тия кюфтета, казвате: Отлично ядене! Питамъ: въ какво седи реалностьта тукъ. Въ първия случай казвамъ истината: бобъ ще ядете. Вториятъ пжтъ кржцавамъ боба друго яче, казвамъ: този бобъ е приготвенъ, направенъ съ масълце и месце. И вие ще питате, туй месце телешко ли бѣше, агнешко ли, може отъ нѣкоя кокошка. Отлично е това! Сега често вие отъ постѣпките на живота нѣкой пжтъ вие стотвяте кюфтета отъ боба, и вие сами за тия кюфтета говорите: „Знаешъ, какви

кюфтета хубави сме направили, какво хубаво месо!" А то е бобъ. Ама може да кажа истината, че е бобъ. Ще кажете: „Знаемъ го този бобъ какъвъ е". И съвършенитѣ философски системи сж направени само отъ бобъ. Отъ бобъ сж тия кюфтета, но опжржени съ масълце, тѣй искусно приготвени, че който яде казва: „Отлични кюфтета, много хубави сж". Това е то култура, това е наука, отлични кюфтета сж тѣзи. Който разбира истината, само ще се поусмихне, каже: „Да, отлични кюфтета сж". Слѣдователно, въ нашето съзнание ние трѣбва да разграничаваме истинската реалностъ въ свѣта отъ прѣходната. За примѣръ, прѣходна реалностъ е тази, нѣкой казва: „Има Господъ". Това е една прѣходна реалностъ - има Господъ. Има бждещъ животъ - това е една прѣходна реалностъ. Защото този човѣкъ, който казва: че има бждещъ животъ, той има едно изопачено съзнание. Той не знае какво нѣщо е бждещъ животъ. А окултистѣтъ нѣма да каже, че има бждещъ животъ, той ще каже тѣй: „Нѣма никакъвъ бждещъ животъ". И ако ти каже истината: „нѣма бждещъ животъ", ти ще кажешъ: Ама до сега все ни проповѣдваха за бждещъ животъ. Нѣма никакъвъ бждещъ животъ. Защото, ако има бждещъ животъ, той ще бжде точно такъвъ, като сегашниятъ животъ. Отъ чисто окултно гледище, той ще бжде като сегашниятъ животъ и бждещиятъ животъ. Обаче, ако ние подразбираме подъ думата „изгревъ", разширение на нашето съзнание, разграничение, разширение на Божествениятъ животъ въ насъ, да го видимъ въ по-широки рамки като реалностъ. Защото животътъ е единъ, той не може да бжде ограниченъ, ние го ограничаваме, като казваме - „бждещъ животъ". Той не е нито миналъ, нито сегашенъ животъ, той е животъ самъ за себе си. Въ нашето съзнание, животътъ има изгрѣвъ и залѣзъ за 3 1/2 минути, три минути взема за изгрѣвъ. Знаете ли колко минути взема на единъ човѣкъ да умрѣ? То е почти сжщото, както когато човѣкъ се ражда, неговото съзнание се пробужда за толкова, колкото за слѣнчевия изгрѣвъ - 3 1/2 минути. Дѣтето се роди и пакъ забравя. И понеже единъ изгрѣвъ има, ти си мисли, че изгрѣвътъ е раждане, и докато седи въ твоя умъ, ти се радвашъ. Това дѣте като вземе да умира, ти виждашъ какъ слѣнцето ще залѣзе. Нѣкой хора има като залѣзе слѣнцето, пакъ до полунощъ може да живѣ-

ятъ. Слѣдъ като залѣзе слънцето казватъ: „Ще се мре“. Това е единъ фактъ, дѣто хората казватъ – ще се мре – тѣхното слънце е вече залѣзло. И, слѣдователно, отъ чисто окултно гледище, вие може да се родите прѣждеврѣменно и може да умрѣте прѣждеврѣменно. Този фактъ го пазете: може да забогатѣете прѣждеврѣменно и може да осиромашѣтѣ прѣждеврѣменно. Можете да станете здравъ прѣждеврѣменно, и може да заболѣете прѣждеврѣменно. Всичко туй остава въ съзнанието ви. И когато казвамъ, че ние всичко можемъ да направимъ, всичко можемъ, но само трѣбва да излизаме извънъ условията на земниятъ животъ. Ясновидецътъ, ако вижда навсѣкждѣ слънцето въ неговото движение; той нѣма какво да се плаши. А туй слънце, то е проявлението на Божественото, вжтрѣ въ свѣта, въ нашето съзнание. Ние всѣкога можемъ да виждаме Бога. Тукъ имаме единъ приятель, нѣма да му помѣна името, той ми казваше за такъва една опитностъ: изпитвахъ една свѣтлина, както при изгрѣвъ, така ходи прѣдъ менъ, но отъ нѣколко врѣме залѣзе тази свѣтлина, нѣма я. Станало му жалко. Усѣщаль, че тази свѣтлина все изгрѣвала и като трѣгнелъ нѣкждѣ, тази свѣтлина постоянно блика, блика, блика вжтрѣ. И то е красиво-то въ живота. Всѣка една погрѣшка, отъ окултно гледище, ще направи вашето слънце да залѣзе прѣждеврѣменно. А то е голѣмо зло за живота ви. Най-малката погрѣшка ще завърти колелото на земята и вашата земя ще почне да се движи по-бързо и слънцето ще залѣзе. И тогава именно ще ви сполѣтятъ нещастията. И когато казвамъ, че не трѣбва да правятъ погрѣшки, то е отъ окултно гледище, за да не залѣзе слънцето ви. Щомъ залѣзе слънцето, всѣка една работа отъ какъвто и да е характеръ, прѣстава вече. Слѣдователно, и любовта ви, и тя ще прѣстане. Сега поне вие имате тази опитностъ, че нѣкой пѣтъ когато обичате нѣкого, имате извѣстни трѣптения въ слънчевия вжзелъ, въ сърдцето усѣщате една малка топлинка, много малка – когато обичате нѣкого. А когато тази топлинка се изгуби, вие усѣщате страдание, почва да се образува една топка, не само топка, но усѣщате студъ, умраза се явява, почвате да чувствувате, че този когото обичате, постепенно се отдалечава отъ васъ, и вие се отдалечавате отъ него. Туй е законъ на залѣза: вашето при-

ятелство е залъзло, и двама се намирате във нощта на живота. Тогава силата на вашето съзнание се намалява и каквато молитва да произнесете, както и да се молите, вие ще усъщате, че отгорѣ ви има единъ меденъ поясъ, и молитвата ви отива само двѣ педи надъ главата ви и пакъ се повръща. Тогава какво трѣбва да правите? Азъ ще ви приведа закона. Законътъ е – азъ ще си послужа съ същото сравнение, което съмъ далъ на нѣкой други – азъ взимамъ снѣга за едно изяснение. Той има бѣла прѣмъна, чистъ е. Прѣдставете си, единъ човѣкъ мяза на снѣга; но е студено. На една топка красива, бѣла, турящъ я на едната си ржка, отлична, бѣла, чиста, но студена. Нѣкой казва: „да бжда чистъ като снѣга“. Всички искате да бждете чисти и пѣте: „да бждемъ чисти като снѣгъ“, но въ небето какви ще бждете? Значи, този снѣгъ, за който говори псалмопѣвецътъ, не е нашия снѣгъ, защото като направимъ опитъ, като го стопимъ, изгубва бѣлината си. Прѣдставете си, че този снѣгъ има съзнание и казва: „Ти какво направи съ мене, ти ме опорочи, едно време азъ бѣхъ бѣлъ, сега изгубихъ бѣлината си, ти ме опорочи, ти ме съсипа“. Туй е единъ видъ на съзнание. Дойде нѣкой като вода, казва: „Азъ съмъ човѣкъ пластиченъ, като водата, на всички условия се приспособявамъ, а сегашнитѣ хора обичатъ приспособлението“. А водата на кждѣто и да я турите, на каквото положение и да я турите, тя ще се уравни, тя е барашикъ съ 99 краля. Вземете едно шише на единия и на другия край, каквото положение и да е, водата ще се уравни, на кждѣто и да е, тя държи едно и също положение. То е единъ отличенъ примѣръ. Но ако ние мязаме на водата, какъвъ ще бжде нашиятъ животъ? Но тази вода, щомъ се пропука вашето шише, почне капка по капка, изчезне, вие потърсите шишето, то е праздно. Допуснете, че водата дойде при менъ, като единъ сждъ, едно шише, казва: „Слушай, азъ съмъ едно разумно същество, приспособимо на всички условия, не се противя никога, азъ съмъ много добъръ човѣкъ, въ съзнанието си азъ нѣмамъ противъ никого нищо, но, ако я туря на моята пещъ, почвамъ да я нагорѣavamъ: дѣйствително, ти си много добъръ, но започва нагорѣ да излиза въздухъ, отъ топлината формата се измѣня, разширява се, литне нагорѣ, излиза пара. Ще каже: „ти

измѣни формата ми". Какъ? Сега азъ нѣмамъ никаква устойчивостъ. Отношението къмъ въздуха ще вземе, ще мисля: сега ще стигна до Бога, но издигне се 5-6 клм., срѣщне я нѣкое студено течение, пакъ опорочи се, стане градъ, сгъсти се и падне пакъ на земята, и чрѣзъ голѣмо мжчене и страдание изрази се въ нѣкой студенъ изворъ и дойде нѣкоя жадна измжчена душа, пие отъ нея и каже: „колко е хубавъ този изворъ!". Но този изворъ бѣше бѣлъ като снѣгъ, той бѣше пластиченъ, приспособяваше се като водата. Той стана пара, издигна се горѣ, втвърдти се, падна и сега като мина прѣзъ всички страдания, той носи нѣщо ново съ себе си и ти казва: Братко, докато азъ дойда до това състояние, да излизамъ като изворъ, знаешъ ли прѣзъ каква пещъ ме прѣкараха? Азъ изгубихъ своята чистота, изгубихъ своята пластичностъ, изгубихъ своето разширение, станахъ на малки капки, та паднахъ и се окаляхъ. А ти кажешъ: Аа братко, много хубаво, много хубаво. – Много хубаво, ама ти на моето състояние билъ ли си? И когато ние говоримъ за любовта на едно същество, за да се прояви туй, което ние считаме любовъ, трѣбва да мине прѣзъ 999 милиона форми. Забѣлѣжете си го това, прѣзъ 999 милиона форми трѣбва да прѣмине и само тогава може да се прояви най-малката любовъ. И когато вие имате този най-малкиятъ опитъ на любовта, той ще бѣде единъ изворъ, то ще бѣде най-приятното чувство, което вие ще испитате, най-първо, за 2 и половина минути или за три минути, и слѣдъ туй може да изчезне за цѣлия вашъ животъ като единъ романъ, написанъ само на бѣла книга, да си спомнвате и да казвате: „въ тия двѣ и половина минути, каква радостъ, какво щастие, какво блаженство бѣше!" Каквото и да станете, може князь да станете, да ви угощаватъ, пари да ви даватъ, но тия двѣ и половина и тритѣ минути, тѣ ще бждатъ глава на цѣлото ви същество, ще кажете: като ония двѣ и половина минути не съмъ ималъ. Тѣ ще бждатъ глава. И цѣлиятъ ви животъ е включенъ въ тия „тритѣ минути". И ние иждивяваме цѣлия си животъ, за да имаме „тритѣ минутки". Дѣ сж „тритѣ минутки"? Това е цѣлата вѣчностъ събрана вжтрѣ? И за да се прояви любовта въ най-малката си форма, потрѣбни сж усилията на цѣлата безгранична вѣчностъ! Знаетѣ ли това? Лю-

бовъта може да се прояви само чрезъ усилието на без-
граничната вѣчностъ, да даде този напоръ, да може
тази реалностъ да мине прѣзъ всички тия форми. И
сега, разбирате ли, вие сте ученици или оглашени,
тази мисълъ е толкова велика, че вие трѣбва да мис-
лите заради нея. Тя е толкова велика! Вие имате едно
схващане толкова велико вътрѣ въ себе си и толкова
сдържателно, та се иска цѣла една вѣчностъ, за да я
разберете. Цѣла една вѣчностъ се изисква, за да
разберете тия „три минутки“. А тази вѣчностъ, това
значи да имате единъ изгрѣвъ и единъ залѣвъ! Ако из-
грѣвътъ е правиленъ, и залѣвътъ ще бжде правиленъ, а
ако изгрѣвътъ е неправиленъ и залѣвътъ ще бжде непр-
авиленъ. Споредъ основата, върху която градите. Като
влѣзете въ окултната школа, ще зависи какви сж ва-
шитѣ разбирания. Нѣкои, за примѣръ, идатъ тукъ да се
учатъ, но тѣ мислятъ да научатъ нѣкои тайни. Не, ни-
какви тайни нѣма да научатъ! Азъ не казвамъ тайни.
За да научите тайнитѣ, които искате, трѣбва ви цѣла-
та вѣчностъ. Тѣй щото нашата тайна съ единъ день и
съ единъ часъ никой не може да я вземе. Питамъ: „Ка-
кво учатъ тия хора?“ Нищо нѣма да научите по тоя на-
чинъ. Но онзи, който влѣзе съ онова чисто сърдце, да
търси Бога на любовта, той може много да разбере.

И тѣй, моето желание сега, казвамъ на младитѣ,
азъ наричамъ млади тѣзи, които сж на изгрѣвъ – е да
изгрѣятъ, а старитѣ залѣзватъ. Вие ще кажете тѣй,
младитѣ казватъ: „Да знаете ние сме, които изгрѣва-
ме“. Но едно врѣме и старитѣ бѣха на ваше мѣсто и тѣ
казваха: „Ние сме, които изгрѣваме“. Но единъ день
на вашето мѣсто ще дойдатъ други млади и тѣ ще кажа-
тъ: „Ние изгрѣваме“. Питамъ, ако така мислите, какво
опредѣление имате за живота? Вие ще кажете тѣй: „ние
изгрѣваме правилно, а старитѣ ще кажатъ: Ние залѣз-
ваме правилно“. Дайте си ржката сега. Нѣма да се
свърши, защото, когато тия младитѣ дойдатъ на вашето
мѣсто, колелото ще се обърне, тогава вашето слънце
ще изгрѣе, а тѣхното слънце ще залѣзе. Тогава ако
вашето залѣзване е било правилно, и изгрѣвътъ ще бж-
де правиленъ. И ако тѣхниятъ изгрѣвъ е билъ правиле-
нъ, и залѣвътъ ще бжде правиленъ. Разбира се, тия
двата изгрѣва нѣматъ нищо общо съ сегашното ваше ст-
радание. Ще кажете: то е хубаво, ама какво да прави-

мъ, ние страдаме. Тукъ, въ школата, болни ученици не се позволява да има. Който е боленъ, ученикъ не може да бжде, и вѣрующъ не може да бжде, и оглашенъ не може да бжде. И азъ искамъ едно, да ми дадете единъ листъ всички онѣзи, които сж болни въ школата, имаме болници, имаме лѣкари, ще ви пратимъ да минете този курсъ на лѣкуване и послѣ да дойдете. Ние имаме специални болници за окултнитѣ ученици и лѣкари има, като, идете при тѣхъ, тѣ ще ви дадатъ своитѣ системи за лѣкуване. А тукъ, въ школата, азъ виждамъ вашитѣ мисли: то е хубаво, но ние имаме мжнотиите въ живота си. Мжнотиитѣ въ живота ви, това сж едно благословение заради васъ. Най-великото благословение за единъ ученикъ въ окултната школа е да има мжнотиите. И то такива голѣми мжнотиите, и той тогава се счита герой. Ако той нѣма мжнотиите, нито оглашенъ, нито вѣрующъ не може да бжде. Първото нѣщо, имате ли мжнотиите, вие сте ученици, нѣмате ли – съ васъ въпросътъ е свършенъ. Питамъ студентитѣ въ университета по математика какви мжчни задачи има тамъ, колко пѣти се исправятъ, рѣшаватъ по единъ начинъ, по другъ, голѣми мжнотиите има. Вземете нѣкой астрономъ, който слѣди минутата, секундата, по кой часъ ще мине кометата. Какви мжнотиите, какви тревоги! Точно наблюдава. Вие седите и казвате: „Добъръ е Господъ, като дойде Духътъ въ насъ, като каже Господъ, всичко ще бжде“. Туй е едно дѣтинско разглеждане. Господъ, каквото е искалъ, е направилъ, всичко е направилъ, въ всичко, което съществува, азъ виждамъ това, но ние изучаваме ли каквото Господъ е направилъ? „Господъ всичко може“. Азъ като живѣя, туй тѣло, което имамъ, зная, че Господъ всичко е направилъ. Но вие ще кажете: „Туй, което Господъ е направилъ, разбирамъ ли го? Разбирамъ ли законитѣ му? Туй знание, което Той е вложилъ, възприемамъ ли го? Неговото слово прониква ли въ моето съзнание? Сонаслаждавамъ ли се съ Неговитѣ дѣла и съ Неговитѣ мисли, които Негова Духъ изпраща? Великъ е, казвате, Господъ. Той е направилъ слънцето! Съ това слънце занимавалъ ли си се, да видишъ Неговото естество? Може да идешъ при слънцето на гости. Единъ окултенъ ученикъ отъ трета степенъ – не на първа или втора, но на трета степенъ – може да иде на слънцето. Е сега, вие ще кажете: „Аа, азъ съмъ пър-

виятъ кандидатъ!“ И ще мязате както онзи американецъ, който правелъ изчисления, че може да се хвърли една граната до мѣсечината, измѣрвалъ дължината на гранатата, пространството, наклона и искалъ да намѣри, за колко време ще попадне тя на мѣсечината. Той направилъ точно своитѣ изчисления, събралъ пари, явили се двама кандидати и единиятъ приелъ да влѣзе въ уреда и да иде въ мѣсечината. Та и вие сега, като говоря за слънцето, хопъ, кандидати сте да идете тамъ. По този начинъ не се ходи на слънцето. Ако можете вие да трансформирате вашето съзнание, да придобиете слѣдъ 999 опити най-малката форма на любовта, веднага вие ще бъдете гости на слънцето. И жителитѣ на слънцето ще ви посрѣщнатъ и като се върнетѣ, вие ще имате отлични лица, весели ще бъдете, ще кажете: „Отлично мѣсто е слънцето!“ И ще знаете причината, защо и какъ иде тази свѣтлина постоянно и какво означава тя. Ще знаете езика на свѣтлината. Но за всичко туй трѣбва да стане трансформиране на съзнанието. Туй трѣбва да го знаете. Непрѣменно трѣбва да стане едно трансформиране, една промѣна вътрѣ въ вашето съзнание, за да може вашиятъ умъ, вашата воля и вашето сърдце да взематъ участие въ вашата душа. Тѣй щото окултната школа не е школа за утѣшение на хората, но тя е школа за изучаване великитѣ неизмѣняеми закони на битието, на проявлението на Бога, въ които нашиятъ животъ се развива съразмѣрно и хармонично. И слѣдователно, само при проявлението на такава любовъ, ние ще бъдемъ въ състояние да влѣзнемъ въ контактъ съзнателно, съ онова сщество, което прониква въ космоса, т.е. да дойдемъ въ съприкосновение съзнателно съ Бога. И само слѣдъ 999 милионната форма ние ще чуемъ най-малкиятъ гласъ да говори, и като го чуемъ, както ви прѣведохъ, отъ Йова, ще разберемъ, защо живѣемъ на земята. И щомъ разберете защо живѣете на земята, тази земя ведно ще се изправи прѣдъ васъ, и тя нѣма да е старата земя, тя ще изчезне, но ще се изправи като едно живо сщество. И тогава кждѣто и да ходите на земята, вие ще имате единъ моралъ: като ходите по това сщество, ще вървите толкова деликатно, че ще кажете: „туй сщество е толкова благо, и велико“, ще гледате да не му причинявате никакво сътресение, никаква болка. Ще ходите тѣй, както ходите

въ кжщата на нѣкой вашъ приятель. Сега разбира се, тази земя, това е схващането на нашето съзнание. Тѣй като почнемъ да мислимъ, само тогава млади и стари ще могатъ да живѣятъ добрѣ. А сега, всѣки единъ, понеже има ограничение на съзнанието, казва тѣй: азъ ще живѣя тѣй, както азъ намирамъ за добрѣ. Питамъ тогава: туй правило дава ли ви резултати? Всички ако живѣемъ тѣй, както разбираме, животътъ има ли смисълъ? Нѣма. „Азъ да живѣя!“. Ако разбирашъ подъ думата „азъ“ Божественото вжтрѣ въ себе си, да живѣемъ спорѣдъ закона на „аза“, на съзнанието, да, но, ако разбирашъ туй „азъ“, само да използватъ врѣменнитѣ облаги на този ограниченъ животъ, това е едно криво схващане на живота. За примѣръ вземете изъ вашия животъ единъ живъ примѣръ: имате вие синъ, ражда се, отглеждате го, давате му възпитание, прашате го на училище прашатъ го на църква, расте това дѣте красиво, послушно на баща си и майка си. И бащата, и майката много очакватъ отъ него, казватъ: „Много интелигентно е нашето момченце, много добрѣ се учи, отлични бѣлѣжки има, прилеженъ е“. Но къмъ 17-18 година, на това малко момченце почватъ да му порастватъ мустачки, бутата си джунитѣ. По-напрѣдъ то слуша майка си, ходи на вода: „мамо, какво искашъ“ и вземе стомничката. Но по едно врѣме почва да се захласва. Казва тѣй майката: „единъ новъ навикъ има нашето дѣте, току си бутата джунитѣ“. Защо си бутата туй момченце устата? Защото Господъ бутата съ него. Азъ нѣма да се спирамъ върху вжтрѣшната страна, то е една тайна, която не е позволено да казвамъ. Но туй момченце казва: „видѣхъ една мома, искамъ да я задиря“. Казватъ: по кой начинъ? - Хваща едната страна на мустака. По дѣсниа или по лѣвния? И той ще я вземе. Послѣ каже: „и по двата начина“. Послѣ нагорѣ издига мустака си. Послѣ каже: „Не, не надолу“. Послѣ пакъ се погледа. Всички вие тукъ, стари и млади, вие сте го правили, нѣма нѣкой отъ васъ, който да не го е правилъ, съзнателно или несъзнателно. Младитѣ пѣкъ, сега го правятъ. Искатъ той да открадне младата мома и като отиде казва: „Слушай, ние заедно ще живѣемъ, азъ съмъ много благороденъ, старитѣ не живѣятъ добрѣ, но ти при мене ще живѣешъ, ще имашъ всичкитѣ удобства“. И почва да нарежда: „кжща, това-онова, въ царството

Божие ще живѣятъ: като ангели". И тя каже: „тѣй ли?“ – „Тѣй, тѣй, ти вашитѣ не гледай, баща ти и майка ти сж невѣжи, тѣ не знаятѣ, но аз....“ /тегли и мустакитѣ си/. Ама той не го казва това. И хубаво, оженятѣ се двамата. Какво става? Пакѣ старата модна лѣжа, живѣятѣ тѣй сжщо както бащата и майката. Човѣкъ, който така си завърта мустачкитѣ, не може да живѣе добрѣ. Всѣки, който си завърта мустакитѣ нагорѣ, и да иска, не може да живѣе добрѣ. Сега момата пѣкъ /смѣхъ/ това сж два символи. Азъ нѣмамъ вашия личенъ животъ прѣдвидѣ, но азъ изяснявамъ единъ психологически моментъ на съзнанието – защо и за какво не зная, но той всѣки день за мустачкитѣ си мисли – пѣкъ момата току дига веждитѣ, ще почне да ги глади на огледалото и да му казва: „ти милички, да знаешъ, че не съмъ като майка си, отъ съвсѣмъ друга култура съмъ, туй ще направя, онуй ще направя“. Но и тя не говори истината. Който така прави, и той не може да живѣе добрѣ. И азъ ще ви обясня другъ пѣтъ защо той казва на лѣво или на дѣсно. Но това правило казва тѣй само на себе си: ако пипне дѣсната вѣжда – „ще му говоря истината“, а послѣ пѣкъ, като пипне лѣвата вѣжда, каже: „защо, нека го поизлѣжа малко, нѣщата и въ тъмно могатъ, ще казвамъ истината и ще излѣгвамъ малко, тѣй върви животътъ“. Послѣ, за примѣръ, момата по нѣкой пѣтъ тѣй направи вѣждитѣ си, да станатъ по-дебелички, пѣкъ нѣкой пѣтъ иска да станатъ вѣждитѣ тънички, послѣ казва не струва тѣй, ту на тѣй, ту на тѣй /смѣятъ се/. Това не е за смѣхъ: то е единъ психологически законъ. Нѣкой пѣтъ, за примѣръ, вие тѣй си казвате. Ако разбирате закона на вашето съзнание, вие друго може да схванете, можете да използвате. Става извѣстна промѣна въ съзнанието ви, въ сърдцето ви, въ ума ви, въ волята ви, и ако вие разберете, ще можете да използвате момента, а ако ли не, всички тия благородни условия на живота ще минатъ и вие ще кажете: „Не можахме да сполучимъ работата“. Азъ не казвамъ, че е лошо, но да знаете, че всѣко едно побутване носи съ себе си извѣстни дѣйствия и въздѣйствия. И когато младиятъ си тури ума, сжщиятъ законъ е, той казва: пѣрвиятъ човѣкъ прѣди съгрѣшаването, когато е казалъ тѣй /погладилъ мустака/. Той е произнесалъ извѣстна формула, извѣстни

думи, послѣ на лѣво, пакъ други думи е казалъ. Момата и тя трѣбва да произнесе извѣстни думи. А сега вие никакви формули не произнасяте. За примѣръ, ще произнесете думата любовъ. Е, какъ ще я произнесете? Думата любовъ си има ключъ, вие ще се нагласитѣ, най-първо ще турите ключа и тогава ще произнесете думата любовъ, тогава вече си има смисълъ. Ще казвате истината. Пакъ ще турите своя ключъ, въ всички нѣща си има ключъ, и когато турите ключа, тия нѣща ще бждатъ разбрани въ съзнанието. Сега азъ не мога да докосна всичко, понеже тукъ има оглашени. А оглашени ние наричаме кои? Въ Англия имало единъ много краснорѣчивъ проповѣдникъ, толкова краснорѣчивъ, че всичката публика се захласвала, и богати и бѣдни, всички се захласвали, толкова се захласвали, че забравяли всичко. Единъ апашъ чулъ за това, защото работата му не вървѣла, и казалъ: „При тия захласнати и азъ ще сѣдна като богумолець и тѣй ще напълня джоба си, ще имамъ добра печалба“. Отива той, сѣда, започва проповѣдникътъ да говори, всички се захласнали и той се захласналъ. Като се свършила проповѣдъта, казва: изгубихъ момента. Излиза, но казва: втори пжтъ нѣма да се захласвамъ, воля трѣбва да имамъ, азъ съмъ единъ апашъ, не трѣбва да се захласвамъ, а да опитамъ кеситѣ. Втори пжтъ пакъ се захласналъ, трети пжтъ пакъ. Най-послѣ казва: „При този дяволъ нѣма да ходя, защото ще загубя занаята си“. Значи, когато Божиятъ Духъ започне у васъ така краснорѣчиво да говори и вие се захласнете въ Божията истина, като дойде единъ лошъ Духъ и той се захласне, и ще каже: „Да не ходя въ неговото събрание, защото ще загубя занаята си“. А щомъ си отиде той, вие сте свободни. Първото нѣщо на единъ окултенъ ученикъ е, да има единъ краснорѣчивъ проповѣдникъ въ себе си, който, когато говори, умътъ, сърдцето и неговата воля да се захласватъ въ това му поетическо изражение, въ тази любвеобилна рѣчь, която излиза отъ устата на този отличенъ говорителъ. И ние всички сега, въ школата, казвамъ ви: всѣки единъ отъ васъ да остави да има туй естество, каквото Богъ е създалъ, азъ не искамъ вие да се измѣняте, а да си бждете такива, каквито сте си, но да имате единъ краснорѣчивъ проповѣдникъ, и вашиятъ проповѣдникъ като гово-

ри, вие да сте доволенъ отъ него. А този проповѣдникъ, азъ го наричамъ: Той е Духътъ на великия животъ въ Битието. А вие може да му турите каквито искате имена, той е Духътъ на живота въ Битието. Всѣкога може да говори, изисква се умъ, изисква се сърдце, изисква се воля. Не своеволие, не жестоко сърдце, не неразбранъ умъ, а Умъ, пълненъ съ свѣтлина, сърдце пълно съ чистота и воля пълна съ сила, за да прилага всичко. Сега на тия младитѣ, може тази вечеръ да опитате, като пипате мустачкитѣ си. Не да се смѣете, ако се смѣете, вие не сте разбрали въпросътъ, да бждете много сериозни! Помислете, защо искате да си погладите мустакитѣ, пъкъ и стариятъ и той по нѣкой пжтъ си туря прѣститѣ. Спрѣте се, да си помислите, защо сж ви израстнали мустацитѣ. - Първитѣ причини: защо сж ви турени мустацитѣ. Можете да си дадете какъвто искате отговоръ. И защо сж турени вѣждитѣ? Може да не разрѣшите въпроса, обаче, като помислите, все ще ви дойде една мисжль, една свѣтлина! Слѣдователно и този краснорѣчивъ проповѣдникъ ще ви даде едно разумно тълкувание. И туй тълкувание не го казвайте на другитѣ, нека остане за васъ.

И тѣй, азъ искамъ всичкитѣ ученици, които влизатъ въ окултната школа, да бждатъ единъ изгрѣвъ, защото, заради насъ, бѣлата школа е единъ изгрѣвъ. Бѣлата ложа, това е единъ изгрѣвъ, а черната ложа, това е единъ залѣзъ. Ако залѣзвате, вие сте съ черната ложа - да ви опрѣдѣля сега - ако изгрѣвате, вие сте съ Бѣлото Братство. Бѣлото Братство винаги изгрѣва, сутринъ сж тѣ, а черното братство постоянно залѣзва. И, слѣдователно, ние трѣбва да разбираме двата момента на живота: ако кажемъ: „изгрѣлъ си“, ти си съ Бѣлото Братство, а ако кажемъ: „залѣзъл си“, ние знаемъ, че Бѣлото Братство залѣзъ нѣма. А щомъ нѣкой каже, че въ него изгрѣло слнцето, ние разбираме, че е отъ Бѣлото Братство. Вижте, каква грамадна разлика има въ окултното схващане. Залѣзътъ на слнцето показва, че ти си на крива посока, слѣдователно, тази посока трѣбва да прѣвжрнешъ на единъ изгрѣвъ въ твоето съзнание. Та сега, понеже казахъ, че старитѣ сж на залѣзъ, азъ направихъ разграничение. Подъ думата „млади“, разбирамъ бѣлата ложа, а подъ думата „стари“ разбирамъ черната ложа. То е по

символъ: старитѣ като остарѣватѣ, прѣдставляватѣ черната ложа – по форма я прѣдставляватѣ, а не по сжщество. Тѣ въ живота всѣкога имѣ наподобяватѣ, и затуй трѣбва да се молятѣ. Човѣкъ, като остарѣе, става дряхълъ /мършавъ/ и киселъ. Когато види, че нѣкой младъ играе, стариятъ се навѣси и казва: „този глупакъ какво се е разтропалъ тамъ?“ Стариятъ като вижда, че младиятъ тѣй се бута, казва: махни си ржката прѣдъ менъ, туй изкуство само азъ го зная, ти не трѣбва да го учишъ“. Морализира го. Не, стариятъ трѣбва да си каже: „Едно врѣме и азъ бѣхъ като него“, а пъкъ сега той е миналъ, въ лѣво е миналъ. И затуй ние всѣкога трѣбва да бждемъ млади, никога да не сждимъ. И когато Писанието казва: „не сждете“, подразбира: Всѣки, който сжди, остарѣва, нищо повече! Това е едно правило. Покажете ми единъ който сжди, и да не е остарѣлъ? Който сжди, сърди се. Не трѣбва. Туй е неразбирание. То е хлъзгане: чукѣтъ, който постоянно бие на наковалнята, и чукѣтъ и наковалнята заедно отиватъ, никой нищо не е придобилъ. А хубавото въ живота, е да мислимъ само върху великитѣ блага, които Богъ е създалъ, и да се стараемъ да бждемъ тѣй умни и любящи, като Бога. И да оставимъ този, който е всемждъръ, да оправи живота. Защото ние като живѣемъ по Бога, не само пасивно да живѣемъ, но да изправяме живота си. Нѣкой твой братъ каже: „азъ съмъ богатъ, имамъ единъ приходъ отъ 10,000 лв.“ Другъ нѣкой братъ нѣкъждѣ е задигналъ 100, 200 хиляди лева. Ще кажатъ: „Единъ отъ Бѣлото Братство“... Никакъвъ бѣлъ братъ не е той, а е черъ братъ, кралъ, задигналъ 20,000 лв. Тогавя казвамъ: ето ги, вземи ги братко, и лихвата отгорѣ, колко искашъ? И честно и почтено ще платимъ: въ насъ нѣма лѣжа. И сега колцина отъ васъ сж готови да платятъ за другитѣ. Не зная. Външнитѣ да платятъ за братята си, за братята си отъ школата, вжтрѣ. А нѣкои като се научатъ, че другъ плаща, ще кажатъ: „нека плати и заради менъ“. Не, не, азъ констатирамъ единъ принципъ вжтрѣшно. Това е едно състояние на съзнанието. Тѣй да бждемъ любвеобилни въ душата си, да не критикуваме никого, защото духѣтъ го нѣма. Всички имате опитностъ: който е съгрѣшавалъ и критикувалъ, изгубилъ е духа си. Най-малката критика като направите въ душата

си, ще изгубите духа си, непременно ще угасне духътъ. И нека единъ отъ васъ, който има най-малката опитностъ, да каже дали не е вѣрно. Затова, започне ли духътъ да говори, ще бждете внимателни да имате единъ стрѣмежъ на горѣ, да разбирате правилно Божиятъ законъ, да нѣмате никакви отрицателни мисли. Тогава духътъ въ васъ ще обясни, ще растете отъ день на день и ще минавате отъ слова въ слова. Та азъ искамъ сега отъ всички млади – сега азъ ви считамъ всички млади. Защо? Защото ви причислявамъ въ Бѣлата ложа – всички, у които съзнанието се е пробудило, сж отъ Бѣлата ложа. При сегашнитѣ условия, всички у които съзнанието се е пробудило, всички трѣбва да бждатъ у Бѣлата ложа. А стариятъ е емблема на черната ложа. Сама по себе си не е лоша черната ложа, обаче въ живота тия двѣ ложи не изпжлняватъ единъ и сжщъ принципъ, не изпжлняватъ едни и сжщи закони. Тѣ иматъ закони, които искатъ да прогресиратъ, да добиятъ знания. Въ Бѣлата ложа, онѣзи, които искатъ да породатъ най-малката волностъ, тѣ сж изгубили за хиляди и хиляди години най-добритѣ условия въ живота, и нѣматъ никакви условия. Било е врѣме въ еволюцията на човѣчеството, когато е било честь да бждешъ въ черната ложа. Тогава бѣлитѣ сж били въ залѣзъ, а чернитѣ въ изгрѣвъ. А сега, е обратниятъ процесъ. Сега е честь да бждешъ въ Бѣлото Братство, а безчестие да бждешъ въ чернитѣ.

И тѣй, като ученици на окултната школа, ще считате за голѣма привилегия и честь да бждете членове, оглашени, вѣрующи и ученици на Великото Всемирно Братство, което иде да внесе новата култура въ живота. И, слѣдователно, вие трѣбва да се приготвявате, не за бждаще, сега трѣбва да се приготвявате вече. Отъ днесъ може да започнете, отъ утрѣ, отъ други день, имате условия да работите, мълкомъ, тихо и разумно да употребите тия Божии закони. Тѣй ще работите, както работи свѣтлината. /Взима бѣлѣжкитѣ/. И сега азъ ви платихъ. И, слѣдователно, туй го вземамъ за себе си. Доволни ли сте? Ако нѣкой не е доволенъ, втори пжтъ може да му доплатя. Азъ ще разгледамъ специално съ него, тукъ не сте се подписали. /На темитѣ/. Така ще ви намѣря, който не се е подписалъ трѣбва да се подпише, друго яче нѣма да се изпжлни

неговото желание съзнателно. Видите ли искахте да ме надхитрите, но азъ ви надхитрихъ. /Понеже работитъ ни бѣха безъ подписъ, пъкъ Учителътъ казва, който не се е подписалъ, желанието му нѣма да се изпълни/

Азъ схванахъ на ученика всичката му адвокатщина, и въ тоя случай, азъ ви хванахъ на тесно. Значи, вие не сте имали напълно довѣрие въ мене, затова не сте се подписали. Да, туй не е обвинение, туй е една адвокатска хитрина, споредъ фактитъ – подписъ нѣма, нали? Така. Сега азъ ще ви дамъ условие да се подпишете, да си поправитъ погрѣшкитъ. Но работитъ не ги давамъ сега. Е, хубаво, хайде, това е отстъпка, пъкъ азъ ще ви дамъ старитъ, нека да има вашъ подписъ. Отъ интензивността на мисълта, която е ималъ при писането, азъ ще видя, подписалъ ли е работата си или не. /Учителътъ взе една тема, прочете я/. Той иска едно благо за цѣлото човѣчество, за себе си нищо не иска и ние ще го изпълнимъ. Нѣма нищо, това не е една голѣма погрѣшка, но все таки, трѣбва да има единъ подписъ. Т.е. азъ не подразбирамъ буквално единъ подписъ, то е по сщество вътрѣ. Когато човѣкъ пише нѣщо, и въ него има единъ страхъ да не го знаятъ, то е страхъ на физическото поле, но когато той пише за да се реализира, такива изречения оставатъ за волеви, той се е подписалъ, и къ принасятъ голѣма полза, такива изречения живѣятъ.

Сега, азъ ще разгледамъ тия работи, да ви обясня. Ще ги разгледамъ и ще видя какво направление сте имали на мисълта. Съ побутването на всѣки единъ листъ, ще бждатъ за менъ интересни тия психически намѣрения, и ще се занимавамъ съ всѣко едно листенце по отдѣлно, специално. Ще ги прѣгледамъ, най-малко ще ми вземе три мѣсеца да ги прѣгледамъ. По време и пространство ще се изпълнятъ. Нѣкой желания ще се изпълнятъ слѣдъ година, слѣдъ двѣ, слѣдъ три, зависи. Общо казано, всичко се изпълнява, но кога, е въпросътъ. То е една окултна задача, окултна задача.

Не правете никому насилие, нито оклеветявайте!

Пытахъ го и военни-тѣ, и говорѣхъ: И ный
що да правимъ? И рече имъ: Не правѣте никому
насилство, нито оклеветявайте: и доволни бждѣте
съсь заплатѣ-тѣ си. Ев. Лукъ 3:14

Военнитѣ — това сж силнитѣ хора на земята, кои-
то управляватъ. И сега трѣбва да се говори на силни-
тѣ, а не на слабитѣ, на богатитѣ, а не на сиромаси-
тѣ; на ученитѣ, а не на невѣжитѣ; на добритѣ, а не
на лошитѣ. Всѣко учение трѣбва да бжде строго офор-
мено въ себе си съ математическа точностъ, оформено
въ съзнанието ни, а не вънъ, не по форма. Мога да ви
изкажа едно знание въ поетическа форма или въ проза,
това не е знание, оформено вътрѣ въ съзнанието ви.
И, слѣдователно, целиятъ споръ, който въ съврѣмненна-
та култура сжествува, е по отношение на външното
оформяване на знанието. Въ външното оформяване има
всѣкога споръ — кой е на правата страна — а въ вът-
рѣшното оформяване нѣма абсолютно никакъвъ споръ. На
двама цигулари, които сж завършили своето изкуство,
оформили сж своето знание, дайте каквото и да е му-
зикално произведение, като взематъ цигулката, могатъ
да го изпълнятъ — нѣма никакъвъ споръ. Но цигулкитѣ
имъ трѣбва да бждатъ еднакво нагласени, и тѣ еднакво
да сж слѣдвали, еднакво знание да сж придобили, ед-
накви правила. Обаче, ако единъ цигуларъ, единъ бѣл-
гарски гайдарджия вземе да изпълни това музикално
съчинение, какъ мислите, че ще го изпълни? Клавиши-
тѣ, тѣй да кажемъ, на българската гайда липсватъ, на
пискульника липсватъ извѣстни дупчици, съ които може
да се създадатъ тия тонове. Даже въ едно модерно пи-
ано липсватъ много клавиши и на съврѣмнения органъ
липсватъ, и той има много недостатъци. Пианото не
може да вземе една четвъртъ тонъ, една втора взема,
но една осма не може да вземе, а една шестнайсетина
никакъ. А съврѣмненнитѣ християни сж се научили да
пѣятъ тѣй, както онзи, който започва съ цѣла нота на
четири четвърти, като почне цѣла една нота. Азъ не
казвамъ, че това е лошо, но то е само наченване на
музиката, а музиката има за цѣль повдигането на чо-
вѣшката душа. Ако вие ме попитате: защо сжествува

музиката, ще ви отговоря, че тя е едно средство отъ духовния свѣтъ за повдигане на падналата душа на човѣка, която е слѣзла на земята. Всички музикални тонове иматъ повдигане и когато човѣкъ почне да пѣе, по който и да е начинъ, нему поотлеква на душата, а когато не пѣе, неговата душа се стѣснява, става му тжжно. Слѣдователно, музикалниятъ човѣкъ може да мисли и да чувствува музикално съ музика, а може да чувствува и мисли музикално и безъ музика – и едното, и другото – но единиятъ процесъ ще бжде на възлизане, а другиятъ – процесъ на слизане. Сега за примѣръ, когато развивамъ тази бесѣда, вие можете да бждете съгласни съ мене като кажете: „право е туй“. Азъ не искамъ вие да констатирате правото, отъ това нѣмамъ нужда. Да констатирате моитѣ думи да сж прави или не, това не е философия, защото азъ полагамъ това учение на единъ великъ опитъ, не искамъ вие да констатирате, то е въпросъ на опитъ. Не питамъ: право ли е или не. Ако азъ дойда при васъ и ви донеса въ двѣ сѣнджчета сѣмена, въ двѣ златни сѣнджчета, еднакво изработени, напѣстрени, нашарени и казвамъ, че въ едното сѣнджче има такива и такива сѣмена, тия сѣмена вие ще ги посѣете въ вашата градина при такива и такива условия и ви давамъ всички наставления, и казвамъ: и въ другото сѣнджче има сѣмена, но тѣ сж прѣстъ, златенъ пѣсѣкъ – вие не знаете още, но ви казвамъ – другото е съ сѣмена, но азъ знаа, че то е златенъ пѣсѣкъ. Казвамъ ви: другото е съ златни сѣмена, тѣ сж особени сѣмки, при които ще излѣзатъ особени резултати. Ако вие посѣете сѣмената отъ двѣтѣ сѣнджчета, какви ще бждатъ резултатитѣ? Едно учение може да бжде златно и безплодно, едно учение може да се състои отъ сѣмена, и ако ги посѣете, тия дрѣвчета да образуватъ своитѣ плодове. Слѣдователно, азъ искамъ всички да вкусите плодетѣ на туй божествено учение, което проповѣдвамъ. И тогава, когато вкусите тия плодове, на менъ ще бжде приятно. Туй божествено учение не зависи, не се обусловя отъ златното сѣнджче, понеже послѣдното е случайно. Може тия сѣмена да ги туря въ нѣкое просто сѣнджче, може да изкажа една велика истина въ прѣкрасна поетическа форма, мога да говоря и поетически, азъ съмъ способенъ да говоря поетически: по природа съмъ поетъ; и

музикално мога да говоря: по природа съмъ музикантъ; и философски мога да говоря, защото по природа съмъ философъ, но, нѣкой пжтъ прѣдпочитамъ да говоря съ грѣшки като дѣцата: по-хубаво е това, защото да се говори на земята съ грѣшки, е по-добрѣ, а на небето да се говори съвършено, е по-добрѣ. На земята съвършено да говоришъ, значи, да правишъ грѣшки, а на небето съ погрѣшки да говоришъ, значи да бждешъ несъвършенъ. Ще ви кажа сега, защо на земята трѣбва съ погрѣшки да говоримъ: на земята, като направишъ една кжща, не трѣбва да я направишъ. херметически затворена, безъ аралжкъ, а съ голѣми дупки, че вечерно врѣме, като дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ, да може да влѣзе. Понеже си заспалъ, като чука, не може да влѣзе, но като намѣри тази пукнатина, да каже: „слава Богу, намѣрихъ“. Затуй въ моитѣ бесѣди оставамъ голѣми пукнатини, за да може да влѣзе нѣкой човѣкъ въ кжщи, защото нѣкой пжтъ не съмъ въ кжщи, а слугитѣ сж заспали, тѣй че, за да влѣзе, оставямъ пукнатини. Разбирате ли тази философия? Туй е фигура на рѣчъта, отъ ония фигури изъ „Хиляда и една нощъ“. Впрочемъ, такива кжщи въ България поне нѣма направени, нито въ Англия, нито въ Индия, никждѣ по свѣта нѣма направена такъва кжща, за каквата ви говоря, съ пукнатини, никждѣ по свѣта. Слѣдователно, като единъ фактъ тя не сществува, но сществува като една вѣроятностъ, математическа вѣроятностъ. А пѣкъ когато тази математическа вѣроятностъ може да се изпълни, става математическа надежда. Защото има математическа вѣроятностъ, математическа вѣра и математическа надежда. Математицитѣ казватъ: „когато всички условия сж тѣй благоприятни, вѣрни, и нѣма изключение, то можешъ вече въ авансъ да вземешъ печалбата“ – това значи математическа надежда. А когато тази математическа вѣроятностъ е малко проблематична и единъ отъ елементитѣ е несигуренъ, тогава ще чакашъ да се получи, за да вземешъ, колкото ти се пада.

Сега питатъ Йоана – той е стариятъ животъ, който имаме сега „какво трѣбва да правимъ ние, силнитѣ хора въ свѣта? Ти си дошълъ пророкъ отъ Бога, какво трѣбва да правимъ?“ На едни той казалъ да не събиратъ повече, отколкото имъ е позволено, а на други казалъ: двѣ дрехи ако иматъ, да дадатъ едната, и отъ

хлѣба си да дадатъ. На военнитѣ пѣкъ казалъ: насилие да не правятъ никому и никого да не оклеветяватъ. И дѣйствително, ако въ сѣврѣмения строй насилството би се изключило, сжщо и оклеветяването ако би се изключило отъ коя и да е дѣржава, поне най-малко 50% дѣржавниятъ строй би се подобрилъ и злинитѣ биха се отстранили. И ако отъ всички общества биха се изключили насилството и оклеветяването, сжщиятъ резултатъ би се постигналъ. Сега този грѣхъ у всички го има. Да изнасилите човѣка, можете, и то да го изнасилите по нѣколко начина. Има чисто прямо насилство, въ своята груба форма, което се дължи на физическата сила, тѣй както животнитѣ могатъ да изнасилятъ други животни; има правово изнасилване, изнасилване чрѣзъ закона, употребенъ въ своята лоша форма, има и духовно изнасилване, когато казваме това, което не е, т.е. изопачаваме и лѣжемъ хората. Прѣдставете си сега, питатъ нѣкой: какъ ще познаете вие дали единъ човѣкъ е отъ Бога или не? Ще кажете: той е сладкодуменъ, разумно говори, отъ Писанието говори, цитира Исаяя, цитира Исуса Христа, говори за вѣрата. Всичко това, споредъ менъ, не е едно доказателство, че той е пратенъ отъ Бога. Азъ засѣгамъ основата на нѣщата, подлагамъ и себе си и другитѣ на сжщата критика. И тогава питамъ: защо единъ пророкъ ще мисли, че е това, което не е? Или защо единъ християнинъ ще мисли за себе си това, което не е? Защо въ себе си ние да не признаемъ великата истина тѣй, както се схваща въ даденъ моментъ въ нашето съзнание, туй, което дълбоко съзнаваме и чувствуваме? Ние трѣбва да бждемъ искрени къмъ себе си, а не само да разгледаме живота си отъ ония благоприятни моменти на живота, отъ онава приятно настроение, когато има повишение на температурата, защото то може да е случайно. Сега, дѣдо ти оставилъ единъ милионъ или 2 милиона лева наследство, но то е случайно, а слѣдъ като изгубишъ капитала, паритѣ си, богатството си, туй знание, което имашъ, формата вече не ти помага. И ние, сѣврѣмнитѣ хора, сме се заблудили да мислимъ за културата, че е нѣщо сжщественно. Е, питамъ: каква полза има за невидимия свѣтъ, за Бога, ако нѣкой машинистъ въ България измисли нѣкоя машина да хвърка изъ въздуха? Сега Господъ ще вземе ли моделъ отъ тази машина? Пр-

ѓди този българинѓ да я направи, прѓди милиони години, Господѓ си ималѓ такива хвърчащи машини и то живи. Сега казватѓ нѓкои: „култура“, каква култура имаме? Какво ще се ползува невидимия свѓтът отѓ туй изобрѓтение, че той турналѓ електричеството въ полза на културата? Туй електричество природата го е впрѓгнала прѓди милиони години. Прѓди той да го впрѓгне въ жици тя си е служила съ него. Той казва: „азѓ мисля“. Прѓди милиони години той се е изправилѓ на двата крака. Умѓ има, можелѓ да мисли. Като мисли, какво може да прѓдаде на свѓта? Нима прѓди него хората не сж мислили? Тогава въ какво седи сжщността на нѓщата? Трѓбва да дойдемѓ до единѓ великѓ принципѓ, върху който можемѓ да поставимѓ своята душа и да се познаемѓ: азѓ ли съмѓ или не съмѓ азѓ. Азѓ ще ви приведа пакѓ онзи анекдотѓ, защото е български, и трѓбва да го помните. Азѓ ще измѓня името, Стоянѓ бѓше по-рано, стояновци има, ако туря Иванѓ, ивановци има, ако туря Петко, петковци има, ще му туря името Манго, за да не се обидите. Единѓ Манго, циганинѓ, отѓ циганското племе, ималѓ само едно магаренце, но му трѓбвали парици, искалѓ да го изкара на пазаря, да го продаде и да направи на жена си ново фередже за байрама, подкаралѓ магарето въ града съ юлара му и запѓлѓ своята пѓсенѓ. Поуморилѓ се, спрѓлѓ се подѓ една круша, да си почине, свѓрзалѓ юлара за ржката си и заспалѓ. Двѓ дѓца изваждатѓ юлара, възсѓдатѓ магарето и избѓгватѓ. Събужда се Манго и гледа, магарето го нѓма, а юлара тамѓ. Какво е станало, какѓ тѓй магарето е могло да си извади главата изѓ този юларѓ и си казва: чудно, изгубилѓ съмѓ туй магаре! Ако азѓ съмѓ Манго, магарето се изгуби, отиде магарето, а ако азѓ не съмѓ Манго, ще кажа на жена си, че този юларѓ го спечелихѓ, значи, имамѓ единѓ юларѓ. И ние, свѓрѓменнитѓ хора, носимѓ по единѓ юларѓ съ себе си и се питаме тѓй: „изгубено ли е магарето, или юларѓтѓ е спечеленѓ?“ И хората казватѓ: спасени ли сме? Тогава нѓкои ще ни убѓждаватѓ че слѓдѓ като се спасѓлѓ човѓкѓ, какво щѓлѓ да спечели въ оня свѓтъ. То е юларѓтѓ, магарето си изгубилѓ. Щомѓ си изгубилѓ магарето, въ онзи свѓтъ нищо нѓма да спечелишѓ. Положително ти казвамѓ: нищо нѓма да спечелишѓ, но, ако твоето магаре е съ тебе, много ще

спечелишъ. И, споредъ менъ, Манго не трѣбваше да продава това магаре.

Всѣко учение трѣбва да бжде строго опрѣдѣлено въ нашитѣ умове, за да не се зараждатъ тия противорѣчия. Кое е правото учение? Правото учение е само божественото учение, което може да се приложи, учение, което може въ една година да видоизмѣни човѣка и по форма, и по сждържание, и по сщество. Нѣкой пжтъ символически говоря, защото материята е много отвлѣчена. Символическиятъ пжтъ е най-лесния: това значи, да съкратя врѣмето, пестя врѣмето. Ако река да се впусна тѣй, както вие говорите, за една моя символическа рѣчь трѣбва цѣла година. Една година трѣбва вие да говорите върху единъ символъ. Всѣки символъ или уподобление сж свързани, тѣ иматъ свои съотношения, съчетания, какъ сж възникнали, даватъ обяснения защо и за какво. Тия опрѣдѣления не сж само турени тѣй, тѣ вървятъ по извѣстни закони, има извѣстни съчетания, то е цѣла музика. И природата така говори. Той е особенъ езикъ, който въ бждеще ще изучвате. Всѣко учение трѣбва да бждо строго, математически, опрѣдѣлено — не механически, а строго математически опрѣдѣлено — да имаме тази увѣреностъ, че туй учение е чисто божествено и всѣкога да можемъ да го използваме въ живота си. За примѣръ, вие имате твърдението, че Богъ е любовъ. Хубаво, провѣрили ли сте туй учение? Всички говорятъ, че проповѣдватъ това, идете въ една православна църква, идете въ една евангелска църква, въ една мохамеданска църква, всѣка църква, всички религии казватъ: „Богъ е любовъ“. Но колцина отъ богомолцитѣ сж провѣрили, че Богъ е любовъ? Нека да си послужи съ една аналогия. Азъ вземамъ за сравнение човѣшкитѣ петъ чувства. Нека започнемъ съ човѣшкия езикъ. Да допуснемъ, че човѣкъ чрѣзъ езика трѣбва да схване какво нѣщо е свѣтлината. И той си изплѣзва езика, ако е слѣпъ и глухъ, и прави наблюдения. Какво ще стане, какъ ще опрѣдѣли, дали има свѣтлина или топлина? Само по едно нѣщо ще сполучи това — че неговиятъ езикъ ще изсѣхне. Като го държи на слънце, неговиятъ езикъ ще изсѣхне, ще почне да се сбрѣчкава, а това ще бжде единъ признакъ, че слънцето го е грѣло. Ако не изсѣхне, ако остане влаженъ, значи, слънцето не е грѣло ези-

ка. И затова природата е скрила езика вжтрѣ, понеже езикътъ не трѣбва да съхне. Разбирате ли? По аналогия сжда сега: ако нѣщата въ свѣта съхнатъ – азъ правя своето заключение, мога да го обусловя и докажа математически – ако съхнатъ, ако не прогресирате, ако става повръщане, дегенериране (израждане) на хората, развращение, тѣхниятъ езикъ е въ аномално състояние, отвѣнъ се грѣе на слънцето. Слѣдователно, механическата топлина и свѣтлина за езика е едно вѣдно срдѣство. Добрѣ. Да допуснемъ сега другото че вие бихте опитали тази свѣтлина само съ вашето ухо. Свѣтлината и топлината какъ щѣхте да ги чувствувате? Ухото ви щѣше да изгори и по нѣкой пжть голѣма горещина щѣхте да усѣщате. Вжтрѣ, на тжпанчето, щѣхте да усѣтите двѣ аномалности: повишение на температурата въ тжпанчето и изгаряне. Слѣдователно, когато сегашнитѣ болести се явятъ и се повишава температурата, азъ казвамъ: хората възприематъ свѣтлината и топлината чрѣзъ тжпанчето си. Т.е. разумното възприемане на свѣтлината и топлината не е нито чрѣзъ езика, нито чрѣзъ ухото. Сега мога да направя една аналогия и чрѣзъ носа, но я оставямъ. Единствениятъ органъ, чрѣзъ който възприемаме свѣтлината и имаме едно истинско понятие за нея, сж очитѣ. Чрѣзъ очитѣ човѣкъ изпитва извѣстна приятностъ. Въ какво седи тази приятностъ? Ако свѣтлината дойде чрѣзъ ухото, никакво разширение нѣма, ако свѣтлината дойде чрѣзъ езика, никакво разширение нѣма, но ако тази свѣтлина дойде и влѣзе чрѣзъ твоитѣ очи, веднага прѣдъ тебъ се отваря една цѣла нова областъ. Всички тия прѣдмети, които сж били неясни, неопрѣдѣлени и стоятъ въ тайно, сега се разкриватъ прѣдъ твоео око. Слѣдователно, всѣко едно учение е вѣрно, само когато то може да разкрие божествения свѣтъ прѣдъ насъ по форма, съдържание и смисълъ. Сега туй можете да приложите върху себе си. Не прилагайте за другитѣ туй учение, което възприемате. Нѣкои правятъ разлика какво искалъ, какво училъ Христосъ и какво съмъ училъ азъ. Азъ и Христосъ учимъ едно и сжщо нѣщо, нищо повече. Но нѣкой питатъ: „ти кой си?“ Не е въпросъ азъ кой съмъ. Други питатъ: „кой е Христосъ?“ Не е въпросътъ и Христосъ кой е. Въ свѣта има само единъ, и Той е Богъ на любовта, който се проявява както иска и чрѣзъ

когото иска. И всъка слава, и всъка мъдростъ, и всъко знание въ свѣта е негово: и всъки единъ, колкото и да е високъ пророкъ, учителъ или нъкой отъ боговетъ – който се осмѣли само да вземе тази титла върху себе си, да усвои туй, което Богъ има въ себе си, той е една фалирала личностъ. Ние не сме заблудени, нито искаме слава отъ нъкъждъ, за да отговаряме какви сме. Не, не за насъ. За насъ е важно, въ това Слово на великия Господъ на Любовта, всички хора да иматъ Неговото благоволение, неговата свѣтлина и топлина и не чръзъ ушитъ, не чръзъ езика, не чръзъ носа, но чръзъ очитъ си. Не е въпросъ сега какви трѣбва да бждемъ ние – православни или евангелисти или католици. Нъкои сега ни кръщаватъ: „джновисти“. Най-голъмата пакостъ, най голѣмиятъ позоръ за мене е туй име „джновисти“. „Джновистъ“ – това е псевдонимъ, азъ самъ не съмъ „джновистъ“. Нъкому може да е много приятно да се нарича „джновистъ“, но за менъ думата „джновистъ“ или когато споменатъ думата „Джновъ“, то е забиване единъ гвоздей въ ржката ми. Не е въпросътъ за това, ние всички страдаме отъ „джновисти“, павелисти, апостолисти, петровисти и tutti quanti: отъ тази неразбранщина страда днешниятъ свѣтъ, отъ имена като „каравелисти“, „тончевисти“, „драгиевисти“, „стамболовисти“ и т.н. Никои отъ тѣхъ – нито „стамболовисти“, нито „каравелисти“ оправиха България. Всъко нъщо, което е обосновано на човъшки умъ, не е истинно. И християнството, като му туриха това име, изгуби. Азъ нъмамъ нищо противъ християнството, но силата му не е въ името. Ако мислимъ противното, т.е. че силата е въ името, ние се лъжемъ. Азъ принципиално тълкувамъ този законъ. Силата на едно учение зависи само отъ любовта, която прониква въ туй учение. Само тази Любовь, която прониква въ човъшката душа, въ човъшкия умъ, въ човъшкото сърце, въ човъшкия духъ, тя е, която повдига. Вие можете да турите моето име въ вѣнци, но и тогава не само нищо нъма да ви придаде, а съвсѣмъ ще избѣднѣете и изсѣхнете. Не трѣбва да идете на другата страна. Не ви казвамъ кой е Джновъ, не искамъ да знаете това: азъ съмъ като васъ. Като разглеждамъ Христовото учение, азъ не се дѣля отъ васъ. А защо съмъ единъ отъ васъ? Защото знаая, че Богъ е любовь, не мога да правя разлика ме-

жду неговитѣ сжщества. Тѣй, както ви гледамъ вѣнка отъ Бога, нищо не сте, но отъ гледището на любовѣта, въ този организъмъ, въ туй съзнание, азъ имамъ почитание и любовъ къмъ васъ, като зная, че вие сте проявление на Бога. Да ви питамъ ли сега, вие какво мислите заради мене? И едно врѣме Христосъ попита ученицитѣ: „какво мислятъ за мене, кой съмъ азъ“. Отговорили му: „едни мислятъ, че ти си Исаяя, други, че си нѣкой отъ пророцитѣ“. — „А вие какво мислите?“ Единъ се осмѣлилъ да каже: „ти си Христосъ. Синъ на Бога живаго“. Но той не изказалъ още истината, а Христосъ го коригиралъ като му казалъ: „плътъ и кръвъ съмъ“. И добавилъ: „хората не сж ти открили това, но Отецъ мой“. Туй, което му е казалъ, когато го е коригиралъ, то не е писано въ евангелието. Ще ме запитате: „какво е писано?“ Ще ви го кажа, но когато любовѣта заживѣе въ васъ. Готови ли сте вие да пожертвувате цѣлия си животъ, всичкото си имане за Бога? Нѣкои отъ васъ искатъ да ви разкрия нѣщо. Нищо нѣма да ви разкрия! Но готови ли сте да пожертвувате всичко? — „На половина“. Не, не. Когато ще разкриемъ една божествена истина, ние искаме отъ хората да пожертвуватъ цѣлия си животъ, безъ никакви резерви, безъ никакви клаузи. Азъ съмъ много ясенъ въ това. „Да напусна жена си“, казвашъ, не си доволенъ отъ нея, но — да ѝ оставишъ всичкото си имане, ще я осигуришъ и ако спечелишъ нѣщо, пакъ ще ѝ го дадешъ, за себе си нищо не задържай. Ще ѝ кажешъ: „всичко ти давамъ, но само да ме оставишъ свободенъ“. Сегашниятъ мжжъ продаде имането си, тури паритѣ въ касата и отиде да служи на Бога. То е отлично „служение“! Казва: „тѣй е рекълъ духътъ!“ Не, не, тѣй никога не е рекълъ духътъ. Па и жена, която иска да я осигурява мжжътъ ѝ, е послѣдната измѣнница въ свѣта! Нѣма нищо по-скверно въ свѣта отъ това — жени, които се женятъ, да правятъ това съ цѣль да ги гледатъ мжжетѣ, да ги осигурятъ. Това ли е женидба? Слѣдователно, вие не уповавате на Бога, а сте направили отъ мжжа си единъ кумиръ да ви гледа. И затова се яви смъртѣта. Затова умиратъ мжете, които направиха жените си кумири на себе си, затова умиратъ и женитѣ. И когато идете при мжжа, гледате дали е оставилъ нѣщо. Това сж търговски сдѣлки, но защо не си направите догово-

ръ тогава? „Тъй казалъ Господь“ — не е казалъ това Господь, това сж вашитъ казвания. Трѣбва да различимъ божественото отъ човѣшкото, ако искаме да имаме въ бждеще една култура не само на думи. И не само да кажатъ, че това учение е въ облацитъ, а туй, за което азъ говоря, може да се приложи въ обществото, навсѣкждѣ. Има начини, има и методи, за да ме разберете право. Навсѣкждѣ трѣбва да се тури правда. Сега на нѣкоя жена е натегналъ мжжътъ и си казва: „Учительтъ право говори, азъ ще го напусна“. Не, не, азъ не говоря за това. И нѣкой мжжъ, като му дотегнала жената, и той иска да я напусне. Азъ не поддържамъ това, а говоря по този въпросъ принципално, вжтрѣшно. Ти самъ си дошълъ въ свѣта и самъ трѣбва да живѣешъ. А самъ да живѣешъ, какво значи? За Бога да живѣешъ самъ, значи за всички да живѣешъ и всички въ тебе да живѣятъ. Това значи самъ. И сега питатъ: „ние какво трѣбва да правимъ?“ — Да не изнасилваме. Ние се изнасилваме всички. Дойде нѣкой при мене иска по нѣкой пжтъ, забѣлѣзвамъ, познавамъ хората — да му кажа нѣщо — „не мога да ви кажа“. „Нима нѣмашъ довѣрие“, значи, не съмъ ли азъ толкова достоенъ да ми кажешъ нѣщо? Сега хората не разбиратъ: въ туй учение, нѣкой пжтъ трѣбва да изясня нѣкой великъ законъ нѣкому, но не разбиратъ, че има опасностъ. Ще ви дамъ една аналогия, едно сравнение, защо е опасно. Да допуснемъ, че сте бѣденъ човѣкъ, идвате при мене, нахранвамъ ви, обличамъ ви и слѣдъ това ви давамъ една торба съ злато, тамъ, на пжтя, има десетъ банди отъ разбойници, които чакатъ. Ако ви пратя съ тази торба, какъ мислите, ще минете ли живъ и здравъ? Ще платите съ живота си! По-добрѣ да минете съ здрави гащи, отколкото да имате тази торба съ злато. Ако пжтътъ е сигуренъ, обществото уредено, и двѣ торби да ви дамъ, безопасно е. Отъ окултно гледище, това значи: единъ човѣкъ да е подчинилъ материалното, да е повдигнатъ морално високо, да нѣма разбойници въ него. Тогава може тази велика истина да му се повѣри. Но нѣма ли тази материална стабилностъ, има ли разбойници въ него, щомъ се яви тази торба, той ще плати съ живота си. Азъ не искамъ сега да бжде тѣй. Старото е старо вече, тѣй не може. Какви трѣбва да бждатъ новитѣ форми въ живота, новитѣ разбирания,

какъв трѣбва да бѣде новия моралъ? — За примѣръ, казватъ: не лъжи! Право трѣбва да се говори, една максима е да нѣма лъжа, но не е въпросътъ въ туй. Лъжата, то е отрицание на истината.

Любовта трѣбва да бѣде съвършена, безкористна, безъ граници, безъ никакви изисквания вжтрѣ, въ човѣшката душа. Първиятъ принципъ — любовта въ насъ трѣбва да бѣде пълна и съвършена. Тази любовъ трѣбва, при туй схващане, да бѣде не само въ ума ни, но и по сжщество и по съдържание трѣбва да бѣде въ сърцето ни, и по сила трѣбва да бѣде въ нашитѣ души или въ нашата воля, за да можемъ въ даденъ моментъ да я приложимъ. Любовта сама за себе си ще я приложимъ, ще я опитаме. Дѣ се показва силниятъ човѣкъ? Човѣкъ може да покаже своята сила по два начина: той може да се бори съ другъ силенъ човѣкъ, да покаже силата си, както пехливанитѣ се борятъ. И слѣдъ като побѣди своя противникъ, даватъ му награди, укичватъ го съ вѣнци и той казва: „като мене такъвъ пехливанинъ нѣма, който ме бутне, като го мушна, карамболъ ще стане“. И казватъ: „той е единъ герой на нашето отечество“. Свѣтътъ е пълненъ съ такива герои. Вториятъ герой, силниятъ човѣкъ, е онзи, който като срѣщне нѣкоя стара баба — или млада, безразлично — той, като силенъ, взема я на гърба си, приказва съ нея: „бабо, кждѣ може да те занеса?“ Занесе я дома, оставя я, прислужва ѝ и заминава. Види нѣкой ще се дави, хваща го за ржка, извади го и му помогне. Този юнакъ, отъ кждѣто мине, услуги прави на всички. Кое е по-хубаво: да си мѣримъ силата или да правимъ услуги на слабитѣ? Силенъ е само онзи, който може да помага на слабитѣ. Да помагаме на слабитѣ! Вие всички тукъ, които ме слушате, все сте силни хора, герои сте. Кой отъ васъ нѣма такъва идея за себе си, не мисли да стане първъ министъръ въ България? Коя измежду женитѣ нѣма такъва идея, да стане графиня? Самото общество е такъво, всички имате това качество, но криете, не го изказвате. Ако прѣмо ви задамъ въпроса, ще кажете: „не е вѣрно“. Азъ не искамъ да задамъ въпроса, да попитамъ, понеже ще ме излъжете, а не искамъ да причинявамъ врѣда и на себе си, и на васъ. У всички има това, ако е въпроса за графинство, вие сте повече отъ графиня; ако е въпроса за министеруване,

вие сте повече отъ това. Ама да бждешъ единъ графъ въ България, значи въ небето да бждешъ единъ метачъ; на най-голѣмия графъ на земята, на небето нѣма да му дадатъ послѣдната служба, разбирате ли туй? Тогава ще ви приведа анекдота за онзи великъ волъ: въ врѣме на тѣхната култура, на волската култура – култура сж имали воловетъ тази, сегашната имъ култура е остатъкъ отъ миналата – този волъ е изходилъ цѣлия свѣтъ и го побѣдилъ съ своитѣ рога, нѣмалъ противникъ. Научилъ се за хората и казалъ: „ще ида тамъ, трѣбва да знаятъ, че азъ имамъ рога“. Това е великиятъ волъ въ свѣта, той не е срѣщалъ противникъ, който да може да му противостои. Отива при хората да побѣждава и тѣ го хванали и впрегнали на работа. Показали му, че има по-силни отъ вола. И той сега, и неговитѣ домашни, оратъ нивитѣ имъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, религиознитѣ, мислимъ, че сме набожни, силни. „Туй е направилъ Христосъ заради насъ“. Христосъ заради насъ може да направи нѣщо само при едно условие – само при закона на пълната Божия Любовь. Той е казалъ тия думи. Ама вие седите въ нѣкоя църква и казвате тѣй: „обичамъ азъ Христа и готовъ съмъ заради него да пожертвувамъ живота си“. Но вие сте свързани за църквата, седите и казвате: „какво ще кажатъ нашитѣ въ църквата, какво ще каже баща ми, какво ще каже майка ми, какво ще каже народа, какво ще каже този-онзи; обичамъ Христа, но не му е дошло още врѣмето, нѣкога може, въ далечно бждеще“. Нѣкои, които вѣрватъ въ прѣраждането, могатъ да кажатъ: „въ туй прѣраждане не, но въ слѣдното прѣраждане“. Религиознитѣ пъкъ ще кажатъ: „като идемъ на небето, Господъ ще ни научи, да го правимъ, а на земята не можахме“. Не, не, който не може да служи на Христа тукъ, на земята, не може да му служи и на небето, а който може да му служи на земята, може и на небето, знаете ли вие това? Сега всички проповѣдватъ, че въ небето всичко може. То е въ символистиченъ смисълъ, значи: при по-благоприятни условия на земята, които сществуватъ на небето, когато се тури този редъ и порядъкъ, когато законитѣ на невидимия, далечния свѣтъ... – не че той е далеченъ по врѣме и пространство, но е далеченъ, понеже ние нѣмаме тия сѣтвива, не можемъ да влѣземъ въ съобщение съ него – когато тия закони на невиди-

мия свѣтъ станатъ достъпни за нашитѣ умове, за нашитѣ сърца и се приложатъ на земята, ще има по-благоприятни условия, да може да се приложи тази божествена любовъ на земята. Туй значи, слѣдователно, че ние трѣбва да напушаме земята и да се повръщаме, за да можемъ да прѣработимъ тия материали, да вземемъ тия нови форми, чрѣзъ които да се внесе новото учение, че да може въ свѣта безъ насилие.

Сега ще се спра, ще ви приведа единъ окултенъ разказъ за едно племе наречено финуси. Не казвамъ сжщинското му окултно име, понеже не е позволено. Туй име е измислено отъ мене, то е мое, говоря ви истината. И името на героинята не давамъ, азъ я кръщавамъ Квистиния или Квистина, както искате. Въ нея се пробудило съзнанието и поискала да постъпи въ Бѣлото Братство, за да може да ускори своето развитие. И тръгнала тя по свѣта да търси начинъ и методи, чрѣзъ които да се домогне до това знание, като минавала прѣзъ разни братства, съ които не била запозната. На едно мѣсто трѣбвало да заложи своя умъ, за да ѝ дадатъ знание — заложила го; на второ мѣсто трѣбвало да заложи сърцето си, за да ѝ дадатъ любовъ — заложила го; на трето мѣсто, за да добие сила, трѣбвало да заложи своята воля — заложила я, и на четвъртото мѣсто заложила душата си. Като заложила душата си, тя разбрала, че изгубила всичко, а не придобила нищо. Сега азъ ще направя своето сравнение, ще превода този далеченъ разказъ. Ако ние заложимъ, своя умъ, който Богъ ни е далъ, ако заложимъ своето сърце, което Богъ ни е далъ, своята воля, която Богъ ни е далъ, и своята душа, ние ще усетимъ, че всичко сме изгубили: това се нарича грѣхопадение. Това е онзи великъ разказъ отъ Библията за райската градина, това е залагане на всичко, за да придобиешъ знание и любовъ. Но като заложишъ всичко, ти ще усѣтишъ, че всичко си изгубилъ, а нищо не си придобилъ. Питамъ тогава: какъ трѣбва да се намѣри тази истина въ свѣта? Е, знаете ли, кога се е явилъ брака? Сега ще зачекна единъ въпросъ — историята на брака. Единъ отъ адептитѣ или отъ учителитѣ на великото Бѣло Братство, като паднала тя въ отчаяние, обърналъ се съ молитва къмъ Бога и казва, че погрѣшно е направила всичко туй, и да ѝ покаже Богъ единъ пжтъ. Тогава

трѣбвало единъ отъ братята на Бѣлото Братство да се ожени, за да я спаси, да отдѣли половината отъ своя умъ, да ѝ даде половината отъ своето сърце. Това е онзи разказъ за излизането на Ева отъ Адама. Тя е другата история. А сега вие се жените, но за какво? Женидбата, това е единъ законъ за спасяване на хората, то е една отъ великитѣ жертви, които човѣкъ може да направи. А сега, когато женятъ нѣкого, какъ го женятъ? Поне българитѣ какъ се женятъ? — Ще се явятъ най-първо стари баби, не знаая какъ ги наричатъ — сватитѣ, ще почнатъ отдалече да посѣщаватъ дѣщерята, казватъ: „не мислите ли да я задомите, има красивъ момъкъ, че той е такъвъ-онакъвъ, тя ще живѣе щастливо, тѣ сж богатички хора, заможни хора, ще бжде гледана като писано яйце“. Все сж „писани яйца“, и той ще бжде „писано яйце“. И майката нѣма да каже на дѣщерята истината, а казва: „ти ще живѣешъ животъ!“ Щомъ се оженятъ, дѣщерята казва: „мамо, ти каза тѣй, ама ние не живѣемъ, както каза ти“. Майката казва: „мама, и ние съ баща ти така живѣемъ, тѣй се мжчимъ“. И тази дѣщеря ще проповѣдва на своята дѣщеря, че ще живѣе щастливо. Така се жените вие. Но ще кажете: „тѣй е направенъ свѣта“. Не женете никога, никого, не женете, разбирате ли! Онзи, който е готовъ да пожертвува своя животъ, да избави тази Квистиния, нека се ожени и, като се ожени, тази женидба трѣбва да бжде между нея, него и Бога. Ако той може да влѣзе въ тази областъ, той трѣбва да бжде герой, кждѣто и да бжде, да се качи въ невидимия свѣтъ, въ менталното поле, и тамъ да се сражава, да вземе нейното богатство, слѣдъ туй да слѣзе въ астралния свѣтъ, тамъ да има друго сражение, да освободи сърцето на своята възлюблена, тогава да слѣзе въ физическото поле, да освободи нейната воля, тогава да се качи въ причинния свѣтъ, да освободи нейната душа, и слѣдъ като ѝ възвърне всичкитѣ богатства, да каже: „възлюблена, азъ свършихъ твоего избавление, вземи си всичко, ние сме свободни и можемъ да служимъ на Бога, както искаме“. Това значи женидба, а сега е обратното: сега мжжътъ ще заложима на жена си, ще заложима сърцето ѝ, всичко ще заложима, ще я опропасти, пѣкъ и жената ще заложима нѣкой пѣтъ... Азъ не засѣгамъ сега никого лично, азъ засѣгамъ въпроса

много принципално, какви сж сегашнитѣ ваши погрѣшки не ме интересува. Въ бждеще, ако искате да изправите вашия животѣ, да нѣма насилие, трѣбва да приложите Божествената Любовь въ себе си. Вие трѣбва да кажете: „Господи, ние ще работимѣ отѣ сега нататѣкъ точно, както ти искашѣ отѣ насѣ. Първо, никога нѣма да измѣнимѣ твоя законѣ, а ще го изпълнимѣ, твоята дума на двѣ нѣма да направимѣ, всѣка твоя дума ще бжде свещена заради насѣ, свещена, свещена ще бжде“. И тогава знаете ли каква радостѣ ще блика, когато нѣкоя божествена дума влѣзе, когато тя проникне въ васѣ, каква радостѣ иде, каква свѣтлина прониква въ душата ви? Вие ще имате ли тази опитностѣ? Всички можете да я имате. Питатѣ ме нѣкои: „трѣбва ли да се женимѣ?“ Азѣ ще опрѣдѣля. Вие казвате: нашиятѣ учителѣ казва, че не трѣбва да се женимѣ. Ако ще продавашѣ ума на твоята жена, сърцето, волята, душата ѣ, не се жени, кракѣтъ ти да не стѣпи въ нейната кѣща. И ако ти, като жена, ще постѣпишѣ така, не се жени. Но ако ти, като герой или героиня, идешѣ да я освободишѣ, ожени се за нея, ожени се безѣ сватове, безѣ попове, безѣ ничия друга сила, освѣнѣ само едната Божествена Сила, Божествена Любовь, която те прониква. Туѣ трѣбва да бжде новото схващане за брака. А за сегашния бракѣ Павелѣ казва: „слѣдѣ като умре жената, ти можешѣ да се оженишѣ за друга“, въ този бракѣ който е до 60 години, той може да се ожени десетѣ пѣти. Не, той като се ожени, ще трѣгне на далечно пѣтуване и слѣдѣ като придобие всичкото богатство, ще се върне и ще ѣ го прѣдаде, ще ѣ даде една свещена цѣлувка, която ще струва сто хиляди пѣти повече, отколкото всички ваши сегашни удоволствия. Тогава и сто пѣти може да се жените, ако искате, но ще ходите като герои. Азѣ говоря за бждещия бракѣ, за истинския, а за сегашния бракѣ не говоря, вие се женете, живѣйте както искате, ни най-малко не се мѣся тамѣ, вие имате сдѣлки като двама търговци, които се сговарятѣ, всѣки трѣбва, споредѣ както е обѣщалѣ, да изпълни своето обѣщание, право или криво, трѣбва да го изпълни.

„Насилие да нѣма“. Сега, казвамѣ, ние имаме отношение кѣмѣ тази велика истина въ свѣта. Е, какѣ може да стане единѣ народѣ герой? Мислите ли, че бѣ-

лгарскиятъ народъ съ този моралъ може да се повдигне въ бждеще, да стане нѣщо повече? Не, по-хилавъ ще стане. Мислите, ли, че английскиятъ, германскиятъ или американскиятъ народи съ този моралъ могатъ да се повдигнатъ? — Ни най-малко нѣматъ идеалъ вече. Това не е укоръ, не може да се повдигнатъ повече. Тия форми, въ които живѣятъ, не могатъ да дадатъ растежъ на човѣшкото сжщество. Всички тия хора, въ сегашната култура, иматъ само единъ идеалъ: тѣ мислятъ само за пари. Парата не е цѣль въ живота, тя е само едно срѣдство, едно условие. Нима само едно срѣдство има за живѣне? Че срѣдствата не сж само паритѣ. Срѣдства има: земята, нивитѣ, градинитѣ, плодетѣ, зърната, слънцето, всичко туй може да служи. Но единъ ли е начинътъ, по който може да се повдигнемъ? Сега вие, религиознитѣ хора, казвате: „свѣтскитѣ хора живѣятъ по единъ начинъ, а ние по другъ, насъ пари не ни трѣбватъ“. При все това съ пари работите, казвате: „не искамъ“, а пари носите въ джоба си. Той не носи пари, а ще кара други да носятъ пари, хлѣбъ, тогава каква разлика има? По буква говорите. Не, не, другояче засѣгамъ този въпросъ. Ако азъ имамъ вѣра въ паритѣ, а не въ душата си, то е едно прѣстжпление; отъ вѣнка можемъ да ги употребяваме, не е въпросътъ външно да ги не употребяваме, а вътрѣшно, вътрѣшно, туй чувство за паритѣ да не засѣга душата ти. Ако азъ имамъ ножъ, отвѣнъ може да го употребявамъ, но ако имамъ за цѣль съ този ножъ да прѣрѣжа гърлото нѣкому — тамъ е въпросътъ. Ако този ножъ е свързанъ съ едно порочно чувство на прѣстжпление, туй чувство на прѣстжпление трѣбва свършено да изчезне. Когато говоря за паритѣ, подразбирамъ, че тѣ сж едно зло — то е ножъ съ една заразителна идея вътрѣ въ човѣшкия умъ, вътрѣ въ човѣшката душа, слѣдователно, тази идея не трѣбва да сжществува въ свѣта. Ножътъ като ножъ, нека си е ножъ, можемъ да си служимъ съ него.

И тогава спорите: този пророкъ отъ Бога ли е или не. Че колко пророци има въ България, които сж отъ Бога? — Като вземете Библията, ще видите, че еврейскитѣ пророци сж канонизирани. Европейскитѣ народи нѣматъ канонизирани пророци. Но питамъ: тия про-

роци, като дойдоха въ израилския народъ, донесоха ли му избавление? Нѣма народъ по-нешастенъ отъ еврейския народъ, народъ, който отъ двѣ хиляди години е на всѣкждѣ постоянно гоненъ, гоненъ, гоненъ. Защо? — Защото този народъ не е изпълнилъ своитѣ задължения и обѣщания, които е далъ на Бога; служи на Бога, но по форма, а по любовь не служи; прѣстѣпи закона на любовьта и, вслѣдствие на туй, дойдоха страданията и нещастията върху него. И сегашнитѣ християнски народи по любовь не служатъ на Бога, въ църквитѣ имъ сжщитѣ проповѣди, службата става отлична, Писанието разбиратъ, молитви отлични, на пръвъ погледъ, всичко това е хубаво, даже и азъ самъ го харесвамъ, но сжщественото — онази Христова любовь — нѣма между тѣхъ, т.е; има любовь, но обикновената. Ще кажете: нѣкой християнинъ далъ сто хиляди лева. Има и свѣтски хора, които не сж християни и тѣ сж дали единъ милионъ. Героя на християнството трѣбва да се отличава съ нѣщо отъ свѣтскитѣ хора. Той трѣбва да бжде герой, който трѣбва да се качи горѣ, да повърне ума на брата си — да внесе свѣтлина въ него, да му повърне сърцето — да даде свобода на чувствата му, да освободи волята — да му даде сила, и да развърже онѣзи ремъци на душата му, за да може и тя да расте и да се развива, да почувствува пълна свобода въ душата си — туй наричамъ любовь въ свѣта, то е любовь. То е любовь, която не заробва, която те освобождава, ти почнешъ да дишашъ и почвашъ да растешъ и тогава, като мине втори пжтъ, ще кажешъ: „азъ много ти благодаря, ела въ моята градина, ще ти откъсна тия плодове, вземи отъ тѣхъ“. Тогава и двамата ще бждете радостни.

Сега, ще ви приведа още единъ примѣръ за нѣщата, които сж по-сжществени, а не за такива, които сж само по съдържание и по форма. Азъ ви подарявамъ една градина, която трѣбва добрѣ да обработвате. Но въ тази градина нѣма вода. Вие почнете разработване, правите пжтечки, окръжности, набивате колове, правите хубави площи, но въ градината нищо не посѣвате, правите шадравани, статуи туряте навсѣкждѣ, но градината е мъртва: вода нѣма. Питамъ: какво ще ви ползватъ тия статуи, тия шадравани? Кое е сжщественото

на тази градина? Сжщественото е, ако вие прѣкарате една малка вадичка въ градината и ако въ вашата градина посадите хубави плодни дървчета, ябълки и зеленчукъ. Употрѣбете тази вода и ще бждете полезни на вашитѣ ближни, ще се задоволите – това е най-сжщественото. Ние можемъ да имаме единъ прѣкрасенъ характеръ, направенъ отъ мраморъ, като статуя, ние можемъ да имаме отлични знания, които се съдържатъ въ Библията, но то е мъртво знание. А важното е да имаме характера на една жива градина, на една жива рѣкичка, туй е, което Христосъ изисква. И той казва: „азъ ще ви покажа това“. Той хлопа на сърцето ви и пита: „имате ли водица отъ моята рѣка, отбихте ли една малка вадичка да мине прѣзъ вашата градина?“ – „Господи, нѣма кой да ни я прокара“. – „Азъ ще ви я прокарамъ, готови ли сте?“ Стига вие да искате да отбиете една вадичка. Вие ще задавате въпроса: отъ далече ли ще бжде? Колко ще бжде дълга вадичката, не важи, отъ сто хиляди километра, единъ милионъ километра, но водата е потрѣбна. Единъ живъ изворъ трѣбва да има вѣтрѣ въ васъ.

И казва Иоанъ: „не правете насилие“. Божествениятъ принципъ на любовта, като влѣзе въ васъ, първото нѣщо, съ което ще укрѣпне характера ви, ако вие сте силенъ, въ васъ нѣма да има желание вече да изнасилвате. А ако искате да знаете второто нѣщо, то е: нѣма да наклеветявате никого. Азъ съмъ поразенъ отъ подозрѣнието, което хората иматъ. Азъ правя опити, турямъ въ изкушение хората, които иматъ такъво подозрѣние, каквото съврѣменнитѣ хора иматъ. Турете въ една стая мжжъ и жена и попитайте хората какво правятъ тия двамата. Сто души турете да си дадатъ мнѣнието, да ви кажатъ какво правятъ този мжжъ и тази жена, безъ да се виждатъ, при спуснати пердета. Нека напишатъ сто души, какво мислятъ за тѣхъ. Какво ще напишатъ? Колко души ще бждатъ близо до истината, да я кажатъ. Тия двама души, мжжъ и жена, могатъ да разискватъ най-свещенитѣ идеи, но на тѣхъ ще припишатъ най-калпави и порочни постѣпки. При такъво състояние на нашитѣ умове, какъ можемъ да служимъ на Бога? Ще бжде интересно, когато минавамъ покрай нѣкой умрѣлъ волъ и кучетата се давятъ за него и нѣкой

ме гледа, почне да се блъщи и казва: и ти ли искаш да ядеш? Не, не, отговарямъ, туй е ваша привилегия.

Да, братя, отъ всички насъ се иска единъ идеалъ! Всички трѣбва да се боримъ съ тия порочни чувства. Чистота, абсолютна чистота по Бога, е необходима. Не само външна, не по форма — всинца сте чисти по форма — а вътрѣшна, вътрѣшна чистота е нужна. Азъ бихъ искалъ да ви опитамъ като една вада, която може да очисти нѣкого или да го опорочи, всѣки отъ васъ може да опита. Споредъ менъ, чистотата или опорочването ето въ какво седи: вие сте единъ младъ учителъ, азъ имамъ една дъщеря, повѣрявамъ я на васъ, вие да ѝ прѣподавате по музика, или по каквото да е, нѣщо да я учите въ дома ви. Да кажемъ вие сте нежененъ, младъ учителъ, имамъ довѣрие въ васъ. Ако характерътъ ѝ, слѣдъ като дойде тази моя дъщеря, се измѣни въ благоприятенъ смисълъ, или е станала умна, вие сте ѝ придали нѣщо, вашитѣ влияния сж били благотворни. А пъкъ ако, слѣдъ като е била при васъ, е станала леконравна, хилава, тогава казвамъ: вие сте ѝ повлияли въ лошъ смисълъ. Отъ туй гледище всѣкога можемъ да покажемъ какви сж нашитѣ влияния, не иска голѣма философия, доста е нѣкой да живѣе единъ или два, три мѣсеца съ мене. Нѣкои питатъ, какъвъ съмъ? Азъ често казвамъ: живѣйте съ менъ единъ мѣсець и ще ме познаете. На опитъ, и ще видите. Туй е живиятъ опитъ, има и други, но този е единъ опитъ, който трѣбва да се приложи на земята. Ние трѣбва да бждемъ доблестни, понеже който опорочава другитѣ, опорочава и себе си. Всичко въ свѣта ние вършимъ за себе си. Слѣдователно, въ името на тази велика любовь, ние трѣбва да служимъ, за да освободимъ божествения организъмъ, да дадемъ свобода на всички тия души, които служатъ въ божественото тѣло, но свобода не както сегашната. Азъ искамъ у всинца ви да блика любовь, като се видите, да се индивидуализирате, да имате почитание единъ къмъ другъ.

Сега нѣкои питатъ: отъ всичко туй, което се казва, кое е правото? Азъ ще бжда много категориченъ, ще го кажа, толкова прѣмо, че да не остане никакво съмнѣние. Едно велико право има въ свѣта и когато туй право влѣзе въ свѣта, ще царува редъ и порядъкъ по всички краища на земята. Вратитѣ ще бждатъ отво-

рени и градинитѣ незаградени, цѣлата земя ще замяза на райска градина, и тогава и вашата дѣщеря може да ходи съ когото и да е, нито единъ косъмъ отъ главата ѝ нѣма да падне, дѣщеря ви съ каквито дрехи излѣзе, ще се върне при васъ съ още по-чисти. Тѣй ще бжде, но кога? Вие ще кажете: „тия идеали сж далечни“. Не, братя, тѣ могатъ още сега да приложимъ. Имате ли вие характеръ? Или трѣбва да ви доказваме, дали имате душа? Нѣма какво да ви доказваме, дали имате душа или не. Имате ли единъ вжтрѣшенъ стремежъ? Вие отговаряте: „ще видимъ кой ученъ какво писалъ.“ Той не е дописалъ нѣщата. И едноврѣмешнитѣ пророци не сж знаели всичко, има нѣща въ свѣта, които и пророцитѣ не сж знаели, има нѣща, които и великитѣ учители не знаятъ, туй да го знаете. Онази велика Божествена Мждростъ, която се изявява, ония тайни въ Бога, които сж скрити, само врѣмето изявява. И тия учители, понеже разбиратъ законитѣ, и тѣ се учатъ, но за тѣхъ взематъ милиони вѣкове, за да провѣрятъ една велика божествена истина. А сега ние сме заняти съ дребнитѣ работи, да ги изправимъ, и сме оставили сжщественото. Казва нѣкой: „азъ искамъ да обичамъ“. Хубаво е да обичашъ, но намѣри ли ти начина, какъ и кого да обичашъ? Мислите ли, че ако вземете една змия въ себе си като я храните, ще ви даде нѣщо, мислите ли, че като стоплите малката змия, ще ви даде любовъ? Не, тя само ще смучи, ще става по-голѣма, като боа, и единъ день тя ще се навие около васъ, ще ви стисне ребрата и вашиятъ животъ ще влѣзе въ змията. Казватъ: „да се любимъ“. Какъ? Да хранимъ малкото змийче? Вие, младитѣ тукъ, по кой начинъ искате да любите? А вие, старитѣ, по кой начинъ искате да любите? Въ името на Христа, ви задавамъ въпроса: по кой начинъ искате да любите? Прѣзъ колко отъ вашитѣ сжществування на земята тази змия е строшила вашия организъмъ, знаете ли? Казватъ: „добъръ е Господъ“. Ако не храните тази змия въ васъ, какъ може да строши организма ви? „Клетницитѣ“ отъ Викторъ Хюго – нали сте чели този романъ? – Той туря тамъ единъ герой, Жанъ Валжана, и една героиня Козета. Той я взема като едно бѣдно момиченце, нали така? – А сжщеврѣменно той се влюбва въ нея, но не е въ състояние да се ожени. Когато тя се влюбва въ другиго, въ единъ младъ, него

обзема дълбока тъга и става ексцентриченъ. И ние всички, когато се влюбимъ въ свѣта и не можемъ да го придобиемъ, ставаме ексцентрични. И питатъ: защо се влюбваме въ туй, което не можемъ да вземемъ? Козета има чувства, тя е признателна на Жанъ Валжана, но любовта е отъ другъ характеръ. Вие сте обикнали свѣта, но тоя свѣтъ ви не иска, защото свѣтътъ е една сила, която взема, а нищо не дава. Свѣтътъ днесъ мяза на онзи турчинъ, който нѣмалъ пари, па си турилъ кюлафа въ кѣщи, запалилъ една свѣщъ на кюлафа и казалъ: „който види ще съжالياва и който не види, пакъ ще съжالياва“. Събиратъ се всички, искатъ да видятъ. Влиза единъ въ стаята вижда, единъ кюлафъ и една запалена свѣщъ върху него, плаща му, излиза навѣнка: „какво видѣ?“ — „Влѣзъ, че вижъ“. Той пакъ вика: „който види, ще съжالياва и който не види, пакъ ще съжالياва“. — „Какъ, какво има?“ Влиза другъ, вижда да гори свѣщъ на кюлафъ. Единъ слѣдъ другъ влизатъ, гледатъ изложението на този дервшинъ и капиталтъ му се увеличава. А който излиза, не казва, че той билъ толкова глупавъ, да гледа една запалена свѣщъ върху единъ кюлафъ. Сега и вие виждате въ свѣта, въ туй изложение на дервшина, и казвате: „отлично е тамъ“, но като излѣзете, казвате: „влѣзъ, че го вижъ“. Въ този свѣтъ има единъ кюлафъ и една свѣщъ запалена, всичката истина е тамъ. Който е видѣлъ казва: „влѣзъ го вижъ“. Азъ зная вече какво има: на този кюлафъ отгорѣ никаква култура не може да съществува. Че не може да съществува такъва култура, каквато ние очакваме, че не можемъ да бждемъ щастливи въ този животъ, да живѣемъ братски, защо да не признаемъ тази истина? Ако не може, има причини. А може да се създаде тази нова култура въ свѣта, даже двама, трима души могатъ да дадатъ примѣръ на истинско разбиране за Бога, а не туй, физическото разбиране, което е сега. И тѣ ще иматъ право. Трѣбва ни онова сжщинско разбиране, че Богъ е единъ великъ принципъ на съзнателната любовъ, която прониква въ насъ. Всѣки човѣкъ може да има моментъ въ живота си, да има една микроскопическа опитностъ. Ако отъ тази микроскопическа опитностъ може да извади закона: туй, което микроскопическо е вѣрно, и по-голѣмо да стане, пакъ е вѣр-

но. Трѣбва да се домогне изобрѣтателътъ до онзи великъ законъ, да познае, че любовта работи.

Сега тѣй говори Иоанъ прѣди двѣ хиляди години: „безъ насилие и безъ оклеветяване“. Двѣ нѣща искамъ да останатъ въ вашитѣ умове отъ тази бесѣда: не изнасилвайте никого и не оклеветявайте никого въ душата си. Можете ли да приложите тѣзи двѣ елементарни нѣща? Слѣдъ тѣхъ ще послѣдватъ и други блага, които ще опитате. И когато говоримъ въ този смисълъ, защото Иоанъ тѣй говорѣлъ, слѣдъ тия двѣ положения – ако бждете вѣрни – ще дойде вече Христовия законъ на любовта, той иде вече въ свѣта и носи други два елемента: духа и огъня. Духътъ – това е прѣчистването на мисълта, а огънятъ – това е прѣчистването на нѣщата. Като дойдатъ тия два елемента – на духа и на огъня – тѣ ще прѣчистятъ съврѣмения свѣтъ и ще внесатъ въ живота ни една нова мисълъ, една нова философия и ще турятъ основата на великия законъ, който трѣбва да се прояви. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме туй широко разбиране въ душата си, широко, широко разбиране!

Какво да ви кажа сега? – Азъ ще ви кажа: „моятъ миръ да бжде съ васъ“.

Бесѣда държана на 4.VI.1922 год.

въ гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова.

10 часа сутринята

Мисълъ, чувство и дѣйствие

15 Лекция на I-ви Специаленъ Окултенъ Класъ

7.VI.1922 г. Срѣда 7 1/2 часа вечерята

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

XV Лекция

Тайна молитва!

Мисълъ, чувство и дѣйствие

Всѣка правилна мисълъ е образъ на една Божествена идея. Животътъ на човѣка започва съ неговата мисълъ. Щомъ мисли, той съзнава, че живѣе. Всѣка мисълъ, за да бжде жива, трѣбва да бжде придружена съ чувство. Този изразъ се нарича слизание на мисълта въ реалния свѣтъ, въ свѣта на формитѣ. Всѣко чувст-

во, за да бъде положително, трябва да бъде придружено със волево действие. Действие ние наричаме крайния прѣдѣлъ, до който духътъ достига, крайния прѣдѣлъ на духа въ неговото проявление въ даденъ моментъ. И тъй, действията показватъ спирките, станциите на духа, тамъ дѣто той се спира да работи. Значи, мисълта е първата спирка, станция, чувствата – втората, действията – третата станция на духа. Слѣдователно, този пътъ е хармониченъ, освѣнъ ако не се намѣсятъ посторонни влияния въ мисълта, чувствата и действията ви.

Азъ бихъ ви задалъ единъ въпросъ: какъ мислитѣ, ясновидците какъ виждатъ човѣшката мисълъ? Какъ говорятъ тамъ? /отговоръ – въ форма и краски./

/На една сестра стана лошо./ Сега туй е единъ опитъ за васъ. Васъ ви се виждатъ тия нѣща аномални. Всички дисхармонични мисли, чувства и действия сж аномалности. Цѣлиятъ ви животъ не седи ли отъ такива аномалности? Прѣдставете си, че вие имате едно хармонично състояние въ себе си, внезапно вашитѣ чувства се измѣнятъ, настроението ви съвсѣмъ се измѣни, прѣкъсвате връзката на хармонията. Прѣдставете си, че въ такова състояние се явявате прѣдъ поинтелигентни същества, какъ бихте изглеждали прѣдъ тѣхъ?

Всѣкога, когато застъпите два принципа въ човѣшката мисълъ, ражда се раздвоение въ мисълта. А всѣко раздвоение, изобщо, лишава човѣка отъ неговата пълна свобода, туй да го знаете! Една мисълъ никога не трябва да е образувана отъ два принципа. Опитайте се да направите единъ малъкъ опитъ. Той седи въ слѣдующето: на нѣкой бѣденъ човѣкъ всѣка сутринъ, като минавате, давайтѣ му по една добра мисълъ, по една добра мисълъ му пращайте, тъй въ единъ мѣсець всѣка сутринъ ще го правите. Вземете другъ, на когото всѣка сутринъ да давате по единъ левъ, и ще забѣлѣжите какви ще бждатъ резултатите. Какъ мислите, първитѣ ли резултати ще бждатъ добри или вторитѣ? /отговоръ – първитѣ./ Лошото въ паритѣ е това – щомъ дадете каквито и да сж пари – понеже минаватъ прѣзъ много ржцѣ, носятъ влияния, всички мисли сж отпечатани на една монета. Нѣкои пари даже отъ вѣкове носятъ всички тия влияния. И когато казвамъ: „много стари мисли

трѣбва да се замѣнятъ," то е, понеже тия форми въ астралния миръ и менталното поле сж покварени. И когато казватъ: „паритѣ" подразбира се паритѣ като емблема на човѣшкото знание. Паритѣ – това е съзнателниятъ човѣшки животъ, то е единъ човѣкъ, който мисли. И когато казваме, че безъ пари може, ние подразбираме, че въ умствения свѣтъ тия идеи, които сж създали паритѣ, трѣбва да се измѣнятъ. Паритѣ на земята сж само единъ резултатъ на оная мисль, която ги е създала. Слѣдователно, тия мисли въ менталния свѣтъ сж така опорочени, че иматъ отрицателно влияние върху човѣшкия животъ. И сега всички вие мислите за паритѣ, тѣ сж въ вашия умъ. Защо да не може безъ пари? Единъ окултенъ ученикъ трѣбва да се освободи отъ мисльта да има пари.

Паритѣ всѣкога седятъ въ ума ви като факторъ. Вие ако искате да посѣтите или да обиколите свѣта, нѣма да турите никакви пари въ ума си. Вие може да заобиколите цѣлия свѣтъ безъ пари. Тогава можете да бъдете ученикъ. Въ ума си вжтрѣ идеята за пари ще изхвърлите, може джеба ви да е пълненъ съ злато, безъ обаче да имате пари въ ума си. Пъкъ може да нѣмате петъ пари въ кесията, а умътъ ви да е пълненъ съ пари.

Сега често окултнитѣ ученици, както въ Индия става, сж правили малки опити да живѣятъ единъ мѣсець безъ пари. Да кажемъ чиновникъ си – туй, което ще ви кажа, само най-силнитѣ ученици ще направятъ. Вие сте оглашени сега. За оглашенитѣ, които искатъ да станатъ вѣрующа, може да направятъ малкъ опитъ за единъ мѣсець. Той е слѣдующиятъ – съзнателно ще го направите, нѣма да съжालявате. Ако можете съзнателно, започнете, ако не, хичъ не го почвайте. Да кажемъ вие имате сръдства, прѣдвидени за единъ мѣсець. Осигуренитѣ сръдства за единъ мѣсець раздайте ги и да останете безъ петъ пари, и да не мислите за цѣль единъ мѣсець отъ дѣ ще ви дойдатъ паритѣ, нито за прѣзъ деня ще мислите. Умътъ ви ще бжде съсръдоточенъ само нагорѣ, къмъ невидимия миръ; ще работите и ще оставите Духа да дѣйствува по единъ Божественъ начинъ. Нищо нѣма да казвате. Сега не ви казвамъ да го приложите, но въ една година отгорѣ, които искатъ. Въ 12 мѣсеца го турямъ. Ако го направите, ще ви

съдѣйствуваме. Щомъ мине година, нѣма да го правите. Пъкъ онѣзи, които се страхуватъ, нѣма да го правятъ. Най-смѣлитѣ, които сж герои, да го направятъ. Нѣма да раздадете всичко, но това, което стига за васъ за единъ мѣсець. И ще мислите, че нѣмате нищо, бѣднякъ сте, нито петъ пари нѣмате.

Разбира се, това ще го пазите, нѣма да го изнасятъ навѣнка. То е малкъ, микроскопически опитъ. Сега азъ ще ви дамъ единъ изходенъ пунктъ. Който отъ васъ започне опита, нѣма да ходи да иска пари отъ никого – едно. Никому нѣма да разправяте. Ако се намѣрите въ затруднение, ще дойдете при мене. Азъ ще ви помогна, ако се намирате въ голѣмо затруднение. Ако се намѣрите въ едно положение да паднете, елате при мене, защото по-добрѣ е да дойдете при мене, отколкото да паднете. Пъкъ, ако издържите, тогава – отлично! Азъ го давамъ като единъ примѣръ. /Единъ ученикъ казва: само за ядене ще ни трѣбватъ пари за единъ мѣсець, ще идемъ въ кжщи, ще се наядемъ./ Е, другитѣ какъ го разбрахте? /Другъ се обажда: мъчно е да се разбере./

Сега прѣдставете си слѣдующия примѣръ, че вие идете въ нѣкой многолюденъ градъ като Ню-Йоркъ, Лондонъ, не познавате никого. Параходътъ ви изхвърли въ града, никого не познавате, петъ пари въ кесията си нѣмате и езика не знаете. Такова е положението. Сега какъ ще разрѣшите въпроса? /Единъ ученикъ отговаря: ще идемъ на пристанището и ще помагаме на хамалитѣ, ще работимъ/. Тѣй, въпросътъ е правилно разрѣшенъ.

За примѣръ, прѣдставете си, че вие се храните въ гостилница. Ето какъ седи въпросътъ. Ти си студентъ, ще си раздадешъ паритѣ, ще идешъ въ гостилницата и ще кажешъ: „Има ли да свърша нѣкоя работа?“ Ако намѣришъ работа, ще ядешъ. Ще работишъ, ще ти дадатъ да ядешъ. Да кажемъ студентъ си, нѣмашъ работа. Ще идешъ, грядятъ нѣкое здание, ти ще поискашъ нѣкоя работа и ще изкарашъ само за една храна. Ще уповавашъ само на труда си. Ще дойдешъ да уповавашъ на нѣщо реално. Ти ще работишъ 1-2 часа, колкото за храна. Ако работишъ по-вече, ще напуснешъ работата си. Само за обѣдъ ще работишъ, за вечерята нѣма да мислишъ, да не се осигурявашъ. Никакво осигуряване за насщния. Ние ще опитаме, и ще видимъ какъ работи Божест-

вениятъ законъ. Има и другъ животъ извънъ нашия ограниченія животъ, въ който сега сме поставени. Има и други условия, които регулиратъ нашия животъ. Но понеже тия условия не дѣйствуватъ, ние разполагаме съ тия дѣйствия, които сега имаме. Злото въ свъръ-менния свѣтъ е, че ние се осигуряваме. Отъ тази осигуреностъ хранитѣ сѣдятъ, често се развалятъ, параходитѣ потъватъ въ морето, а гладни хора седятъ и чакатъ.

Ако нѣкой отъ васъ се страхува, да не прави опита, защото единъ несполучливъ опитъ хичъ не го правете. Или тогава за единъ мѣсець е много, направете го за една седмица. Нѣма да гладувате, непременно ще изкарате единъ обѣдъ. /Единъ ученикъ се обажда: ами ако нѣкой се прикомандирова на гости?/ Ще изкарате обѣда си по единъ честенъ начинъ. Да излѣзе тѣй изъ вашитѣ ржце. /Питатъ: който е при родителитѣ си какъ да постъпи?/ Ще направите нѣкоя работа на майкитѣ си.

За туй казвамъ ще се научите. Въпросътъ е какъ ще прѣживѣете. Този страхъ постепенно да изчезне. Да знаете, че има единъ великъ законъ въ свѣта, който регулира нѣщата.

Когато се даватъ тия опити, нѣкои ще ги разбератъ буквално. Този законъ е разуменъ. Не чрѣзъ постъ. Постътъ всѣки може да направи. Ще иждивишъ своята енергия отъ тѣлото. Ти уповавашъ на него. Ти ще уповавашъ на онзи великъ законъ, който движи живота. Тѣй значи, една седмица да си починешъ. Тѣй щото сега го направихме микроскопически и ви улеснихме, не мислете. Ще ви дамъ единъ изпитъ, който ще ви затрудни доста. Ще се изпотите по три пѣти, само като помислите, потъ ще потече. Има страшни опити. И тѣ ще дойдатъ на врѣмето си. Туй е хубаво въ една окултна школа, че вие ще прѣкарате всички мъчнотии съзнателно и ще знаете защо и за какво. А тия страдания и вѣнъ отъ школата пакъ ще ги минете, но безъ да знаете защо. Тамъ е прѣимуществово отъ опита и изпита. Никой не може да избѣгне, все трѣбва да го минешъ съзнателно или несъзнателно. Ако го минешъ съзнателно, благославяшъ се, противорѣчие нѣма да има. И въ края, когато издържите изпита, веднага ще дойде Божествената идея, ще проясни и ще ти стане

ясно защо е, ще ти олекне на душата. Значи, когато минавате прѣзъ извѣстна опитностъ на страдание, ще ви олъкне. Има други опити, които връждятъ.

Искамъ животътъ за васъ въ бждеще да стане съзнателенъ и приятенъ въ школата. Не да ви лишимъ отъ страдания, ни най-малко. Цѣльта ни е тази: да ви научимъ да използвате страданията. Страданията сж най-голѣмото благо, което ви се дава отъ страданията. Никое страдание не е произволно. Всѣко страдание си има дълбокъ смисълъ. И ако ни е позволено да обяснимъ защо ставатъ... То е една отъ тайнитъ на природата. Като дойдатъ страданията всѣки трѣбва да ги понесе. Като минатъ тогава ще ги обясняватъ. Даже Христосъ, единъ такъвъ великъ Духъ като Христа искаше да знае защо му се дава най-великия изпитъ и не му се даде абсолютно никакъвъ отговоръ. Отговорътъ, който му се даде е, че му протече кръвъ. Най-послѣ, като пита, пита, той каза: „Тѣй да бжде. Да бжде Твоята воля“. Значи страданието Му да мине безъ никакво обяснение. Пита Той, ако е възможно, да мине чашата, значи изпитътъ да мине. Сега вие искате, когато ви се даде нѣкое страдание, веднага да ви се даде обяснение. Не, обясненията всѣкога идатъ подиръ, слѣдъ като мине изпита. Ще се научите да мислите. Всѣки единъ изпитъ дойде ли, турете мисълта: „Тѣй е волята Божия, разумната воля Божия, великата воля Божия, на безпрѣдѣлния космосъ, Неговата Воля е такава“. Всѣко друго разрѣшение ще ви въведе въ грѣхъ. И ако въ даденъ моментъ нѣкой би ви обяснилъ причинитъ на тия страдания, той ще ви причини най-голѣмото зло. Тѣй е волята Божия, не съжالياйте. За страданията не съжالياйте. Защото, ако вие съжالياвате за страданията, тогава пѣкъ трѣбва да съжالياвате и за любовта, която ви се праща. Слѣдъ всѣко голѣмо страдание иде и любовъ. Такъвъ е законътъ. Трѣбва да го знаете абсолютно тѣй. Може да опитате. Колкото страданието се увеличава, толкова любовта се увеличава, и колкото страданието се намалява, толкова любовта се намалява. Слѣдователно, страданието ще бжде мѣрено, чрѣзъ което ще мѣрите увеличаването на любовта. А любовта може да се увеличава разумно и тя приижда. Тия два процеса едновременно вървятъ въ строежа на човѣшката душа.

Тайна молитва!
На прѣдъ въ Любовьта
безгранична!

Окултна хигиена

15 школна лекци на общия окултенъ класъ
8 юни 1922 г. четвъртъкъ 7 1/2 часа вечеръта
София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

(Имаме ли упражнение за писане? - Нѣмаме този пжтъ.)

Изобщо всички сте запознати съ думата „хигиена“. Тя е наука, която учи за здравословното състояние на организма.

Сега, съ думата „окултна хигиена“ ние разширяваме думата хигиена, тя става по-обширна, отколкото се взима въ обикновена смисълъ. Когато говоримъ за единъ обикновенъ ученикъ и единъ окултенъ, разликата между тѣхъ се опрѣдѣля по степенъта на тѣхното съзнание. За примѣръ, вие можете да изучавате обикновената хигиена - за здравословното състояние на тѣлото, обаче ще достигнете 120 години и най-послѣ ще изгубите нишката на своето тѣло и ще трѣбва да се опростите съ него. Значи, тази хигиена, обикновената хигиена може да продѣлжи живота ви до 120 години, а окултната хигиена може да продѣлжи живота и до подѣлгъгъ периодъ. Не само това: окултната хигиена дава и правила за онова здраво състояние на човѣшкия умъ и на човѣшкитѣ чувства. Умътъ може да заболѣе тѣй, както заболѣва тѣлото. Умътъ може да заболѣе, сърдцето може да заболѣе, и човѣшката воля, и тя може да заболѣе. Единственото нѣщо у човѣка, което не заболѣва, то е само неговиятъ Духъ. Духътъ въ туй отношение, когато дойдатъ болѣсти, въ него се явяватъ енергии да изправи поврѣдите. Душата страда, умътъ се побърква, чувствата излизатъ изъ релситѣ навънъ, волята се парализира и човѣкъ на земята става инвалидъ.

Сега, азъ забелѣзвамъ въ класа, че вие не вървите по единъ правиленъ пжтъ на разбиране. Сега, да допуснемъ, че вие сте единъ авиаторъ, хвъркнете въ

пространството, трѣбва да държите кормилото и зависи отъ вашето равновесие, какъ ще дирижирате този апаратъ, какъ ще свършите вашата задача. Прѣдставете си, че вие почнете да обръщате внимание къмъ земята, насамъ-нататъкъ, да се отклонявате отъ главната задача. Когато умътъ не е на мѣсто, какъ мислите, че ще рѣшите задачата? Сега, вие сте влѣзли да изучавате окултизма, а при това се занимавате съ нѣща посторонни, съ величини, които ни въ клинъ, ни въ ржавъ не влизатъ. Нѣкой пжтъ азъ ви посочвамъ идеи и принципи, а вие се спирате да питате, защо съмъ казалъ тѣй, а не друго яче, говорите за дребни работи. Вие сте горѣ въ въздуха, не е врѣме да разисквате, защо съмъ казалъ тѣй. Главното нѣщо е, че вие сте въ въздуха и вашиятъ апаратъ трѣбва да работи. Слѣзете ли на земята, спре ли вашиятъ апаратъ, можете да философствувате колкото искате. И като казвамъ, безъ философии, подразбирамъ, цѣлѣта, която имате, да свършите училището и послѣ, като слѣзете на земята, нѣмате друга работа, философствувайте колкото искате. Защо и за какво, окултизмътъ никога не отговаря. Най-великите учители, като идете при тѣхъ, не отговарятъ. Вие, като идвате при мене, ми говорите като галени дѣца. Не е казано учителятъ да ви отговаря на всичко, ни най-малко. На учителя като идешъ, ще му кажешъ нѣщо, а той само ще тѣ погледне единъ пжтъ и нищо нѣма да ти каже. Че ти може да се разсърдишъ, той не иска да знае. Ама ще излѣзешъ отъ училището и не си щѣлъ да вѣрвашъ въ Бога – ако искашъ, вѣрвай въ Бога, ако искашъ, недей вѣрва, все едно. „Ама азъ нѣма да вѣрвя въ този пжтъ“. Ако искашъ вѣрви. Учителятъ казва: азъ минахъ по този пжтъ, училъ съмъ законите и ти ще ги учишъ: тия закони не може да се измѣнятъ заради васъ. Слѣдователно, обръщамъ вниманието ви. Азъ виждамъ, че умовете на мнозина сж изкривени, сърдцата ви тѣй сжщо сж изкривени, много сж изкривени. Съ това нѣма да ме уплашите. Не заради мене, заради васъ. Ни най-малко вие съ изопачения вашъ умъ нито съ 1/100 милионна частъ нѣма да отклоните моя умъ. Азъ ще вѣрвя по пжтя, ще бжда такъвъ, защото такава е Волята Божия. Сега вие ще ми кажете: какво сме направили? Ама какво сте направили? Допуснетѣ сега, че слиза една ко-

мисия отъ невидимия свѣтъ, слѣдъ 2,000 год., сега, да прѣгледа работата на всинца ви. Какво ще намѣри, я ми кажете? Сега въ този моментъ да влѣзе въ вратата, какво ще намѣри въ вашите умове и сърдца? Тази комисия ще прѣгледа работите безпристрастно. Какво ще намѣри? По човѣшки сега говоря. Азъ не казвамъ, че ще намѣри много хубави работи, нито пъкъ много лоши работи – но ще намѣри и задачи занемарени нѣкъдѣ. Тия задачи, които имате, отлагане не тѣрпятъ и трѣбва да ги рѣшите. Има задачи, които сж на дневенъ редъ. Отношенията ви къмъ Бога сж на дневенъ редъ. Обичате ли го? Този Богъ на когото вие служите, този вашъ Христосъ, за когото ви говоря, служите ли му? Имате ли любовта му? Готови ли сте да пожертвувате живота си заради Него? Този Господъ на когото вие служите, обичате ли Го? И послѣ, всѣки единъ отъ васъ съ своите мисли съ своите желаня, съ своите дѣйствия подпомага ли другите? Азъ ви прѣдупреждавамъ: мнозина отъ васъ дѣйствуватъ разрушително, не ви казвамъ, ще ме срѣщнете на пѣтя си и ще ви наложимъ наказание. Тукъ, въ школата, има едни, които искатъ да разрушаватъ – ще си счупите главата! „Туй дали е Божествено?“. Разбирате ли, туй дѣло е на вашия Господъ, разбирате ли го вие? На Онзи, който ви е пратилъ на земята. Досега ние тѣрпѣхме, тѣрпѣхме, че тѣрпѣхме, вие се така разгашихте, че като ме погледне нѣкой, казва: „Ха, учителтъ знае много“. Но вашето дѣло не е дѣло на ученичество! Ще се върнете всички къмъ онова положение на смирение, онова, което Богъ изисква, ще ви тури на моето тѣсто на смирение. Вие още не сте смирили като мене, не сте. Ще мине нѣкой „А, учителтъ и той е простъ като насъ“. – Като васъ! Далечъ не, въ моето съзнание други нѣща има, които вие даже не подозирате. Вие не подозирате какво е скрито въ моето съзнание. Обикновенъ съмъ, нося такива дрехи като васъ, ямъ и спа като васъ, но ако това подразбира живота? Не е тамъ животътъ. Вие не подозирате какво съмъ азъ. Моятъ конъ е като вашиятъ, но когато слѣза отъ коня си, между васъ и менъ има грамадна разлика. И азъ мога да се направя невидимъ, за хиляди години да ме тѣрсите по небето и да не ме познаете. Какъ ще познаете нѣкого? Може да познавате нѣкого само чрѣзъ закона на Любовта. Има-

те ли Любовъ, ще ме познаете, нѣмате ли Любовъ, може да прѣтърсите цѣлия космосъ, този човѣкъ ще бѣде неизвѣстенъ за васъ. И всинца вие ще се познавате само чрѣзъ закона на Любовта. Ако туй се отнася до менъ, колко повече до васъ. И азъ съжалѣвамъ, че ученицитѣ въ България по окултизма сж много педанти, нѣматъ почитание и уважение помежду си. Иматъ любовъ само като се намѣрятъ. И вършите такива безобразия, каквито даже ученицитѣ отъ свѣта не вършатъ. Онѣзи иматъ смѣлостта да ги вършатъ доблестно, направо, а ученицитѣ на окултизма ги вършатъ скрито. И не ме слушате, но вие се намирате прѣдъ зоркото око на Бога, който не изпуска нищо прѣдъ видъ. Ще кажете: „Тази вечеръ пакъ ли ще ни калайдисватъ“. Никакво калайдисване, но ви казвамъ една велика истина, отъ която вие сте се отстранили и мислите, че сте въ правия пѣтъ. Азъ за примѣръ, като говоря на нѣкого, зная слуша ли ме или не. Азъ имамъ едно правило и никога не ме лъже туй правило. И Богъ си има едно правило, като ни говори, Той знае, слушаме ли го или не. Сега въпросътъ е до тази велика вжтрѣшна истина. Тази подготовка на душата имате ли я – азъ не прѣпоръчвамъ самоосжждането, но онази пълна готовност да възприемете Божествената Истина, да се справимъ съ Божественитѣ мисли? Първо, и вашиятъ умъ, този умъ трѣбва да заздравѣе, да може всички мисли, положителни и отрицателни, да се справи съ тѣхъ. Много пѣти вашиятъ умъ не е въ състояние да се справи съ нѣкои мисли, и слѣдователно, може да боледувате. Колко младежи има, които боледуватъ, слѣдъ като прочетатъ нѣкоя отрицателна книга, тя внася една промѣна въ умоветѣ и съ месеци, даже нѣкои съ години боледуватъ, докато се върнатъ въ своето първоначално положение. Първото нѣщо, гледайте да имате тази хармония съ самия себе си, да сте доволни отъ поведението си, отъ вашето собствено поведение. Азъ давамъ нѣкоя задача, нѣкои сж ги приложили, а послѣ казватъ: то може тия задачи и по този начинъ и по другъ начинъ, и вървятъ по пѣтя, но задачитѣ не сж изпълнени. Когато се зададе една Божествена задача, тя трѣбва да се рѣши напълно въ всичката ѣ пълнота. Ще кажешъ: „Азъ тази задача не мога да я рѣша“, но като я почнешъ веднѣжъ, ти трѣбва да я рѣшишъ. Казвате: „ще я отло-

жимъ за другъ пжтъ". Ти като не може да я рѣшишъ, не съблазнявай другите. Ти не можешъ да постигъ, не казвай: „И безъ постъ може". Туй, което не си опиталъ, не го налагай на другите.

Сега, азъ не искамъ тия бѣлежки, които правя, да останатъ единъ „гласъ, вопиющъ въ пустинята". Но искамъ те да произведатъ единъ резултатъ, за да ви подготвятъ да свършите вашата работа, за която сте дошли. Въ края на вѣка сте дошли, вие все-таки имате една мисия, важна мисия, която трѣбва да свършите. Питамъ сега: вие знаете ли положително каква е вашата мисия? Трѣбва да я знаете. Колкото и да е малка тя, ученикътъ трѣбва да знае за какво е дошелъ, макаръ и не въ всичките подробности, поне основните черти на своята задача. Въ работата той трѣбва да има прѣдъ ума си задачата. Като има тази задача въ ума си, той ще бжде свързанъ съ небето. И неговата воля, умъ, сърдце ще може да се калятъ и той ще бжде свързанъ съ Братството. Бѣлото братство ще ви даде упжтване, ще може да ви даде вжтрѣшно разположение. Доброто вжтрѣшно разположение вечерно врѣме ще ви го дадатъ, когато спите, въ сънно състояние може да ви го дадатъ. Може братството да ви даде тия задачи, чрѣзъ извѣстни мжчнотии въ живота. Да кажемъ задали сж ви нѣкаква задача да рѣшите, вие сте се отклонили и сте се отправили да станете търговецъ и положението ви ще мяза на онзи американецъ, който почувствувалъ едно силно внушение да стане проповѣдникъ. Казва: „азъ не съмъ роденъ да стана попъ". Но отива въ Австралия става търговецъ, забогатѣлъ, обаче слѣдъ 20 години дошла една криза и изчезва всичкото богатство, връща се да изпълни призванието си. Когато невидимиятъ свѣтъ зададе една задача, вие можете да отклонявате за 10, 20, 30 год. но Братството все ще ви върне да си свършите работата. Та, въ туй отношение, турнете задачата да свършите училището и не отлагайте да учите, да свършите. Сега започвате, както много пжти сте започвали, започвали, но не довършвали. За примѣръ, ще дойдемъ въ окултната школа да проучаваме, отъ какво произтичатъ тия обществени недѣзи, причините имъ. Ще кажете вие: „Карма." Хубаво, карма, но то е много общо, а трѣбва да се знае дѣ е причината. Като знаешъ онзи основенъ недѣгъ, ще зна-

ешъ какъ да го изправишъ, да можешъ да го изправишъ. Извѣстни недѣзи трѣбва да се изправятъ. За примѣръ, нѣкои иматъ по-свѣжи, по-бодри умове, на други умоветѣ не сж така бодри, защото сж ангажирани, тѣхните чувства сж ги ангажирали. Нѣкой дошелъ тукъ като окултенъ ученикъ, но утрѣ му потрѣбватъ 2-3 хиляди лева за хлѣбъ, за дѣцата обуца, дрехи. Може азъ да му проповѣдвамъ, да му говоря прѣкрасни работи, обаче въ неговия умъ постоянно се въртятъ тия пари, на дѣцата му дрехи ще трѣбватъ, той не може да бжде свободенъ. Сега, нашата задача не е, най-първо, да изключимъ, всичко туй да остане, но най-малкото врѣме, което имаме въ окултизма да послужи като едно средство да подобримъ своето положение. Азъ сега слѣда, правя единъ опитъ и забѣлѣзвамъ отъ извѣстно врѣме се заражда една атмосфера, вие всинца ставате повече положителни и вслѣдствие на това се заражда една борба на разединение. Всички сте станали съ голѣмъ запасъ отъ електричество. Туй електричество ние искаме да го впрѣгнемъ за освѣтление. Умътъ ви е станалъ повече активенъ въ отрицателенъ смисълъ. Сега главното е, по какъвъ начинъ можемъ да изправимъ нашите недѣзи. За примѣръ, имате съмнѣние, въ васъ се заражда съмнѣние въ самия себе си. Въ даденъ моментъ вие се съмнявате въ себе си. Дава ви се задача и казвашъ: „тази задача азъ не мога да рѣша“. Допуснете ли вие съмнѣнието въ себе си, ще кажете: „Азъ въ себе си се съмнѣвамъ, но въ Бога не се съмнѣвамъ“. Но и въ Бога се съмнѣвашъ. Азъ съмъ слушалъ единъ православенъ свѣщеникъ, той казваше: „Не сме само ние грѣшни, понѣкога и Господъ грѣши, не само ние грѣшимъ и Той грѣши“. Значи, отъ своите погрѣшки той казва, щомъ азъ грѣша, то и Господъ и Той ще прави погрѣшки. Ние трѣбва да избѣгнемъ абсолютно погрѣшките, по възможность трѣбва да ги избѣгваме. Добрѣ тогава, какъ бихме се справили съ туй съмнѣние? Да кажемъ много ученици се спиратъ върху слѣдущата задача: „Азъ ще свѣрша окултната наука, школата, но слѣдъ туй какво ще стане? Ще имамъ знание. Е какво слѣдъ туй?“ Почва да философствува „каково слѣдъ туй“, „каково слѣдъ туй“. И най-послѣ ще изкара, че нѣма нищо. Но това не е философия на живота. Ако онзи ученикъ, който разрѣшава една проста задача и

казва: „Азъ като свърша тази задача, послѣ какво?“ – Ти рѣши по-сложната задача и тогава питай „защо“. Ти не разсждавай, рѣши първата задача. Послѣ и втората, и питай „защо“. И като рѣшавашъ тия задачи, ще намѣришъ отговора имъ. Тоя отговоръ е, че всичките наши постѣпки въ живота трѣбва да бждатъ свършени. Ако ме питатъ, защо трѣбва да говоримъ – ще говоримъ до тогава, докато езикътъ ни стане свършенъ, докато тия думи произнасяме така както въ небето, дѣто като произнесатъ думата, тя е толкова приятна, че да бжде красиво въ ухото на всѣки едного. Прѣдставете си, ако вие, ученицитѣ, всички които ме слушате тази вечеръ, имахте тия меки гласове и рѣчта ви бѣше тѣй звучна, знаете ли каква атмосфера щѣше да има? Ако мислитѣ ви бѣха гладки, отривисти, добрѣ щѣше да бжде. Нѣкой пжтъ тѣ сж така остри, защото и мисълъта излита по нѣкога като нѣкоя бомба отъ езика. И какъвто е ритъмътъ на мисълъта, такъвъ е на езика, такъвъ е и на мускулитѣ.

Сега волята си ще употрѣбимъ, имашъ голѣмо напѣжение, разсърдилъ си се, обидилъ те е нѣкой. Казвашъ: „азъ ще му дамъ да разбере!“ Не е ли по-добрѣ да му дадешъ, вмѣсто съ такъвъ ударъ, да се свѣсти съ думи? За примѣръ искашъ да го накажешъ. По два начина може: да го ударишъ по главата, че да го смажешъ като змия, а може и да го хванешъ за единия кракъ, че да го подигнешъ нагорѣ и надолу съ главата, послѣ пакъ да го сложишъ и да му кажешъ: „Приятелю, ти съ мене ще се закачашъ ли и ще критикувашъ ли Бога? Можехъ да ти смажа главата, но искамъ да ти кажа, ти да си не играешъ съ мене, съ единъ ученикъ на окултизма“. Сега вие, ученицитѣ, да знаете, че има и други ученици, които могатъ да ви хванатъ единъ день за крака, но нѣма да ви смажатъ, а ще ви подигнатъ нагорѣ и ще ви кажатъ: „Вие ще учите ли или ще си играете?“ Така бихъ постѣпилъ и азъ съ васъ. Сега вие може да направите едно малко възражение: „че какво съмъ длѣженъ азъ!“ Длѣженъ си. Вие имате задължения не отъ сега, а отъ далечното минало и сега трѣбва да ги изплатите. Задължения имате, задължения, които трѣбва да ги завършите. Колко пжти сте започвали задачата и сте я напускали. И сега можете да напуснете задачата си. Сега тази, вашата задача,

вие ще я рѣшите лесно въ самите васъ. Тя сама по себе си ще се рѣши вжтрѣ, ако вие имате туй дълбоко желание. И въ Евангелието се казва: Богъ, е който дава. Щомъ и въ васъ има стрѣмежъ да вършите Волята Божия, и въ Бога има желание да ви помогне.

Сега ето пороцитѣ: между васъ има завистъ, ед-но, което прѣпятствува. 2/ Между васъ има бѣли лъжи. 3/ Между васъ има лѣнностъ. 4/ Послѣ, никога не гледате съ добро око на другите: ако нѣкой се завземе да работи, вие се натрупвате да развалите и казвате: „безъ насъ не можешъ да работишъ“. Ами че хубаво, ако азъ влѣза въ гората и гледамъ малки птички, които си турятъ получки и азъ разваля една, втора, трета и кажа: „е, какво ще правите, може ли да мѣтите?“ – „Не можете“. Питамъ, какво печеля азъ, какво ще се ползувамъ, ако развалямъ на тия птиченца гнѣздата? Ще се увеличатъ гжсеницитѣ и ще поврѣдятъ моята градина, тѣзи птиченца ще се прокудятъ и азъ самъ ще остана да се справямъ съ гжсеницитѣ. Не е позволено да се развалятъ гнѣздата на птичкитѣ. Когато нѣкой отъ васъ се рѣши да работи, съдѣйствувайте му всички морално. Съдѣйствувайте му, изпратетъ му по една добра мисль. Отъ толкова години, и тукъ въ София, и въ провинцията е така. Азъ мисля че това е отъ голѣма ревностъ. Въ другите църкви искатъ нѣкой да имъ говори, ще викатъ нѣкой проповѣдникъ, той ще говори, понеже му плащатъ съ пари, а у насъ никому нищо не плащатъ. Питатъ ме, въ единъ градъ не сж доволни отъ ржководителя, та искатъ отъ другъ градъ да имъ дойде нѣкой да ги ржководи. Азъ не отговорихъ, а казвамъ, тази работа не е моя, вие ако сте толкова умни, че не знаете какъ да работите съ този ржководителъ, съберѣте се 10 души и почнете да се редувате.

Днесъ единъ да говори, утрѣ другъ и така да се изредятъ 10 души, могатъ повече да говорятъ отъ този ржководителъ. Ако тия 10 души не могатъ да го разбератъ, още 10 души. По-хубаво, между тия 20 души все ще се намѣрятъ нѣколко души да говорятъ. Ама искамъ онѣзи, които искатъ да говорятъ, трѣбва да иматъ извѣстна дълбоко прѣживѣна опитностъ, да иматъ наблюдения въ живота. И тази опитностъ да изведатъ така, а не да парадиратъ съ себе си. И Павелъ казва: „Мнозина проповѣдватъ не Христа, а себе си, че знаятъ“.

А че проповѣдваме Христа, подразбира, че проповѣдваме великия законъ на Любовта, който ще тури редъ и порядъкъ въ свѣта. И този великиятъ законъ, трѣбва да смѣни всички закони вжтрѣ въ насъ. Прѣди нѣколко часа имахъ разговоръ съ единъ господин, който казва: „Свѣтътъ съ Любовь не може да се оправи, камшикъ, камшикъ, само така ще се оправи свѣта!“ Двама брата бѣха, а братъ му сѣди и казва: „Ти говоришъ така, както баща ни говорѣше едно врѣме, знаешъ ли колко ни налагаше съ тоягата, но тази тояга ни най-малко не ни оправи“. – „Азъ вървя по новото учение“, но ако не вървишъ, ще се върнешъ при брата си. То е Моисѣвиятъ законъ. Та сега ние сме почнали добръ съ Христа, но се връщаме постоянно къмъ Моисѣвия законъ. Тамъ е погрѣшката: или трѣбва да започнемъ съ Моисѣя и да свършимъ съ Христа, или обратното: Ний започваме съ Христа и свършваме съ Моисѣя. Ние вървимъ по обратенъ пжтъ.

И желая между всички ученици да се избератъ нѣколко души, да бждатъ примѣръ. Нѣколко души, единъ, двама, трима до 10 души, ако има повече, да ги вземемъ за образецъ, да станатъ образецъ на цѣлия класъ, по начина на своята вежливостъ въ говорене, не само въ говорене, но и въ обхода, въ мисли, въ чувства; да се даде единъ новъ подтикъ, подтикъ трѣбва да се даде. Щото съ тази философия, тѣй както азъ ви говоря, то е още въведение за ония опити, които има да правимъ. За примѣръ азъ дадохъ такъвъ единъ опитъ на единъ класъ. Ако ви дамъ на васъ всинца ви слѣдующия опитъ – една сѣдмица да прѣкарате безъ пари. Т.е. въ тази смисълъ – да не упоавате на никакви пари. Ама че, като че на нищо нѣма на какво да упоавате, а само на себе си и на Бога, и на ржцетъ си, да упоавате, да свикнете, и мже и жени, които сж ученици, прѣзъ деня вие сами да изкарате прѣхраната си прѣзъ цѣлата сѣдмица. Нѣма да постите, а непременно ще спечелишъ за единъ обѣдъ пари. А пѣкъ задачата е тѣй, ако си чиновникъ, да кажемъ, паритѣ, които ще имашъ за едната сѣдмица ще ги раздадешъ на беднитѣ, ще останешъ безъ пари, като брѣкнешъ въ джоба, нѣма пари. На приятели нѣма да упоавашъ, нѣма да кажешъ, ще взема пари на заемъ. Ще останешъ като че ли си самъ на свѣта. Прѣдставете си, че се намирате

въ единъ многолюденъ градъ като Ню-Йоркъ или Лондонъ, излизате въ града, гладенъ сте, питамъ какъ ще рѣшите вашата задача? Все ще се яви една мисълъ. Ако е за единъ мѣсець, като приемешъ заплатата и я раздадешъ и кажешъ: сега съ трудъ ще изкарамъ прѣхраната си, съ собствените си ржцѣ. Тогава ще дойдатъ възражения, но да не изкушаваме Господа. Не, не, ние сега го изкушаваме като имаме паритѣ, ние на Бога не уповаваме. Сега и чиновникътъ уповава на своята заплата, жената – на своя мжжъ, мжжътъ на своята клиентела. Но на Бога никой не уповава. Ние говоримъ за вѣра, но туй не е още една жива опитность.

Сега за една сѣдмица да прѣкарате безъ пари! За примѣръ, трѣбватъ ти пари за ядене, ще идешъ при единъ свой приятель и ще кажешъ: „има ли нѣщо да поработя?“ И като намѣришъ работа, да я свършишъ, и да знаешъ, че туй, което излѣзе отъ ржцетѣ ти, отъ твоя трудъ е излѣзло. Сега вие ще ми направите възражение: „азъ като пиша тамъ, не е ли трудъ?“ Не е трудъ, то е осигуряване, ти си се осигурилъ тамъ вече. Трудъ подразбирамъ азъ, да работишъ два часа на нѣкое здание, работи само два часа, послѣ вземашъ толкова колкото ти трѣбватъ за единъ обѣдъ, напущашъ тамъ работата за вечерята нищо не мислишъ. На другия день пакъ тѣрсишъ работа. Работишъ три часа, напущашъ работата. Ще кажете, този човѣкъ хваща, напуща работата. Но този човѣкъ кали волята си. Той не е фаталистъ, той казва, туй, което ми трѣбваше азъ изкарахъ, ще видя за утрѣ, ще може ли пакъ да изкарамъ. Той допуска тази самоувѣреность. И послѣ ще почне да размишлѣва, какви сж вжтрѣшните условия, при които той се развива. И въ окултната наука има слѣдното: ако ти срѣщнешъ нѣкой човѣкъ и си гладенъ, ако кажешъ извѣстна дума и тя дойде до неговото ухо, и той ще каже: „Братко, може ли да дойдешъ при менъ на обѣдъ?“ Ти ни най-малко нѣма да говоришъ за обѣдъ, само трѣбва да знаешъ какъ да изкажешъ тази дума. Въ едно село влиза една баба гладна. Влиза въ дома на единъ чорбаджия, единъ отъ най-жестоките хора, всѣкиго изпжждалъ. Бабата не казва, че е гладна. Дъщеря му била болна. Влиза бабата, прави разтривка на дъщеря му, това – онова, излиза, че бабата е лѣкаръ. Веднага този чорбаджия съзнава, че тя е лѣкаръ, каз-

ва: „дайте ѝ да се нахрани“. Ако тя искаше най-първо да яде, той щеше да я изпжди, но тя най-първо взема да работи, съ ржцѣтѣ си да изкара яденето.

Сега всички вие, ученици, сте длъжни да имате увѣреностъ, на окултния ученикъ е необходима вжтрѣшната самоувѣреностъ, т.е. че можемъ да побѣдимъ всичките мжчноти, които сществуваатъ въ нашия животъ. Нали имаме ние това мото: „нѣма Любовь като Божията Любовь“, и азъ слушамъ туй поздравление вече е станало почти безсмислено, когато се произнася бърже: „Нѣма Любовь като Божията Любовь, Само Божията Любовь е Любовь“, ами че то е излѣзло вече извънка рамките на окултната наука. Ти ще се спрѣшъ въ себе си и ще кажешъ тѣй: „понеже нѣма друга Любовь, като Божията Любовь, азъ за тази Любовь всичко мога ли да направя? И ще го направя!“ И като кажешъ: „Само Божията Любовь е Любовь“ – послѣ: „всичко мога да направя и ще го направя“.

Ей тамъ има единъ бѣденъ братъ, азъ ще го посѣтя, за него всичко ще направя. Ама да призовемъ Господа, ние го призоваваме. Азъ сѣда на по нѣкой пжтъ и казвамъ тѣй на себе си: направихъ една голѣма грѣшка, че повѣрихъ на тия хора едно свещено правило, което опорочиха, опорочиха и Името на Бога, и съ това азъ си навлѣкохъ една голѣма карма. И отъ този опитъ, който направихъ, казахъ си, че ако имахъ тази опитностъ, никога не бихъ ви далъ туй правило. Искрено ви казвамъ: никога не бихъ ви го повѣрилъ. Казватъ си: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ и погледнешъ ги двамата, че се хванали за гушата. „Само Божията Любовь е Любовь“ но двамата не могатъ да се примирятъ. „Само Божията Любовь е Любовь“, ама никой не отстъпва отъ своето, всѣки държи своето. Е, каква Любовь е тази? Я ми кажете вие? И ще ми кажете: „Азъ съмъ човѣкъ, имамъ достоинство, имамъ лични чувства“. Ама по-голѣмо достоинство отъ Любовта има ли? Да изпълнимъ Волята Божия! И нѣма по-голѣмо достоинство да служимъ на Бога по Любовь. То е най-великото достоинство на човѣка – да служи на Любовта и на Мждростѣта! Сега азъ отправямъ това не къмъ външните, азъ отправямъ този упрѣкъ къмъ себе си, че съмъ ви повѣрилъ едно свещено правило. И послѣ го отправямъ къмъ васъ, че вие не сте го използвали, а

не защо сте го използвали. И втори път аз ще бъда много внимателен за правилата. И нѐкой път като произнесете думата „Любовь“, вѐ менѐ като че нѐкой тегли ножѐ отгорѐ ми. Карате се, казвамѐ: нѐма Любовь като тази Любовь, която цапа, дращи, режи. Но азѐ спечелихѐ; научихѐ, че нѐма Любовь като Божията Любовь и че само Божията любовь е Любовь. Опитахѐ туй. Поне азѐ научихѐ правилото, ако вие не сте го научили. Азѐ го научихѐ и нѐма да го забравя втори път нито на земята, нито на небето! И всѐки, който опорочи Божията Любовь, непременно ще приеме своята заплата. И, ако той не разбере тази Любовь, всичко вѐ живота е свършено. И нѐкой отѐ васѐ азѐ ще повикамѐ, за да поговоримѐ лично сѐ васѐ, приятелски по Любовѐта, ще ви повикамѐ да се поразговоримѐ по Любовѐта. Ще говоримѐ сега. Тѐй, не мислете, че не мога да говоря. Вие още не сте ме виждали какѐ мога да говоря. Мога да говоря много по-добрѐ. Сега като казахѐ, че по Любовь ще ви говоря, но особенѐ езикѐ ще ви говори. Азѐ ще говоря тѐй, а вие ще кажете: „азѐ какво мислѐхѐ, пѐкъ то какво било“. Моето желание е, съзнанието на всѐкиго отѐ васѐ да се разшири, сѐ дребнавости вѐ живота да се не занимавате. Тази Любовь да цари и да сѐбуди ума ви, да даде подтикѐ на сѐрдцето ви, да изцѐри всичките ваши недѐзи. Да се почувствувате здрави, бодри, свѐжи, да можете да възприемете Любовьѐта и да я приложите вѐ живота, понеже се намирате вѐ условия много трудни за сега. И вѐ цѐла Европа се прѐдвижда, че ученицитѐ на окултизма ще минатѐ прѐзѐ много труденѐ изпитѐ. Тия обществени борби трѐбва да се поправятѐ сѐ сила. Сила трѐбва да има! Ще кажете вие: „Господѐ всичко ще нареди“. Богѐ вѐ насѐ трѐбва да бѐде волѐва сила. Той трѐбва да бѐде Любовь, Мѐдростѐ, Истина, Правда, не само Той, но това трѐбва да бѐдатѐ велики потенциални психически сили, вѐ насѐ, които трѐбва да ни сѐбудятѐ, за да работимѐ.

Сега, между васѐ и менѐ има допирни точки, те сѐ слѐдующите. Имамѐ дълбокѐ кладенецѐ. Пѐтувамѐ изѐ пустинята, да изясня отношенията, които сѐществуватѐ. Тѐ сѐ реални отношения на земята. Пѐтувамѐ изѐ пустинята, намирамѐ дълбокия кладенецѐ. Азѐ имамѐ знания какѐ да направя вѐжето, но нѐмамѐ конецѐ.

Вие, ученици носите конецъ, но не знаете какъ да направите вжето. Добрѣ. Ще кажа, опънете вие сега концитѣ, пакъ азъ ще направя вжето. Вжето е ваше, а направата е моя. Ще туримъ, ще извадимъ вода, ще пиемъ всички. Вие ще си вземете вжето, а азъ ще си мисля, че азъ го направихъ. Вървимъ, пакъ другъ кладенецъ това сж допирни точки между ученицитѣ и Учителя. Сега туй е само до мене, отношенията до мене. Туй е отношението до Христа. Той имаше ученици, които тури да свършатъ работа, която той не можѣше да направи. Христосъ сега не може да слѣзе, той ще прати нѣкои отъ своите ученици въ туй село, даже Христосъ и въ София нѣма да дойде да проповѣдва, даже и въ Лондонъ нѣма да проповѣдва. За да проповѣдва Христосъ трѣбва да има души избрани, подигнати така високо, такава съзнание, такава хармония, че като слѣзе да бждатъ подготвени, че думитѣ, които каже, да ги възприематъ и да влѣзе свѣтлина. И всички трѣбва да го познаятъ. Остане ли да аргументира, че той е отъ Бога и да цѣри болни, то е единъ дългъ процесъ, километрически процесъ. А Христосъ нѣма да се занимава съ такива километрически работи, Христосъ сега е свободенъ. Та сега трѣбва да създадете въ себе си условия за Христа, да работи въ васъ. Ще кажете вие: „не го ли познаваме?“ Азъ не отричамъ, че Го познавате, но създайте заради Него по-добри условия. Какъ? Имате градина, обичате вашия приятелъ, той има градина, посадете я – то е Любовь. Всѣка година садете, докато посадите цѣлата му градина. И тази Христова градина ние трѣбва да посадимъ отъ единия край до другия. Сега имайте вѣра въ себе си, единъ въ другъ, не само въ себе си, но единъ другиму си вѣрвайте. Най-голѣмите спънки, които азъ срѣщамъ въ васъ, то е въздѣйствието на безвѣрието, безвѣрие, безвѣрие! Сега туй не че го създавате вие, туй безвѣрие се налага отъ външния свѣтъ, вие го възприемате, и понеже сте по-чувствителни души, вие притегляте отрицателните страни на свѣта. Вие сте въ състояние да ги приемате. И то е опасно. Единъ окултенъ ученикъ, който е чувствителенъ, той е като единъ сунгеръ и ако не знае законитѣ, той може да смучи отвѣнъ. За туй той трѣбва да бжде положителенъ въ Любовьта, за да може отъ нея да привлича до-

брите качества, а злото да изхвърля на страна. Това е наука. А сега, за примъръ, слѣдвашъ школата, единъ ученикъ тукъ, отъ школата, говори съ другъ: „Е може да се иде на едно кабаре“, казва го на една госпожица, „Нали сме окултни ученици, отъ тамъ можемъ да извлѣчемъ поука“. Е, хубаво, но ако идатъ въ кабарето, че въ тази мома влѣзатъ тия образи, тия кълчения, които ставатъ въ нея, тия образи може постепенно да завладѣятъ ума ѝ. Питамъ тогава: кждѣ ще иде окултизмътъ? Ако прѣзъ цѣлия день, два, три все ти минаватъ тия образи, питамъ: каква полза ще придобиешъ. Не ви трѣбватъ кабарета! Кабаре? – Тамъ на Витоша! Кабаре, какъ се казва онзи курортъ – Чамъ Кория. Който иска кабаре, нека иде въ нѣкоя болница, въ нѣкоя църква, нѣкой храмъ. Но кабарета, дѣто има турски кючеци, жени съ дайрета... Кабаре, то е само за великите духове, които могатъ да издържатъ, но слабите не ги завождайте. Пазѣте нѣкого, на единъ човѣкъ силно впечатленъ може по нѣкой пжтъ по малко да му въздѣйствувате. Сега, насъ ни привеждатъ и други доказателства, че нѣкой пжтъ нѣкой пияница може да бжде много по-добъръ християнинъ, отколкото единъ праведенъ. Ако единъ пияница може да стане по-праведенъ отъ правовѣрния, за това се иска воля. Въ този човѣкъ има характеръ, той може да се бори съ характеръ, и той е по-силенъ отъ единъ праведенъ, който нѣма тази опитностъ. Той утрѣ като види, че пиятъ, като нѣма тази опитностъ ще каже, може и по другъ начинъ да разрѣша въпроса. А онзи пияницата, ще каже, азъ опитахъ, побѣдихъ този порокъ че този ли? И другъ мога да побѣдя. На младитѣ кабарета не прѣпоръчвамъ, много театри не имъ прѣпоръчвамъ, защото въ умоветѣ ви ще влѣзатъ изопачени, невѣрни нѣща. Ама ако азъ сложа на критика всички тия драми и трагедии психологически, колко отъ тѣхъ ще излѣзатъ вѣрни? Вѣрни ли сж? – Не сж вѣрни. – Има нѣща, които сж вѣрни, но ако азъ ги подложа на своята критика, ще излѣзе, че не сж вѣрни. За примъръ, вземете драмата „Дантонъ“, е кажете: вѣрно ли е това? Този авторъ е събралъ тия факти, тѣй ги е сблизилъ, че импулсиратъ, но ако тия факти се пуснатъ въ врѣмето, нѣма да има ефекти. При тѣзи драми хората много пжти плачатъ, а вѣнка има хиляди драми, хора бѣдни минаватъ,

заминаватъ, никой не плаче. Питамъ: защо вжтрѣ въ театъра плачатъ, а отвѣнъ никой не плаче? Защото актьоритѣ сж майстори да прѣдставятъ една лъжа, въ дѣйствителностъ то не е, че драмата е така, ама отъ актьоритѣ зависи, тѣ разплакватъ. И слѣдователно, отъ окултно гледище, всѣка една драма да бжде вѣрна, пакъ трѣбва да имаме драма, но тя трѣбва да бжде направена по особенъ начинъ и да има извѣстна цѣль психическа и да произведе извѣстенъ ефектъ. И тия автори, и те се домогнали до нѣщо, не че нѣматъ извѣстенъ стрѣмежъ. Но съврѣменните романи и драми не сж направени по тия окултни правила. И когато идете да слушате тия забавления, трѣбва да имате едно окултно разположение на ума си, да знаете кое да възприемете и кое да отхвърлите, и даже мене като слушате, да знаете кое да приемете и кое да отхвърлите. А нѣкой пжтъ вие се спирате единъ часъ за дребнавите факти. Говоря ви за Любовъта, а вие казвате: „ние знаемъ какво нѣщо е любовъта“.

Азъ толкова години съмъ изучавалъ Любовъта и едва съмъ въ въведението на Любовъта, за себе си казвамъ – азъ едва въведението съмъ набаралъ на тази Любовъ. А вий казвате, че знаете тая Любовъ. Е, тогава азъ бихъ желалъ да Ви слушамъ. Любовъта – това е единъ алхимически законъ. Когато вие обичате, ще знаете всичките елементи да прѣвърщате. И вие като прѣвърнете елементитѣ съ вашиятъ елексиръ, нѣма да има стена, която да не се разруши, врата, която да не се отвори. Имате нѣкой приятель въ затвора, но тогава нѣма да има затворъ, който да не се отвори. Нѣма да има неправда, която да не се оправи. Нѣма да има смъртъ, която да не изчезне прѣдъ Любовъта. Като минете изъ пжтя съ вашата магическа пржчица чудеса ще правите. Това е Любовъта! И тази магическа тояжка я носи сега Христосъ. Той казва: „Даде ми се всѣка властъ на небето и на земята“. А тази властъ е тояжката. И той като дойде, ще почне да маха. И знаете ли какво ще стане? Която кжща закачи, ще се оправи. Който човѣкъ закачи, всичко туй хората ще почнатъ да възкрѣсватъ навсѣкждѣ.

Туй ще вземете въ внимание, но отъ думитѣ ми вие свѣтии нѣма да станете. Азъ не искамъ свѣтии да станете и съврѣшени не искамъ да станете, но искамъ

75% отъ одумванието ви още тази вечеръ да прѣстане, а само 25% да остане. 75% е излишно, абсолютно ще го заличите, а 25% да остане отъ одумването. 75% абсолютно ще заличите отъ вашето съзнание, само 25% да остане. Защото, ако не приложите тия двѣ правила, какъ ще успѣете? Тогава азъ имахъ прѣдъ видъ, да ви дамъ една задача, но не може да ви дамъ тази задача, щомъ имате тия недъзи. Ще се опорочи задачата, то е една малка задача, до слѣдующия четвъртъкъ азъ ще направя изслѣдване да видя 75-тѣ процента ще ги заличите ли и ако намеря, че сте ги заличили, ще ви дамъ задачата. Но ще внимавате: никаква критика въ школата не искамъ. Който отъ васъ много знае, нека дойде, азъ ще го туря тукъ, на катедрата. Който отъ васъ е много ученъ, много знае, нека дойде, азъ ще слѣза, ние сме готови, ще го туримъ на катедрата, нека дойде. Една задача, ще правимъ опитъ. Ако нѣкой мисли, че знае нека си покаже знанията. Въ скришната стая да нѣма нищо. Имате свѣтлина, обърнете се къмъ невидимия свѣтъ и въпросътъ ще се разрѣши за васъ. И отношенията между менъ и васъ трѣбва да бждатъ правилни. А правилото е: азъ трѣбва да имамъ едно мнѣние. Ще кажа тѣй: добъръ ученикъ е, но е немарливъ, не говори истината. Е защо е мързеливъ? Каквато задача му дамъ, не я рѣшава. Добъръ ученикъ, но недоволенъ е той, каквото и да му направя, то е все недоволенъ. Окръжающите може да го заобиколятъ, да му правятъ всички услуги, той се усѣща незадоволенъ. Тѣй може да бжде. Ученикъ съ Учителя еднакво сж изложени.

Та сега, общиятъ принципъ трѣбва да се приложи 75% трѣбва да го заличите. Да видимъ сега, имате ли воля. Сега ще приложите, азъ спомѣнахъ за кабарета, нѣкой ще каже: „азъ зная, казалъ е нѣкой“. Но азъ виждамъ, азъ ви виждамъ като ходите изъ кабаретата, нѣма защо да ми се казва, и виждамъ какво правите изъ кабаретата. И жени има и мъже има, които ходятъ изъ кабаретата. И послѣ, казватъ: „нашиятъ учителъ всичко знае“, и пакъ питатъ. Кой ти каза за кабаретата? Хмъ, значи, ти не си ясновидецъ, ами ти казалъ нѣкой. Виждамъ ви азъ, виждамъ по особенъ начинъ, онзи, който е ходилъ въ кабарето, той има лицето на кабарето. Това е една истина. Азъ въ астралния свѣтъ

не влизамъ, но мога да му кажа, защо е ходилъ въ кабарето, и на неговото лице има отпечатъкъ. Цѣлото кабаре е отпечатано. И мога да му кажа, въ кое кабаре е билъ и на коя маса е сѣдѣлъ, и отъ каква чаша е пилъ, и на тая маса кой още е сѣдѣлъ, всичко! Неговите очи не сж меки, те иматъ особенъ цвѣтъ, тия очи сж игриви: неговите очи играятъ като на нѣкоя котка. И послѣ, лицето му придобива другъ цвѣтъ. Всѣко едно кабаре има другъ цвѣтъ. Всѣко едно заведение има цвѣтъ. Въ всѣко кабаре живѣятъ такива нечисти духове, които упражняватъ грамадно влияние на душитѣ ви. Вашите души и вашите сърдца, то не е играчка, то е психическа сила, и може и васъ да увлѣче, колцина може да увлѣче. Сега нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „кой ли е билъ този, който е билъ въ кабарето?“ Не ви трѣбва да знаете кой е той, защото единъ день и вие може да отидетѣ. Азъ мнозина съмъ слушалъ да казватъ, какво нѣщо е това кабаре, да идемъ да видимъ какво има въ кабарето. Всѣки има желание да види какво има въ кабарето. Тогава е хубаво да пратимъ дѣлегати, трима, четирима души, да идатъ и да видятъ, какво е кабаре, и да държатъ една бесѣда: „каково е кабаре“, за да бжде въпросътъ рѣшенъ. Хубаво, прави сте, за краенъ случай за прѣдпочитане е да се прати една комисия отъ най-силните.

И туй, имаме една трудна задача да разрѣшаваме, не е лесно човѣкъ да се справи съ себе си, съ своите мисли, съ своите чувства. Една трудна задача имаме по закона на наслѣдственостъта, по закона на прѣраждането на нашето странствуване въ свѣта. Трудна задача е, но задача, която може да рѣшимъ. И азъ вѣрвамъ, че вие сте отъ тия благороднитѣ ученици, безпристрастни, съ умове жадни за знание, съ сърдца благородни, съ благородни дѣла, съ желѣзна воля, готови за борба. И за туй, което ви казахъ още тази вечеръ, ще извадите ножовѣтъ и ще кажете: „Тѣй“, и ще се свърши работата. Нѣма да говорите много че туй мислимъ, ама изведнѣжъ ще кажете: „Тѣй“! Ама на чисто, съ всичките ученици и приятели искамъ. Или ще ми бждете ученици и приятели въ отношенията си, или не можемъ да имаме правилни отношения. Трѣбва да се познаваме, туй е, което Братството изисква!

Абсолютна чистота, абсолютна свѣтлина, абсолютна истина трѣбва да царува между насъ!

Като казвамъ чистота, туй трѣбва да бжде идеалътъ ни, като казвамъ свѣтлина, туй трѣбва да бжде идеалътъ ни, като казвамъ истина, туй трѣбва да бжде идеалътъ ни. — Идеалъ, къмъ който трѣбва да се стрѣжимъ. Дали ще го постигнемъ, то е другъ въпросъ. Идеалъ за всинца ни еднакъвъ. Ние ще имаме тогава само едно мнѣние. И азъ и вие ще мислимъ върху този въпросъ. И вѣрвамъ, че задачата, която ще имаме, ще я разрѣшимъ.

Т а й н а м о л и т в а !

Азъ никога не съмъ ви слушалъ да бждете тъй тихи, както тази вечеръ. Като че е гробно мълчание. То е единъ добъръ признакъ.

Както е онъ чистъ

И всякой който има тѣзи надежди на него, очистува себе си, както е онъ чистъ. I послнїе Іоанново 3:3

Сега азъ ще говоря върху положителната страна на живота. Ще влѣза малко по-обективно, безъ много философия, т.е. нѣма да говоря много отвлѣчено, но близко до самитѣ факти.

„И всѣки, който има тази надежда на него, очиства себе си, както е онъ чистъ“. Всѣки, който има надежда, на кого? — На Христа. Надеждата, казвамъ, подразбира физическия свѣтъ, божественото, ограничено, проявено тъй, както ние го разбираме. Когато вие искате да изкажете вашитѣ чувства на нѣкой вашъ приятель, и ако той е слѣпъ, какъ ще му изкажете чувствата си? За да ги изразите, ще го стиснете съ ржцѣтъ си и колкото по-вече го стискате, толкова по-вече ще ви разбере. Може ржцѣтъ ви да сж топлички или студени, тогава онзи, когото стискате, ще получи двѣ идеи: ако ржцѣтъ ви сж топли, ще си състави една идея, а ако ржцѣтъ ви сж студени, друга. Сега нѣщата не само трѣбва да се създадатъ, но и да се поддържатъ. Животътъ трѣбва да се развива. Защото каква полза, ако вземете едно платно и само го свивате и раз-

вивате? Въ туй развитие има другъ, по-дълбокъ смисълъ. Въ какво трѣбва да се развива и да се очисти човѣкъ? Вземете въ практическия животъ: да кажемъ, че вие сте много интеллигентенъ човѣкъ, но нѣмате самообладание. И влѣзе единъ малъкъ трънъ въ крака ви — ако вие ходите босъ — дѣто стѣпите, не можете да гледате природата: щомъ стѣпите съ крака, този трънъ се налага и върху ума, и върху сърцето, и всичкото ви внимание е насочено въ този трънъ. Нѣкой ще каже: „ще мине“. Ще минатъ день, два, три или десетъ, и природата ще го изхвърли по единъ начинъ, но ще страдате. Другиятъ начинъ е: сами да извадите тръна и да освободите крака си.

Ако вие се движите въ умствения свѣтъ, и тамъ има тръница, нѣкоя мисълъ ще се забие като трънъ и около тази мисълъ почватъ да се групиратъ всички други мисли. Ние казваме: врѣмето цѣри. Да, но и ние можемъ да се цѣримъ, ще извадимъ тази мисълъ. Като слѣземъ въ астралния свѣтъ, и тамъ има тръница: нѣкое желание може, като единъ трънъ, да влѣзе вжтрѣ въ сърцето. Като слѣземъ на физическото поле, и тамъ има тръница. Въ какво седатъ тия тръне? Вие сте търговецъ, изгубите, напимѣръ, сто хиляди лева и все за тая загуба мислите. Имате кжца, изгори кжцата ви, имате жена, умре, и като умре, все за нея мислите, изъ ума ви не излиза, кждѣто ходите, все за нея приказвате, и спѣва се вашето развитие. Формата и жена ви — това сж двѣ нѣща различни, самитѣ пари и онова, което тѣ вършатъ, сж двѣ различни нѣща. Сега казва: „който има тази надежда на него“, съ това се подразбира, че той вжтрѣшно, органически, е свързанъ съ Бога. Въ живата природа има нѣща, които сж изхвърлени отъ божествения организъмъ, а има клѣтки, които сж вжтрѣ въ божествения организъмъ. Той съзнава, че е вжтрѣ въ Бога, ние съзнаваме, че живѣемъ въ Бога, туй се отнася не за другитѣ, но за насъ, които съзнаваме, че живѣемъ въ Бога. Тогава Иоанъ, който има тази дълбока опитность, казва: „който има тази надежда, очиства себе си, както е онъ чистъ“. Сега въ опитностьта на всинца ви има двѣ схващания: едни мислятъ, че Богъ всичко може да направи, слѣдователно, той всичко трѣбва да направи заради насъ, а другото схващане е, че ние можемъ да

направимъ всичко. Въ туй отношение Богъ не прави всичко заради насъ, защото, ако го прави, прави го заради себе си и тогава нѣма нужда да сжществуваме, нашето сжществуване е излишно. Ние едновременно съзнаваме, че Богъ работи въ насъ и че ние работимъ заедно съ него. Иначе, има раздвояване въ нашето съзнание. За примѣръ: направилъ известна погрѣшка, разкайвашъ се, но има нѣщо, което те утѣшава. Питамъ: човѣкъ самъ себе си може ли да утѣшава? — Не може. Не може двѣ болни ржцѣ да се лѣкуватъ една друга. Защо? — Защото едната ако бутне другата, и двѣтъ ще страдатъ. Въ нашето съзнание има и друго, божествено съзнание и, като направимъ погрѣшка, божественото съзнание казва: „не бойте се, азъ ще изгледа работата, вървете по пжтищата ми“. Духътъ говори вжтрѣ въ насъ. Сега върху туй говорене мнозина попадатъ въ заблуждение, т.е. тѣ даватъ по нѣкой пжтъ на туй говорене на духа изключително прѣимущество, като тѣхно качество и, слѣдователно, само на тѣхъ е говорилъ духътъ по особенъ начинъ. Не, азъ ще ви докажа практически. Вземете момата, на която момъкътъ е проговорилъ първата любовна дума — тя понеже не е чувала такъва дума, казва: „като тази дума нѣма“. Но попитайте кой и да е момъкъ, и той ще каже сжщото, попитайте коя и да е мома, и тя е чула все сжщата дума: и момата е казала сжщата дума, и момъкътъ е казалъ сжщата дума, обаче, тѣ не сж разбрали тия думи. Ние, съврѣменнитѣ хора, разбираме, когато нѣкой каже: „обичашъ ли ме?“ — „хубаво, обичамъ те“. — Азъ имамъ нужда, дай ми три хиляди лева въ заемъ. „Обичашъ ли ме?“ — „обичамъ те.“ — „Дѣца имамъ, искатъ да слѣдватъ, не може ли да ми дадешъ въ заемъ?“ Братъ ако си или сестра, щомъ изповѣдвашъ, че имашъ любовъ, казвамъ: покажи любовта си. Да допуснемъ, че азъ покажа любовта си, раздамъ всичкитѣ си пари и тия дѣца свършатъ учението си, дойдатъ въ България и станатъ първи министри. Какво ще направятъ? — Ще направятъ туй, което всички министри досега сж направили, слѣдователно, цѣльта не сж постигнали. Сега за да можемъ да разберемъ този великъ божественъ законъ, най-първото нѣщо е, че ние трѣбва да бждемъ чисти, „както е той чистъ“, т.е. организмътъ ни да бжде тѣй създаденъ, тѣлото ни, мозъкътъ ни така организи-

рани и филтрирани, сърцето ни и всичките други органи също, че мислитъ, чувствата, желанията и дѣйстви-ята ни да могатъ правилно да се изразяватъ. Сега въ нашия организъмъ има дисхармония: нѣкой пжтъ искаме да проявимъ воля, но не можемъ да я проявимъ. Нѣкой човѣкъ се разгнѣви, ударя ти два юмука и казва: азъ ще проява волята си. Дойде по-силенъ удари два юмука, онзи казва: ще простишъ, ще извинишъ и свършва съ неговата воля. Слѣдователно, волята не се показва чрѣзъ юмручното право, силата значи не е тамъ. Тогава въ какво седи силата на вашия животъ? Всички вие, моитѣ приятели тукъ, казвате, че познавате Христа, нали? Право е, познавате го, туй не го отричамъ, че го познавате; но познаване отъ познаване има разлика. Вие можете да познавате Христа тѣй, както цвѣтята, или както слънцето, вие можете да познавате Христа тѣй, както кристалътъ познава слънцето, вие можете да познавате Христа тѣй, както една жаба познава слънцето, както нѣкоя птица, нѣкое млѣкопитаеще, нѣкой обикновенъ човѣкъ и най-послѣ, нѣкой светия — тѣ сж все различни познавания на Христа. Като кажемъ: „познавамъ Христа“, трѣбва да знаемъ, какъ го познаваме. Азъ познавамъ Христа, обичамъ го, заради него проповѣдвамъ, но животътъ ми не е изправенъ, въ живота ми има много дефекти, нѣкой пжтъ не мога да обуздавамъ езика си. Нѣкои, като не могатъ да обуздаятъ езика си, отиватъ до тамъ и казватъ, че и Христосъ не можелъ да обуздае езика си, като сж нетърпѣливи, казватъ: и той бѣше нетърпѣливъ или се гнѣвилъ: съ камшикъ изгонилъ търговцитѣ отъ храма. Защо бѣдятъ? — За да се оправдаятъ, налагатъ и на Христа. Но това не е философия. Дали е така или не, нѣма какво да аргументираме, тѣ сж други доказателства. Но щомъ се каже „чистота“, тя подразбира, че никакъвъ дефектъ въ живота не трѣбва да сществува. Когато една мисълъ е напълно чиста, тя е силна. Всѣкога чистата мисълъ дава сила; всѣкога чистото желание дава сила. Чистата мисълъ и чистото желание, двѣтѣ заедно, усилватъ волята. Когато дойдемъ до свѣтлината на ума, тя ни показва пжтя, прѣзъ който трѣбва да минемъ; свѣтлината показва най-кжсия пжтъ, прѣзъ който трѣбва да минемъ. А когато говоримъ за истината, тя ни показва начина, по който ние можемъ да използва-

ме силата, която Богъ е вложилъ въ насъ. Истината е онази есенция, чрѣзъ която човѣшкиятъ духъ може да използва силата, която Богъ е вложилъ въ свѣта. Истината е, която ще покаже методитѣ, тя ще ни освободи, истината ще покаже по кой начинъ да се освободишъ и да се примиришъ съ хората. Е, какъ? Ти си обралъ нѣкого, мжчишъ се, той те подозира, не ти говори нищо. Дойде истината и ти се изповѣдашъ: „братко, азъ ти откраднахъ паритѣ“. Тогава трѣбва да постъпите като онзи благочестивъ американецъ, който открадналъ. Човѣкъ може да бѣде религиозенъ, и пакъ да открадне. Отъ теологическо гледище, туй е вѣрно, нѣма да го доказвамъ. Тоя американецъ ходилъ по два пжти прѣзъ седмицата на събрание и дълго време се е молилъ, обаче, една вечеръ, като минавалъ, гледа единъ богатъ човѣкъ, който оставилъ торба съ пари на прозореца, задига паритѣ, туря торбата на масата и отива пакъ да се моли. Като рече да се моли и торбата се изпрѣчи прѣдъ него: молитвата му отива до торбата и се връща. День, два, три, четири, молитвата не отива по-далече. И тогава казва: „този дяволъ прѣчи на молитвата ми“ и – връща торбата съ паритѣ. И ти вземешъ нѣкоя дяволска торба отъ нѣкъдѣ и тогава общението между Бога и душата ти се прѣкратява. Следователно, истината ще ни покаже начина, по който ще се освободимъ отъ всички такива торби или дефекти, които ни спѣватъ, да имаме правилно отношение къмъ Бога. Може да сж много малки, но и най-малката погрѣшка спрѣмо Бога ни спѣва отъ пжтя ни къмъ него. Малкитѣ грѣхове, малкитѣ нѣща ни спѣватъ въ пжтя на живота. За голѣмитѣ грѣхове Господъ не обръща внимание, а за малкитѣ. Сега тия недостатѣци седатъ въ нашето съзнание като извѣстна добродѣтель, много наши грѣхове седатъ като добродѣтели. Нѣкой мисли, че е честенъ човѣкъ, че е почитенъ, но баща му е оставилъ едно наслѣдство, спечелено все съ кражби, и той казва: „азъ не съмъ го кралъ, азъ съмъ честенъ и почитенъ човѣкъ“, но той е наслѣдникъ на едно незаконно спечелено богатство. Баща ти и майка ти сж оставили такъва мисълъ, едно нечестно богатство въ ума ти, туй богатство трѣбва да го изхвърлишъ навънъ. Всички непотрѣбни мисли изхвърли навънка, да останатъ само два милиона, сиреч само двѣ мисли, на които ти може-

шъ да разсчиташъ. Сега, когато говоря по този начинъ, не разбирамъ, че трѣбва да се оставите отъ свѣта. Сега нѣкои братя и сестри изпадатъ въ двѣ крайности: ако нѣкой рече да дойде при мене да ми говори, другитѣ казватъ: „защо трѣбва да занимава и да безпокои учителя“. Азъ пъкъ питамъ: защо пъкъ да не ме занимава? Той е свободенъ да дойде при мене, азъ му давамъ пълно право, но и азъ съмъ абсолютно свободенъ, да му говоря или не. Той като се обърне, казватъ: „хайде, той отива при учителя, какво ще го безпокои“. Не се спѣвайте единъ другъ. При това, когато вие идвате, не очаквайте отъ мене всѣкога да ви кажа нѣщо, но вие можете да дойдете при мене съ вашето желание и да ви се отговори на мисълта и желанието мислено. Когато ти пожелаешъ нѣкъдѣ да отидешъ, ти си отишълъ вжтрѣшно, отишълъ си мислено, слѣдъ туй съ чувствата, послѣ съ волята. Най-първо, трѣбва да отидешъ въ умствения свѣтъ, послѣ трѣбва да отидешъ въ астралния свѣтъ и най-послѣ да отидешъ въ физическия свѣтъ – въ третѣ свѣта. Нѣкой казва: „отишълъ при учителя“, но какъ е отишълъ, горѣ отиде ли? Азъ тукъ го виждамъ. Най-първо, горѣ ще идемъ, въ духовното поле, а послѣ на физическия свѣтъ. Тримата души сж учителитѣ, и тримата сж единъ. Нали казва тамъ, че сж трима? Отецъ – азъ сега развивамъ принципално думата „учителъ“ – Отецъ, който е горѣ, Духътъ, който е въ духовния свѣтъ, и Синътъ, който е въплѣтенъ въ физическия свѣтъ, тримата тѣ сж едно. Единиятъ обединява формата, другиятъ обединява съдържанието, а третиятъ – Отецъ ми, отъ който произтича цѣлиятъ животъ. Сега, най-първо, вие трѣбва да имате общение, съ кого? Съ Отца на свѣтлината, отъ Когото произтича животътъ и Него трѣбва да познавате. Най-първо, трѣбва да познавате живота, и щомъ имате животъ, ще имате движение – движението е Духътъ. Щомъ имате движение, ще образувате форма. И тѣй, психологически, ето кждѣ се ражда опасността: да кажемъ нѣкой мжжъ или жена – сега разкривамъ какво казватъ мжетѣ – нѣкои отъ мжетѣ почватъ да се безпокоятъ за женитѣ си и женитѣ за мжетѣ си, казватъ: „увлѣкла се или увлѣкълъ се подиръ учителя“. Въ какво седи туй „увличане“? – Увличането може да бжде съзнателно и несъзнателно. Вземете единъ пияница, увлѣкълъ се

въ кръчмата, стои единъ, два, три, четири, петъ часа, увлѣкълъ се, по цѣли дни. Питамъ, разсждавамъ сега, отъ чисто практическо гледище: туй увличане принася ли извѣстенъ практически резултатъ? Най-първо, се изпразва кесията на онзи, който се е увлѣкълъ; второ, излага се неговото сѣмейство, руши се неговото здраве, слѣдователно туй увличане не е на мѣсто. Но „увлѣкълъ се“: този човѣкъ е простъ, нѣма занаятъ, минава единъ день, гледа дърводѣлница, отива да се учи и направя нѣщо. Питамъ: туй увличане умѣстно ли е? — Разбира се. Единъ день той се повдига, почва да работи, подобрява своето положение и онова на сѣмейството си, и живѣе разумно. Следователно, ако вашето увличане ви разваля като този пияница, азъ ви казвамъ: въ кръчмата не стѣпвайте. Но ако увличането ви дава занаятъ, съ който вие подобрявате живота си, като дърводѣлеца, стойте въ дърводѣлницата ми, свършете занаята си. Не мислете, че ако мжжътъ ви или жена ви се увлѣче подиръ учителя, то вашиятъ домъ ще се развали, не. Ако той е единъ истински учителъ, той ще внесе въ душата на мжжа ви по-вече любовъ, по-вече разумность, по-вече воля, той ще се отнася по-добрѣ съ жена си, а ако ти си жена, ще внесе въ душата ти по-вече любовъ, по-вече разумность и ще се отнасятъ по-добрѣ съ мжжа си. Туй е законъ. Ще правите разлика, кждѣ е увличането: въ работилницата или въ кръчмата. Ако е въ кръчма, казвамъ: излѣзъ внѣ, а ако е работилница — стойте и свършете занаята. Тѣзи, които сж се увлѣкли, не бързайте да ги критикувате: Духътъ, Божествениятъ Духъ ще ги събуди. Има души, които сж се събудили. Мжжътъ иска да спре жена си. Не спирай жена си! Ако Богъ е събудилъ едно сърце, една душа, ти спри се и повървай, слѣдъ туй ще имашъ отлична жена. Спрешъ ли я, ще спрешъ и нейното развитие и своето. Спрешъ ли развитието на жена си, и цѣлиятъ домъ се разваля. Нѣма въ окултната история единъ примѣръ, ако жената е спрѣла мжжа си, и цѣлиятъ домъ да не бжде съсипанъ, или мжжътъ да е спрѣлъ жената, и цѣлиятъ домъ да не бжде съсипанъ. Това значи казаното въ Писанието: „който съсипе Божия храмъ“. — Ако Богъ е дошълъ да съгради нѣщо въ жена ти, или дѣцата ти, въ дѣщерята ти, не спѣвайте никого. Спѣнешъ ли го, по сжщия за-

конъ ще дойде съсипването. Искамъ отъ всинца ви да разсждавате. Вие имате много добри желаня, азъ виждамъ добрата страна, вършите всичко отъ любовъ, и азъ се радвамъ на тази любовъ. Но нѣкой пжтъ, нѣкой силенъ човѣкъ, като вземе въ ржцѣтъ си нѣкой слабъ човѣкъ, стисне толкова силно своя приятель, че му счупи двѣтъ ребра отъ любовъ. Не искалъ човѣкътъ, отъ любовъ, но билъ толкова силенъ, че като стисналъ приятеля си, припржщѣли ребрата му. Ще се пазимъ, да не стискаме много. Любовта трѣбва да дѣйствува много меко, много меко. Сега има опасностъ въ всички окултни общества, тѣй както сме събрани, като една фамилия, има опасностъ да си причинимъ много голѣмо добро, но и много голѣмо зло — и едното, и другото. Ако единъ човѣкъ ходи изъ гората и си върти ножа далечъ отъ тебъ, малко ти струва, нека си маха ножа, но ако влѣзе въ кщци, дѣто хората сж влѣзли, и почне да върти ножа, какво мислите, на мѣстото ли е този ножъ? Нѣкой казва: „азъ съмъ свободенъ да мисля, каквото искамъ“. Не си свободенъ, вашиятъ ножъ ще седи вжтрѣ въ ножницата, а когато излѣзете изъ гората, можете да го въртите колкото искате — въ кщци, между вашитѣ приятели, ножътъ ще бжде въ ножницата, нѣма да има никакъвъ ножъ, ако искате да бждете чисти. Извадите ли го, вие показвате вашето изкуство; работата злѣ ще свърши. Сега тия нѣща вие ги съзнавате, знаете, имате всички желание, но ако вие любите Христа, трѣбва ли, като влѣзете въ неговата градина, да си опитвате ножа на лѣво и дѣсно — по цвѣтята му и на неговитѣ дрѣвчета? И като влѣзе Христосъ да види дрѣвчетата посѣчени, какво ще каже заради васъ? Ако една крѣвка душа, младо момиче, току-що трѣгнало и вие му кажете: „що си трѣгнала по тия глупости, ти си още млада, чакай да си поживѣешъ“. Веднага спирате духа. Какво ще каже Христосъ, като види това? Ще ви похвали ли? — Нѣма да ви похвали. Вие на това дѣте ще кажете: „върви напрѣдъ, много добрѣ си започнала“. Дойде ли туй пробуждане, никого не спирай. И послѣ: тамъ, дѣто духътъ работи, не се намѣсвайте въ работитѣ на Божия Духъ. Прѣди по-вече отъ 15 години бѣхъ въ Новопазарско, тамъ имаше единъ евангелистъ грѣкъ, цѣлъ день чете евангелието и го тълкува, а е крѣчмаръ въ селото и продава ракия, но е толкова съ-

вѣстенъ, че като дойде нѣкой, казва му: „слушай, азъ не искамъ да се напивашъ, трѣбва малко да пиешъ“. Питатъ го: „защо тогава продавашъ ракия?“ „Само така може да ви намѣря“, отговаря имъ. Песимиститѣ казватъ: „нѣма хора, какъ ще се обърне свѣтътъ“. Казвамъ: човѣкъ може да се обърне къмъ Бога и безъ да му проповѣдва нѣкой. Но онзи евангелистѣ проповѣдвалъ съ слѣдния примѣръ: една селянка се обърнала, безъ да ѝ проповѣдва нѣкой. — Когато била момиче на 16 години, дѣдо ѝ ѝ далъ едно евангелие. Тази мома турнала евангелието на дѣното на сѣнджка, турила си тамъ и дрехи — чеизъ за женитба. Оженва се, ражда дѣте, но като станало на 16 години, умрѣло. Тя пада въ голѣма скѣрбъ за него, почва да разтѣрсва сѣнджка и намира евангелието, почнала да чете и така да говори, че почнали да се събиратъ всички жени. Дѣдо ѝ отива да провѣри и казва: „тя десетъ пѣти по-добрѣ отъ менъ знае евангелието и по-хубаво го тълкува“. Казалъ ѝ тогава да се прѣмѣсти въ нѣкоя църква. Не е твоя работа, недѣй я туря въ никоя църква, остави я да работи тѣй, както е разбрала истината. Нея Господъ я обърналъ. Та, първото нѣщо, отъ всинца ви се изисква като ученици: не се спѣвайте. Ако нѣкой има познания, радвайте се, изслушвайте го, когато говори, пѣкъ и онѣзи, които говорятъ, трѣбва да бждатъ благо-разумни да не взематъ всичкото врѣме, да не говорятъ много. Всички трѣбва да бждете досѣтливи, много досѣтливи. И тѣй, трѣбва да разбираме човѣшката душа, като говоримъ да знаемъ. По нѣкога азъ забѣлѣзвамъ, нѣкой човѣкъ казва: „говори ми малко“. Ама азъ го виждамъ, че той е гладенъ, не е ялъ. Докато дойде врѣме за обѣдъ, почвашъ да му разправяшъ, но той усѣща гладъ и казва: „нѣма ли да свѣрши?“ Кажи му само единъ стихъ. Слѣдъ това остави човѣка да поработи: едното сѣме паднало на добра почва, принася плодъ колкото хиляда, паднали на неплодна почва. Повтарямъ, отъ всинца ви се изисква да се изслушвате. Учете се да се тѣрпите, азъ съ години съмъ далъ примѣръ за това, но вие не сте имали моята опитностъ. Дойде нѣкой и той почне да ми разправя историята на болестъта си дълго, ще минатъ десетъ, петнадесетъ минути, единъ часъ, все за болестъта си разправя. Излѣзе си, дамъ му наставления. Дойде другъ, и той вземе да ра-

зправя. Трѣбва и него да слушамъ единъ часъ. Излѣзе той — трети, четвърти. Нима трѣбва да имъ кажа: не говори сега? Не, ще се научишъ да търпишъ хората, да се изкаже човѣкътъ. Така ще се учишъ на търпѣние. По този начинъ съмъ опиталъ колко мога да търпя. Ще дойде нѣкой, изслушай го. Всѣкога съмъ забѣлѣзалъ, че тамъ, дѣто прибързватъ, все грѣшатъ, лично азъ съмъ забѣлѣзалъ, правилъ съмъ опити. Нѣкой пжтъ азъ като разговарямъ съ духа, казва ми: „не прави бѣлѣжка на ученицитѣ, тѣхната погрѣшка ще се изправи сама по себе си“. Азъ казвамъ да, ще се изправи сама по себе си, но дълго време ще мине. И азъ разсждавамъ като васъ. Слѣдователно, азъ ще имъ кажа по единъ деликатенъ начинъ, да си изправятъ погрѣшката. Но освѣнъ че не се изправя тя, а и работата се обърква съвсѣмъ. Не че всѣкога трѣбва да мълчимъ, но има време, когато Господъ казва: „не говори сега, мълчи“. Ама азъ искамъ да му кажа, защото ние сме съдружници, той харчи по-вече пари, ще изѣде и моитѣ пари. Тогава ще му четатъ моралъ: „ти не правишъ добръ“. Не, казвамъ азъ, по-добръ да ми изѣде паритѣ, отколкото да си наруша мира, за прѣдпочитане е, защото изгубишъ ли си мира, паритѣ сж отишли вече. Та въ известни случаи ние трѣбва да търпимъ. Трѣбва да бждемъ умни. Когато правимъ условие, трѣбва да познаваме онзи човѣкъ, съ когото се сдружаваме. Мнозина измежду васъ виждатъ нѣкой човѣкъ и казватъ: „да го привлѣчемъ, той е високо образованъ“. Той е единъ голѣмъ сомъ, щомъ го турите въ своята малка мрѣжа, ще я съдере, и малкитѣ риби ще излѣзатъ. Питамъ: защо ви е този сомъ? На васъ не ви трѣбватъ такива голѣми сомове. Я ми кажете единъ голѣмъ сомъ, който да е свършилъ нѣщо, той иска свобода, а малкитѣ риби сж за прѣдпочитане, въ туй отношение, практически сж за прѣдпочитане. Да обясня мисълъта си. Два малки вола сж за прѣдпочитане, отколкото два слона. Въ България какво ще правишъ съ тѣхъ? Всѣки слонъ ще изяде по петъ крини оризъ на день, десетъ крини оризъ на день, е, какво ще правишъ тогава, както е скжпъ оризътъ сега? За прѣдпочитане сж двѣ малки волчета, отколкото два слона, за прѣдпочитане сж двѣ малки идеи, които ще свършатъ голѣма работа въ ума, отколкото двѣ голѣми идеи, като слонове, само да ядатъ оризъ. Послѣ ще

задължнѣете. Въ нѣкои хора има голѣми идеи. Има единъ приятель, който 30 години бѣ като *perpetuum mobile* и той дошълъ да разрѣши, да направи ли единъ заемъ, за да му помогне и да повдигне одного или не. Обаче, усъмнилъ се, повикалъ нѣкои приятели и единъ почналъ да го подпитва. „Виждашъ ли ги, искатъ да ме подпитватъ, да взематъ моето изкуство, да подкрѣпя тѣхната работа, но този въпросъ надали ще се разрѣши“. Защо? — Защото той се усъмнилъ, че нѣкои отъ приятелитѣ искатъ да отнематъ изкуството му, да му взематъ паритѣ, за да повдигнатъ работата си.

„И всѣки, който има тази надежда на него, очиства себе си, както е онъ чистъ“. Първото нѣщо — трѣбва да започнете съ чистотата. Както Христосъ е чистъ, така и ние можемъ да бъдемъ чисти. Чистота — това е единъ постояненъ процесъ, това е една необходимостъ въ живота ни. Тя не може да се даде изведнажъ. Всѣки день ще се чистите, всѣка вечеръ, всѣки часъ, всѣкога когато ви дойде на умъ, не се спирайте, никога не се отчайвайте отъ нѣкоя мисълъ, желание или постѣпки. Направили сте една погрѣшка, оцапаното оцапано, погрѣшкитѣ трѣбва да се поправятъ, всичко туй трѣбва да се очисти. Сега тази чистота има връзка съ Христа и само тя може да даде почва, за да дойде Христосъ да работи въ васъ. Нѣкои се сърдятъ, че не посѣщавамъ дома имъ. Ами че слушайте: азъ като дойда въ дома ви, ще ви попитамъ: вие повикали ли сте Главниятъ Учитель въ дома си? Повикахте ли Отца? — „Не“. Повикахте ли Сина? — „Не“. Ами мене защо ме викате, азъ съмъ третото колело. Ако сте повикали първитѣ двама, да. Азъ ще ви кажа: повикайте тѣхъ, когато тѣ дойдатъ, азъ ще дойда, да имъ прислужвамъ. Та у всинца ви трѣбва да легне тази мисълъ, както азъ я вземамъ: любовта турямъ за синонимъ на Отца, любовта така да проникне въ васъ. Сега азъ правя опитъ, колко е мжно ние, съврѣменнитѣ културни хора, да приложимъ любовта! Много мжно е. И когато обикнешъ нѣкого, онзи, когато обикнешъ, става крайно претенциозенъ. Докато не го обичашъ, той на всичко е съгласенъ, но обикнешъ ли го отведнажъ става крайно взискателенъ. И знаете ли защо? Понеже любовта вече развива аурата, развива чувствителността, човѣкъ става гордъ. Възлюбишъ ли го, става тѣй чувствителе-

нъ, всичко оживява въ него, даже и най-малката обида. По-рано той не е обръщалъ внимание, какъ си го поглеждалъ или че не си го поздравилъ, но обикнешъ ли го, той е вече възкителенъ, ти трѣбва да го погледнешъ, да му се усмихнешъ да му направишъ услуга, а не си ли внимателенъ, ще изложишъ любовта си на критика. Не само той може да критикува, и други може да критикуватъ твоята любовъ. И тогава, ако се критикуваме, на кого трѣбва да туримъ б по любовта?

Нѣкой ще каже: „моего сърце гори“. Но въ любовта има друго едно чувство: когато обикнешъ нѣкого, ти го съжالياвашъ и къмъ него се отнасяшъ тѣй, както къмъ себе си, имашъ извѣстно съжаление, да му не направишъ нѣкоя пакостъ. Туй чувство трѣбва да се проявява, не се ли проявява, то любовта още не се е проявила въ своето практическо приложение. Послѣ, въ любовта има друго чувство: да извинявате. Ти ще извинявашъ, каквато погрѣшка и да се направи. То е едно качество на тази любовъ. Вашата любовъ не прави ли тѣзи двѣ изключения, тя не е още любовъ тя не е на Отца, защото Отецъ не сѣди никого, въ никого не вижда погрѣшки, той като погледне всички същества, все добро вижда въ тѣхъ. Ние виждаме зло, но Той не вижда зло. Нѣкой ти взелъ пари. Той ще каже: „братъ ти много добръ направи, твоя товаръ билъ голѣмъ, тежкъ, улеснилъ товара ти“. „Изялъ ми ястието“. — „Нѣма нищо: ти щѣше да прѣядешъ“. Той вижда само добрата страна, обаче, ние на земята другояче мислимъ, заинтересувани сме и, вслѣдствие на това, криво тълкуваме и критикуваме. Сега като говоря така, азъ влизамъ въ вашето положение, не мислете, че азъ не правя изключение. Ако накарамъ нѣкого да мине прѣзъ нѣкоя нива, насадена само съ цигански тръне, може да има най-хубавото разположение на духа, но слѣдъ като прѣмине съ боси крака, нѣма да остане нищо отъ разположението му, лицето му ще бѣде вкиснато вече. Сега, вечерята, дошълъ мжжътъ, прѣминалъ прѣзъ ниви съ цигански тръне и казва на жена си: „я прѣмини прѣзъ тия цигански тръни“. Жената, като прѣмине прѣзъ тия цигански тръни, казва на мжжа си: „вижъ ми краката“. Сега всѣка жена, щомъ дойде, показва краката си, убодени отъ тръни. И тѣй, ние постоянно газимъ тръни. Нѣма какво да опитваме нашата любовъ съ цигански тр-

ъни. То не е философия на живота. Сега въ една школа вие, ученицитѣ, които сте толкова близо, правите сжщата погрѣшка. Вие, когато и да е, все ще научите това нѣщо и безъ да ви го казвамъ азъ. Защото ако ви прѣкаратъ десетъ пѣти прѣзъ цигански трѣни, единадесетиятъ пѣтъ ще кажете: „азъ не минавамъ вече съ боси крака“. Ще намѣрите чехли за краката си. Сега щомъ се свѣржемъ съ Христа, който е на земята – Христосъ е на земята! – По единъ особенъ начинъ той прониква всички сжщества, живѣе въ тѣхнитѣ умове, въ тѣхнитѣ сърца, и можемъ да кажемъ, че ако всичкитѣ хора, всички ние имаме тази дълбока вѣра въ него, той е готовъ да ни помогне. Той е толкова внимателенъ! Но когато види, че ние сме упорити, той мълчи. Ти можешъ десетъ пѣти да го питаешъ за нѣщо, Великиятъ Учитель на мълчанието вижда всичко, но мълчи. Тѣй казва окултната наука на познанието: Великиятъ Учитель мълчи. Ако той намѣри, че ти трѣбва да минешъ прѣзъ тази опитностъ, ще те остави да минешъ, погрѣшка ли ще направишъ, ще паднешъ ли, той ще прѣдпочете ти да паднешъ, отколкото да те лиши отъ тази опитностъ. Ще опитаешъ това малко падение. Единъ день, ако ти се повдигнешъ безъ тази опитностъ, ще се яви много по-голѣмо падение отъ сегашното. За прѣдпочитане е, слѣдователно, малкото падение прѣдъ голѣмото. Ако той по нѣкой пѣтъ те оставя, има си дълбоки причини вжтрѣ въ самото битие, въ естеството на самитѣ нѣща, отъ дѣто иде падението. Та ако нѣкои нѣща се случватъ, вие ще кажете: „това сж кармически причини, за тѣхъ нѣма да се спирамъ“. Най-първо, въпросътъ ще разрѣшите така: „има важни причини за това, което ни се случва, Господъ ме обича“. А ако речемъ: „защо Господъ така постѣпва спрѣмо менъ“, и да мислимъ, че той несправедливо постѣпва, ние измѣняваме реда на нѣщата, въ насъ се е загнуздилъ онзи духъ на падението – лукавия. „Азъ ли съмъ най-грѣшниятъ човекъ, на менъ ли тѣзи страдания, азъ не съмъ си отдѣхналъ“. Всѣкога ние можемъ да си отдѣхваме, всѣки единъ отъ васъ може да си отдѣхне, всѣкога, когато вие се очистите окултно. Сега туй очистване е потребно за вашия физически животъ, за домоветѣ ви. Най-първо, окултния ученикъ има прѣдъ видъ да съгради дома си, сѣмейството си по единъ новъ начинъ, да съ-

здаде нови отношения между мъжа и жената, между братята и сестритѣ. Старото ние не го отхвърляме. Старото е старо, но новото се съгражда въ свѣта, него ние трѣбва да възприемемъ и приложимъ, а туй ново докато го приложимъ, ще станатъ доста погрѣшки. Сега въ туй отношение женитѣ може да направятъ много за мъжетѣ. Само женитѣ сж въ състояние да изправятъ мъжетѣ. Азъ съмъ казалъ и другъ пѣтъ, казалъ съмъ това: мъжъ - мъжа не може да изправи, жена не може да изправи жена. Мъжътъ може да изправи жената - но не съ тояга - и жената може да изправи мъжа, но не съ думи. Жената може да изправи мъжа съ любовъ, а мъжътъ може да изправи жената съ мъдростъ, жената съ любовъ, мъжътъ съ мъдростъ. Турете тия методи, и ако вие, мъжетѣ, не можете да изправите женитѣ, казвамъ: вие не употребявате мъдростъта, а ако вие, женитѣ, не можете да изправите мъжетѣ, казвамъ: не употребявате любовта. Единъ трѣбва да започне изправлението, двамата не могатъ да го почнатъ. И тогава, ако този методъ е несполучливъ, ще кажа, че не сте приложили Божествената Любовъ тѣй, както законитѣ на съзнателния животъ изискватъ. Сега вие имате такива горещи желаня, вие сте пълни съ пара и ви уподобявамъ на единъ младежъ въ Търново, който каквато работа вземе, бърза, прокопава извѣстно мѣсто за единъ-два часа, а слѣдъ два часа ще се умори и цѣлия денъ ще почива. Другъ единъ приятель, той ще вземе да изкопае сжщото мѣсто въ единъ денъ, но слѣдъ туй нѣколко седмици трѣбвало да боледува. Вие сте отъ тия българи, които седите, седите и казвате: „като започна тая работа отгорѣ за единъ, мѣсець ще я свърша“. Но живота който сега сте започнали, не мислете да го свършите за петъ - десетъ години, изисква се цѣлото ваше съществуване, докрай, за да създадете нѣщо. И то всѣки денъ като работите по малко, не по много, цѣлиятъ си животъ трѣбва да посветите въ разумна работа. Пъкъ ако свършите по-рано, това ще бжде печалбата. Сега нѣкой пѣтъ виждамъ, че моитѣ бекѣди сж символични, искамъ да ви обясня, но нѣкой нѣща не смѣя да обясня, защото ще влѣзете въ по-дълбока вода. Азъ държа правилото: нѣкой е заболѣлъ, има да дава сто хиляди лева, иска отъ менъ десетъ хиляди лева, но тѣ ще паднатъ въ дѣното на неговитѣ

борчове, по-добрѣ нека фалира той, а моитѣ пари да седатѣ, не да идатѣ въ ржцѣтѣ на другито: нѣма да му помогнатѣ. Ако можешѣ да платишѣ цѣлия дългѣ, плати го, но десетѣ хиляди, то е безѣ полза. Когато ще правишѣ добро, направи го както никой не го е правилѣ. Да хвърлишѣ едно камѣче въ една дълбока яма, туй ни най-малко не значи, че цѣлата яма може да се затрупа. Та сега, като ученици на окултизма, вие трѣбва да разглеждате природата. Този законѣ е вѣренѣ въ слѣдното: когато обикнемѣ нѣкого, ние сме въ сила да направимѣ всичко заради него. Когато обикнемѣ Христа така благородно, ние сме въ състояние всичко да направимѣ, а когато не можемѣ да направимѣ нѣщо, туй показва, че не сме го обикнали, т.е. не че не го обичаме, но че тази любовѣ е слаба, не може да даде импулсѣ, потикѣ. Когато обичашѣ нѣкого, жичѣ не мислишѣ, готовѣ си на всички жертви, а когато малко го обичашѣ, философствувашѣ. Когато обикнешѣ, казвашѣ: „всичко ще направя“. Когато не го обичашѣ казвашѣ: „законѣ има, това – онова“, а когато го обикнешѣ, казвашѣ: „готовѣ съмѣ всичко да жертвувамѣ всичко давамѣ“. Тѣй седи правилото. Само ако го обичате, тогава го правете. Ако идете да правите нѣщо безѣ любовѣ, работитѣ ще ви се забъркатѣ още по-вече, а ако идете съ любовѣ, успѣшно ще бжде всичко. И за туй старитѣ жени казватѣ на нѣкоя млада мома: „ти не обичашѣ момѣка, но ожени се, любовѣта послѣ ще дойде, ще го обикнешѣ“. Ако любовѣта дойде, влѣзѣ съ нея, не дойде ли, не влизай никждѣ, не давай задължения. Съ куче въ човалѣ не влизай. Влѣзте съ любовѣта, ако искате всичко въ живота ви да вѣрви добрѣ. Сега ние говоримѣ за тази велика, обширна любовѣ, която засѣга всинца ни. Тя е именно, която ще прѣустрои домоветѣ, тя ще смекчи нашитѣ чувства, тя ще внесе нови мисли и ще ни покаже какѣ да постѣпваме, тя ще ни даде работа и всички ще работятѣ за насѣ. Когато имаме любовѣ, цѣлиятѣ свѣтѣ работи заради насѣ, а когато нѣмаме, ние сами работимѣ, и затова работитѣ ни не вѣрватѣ. Та, първото нѣщо, ще се запитате: обикнали ли сте Христа? Нѣкой ще каже: „какѣ?“ Не е обикнала Христа онази жена, която не се свѣрта въ кѣщи, това не е доказателство, че тя люби Христа, ни най-малко. Тя казва: „моя мжжѣ е такѣвъ – онакѣ-

въ, азъ ще го напусна". Тя не е обикнала Христа. Христосъ казва на жената: „ти, жена, заради менъ ще обикнешъ мъжа си, понеже азъ го обичамъ" — „Ама той е лошъ". И мъжътъ казва: „ще напусна жена си". Христосъ казва: „азъ обичамъ твоята жена, ще я обикнешъ и ти заради менъ". — „Но не мога да я нося"... Тъй седи въпросътъ. Ако твоятъ мъжъ те изпъди, ти си свободна, но ако не те пъди и Богъ не съизволява, нищо не може да ви развърже отъ ония връзки, които Богъ е поставилъ. Сега вие казвате: „много сж връзкитъ". Не искамъ да ви връзвамъ, а ви обяснявамъ връзкитъ, които съществуватъ. Тия връзки не можемъ да ги измънимъ, туй, което Богъ гради въ насъ, не може да се съсипе. Отъ васъ искатъ това: пазете се да съсипвате онова, което Богъ гради въ васъ. Ако Богъ е събудилъ едно божествено чувство, туй чувство пазете го като едно цвѣтенце, не го съсипвайте, а щомъ го съсипете, ще съсипете най-благородното нѣщо въ душата си. Не само на васъ, но единъ на другъ не трѣбва да съсипвате, а като ученици отвѣнъ, трѣбва постоянно да работите: и отвѣнка можемъ да създадемъ тази хармония. У всинца ви има стремежъ, вие сте герои, юнаци сте, и мисля, че на васъ ви трѣбва нива и орало, лозе и мотика ви трѣбва. Доколкото азъ съмъ разбралъ, вие страдате отъ безработица, но сте готови за работа. За примѣръ: всѣки иска да говори, но казва: „Учителътъ да отстѣпи". София е толкозъ голѣма, двама, трима души идете, образувайте кржжоци, почнете да говорите. „Ама да бжде на мѣстото на Учителя, съ хоръ да почне". Ами че вашиятъ Учителъ когато започна, съ хоръ ли започна? Знаете ли какъ започнахъ азъ моята работа? Азъ говорѣхъ на единъ, на двама десетина години, а вие искате изведнажъ. Българитъ казватъ: „забий прѣчка и пий винце". Та сега за васъ има отлична работа. Разпрѣдѣлете се да говорите на други мѣста въ София, на единъ, двама, трима говорете, не бойте се. Не мислете че вашата дума казана, ще пропадне защото онова, което вие ще сторите за онзи живъ Христосъ, който прѣбждва на земята — азъ говоря въ широкъ смисълъ — Христосъ, който прѣбждва по форма, съдържание и смисълъ въ цѣлото човѣчество, въ умоветъ, сърцата, душитъ имъ, за този Христосъ ние ще работимъ. И сме турили толкозъ широки рамки, та-

къвъ масштабъ, никакви ограничения не сме турили. Има три закона, на които ние по нѣкой пжть се подчиняваме. Първиятъ е: любовъ къмъ Бога — въ тоя законъ изключение у насъ нѣма: Бога ще обичашъ съ сърцето си, съ ума си, съ душата си, съ силата си. Какъ? — Ти ще се научишъ. Вториятъ законъ е: ще обичашъ ближния си, а третиятъ законъ: всички трѣбва да бждете съвършени. Нищо по-вече. Може ли или не? Туй сж закони: любовъ къмъ Бога, любовъ къмъ ближния и съвършенство, нищо по-вече. Можемъ ли, не можемъ ли — това сж условия, върху това ние не говоримъ. Това сж три закона неизмѣнни. Съвършенство трѣбва на всинца ви. Кога ще бжде, сега или слѣдъ хиляда години, то е другъ въпросъ. Можемъ да бждемъ съвършени и сега. Съвършенството пжкъ е нѣщо не абсолютно, то е нѣщо относително. Азъ съмъ говорилъ, че ние можемъ да бждемъ съвършени въ дребнитѣ постжпки. Срѣщна ви, обидили сте ме, намислилъ съмъ да ви ухапя и азъ да ви огорча. Духътъ казва: „внимавай, не го прави“. Срѣщна ви, и като помисля, казвамъ: азъ ще постжпя тѣй, както Господъ казва. Една сладка дума кажа ли тѣй, както Господъ би я казалъ — въ този моментъ азъ съмъ съвършенъ. Дойдете при мене, вие сте ме обидили, азъ ви направя една услуга безъ никаква користна цѣль, услуга, тѣй както Богъ изисква — моята постжпка е съвършена. Въ малкитѣ си постжпки ние можемъ да бждемъ съвършени. Отъ васъ искамъ съвършенство въ малкитѣ думи, въ малкитѣ дѣла, въ малкитѣ дѣйствия, навсѣкждѣ въ дреболиитѣ, въ това трѣбва да бжде всѣки единъ съвършенъ, тогава ще дойде другото съвършенство. По този начинъ ние ще можемъ да освободимъ себе си отъ ония дебри на миналото, тамъ има остатъци, остатъци! Само врѣмето може да ни покаже какво ни недостига. За примѣръ, азъ често забѣлѣзвамъ хората, слѣдя нѣкой младежъ, духовенъ е, ако ти кажешъ нѣкоя дума непрѣдпазливо, току изведнажъ се появява единъ цвѣтъ, цѣль единъ прѣвратъ става въ него. Та ние трѣбва да бждемъ внимателни, азъ виждамъ лошитѣ послѣдствия отъ лошитѣ думи. Нѣкой пжть трѣбва да работишъ много врѣме върху една лоша дума, докато поправишъ нейнитѣ лоши послѣдствия.

Та сега зарадъ този живъ Христосъ, ние ще приложимъ тия три велики закона: любовъ къмъ Бога, лю-

бовъ къмъ ближния и закона на съвършенството — за да бждемъ чисти. А другитѣ нѣща, бждете увѣрени, всички други нѣща може да се разрѣшатъ, има правила, но когато ние приложимъ въ живота си първия, втория и третия законъ. Казвамъ: така ще живѣемъ, всичко друго ще трѣгне въ своя нормаленъ пжтъ. Азъ вѣрвамъ въ васъ, и нѣкои ваши неджзи отдавамъ на слѣдното: нѣкой човѣкъ му се изкжлчи кракътъ, дойде другъ, намѣсти го криво и той, като рече да ходи, завърта се кракътъ, но дойде другъ, намѣсти го право, и върви право. Мнозина отъ васъ сж ония, на които изкривили крака и наново трѣбва да се намѣсти. Не че нѣмате добро желание, имате, но мнозина изповѣдватъ и казватъ: искамъ да бжда кротъкъ. Една сестра постоянно се оплаква, че не е кротка, не е смирена, иска да бжде, всичкото желание има, изкаже се, но обиди нѣкого и послѣ плаче, моли се, Господъ да ѝ прости погрѣшката, обѣщава да бжде по-добра. Но на другия денъ пакъ ще извърши сжщото. Всѣки денъ сжщото. Казвамъ: кракътъ ѝ трѣбва да се намѣсти. Всѣки денъ обижда, плаче, бори се, има желание. Нѣкой ще каже: тя може туй да иска. Казвамъ: имате желание, но има нѣща въ насъ, които ни куцатъ, извѣстни дефекти, недостатъци, които трѣбва да се изправятъ. Та е потрѣбно отъ всички ни колективно дѣйствиe, да помогнемъ да се оправятъ краката на мѣсто: по нѣкой пжтъ колективната добродѣтель трѣбва да дойде, за да помогне.

И тѣй, чистота ни е потрѣбна, да бждемъ чисти, както Христосъ е чистъ. Тогава ще разберемъ добрата воля на нашия небесенъ Баща, който ни е събралъ днесъ на това хубаво мѣсто, да се радваме на неговата хубава градина, на птичкитѣ, при хубавата водица, на хлѣба, който имаме, на обѣда. И сега Господъ ни е теглилъ отгорѣ единъ покривъ, една завѣса, вижте колко е внимателенъ, казва: „нѣма да те разбератъ при това мое слънце“. Но туй вършатъ нашитѣ приятели, съзнаватъ, че другояче щѣхте да слънчасате. Понеже азъ говоря такъва важна бесѣда, казватъ: „теглете тази завѣса малко, да не слънчасатъ“. Иначе, нѣмаше да ме разберете. Тѣ иматъ доброто желание да разберете Словото и да го приложите. И тѣй какво ми казватъ тѣ? Ето какво ми казватъ (ще кажете вие духоветѣ говорятъ на нашия учителъ!), ето какво говорятъ

небеснитѣ жители, онѣзи, които искатѣ да ви направятѣ добро: „кажи имѣ, че ние ще имѣ окажемѣ всичкото си съдѣйствиe, нека започнатѣ работа, стига да приложатѣ третѣ закона, и домоветѣ имѣ ще изправимѣ, нѣма да остане нѣщо, което да не изправимѣ, всичко ще оправимѣ, но да приложатѣ законитѣ: любовѣ къмѣ Бога, любовѣ къмѣ ближния и съвършенство.

Ще се учите, тѣ ще ви учатѣ. Послѣ казватѣ: „този Духѣ, когато дойде, ще ви научи, дълго време ще ви учи и ще се научите“. Тѣй казватѣ отгорѣ, ще имате всичкото имѣ съдѣйствиe. А нашиятѣ Баща? — Ето какво ми казва Той: „когато тѣ извършатѣ всичко, азѣ ще ги благословя“. — „Тѣ ще извършатѣ, вие ще възприемете, а Азѣ ще ги благословя“. И всичко ще трѣгне. Това е Словото.

Бесѣда, държана на 11.VI.1922 год. на Витоша.

Характерни черти

Тайна молитва!

Когато ви се задава нѣкоя тема, ще изтѣкнете нейните черти, които изпжкватѣ - очебиешите черти.

Сега, кои сж характерните черти на вѣтѣра? Най-важните черти? - Движение. Второ, какво той извършва, туй, което всички забѣлѣзватѣ? - Прохлада. Трето? - Разнася сѣмената, улеснява дишането на растенията. Послѣ вѣтѣртѣ улеснява прѣчистването на атмосферата, образува дѣждоветѣ, прѣнася влагата, слѣдѣ това руши скалитѣ, почвата. (Обаждатѣ се отѣ много страни: Измѣня лицето на земята.) Това не е сжществено, това изисква дългѣтѣ периодѣ отѣ време, за да се докаже.

Сега ще ви дамѣ една тема за характерните черти и разлика между добрия и лошия човѣкѣ - "Разлика между характерните черти на добрия и лошия човѣкѣ." Ще опишете най-характерните черти, които изпжкватѣ. За примѣрѣ, по какво се отличава единѣ добѣрѣ човѣкѣ? Първото качество е, че добриятѣ човѣкѣ ще те нахрани, като отидешѣ въ дома му, а лошиятѣ ще те набие, той ще ти покаже веднага пжтя. (Обаждатѣ се: Отличителната черта на добрия

човѣкъ е, че той е филантропъ.) - Това сж отвлѣчени качества. Добротата е сила, тя се проявява въ разни качества. Така ще се научите да мислите правилно. По този начинъ вие ще въздѣйствате на вашия умъ. Можешъ ли да опишешъ единъ вѣлкъ, че той е благороденъ? Можешъ ли да опишешъ една овца, че тя е свирѣпа?

Сега, темитѣ послѣдователно ще ви се задаватъ. Ако азъ не присъствамъ, прѣзъ цѣлото лѣто ще имате по една малка тема. Не пишете много. Много не пишете, но го задръжете за себе си. Хамбарътъ ви трѣбва да бѣде пълненъ, трѣбва да бѣдете прѣдвидливи, който дойде, не трѣбва да му давате всичкото жито, а по една крина. Прѣдставете си, че вие сте единъ сказчикъ, у васъ ще има желание, каквото знаете, да го кажете на единъ пжтъ. Ако държите втора бесѣда, какво ще кажете, ами на третата, четвъртата, петата какво ще кажетѣ? Затуй ще разпрѣдѣлите материята си хубаво. Хубаво е да се спирате, но важното е да спестявате врѣмето въ много отношения. Послѣ, да се направи една тема за една сѣдмица, то е доста трудна работа. За вѣтъра ви трѣбва най-малко единъ месецъ, да направите една добра тема. Добриятъ проповѣдникъ прави една проповѣдъ за една сѣдмица, а лошиятъ всѣки денъ ги прави. Трѣбва да знаете, че една хубава мисълъ, която сега ви изпква, не се явява отъ единъ пжтъ и затуй на васъ ви трѣбва дълго врѣме да мислите, че да почнатъ тѣзи мисли да приждатъ. А щомъ почнатъ да приждатъ, тогава ще ви наведе на слѣдващата мисълъ - отъ всѣка тема да изваждатѣ поука за васъ си. Вѣтърътъ за какво служи? Слѣдъ като направите темата, искамъ всѣки отъ васъ да вземе обезателно едно тефтерче. Ще отбѣлѣзвате въ туй тефтерче какво прави вѣтърътъ, какви добродѣтели има. Неговите добродѣтели вие имате ли ги? Послѣ - какво прави изворътъ, съответно на него правите ли вие тези добри работи? А като почнете тѣй да мислите и да си задавате тези въпроси, ще се възпитавате. Ще се попитате: "Разхлаждавамъ ли азъ като извора цвѣтята, духамъ ли азъ като вѣтъра, нося ли дъждъ за растенията, подобръвамъ ли кръвообращението?" Така ще извадите по 3-4 поуки отъ всѣка тема за себе си - вие какво трѣбва да направите. За да стане изворъ, трѣбва вода. Изваждайте за себе си поука отъ темитѣ...

Вие продължавате ли съ вашитѣ упражнения? (Остава още една сѣдмица.)

Втората тема "Ползата отъ цвѣтята".

Сега ще правите едно упражнение, малко упражнение ще ви дамъ, ще го правите по двѣ сѣдмици, за четири сѣдмици. Ще го правите сутринъ и вечеръ. Ще затворите дѣсната ноздра и прѣзъ лѣвата ще вдишвате, като броите ритмически до четири. Слѣдъ туй ще спрете, ще затворите лѣвата си ноздра и ще броите до осемъ, като издишвате. По шесть пѣти ще го правите. Едно вдишване и едно издишване за единъ пѣтъ ще го смѣтате. Прѣзъ втората сѣдмица ще бѣде по сѣдемъ вмѣсто четири. Вечерно врѣме ще започнете прѣзъ дѣсната ноздра.

Сега за събирането, може да се събирате и тукъ. Послѣ ще ви дамъ да прочетете въ класъ "Камо грядеши" /Куо Вадис - Quo Vadis Хенрик Сенкевич /за прѣзъ цѣлото лѣто. Всѣки отъ васъ ще си отбѣлѣжи най-важните мисли, най-сжществените мисли отъ романа.

Слѣдващия вторникъ, ако съмъ тукъ, пакъ може да ви дѣржа бесѣда, ако не - вие ще се съберѣте, ще четете описанието и разликата между характерните черти на добрия и лошия човѣкъ, ще си направите извадки. Може да четете лекциитѣ. Всички ще си вземете тетрадки, ще ги прѣпишете, защото туй, което мине прѣзъ ржката ви, то ще ви ползва. Туй, което е печатано, то не е полѣзно. Ученикъ, който иска да се учи, той трѣбва да ги прѣпише и да ги има като свѣщени, а обикновенитѣ работи могатъ да се печататъ. Ще пишете въ тетрадитѣ чисто, защото трѣбва да се стрѣмите да развивате всички добри качества въ себе си. Сега, отъ бесѣдитѣ ако искате да четете, може да прочетете слѣдващите: "Житното зѣрно", "Талантитѣ", "Миръ вамъ!", "Необходимостта да познаваме Богъ", "Страхътъ", "Колко по-горѣ стои човѣкъ отъ овца!" Колко станаха? - 6. Споредъ врѣмето, ако иматъ врѣме, може да прочетете повече.

Тайна молитва!

На васъ ще ви дамъ една малка задача за една сѣдмица. Сутринъ ще станете и ще изчистите обущата на всички. Колкото обуца има, ще ги почиствате прѣзъ цѣлата сѣдмица. Ако на обущата не трѣбва да има

калъ, колко повече на сърдцето! Забължете си хубаво, ще произнасяте: "Тъй както азъ почиствамъ тѣзи обуца, така живата, Божествената Истина да очисти моето сърдце."

Извънредни бесѣди

13 юни 1922 г. вторникъ 19 часа и 30 минути

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Какво се изисква отъ ученика

16 Лекция на I-ви Специаленъ окултенъ класъ

14.VI.1922 г. Срѣда 19:30 часа.

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

XVI Лекция

Упражнение за слѣдующия пжтъ ще имате:

„Скжпоцѣннитѣ камъни“.

Какво се изисква отъ ученика.

Сега думата „ученикъ“ ще взема въ едно ограничено значение. Човѣкъ е ученикъ, докато се учи, докато е въ училище. То е особено състояние на ума. Или въ окултенъ смисълъ казано: ученикъ си само докато си въ контактъ съ Учителя или въ връзка съ Учителя си. Щомъ изгубишъ връзката, ученичеството прѣстава. За да бждете въ постояненъ контактъ, потрѣбни сж послушание и внимание. Защото законътъ е такъвъ. Послушание може да имашъ само къмъ висшето, къмъ Божественото. Тамъ се изисква абсолютно послушание. А по отношение на нисшето, то трѣбва да ни слуша, то трѣбва да има послушание и внимание къмъ насъ. Ученикътъ трѣбва да има абсолютно послушание къмъ Учителя си, и туй послушание трѣбва да произтича отъ неговото съзнание. Прѣди да е отишелъ при Учителя си той трѣбва да има послушание и трѣбва да го познава или, като отиде, да се старее да го познае. Той трѣбва да има всичкитѣ сили и способности и туй вжтрѣшно чувствование да познава Учителя си. Връзката между Учителя и ученика не е връзка мимолетна или връзка, която сега се образува, тя е връзка на хиляди години. Послѣ ученикътъ не трѣбва да се разколебава отъ несполуки, които може да го сполетятъ още въ на-

чалото. Свѣтътъ, въ който Учителътъ живѣе, е абсолютенъ, не търпи никакво невѣжество. Тѣзи сили, тази атмосфера, въ която Учителътъ живѣе, е жива и всѣки, който влѣзе тамъ неподготвенъ и се опита да каже нѣкоя измама; го очаква смъртъ, нищо повече. Сега, когато казвамъ, че го очаква смъртъ, туй е тѣй естествено, както когато извадите риба отъ нейното естествено състояние, отъ водата, какво ще стане? – Ще се задуши въ въздуха. Значи въ васъ трѣбва да има послушание и внимание, трѣбва да се образуватъ тия нови чувства и способности, въ които може да реагира новата срѣда. Щомъ влѣзете въ атмосферата, въ която Учителътъ живѣе и сте неподготвени, непременно ви очаква смъртъ. Ще разберете, че туй отношение е естествено. Може да помислите защо трѣбва да умрете. То е все едно да попитате: защо рибата трѣбва да умре? – Защото тя не може да диша. Попитайте съврѣменнитѣ електротехници колко сж внимателни съ електричеството; електричеството поврежда хората. Ако барнешъ нѣкъдѣ, ще получишъ такъвъ силенъ ударъ, нѣма да те пита. Изисква се умѣние, човѣкъ трѣбва да знае какъ да бара. Барнешъ ли тамъ, безъ разлика, ще приемешъ такъвъ силенъ ударъ, какъвто не си виждалъ. И ако го запиташъ: защо прави така, ще каже: при менъ изисквамъ учени хора, да знаятъ повече отъ мене и всѣки, който знае по-малко, приема ритникъ.

Сега трѣбва да знаете, че тия тѣла, които вие имате, може да станатъ проводникъ или на електричество, или на магнетизъмъ. Тогава азъ опрѣдѣлямъ: може да бъдете проводници на тѣй нареченото – азъ ще употребя думата – черно електричество, електричество, което произтича отъ тъмнината. Тѣлото възприема и магнетизма който произлиза отъ тъмнината. То възприема и електричеството, което произтича отъ бѣлата свѣтлина и магнетизма, който произтича отъ бѣлата свѣтлина. Сега разсждавайте: имате магнитъ, при този магнитъ имате игла и той я притегля. Самото жельзо ли привлича иглата? – Не, то е токътъ, който тече. Токътъ е вжтрѣ. Когато този токъ се изгуби, жельзото нищо не струва само по себе си. Слѣдователно, сжсверѣменно вие трѣбва да наблюдавате и себе си, какви токове текатъ вжтрѣ въ вашата душа. Ако се намѣрите въ стая, свирите на нѣкое пияно, нѣкои отъ

клавишите не издаватъ правилни тонове, какво ще кажете? – Има дисхармония, трѣбва да се поправятъ, трѣбва да се нагласятъ. Щомъ въ вашата душа се яви известна малка дисхармония, непременно трѣбва да нагласите вашитъ жици, да видите кждѣ се е разгласило. Най-първо ще намѣрите дали е въ вашия умъ. Вие имате три октави; ще видите дали е въ първата октава на ума, дали е въ втората октава или въ октавата на физическото поле. Всѣка една октава е раздѣлена пакъ на три октави. За примѣръ, ако направите единъ опитъ: да кажемъ имате разположение нѣкой пжтъ да контролирате волята си; вземете една игла и на нѣкое мѣсто боднете, забодете два или три милиметра на нѣкое дебело мѣсто въ тѣлото и се постарайте да не се измѣни вашето състояние, т.е. слѣдъ като я забодете, да си запазите равновѣсието. Когато правите опита и турите иглата, ще забѣлѣжите, че ще се яви едно колебание. Боднешъ, махнешъ, боднешъ, махнешъ... ще се поколебаете веднажъ, дважъ. Четете колко пжти. Послѣ дали изведнажъ ще вземете единъ милиметъръ, два милиметра. Нѣма да му мислите много, а ще правите опита. Ако послѣ се яви малко страхъ, опитайте единъ, два, три, четири, петъ пжти, докато се рѣшите да боднете. Туй съотношение е математическо число, което показва въ какво състояние се намира твоя организъмъ, колко време се изисква, за да се тонира. Забѣлѣжете нѣкои дѣца искатъ да прѣскачатъ нѣкоя рѣка, засилятъ се, дойдатъ до рѣката, спратъ, върнатъ се назадъ пакъ, пакъ дойдатъ, пакъ спратъ. Така веднажъ, два, три пжти, най-послѣ придобиятъ куражъ, единъ стрѣмежъ и казватъ: или въ рѣката, или ще прѣскочимъ, и минатъ съпротивлението. Сега вие, за да се тонирате, има редъ прѣпятствия въ вашитъ умове и сърдца, които трѣбва да се прѣмахнатъ. Много отъ знанията, които днесъ имате, промѣнятъ характера ви въ една посока, и ако дойдатъ голѣми изпитания, всичко туй отъ васъ...

И послѣ ще кажете: едно време азъ бѣхъ по-благороденъ. Но благородното всѣкога е благородно, диамантътъ е всѣкога диамантъ, златото е всѣкога злато. Защото онзи, който е ималъ сила да прѣвърне единъ нисшъ елементъ въ висшъ, той като знае законитъ въ свѣта, нѣма сила, която може да видоизмѣни резулта-

титъ на неговитъ дѣйствия, нѣма сила, която може да прѣвърне златото въ по-нисшъ елементъ, освѣнъ той самия. Слѣдователно, ще гледате да турите най-благородния запасъ отъ енергии въ тѣлото си, въ мозъка си, въ сърдцето си, които природата употребява за човѣшкото развитие. Тия центрове ще гледате да ги тонирате и вашия слънчевъ възелъ, областъта надъ стомаха. Симпатичната нервна система гледайте и тя да е добръ тонирана. При туй имате нѣкой пжтъ нѣкое неприятно чувство, не можете да се освободите отъ него. Туй неприязнено чувство има отношение къмъ черния дробъ. Ще тонирате вашия черенъ дробъ, ще поговорите малко мислено на тия клѣтки.

Сега нѣкои отъ васъ започнали ли сте онази задача? Колко души започнаха? Но трѣбваше да ви дамъ една формула. Вие казвате, че се отричате за една седмица отъ паритъ, че не ги признавате, но какво трѣбва да турите на тѣхно мѣсто? Тогава ще кажете така: „Започвамъ да работя съ Божественитъ добродѣтели, които живѣятъ въ моята душа“; това ще казвате всѣки день, докато свършите. Туй трѣбва да имате като пропускъ. Трѣгвате да изпълните задачата, ще кажете:... туй е пропускъ. Въ ума си ще го повтаряте. Съ нова идея трѣбва да започвате. Вие се отказвате отъ паритъ, но нѣмате равносилно, напуцате оржието, но нѣмате друго. Значи започвате да работите съ Божественитъ добродѣтели, съ тѣхъ ще отворяте човѣшкитъ сърдца и ще побѣждавате. Съ паритъ ще платишъ на този човѣкъ, на онзи, ще си пробиешъ пжтъ, нали? Не изпуцайте ни най-малкия случай, ще бждете много умни, ученицитъ трѣбва да бждатъ много досѣтливи. Сега ще ви приведа единъ примѣръ: Единъ окултенъ работникъ рѣшава да изпълни волята Божия по извѣстенъ начинъ. Отива на едно мѣсто, нѣма работа, отива на второ – нѣма работа, денъ, два, цѣла седмица, почти е на отчаяние. Фамилия има, дѣца има, а не може да изкара нищо.

Единъ день като се връща, гледа едно момиче пада на пжтя, счупва му се кракътъ. Взема той това дѣте. Ако сте вие, ще кажете: „Що ми трѣбва такава бѣла, има лѣкари“. А той взема това дѣте, пита го кждъ живѣе, /то е дѣте на единъ фабрикантъ/, занася го у дома му. Туй дѣте му отваря пжтъ за работа. Бащата

на туй дѣте отъ признателность му дава работа, той билъ фабрикантъ.

Значи, ако ти отминешъ послѣдния случай, нѣма да намѣришъ работа. Ще използвате послѣдния случай, вие не знаете – той е първиятъ. Та при малкитѣ работи, които може да пренебрѣгнете, може да изгубите най-добрия случай да реализирате плана си. Защото нѣкои отъ васъ мислятъ, че като влѣзатъ въ окултната школа, всичко ще се отвори най-лесно. Но тамъ по нѣкой пътъ ще ви се създадатъ такива голѣми мъчнотии, че ще се намѣрите въ чудо, ще се разкайвате десетъ пъти, че сте влѣзли вжтрѣ, ако не разберете законитѣ. Тѣй се разкайватъ онѣзи, които пътуватъ по Атлантическия или Великия океанъ, хване ги морската болестъ и почнатъ да съжаляватъ, понеже не могатъ да се върнатъ; но като минатъ океана – туй повръщане прѣстава. Нѣма какво да съжалѣвате, че сте влѣзли въ една окултна школа. Бждете смѣли и рѣшителни, нищо повече! Но туй казвамъ на онѣзи, които сж готови; които не сж готови – да сѣдятъ отвѣнка.

Разбира се, въ една окултна школа нѣма да се стараете да спрете процеситѣ на природата. Ще ограничите този процесъ въ неговитѣ естествени граници. Този процесъ може да е процесъ на чистене, може да е процесъ на разстене, може да е процесъ на пробуждане на съзнанието. Сега всичкитѣ неприятности произтичатъ отъ процеса на чистенето. Щомъ дойде чистенето, тамъ вече има неприятности. Природата, когато нѣкой дойде при нея, тя иска да го прѣчисти. Сега, да кажемъ, нѣкой пътъ вървите по пътя, гледате нѣкой човѣкъ, искате да знаете какво мисли той, въ васъ се заражда едно желание. Когато хората сж гладни, какво мислятъ. – Всички мислятъ. – има една обща черта, която е у всички – всички искатъ храната. Но единъ желае само хлѣбъ, другъ желае месце, печена кокошка, нѣкой желае баница. Различни сж мислитѣ, всѣки иска нѣщо специално, всѣки иска да се нахрани. Но въ туй нахранване се различаватъ образитѣ, всѣки има различенъ образъ. И ако дълго време наблюдавате човѣшкото лице, онзи, който иска да яде месо, лицето му придобива извѣстна окраска. Ще ви кажа слѣдующия случай: гледамъ една дама отъ висшето общество, много красива, съ вуалъ, толкозъ красива, че човѣкъ не би поми-

слилъ, че въ нея се крие нѣщо тѣй отвратително, влѣ-
зе въ една колбасница, сие си вуала и като че туй
първото съзнание съвършено се измѣни въ нея. Лицето
ѣ се измѣни, очитѣ, както у едно месоядно животно,
гледа едно парче просто тѣй, както едно животно. Из-
губи се съвършено красивото лице. Слѣдъ като си тури
месото въ чантата, тази маска пакъ се постави, пакъ
дойде благородното лице. Казвамъ: двѣ лица има тя.
Тя се забравя, не може да се самовладѣе. Вдаде се въ
туй месце, какво приятно впечатление ѣ произведе въ-
трѣ, измѣни се лицето ѣ.

Слѣдователно, вътрешнитѣ образи, които имаме
скрити, при даденъ случай постоянно измѣнятъ лицето.
Всѣка една мисълъ съдържа много образи, може да е
сложна мисълъ, цѣлѣ единъ процесъ. Напримеръ мисълъ-
та „храна“, когато си гладенъ, то е цѣлѣ единъ про-
цесъ, редъ образи може да изпъкнатъ. Може да изпъкне
образа за супа, направена отъ пиле или пуйка съ фи-
де, или оризецъ, може да изпъкне образа на едно пе-
чено прасенце, хубаво, отгорѣ съ горчица, малко хрѣ-
нъ турено, или може да изпъкне образа на свински ке-
бапъ съ солчица, съ червенъ пиперъ, послѣ да изпъкне
образа едно шесть годишно вино, шампанско вино, пос-
лѣ малко печено, рѣжешъ, ядешъ и туряшъ винце, и ре-
дъ други образи. Отъ всичко туй ти се въодушевявашъ
вътрѣ. Такава една обстановка – това е поезия. Поне-
же свѣтътъ е прѣходенъ, прѣдставете си, че изгубвате
паритѣ си и минавате покрай нѣкоя гостилница, дѣто
всички тия работи се пекатъ. Какво ще направите? –
Ще въздѣхнете. Прѣди години азъ отивахъ на разходка
въ Варна. Единъ гимназиаленъ учителъ, когото бѣха
изключили, ме придружаваше и се разговаряхме фило-
софски. Минаваме покрай една гостилница, дѣто се пе-
катъ кебапчета, той въздѣхна и каза: „Туй е животъ;
едно врѣме и азъ живѣехъ щастливъ животъ“. Неговата
философия рухна. Почна да ми разправя за нещастията
си. Рекохъ: туй, което за тебъ е нещастие, за менъ е
щастие. Менъ да ме турятъ при тия карначета, ще бжде
нещастие.

Старитѣ навици, които имате, ще се възпламеня-
тъ. Като минавате покрай нѣкоя гостилница, веднага
ще въздѣхнете, може да сте окултенъ ученикъ. Нѣкой
пжтъ може да ви прѣкаратъ дѣто се пекатъ най-хуба-

витъ карначета, не мислете, ще минете прѣзъ едно голѣмо изкушение. Ще минете прѣзъ едно голѣмо изпитание, то е врѣменно. Ако не се опомните – туй е вѣрно – много желаня, които човѣкъ е ималъ прѣди хиляди години, може да възкрѣснатъ. Не мислете, че нѣщата сж мъртви. Нѣщата изискватъ само извѣстни условия, за да се подновятъ. Сега вие може да запитате: какъ може да изпъкнатъ тия противорѣчия въ ума на единъ ученикъ? Много естествено. Прѣдставете си една гжсеница, която се е прѣвѣрнала въ пеперуда, но е забравила да промѣни формата на своето съзнание, носи и двѣтѣ съзнания. Прѣдставете си, че въ даденъ моментъ обръща погледа си, иска да яде листа. – Тя ще се спъне. Не ѝ сж потрѣбни листата, тя има хоботъ и туй съзнание на хобота трѣбва да го упражнява. Единъ ученикъ може да се спъне съ своя миналъ животъ, той иска да възкреси старото, и ще падне подъ изкушение. Ще се спънете, ще имате падане. А падането значи повръщане къмъ старитѣ форми. Нищо повече! Значи ще кажете рѣзко въ себе си: „Това ми е непотрѣбно, моето съзнание е минало прѣзъ това състояние, ще употрѣбя новитѣ условия“. Допуснете сега, че вие сте на изпитъ, ученикъ сте, но сте имали слабостъ да упражнявате лъжата, найпърво бѣлата, послѣ черната, като една необходимостъ. Решавате се вие да живѣете при единъ господарь, който е малко строгъ. Направите една погрѣшка, колебаете се да кажете истината или лъжата. Вие ще кажете лъжата, за да не си изгубите службата.

Ще мязате на онзи бѣлгарски офицеръ, който веднажъ казалъ истината и го наказали. Единъ бѣлгарски офицеръ съ добъръ характеръ, турятъ го да завежда конюшната, обаче, случва се, че умира едно магаре. Той разправя на полковия какъ е умрѣло магарето, и той го наказва съ седемдневенъ арестъ, че не взелъ мѣрки да не умре магарето. И той казва: „Господине, азъ за първи пѣтъ ви казахъ истината и вие ме наказвате, до сега толкова лъжи съмъ ви казалъ, и не ме наказхте, отсега нататкъ нѣма да говоря истината“. Може да се случи, като кажете истината, да ви арестуватъ седемъ дена. Този арестъ е вече отъ невидимия свѣтъ. Той за първи пѣтъ казалъ истината, арестуватъ го, защото по-рано не е говорилъ истината. Обаче въ

нашето съзнание да не остане мисълта, че щомъ говоримъ истината, ще ни арестуватъ. То е за другитѣ случаи, дѣто не сме казвали истината. И обратното е вѣрно. Щомъ сме казвали много пжти правото и единъ пжтъ кажемъ лъжата, ще ни възнаградятъ. И когато единъ човѣкъ забогатѣе материално, то е едно наказание. Наказание, бѣлѣгъ на физическото поле на човѣкъ, който забогатѣе. Всички богати хора ще изгубятъ своя миръ, своето спокойствие. Туй не значи, че не трѣбва да бждете богати. Трѣбва да бждете. Но за богатството трѣбва единъ силенъ и устойчивъ характеръ.

Послѣ не мислете, че като ученици, всичко, каквото сжществува е за васъ, че въ дадения случай, каквото се изпрѣчи прѣдъ вашитѣ очи, е все за васъ. Не. Да кажемъ, че вие вѣрвите по пжтя си и минавате край една градина, насадена съ ябълки. Господарѣтъ го нѣма; вие може да си позволите да откъснете нѣкои плодове, но тази градина не е заради васъ. Ако е опрѣдѣлена заради васъ, господарѣтъ на градината ще бжде тамъ, той ще ви спре на пжтя и ще ви покани. Щомъ произнесете тази формула, той ще ви спре. Прѣди години трѣгваме отъ Варна пеша да минемъ прѣзъ Стара-планина за Бургасъ. Придружаваше ме единъ приятелъ съ своето колело. Завалѣ силенъ дѣждъ, пжтѣтъ стана каленъ, той нарами своето колело, отиваме до Камчия. Тя придошла, до четири километра цѣлото пространство залѣто, трѣбва да се събуемъ до колѣнѣ, да се гази вода. Този приятелъ казва: „Какъ ще минемъ, трѣбва да се спремъ“. Въ сжщото врѣме се задава единъ бѣлгаринъ съ кола и хубавъ конь; спира се тамъ при една кръчма. Кръчмарѣтъ казва: „този човѣкъ може да ви прѣнесе, но той е единъ сбждничавъ човѣкъ, може да ви направи услуга, но кой знае – до сега никому добро не е направилъ“. Казвамъ: ние ще го опитаме. Азъ отивамъ и казвамъ: приятелю, ние не искаме да се качимъ на твоята каруца, но да туримъ само колелото, а ние пѣша ще минемъ. „А, на радо сърдце, каза, пѣкъ и вие се качете на моята кола“. И той ни прѣкара. Значи, човѣкъ, който може да носи колелото, може да носи и тебѣ, пѣкъ който не иска да носи колелото, нѣма да носи и тебе. Когато човѣкъ постжпи съобразно единъ законъ, той работи съобразно всичкитѣ условия. Божественитѣ закони нѣматъ изключения.

Въ краенъ случай ние бѣхме рѣшили и безъ каруца. Назадъ нѣмаше да се връщаме, можехме туй колело да го носимъ ние. Бѣхме рѣшили и да нѣма каруца, да минемъ. Човѣкъ трѣбва да рѣши. Да не каже, ако има каруца, тогава ще мина. Има, нѣма, ще каже: „Ще мина“, тогава каруцата ще дойде, пѣкъ и лошъ да е човѣкътъ, той ще направи услуга на васъ. Вие може да направите погрѣшка. Може при вашия мостъ да не бжде тази каруца, вие ще рѣшите да минете. Ако дойде, то е едно прѣимущество, ако не дойде, пакъ трѣбва да минете. Може до колѣнъ да има вода, ще минете напрѣдъ, нѣма връщане.

Сега вие окултнитѣ ученици не трѣбва да бждете ексцентрични, даже свѣтътъ не трѣбва да подозира опититѣ, които правимъ, никакви други лица. Туй, което вършите, трѣбва да бжде естествено. Англичанитѣ нѣкой пжтъ се събуятъ боси, правятъ си упражнението. Въ Англия сутринъ нѣкой професоръ излѣзе, трѣгне по пжтя, прави своето упражнение. Въ България го считатъ нѣщо ексцентрично. Какво отъ това? Или вземешъ мотика, излѣзешъ. – То сж всѣ упражнения. Именно тамъ ще се калимъ. Да измѣнимъ обикновения редъ на нѣщата, защото този редъ не е най-красивъ. Трѣбва да се създадатъ по-красиви форми за работа.

Но ще се стремите всички да бждете искрени, спрѣмо себе си. Голѣма искреностъ. Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ. Никога прѣдъ себе си не трѣбва да потаява своитѣ погрѣшки, ни повече, ни по-малко. Всѣкога погрѣшкитѣ може да си ги прощава, но да не ги извинява. Може да ги прощавашъ, но да ги имашъ прѣдъ видъ за втори пжтъ да ги не правишъ. Нищо повече. Не се извинявайте нито съ условията, нито съ кармата. Знайте, тя е грѣшка, единъ фактъ, констатирайте го и не трѣбва да се извинявате. Нищо повече. А слѣдъ време, когато надрастнете и дойдатъ онѣзи по-свѣтли мисли, желаня, тогава може да разглеждате въпроса по-друго яче.

Второто упражнение ще бжде: „Най-силната добродѣтель на ученика“. Да видимъ коя ще извадите. Всѣки единъ отъ васъ ще каже най-силната добродѣтель. Нали нѣкой пжтъ уподобяваме добродѣтелитѣ на скжпоцѣннитѣ камъни. Когато опишете скжпоцѣннитѣ камъни, ще опишете тѣхнитѣ характерни черти. Най-харак-

тернитъ черти на скжпоцѣннитъ камъни кои сж да се обяснятъ. Вземете водата за примѣръ. Кои сж характернитъ черти на водата? – Водата има най-малко съпротивление, отличава се съ неустойчивостъ. Тя е неустойчива – една отъ характернитъ черти на водата. Защо да бждемъ ние устойчиви или неустойчиви? Тѣй седи въпросътъ. Неустойчива е, за да добиемъ ние устойчивостъ. Думата „неустойчивостъ“ значи приспособява се къмъ всички условия и добро и зло едновременно. Сега друго качество да кажемъ, друга характерна черта. Послѣ ще вземете, че тя измива, изчиства, има свойство да чисти. Послѣ има свойство да разхлажда човѣка. Туй, което проститъ хора разбиратъ, най-първата черта, която се забѣлѣзва отъ всички хора. Попитайте единъ овчаринъ, той да ви опише какво нѣщо е водата. Той ще ви каже най-характерната черта. Послѣ ще туримъ ония черти, които казватъ ученитъ хора. То е по-дълбоко разбиране.

Или да вземемъ свѣтлината. Характерната черта коя е? – Да освѣтява пжтя, хвърля свѣтлина на пжтя. Характерната черта на водата е, че улеснява живота. Защото тамъ, дѣто нѣма вода, нѣма улеснение. Всички-тѣ улеснения се дължатъ все на водата. Животътъ зависи отъ водата. Всички сега се събиратъ близо до водата. Може пороитъ да влекатъ кжщи нѣкой пжтъ, обаче седятъ тамъ, защото има вода, условие за животъ.

Сега вие сте ученици, нали? Ще изтѣкнете характерната черта на скжпоцѣннитъ камъни. Общо ще се спрете. Тамъ десетина камъни има, които познавате. Характерната черта на камъка. Защото и човѣкъ слѣдъ време може да стане скжпоцѣненъ камъкъ. Въ най-общи черти пишете. Опишете ги защо ги наричатъ скжпоцѣнни. Нѣкои иматъ по-голѣма цѣна. Но защо на нѣкои цѣната е по-голѣма, на други по-малка, причинитъ за това и т.н. Слѣдъ туй опишете ползата отъ скжпоцѣннитъ камъни. Скжпоцѣннитъ камъни дѣйствуватъ възпитателно. Една подбудителна причина: всѣки иска да има скжпоцѣненъ камъкъ, а то е вече една придобивка. Всѣки единъ скжпоцѣненъ камъкъ е финна енергия събрана, кондензирана, отъ която човѣкъ има нужда, кондензирана енергия въ камъка вжтрѣ. Нѣкои отъ тия камъни изгубватъ нѣкой пжтъ силата си. Единъ камъкъ може да придобие и да изгуби своята сила и своя

блясъкъ. Изобщо хората ги носятъ на пръста си и тѣ отново се тониратъ. При нѣкои хора се тониратъ, а при други се детониратъ. Добрѣ, тогава като пишете върху скжпоцѣннитѣ камъни, ще мислите може ли ние да бждемъ скжпоцѣнни камъни. Ще кажете: може. Какъвъ камъкъ искате да бждете? – Може да бждете скжпоцѣненъ камъкъ като всички скжпоцѣнни камъни: като диаманта, рубина, сапфира. Много нѣма да пишете, въ кратце. Туй, което знаете. Сега може вие да зададете въпроса: защо избирамъ тия прѣдмети? – Защото окултно ще ви повлиѣятъ. Дали вие ще напишете нѣщо или не, то е другъ въпросъ, но като насочите ума си, ще ви повлиѣятъ. Всѣка една тема въ окултната наука принася полза; щомъ мислишъ за нѣкой прѣдметъ, ти се ползвашъ и получавашъ туй, което е необходимо за твоето развитие. А то е важно за васъ туй, което ще придобие. Запримѣръ, като търсите най-силната добродѣтель на ученика, тѣй като мислите върху нея, нѣкои може да кажатъ: любовъ, вѣра, надежда, милосърдие, много работи може да минатъ, много мисли, а тамъ е ползата. Вие може изведнжъ да се не домогнете. Въ дадения случай всички добродѣтели сж еднакво силни, т.е. при различни условия разни добродѣтели играятъ роль. Ако си на бойното поле, главна добродѣтель коя ще бжде? – Смѣлостъта. Ако си въ нѣкоя болница? – Милосърдието. Ако си въ училище? – Послушание. Ако си нѣкой работникъ? – Трудолюбие. Ако си слуга при нѣкой лошъ господарь? – Съобразителность, да знаешъ всичкитѣ черти на господаря си, та като влизашъ, да знаешъ какъ да постѣпвашъ. Азъ веднжъ гледахъ едно малко кученце, много интеллигентно. Хвърлиха му единъ кокалъ и то се спусна и взема кокъла, но дойде едно голѣмо куче и почна да го гледа, и он-ова го гледа и отстѣпи, взе голѣмото куче костъта, а то почна да обикаля около него, като че нему е много приятно, че то взе тази костъ. Ето едно куче, което има тактъ и съобразителность. И твоятъ господарь е като голѣмото куче, дай му костъта да я изяде. Ами че така е. Сега костъта може да е служба. Искашъ нѣкоя служба, отстѣпи я, нѣма защо да се боришъ. Той има физически сили, всичко ще направи. Благоразумно е да отстѣпишъ, то не е страхъ. Благоразумието е спестяване на врѣме и енергия.

Сега вие ще си продължавате да се събирате. Ще гледате да имате хармония, да спазвате хармония между себе си. Имайте прѣдъ видъ, че всѣки, който прави пакостъ на другитѣ, прави и на себе си. Тѣй щото въ какъвто и да е смисълъ, комуто и да я правимъ, въ нашето съзнание веднага ще има отгласъ, и значи за себе си я правимъ. Защото тѣзи наши лоши постѣпки сж дисхармонични образи, некрасиви, които ние сме нарисували. А доброто, това сж красиви форми и образи. Запримѣръ една круша, която е сладка, а друга горчи. Защо горчи? Тѣзи горчиви плодове показватъ, че за бждеще ще бждатъ егоисти. Тя казва: азъ не си давамъ плода. Горчивъ го е направила, за да не ѝ бутатъ плода. Смѣшно е, обаче умниятъ човѣкъ може този горчивъ плодъ да го употребѣи. Нѣкой пжть краставицата горчи, казва: не искамъ да ме ядатъ. И не ги ядатъ; все тѣрсятъ сладки краставици. Искамъ да бждете умни и прилежни ученици и да знаете, че васъ ви слѣдятъ, всѣка ваша постѣпка се хроникира. Има детективи, пуснати подиръ васъ отъ двѣтѣ страни: отъ Бѣлата ложа и отъ черната ложа. Еднитѣ хроникиратъ вашитѣ добри постѣпки, другитѣ хроникиратъ вашитѣ лоши постѣпки. И еднитѣ, и другитѣ за бждеще ще използватъ тѣзи постѣпки. Онѣзи, които хроникиратъ вашитѣ лоши постѣпки, чрѣзъ това психологически ще изучаватъ вашата душа, за да може да ви привлекатъ на своя страна. Туй е цѣльта. Всички искатъ работници. И едната и другата страна искатъ да ви привлекатъ, да ви убѣдятъ, че пжтьтъ, по който тѣ вървятъ, е най-добриятъ. А най-добриятъ пжть за ученика е този, въ който неговата душа се освобождава отъ миналитѣ връзки, които сж я спѣвали.

Сега искамъ отъ васъ тази бесѣда, понеже азъ съмъ я разхвърлилъ, да вземете и извадите – за себе си – най-основнитѣ черти и да ги систематизирате. И така, ще извадите най-важнитѣ черти и ще ги наредите систематически заради васъ. Като напишете бесѣдата тѣй, както е, слѣдъ това всѣки единъ отъ васъ ще се постараетъ да извади за себе си най-основното, което е разбралъ.

Сега азъ ви давамъ послушание въ най-малкитѣ нѣща, послушание въ най-малкото. Азъ изисквамъ отъ васъ най-малкото послушание, не абсолютно послушание

- най-малкото послушание: само единъ часъ на день, отъ 24 часа само единъ часъ, тъй щото половинъ часъ ви се пада за вечеръта и половинъ часъ като сте будни; половинъ часъ като спите, въ астралния свѣтъ, половинъ часъ въ будно състояние. Да бждете послушни тъй, както трѣбва. Туй ще бжде една мѣрка до втората бесѣда. 30 минути послушание: всѣки день ще размишлявате, ще се спирате. Може да си разпрѣдѣлите врѣмето така: сутринъ десетъ минути, на обѣдъ десетъ минути и вечеръ прѣди да си легнете - десетъ минути, слѣдъ като заспите, по срдъкъ нощъ десетъ минути въ съня и прѣди събуждане пакъ десетъ минути. Тѣй всичко прави единъ часъ. Щомъ се събудите, ще сте бодъръ и веселъ, съ нѣкоя идея - послушали сте. Щомъ сте махмурлия, не сте били послушни, ходили сте тамъ, дѣто не трѣбва, не сте били въ училище, вѣнъ отъ училище сте били. Сега нѣма да се обезсърдчавате. Човѣкъ мяза на тѣсто. Най-първо, като брашно, може да го духне вѣтъръ, цѣлата стая ще се напълни съ брашно. Опасно е. Обаче замѣсватъ брашното, турятъ вода, прибавятъ брашно, послѣ прибиратъ, прибиратъ, дълго врѣме го мачкатъ и тогава го правятъ на хлѣбъ. Човѣкъ най-първо мяза на брашно, послѣ като му се тури малко вода, мяза на каша, послѣ постепенно тази каша се събира, еволира, мачкатъ я, мачкатъ я, докато всичко се събере и се образуватъ тия хлѣбове. Та, ако нѣкой пжтъ мязате на брашно, ще кажете: излѣзохъ отъ воденицата. Ако сте въ нощви, ще кажете: сега съмъ на каша. Щомъ замѣсятъ туй тѣсто, послѣ въ пещъта. Извадятъ ви отъ пещъта: сега съмъ готовъ за работа, вече мога да помагамъ на всички. Сега това сж образи, които ще ви наведатъ къмъ нови мисли и идеи, за да може да имате нови образи. Тогава ще нахлуютъ нови струи, новъ подемъ ще дойде. Старитѣ рѣшения ще отмѣните, ще турите нови. И, ако турите, ще почувствувате едно подмладяване. Има единъ стихъ, който казва: „Онѣзи, които чакатъ Господа, силата имъ ще се възобнови, и онѣзи, които тѣрсятъ пжтя на мъдростъта, и тѣхниятъ пжтъ и той ще се обнови“. Отъ добритѣ хора добро да изкарашъ, не е голѣмо изкуство, но отъ лошитѣ хора да изкарашъ добро, то е изкуство. Та сега вие да се не обезсърдчавате. Ще работите надъ себе си смѣло и рѣшително.

Сега задачата, която ви дадохъ, ще изпълните въ най-слаба форма, но слѣдующата, която ще дамъ, ще бжде по-трудна. Тогава ще дамъ само на онѣзи, които може да изпълнятъ. Всѣка задача трѣбва да се изпълни безъ съмнение и колебание. Щомъ има колебание, спѣва. Щомъ кажешъ въ себе си: „може и безъ тази задача“, то е спѣнка. Задачата дадена – казано, свършено. Трѣбва да се изпълни, никакви разсждения. Като свършите задачата, имате резултати, тогава върху резултата може да размишлѣвате. Най-първо воля, а главно разумната воля трѣбва да дѣйствува. Защото въ Божествения свѣтъ първо дѣйствуваме, послѣ мислимъ; а при човѣшкитѣ постѣпки първо трѣбва да мислимъ, послѣ да дѣйствуваме. Въ Божествения свѣтъ първо трѣбва да дѣйствуваме, послѣ да мислимъ. Законътъ на интуицията: първо схващашъ и рѣшавашъ, послѣ мислишъ върху послѣдствията. Вървите ли въ Божествения свѣтъ, ще дѣйствувате и послѣ ще мислите; дойдете ли въ човѣшкия свѣтъ, мислете и послѣ дѣйствайте. Това сж два метода, които трѣбва да имате прѣдъ видъ, никакви разсждения, разсждения при човѣка. Защо да не разсждаваме? – Ако вършишъ работа по човѣшки, ще разсждавашъ, послѣ ще дѣйствувашъ; пъкъ ако искашъ да дѣйствувашъ по божественому, първо ще дѣйствувашъ безъ да мислишъ, послѣ ще мислишъ. Въ единия случай мисълта ще бжде първа, дѣйствието – послѣ; а въ втория случай дѣйствието ще бжде първо, а мисълта – втора. Защото, когато ние мислимъ Богъ дѣйствува, когато ние дѣйствуваме – Богъ мисли. Тѣй седи въпросътъ. Когато Богъ мисли, ние дѣйствуваме, значи, Той мисли заради насъ.

Вземете единъ инженеръ, взелъ единъ планъ. Най-напрѣдъ той обсъди, обмисли, нареди го, послѣ вземе плана и дѣйствува спорѣдъ него. Вече нѣма какво да мисли. Това е то философия. Проста философия, рѣзко и категорично. „Ще мислимъ“ – подразбира човѣка, „ще дѣйствуваме“ – подразбира Божественото. Нищо повече. Туй сж двѣ различни идеи. Щомъ туришъ като човѣкъ, да мислишъ отъ първо, послѣ да дѣйствувашъ, непрѣменно ще правишъ погрѣшки. И ако въ Божествения свѣтъ мислишъ, ще направишъ погрѣшки. Мисълта отпослѣ ще дойде.

И тъй, ще мислите и дѣйствувате, ще дѣйствувате и мислите.

Т а й н а м о л и т в а .

Бележка на Савка Керемидчиева

Извънредни бесѣди

София, 15 Юни 1922 г. Четвъртъкъ

Отидохъ да почистя (Савка) библиотеката на Учителя и той ми прочете нѣщо, което бѣше писалъ, и послѣ ми даде това листче, което азъ запазихъ: Отношението на Духа къмъ материята е както причината къмъ слѣдствието. Причината може да е моментална, а слѣдствието - продължително. Ефектътъ на причината се сжди отъ цѣлокупния резултатъ. Всѣко слѣдствие се обуславя отъ послѣдици, или стъпки, които сж или въ възходяща, или въ низходяща степенъ. Степенъта е изразъ на дѣйствието. Дѣйствието е изразъ на силитѣ. Силитѣ сж изразъ на причината. Задъ причината стои причинителътъ. Задъ причинителя стои мислителътъ. Задъ мислителя стои изворотъ на всичкитѣ нѣща. Изворотъ, това е Духътъ, водата - това е материята, причината - това е първиятъ тласкъ, слѣдствието - това сж безкрайнитѣ тласъци на низходящитѣ слѣдствия - движения, а сжщо и движения въ възходяща степенъ.

15 юни 1922 г

Мисълъ и дѣйствие

16 школна лекция на общия окултенъ класъ

15 юни 1922, Четвъртъкъ 19:30 часа.

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Слѣдующиятъ пжтъ ще пишеть върху: Влиянието на музиката въ живота.

Понеже това е единъ общъ класъ, вие всинца не сте еднакво подготвени, не схващате прѣдмета еднакво, имате разни разбирания. Онѣзи, по-ненапредналите, ученици мислятъ, че сж равни на онѣзи, които знаятъ, и се заражда по нѣкой пжтъ една малка дисхармония. Онѣзи, които не сж израснали, трѣбва да се

учатъ. Тукъ не е мѣсто на развлѣчение, а ще мислите, тукъ учение трѣбва, тукъ се изисква сериозна мисълъ. Като кажемъ, „сериозна мисълъ“, не, не страхъ да нѣма, най-малко 5-10 минути на день трѣбва да се спира ученикътъ да мисли. Може да мислите върху разни прѣдмети. Нѣкой пжтъ имате нѣкоя болка, мислете, именно защо страдате, имате неприятности въ живота си, мислете, защо имате тези неприятности. Причинитѣ защо и за какво. Тѣй обективно да ги разрѣшите. Не да казвате: азъ съмъ нещастенъ, обществото е таково, Господъ такъвъ ме е направилъ. Това не е философия, това не е разрешаване. Тази философия е на птицитѣ: и те разрѣшаватъ по този начинъ. Птицата, като я опъне нѣкой соколъ, спре се при нѣкое дърво и казва: „Тукъ е спасението“. Или нѣкой лалугеръ катъ види човѣкъ, скрива се въ дупката. Ще ви кажа единъ примѣръ: на нивата на единъ турчинъ се завѣдили нѣколко хиляди лалугери. Казватъ му: „Ей, Хасанъ, нивата е изядена отъ лалугери.“ – Тѣй ли? Отива той, задига пушката си, туря сачми, да се разправи съ тѣхъ. Обаче, щомъ вдигналъ пушката, всички се изправили на заднитѣ си крака, нѣколко хиляди лалугери. „Ха, значи вие ме признавате за господаръ – казалъ турчинътъ – харизвамъ ви живота“, и свалилъ пушката, и те се върнали. Хасанъ разбира причината, че те го признаватъ за господаръ. Обаче, тия лалугери искатъ да знаятъ какви намѣрения има човѣкътъ. Обаче Хасанъ разсждава тѣй: „Признавамъ погрѣшката си, затова извинете ме.“ Сега вие като влѣзете въ окултната школа, очаквате да станете човѣкъ, да се подготвите за окултенъ ученикъ. Да, за такива умъ трѣбва, много досѣтливъ умъ ви трѣбва, на окултнитѣ ученици. Не да изопачавате нѣкои факти: окултизмътъ не позволѣва да се изопачаватъ фактитѣ. Всѣки фактъ трѣбва да се тегли съ своята тежестъ, ни повече, ни по-малко, тѣй, неговата цѣна природата му е дала. Ако вие не се научите да разсждавате тѣй, знаете ли, нѣкой пжтъ вие си давате по-голъма цѣна, отколкото заслужавате; а нѣкой пжтъ си давате по-малка, цѣна отколкото сте въ сжщностъ. И двѣте сж крайности. Та се поражда извѣстна дисхармония, която спѣва класоветъ, спѣва се мисълъта на Учителя. Защото ученицитѣ могатъ да спѣнатъ своя Учителъ, най-малкото могатъ да отбиятъ течението, а ка-

то се отбие течението, тѣхните градини ще останатъ неполети. Нищо повече!

Сега азъ искамъ да ви запозная съ най-елементарните нѣща въ природата, най-елементарните нѣща и да ви покажа тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ, основата: върху тази елементарна основа лежатъ по-нататъшните ваши познания, които ще имате. Защото въ окултизма много окултисти сж се подигали много високо, има адепти, които сж се качвали до третото небе, и отъ тамъ сж се сгромолясвали съ главата надолу. Въ окултизма, които сж почнали сами да минаватъ, те ще ги пуснатъ, но послѣ отгорѣ ще ги върнатъ назадъ, ще имъ дадатъ единъ хубавъ урокъ: прѣзъ свещения пѣтъ на Божественото училище безъ знания не се минава. Човѣкъ трѣбва да знае, знания му трѣбватъ, за да може да работи. Като кажа „да знаете“, то значи, да можете всѣкога да провѣрите вашето знание, да го докажете, тѣй както единъ ученикъ, който разбира своето знание: дадатъ му една задача и той започне да разрѣшава, знае правилата, той може да работи. Сега не смѣсвайте окултнитѣ истини съ религиознитѣ. И религията е единъ методъ за възпитание на хората. То е единъ вѣншенъ методъ за възпитание. Църквата е единъ разсадникъ, а една окултна школа, това е едно училище за по-напрѣднали души. На нѣкои умоветъ сж подигнати, съзнанието имъ се е пробудило, за да може да разбиратъ основните закони, които дѣйствуватъ въ тѣхния организъмъ, които дѣйствуватъ въ обществото и ръководятъ човѣшката еволюция.

Сега, трѣбва да имате друго прѣдъ видъ: вие не можете да устроите вашия домъ, да бждете щастливъ, докато не разберете окултнитѣ закони, вие не можете да обичате приятелитѣ си, докато не разберете тѣзи закони. И затова ще се женятъ хората и ще се разженватъ, ще се сприятеляватъ и разприятеляватъ, ще се примиряватъ и скарватъ, а народитѣ ще водятъ войни, докато не разбератъ ония окултни закони, които природата е турила въ основата на съврѣменното общество. Но на туй общество трѣбва да се подчиняватъ. Ако не се подчиняватъ, тя допуща всички крайности, които сега съществуватъ. Явяватъ се болѣсти, които помитатъ здравieto и знанието, което иматъ. Често едни малки болѣсти отслабватъ паметъта, помрачаватъ разсж-

дъка. Нѣкой пжть се явяватъ землетресения, нѣкой ураганъ, буря. Причината на землетресенията сме ние, хората. Хората съ своите мисли ставатъ причина да се явятъ землетресения. Да и българитѣ не сж далечъ отъ туй разбиране. Когато въ България въ нѣкое село се извършатъ прѣстжпления, настава суша или градобитнини. Постепенно едно по едно като се изчистятъ тия прѣгрѣшения, дойде пакъ дъждъ, а градобитнината прѣстава. Сега ние всички сме свързани въ природата. И така чувствително ние сме свързани, че може да причинимъ и голѣмо добро, и голѣмо зло. И за туй Господъ ни е турилъ на тѣсно, не ни е далъ голѣма властъ. Нѣкой пжть вие искате да имате властъ. При сегашното състояние, ако Господъ би ви далъ властъ, вие щѣхте да избѣсите цѣлото човѣчество. Въ нѣкой вашъ гнѣвъ бихтѣ отрѣзали главата на нѣкого, безъ да искате, и послѣ щѣхте да съжалѣвате.

Сега въ окултната наука се изисква морална стабилностъ, а не обикновена стабилностъ. Абсолютна благонамѣреностъ се изисква отъ ученика, никога да не злоупотрѣбява съ онова, което му е дадено; защото щомъ злоупотрѣбите, ония, които контролиратъ – има сжщества, които контролиратъ, Господъ нѣма да забави да ги изпрати – да направятъ контролъ и ще те накажатъ. Тѣй както въ космоса има закони, които дѣйствуватъ навсѣкждѣ, всичко се слѣди. Тѣ ще те накажатъ, а послѣ Господъ ще те прости. Прощение има на погрѣшкитѣ, но извинение на погрѣшкитѣ нѣма. Погрѣшкитѣ въ класа трѣбва да се изправятъ. Сега ние нѣма да се спираме защо и за какво. Нашето желание е погрѣшкитѣ, които сжществуватъ въ класа, да се изправятъ, а причинитѣ „защо и за какво“, за насъ не важатъ. За насъ важатъ да се изправятъ погрѣшкитѣ, и ако се изправятъ, тогава вие ще се досѣтите. Нѣкои очакватъ да добиятъ повече знание. При това състояние, което сега имате, и най-добрите лекции да ви се държатъ, не можете да се научите, защото тукъ се изисква една вжтрѣшна досетливостъ на тия тѣнки психически сили, които дѣйствуватъ. Да кажемъ съврѣменнитѣ окултисти говорятъ за волята, че човѣкъ трѣбва да има воля. Може да има воля, нѣкой човѣкъ, може да си стисне юмука, веждитѣ, и то е пакъ воля, обаче онзи, на когото волята е развита, може да бжде тихъ и

спокоенъ, но той ще прати една мисъл толкова интензивна и толкова тиха, че първоначално тя ще произведе едно малко заболяване, но когато тази мисъл достигне до своите крайни прѣдѣли, тя ще произведе такъв прѣвратъ, какъвто свѣтътъ не е виждалъ. Та сега, лошитѣ хора нѣкой пжтъ изпращатъ по-силни мисли, по-интензивни мисли, а добритѣ хора казватъ: „Господъ ще уреди свѣта“. Ние трѣбва да казваме: свѣтътъ е уреденъ отъ Бога, а ние не трѣбва да го разваляме. Моятъ животъ отдавна е уреденъ отъ Бога, стига да не го развалямъ. Господъ е уредилъ живота ми, той отдавна е нареденъ.

Мозъкътъ се подчинява на ума, стомахътъ на храносмилането, дробоветѣ на дихателната сила, сърдцето се подчинява на кръвообращението си, стига азъ да не смущавамъ сърдцето си, мозъка си, стомаха, краката, всички тия малки клѣткици, въ които животътъ функционира. Тѣ много добрѣ разбиратъ работата си. Обаче, единъ день, понапилъ си се малко, смутишъ клетките си, тури тѣ Господъ на друго мѣсто. „Нашиятъ животъ е уреденъ“. Тази мисъл постепенно трѣбва да се затвърди. И, първото нѣщо, ние не трѣбва да изопачаваме живота. Като казвамъ „уреденъ е свѣтътъ“, въ какъв смисълъ? Да допуснемъ, имате синъ, той е 5 години, вие сте вложили въ банката 100,000 лв. заради него. Туй дѣте е осигурено съ паритѣ, нали? Но тия пари още не сж дадени на негово разположение. Бащата е писалъ тия пари да му се дадатъ, когато стане то на 21 год. До 21 год. туй дѣте трѣбва да се възпитава, какъ да употреби този капиталъ. Като казвамъ: вие сте осигурени, не подразбирамъ, че вие имате право да вършите каквото искате, да разполагате съ тоя капиталъ, не, не, но капиталътъ е вложенъ и трѣбва да се учите, че когато дойде този капиталъ да внесе резултати, да знаете колко да употребите отъ него, а другояче, ще разпилѣете паритѣ и нѣма да разберете смисъла на живота, защо сте дошли. Сега за примѣръ, знаете ли днешниятъ день каква бѣше вашата програма като ученици? Днешниятъ день имаше една важна програма. Вие като станяхте тази сутринъ колцина се отправихте къмъ Баща си да му кажете: „Татко азъ ти благодаря за онова съзнание, което си ми далъ, благодаря ти за условията, които ми

даде да ходя на училище; за приятелитъ, за обществото, за срѣдата, за всички тия сили". Колцина казаха това? Нѣкой отъ васъ първото нѣщо, сж се умили, чели сж набързо „Отче нашъ“, дай да си похапнемъ и хайде на работа. Но тия работи, сж посторонни. Ако азъ съмъ поетъ, тя е посторонна работа, ако азъ съмъ философъ, тя е посторонна работа. Казватъ: той е отличенъ философъ. Ее, като философствуваме, какво ще докажемъ? Азъ ще докажа причинитъ какъ е създаденъ свѣтътъ. И често знаете ли какъ доказваме ние на ученитъ хора? Ние ставаме смѣшни! Има такъвъ единъ примѣръ – то е единъ анекдотъ изъ българския животъ – доколко е вѣренъ, азъ не зная, но азъ ви го давамъ като единъ анекдотъ. Синътъ отъ едно сѣмейство, отъ едно бѣдно затѣнтено село, дѣто кжшитъ сж колиби, безъ керемиди и се мажатъ кжшитъ тамъ съ говежди извѣржения – да не мислите, че е нѣщо лошо – по едно щастие отива въ Европа и свършва по естественитъ науки. Връща се въ селото и вижда едно голѣмо извѣржение залепено на тавана, и той започналъ да доказва на баща си по какъвъ законъ извѣржението е отишло тамъ и му разправя философии. Бащата казалъ: „Синко, азъ видѣхъ майка ти какъ току що го лепна на тавана, а какви сили дѣйствуватъ азъ не зная“. Ее, питамъ, ако не бѣше майка ти, това извѣржение би ли се качило на тавана? Ние често искаме да докажемъ, че нѣщата въ свѣта ставатъ безъ ничия разумна сила, по единъ механически начинъ. Не е тѣй: Сега вие сте турени въ окултизма. Казвате: защо сжществува зло, защо сжществува добро. Азъ оставямъ този въпросъ да го разискваме. Защо сжществува извѣрженията? Извѣрженията, това сж едно зло. Всичките болѣсти въ свѣта се зараждатъ все отъ извѣрженията. Тѣ сж гниещи вещества. Що е извѣржение? Извѣржението е единъ признакъ, че сжществува животъ. Нѣкой отъ тия сжщества, понеже не сж научили закона на храненето, правилно не се хранятъ. Слѣдователно, извѣрженията имъ съдържатъ повече отровни вещества. И вземете прѣдъ видъ ония сжщества, напримѣръ кучето, което е месоядно и зло по характеръ, вземете и вола, е вземете тѣхните извѣржения, по извѣрженията ще познаете характера на животните. Мечката по своите извѣржения показва, че не е много лоша. Вземете козата

и тя не е много лоша, овцата сжщо. И тогава по сжщия начинъ грѣхъветѣ на хората не сж еднакви. Има грѣхове като извѣржения на кучето; има грѣхове като извѣрженията на вола, овцата и т.н. по степенъта. И пита нѣкой: защо е грѣхътъ? Какъ ще се прѣмахне грѣхътъ? – Не яжте, прѣстанете да ядете и всѣки грѣхъ ще се прѣмахне, всѣко зло въ свѣта ще изчезне. Но казвате вие тогава: безъ ядене може ли? Тогава казвамъ: и безъ зло не може. Щомъ безъ ядене не може, и безъ зло не може. Това е философия. Ти като искашъ да ядешъ, ще хранишъ своята кокошка, ще я изядешъ. Тази кокошка е единъ братъ, ще вземете яйцата ѝ, ще се спорите защо? Защото искате да живѣете. Ее, добръ мислимъ ли ние, че месната храна отъ чисто окултно гледище е единствено най-здравословната храна? Туй науката въ бждеще ще го доказва, окултизмътъ по този въпросъ има друго становище. Тия вещества, които се съдържатъ въ месото на тия млѣкопитающи, кокошки, пуйки, тия есенции сжществуватъ въ природата въ 10 пжти и 100 пжти по-чиста форма. И ако ние бихме били я почерпили тази енергия не отъ месото на животнитѣ, а бихме я почерпили отъ нейния първиченъ източникъ, и щѣхме да бждемъ здрави, а сега имаме нужда да пращаме животнитѣ заради насъ, тѣ да събиратъ тази енергия. А знаете ли какъ я събиратъ? Тя е ограничена, защото ние сами сме ограничени. Азъ вземамъ туй ограничаване не като единъ моментъ, но ограничаване на една дълга култура, която е започнала първоначално много медлено, незабѣлѣзано, но сжщото врѣме и се увеличи. И нашиятъ умъ сега е толкова изопаченъ, че мжчно може, даже и най-умниятъ европѣецъ да докаже, че тази храна не е здравословна. Той ще ти докаже отъ името на физиката, на химията, че този е истинскиятъ начинъ на хранене. Той ще докаже много какви сж резултатитѣ и каква е смъртността статистически. Какво показватъ многото раждания на хората и какво показватъ многото умирация? Това сж двѣ аномалии. Когато много хора се раждатъ, това е аномалностъ, и когато много хора умиратъ, и това е аномалностъ. Нѣкои поддържатъ: едно сѣмейство трѣбва да има много дѣца. Азъ нѣмамъ нищо противъ, но колко дѣца трѣбва да има едно сѣмейство? Т.е. колко дѣца изисква природата да има едно сѣмейство? Колко дѣца сж нуждни?

Споренъ въпросъ. При сегашните условия, ако разсждаваме философски, другояче сѣди въпросътъ, но въ сжщностъ, първоначално, когато природата е създавала човѣка, какъвъ е билъ нейниятъ планъ? И послѣ колко момчета и колко момичета трѣбва да има? Сега виждаме, въ нѣкои сѣмейства прѣдолѣватъ само момчета, но съ женски характеръ. Въ друга фамилия прѣдолѣватъ момичета, но съ мъжки характеръ. Мислите ли, че то е едно естествено положение, то е аномално положение. Когато мъжътъ се облѣче въ женска форма и жената се облѣче въ мъжка форма, човѣшкиятъ животъ се е обърналъ съ главата на долу. Не само туй положение, но сега всичкитѣ хора искатъ да бждатъ учители, да бждатъ господари. Господаръ, значи, мъжъ. И сега вземете всички жени искатъ да бждатъ мъже. Казватъ нѣщо повече, че всѣки родъ се ражда по единъ слѣпъ. Нѣма човѣкъ, който иска да бжде слѣпъ, никой не се е родилъ слѣпъ. Послѣ нѣкои казватъ, не струва да си ученикъ, учителъ трѣбва да бждешъ. Азъ зачеквамъ въпросътъ не конкретно, идѣйно го зачеквамъ. Мжжествени ли да бждемъ или не, въпросътъ не е тамъ. Всѣкога когато мислишъ правилно, мъжъ си; когато живѣешъ правилно, жена си. Когато мислишъ правилно, по всичките закони на мисълта, отъ чисто окултно гледище, ти си мъжъ, разуменъ човѣкъ, наричамъ те разумно сжщество. А когато живѣешъ правилно, съобразно съ тази мисълъ и прѣживявашъ нѣщата и приемашъ наслада, че си се облагородилъ, жена си, не жена, дѣва си, дѣвица си. Въ първиятъ случай си момъкъ, не мъжъ, а въ втория случай дѣвица си. Щомъ станешъ жена, зависи какъ си се оженилъ, съ ума си или не. Има, има едно прѣплитане. – Нѣкой пжтъ виждате на нѣкои умни хора животътъ имъ не е правиленъ. Слѣдователно, казвамъ, има едно несъчетание, една дисхармония между ума и живота имъ. И ние казваме, че тия хора не сж умни. Нима мислите онзи човѣкъ е уменъ, който може да увлѣче своя народъ въ една война? Той не е уменъ. Нима е уменъ единъ писателъ, който е написалъ една книга и може да увлѣче цѣло едно поколѣние, и слѣдъ 100 години да узнаятъ хората, че тоя пжтъ е кривъ? Нима мислите, че е уменъ единъ окултистъ, който въ името на тази наука, увлѣче нѣкого въ кривия пжтъ? Не, въ душата на единъ ученикъ трѣбва да сжществува една

мисъл, той трѣбва да разбира истината. Питатъ сега: „защо ни е свѣтлината?“ Опрѣделение азъ не правя, но казвамъ: свѣтлината е да ни покаже пжтя на живота, пжтя, въ който трѣбва да вървимъ. Но нѣкога вие питате: защо не ви съчувствуватъ, да ви дадатъ подтикъ да вървите напредъ. Всѣко едно желание, това е единъ подтикъ. Слѣдователно, използвайте подтика. Въ този подтикъ може да се появятъ разни отклонения, може да вземешъ разни направления. Свѣтлината, и тя си има свое приспособлѣние, но цѣльта на живота, вжтрешната страна на свѣтлината е да ни покаже пжтя. А знаете ли какво нѣщо е пжтя? Ние сега, съврѣменнитѣ хора, подъ „пжть“ разбираме само единъ пжть, който можемъ да изходимъ отъ единия край до другия. Това не е пжть, това е една права линия. А „Пжть“ Божествения пжть, това сж всѣвъзможни методи и начини, по които човѣкъ може да живѣе разумно въ този свѣтъ. Това е пжть: всички разумни методи и начини, включени вжтрѣ въ Божественитѣ закони на разумния животъ, които може да употрѣбимъ за живота си. И на васъ, напредналите ученици, ще ви приведа слѣдующето. – Другите, на нѣкои отъ васъ мозъка още не е развитъ, трѣбва да се учитѣ.

Ние казваме тѣй: човѣкъ трѣбва да мисли и послѣ да дѣйствува. Едно положение, нали. Има и друго положение. Човѣкъ трѣбва да дѣйствува и послѣ да мисли. За да можешъ тия двѣ положения математически да ги разчленишъ и да разберешъ съотношенията имъ, трѣбва да имашъ единъ досѣтливъ умъ. Какъ може да дѣйствувашъ прѣди да мислишъ? Какъ може да захванешъ една работа прѣди да я опрѣдѣлишъ? Ще кажешъ: правилниятъ пжть е да мислишъ и послѣ да дѣйствувашъ, а да дѣйствувашъ и послѣ да мислишъ, то е глупаво. Не, не, ако вършишъ по човѣшки една работа първо трѣбва да мислишъ, а послѣ да дѣйствувашъ. Когато вършишъ една работа по Бога, първо трѣбва да дѣйствувашъ, послѣ да мислишъ. Когато ти дѣйствувашъ, Богъ за тебе ще мисли. Той мисли, ти дѣйствувашъ. Въ Божествения свѣтъ е тѣй. Той ти е далъ плана, нѣма какво да мислишъ, ще извършвашъ работата Му, нѣма да разсждавашъ. Той ще мисли. А когато ние искаме Богъ за насъ да дѣйствува, ние трѣбва по-напредъ да сме обмислили нашия животъ и тогава Богъ ще я извърши, тѣй

както ние сме я обмислили. И както ти мислишъ, тѣй и Господъ ще дѣйствува. Слѣдователно, може да опитате, но Богъ е много внимателенъ въ туй отношение. Ако ти си искренъ и Той спрѣмо тебъ ще дѣйствува тѣй. За примѣръ искашъ да крадешъ, той ще ти даде всичките условия да крадешъ. Искашъ да убивашъ, Той ще ти даде всичките условия да убиешъ. Но послѣ ще създаде и затвори, бѣсилки, всичко туй ще създаде. Искашъ да помагашъ, Той ще създаде тия условия. Защото Господъ ще каже така: „Така го ти намисли, затова така го азъ направихъ. Ти искашъ спорѣдъ твоя пж-тъ“. А пѣкъ когато ние дѣйствуваме и всичко излиза добръ, Богъ мисли. Божитѣ мисли сж другояче. Неговитѣ планове сж строго опрѣдѣлени. Въ него нѣма два плана, има само единъ планъ. Въ този планъ влиза само абсолютното добро въ свѣта. Сега вие може да обяснявате нормата по единъ или другъ начинъ, но ще знаете строго опрѣдѣлено: каквото мислите, това и ще ви бжде, и каквото дѣйствувате, това и ще бжде. Значи, ако дѣйствувате по Бога, това и ще ви бжде. Но спрете ли се вие на едно Божествено дѣйствие да приложите вашата мисль, вие ще почувствувате обратенъ резултатъ. Тамъ, дѣто Богъ мислилъ; вие не коригирайте Неговия планъ. Да кажемъ създаде ти една форма на жена, ти казвашъ: „Защо да бжде жена?“ Щомъ кажешъ „Защо азъ да бжда жена?“. Знаешъ ли какво ще стане съ тебе? – Ще имашъ най-лошия мжжъ, ще имашъ най-лошитѣ дѣца, по възможность най-лошата обстановка при раждане, мжчения, та ще кажешъ: „Бѣлъ день не видѣхъ въ живота“. Защо? Защото си казала „защо се родишъ жена?“. Не зависи отъ тебе какъвъ да се родишъ ти. То е въпросъ прѣдрѣшенъ. Не е отъ насъ дали да се родимъ мже или жени. Този въпросъ е прѣдрѣшенъ. Не е въ вашата власть и воля да избирате вашите родители. Не, не, налага се на човѣка спорѣдъ условията на неговите минали сжществувания, ти не си въ състояние да избирашъ баща си и майка си, но веднѣжъ роденъ отъ баща си и майка си, ти си господарь, ти може да изправишъ живота си. Слѣдъ като се освободишъ, като станешъ на 21 год. пълновъзрастенъ, ти си въ състояние да измѣнишъ живота си както искашъ. Но се изисква воля, воля. Нѣма да дойде безъ да мислишъ. Да кажемъ, баща ти билъ пиянъ, и ти се отвратишъ

отъ неговото пиянство и кажешъ изведнѣжъ: „Нѣма да пия!“ Безъ никаква философия – „нѣма да пия!“ Свършена работа! Азъ срѣднахъ прѣди повече отъ 15 год. единъ български момѣкъ, младъ на 21 год., баща му билъ пияница, но той като виждалъ какви нѣща е правилъ баща му въ дома, казалъ: „Азъ отъ сега нататѣкъ за прѣзъ цѣлия си животъ вино нѣма да туря въ устата си“. Рѣшава и изпълнява. Казва: „Въ моята душа има такова отвращение, колкото баща ми обича виното, толкова въ моята душа има отвращение къмъ виното“. Слѣдователно, този синъ изправя единъ порокъ на баща си и слѣдъ врѣме той ще прѣдаде на баща си единъ добъръ урокъ. Въ него има воля. Сега вие, ученицитѣ въ окултната школа казвате: „Господъ ще оправи работата“. „Добъръ е Господъ“. Ние знаемъ, че Господъ е добъръ. Азъ съмъ увѣренъ 101%, че Господъ е добъръ, че Господъ ще оправи свѣта и Той го е оправилъ, но ние трѣбва да учимъ, да учимъ. И въ какво сѣди това учение? Най-първо, може ли да движите очитѣ си нормално, правилно? Може ли да насочите носа си така правилно? Знаете ли какъ да държите носа си въ какво положение? И знаете ли отъ чисто окултно гледище какъ да държите брадата си по единъ начинъ. Въ окултизма туй е строго опрѣдѣлено, има си начинъ какъ да държите главата си. Какъ да държите ржцетѣ си? Нѣкои говорители тургатъ ржцетѣ си ту отпрѣдъ послѣ отзадъ, въ джоба си, навсѣкждѣ. Какъ трѣбва да се държатъ ржцетѣ? Вие ще кажете: „Тия нѣща не важатъ“. Важатъ, приятели, вземете въ електричеството, тия двата полюса, когато токътъ е пуснатъ, пѣкъ има и контактътъ, ще приемете такъвъ ударъ, зависи какъвъ е токътъ – че ще потреперите. Но ако вие извѣстно врѣме сами съединявате ржцетѣ си, тогава? – Не е безопасно всѣкога да съединявашъ ржцетѣ си. Има моменти, когато вие трѣбва да държите ржцетѣ отворени. И когато се молишъ, не трѣбва да бждатъ ржцетѣ ни свити. Нѣкои се молятъ съ свити ржце, тази молитва е лоша – Господъ не приема тази молитва. Защо, азъ нѣма да се спирамъ. И хората въобще така си държатъ отворени на горѣ ржцетѣ. Защото всѣко друго държане ще образува единъ лошъ контактъ, и ако ти отправишъ ржцетѣ си на горѣ, къмъ невидимия свѣтъ, тогава ще пуснешъ другъ единъ контактъ въ лѣвата ржка и ще произведе едно

обратно дѣйствиe въ дѣсната ржка; пѣкъ да има другѣ единѣ контактѣ, да се произведатѣ двѣ противни дѣствия отѣ невидимия свѣтѣ и въ тебе ще стане една промѣна. Сега, за примѣръ, вземете когато ние не обичаме нѣкого или когато не искаме да слушаме нѣкого, когато бащата се разгнѣви на сина си каже му: „Иване!“ А когато е добръ, каже: „Иванчо“. Или пѣкъ синѣтѣ каже „Татко“ Не казва той: „Татѣ“. Или може да е жена, или друго име: Петко, Петърѣ и т.н. Защо си навежда главата? Сега това дѣте като си наведе главата, пуца кръвѣта, която нахлува въ задната частѣ и завзема мозѣка и се зараждатѣ противорѣчиви енергии, и понеже благородните енергии идатѣ отѣ симпатическата нервна система, той ги спѣва и казва: Ти си баща, но азѣ нѣщо да зная за тебе. И тогава какво трѣбва да направите вие? Трѣбва да разбирате закона. Тази вода, която нахлува, трѣбва да бжде по-малко, трѣбва да турите тази запушалка, та по-малко кръвѣ да влѣзе въ мозѣка на вашия Иванчо. Сега тукѣ има мнозина Иванчовци, да не мислите, че за васѣ говоря, не, не Иванчо, Иване, тѣй се казва, да не мислите, че имамѣ прѣдѣ видѣ нѣкого, не, само за обяснение. Именно тази частѣ отѣ кръвѣта трѣбва да се прѣвърне въ друга насока. И за туй въ окултизма има извѣстни мотори и начини за отправѣне на кръвѣта въ разни направления, да я прѣкарва отпрѣдѣ, въ челото, въ горната частѣ на главата, въ разни центровѣ, тамѣ, дѣто има недоимжкѣ. Трѣбва чрѣзѣ своята воля да можемѣ да налагаме на себе си. И за туй, въ това отношение вие трѣбва да се подготвите. Ще дойдемѣ до науката. Една наука, която трѣбва да приложимѣ въ нейните граници. Тѣй, най-малкитѣ опити ще направимѣ. Въ сегашното общество, както тукѣ, въ България, се заражда една реакция: вѣстникаритѣ искатѣ да противодѣйствуватѣ, създаватѣ една реакция отѣ една страна; отѣ друга страна, духовенството създава разни спѣнки, съ които искатѣ да спратѣ едно движение, туй движение да го спратѣ или най-малко да го опорочатѣ. Ние знаемѣ всичко, което се върши. Тия хора азѣ знаа защо искатѣ това: те искатѣ да отнематѣ спечелената енергия, те искатѣ да се съсипе туй общество и те да опатѣ всичко и да станатѣ наслѣдници на тази енергия. Но нѣма да бжде това. Азѣ съмѣ казалѣ, нито 5 пари нѣма

да взематъ, но ще платятъ голѣма глоба, нищо нѣма да имъ дадемъ. Ще има плодородие, докато съмъ азъ въ България ще има плодородие, като напусна България, пустиня ще стане като Палестина. „И вие ученицитѣ, като напуснатъ, тѣй ще стане. Тѣй е писано въ единъ Божественъ законъ: когато единъ народъ прѣнебрѣгне великите Божествени закони, които сж пратени за тѣхъ, такъвъ народъ не може да напрѣдне. И вие като ученици на окултната школа ще кажете: „Какво трѣбва да правимъ?“. Ще бждете положителни вжтрѣ въ себе си. И ние когато дойдемъ да застанемъ за Името Божие, тамъ за насъ има само едно мнѣние – Великиятъ Божественъ законъ и нѣма право ни единъ народъ да го прѣстѣпи. И тамъ, дѣто сж били пращани тия велики духове, всрѣдъ славѣнството – азъ не визирамъ себе си, азъ визирамъ този великъ законъ – понеже Богъ сега съизволѣва въ славѣнството, да го тури въ работа, въ една мисия за човѣчеството. Хубаво, то е единъ фактъ, на славѣнството тия блага, които му се даватъ, но трѣбва да има разумни хора, които да използватъ условията, а ако не използватъ слѣдъ славѣнитѣ ще дойдатъ други, трети, четвърти, всѣки единъ народъ като единъ индивидъ трѣбва разумно да изпълни своята мисия. Сега въ България искатъ да кажатъ, че това е една секта и искатъ да убѣдятъ и васъ. Защо? Вие ще станете изменници на българския народъ? Ако вие не сте ученици на тая школа, вие сте изменници. И всички ги считамъ за изменници, които не сж ученици на тази школа. Не само изменници на българския народъ, но изменници на човѣчеството, понеже спѣватъ Великата Божествена енергия, която приготвя новия пѣтъ на човѣчеството. Ние не говоримъ въ тъмно, елате и опитайте, ние не казваме: „вѣрвайте“, но елате и опитайте. Ние не искаме такива заблуждения. Добрѣ. Ще бждете смѣли и рѣшителни, ние ще завъртимъ колелото и като завъртимъ туй колело всички вѣстникари въ България ще скачатъ изъ въздуха нагоре и ние ще научимъ вѣстникаритѣ какво да пишатъ за въ бждеще. Тия вѣстникари ще направя да станатъ всички неврастеници; да не могатъ да спятъ, най-лошите болѣсти ще дойдатъ отгорѣ имъ. Тѣ знаятъ ли това? Нѣма да могатъ да ядатъ сладко. Да не мислятъ, че се играе шега съ Бога. Тѣ трѣбва да

употрѣбятъ своето перо за Истината. Нѣмамъ нищо противъ, когато нѣкой вѣстникъ пише истината. Но единъ вѣстникарь, да пише лъжа, не му се прощава. На единъ свѣщеникъ, учителъ, майка или баща да говорятъ лъжа, това не имъ е простено. Сега и вие като застанете, вашиятъ животъ, не трѣбва да туряте на старите основи, ние трѣбва да реформираме живота си. Сега мнозина казватъ: „Толкова години какво сме спечелили?“. Ами че онзи, който е работилъ въ свѣта, не е ли спечелилъ нѣщо? Който всѣка сутринъ е ставалъ рано и е работилъ на нивата си, не е ли спечелилъ нѣщо? Но онзи, който е прасчалъ другого да копае, проблематично е, дали ще спечели. Сега толкова години азъ съмъ се старалъ да ви дамъ единъ методъ да работите като мене. И азъ започвамъ съ малко, и съмъ присъствувалъ на екскурзии и други опити. Вие имате, обаче, желание като дойдете да казвате: „не може ли и безъ да ходимъ?“ – Не може. „Не може ли да го направимъ по другъ начинъ?“ – Нѣма другъ начинъ. Нѣма ли другъ лесенъ начинъ?“ – Лесниятъ начинъ е такъвъ, когато ти излѣзешъ на разходка, то е едно благо за тебе. Даже когато човѣкъ дружи съ най-проститѣ хора, то е едно благо, една привилегия. Ако знаешъ какъ да постѣпвашъ, много велики работи, ще научишъ. На Витоша тукъ прѣди нѣколко дена идватъ два вола, сѣднаха и единиятъ почна да лиже другия, да го очисти, и той си дава страната хубаво да го очисти. Казвамъ на тѣзи, които бѣха тамъ: Какъвъ отличенъ примѣръ. Тѣй го оглади съ езика си отгорѣ, отпрѣдъ, отъ двѣтъ страни и онзи сѣди, мирува. Какъвъ отличенъ примѣръ е това! Кой отъ васъ би очистилъ лицето на брата си? Вие ще кажете: „Иди се измий тамъ на чешмата“, но никому нѣма да дойде на ума да вземе вода и да кажете: „Дай азъ ще ти полѣя, а ти се умий“. Ще кажете: „сега съ тия работи“. То е великъ моралъ. Въ ума си кажи: „Дай да ти полѣя“. То е досетливостъ, една отлична черта. Ее, има нужда отъ опитностъ. Сега въ тия малки постѣпки се развива благородството на човѣшкия характеръ. И нѣкой пжтъ мене ми е приятно да излѣза съ васъ на разходка. Защо? Защото въ тази разходка азъ уча, разбирате ли, използвавамъ малките работи, а не голѣмите, материали събирамъ. Защото има нѣща въ живота, които ще събирамъ по особенъ начинъ. Когато

една пчелица трѣбва да посѣти хиляди цвѣтенца, за да събере малко медецъ, така единъ учителъ или ученикъ отъ много нѣща трѣбва да се учи. Хубавите работи мжно се печелятъ. Послѣ отъ всинца ви се изисква малко търпѣние. Въ резултатите вие бързате. И послѣ азъ по опитностъ зная. За примѣръ, наскоро направихъ единъ такъвъ опитъ, че всички се изпоплашиха, че азъ ще си отида. Не, азъ изпитвамъ вѣрата ви. Божественото не може да се събори, разбирате ли? Божественото може да умрѣ, но ще възкрѣсне 10 пжти по-силно, отколкото е било първоначално. Тамъ е Богъ, въ доброто. Той може да те умъртви, но и ще те възкреси, Той ще те опита; но когато човѣкъ те умъртвява, той не може да те възкреси. Когато дойде Господъ, ще съсипе нѣкоя наша работа, той не я съсипва, но Той дава нова енергия да вършимъ нова работа. Слѣдователно, при каквито условия да се намѣри ученикътъ, той трѣбва да знае, че въ Божествения планъ, нѣма изключение. Когато разпѣнаха Христа, всички ученици се разбѣгаха. „Свърши се тази работа“ си казаха, и Петровци, и всички избѣгаха, изпокриха се. Три дена, всички треперили: Ние мислѣхме, че ще стане Царъ, а сега разпѣнаха го и „свърши се всичко“. Знаете ли какво бѣ положението на ученицитѣ докато Христосъ възкрѣсне?

И всѣки е мислилъ. „Какво ще стане сега“. Туй историята не го пише, обаче Божественото вжтрѣ работи въ душата, съживѣва се този Христосъ, не само въ гроба, но и въ тѣхните сърдца и те го видѣха и се изпълниха съ сили. Въ окултната наука вие ще видите това ново състояние въ една жива истина, която ще внесе този невидимия животъ въ васъ. Та ви казвамъ сега: не се обезсърдчавайте. Христосъ е казалъ така на ученицитѣ си: „Трѣбва да си ида, за васъ е по-добрѣ, азъ да си ида сега“. Послѣ казва: „Сърцата ви изпълни скръбъ, но азъ пакъ ще ви видя и вие ще се възрадвате вжтрѣшно“. „Отивамъ си врѣменно, но това нищо не значи въ изпълнението на Божия Законъ“. Когато ние дойдемъ да изпълнимъ Божия законъ, въ насъ има само едно мнѣние. А ние нито по-рано, нито по-късно ще извършимъ извѣстна работа, но точно на врѣме. Сега азъ желая, васъ, като ученици на тази школа, да не ви е страхъ. Сега нѣкой отъ ученицитѣ за-

мислили: „какво ще стане съ насъ, когато нашиятъ Учителъ си замине“. Какво ще стане? Азъ да ви кажа: ако вие сте мислили, а послѣ дѣйствивали, всичко това ще стане на прахъ и пухъ; а ако вие сте дѣйствивали, и послѣ мислили, всичко ще се възрасти.

Ако вие мислите, че тази работа е моя работа, тогава напразно си хабитѣ своята енергия, а ако мислите, че туй е едно Божествено дѣло, вие ще възрастите. Но трѣбва да се самоопределите въ себе си. Тѣй е въпросътъ: Божествено ли е или не? Ако е Божествено, идѣте съ него, както азъ съмъ съ Него. Туй дѣло е Божествено и азъ се застѣпвамъ заради него, защото е Божествено, и не само азъ ще кажа, но всѣки ще каже: Това дѣло е Божествено и вие ще пожертвувате живота си, заради него, тамъ е вашето спасение. Въ туй дѣло, съ него вие ще се прославите, а безъ него вие ще се обезчестите. Ще кажете: „Ама какъ да знаемъ?“ Ела, братко, азъ ще ти кажа, тукъ не се иска голѣма философия. Имамъ единъ голѣмъ самунъ хлѣбъ. Питамъ те, този хлѣбъ какъ мислишъ заради него, хранителенъ ли е или не е хранителенъ? – „Че не зная“. Заповѣдай. Отчупвамъ едно парче, давамъ ти единъ четвъртъкъ отъ него за четири часа, най-първо ви питамъ, какъ се усѣщате – краката ми сж слаби, не съмъ разположенъ – давамъ ви $1/4$ отъ хлѣба, давамъ ви 4 часа на разположение, ако този хлѣбъ въ 4 часа отгорѣ не може да възстанови разположението ви, той не е хлѣбъ. Ако въ 4 часа възстанови разположението ви, той е хлѣбъ на мѣсто. Ще повѣрвашъ ли, че той е добъръ? Е, хубаво слѣдъ 4 часа възстанови силата ви. Може да кажете: „Азъ се съмнѣвамъ“. Добрѣ, ще направимъ втори опитъ. Пакъ се съмнѣвашъ. Още 1 опитъ. 10 опити сж достатѣчни. Въ окултизма нѣма нужда отъ повече отъ 10 опити. 99 опита направихъ, ти се съмнѣвашъ, тогава не ти давамъ хлѣбъ, нито трошица. Отъ сега нататѣкъ иди си търси самъ хлѣба.

Слѣдователно, окултнитѣ истини вие ще ги провѣрвате и щомъ провѣрите една окултна истина, тя е храмъ, не се съмнѣвайте въ нея, не да ви доказваме 10 пѣти за едно и сжщо нѣщо: дали туй е Божествено или не. Божественитѣ нѣща сж вѣрни. Всѣко нѣщо, което започва съ дѣйствие и свършва съ мисълъ, то е Божествено; а всѣко нѣщо което започва съ мисълъ и св-

ършва съ дѣйствиe, то e човѣшко. Право ли e туй? /„Право“/. Добрѣ. Защо e право? Защото когато започнемъ съ дѣйствиe, Богъ ще мисли заради насъ, а когато ние мислимъ, Богъ дѣйствува заради насъ. Слѣдователно, и въ единия и въ другия случай работите ще вървятъ добрѣ. Щото виждамъ вашите умове, казвате: „Нѣщо повече искаме, нѣщо повече“. Не, че не може да ви дамъ нѣщо повече, но ако на единъ боленъ, който има октика, лѣкаритѣ, такива болни, ги тѣчатъ съ яйца, съ 2-3 кила млѣко. И какво става? Затлъстяватъ и болѣстѣта врѣменно спира, но въ ума си те мислятъ само какъ да спасятъ живота си, цѣлиятъ животъ мисли за яйца и млѣко. Като сѣднатъ ще говорятъ: Азъ по толкова яйца ямъ, по толкова млѣко изпивамъ. И тѣй, всѣки день говори за яйца и млѣко. Питамъ какъвъ смисълъ има такъвъ животъ? Една мисълъ на яйца и млѣко. Ако вие сѣднете като окултистъ и казвате: Да имаме сили, че ще оправимъ България“. Нищо нѣма да направите. Ако на единъ народъ му дадете най-голѣмо богатство, вие ще му създадете най-голѣмото нѣщастие; ако го направите силенъ, вие ще му създадете друго нѣщастие. Азъ не казвамъ да не e силенъ, но силите трѣбва да дойдатъ отвжтрѣ, богатството трѣбва да дойде отвжтрѣ. И при това всѣки трѣбва да работи и съ честенъ трудъ и съ потъ на лицето да си изкарва своята прѣхрана. Туй e сега законъ. Сега трудътъ не e разпрѣдѣленъ и вслѣдствие на това ние страдаме. Сега ще оставя, туй не e наша вина, но понеже ние туряме основите на бждещия животъ, досега било що било. Азъ не се спирамъ върху сегашния вашъ животъ, както започнахте тѣй ще свършите, но понеже туряте новите основи на живота си, нѣма да градимъ по старому. Азъ имамъ всичко добро желание да дамъ единъ обратъ, една нова насока; съ всичките ми думи, азъ внасямъ една нова енергия въ васъ, събуждамъ нѣщо ново, Божествено и ако ме слушате, тая енергия ще дѣйствува благотворно въ васъ, а ако не ме слушате, тази енергия ще произведе обратни резултати. Казвамъ: „Ако ме слушате“, но да се разберемъ добрѣ. Казвамъ ви, давамъ ви известна сѣмка и ви казвамъ: еди въ кой месецъ, въ коя година, въ кой день, при какви условия, когато месечината e въ тази фаза, пѣкъ казвамъ и начина какъ да

посъете сѣмката. Защо вие трѣбва да ме слушате? Защото тази сѣмка може да израсне само при тия условия. Вие може да кажете: „Не може ли по другъ начинъ?“. Казвамъ, една педя ще изкопаете. Вие казвате: „4 прѣста не може ли?“. Казвамъ, толкова торъ, толкова пѣсѣкъ ще турите, послѣ вода. – „Не може ли другояче?“ – Може другояче, но въ Божествения законъ за садене сѣмкитѣ сж турени извѣстни закони, и всички ония добродѣтели, които трѣбва да се насадятъ въ нашия умъ, тѣ си иматъ условия, при които растатъ. Може да насадите нѣкоя мисълъ, и слѣдъ нѣкоя ще дойдемъ до онѣзи велики закони да разбираме. Азъ искамъ отъ васъ да се пробудятъ и развиятъ окултнитѣ способности. Безъ туй не може да учите. Най-първо трѣбва да се събудятъ окултнитѣ способности, скритите способности, които до сега не сж били въ дѣйствиe, тѣ сж въ почиващо състояние. Тѣхъ постепенно ще ги събудимъ, а не изведнажъ, защото ако ги събудимъ изведнажъ – вие ще понесете голѣми страдания, но постепенно. Другитѣ способности и тѣхъ постепенно ще се съграждатъ. Защото, ако изведнжжъ почнешъ да градишъ, у васъ ще се яви друго зло, а това не е окултно, защото много окултисти, които отведнжжъ сж се развили, сж се възгордѣли. Ние искаме всичко туй да върви по единъ естественъ пѣтъ. Да може да използвате благата, които Богъ е вложилъ въ насъ.

Сега не смѣсвайте вашитѣ религиозни вѣрвания съ окултнитѣ истини. Една окултна истина може да се употреби въ каквито форми искашъ, тя не се ограничава и окултната истина не може да я вържешъ. Окултната истина може да употребимъ само, ако имаме знание, нѣмате ли знание, тази истина ще ти причини най-голѣмите страдания. Искамъ най-първо, вие, като ученици на школата, ще се проучавате единъ другъ. Да кажемъ спрѣмо нѣкои нѣмате разположение, това не е зло, но то показва, че въ двама ви дѣйствуватъ еднакви сили, еднакви стрѣмежи, намѣрете подобни и ще намѣрите трета една равнодѣйствуваща сила да внесе хармония въ васъ. Ако третиятъ не може да оправи работата, четвърти, пети, шести до 10 души, но все ще намѣрите единъ, който да внесе равновѣсие между тия, които сж загубили равновѣсието. Сега много пѣти ученицитѣ казватъ: „Той е много нервенъ, нетърпѣливъ“.

Но то сж все празни думи. „Нетърпљивъ“ човѣкъ, „нервенъ“ човѣкъ, това сж само думи. Въ сжщностъ, гнѣвливи хора нѣма, нетърпљиви хора нѣма. Т.е. има въ даденъ моментъ, извѣстна енергия е натрупана въ мозѣка, и тази енергия ни безпокои, тя е като една бомба, като излѣзе навънъ, ти си спокоенъ и добръ разположенъ, много добръ човѣкъ си. Всѣки отъ васъ като се разгнѣви, какво ли не прави въ кжщи, а щомъ изчезне енергията и той е кротѣкъ като агне. Питамъ дѣ е лошавината на този човѣкъ? Ние казваме сега: „Той е единъ лошъ човѣкъ“. Но въ този човѣкъ има извѣстна енергия, която трѣбва да се употреби разумно на своето мѣсто. Сега да се повърнемъ къмъ прѣдмѣта.

Искамъ тази бесѣда, тя ви се вижда малко разхвърлена, но вие ще си я напишете всички, всичките ученици. И слѣдъ туй всѣки единъ ученикъ ще извлѣче главните черти и ще я систематизира за себе си ще има една тетрадка. Та бихъ желалъ вие да направите това, и азъ ще прѣгледамъ вашите извадки. Ще извадите главните черти и ще ги наредите, тѣй както вие разбирате. Сега ще видимъ кои сж способните ученици. Обезателно това ще направите прѣзъ лѣтото, прѣзъ цѣлото лѣто. Тази работа нѣма да я искамъ сега, но най-последната часть отъ пролѣтъта и цѣлото лѣто, давамъ въ достатѣчно врѣме да я напишетъ хубаво и тогава вие ще си извадите отъ нея извадките и ще я систематизирате спорѣдъ вашему въ друга една книжка. Купете си двѣ тетрадки, въ първата ще имате оригинала, а въ втората вашия прѣводъ. Искамъ да видя какъ въ прѣводъ ще направите и какви заключения и приложения може да извадите. Онѣзи, които могатъ да направятъ. Сега разбрахте ли? Въ едно тефтерче ще я напишете хубаво, нѣма на пишуща машина. Не се позволѣва въ класоветѣ лекциитѣ да се пишатъ на пишуща машина. Всичкитѣ ще минатъ прѣзъ вашата ржка, ако искате да прогресирате: Мине ли прѣзъ машина, не ще има резултати. Туй, което е важно, туй, което е цѣнно, трѣбва да мине прѣзъ самите васъ и ще я държите като свѣтиня. А сега очаквате нѣкой другъ да го прѣпише и да ви го даде и да ви извади извадкитѣ. Ее, какви ученици ще бждете. Сѣднете, мислете всѣки день по 1/2 часъ, по единъ часъ.

Сега на васъ давалъ ли съмъ друго упражнение? /„Не“/. Първитъ двъ сѣдмици 5 минути ще употребявате за исправѣне на вашитъ недъзи – физически, духовни и умствени. 5 минути на день за двъ сѣдмици ще ги употребявате за лѣкуване вашитъ недъзи. Ще вземете тази бесѣда и първата бесѣда за женитъ, тия двъ бесѣди ще ги прѣпишете. Онази, за да имате опрѣдѣлено за 5-тѣ минути. Тия двъ бесѣди прѣпишете си ги. Сега искамъ да зная колцина отъ васъ ще може да приложатъ туй? Отъ утрѣ ще се започне. По срѣдъ нощъ, щомъ се събудите отъ първия сънь, приложете закона. Правилото – сутринъта, то е най-хубавото врѣме, което може да приложите. Първото врѣме, което може да посвѣтите. Тѣй ще се абстрахирате въ себе си, като единъ зритель ще се оставите, щото Божествената благодать да ви обсипе, да подигне заложеното въ васъ добро. И да се почувствувате въ положението на едно новородено дѣте, безъ никакви грижи. Ще се оставите на тази Божествена благодать тѣй да ви обсипе. 5 минути това и слѣдъ туй пакъ ще дойдете въ първото състояние. Поне ще спечелите, че ще се разшири вашето съзнание и най-малкото, което ще добиете, то е ще добиете една малко по-голѣма самоувѣреностъ въ душата си въ тия 5 минути. А при сегашнитѣ условия потрѣбно е на ученицитѣ да иматъ тази вжтрѣшна самоувѣреностъ. Защото нѣма нищо по-ужасно отъ самоувѣреностъта. Може или не може. Въ насъ има само единъ законъ: може. И когато Павелъ е казалъ: „Всичко мога чрѣзъ Господа Исуса Христа, който ме укрепѣва“, това е сжщиятъ законъ. Павелъ го е взелъ отъ тамъ: „ако думитѣ ми прѣбждватъ въ васъ, и вие прѣбждвате въ мене, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ“. И казва още: „всичко каквото попросите въ Мое Име ще бжде и Азъ ще ви се изяви“. Най-първо Словото трѣбва да бжде и на туй Слово Истината трѣбва да бжде глава. Значи, тия два принципа трѣбва да дѣйствуватъ въ насъ. То е единъ малъкъ опитъ – 5 минути, то въпросъ не става. 5 минути за едно благородно размишление. Тогава ще кажете тѣй, една формула за тия 5 минути. Желая Господи, добродетелитѣ, които си вложилъ въ моята душа отъ начало, да възраснатъ съ силата на твоята Любовь и Мждрость. И азъ ще употребя

всичкитѣ сили на Твоето лозе за изпълнението на Твоята воля.

Класътъ ще си продължава прѣзъ цѣлото лѣто. Онѣзи, които останатъ, дали азъ присъствувамъ или не, вие ще се събирате всѣки четвъртъкъ. Ще ви се даватъ теми, върху които да пишете, и тѣзи теми ще се четатъ. Помнете едно – ние ще прѣодолѣемъ всичките мъчнотии. Небето и земята, ще прѣминатъ, но нито една рѣзка отъ онова, което съмъ казалъ, нѣма да прѣмине. Всичко каквото Богъ е казалъ ще се изпълни тѣй, безъ никакво изключение. Великиятъ Божи законъ, въ него нѣма изключение. Сега не си съставяйте илюзии, работете, работете, защото животътъ е въ бждеще. Отъ сега иде този животъ. Ще кажете: „То е толкова естествено, какъвъ ще бжде този животъ?“ – То е тѣй. Каква е аналогията? Когато онази гжсеница, която умира, дошла е до крайния прѣдѣлъ и казва: „свърши се“. И животътъ не може да се развива въ тази форма и започва да прави своята какавида. Пита ли тя, какво ще стане отъ нея. Ще стане нѣщо по-хубаво. Вториятъ животъ ще бжде много по-приятенъ отколкото първия.

Слѣдователно сегашниятъ животъ е достигналъ до крайните прѣдѣли. И сега какавидата на пеперуда ще стане. Този животъ самъ по себе си ще опрѣдѣли новия животъ, а този новъ животъ ще бжде 10 пѣти по-добъръ, отколкото сегашния. Най-малко 10 пѣти ще е по-добъръ. И той заслужава да пожертвувате всичко за него. Тамъ ще има такива условия, които сега не може да се разправятъ. А ние казваме: „нѣма сега да напуснемъ“. Ние можемъ да идемъ въ горитѣ, но кой е пѣтътъ? Пѣтътъ е прѣзъ всичките мъчнотии, които сега имаме да прѣодолѣемъ. И азъ съмъ гледалъ, когато нѣкой българинъ задрѣсти колата съ воловетѣ нѣкъдѣ и не може да мине, дойде другъ селянинъ тури ралото, пакъ не може, идва трети, четвърти, 10 души и колата трѣгне. Нѣкой пѣтъ нашата кола се задрѣсти нѣкъдѣ, идватъ втори, трети, четвърти, до 10 души и като турнемъ всичките сили, ще трѣгне колата. Двама не може да направимъ, но 10 души като дойдатъ и потеглятъ, колата ще трѣгне. И ние казваме: каквото единъ не може да направи, 10 души, съединени въ една сила, могатъ да го направятъ. И може тогава една кола да върви безъ волове. И тѣй, има нужда, абсолютно да

вѣрваме въ този окултенъ законъ, въ него нѣма изключение, той е живъ законъ, всички, които сж били прѣди васъ сж работѣли и сж опитвали това. И вие ще опитате тази самоувѣреностъ, ще видите. Та, абсолютно сега никакво обезсърчение да нѣма. Може да има мъчнотии много голѣми, недоимжкъ, това, онова, тия нѣща сж второ степенни. Азъ ги считамъ за едно благо, макаръ, че сж неприятни въ живота. Въ окултизма може да ви дадатъ нѣкои изпити. Ако вие не сте подготвени, като ви дадатъ единъ изпитъ, може да ви изхвъркне мозъка изъ главата. Ами, че тамъ има такива изпити, ще ви опитатъ. Азъ пакъ съмъ ви казвалъ, че въ окултизма има такива привидни изпити, ще ви изпитатъ и ще видятъ кой има убѣждение и кой не. Въ старо време, въ тия окултни братства, често сж правѣли опити да видятъ дали ученикътъ е смѣлъ, ще му дадатъ единъ водачъ, ще му привѣржатъ очитѣ и далечъ нѣкъдѣ ще го оставятъ самъ, ще му отворятъ очитѣ и той ще види наоколо все хора съ маски и на срѣща му една маска съ свѣтълъ ножъ се приближава. Ако той е страхливъ, ще хукне да бѣга, а ако той остане, тази маска ще дойде, ще го мушне съ ножъ, но този ножъ е книженъ. Но какво ще прѣживѣете до този моментъ? „Отидохъ, отидѣ живота ми“ ще си кажете. Та често гледамъ, че вие бѣгате отъ тия привидни ножове, казвате: знаете ли какво нѣщастие и бѣгатъ отъ този книженъ ножъ. Не, не, ще очаквате този книженъ ножъ, да се забие съ всичката своя сила. И затова Писанието казва: „всичко, каквото се случи на ония, които любятъ Бога, то е за добро“. Даже въ окултната наука се раждатъ ексцентрични работи. Казва нѣкой: „азъ влѣзнахъ тукъ да се оправятъ работитѣ ми, а тѣ се разбъркаха“. Ама ти не знаешъ, че ако сега се разбъркаха работите ти, другояче колко ли биха се объркали? Вие имате такава философия. Нѣкой спестява 10,000 лв., ималъ си хубавъ волъ, добръ, умира вола, ще каже той: „Каква загуба!“ Ее, хубаво, ако ти не бѣше спестилъ тѣзи пари и волтътъ умрѣ, какво щѣше да правишъ? Ти благодари, че си ималъ спестени пари. Това не е логика. Нѣкой влѣзе тукъ и казва: „ама че кармата ми такава, онакава“. Искате да ви помогнатъ. Вие влизате и вашите работи не се оправятъ. Вие благодарете, че сте тукъ, на това мѣ-

сто. Ако тукъ ви е така, прѣдставете си какво ще е отвѣнка. Ее, добръ, влѣзешъ въ една кѣща, нѣма дрехи, нѣма нищо, вие все треперите, но ако ти излѣзешъ на вѣтъра, дѣждъ, какво ще бѣде положението ти? Тукъ поне сте подъ покривъ, сухо е. Та не си правете илюзии да мислите, че като сте влѣзли въ школата, че знаете нѣщо повече. Не. И при това, не прѣсиляйте законитѣ на школата, не мислете, че тази школа е създадена само заради васъ, да оправя вашите материални работи. Тази школа си има велико прѣдзначение. Между това да се оправятъ вашитѣ работи, но то е само мимоходомъ, тѣ сж посторонни работи. Съвсѣмъ друга цѣль има школата. И тогава турете онзи стихъ: „Търсетѣ първомъ Царството Божие и Правдата негова, и всичко друго ще ви се приложи“. Ако окултно го разберете, въпросътъ е рѣшенъ за васъ. Та като ученици на школата, ще бѣдете прилежни, защото Христосъ обича прилежните ученици.

„Ако ме любите, ще опазите моя законъ“. Ще учите, ще го приложите, и свѣтътъ да познае какво е моято учение. Като го приложите разумно, отъ резултатите на туй учение, като го приложите, свѣтътъ да познае, че дѣйствително сте мои ученици и че учението е Божествено.

Сега забърквате и никакъвъ плодъ нѣма. За Любовь говоримъ, плодъ нѣма, за Мѣдростъ говоримъ, плодъ нѣма, за Истина говоримъ, плодъ нѣма. Нѣма плодъ! Всички тия дървѣта сж безплодни. Не, че не цѣфнувате, цѣфтите и много хубаво мирише цвѣтътъ, но плодъ нѣма. Не казвамъ, че пчели нѣма. Като цѣфне круша, пчелитѣ събиратъ мѣдъ, но важното е плодътъ. Та ние идваме отъ пчелитѣ да взимаме мѣдъ. И сега много окултисти сж събирали медецъ отъ цвѣта на тия дървѣта. Сега трѣбва да дадемъ плодъ на тия Божествени дървѣта.

Т а и н а м о л и т в а !

Ако прѣбждете въ мене

Ако прѣбждете въ мене, и думѣ-тѣ ми прѣбждатъ въ васъ, каквото ищете ще просите, и ще ви бжде. Ев. Иоанна 15:7

Често се пита: защо трѣбва да се вземе стихъ отъ Писанието, за да се говори. То е безразлично: вземете нѣкой политически ораторъ или говорителъ, и той ще вземе нѣкой стихъ за благо на народа. За примѣръ, може да говори върху намалението на данъци-тѣ. Или нѣкой другъ говорителъ, може да вземе стихъ върху народното просвѣщение. Или нѣкой лѣкаръ, ще вземе стихъ или нѣкое изречение върху нѣкоя болестъ, какъ се изслѣдва тя. Нѣкой техникъ ще вземе нѣкой принципъ за прилагане. Тѣй щото всички хора все взематъ по нѣщо, върху което трѣбва да говорятъ. Не мислете, че стиха съдържа туй, което говорителътъ говори. Не, то не се съдържа вътрѣ въ стиха. Азъ ще ви попитамъ: когато нѣкоя жена изпреде всички нишки отъ една ока вълна, тия нишки вътрѣ въ вълната ли сж? Принципно — да, но тази жена може да изпреде повече или по-малко нишки, по-дебели или по-тънки, зависи отъ нейното изкуство, какъ ще опреде вълната. Понеже тия нишки тя може да ги направи както си иска, червенички, жълтички, питамъ: тия краски вътрѣ въ вълната ли сж? То сж нѣща, които може послѣ да се придадатъ. Сега нѣкой иска да ни опонира, че всичко, което говоримъ отъ Писанието, трѣбва да се съдържа само въ Писанието. Нѣкой казва: отъ Библията да се говори. Какъ се прави попара? Баща ти я прави по единъ начинъ, а майката сжщата попара я прави по другъ начинъ: ще се надроби хлѣбъ, ще се тури соль, ще се полѣе съ топла вода единъ катъ хлѣбъ, единъ катъ сирене, хлѣбъ, сирене и т.н. Дойде баща ти, по сжщия начинъ ще направи попарата, дойде майката, пакъ по сжщия начинъ, дѣдото — и той по сжщия начинъ я прави. Но хлѣбътъ по сжщия начинъ ли трѣбва да се прави? Когато дойде да разискваме върху великата истина, която съгражда човѣшкия животъ, методитѣ, по които можемъ да се изкажемъ, сж безбройни. Даже като дойдемъ до религиознитѣ отношения, много съврѣменни религии човѣчеството вече ги е надрасло, тѣ сж несъвмѣстими съ развитието на човѣшката душа, не отгова-

рятъ на изискванията, въ които човѣшкиятъ умъ и сърце се намиратъ сега. Но сегашнитѣ религиозни хора мислятъ и искатъ да ни убѣдятъ, че формитѣ на религията не трѣпчатъ никакви измѣнения. Но това не е вѣрно: неизмѣняемъ въ свѣта е само единъ Богъ, а всичко друго се мѣни. Тѣй седи великата истина. И който казва противното, той не разбира основниятъ законъ на битието. Да говоримъ истината. Разбирамъ, когато нѣкой казва, че не трѣбва да се измѣнятъ нѣщата. Но кога? Щомъ си бѣденъ, ти не можешъ да измѣнишъ колибата си: не ти стига ума, не ти иде отржки, не знаешъ какъ да я направишъ, казвашъ: „не може да се живѣе въ тази колиба“. Защо? Защото си глупакъ, не ти стига ума. Но щомъ ти станешъ силенъ, почнешъ да печелишъ, ще направишъ голѣма кжца, ще туришъ по-здрави греди, по-голѣми прозорци, ще реформиращъ старата колиба. Почне ли умътъ ти да расте, душата ти да се разширява, сърцето ти да се облагородява, и колибата казва: „господарътъ ми се е реформиралъ отъ вжтрѣ, затова и ние ще се реформираме отвънъ“. Отъ двѣ хиляди години съврѣменната църква въ какво се е реформирала? За примѣръ, въ вѣруето: „вѣрвамъ, казва, въ Единаго Бога“. Въ кой Единенъ Богъ? Какво трѣбва да разбираме подъ Единенъ Богъ? — Вѣрвамъ въ Единния Богъ, който гледа на всичкитѣ същества еднакво, безъ никаква разлика, както на мухата, така и на човѣка. Ще каже нѣкой сега, че има противорѣчие. Да, противорѣчия съществуватъ само за ония индивиди, които не могатъ да мислятъ, а ония, които мислятъ, могатъ да примирятъ тия противорѣчия. Между единъ жълждъ въ сѣмка и самия жълждъ има голѣма разлика. Ако азъ почна да ви доказвамъ, че този жълждъ е равенъ на голѣмия джбъ, ще кажете: „да, равенъ е той, но само дайте му необходимитѣ условия, той съдържа въ себе си всичкитѣ възможности на развитие“. И наистина, всичко е вжтрѣ въ жължда. Но помислете сега: ако ние дойдемъ до философията, за смисъла на живота и запитаме, защо Богъ е създалъ растителното царство, ще ни отговорятъ нѣкои: „за да поддържа живота на млѣкопитаещитѣ животни“. Донѣкждѣ тѣ сж прави. А защо е създалъ твърдата почва? — „За да поддържа живота на растенията“. А защо е създалъ растенията? — „За да поддържа живота на човѣка“. Е, тогава, по аналогия:

защо е създалъ цѣлия космосъ? — За да поддържа живота на хората. Права ли е тази философия? Сега тѣ сж отвлѣчени въпроси за философитѣ, а хората на обикновената философия ги разрѣшаватъ малко по-другояче. Тѣ казватъ тѣй: „да видимъ защо Господъ е създалъ живота сега; туй каквото съмъ азъ, туй тѣло, което имамъ, този умъ, ще останатъ хиляди и милиони години; годинитѣ, които сж минали, ние не знаемъ, но туй, което сега носимъ; ние не се интересуваме за бждещето, понеже и него не знаемъ, то е за малцината, за поетитѣ, мистицитѣ, ясновидцитѣ, които виждатъ напрѣдъ работитѣ, ние колкото виждаме, толкова и разсждаваме; ние седимъ и разглеждаме какъ Господъ е създалъ свѣта, и знаемъ какъ го е създалъ“. Цѣли теории има, какъвъ ще бжде живота въ бждеще, поетитѣ го описватъ какъвъ трѣбва да бжде. Поетитѣ знаятъ какъ Господъ създаде живота и какъвъ ще бжде, но при все това нашиятъ животъ е анормаленъ. Тогава защо да не изучимъ сегашния нашъ животъ какъвъ трѣбва да бжде? Вие били ли сте на гости у нѣкои българи, когато правятъ баница, тѣй хубава баница съ сиренце, та послѣ полята съ прѣварено млѣко, та турена малко въ пещъта и зачервена съ прѣсно, хубаво масълце? Отъ тази баница слѣдъ като си похапнешъ едно кжсче, второ, трето, четвърто, хапнешъ си и стане ти тежко на корема, казвашъ: „прѣдохъ“. Питамъ, защо си прѣялъ? Прѣялъ си отъ обичъ къмъ хазяина на кжщата, за неговия хатжръ си прѣялъ. Е, разбира се, ако азъ бихъ ви далъ сега едно угощение отъ такива баници, слѣдъ като свърша своята бесѣда, всички ще бждете весели, устата ви ще почнатъ да мляскатъ съ вашата арфа, съ струнитѣ ѝ, и отъ всичко туй ще се чува една музика въ яденето, че даже онзи, комуто не се яде или стомаха му е разваленъ, като гледа, поправя му се стомаха — при хора, които ядатъ. Сегашнитѣ лѣкари, за примѣръ, казватъ: туй да не яде, онова да не яде. Казвамъ: всѣки, който има разваленъ стомахъ, прати го при десетъ души съ здрави стомаси, и той като слуша тази музика, ще оздравѣе. Турете болния да яде при здравия, Такъвъ е законътъ.

Христосъ казва: „ако думитѣ ми прѣбждватъ въ васъ...“. Кои сж тия думи? — Разумното въ свѣта. Кое е това разумно? Разумно е туй, което може всѣкога да

измѣни нашитѣ състояния. Туй разумното, което може да измѣни едно твое състояние въ даденъ моментъ, да разшири ума ти, да роди една нова идея, да даде потикъ на сърцето ти и на волята ти, туй, разумното, ние наричаме Слово. Туй опрѣдѣление е хубаво. Но ние, съврѣменнитѣ хора, имаме такива стари възгледи, отживѣли, и не искаме да се опростимъ съ тѣхъ. И мислимъ че човѣкъ е вѣнецъ на създанието, че той е подобие на Бога. Всички мислимъ, че сме подобие на Бога. Направете вие единъ човѣкъ владика и той ще мисли, че е като Господа. Нѣкои хора не се издаватъ. И свѣтътъ страда отъ това, че всички си мислятъ, че сж като Господа, ама не сж като Господа. Ние имаме отживѣли възгледи. Разправямъ за знаменития генералъ Вашингтонъ: единъ день като прѣглеждалъ тамъ, дѣто работѣли неговитѣ войници, вижда единъ капралъ, какъ заповѣдва на 10 души войници да вдигнатъ една греда сами. Той вдига прѣчицата и командува, ругае, вика наоколо: „вие трѣбва да я вдигнете!“ Обаче, тѣ не могатъ да я вдигнатъ. Дохожда генералътъ, съблича дрехите си и облича прости дрехи, подлага си рамото и вдигатъ гредата. Тогава попиталъ капрала: „защо вие не помогнахте?“ — „Азъ съмъ капралъ, не ми е позволено да вдигамъ“. — „А пъкъ азъ съмъ генералъ Вашингтонъ!“ И сегашнитѣ вѣрващи, владици, попове, проповѣдници — да ме простятъ — все сж капрала, командуватъ навсѣкждѣ: „този кривъ, оня кривъ, а само азъ съмъ правъ“. За какво е кривъ? Кривъ е за това ли, че гредата не се вдига? Или защото съмъ дошълъ да туря рамото си и да вдигна гредата? Трѣбва да туримъ рамото си, за да се вдигне тази греда, която спѣва съврѣменното човѣчество и нашия животъ, да се махне тази живеница, то е първото нѣщо. И какъ мислите, като дойде Христосъ, какво ще направи? Христосъ навсѣкждѣ сега туря своето рамо и вдига тия греди на човѣчеството. Тия греди не сж отъ материаленъ характеръ. Има нѣщо, което тежи на човѣшкия умъ, има нѣщо, което тежи на човѣшкото сърце, има нѣщо, което тежи на човѣшката душа. Всѣки единъ отъ васъ разбира тази горчива истина, защо да говоримъ за глупави работи? Но какъ ще се спаси човѣчеството? — Като се вдигне умствената греда на човѣка, като се вдигне неговата сърдечна греда, като се вдигне гредата на

неговата душа и се постави на мѣстото ѝ. Сега нѣкои отъ васъ ще ми кажете: по-ясно да се говори. Но слушали ли сте вие нѣкой фонографъ като се завърти, отначало прави едно зѣскане, че слѣдъ врѣме, като го слушашъ, гласътъ почва да става по-ясенъ и по-ясенъ. Нѣщата могатъ да станатъ ясни само отблизко, а не отдалечъ. За говоренето: ако азъ ви говоря отъ единъ или нѣколко километра разстояние, нѣма да се разбираме, но ако азъ дойда на единъ, два или три метра разстояние до васъ, можемъ да се разберемъ. Най-първо, ние трѣбва да бждемъ близки, за да се разберемъ. Но ако стои единъ на 10 километра разстояние, и каже: „защо не ми говоришъ ясно“, какъ ще говоря? Азъ трѣбва да имамъ тржба, за да мога отдалечъ да говоря, и пакъ нѣма да се разберемъ. И сега питатъ: „ти какво си?“ Какво съмъ, не важи. Когато ученикътъ постѣпи въ училището, учителятъ нѣма да го пита: „какъвъ си“, а — „разбирашъ ли прѣдмета, върху който говоря?“ Той може да е княжески синъ, даже може да е синъ на единъ царъ, но ако въ този синъ нѣма разбирање, за учителя много малко важи неговото произхождение. За учителя важи неговото вжтрѣшно разбирање. И, слѣдователно, ние сега седимъ и мислимъ отъ какво произхождение сме въ свѣта. Не, за насъ важи какъ разбираме, какъ учимъ. Произхождението е много добро, но ако азъ дойда да говоря върху произхождението, не всички дѣца, които се раждатъ отъ царска кръвъ, сж царе или князе. Не всички дѣца, които се раждатъ отъ княжеска кръвъ, сж князе, не всички дѣца, които се раждатъ отъ благородна кръвъ, сж благородни. Не, не, има други закони, други условия, които опрѣдѣлятъ това. Какъ тогава ще примирите тѣзи два факта: въ едно благородно сѣмейство по нѣкой пжтъ се раждатъ отлични вагабонти. Ако тази кръвъ е благородна, отъ дѣ е попаднало това сѣме тамъ? И много пжти въ най-бѣднитѣ сѣмейства се раждатъ гении. То сж — ние ги наричаме — „случайности“, и се очудваме. Не това е великиятъ вжтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля математически, нѣщата. И ние като не разбираме този законъ, като не разбираме Божието Слово, казваме, тия нѣща сж тѣй или инакъ. Обаче, за съврѣменнитѣ интелигентни хора, които сж отраснали, дошло е врѣме да го разбератъ. Ние не искаме да влизаме въ стъл-

кновение, да се боримъ, да изваждаме ножове, защото ако се боримъ, нищо нъма да разръшимъ. Ако хората отъ едно общество сж по-силни отъ ония на друго нъ-кое общество и ги набиятъ, счупятъ имъ главитъ и краката, мислите ли, че ще напакостятъ на умоветъ на другитъ? Не, умоветъ имъ ще останатъ сжщитъ. Но има други по-силни и отъ тѣхъ, и тѣ дойдатъ и ще има пакъ счупване на ржцѣ, глави и крака.

И при това, когато съврѣменнитъ хора проповѣдватъ и говорятъ, но най-първо, всѣки единъ говорителъ, отъ каквато и категория да е, дали говори върху религиозенъ или общественъ въпросъ, цѣльта му трѣбва да е абсолютно безкористна, да нъма никаква цѣль и да изкаже великата истина тѣй, както я разбира, за благо на своитъ ближни. А сега, онѣзи, които питатъ, и онѣзи, които говорятъ, всички сж заинтересовани. Е, тогава, ако ние сме заинтересовани, какъ ще проповѣдваме истината? Сега нъкои искатъ да ни обвинятъ, че това учение, което се проповѣдва, разваляло народа. Не, не, да говоримъ истината: онова, което разваля единъ народъ, не произтича отъ самитъ говорители: тѣ сж изразъ на своя народъ. Какъвто е народътъ, такива сж и неговите говорители. Какъвто е народътъ такива сж и неговитъ духовници. Единъ народъ създава своитъ хора, споредъ степенъта на своето развитие. Той ги създава тѣй, както въ единъ кошеръ се създаватъ пчелитъ, работници и царици. Тѣй и народътъ създава своитъ хора, споредъ както той иска.

Сега Христосъ казва: „ако Словото ми прѣбжде въ васъ“. В свѣта има и други фактори. Не е само българскиятъ народъ единъ факторъ, не е само английскиятъ народъ единъ факторъ, не е само френскиятъ, американскиятъ народъ единъ факторъ, не сж само тѣ фактори, такива е имало и въ миналото: египетскиятъ народъ, напимѣръ, и много други народи — и тѣ сж били фактори. Единъ народъ — това е единъ магнитъ, материаленъ магнитъ. Но когато магнитътъ привлича иглитъ къмъ себе си, питамъ, силата въ него ли е? Не, въ туй желѣзо текатъ други токове. Единъ народъ е силенъ, докато тази божествена сила тече въ неговата кръвь. И днешнитъ италиянци сж отъ произхождението на римлянитъ, но дѣ е тѣхния характеръ? Друго течеше въ кръвьта на тогавашнитъ римляни и друго сега. Тогаваш-

шнитѣ бѣха герои, а тѣзи италианци сж само сѣнки на геройството на римлянитѣ. Друга една сила има, която тече вжтрѣ въ кръвѣта на единѣ народѣ. И до като тази сила тече, всѣки трѣбва да използва туй течение. Азѣ го наричамѣ приливѣ. Въ всѣки единѣ народѣ има приливѣ и отливѣ, тѣй както въ природата прѣзѣ мартѣ, събуждатѣ се извѣстни токове, има такива, които вървятѣ подѣ земята и почватѣ всички растения да растатѣ, но само до 22-и текатѣ мѣсецѣ юни и нѣколко деня по-нататѣкъ, слѣдѣ което растежѣтъ почва да спира. Спре ли се туй течение, спира се и всѣко растение и всѣко развитие. Сега, когато е врѣме за култура и ние носимѣ едно течение, има приливѣ, и днешнитѣ свещеници, напримѣръ въ България — българското духовенство, вмѣсто да работи разумно, да използва туй благословение, което небето испраща, иска да тури въ изпълнение разни планове, за да ни спѣне. Трѣбва да разбератѣ, че съ това сами себе си ще спѣнатѣ. Туй течение може да се отбие, и тогава тѣ ще останатѣ на праздно. Кждѣ ще отиде? Отѣ България може да иде въ Чехия, може да иде въ Сърбия, може да иде въ Русия и другадѣ. Туй течение може да се отбие, не мислете, че не може. Ако вие не го използвате, други ще го използватѣ. Защото Писанието казва така: „Словото ми нѣма да се върне при менѣ отѣ да не принесе плода“. Той е, който Богѣ праща въ свѣта. Сега нѣкои се усъмнятѣ и казватѣ: „ние сме единѣ избранѣ народѣ, Господѣ ни благословилѣ“. Да, Господѣ е рѣшилѣ да те благослови, ако си заслужилѣ, но когато ти не искашѣ да използвашѣ туй благословение, то ще те отmine. И знаете случая съ двамата синове на Исаака: Исавѣ и Яковѣ, че първородниятѣ трѣбваше да приеме благословието, обаче вториятѣ го прие, защото бѣше по-хитѣръ. Защо Исавѣ не прие благословието? Защото ходеше да се занимава съ ловджийство, да бие животни, а Яковѣ какѣвъ бѣше?

Съврѣменнитѣ религиозни, духовни хора трѣбва да почнатѣ да мислятѣ. Азѣ нѣмамѣ нищо противѣ тия форми, които съществуватѣ. Тѣ сж изгубили онова вжтрѣшно значение. Тия форми сега трѣбва да се изчистятѣ и да се създадатѣ нови форми въ свѣта. За примѣръ, каква трѣбва да бжде нашата форма за милосърдието? Вие минавате покрай пѣтя, виждате единѣ бѣденѣ, сакатѣ,

слабъ човѣкъ. Той ви се моли, вие вмѣсто да му дадете едно петаче, разсждавате, философствувате: „великъ е Господъ, колко е чудна природата!“ А утрѣ, като ви се счупи крака, питате, защо се счупилъ. Когато си счупятъ другитѣ краката, то е въ реда на нѣщата, а ако се счупятъ съ хиляди крака за отечеството, хора измрѣха, питамъ: тия, измрѣлитѣ, като мъченици, потикнаха ли този народъ? Азъ не казвамъ, че не сж го потикнали никакъ, но често даваме жертви не на мѣсто. И ние, съврѣменнитѣ хора, не сме се оправили още. Войнитѣ това е жертва. Ние сме хора, които вѣрваме въ една култура на жертви отъ хора. Вземете послѣдната война: европейскитѣ народи принесоха въ жертва по-вече отъ 25 милиона хора. Имаше ли Господъ нужда отъ тия жертви? Нѣмаше. И ние казваме, че едно врѣме евреитѣ принасяха само говеда, овце и гълъбчета, а съврѣменнитѣ хора показаха, че тѣ принасятъ въ жертва на Бога и хора. Е, питамъ сега: при такъва култура, дѣто се принасятъ хората въ жертва, може ли да се говори за любовъ? Нѣмамъ нищо ако тази жертва бѣ дадена съзнателно, ако всички тия 25 милиона бѣха умрѣли съзнателно за човѣчеството, какво щѣха да направятъ? Тѣ биха тикнали човѣчеството четири хиляди години напредъ, и ние щѣхме да имаме една възвишена култура на земята. Ако тия 25 милиона биха се пожертвували съзнателно, биха пожертвували имота си, живота си, всичко за тая цѣль, можеше да има смисълъ. Но всичтитѣ тѣ умрѣха безъ да потикнатъ човѣчеството много напредъ. Тѣ едва го потикнаха само на 100 години напредъ. Ето единъ методъ който е краенъ! Такъва грамадна енергия на 25 милиона хора да се иждиви за нищо и никакво! И сега тия хора, вмѣсто да съзнаятъ своитѣ погрѣшки, тѣрсятъ кой е виновенъ. Азъ казвамъ, тия хора се пожертвуваха безъ да се постигне онази велика цѣль, която се изисква. И Христосъ, който иде на земята, казва: „не е този пжтѣтъ, по който може да се угоди на Бога“, а всѣки човѣкъ съзнателно, безъ насилие, трѣбва самъ да принесе живота си въ жертва благоугодна Богу, безъ да го заставятъ на сила. Това не е жертва. Прочее, азъ не съмъ противъ жертвата, азъ съмъ за жертвата, но нека всѣки самъ себе си доброволно да се принесе въ жертва.

И казва Христосъ: „ако думитѣ ми прѣбждватѣ въ васъ и вие прѣбждвате въ мене“. Какво ще стане? Ще се изяви тогава любовта, т.е. първото качество на Духа. А въ какво седи тази любовъ? Сега всички говоримъ за любовта, нали? Въ човѣшката и Божията Любовъ има двѣ качества различни. И тѣ сж слѣднитѣ: по човѣшки: този, който те обича, ще ти даде, най-първо, единъ хубавъ обѣдъ, ще те облѣче съ много хубави дрехи, ще ти даде и най-хубавото вино, но вториятъ пжтъ, третиятъ, четвъртиятъ и колкото повече минава, той ще почне да намалява, докато най-послѣ дойде обикновеното. Тази е любовта: ще започне на день съ по стотина цѣлувки, а слѣдъ 10 години нѣма да има никакви цѣлувки. Ще започне съ хубави думи и излияния, поетически изречения, ще цитира еди-кой-си философъ или поетъ, а слѣдъ 10 години, обаче, тия изречения ще изчезнатъ. И намѣсто цѣлувки, тогава ще има най-груби думи, които азъ сега не искамъ да цитирамъ. Обаче, въ Божествената Любовъ процесътъ е обратенъ. Тамъ започватъ съ най-малкото. Какъ? Ще намѣришъ единъ бѣденъ човѣкъ, а ти си работилъ цѣлиятъ день, спечелилъ си 5 лв., и ще му кажешъ: „братко, седни, заповѣдай, както знаешъ, този хлѣбецъ съмъ намѣрилъ, ето и солчица, двама сладко ще ядемъ; ще ме извинишъ, толкова сега имамъ, а въ бждеще, Господъ е добъръ, по-вече ще спечеля и повече ще има“. Ще седнете и сладко ще си говорите, само съ солчица и хлѣбецъ. Пуйки нѣма, б годишно винце нѣма, а може би, само топла водица. У този човѣкъ има любовъ. Но той забогатѣва по-вече, спечелва по-вече, въ него сърцето се разтваря, неговата трапеза става по-богата и, най-послѣ, ще ви даде единъ царски обѣдъ. Сетнѣ: въ Божията Любовъ нѣма такива промѣни, както въ човѣшката.

Въ човѣшката любовъ всѣкога ще наблюдавате разлика между двама души. Ти обичашъ нѣкого, а той ще те гледа, правишъ ли ти разлика. Е, хубаво, като седнете на моята трапеза, азъ мога да ви сипя супа по една отмѣрена лъжица въ паницата. Но онзи човѣкъ е голѣмъ, може да изяде двѣ лъжици, ти пѣкъ си малѣкъ, една ти стига. Ако ти сждишъ по това за моята любовъ и кажешъ: „той не ме обича, защото ми сипа само една лъжица, а на онзи двѣ“, това е грѣшка. Ако азъ бихъ

ти сипалъ двѣ лъжици, можешъ ли да ги изядешъ? Не можешъ. И защо ти сж тогава, като не можешъ? Слѣдователно, това не е въ реда на нѣщата. А любовта се състои въ това, което въ даденъ моментъ ти можешъ да възприемешъ, да асимилирашъ и приложишъ.

Сега Христосъ казва: „ако думитѣ ми прѣбждватъ въ васъ и вие прѣбждвате въ мене, каквото попросите, ще ви бжде“. Е, кой отъ васъ не се е молилъ и не е просилъ, колко хиляди молитви вие сте изпратили досега на Господа въ църквитѣ, и всѣки день правите сжщото, като казвате: „Господи, искамъ, искамъ!“ И Давидовитѣ псалми досега милиони, милиони пжти сте прочели. Не е лошо, добро е всичко това, но еднообразнитѣ нѣща хипнотизирватъ, а разнообразнитѣ нѣща оживяватъ, каратъ хората да мислятъ. Съврѣмениятъ религиозенъ животъ е еднообразенъ. Животътъ на чиновницитѣ е еднообразенъ. Вземете всички чиновници, които сж заставени да работятъ. Чиновникътъ е уморенъ, като излѣзе, иска да си почине отъ еднообразния животъ. Туй еднообразие е убило умоветъ на хората, тѣ за нищо не сж способни. И, слѣдователно, най-първо, ние трѣбва да се освободимъ отъ еднообразието въ живота. И въ дома, и тамъ, мжжътъ е еднообразенъ, синътъ е еднообразенъ: „е, Марийке, какво ще сготвишъ днесъ?“ — „Е, бобъ, ще сготвя“. А утрѣ? „Леща, супа, това ще готвя цѣла седмица“. Десетъ, петнадесетъ яденета въ цѣлата година и 10 години като му готви все тѣй еднообразно, вече Марийка не е сжщата. Тя е била най-голѣмата красавица, но въ тази кухня какво е научила? — Изгубила си красотата. Тя казва: „азъ зная да готвя бобъ“. Послѣ гледамъ, че плаче. „Защо плачешъ?“ „Е, моятъ възлюбленъ“, пакъ плаче — „наготвихъ му бобъ“. Нейниятъ възлюбленъ я кара да плаче, но и възлюблената и тя, като дѣте, плаче. Гледашъ я, текатъ четири реда сълзи. Тя плаче, но и той плаче: „ахъ, тя иска за Великѣденъ костюмъ, какво да се прави, пѣкъ шапка, трѣбватъ 2—3 хиляди лева, оттукъ, оттамъ трѣбва да се вземе“. — „Ехъ — казва тя да се върне той въ кжци и костюмъ да нѣма"... И тогава ние мислимъ, че сме хора християни. Азъ не говоря за езичницитѣ, говоря за туй, което става въ България. Сжщото става и въ Англия, туй сж факти, навсѣкждѣ ставатъ. И сега седимъ ние, при този живо-

тъ, и казваме: какъ ще се поправи свѣта? Какъ ли? Първиятъ денъ ще готви мъжътъ, а вториятъ ще готви жената, третиятъ денъ ще готви синътъ, четвъртиятъ денъ — дъщерята. Послѣ пакъ ще се редуваатъ: жената, мъжътъ и т.н.т. Тѣй. Трѣбва да се освободимъ отъ еднообразието. Послѣ вземете турцитѣ: защо тѣ не могатъ да мислятъ? Защото обичатъ еднообразието: турчинътъ три пѣти ще вземе да си измие рѣцѣтъ хубаво. То е отлично. Мохамедъ е училъ така, той обичаше чистотата: петъ пѣти на денъ турчинътъ трѣбва да се мие. Е, туй е еднообразие, измиешъ се веднажъ, дважъ и четешъ сжшитѣ молитви. И турчинътъ като му стане това единъ навикъ, хипнотизира се и казва: „моята кжца е 7 ката нагорѣ и 7 ката на долу, да става каквото ще“. Сега да дойдемъ и до най-виднитѣ културни хора, до политицитѣ, и тѣ говорятъ за „любимия“ народъ, за „брашнения човалъ“. Оплакватъ народа си, защото билъ обѣднялъ. Но азъ казвамъ: ако тия бѣлгарски министри биха отишли да оратъ земята — всѣки единъ бѣлгарски министъръ да оре на нивата по два часа на денъ или да копае на лозето по два часа и тогава да иде въ министерството да разглежда дѣлата, не щѣше ли да бжде по-добрѣ? И единъ владика, прѣди да разгледа едно дѣло за разводъ, най-първо да иде да покопае. Всички трѣбва да копятъ, и азъ ще копая. Туй трѣбва да ни бжде едно правило. Когато ние почнемъ да копаемъ и да работимъ, тѣй както Господъ е създалъ свѣта, ние ще поумнѣемъ, защото ще влѣземъ въ връзка съ земята и ще почувствуваме страданията, които сме причинили на хиляди сжщества въ нея. А сега нашитѣ крака сж обути съ обуца, и казваме: „лицето му почернѣло, той е дяволъ, очитѣ му сж хлѣтнали, побѣляла му главата, а онзи е благороденъ човѣкъ, защото е бѣличѣкъ, очитѣ му весели“. Но азъ те питамъ: ако ти си една жена, ще се смѣешъ ли, когато раждашъ? Не! Разбира се, ще отпадне твоето лице и очитѣ ти ще хлѣтнатъ. И ако азъ питамъ тази жена, защо отпадна, ще каже: „ти раждалъ ли си.“ И сега ние ублажаваме тия хора, които не раждатъ. Хубаво, и противъ това нѣмамъ, но ще дойде време и тѣ да раждатъ. Бѣлиятъ цвѣтъ трѣбва да се измѣни, да даде плодъ въ природата. Има законъ, че може да цвѣтятъ тия дървета, пчелитѣ може да бератъ медъ, но ако тия цвѣтя не завържатъ, какво

ни ползува това? Питамъ, ако туй Божествено Слово, което иде сега отъ толкова хиляди години въ свѣта — отъ двѣ хиляди години — не се възприеме, какво ще спечелите? И вие, българитѣ, отъ колко години сте християни? Азъ изчислявамъ по закона на вѣроятности-тѣ и намирамъ, че 100 милиарда пжти тѣ сж споменали името Христово, отъ както сж приели християнството. Споредъ моето изчисление, толкозъ излиза. И какво сж спечелили българитѣ отъ Христа? Ще кажатъ: „Христосъ ни даде малко земица“. Да, Христосъ можеше да ви даде нѣщо по-вече: да се помене Христовото име 100 милиарда пжти и да има такъвъ малъкъ резултатъ! Това е една крива метода на изговаряне това име. И тогава питатъ: „кой е Христосъ?“ Азъ нѣмамъ нищо противъ, повикайте, който и да е български владика да произнесе името Христово, и да видимъ резултата. Да го произнесе както и да е за менъ е безразлично, стига това да произведе резултатъ. Всѣко едно име има сила, смисълъ въ себе си, има и резултатъ. Туй име, което трѣбва да се произнесе, е любовъ. Ще бжде безполезно въ бждеще да лъжемъ когото и да е, трѣбва да слѣземъ отъ троноветѣ си и да отидемъ съ една мотичка да копаемъ на лозето, да вземемъ ралото и коня и да отидемъ да оремъ на нивата. Това значи да слѣземъ до положението на бѣднитѣ хора и да покажемъ какъ трѣбва да се работи. — Тѣй, както бащата и майката постѣпватъ, а не като дѣцата. Тѣй трѣбва да постѣпятъ разумнитѣ хора. Бащата и майката не каратъ найпърво дѣцата да работятъ, но тѣ започватъ. По законъ нѣма да любимъ. Нѣма законъ за любовта. Азъ не ви критикувамъ и не ви казвамъ какъ да се любите: ако имате любовъ, то е заради васъ. Ако ме запитате тѣй: „моята любовъ права ли е“, азъ не мога да ви кажа, но въ даденъ моментъ, азъ зная дали любя или не. Но нѣма моментъ въ моя животъ, когато да не зная, права ли е постѣпката ми или не. Или за едно разположение, което имамъ, право ли е или не. Абсолютно зная: обичамъ ли или не, и въ каква степенъ и какви резултати ще даде тази любовъ. Съзнанието ми показва каква е любовта ми. Зная го това, за себе си го зная. И ако вие ме попитате, каква е моята любовъ, ще кажа: братко, да идемъ тогава и двама при любовта, да влѣземъ въ нейната пещъ и ако и двама еднакво издържимъ,

тогава еднакво любимъ, а ако ти като се нагорещишъ, излъзешъ изъ пещъта, значи, любовта ти е малка. Вземете нѣкой съврѣмененъ човѣкъ, като му говорите за Христовото учение, той казва, че то е малко прѣкалено, ние имаме жена, дѣца, той, религиозниятъ животъ, е за стари години, а сега ние да си поживѣемъ. Но любовта не говори така. Безъ тази любовъ, ако вие трѣбва да раждате, дѣца, синове и дѣщери, какъ ще ги родите? Ако ги родите безъ любовъ, ще бждатъ едни, а ако ги родите съ любовъ, ще бждатъ други синове. Любовта е, която ще опрѣдѣли качеството, стремжитъ, благородството на вашитъ синове. Мждростъта е, която ще даде формитъ имъ, ще развие тѣхнитъ способности, а истината е, която ще даде методитъ, какъ да работятъ. Сега религиознитъ хора казватъ, че една майка ражда по любовъ. Е, по любовъ като ражда, тя нѣма да се мжи три дена, а ще ражда безъ мжи: съ мжи раждатъ само грѣшнитъ хора. Имашъ едно лошо желание, искашъ да си отмѣстишъ, редъ години го носишъ въ сърцето си, лицето ти ще стане черно, защото зло носишъ въ себе си, но единъ день все ще извършишъ туй прѣстѣпление: ти си родилъ туй желание, ти си родилъ едно дѣте, то е една форма, която живѣе въ невидимия свѣтъ, единъ прѣстѣпникъ, създаденъ въ духовния свѣтъ, и този прѣстѣпникъ ще се роди на земята.

И казва Христосъ: „ако вие прѣбждвате въ менъ и думитъ ми прѣбждватъ въ васъ, каквото искате, ще ви бжде“. Кое ще бжде? — Ние ще знаемъ какъ да прѣобразимъ сегашния нашъ животъ. Азъ трѣбва да прѣобразя своя вжтрѣшенъ животъ, това е заради мене. И забѣлѣзвамъ едно нѣщо, като ходя между хората, че въ тѣхъ всѣки е съсрѣдоточилъ ума си въ другитъ. Гледа, че този е богатъ, а той нѣма нищо. Не, всѣки отъ насъ трѣбва да обърне ума си на своето лозе, всѣки трѣбва да копае своето лозе. И „ако думитъ ми — казва Христосъ — прѣбждватъ въ васъ“, този законъ на любовта ние можемъ да го приложимъ на опитъ. Сега какъ ще го приложимъ? За любовта има закони въ физическия свѣтъ, ще я приложимъ тѣй, както прилагаме свѣтлината. Има стѣкла и прѣзъ тѣхъ знаятъ, какъ да пращатъ свѣтлината, да я прокарватъ. И въ бждеще майкитъ ще знаятъ какъ да прокарватъ лжчитъ на любовта. Тия лжи излизатъ отъ човѣшкитъ очи. Ти трѣбва да видишъ, ка-

кви сж лжчитѣ, които излизатѣ отѣ очитѣ на оня човѣкъ, който те люби. Нѣкой пжтъ отѣ човѣшкитѣ очи излизатѣ червени лжчи, нѣкой пжтъ излизатѣ портокалени, зелени, сини, жѣлти лжчи, нѣкой пжтъ излизатѣ бѣли лжчи и даже черни. Тия лжчи, които излизатѣ изѣ човѣшкитѣ очи на вѣнѣ, изѣ човѣшката душа, упражняватѣ разни влияния. Сега вие мислите, че приближава обѣдѣ и отѣ всинца ви излизатѣ отѣ очитѣ ви лжчи. А тия лжчи сж отвѣнѣ, отѣ други сжщества около васѣ, тѣ ви ги пращатѣ, но вие не ги виждате. Вие се влияете, и като се върнете вѣ дома си, нѣкои ще бждатѣ разположени, а други не. Нѣкой ще каже: „азѣ много добрѣ разбрахѣ бесѣдата“, а другѣ ще каже: „имаше единѣ господинѣ, той ми прѣпятствуваше сѣ своитѣ влияния“. Е, какво е неговото влияние? Неговото влияние е, че този човѣкъ не е разбралѣ любовѣта. Сега, вѣ тази бесѣда, азѣ ни най-малко не искамѣ да се нахвърлямѣ върху свещеницитѣ, но казвамѣ една велика истина, че вѣ сѣврѣменната еволюция е настаналѣ единѣ периодѣ, вѣ който човѣшкитѣ умове и човѣшкитѣ тѣла ще почнатѣ да се разслабватѣ. Тази неврастения, която сжществува вѣ цѣла Европа, е едно разслабване на бѣлата раса. И тѣ трѣбва да взематѣ мѣрки, вѣ какво? Тѣхниятѣ егоизѣмѣ е станалѣ толкова силенѣ, че разслабва нервната система, всѣки единѣ е тѣй погълнатѣ сѣ разни материалистични мисли – нашитѣ умове сж пѣлни само сѣ мисли за кжщи и пари. Вѣ насѣ нѣма нищо благородно. И свещеницитѣ служатѣ само за пари, а не за името Христово. Азѣ ще ви приведа единѣ примѣрѣ, но ще ме извините, то е за добро. Дойде при менѣ една госпожа и ми казва: „азѣ съмѣ вѣзмутена!“ – „Отѣ какво?“ – Искамѣ да ти кажа, изнеси го нѣкой пжтъ. Отивамѣ на цѣрква сѣ всичкото желание да се моля на Бога. Разбира се, свещеникѣтъ ми поднася дискоса, изваждамѣ една златна монета, турямѣ я, но се отдалечавамѣ и се моля; гледамѣ прѣдѣ свещеника, натрупали се много пари – туй бѣ прѣди войната, при започването на войната. По едно врѣме свещеникѣтъ отдѣля петолевкитѣ и двулевкитѣ, поглежда и ги туря вѣ джоба си, а грошчетата и еднолевчетата ги оставя и ги занася на своя другарѣ: туй стана вѣ една отѣ софийскитѣ цѣркви“. Е, питамѣ: какѣ ще служи този свещеникѣ на Бога? Не го обвинявамѣ: той за пари сл-

ужи на Бога. Ама въ това врѣме, ако тоя свещеникъ промѣри една молитва, той не мисли за Бога, а колко пари ще му дадатъ. Утрѣ единъ свещеникъ погребва, той мисли само колко пари ще му дадатъ. Всичко е за пари, и свещеницитѣ говорятъ, че имали моралъ. Дѣ е тукъ моралътъ? Дѣ е тукъ православието, дѣ е благочестието? Ама „на тия свещеници трѣбватъ пари, трѣбва да живѣятъ“. Щомъ е така, свещеникътъ трѣбва да остави онзи, който се вѣнчава, да даде колкото обича, да му каже: „колкото обичашъ — дай“. Туй е благодарство! Не е въ мой интересъ азъ да имъ казвамъ, за менъ е по-добрѣ да ги оставя да си чупятъ главитѣ, а не да ги поправамъ, защото, като ги поправамъ, тѣ ще се коригиратъ, ще се покажатъ праведни и ще скриятъ грѣховетѣ си. Не, не, ние искаме грѣхътъ съвършено да се изличи. Азъ искамъ, когато срѣщна българския свещеникъ, да е безкористенъ и да свѣти лицето му. И владиката да бжде такъвъ, и само тогава азъ бихъ му подалъ ржката си. Сега казватъ: „съ коя властъ говоря“. Азъ имъ говоря истината и тази истина единъ день ще дойде да заговори, нѣма да се мине много врѣме. И казва Христосъ: „ако азъ млѣкна да говоря, тия камъни ще проговорятъ“. Ако азъ млѣкна — цѣлиятъ български народъ ще проговори, и най-заспалитѣ българи ще проговорятъ, не само българскиятъ народъ ще проговори, но и говедата имъ ще проговорятъ, всичкитѣ имъ говеда ще проговорятъ. Вие, които ме слушате, ще схванете тази велика истина, тя ще проникне въ васъ. Ние сме хора разумни и трѣбва да отворимъ сърцата си и умоветѣ си, да говоримъ истината. Срамота е за насъ да лъжемъ. Въ очитѣ ме лъжатъ, говорятъ нѣща, които ме отвращаватъ. И такъво безобразие отъ лъжи азъ не съмъ виждалъ. Ще дойде нѣкой ученъ българинъ, нѣкой политиканъ, да ме изпитва. Е, господине, казвамъ, кажи истината на явѣ, нѣма какво да ме изпитватъ. Ако е за изпитване, азъ зная твоето минало и какво искашъ, зная, и онѣзи, които сж те проводили и тѣхъ зная, и какво мислятъ зная. Азъ искамъ да говоримъ истината направо. Ако виждате нѣщо лошо въ менъ, ако туй, което е въ моята стая, ти мислишъ, че то е много зарадъ менъ, половината може да го раздѣля съ тебе. И цѣлата си стая мога да ти я отстъпя. Всички трѣбва да говоримъ ис-

тината, разбирате ли? И нѣма по-отвратително нѣщо отъ това, единъ религиозенъ, духовенъ човѣкъ да говори лѣжа, и послѣ да се извинява, че билъ нервозенъ човѣкъ. На ония, които дойдатъ при мене, казвамъ: кажи какво искашъ, но ако мислишъ, че единъ день азъ ще използвамъ туй, не ми го кажай. Каква нужда имамъ да нося твоитѣ грѣхове? Даже азъ правя очитѣ си слѣпи, защо да гледамъ погрѣшкитѣ на другитѣ и какво ще ме ползува, че нѣкой владика или попъ кралъ, или е прѣстѣпилъ нѣкъдѣ, какво ще ме ползува? Не, менъ ще ме ползуватъ само твоитѣ добродѣтели, менъ ще ме ползува само любовта, която е въ тѣхъ. Ни най-малко не любопитствувамъ да зная погрѣшкитѣ имъ, нито зло-радствувамъ, а само съжالياвамъ въ душата си, че тия бѣлгарски владици отъ 20 години не можаха да разбератъ Христа. Не менъ да разбератъ, не, не, а Христа въ себе си да разбератъ — да не лѣжатъ. Ще каже нѣкой владика: „азъ съмъ го разбралъ, но не мога да копая“. Не, да идемъ да покопаемъ на лозето, и двамата да вземемъ оралата, да впрѣгнемъ воловетѣ и да изоремъ нивата. Че ти владика ли се роди, та да можешъ да проповѣдвашъ, а да не можешъ да копаешъ? Ти попъ ли се роди, за да можешъ да служишъ въ църква, а да не можешъ да орешъ и да копаешъ? Въ свѣта има само единъ владика, само единъ попъ, и само него азъ признавамъ — той е Господъ. По нѣкога нѣкой ми казватъ: „ти си свѣтъ човѣкъ“. Казвамъ: святъ въ какво? Святъ е само онзи, който люби, не люби ли, никаква святостъ нѣма. Какъвъ святъ човѣкъ или „отче святи“? Ако ти не можешъ да любишъ брата си, никаква свѣтлина нѣма у тебе, ти си святъ безъ да можешъ да дадешъ свѣтлина на хората. Да жертвувашъ себе си, разбирамъ, а да си святъ и необикновенъ човѣкъ, не. Необикновенъ е само Богъ, а ние всички сме обикновени хора. Въ тази форма, въ която сме турени, ние сме обикновени, и отъ насъ се изисква дълго врѣме, за да се измѣнимъ. И Христосъ минаваше за Синъ Божи, но като го набиха, носеше си кръста и Господъ казва: „я сега като си Мой Синъ, който всичко може и изцѣрява, носи си кръста“. Можеше ли той да го отмахне? Можеше. Е, какъ мислите вие, Христосъ носилъ ли е кръста? Двѣ теории има: едни казватъ, че го е носилъ, а други казватъ, че не го е носилъ. Какъ мислите вие?

Главното сега е, да останатъ тия мисли у васъ, необходимо е, истината да се загноѣди въ сърцата ви. Да любимъ истината съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Това е първото нѣщо, което е необходимо за българитѣ, безъ разлика, отъ най-голѣмия до най-малкия. Второто нѣщо: българинътъ трѣбва да обича свѣтлината, абсолютната свѣтлина за ума и да я желае съ всичката си душа и съ всичката си сила. Послѣ третото нѣщо: българинътъ трѣбва да обича чистотата на сърцето си, и да я желае съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Ако можемъ да приложимъ тия три нѣща въ България, вжтрѣ въ една година ще има една съвършено нова култура — въ една година българитѣ ще отидатъ хиляда години напредъ. И не само това, но въ 10 години черепътъ на българина ще се измѣни. И неговото лице нѣма да бжде като сега, ще придобие много правиленъ профилъ, правиленъ носъ, ушитѣ му ще се измѣнятъ, цѣлото му лице ще се измѣни, цѣлото му тѣло, и европейцитѣ ще дойдатъ да видятъ новия типъ на българина, който само при истината, свѣтлината и чистотата може да има. А при сегашното разбиране на българина, ще имаме сегашния типъ, за който европейцитѣ се произнасятъ, както знаете.

„Ако думитѣ ми, казва Христосъ, прѣбждватъ въ васъ“... Но кой Христосъ? Не думитѣ на Христа прѣди двѣ хиляди години, а на Христа, който сега ви говори. Мислите ли, че ако бѣше се изправилъ сега Христосъ прѣдъ васъ, другояче щѣше да говори? Той е казалъ: „думитѣ, които азъ ви говоря, не сж мои“. И азъ ви казвамъ сжщото. Тогава каква разлика има? И казвамъ: думитѣ, които азъ ви говоря, не сж мои, тѣ идатъ отъ единъ великъ източникъ и азъ ви ги казвамъ. Ако ги приемете, ще ги опитате, че тѣзи думи сж вѣрни и истинни. Не сж мои, не грѣшете душата си. Не мислете, че съмъ нѣкой „голѣмъ“ човѣкъ. Не, не, едно нѣщо азъ мисля: азъ знаая, че Богъ е Любовь; азъ знаая, че Богъ е Мждрость, и тази Мждрость не е такъва, какъто ученитѣ мислятъ; азъ знаая, че Богъ е Истина, и тази Истина е малко друго-яче, отколкото хората я знаятъ; азъ знаая, че Богъ е Правда, и тази Правда е

друга; азъ зная, че Богъ е Добродѣтель, и тази Добродѣтель е друга.

И сега моитѣ думи какво ще произведатъ въ васъ? Вие ще седнете и ще кажете тѣй: „какво иска да ни каже нашиятъ учителъ?“ Азъ искамъ да ви кажа: трѣбва коренно да се измѣните и да станете нови хора, хора на истината, безъ лъжа, безъ никаква лъжа! Не да казвате: „малко бѣла лъжа“, не! Безъ никаква лъжа! Че може да лъжете, то е другъ въпросъ, то е една слабостъ. Азъ го считамъ слабостъ, но на здравия човѣкъ не се позволява да лъже. Азъ вземамъ тѣй: на болнитѣ хора се позволява да правятъ нѣща незаконни, но на здравия човѣкъ не се позволява, той трѣбва да разсждава правилно. И сега ние сме се събрали тукъ, въ името на Божията Любовь, събрали сме се въ тази любовь, и какво мога азъ да направя за васъ, какво можете вие да направите заради мене? Вие заради мене много можете да направите. У бѣлгаритѣ въобще, когато нѣкого цѣнятъ, всички носятъ ризи подарѣкъ. Ако азъ изцѣля 100 души и ми донесатъ 100 ризи, дѣ ще имамъ време да ги нося? И у бѣлгаритѣ има законъ: като изцѣришъ нѣкого, той ще ти даде нѣщо и трѣбва да го приемешъ. Прѣдставете си, че излѣкувамъ хиляди души и ми дадатъ хиляди ризи, ще видите цѣлъ сънджкъ ризи и ще кажете: „този човѣкъ трѣбва да е много богатъ, само толкова ризи!“ А пѣкъ азъ ще кажа: ще лѣкувамъ, а вие ще давате тия ризи на бѣднитѣ, моитѣ братя, които нѣматъ, и считайте, че тѣ за менъ ще ги носятъ. А сега като излѣкувамъ нѣкого, най-напрѣдъ ще ме повикатъ на гости и всички, най-първо, ще научатъ, съ какво се храни учителътъ. Тиквички пържени не употрѣбявамъ, сирене не употрѣбявамъ и такива деликатеси, плодове, не, не, на вашия учителъ малко рѣпа стѣргана съ малко оцетъ и зехтинъ, малко хлѣбъ, и нищо по-вече. И ще се свѣрши въпросътъ. Не е въпросътъ до ядене, а до любовта. И най-пищната храна можете да имате, но ако нѣмате любовь, нищо не се ползвате. Когато седнемъ и имаме любовь, ще ядемъ сладко, ще се разбираме, макаръ да е и само бобецъ. Съ любовь ли е, то е най-красивото, нѣмаме ли любовь, това ядене е ненужно за мене. Сега азъ изисквамъ отъ васъ, които ме слушате, едно нѣщо.

Знаете ли какво искамъ? Много малко искамъ. То е като онзи български лихваринъ: на одного далъ пари на заемъ и му казва: „нѣма да плащашъ лихва, а само на гроша по една пара всѣки день“. И онзи, като незнаелъ да смѣта, казалъ: „хубаво, по една пара“. И азъ ще ви кажа като онзи: по една пара на день.

Спрете се като се върнете дома и си кажете тѣй: „ние употрѣбили ли сме досега любовъта?“ Прѣгледайте вашия животъ: служили ли сте единъ день на Бога тѣй, че да сте извършили волята Божия, както той иска? Прѣтърсете и намѣрете единъ красивъ день въ живота си, да сте го употрѣбили тѣй, както Той иска. Прѣдъ васъ, прѣдъ себе си изповѣдайте се чистосърдечно и искрено, повдигнете си мислитѣ и кажете: има ли единъ красивъ день въ моя животъ, въ който азъ съмъ служилъ тѣй както Божията Любовь изисква? Какъвъ важенъ въпросъ е този! Туй искамъ отъ васъ. Можете ли да го направите? Като се върнете всинца, които ме слушате, още тази вечеръ го направете, не утрѣ, а тази вечеръ. И азъ мисля самъ да го направя. И туй прѣглеждане ще ми бжде най-приятното, защото ще знаая, че вие разглеждате единъ отъ най-важнитѣ въпроси. Пъкъ и азъ съ васъ ще застана и ще кажа: въ моя животъ има ли единъ красивъ день, въ който съмъ постѣпилъ тѣй както Божията Любовь изисква? И азъ ще постѣпя съ себе си съ онази строга мѣрка на тази велика Божия Любовь. Служилъ ли съмъ азъ тѣй безкористно съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила тѣй, както този великъ Господъ изисква?

Нека тази вечеръ ние да отправимъ умоветѣ си, сърцата си и душитѣ си къмъ Бога, да произведемъ една велика вълна въ свѣта, да почувствува Господъ, че ние искрено го тѣрсимъ. И когато почувствува това, Той ще ни отговори. И тогава ще чуете онзи, тихия гласъ, и като го чуете, ще имате единъ отъ най-приятнитѣ моменти, който нѣкога сте прѣживѣли!

Бесѣда държана на 18.VI.1922 год.

въ гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
10 часа сутринъта

Единъ малъкъ опитъ

Извънредни бесѣди

20 Юни 1922 г. Вторикъ 19:30 часа

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Тайна молитва!

Прочетоха се темитѣ върху "Характернитѣ черти на добрия и лошия човѣкъ".

Тема за слѣдващата недѣля имате ли? - (Да. "Ползата отъ цвѣтята".) - Упражнение имате ли? - (Да. Дишане и издишане.) - Колко теми досега сте развили? - (Петъ.) - Ще се стараете отъ всѣка тема, която развивате, да извадите по една полѣзна черта за себе си - положителна черта.

Добъръ човѣкъ е онзи, който не се сломява отъ нещастията, отъ страданията. Който може да устои на всички страдания, той е добъръ човѣкъ, а лошъ човѣкъ е онзи, който не може да устои на страданията. Който може да издържи неприятноститѣ въ живота, той е добъръ. Който може да приеме страданията на хората, той всѣкога може да ви приеме и въ кжщи, той може да бжде гостолобивъ. Добъръ човѣкъ е този, който никога не се сломява отъ страданията, който устоява. Туй е въ негативенъ смисълъ. Добриятъ човѣкъ, кждѣто стжпи, трѣбва трева да поникне, а лошиятъ, кждѣто стжпи, тревата изсѣхва - това е разликата. Добриятъ и въ пустинята като отиде, тя ще се прѣвърне въ градина, а лошиятъ човѣкъ и въ градина да отиде, тя ще изсѣхне.

Сега, направете единъ малъкъ опитъ. Вземете цвѣтята, които въ скоро врѣме никнатъ и цѣфтятъ. Нѣкой отъ васъ да взематъ малко каламфирче, теменужки и да ги посадите въ една малка саксия, и да заблѣжите какъ растатъ при васъ. Ако вирѣятъ добръ, вие сте добъръ, ако не - имате черти, които трѣбва да се изправятъ. Най-малко единъ месецъ или два месеца дръжте тая саксия и ако заминете - дайте наставление какъ да се грижатъ за цвѣтето вашите близки. И когато ви питатъ, нѣма да разправяте. Тая малка саксийка ще изложите при най-хубава обстановка, ще си я поливате всѣка сутринъ. Единъ малъкъ опитъ.

Иде нѣкой и иска да знае кждѣ има вода въ земята. Който разбира, ще вземе серива вълна /непрана,

която съдържа евреи, мазнина/ ще изкопае малко, ще я зарови, ще я покрие с една паница и слѣдъ това, ако е мокра, значи има вода, ако е суха, значи нѣма вода, ще търси на друго мѣсто. Ако има наблизо вода, вълната омеква, понеже тя има свойства да привлича водата.

Та сега казвамъ, цвѣтята ще покажатъ има ли у васъ добри или лоши качества. Прѣдставете си единъ цигуларъ, който мисли, че хубаво свири, но който го слуша, вижда, че не свири вѣрно. Може да му тѣрпятъ хората, но тѣ знаятъ, че не свири хубаво. И Божественото у насъ, като ни тѣрпи, не трѣбва да мислитѣ, че То се съгласява, че свиримъ хубаво. - Не. То казва: "Не свиришъ добръ, както живѣешъ, не е добръ животъ." Както учителътъ казва: "Не свиришъ добръ, тона не взимашъ правилно." А като не вземашъ ти, взема учителътъ тогава цигулката.

Сега ще се учитѣ да бждете положителни въ себе си, да не критикуватѣ, но да отбѣлѣзвате фактитѣ. Пишете върху темата "Ползата отъ доброто и здраво сърдце". Ползата по отношение на тѣлото и на душевния животъ.

Тайна молитва!

Скжпоцѣннитѣ камъни

17 Лекция държана на I-ви Специаленъ окултенъ класъ на 21.VI.1922 год. срѣда, 19:30 часа

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Тайна молитва!

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ за скжпоцѣннитѣ камъни.

Вие се спиратѣ върху вѣншната страна на скжпоцѣннитѣ камъни. Допуснете, че вие бихте яли безъ чувство на охота или апетитѣ, безъ чувство на гладъ, какво щѣхте да усѣщате. Ако тази храна я вземехте безъ да усѣщате? Значи главниятъ стимулъ, импулсъ на храната е въ чувствуванието на туй, което сдѣвкашъ, което възприемашъ. Безъ да я чувствуватѣ какъвъ резултатъ бихме имали? Почти никакъвъ резултатъ.

Като говоримъ за скжпоцѣннитѣ камъни, подразбираме ума, понеже само единъ интелѣктуаленъ човѣкъ може да говори за скжпоцѣннитѣ камъни и той може да прави разлика, само интелѣктуаленъ, но високо интелѣктуаленъ и благороденъ човѣкъ, само той, нали въ окултния езикъ може да се каже добродѣтеленъ човѣкъ, защото само умниятъ човѣкъ може да бжде добродѣтеленъ.

Азъ бихъ желалъ върху тия дванайсеттѣхъ камъни да се спрете и да направите нѣкой малъкъ опитъ, отчасти. Много малъкъ опитъ, микроскопически. Опитътъ сѣди въ слѣдующето. Може да излѣзе сполучливъ или не, то е безъ разлика. Да допуснемъ, че вие иматѣ неприятна мисълъ, каквато и да е: тя може да е отъ чисто физически характеръ или сърдеченъ характеръ, умственъ характеръ. Започнете по обратния пжтъ съ скжпоцѣннитѣ камъни отъ долу на горѣ. И почнете да прѣкарвате всички тия скжпоцѣнни камъни прѣзъ ума си и да видитѣ при кой камъкъ тази неприятностъ ще изчезне отъ ума ви. Но сщеврѣменно свързвайте тия камъни съ извѣстни добродѣтели. Всѣки единъ камъкъ е свързанъ съ извѣстна добродѣтелъ, прѣдизвикайте и нея въ ума си, тогава, колкото знаете, ще си поправите мислитѣ.

Добродѣтелъта не е въ цвѣта. Нима когато една мома се намаже съ червено или розово и понеже означава Любовь, тя Любовь ли е? Ако нѣкой облѣче розова дреха? Не е. То е едно желание да има Любовь, но то не е Любовь. Нѣкой обича синьо. Но то ни най-малко не показва, че има истината. Тѣй щото не правете погрѣшна мисълъ. Щомъ имашъ (цвѣта), то е едно пасивно състояние. Цвѣтътъ трѣбва да се прѣвърне чрѣзъ ония фокуси на ума. Само единъ цвѣтъ миналъ прѣзъ човѣшкия умъ и съсрѣдоточение на съответствующото мѣсто, може да лѣкува. Инакъ нѣма никаква стойностъ. – Безъ участието на ума нѣма никаква смисълъ.

Сега азъ искамъ да се спрете и да проучите скжпоцѣннитѣ камъни. Ще се спрѣшъ върху тѣхъ да ги проучите. Вие много лесно искате да мините да рѣчемъ, че нѣкой день имате апатия, мързи ви, не искате да учитѣ, или нѣкой день, вие сте наклонни да се откажете отъ вашитѣ убѣждения, тѣй искате да трѣгнете по широкия пжтъ. Или нѣкой день вие се съмнявате въ се-

бе си дали вие именно сте въ пжтя. Или другъ день въ васъ се заражда завистъ, едно чувство изпжкне отъ нѣкждѣ, отъ кждѣ е не го знаете, мжчи ви. Туй чувство може да не е ваше.

Трети день или четвърти, или пети ви обхване страхъ, страхъ вжтрѣшенъ, безъ да знаете причината.

Сега употребете камънитѣ, да видите какви резултати може да имате! Мислено единъ камъкъ, втори, трети, четвърти, пети прѣкарайте дванайсеттѣхъ прѣзъ ума си. Нѣкой пжть може да имате резултатъ, нѣкой пжть може да нѣмате. Бижъ желалъ да зная какви сведѣния ще имате и тогава ще ви дамъ обяснение върху законитѣ, които дѣйствуватъ. Значи скжпоцѣнитѣ камъни нѣкога сж били нескжпоцѣни. Тѣй за примѣръ, ако вжглентъ, който е билъ черенъ нѣкой пжть, а сега е станалъ диамантъ, какво трансформиране е миналъ? Сега азъ ви прѣпоржчвамъ тия опити, за да може да ви послужатъ като една изходна точка въ сегашния физически животъ, да може да устоявате въ нѣкои неприятности въ живота.

Ако се случа втори пжть да бжда между васъ, ще говоримъ повече за скжпоцѣнитѣ камъни. Сега прѣкжсвамъ.

Тайна Молитва!

Азъ не искамъ тия опити да ви заематъ много време, ами празното време. Когато нѣма какво да правите, скука усѣщате. Ще вземете да посадите едно сѣмence. Тия малкитѣ опити да запълнятъ разумното време ще бждатъ приятни и ще ви наведатъ на нѣкои добри мисли и чувства въ васъ по отношение на физическия животъ.

Влиянието на музиката

17 школна лекция на общия окултенъ класъ

22 юни 1922 четвъртъкъ, 19:30 часа

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Тайна молитва!

Прочетоха се темитѣ за музиката

Сега, ако ви попитатъ: Кой свѣтъ засѣга музиката, или отъ кой свѣтъ произхожда музиката какво ще отговорите? - Отъ умствения свѣтъ, т.е. само единъ

интелигентен човѣкъ може да пѣе. Слѣдователно, музика и човѣшката интелигентностъ вървятъ заедно. Защото правилната мисълъ, това е музика. Сега азъ ще ви дамъ единъ малѣкъ музикаленъ опитъ. Единъ музикаленъ опитъ. Разбира се, онѣзи отъ васъ, които не знаятъ да пѣятъ, трѣбва да правятъ усилие. Най-първо заучете гамата, 7-тѣхъ тона и отъ тѣхъ естествениятъ тонъ, отъ който започва гамата. Може да вземетъ естествения тонъ на органа или на пианото. Нѣкои пиана започватъ по-високо или по-низко съ $1/2$ тонъ. Заучете тоноветъ на гамата безъ повишение и безъ понижение, естествено, всички тукъ заучете do, re, mi, fa, sol, la, si, do, si, la, sol, fa, mi, re, do напредъ и назадъ. Когато имате добро разположение изпѣйте тоноветъ. Послѣ, щомъ се измѣни вашето разположение пакъ ги изпѣйте и забѣлѣжете каква е разликата. За примѣръ, гнѣвенъ сте, изпѣйте do, re...do, si и назадъ, и вижтѣ какви съпротивления ще срѣщнете. Наблюдавайте психически, разлика правете въ пѣенето. Нѣкой пѣтъ имате дисхармонично настроение, вижте на кои тонове, каква дисхармония се явява; нѣкой пѣтъ може да имате нѣкой вжтрѣшенъ страхъ, пакъ изпѣйте гамата напредъ и назадъ, забѣлѣжете при кои тонове не върви добръ, ще правите психически наблюдения. Правете тия опити и психически ще почнете да отличавате кждѣ куцате. За примѣръ, нѣкои музиканти, слушалъ съмъ, взиматъ по-високо re-то, не може да взиматъ правилно, въ пѣенето не може да го взиматъ правилно. Защо? Защото сж чрѣзмѣрно активни. Нѣкждѣ si-то не взиматъ правилно. Нѣкждѣ do-то не взиматъ правилно. Да пѣешъ, значи, всѣкога трѣбва да вземешъ тоноветъ правилно. Щомъ измѣнишъ въ каквото и да е отношение, ти вече не си музикантъ, не спазвашъ правилата. Слѣдователно, музикантъ е само този, който при всички условия спазва природните отношения, разбирамъ „разумните природни отношения“, които съществуватъ между тоноветъ.

Сега, за примѣръ когато се карате, а карането е музика, нѣкждѣ натѣртванието при нѣкой тонъ е по-силно. Въ говора нали има повишение и понижение? Ако ние прѣведемъ гнѣва въ музикаленъ езикъ, а то, когато се разсърди нѣкой, той пѣе Forte, когато иска нѣкой да го замаже, той пѣе много меко, пѣе pianissimo

/pp/. Но ще забължките, че у всички васъ, тоноветъ сж слабо застжпени. Въ миналото вие не сте научили музиката и сега трѣбва да правите много голѣми усилия. И вашето скжсѣване на живота се дължи на нѣмане на музика, липсва музика. Прѣстжпността у хората се дължи на това, че музика нѣма. Запримѣръ, хора убийци, нѣматъ никаква музика. Слѣдователно, музиката е единъ стимулъ; щомъ почнешъ да пѣешъ, кръвѣта почне да се прѣнася къмъ прѣдната частъ на главата, мозъкътъ привлича кръвѣта къмъ прѣдната частъ и тѣй мозъкътъ се развива правилно. И първото нѣщо на черната ложа е, че тя всѣкога казва: „Ти си остарѣлъ, на тебе не ти трѣбва пѣние. Господъ и безъ твоето пѣние може, ти днесъ си неразположенъ, не пѣй!“ И почнешъ да задебявашъ, да задебявашъ, докато загубишъ туй чувство, и кръвѣта слиза въ долния центъръ на мозъка, и всичко благородно изсѣхва въ тебе. Послѣ, у нѣкои хора този срамъ, тѣ обичатъ музиката, но не пѣятъ, понеже другитѣ ще имъ се смѣятъ. Нѣма какво да се срамувате, защото нѣма певици. Само една пѣвица съмъ чувалъ да пѣе хубаво, тѣй, да владѣе гласа си – една туркиня, чувалъ съмъ я прѣди 20 години. Двѣ или три певици съмъ слушалъ, които пѣятъ хубаво, да взима душата участие, а не само да трепери гласа, да правишъ усилие. Музиката е едно естествено изкуство. Като сѣднешъ и почнешъ да мислишъ какъ ще пѣеш... не, трѣбва да пѣешъ безъ да мислишъ; почнешъ ли да мислишъ какъ ще пѣешъ, нѣма да пѣешъ. Когато нѣкой човѣкъ почне да мисли какъ да плаща дълговетъ, той пари нѣма въ касата си, а когато касата е пълна, не мисли, а плаща и който дойде „колко имамъ да ти плащамъ?“ – „Ето“. Защо? – Касата му е пълна. Всички ние сме хора, които много мислимъ за религията, много мислимъ, за добродѣлитѣ много мислимъ. Защо мислимъ? Понеже каситѣ сж празни.

Сега, ученицитѣ на окултната школа не знаятъ музика. Щомъ като касата е празна, ще мислите, но ще знаете, че безъ музика не може да бждете ученици на школата. Туй трѣбва да знаете. Едно условие: безъ музика не може да бждете ученици на школата и то тѣй, доста добри ученици. И първото нѣщо, първиятъ изпитъ по музика ще дадемъ и тамъ може да про-

паднете. Първият изпитъ въ школата е музиката. Ще ви дадатъ едно парче да го изпѣете, една много проста пѣсенъ ще ти дадатъ да изпѣешъ. Тѣй, разбирате вече „музиката“ и „мисълъ“ вървятъ паралелно. И послѣ, музиката може да я употрѣбимъ като едно възпитателно сръдство. Наблюдавайте кои хора какви пѣсни обичатъ. Когато нѣкой е неразположенъ изпѣйте му пѣсенъта, която обича и той ще има разположение. Всѣки човѣкъ има любима пѣсенъ. Религиознитѣ хора въ православната църква, въ евангелската църква, все си иматъ нѣкоя любима пѣсенъ.

Сега, първо: вашето наблюдение, което трѣбва да правите е при взимането на гамата. Туй упражнение ще го правите за двѣ сѣдмици наредъ всѣки день сутринъ и вечеръ прѣди да си лѣгате. Сутринъ ще изпѣете гамата по три пѣти. Наблюдения ще правите, не само тѣй. Вие искате да изучавате окултни науки имате велики идеи да схващате силите на природата, но ако вие не можете да схванете разликата между два музикални тона, лѣките вибрации какъ ще схванете ония велики сили, на които тоноветѣ сж по-високи? Какъ ще ги схванете тѣхъ? И сега, азъ не искамъ да ви поощрявамъ, но когато изучите окултната музика, вие като запѣете, ще почнатъ да се групиратъ всички пѣсѣчинки на едно мѣсто и да образуватъ камъни. Има окултни пѣсни, при които, само като запѣешъ на единъ камѣкъ, за 10 минути отъ горѣ, той ще почне да се разсипва. Има окултна музика, която, ако я запѣешъ ти може да спрѣшъ течението на една рѣка. Има окултна музика, като я пѣешъ при нѣкой засѣхналъ изворъ, водата ще трѣгне. Да. И ако нѣкой пѣтъ вие изсѣхнете и замязате на изсѣхнали извори, то е защото не пѣете. Вие казватъ: „Господъ не ме обича“. – Изсѣхне вашиятъ изворъ. Запейте и веднага ще потече вашиятъ изворъ. Ще кажете: „Азъ сега съмъ тжженъ, като стана въ добро разположение, тогава ще пѣя“. Тогава нѣма защо да пѣешъ, сега ще пѣешъ. Послѣ, ако на нѣкой отъ васъ излѣзе цирка, ще ви дамъ единъ опитъ, музикаленъ опитъ да го лѣкувате. Ако нѣкой има цирей, изпѣйте му сутринъ три пѣти гамата, вечеръта пакъ три пѣти и ако пѣете правилно този цирей ще мине. И защо нѣкои болѣсти не се лѣкуватъ? – Изгубватъ музиката. Човѣкъ, който се уплаши и не може да

пѣе - умира. Имашъ възпаление, 40 градуса температура, запей нѣкоя пѣсенъ веднага на нѣколко градуса ще спадне температурата. А лѣкаритѣ ще кажатъ: „Той е боленъ, да мълчи, никакво пѣене, само да чувствува диханието си“. Имате неразположение, едно неприятно състояние - пѣйте! Изпѣйте на туй състояние една пѣсенъ, втора изпѣйте, трета, докато изпѣйте подобаващата пѣсенъ, практическото възпитателно влияние на музиката, то ни интересува. Не ни интересуватъ тия нѣща, които ни прѣчатъ, а какво може да произведе въ насъ музиката, то ни интересува.

Сега, въ връзка съ музиката, ще опрѣдѣля два пѣтя на живота. Единъ възходящъ - правиятъ пѣтъ на живота и низходящиятъ пѣтъ на живота. Възходящиятъ, правиятъ пѣтъ на живота е пѣтъ, който съдържа въ себе си всички възходящи сили: формитѣ има, съдържание има и смисълъ въ себе си има; той се нарича правиятъ пѣтъ. Низходящиятъ пѣтъ е пѣтъ, който съдържа всички низходящи форми, съдържание и смисълъ на низходящия животъ, тѣ го наричатъ лѣвиятъ пѣтъ.

И тѣй, подъ „пѣтъ“ ще разбирате, всички възможности, които живота изисква въ даденъ моментъ. Туй се нарича пѣтъ. Сега музиката е едно отъ срдѣствата на правия пѣтъ, на възходящия пѣтъ. Едно отъ великите срдѣства на възходящия правъ пѣтъ на живота. И, слѣдователно, всѣки единъ животъ трѣбва да започне съ музика.

Сега, когато пѣете, нѣма да пѣете както ученицитѣ do, re, mi, fa, sol... това не е пѣние, ама ти ще се спрѣшъ, като кажешъ - do, ще забравишъ, че си въ свѣта. Като кажешъ - do, ще мислишъ, че ти започвашъ живота, започвашъ да живѣешъ. И като кажешъ re, ще мислишъ, че този животъ, въ който живѣешъ, ще почнешъ да го оформявашъ, да събирашъ материали заради него. Като дойдешъ до mi, ще подразбирашъ, че разпрѣдѣляшъ този материалъ. - Fa подразбира, полученото вжтрѣшно съчетание за какво може да се прилага въ живота. - Sol, това е градежъ, започване на градежа. - La е мазилка. - Si е завършване на прозорци и врати. Тогава вие ще свѣршите ще направите, не само механически прозорци, но ще знаете, че единъ прозорецъ е едно отвѣрстие, мѣсто отъ дѣто свѣтлината може да

дойде. Вратата е мѣсто, отъ гдѣто единъ човѣкъ може да дойде, пжть за движение на душата. Когато ние говоримъ за прозорци и врати, разбираме, че прозорецътъ е мѣсто, дѣто свѣтлината може да проникне; а вратата е мѣсто, прѣзъ което душата може да влѣзе. Това сж само нѣкои окултни бѣлѣжки въ музиката, за тѣхъ ще говоря и другъ пжть.

Сега изпѣйте - do. Вие вземете doo, има ли музика въ туй - dooo? Още по-тихо! Още душата не взема участие въ туй пѣние. Въ тия трептения не само ти трѣбва да вземешъ участие, но трѣбва да контролирашъ и дихателната си система, понеже тукъ имате още единъ отъ важните центрове - ларинкса; и чрѣзъ мозъка вие ще развиете ларинкса. И правилниятъ говоръ въ свѣта зависи отъ музиката. Ако музиката е правилно развита, и говорътъ ще бжде правилно развитъ. Следователно, ще съсрѣдоточите всичката си енергия въ дробоветъ между симпатическата система и ларинкса; между тия два вжзела започва да се върти това колело на мозъка. Разбира се, у васъ има този срамъ, ако вдигна нѣкого сега да пѣе, вие всинца ще почнете да се смѣете. За примѣръ, нѣма да гледате какъ пѣе той, ама ще се кискате, ще се смѣете, че той не взема правилно тоноветъ. А съ това вие убивате желанието той да пѣе. Ее, добръ, сега нека вземемъ всички първия тонъ - do. /Всички пѣятъ - do, - do, - do/. Сега да дойдемъ до - re. - do, - re, - re, - re по-силно. /Всички пѣятъ./ - re... Не взимате правилно. Не е чисто туй - re, куца ви нѣщо, показва, че енергиитъ не сж разпредѣлени правилно, куца нѣщо. Но - do-то, е чисто, добръ е. /Всички изпяха тѣй послѣдователно цѣлата гама/. Азъ нѣкога ще ви занимая, ще вземемъ нѣкое окултно упражнение по музика. Тогава ще направимъ една разлика. Ще изпѣемъ една обикновена пѣсенъ, по обикновеному, послѣ ще изпѣемъ сжщата пѣсенъ по правилата на окултната музика, да видимъ какъвъ ефектъ може да произведе тя.

Сега, останалите работи ще четете слѣдующия пжть. Друга тема имате ли? - Не.

Ползата отъ планинскитѣ върхове.

Каква полза принася изкачването? Послѣ, каква друга полза? - Задържатъ се тамъ снѣговетъ, привличатъ влагата, вѣтроветъ.

Сега, вие си отбълъзвайте всичките тия прѣдмети, не мислете, че те сж дадени произволно. Всичките теми ще ги напишете въ една особена тетрадка, ще мислите върху тѣхъ. За музиката, въ сжщностъ, отъ сега нататъкъ ще мислите. Колкото теми сте написали, ще се спирате върху тѣхъ и ще ги прѣглеждате наново, защото, за въ бждеще, ще минемъ да съчетаваме. За примѣръ, ще искамъ да съчетаете отношенията, които сжществуватъ между музиката и планинскитѣ върхове. Разбира се, то сж сложните упражнения, ние ще минемъ по-послѣ къмъ тѣхъ. Слѣдъ една година още, ще дойдемъ до сложните упражнения. Ще гледате да турите сега една здрава основа. Защото, ако не турите тази здрава основа, не може да съградите. Защото, въ окултната школа ние имаме за цѣлъ, първо да развиемъ центроветѣ на вѣра, надежда, Любовь; да развиемъ музикалнитѣ чувства; да развиемъ въображението; да развиемъ математическитѣ способности, разсждителнитѣ способности, творческия умъ; да развиемъ дружелюбието, да урегулируме човѣшкото честолюбие, човѣшката гордостъ, послѣ да впрѣгнемъ ексекутивнитѣ способности на човѣка въ работа, да развиемъ рѣчта, да я туримъ въ правиленъ пжтъ; послѣ да създадемъ правилните форми за живота. Това сж задачи, върху които трѣбва да се работи. И слѣдъ като се развиятъ тия центрове, тогава ще ги свѣржемъ. Всѣки единъ центъръ е свѣрзанъ съ извѣстно течение и тогава може да се манипулира вече. Та прѣдстоятъ упражнения, упражнения.

Да кажемъ, имате една мжчна задача. Билъ сте ученикъ или студентъ и сте скжсани на изпита, а срѣдства нѣмате да слѣдвате идущата година. Вашиятъ благодѣтель не ви поддържа вече. Три мисли може да ви минатъ прѣзъ ума: да се убиете, да прѣкратите живота си. Какво трѣбва да прави този студентъ? Ще пѣе, ще почне да пѣе гамата отъ долу на горѣ и отъ горѣ надолу. Ще каже: животътъ е една възходяща гама. Започни отъ долно - do и върви до другото, до горно - do. Менъ сж ме скжсали - ще слѣзешъ надолу съ гамата. Скжсването ще го считаешъ повръщане по обратния пжтъ. Като скжсатъ нѣкого, ще кажатъ повѣрни гамата назадъ - do, si, la, ... Който не разбира музиката, ще каже: „Скжсанъ съмъ“, а който разбира музиката ще каже: „Пѣя гамата по обратния пжтъ“. И тогава ще се

качи отново до горно „do“. И когато усвои тоновете, благополучно минава изпита. Но и когато го скжсатъ, пакъ ще пѣе правилно – назадъ гамата. То е едно и сжщо нѣщо. Сега, за примѣръ, вие не може да се убѣдите, че като те скжсатъ на изпита е по-хубаво, отколкото да минешъ. А че много пжти, нещастни ученици не се учатъ прѣвъ цѣлата година, обаче, случи се, най-лесния прѣдметъ го попитатъ, получи 5 – минава, а много по-добрѣ е да го скжсатъ, да повтаря, да заучи материала добрѣ, защото за слѣдующия класъ той ще е готовъ.

Сега, въ окултната школа не може да минете тѣй. Материалътъ е тѣй свѣрзанъ, че вие не може да минете, да прѣскочите единъ материалъ. Всѣко нѣщо ученикътъ трѣбва да го заучи, и то, тѣй хубаво! Каквито хитрости и да употребите, по никой начинъ не може да минете, една необходимостъ е то. Та, всичките нѣща ще ги заучавате добрѣ. И страданията въ живота не сж нищо друго освѣнъ скжсване, постоянно ни кжсатъ. По нѣкой пжтъ мислишъ, че си добродѣтеленъ, но тѣ скжсатъ на добродѣтелъта. Ти кажешъ: „Азъ до вчера бѣхъ добъръ“. Но ти не си научилъ още изкуството да бждешъ добъръ. То е едно изкуство да знаешъ да бждешъ добъръ. Въ окултизма ние разбираме „добъръ“ човѣкъ, този който знае правилно да използва известни Божествени сили въ тѣхните форми, които имъ сж прѣдначертани. Това значи добъръ човѣкъ: на всѣка Божествена сила да даде съответна форма, която е опрѣдѣлена заради нея. Защото, ако при разни състояния, при разни настроения, и при разни възрасти, знаешъ каква форма съответствува на тази сила, и можешъ да ѝ я дадешъ, безъ да погрѣшишъ, ще бждешъ добъръ човѣкъ. Тѣй е. Слѣдователно, ще заучавате, при еди-коя сила при еди-кой случай, еди-коя форма съответствува. Защото въ окултно значение, само тѣй, ще добиете свѣтлина. Сега се обезсѣрчавате, всѣки день ставате добъръ и лошъ и прѣдстои ви усиленa работа главно, на онѣзи отъ васъ, които искатъ да се учатъ. Послѣ, ще пазите друго правило. Великата окултна наука всѣкога тѣй се поставя, че човѣкъ трѣбва да започва съ най-слабитѣ сили въ свѣта да работи, тѣ сж най-производителнитѣ. Ще започнешъ съ най-слабата сила, която имашъ. И даже въ практическо отношение вие забѣлѣзвате сжщото.

Единъ човѣкъ, който изведнжжъ, като излѣзе отъ кѣщи започва да взима голѣми крачки, този човѣкъ никаква работа не може да свърши; колкото отива по-нататѣкъ, той отслабва, отслабва, и срѣдъ пѣтя, умори се и спира; а излѣзне ли нѣкой човѣкъ и усъмни ли се, започне полѣкичка, полѣкичка и постепенно усилюва, този човѣкъ ще свърши работа. И сега, въ религиозно отношение, науката се състои въ сѣщото. Онзи, който като излѣзе на улицата и каже: „Азъ ще направя туй, онуй“, нищо нѣма да направи. Не, спри се и кажи: „Туй, което Учителътъ ми даде, азъ ще го науча; за другъ пѣтъ, не зная, но днесъ, тази малка крачка ще направя“. Той не мисли за бъдеще. Нѣкой, като влѣзе въ училището, мисли какъ ще свърши втори, трети класъ и т.н. Каква диплома ще вземе, какъ ще го посрѣщнатъ, съ цвѣтя, украшения, всичко туй изпѣква въ ума му, но нищо нѣма да свърши този ученикъ. Та, сега вие, като окултни ученици, нѣкои отъ васъ мислятъ тѣй: сега ние, като свършимъ, туй ще направимъ, онуй ще направимъ. Не, не какво ще свършите вие, не мислете. Стига да свършите, не си хавете силите. Когато имате празно врѣме, може да си мечтаете по разни прѣдмети, но въ школата никакви други прѣдмети! Вѣнка отъ школата има мечтание. Когато ние искаме такива мечтания, окултните братя, когато искатъ да си мечтаятъ, те отъ невидимия свѣтътъ слизатъ долу въ ада да видятъ всичките мечти, защото адътъ е пълненъ съ велики мечти. Ако иска нѣкой да види най-великитѣ мечти, най-великитѣ планове, трѣбва да слѣзе въ ада. Какви мечтания, планове, проекти има тамъ! Най-ученитѣ философи пишатъ на свѣщеници, на пророци, на учители, на майки, на бащи. Всички планове тамъ сѣ събрани. И когато нѣкой човѣкъ иска да стане много великъ, Господъ го праща долу, да види великитѣ планове. И за туй, въ окултната школа най-първо изучаватъ малкитѣ работи и слѣдъ туй пристѣпватъ да изучаватъ великитѣ работи. За туй ще започнете съ малкитѣ сили, които имате въ себе си, съ най-малкитѣ подтици, не започвайте съ най-силния подтикъ на душата. Нѣкои проповѣдватъ съ най-силната енергия. Но въ окултизмъ ние започваме съ най-малкитѣ, най-слабитѣ подбуждения. Ако ти може да дадешъ животъ на най-малкото подбуждение, ти си въ сила да

правишъ велики работи. Съ пари ако може да направишъ нѣщо, добръ е, но ако баща ти остави 100,000 лв.; обаче, ако баща ти остави единъ грошъ и ако съ този грошъ ти може да направишъ нѣщо, ти си човѣкъ; пъкъ ако можешъ да направишъ нѣщо съ една стотинка... Умъ се иска, умъ, иска се сърдце, иска се и воля! За туй съ най-слабитѣ сили, които имате, съ тѣхъ ще започнете. И свѣтътъ започва съ най-слабитѣ.

Тайна молитва!

Гладуватъ и жадуватъ

Блажени които гладуватъ и жадуватъ за правдж-тж; защото тѣ ще ся насѣтятъ Ев. Матѳея 5:6

Силни думи въ стиха сж: „които жадуватъ и гладуватъ“. Това сж силни думи, които изразяватъ силно желание. Защото само оня, който е гладенъ или жаденъ, разбира какво нѣщо е гладъ и жажда. Слѣдователно, Христосъ употребява тия двѣ думи, които иматъ смисълъ, а не сж двусмислени. Значи, за да разбере човѣкъ правдата, трѣбва да гладува и жадува, трѣбва да е гладенъ и жаденъ, тѣй като хлѣбътъ може да се оцѣни само отъ гладния и водата отъ жадния. Да се оцѣни, т.е. да се използува. Сега може да се направятъ много разсждения, да се отвлічаме какво нѣщо е правда, какво нѣщо е гладъ, обаче, ние ще вземемъ въ прѣмъ смисълъ, тѣй като гладътъ го чувствуваме всѣки день.

„Блажени, казва Христосъ, които гладуватъ и жадуватъ“, за какво? — За правдата. Виждали ли сте вие тия лястовички, които цѣлъ день слизатъ и се качватъ, какво хубаво упражнение правятъ изъ въздуха? И всичко туй е обосновано на онзи вжтрѣшенъ гладъ. Този гладъ прави всички тия извивания. Кажете: какво кара онази птичка да се разхожда? То е гладътъ, който я застава да се разхожда, това е една необходимостъ. Мнозина културни хора иматъ едно криво понятие за развиването на човѣшката душа. Всички хора тѣрсятъ лесния пжтъ. Даже прѣди войната бѣха дошли до мисълта, че единъ день химията ще измисли такива мал-

ки пилюлча, та безъ много работа, безъ оране, да се хранятъ хората. Такива пилюлча нѣма и не може да има. Може, но кога? Когато хората достигнатъ състоянието на ангелитѣ. Изисква се за това една възвишена култура, а не при сегашната култура.

Сега Христосъ засѣга единъ основенъ въпросъ — за правдата. Той е въпросъ на човѣшката интелигентностъ. Правда може да съществува само тамъ, дѣто има възвишена интелигентностъ, като вземемъ думата „интелигентностъ“ въ много широкъ смисълъ — дѣто има мъдростъ и истинско знание. Ние не трѣбва да се заблуждаваме, че имаме знания. Ще оставимъ и ония афекции, които се зараждатъ въ ума ни, че защо трѣбвало да бждемъ интелигентни въ даденъ случай сме много интелигентни, а въ другъ случай не. Азъ говоря за онази интелигентностъ, която владѣе всичкитѣ човѣшки емоции, и при каквито условия и да е човѣкъ, той всѣкога пази равновѣсие. Туй е по отношение на цѣлокупния животъ, както се проявява. „Блажени“, кои? Блаженъ е само онзи, който е уменъ. Само умниятъ човѣкъ може да бжде блаженъ, който може да се наслаждава отъ музика, който има музикаленъ духъ; който може да се наслаждава отъ художество, отъ изкуство — онзи, който има тия чувства. Сега твърдятъ, че всички хора иматъ еднакви дарби, но нѣматъ еднакво обработени дарби. И когато говоримъ за любовта, вие еднакво не схващате любовта, понеже чувствата на любовта у всинца ви не сж еднакво развити.

Едно врѣме огънятъ се влюбилъ въ леда и казалъ: „понеже много ми е жежко, искамъ по нѣкой пжтъ да ме разхлаждашъ“. Обаче, единъ день когато огънятъ стопилъ леда, той изгасналъ. И казалъ: „азъ искамъ да ме разхлаждашъ, а ти ме изгаси“. Сега по нѣкой пжтъ и вие искате, като огъня, разтуха и разклада въ живота, но като се стопи вашия ледъ и загаси огъня, какво ще стане? Прѣдставете си, че душата е реално същество. Вие сте интелигентенъ, уменъ човѣкъ, основавате живота си върху ледъ, и съграждате една къща на леда. Ето колко здравъ, якъ е този ледъ. Вие съграждате единъ отличенъ палатъ. Обаче, иде слънцето, разтопява леда, разрушава вашата основа и цѣлиятъ палатъ се прѣвърща на вода. И вие виждате, че иде цѣлъ катаклизъмъ, но какъ да се избавите отъ нещас-

тието? Направяте си лодка и казвате: „слава Богу“, избавихме се отъ катастрофата на леда, въ водата може да живѣемъ. Но прѣдставете си, че водата се изпарява и вие оставате пакъ безъ основа. Питате: „какво трѣбва да правимъ?“ Но щомъ стане тази вода на пара, трѣбва да си направите крила. Слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се научи да минава отъ едно състояние въ друго: отъ състоянието на леда въ онова на водата и да влѣзе въ състоянието на парата, за да може и въ нея еднакво да функционира. А туй е, което съврѣменнитѣ хора наричатъ: „да се приспособишъ къмъ условията на живота“.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ.“ Ние гладътъ и жайдата не можемъ да унищожимъ: тѣ сж една необходимостъ, единъ потикъ вжтрѣшенъ, абсолютно правиленъ. Човѣкъ, който иска да знае, дали е здравъ или не, ще познае отъ това: докато чувствува гладъ и жажда въ себе си, той всѣкога е здравъ. Изгуби ли глада и жайдата, туй състояние е болезнено. Докато въ човѣка има гладъ и жажда за правда, това е едно нормално състояние на душата, това показва, че е здравъ. Стане ли човѣкъ индиферентенъ, каже ли: „безразлично е за мене“, това е едно болезнено състояние. Другото положение: дотогава, докато сжествува тази жажда, да се интересувате за душиѣ на хората, да се запознаете съ тѣхъ, въ васъ има истинско разбиране на живота, има животъ. А когато кажете; „менъ много малко ме интересуватъ хората“, питамъ тогава: щомъ много малко ви интересуватъ хората, тогава за какво ще се интересувате?

Сжщото е и въ окултизма. Ако кажете: „мене много малко ме интересува цѣлия човѣкъ, щомъ прѣстанатъ да живѣятъ всичкитѣ отдѣлни части на тѣлото му“? Е, хубаво, ако всичкитѣ отдѣлни части прѣстанатъ да живѣятъ, кждѣ е тогава животътъ. Помислете, че малкото прѣстче каже: „менъ не ме интересуватъ другитѣ нѣща“. Не, не, ще го интересуватъ. Философията на живота е да знаете да се интересувате отъ хората, да знаете тѣхнитѣ отношения къмъ васъ какви сж, и вашитѣ отношения къмъ тѣхъ какви сж.

Сега казва Христосъ: „блажени, които гладуватъ и жадуватъ за правдата.“ Върху тия стихове има написани цѣли томове, томове съ богословски тълкувания,

и азъ ублажавамъ ония хора, които сж писали, защото има какво да четатъ хората за блаженствата на гладуващитѣ и жадуващитѣ за правдата. И всѣки единъ вѣстникъ все за правда пише: „Правда“! „правда“! — Но въ съврѣменнитѣ хора още нѣма гладъ и жадъ за тази правда. Да гладувашъ и жадувашъ за нея, това значи, да я приложишъ въ себе си. Съдали ли сте вие нѣкой пжтъ да си дадете единъ отчетъ да помислите какво прѣдставявате вие като човѣкъ? Вие се оглеждате въ огледалото, очитѣ ви сж сини, казвате: „ясни ми сж очитѣ, сини.“ Хубаво, вѣждитѣ черни, косата, докато сте младъ, черна, ще мислите, че сте нѣщо, нали? Туй като младъ, но на 45 години, на зрѣла възраст, имате една промѣна, а на 90 год. имате друга промѣна. Тогава вече тѣлото ви не е онова стройно тѣло, но е станало като една въпросителна, и се чудите защо грѣбнактѣ на човѣка се измѣня. Но вѣнка вие, като една интеллигентность, като една душа, какво прѣдставяте самъ по себе си? Може ли вие да си съставите една ясна прѣдстава, можете ли да живѣете вѣнка отъ тѣлото. Прѣдставете си, че сте излѣзли отъ тѣлото си. Имали ли сте туй положение? Говорите сега, че има единъ невидимъ свѣтъ, това-онова, не да оставимъ далечнитѣ работи. Кой отъ васъ е ималъ тази малка опитность, да излѣзе изъ тѣлото си? Ние, като излѣзе единъ човѣкъ отъ тѣлото, казваме, че е умрѣлъ, а като влѣзе нѣкой въ тѣлото, казваме, че е оживѣлъ. Това е изопачение: излизането наричаме смъртъ, а влизането — животъ. Но ще ви се види чудно ако кажа, че излизането е животъ, а влизането е смъртъ. Защото като излѣзешъ отъ кжщата, отивашъ да работишъ, да припечелишъ нѣщо, а като влѣзешъ въ нея, отивашъ да ядешъ. И съврѣменнитѣ хора казватъ, щомъ влѣзе човѣкъ въ кжщи: „дайте кокошка, хлѣбъ“. Той всичко унищожавя, причинява навсѣкждѣ смъртъ. Неправилното излизане отъ тѣлото причинява смъртъ, и неправилното влизане въ тѣлото пакъ причинява смъртъ. Правилното излизане отъ тѣлото причинява животъ и правилното влизане въ тѣлото причинява животъ. Тѣй седи въпросътъ. Ако сега вие, съврѣменнитѣ хора, тѣй както сте, бихме ви извадили душитѣ, да влѣзете въ духовния свѣтъ, т.е. да извадимъ вашата душа или астралното тѣло или духовното тѣло, за да влѣзете въ духо-

вния свѣтъ, вие щѣхте да забѣлѣжите отъ цѣлото пространство проточени нижки. Това сж милиони нижки. И ще видите, че цѣлото пространство е прѣкрѣстосано само съ тия нижки, ще намѣрите една обвита мрѣжа и всичкото изкуство на науката седи да знаешъ, какъ да функционирашъ изъ тия нижки, да се отплетешъ отъ тѣхъ. И ако не си уменъ, тия нижки се заплитатъ една съ друга и нѣкой пжтъ трѣбватъ 10—20 год., докато се оправятъ. И хората казватъ: „оплели му се работитѣ“. А ние казваме: заплели му се нижкитѣ. Нѣкой вечеръ излѣзе, заплете му се нѣкоя нижка и щомъ се завърне, на втория денъ търси този господинъ да се разправи съ него, нѣкой пжтъ по приятелски начинъ, а нѣкой пжтъ да се кара. Все дири какъ да се отплете, било по добъръ, било по лошъ начинъ. И въ сегашния животъ хората трѣбва да заспятъ, за да се поправятъ. И, дѣйствително, трѣбва да дойде Христосъ на земята, да приспи хората, да каже тѣй: „всички да заспятъ“, както при една хирургическа операция. Той иде сега да разплете всичкитѣ нижки, въ които сж се заплели и ученици, и свещеници, и владици, сждии, учители, бащи и майки, на всичкитѣ нижкитѣ имъ сж така заплетени, че ние не знаемъ кой пжтъ да хванемъ.

И казва Христосъ: „блажени, които гладуватъ и жадуватъ за тази божествена правда“, която трѣбва да дойде, да разпетлае тия нижки. Сега какъ сж заплетени нижкитѣ? Онѣзи отъ ученицитѣ, които започватъ да учатъ по музика, учителътъ казва да турятъ само кордитѣ. А ученикътъ, който не разбира кордитѣ, вземе, че ги размѣсти, тѣнката корда турне на мѣстото на басовата корда, размѣсти ги и не върви. И той ги гласи, но не може. Казвамъ всѣка корда трѣбва да се постави на нейното мѣсто. А за да се намѣсти тамъ, ще повикашъ единъ учителъ да ти каже, коя корда на кое мѣсто трѣбва да се тури. И тия цигулки си иматъ мѣрки, единъ инструментъ, дѣто всѣка една жица се туря споредъ мѣрката. И споредъ мѣрката, постепенно ще бждатъ наредени по дебелината имъ. Щомъ се нагласи цигулката, тя може да свири правилно.

Сега, за да разберете тия Христови думи, вие трѣбва да нагласите своя мозъкъ, т.е. най първо, своята глава, и на всичко, каквото има въ главата, трѣбва да направимъ единъ силенъ ремонтъ. На всички

съвременни хора трѣбва ремонтъ отъ първа степенъ. Нѣкой казва: да си ремонтирамъ кжщата. Казвамъ: най-напрѣдъ главата си трѣбва да ремонтирашъ. Второ, ще ремонтирашъ сърцето. Защо? Понеже грѣхътъ е достигналъ и до човѣшкото сърце. Грѣхътъ е проникналъ и въ човѣшкия умъ, и въ човѣшкото сърце. Въ душата още не е проникналъ, и въ духътъ не е проникналъ. Всичката поквара сжествува само въ сърцата и умоветѣ. Има нѣщо чуждо, което е проникнало въ сърцето, има нѣщо чуждо, което е проникнало и въ умоветѣ ни. И, слѣдователно, тия чужди елементи сж, които развращаватъ умоветѣ ни и сърцата ни. И какъ ще си обясните едно положение, единъ фактъ: обикналъ си нѣкого – това е единъ простъ психологически фактъ – а слѣдъ малко го намразявашъ. Защо? Защо си го обикналъ и защо ще го мразишъ? Ще кажешъ: „той ми направи едно добро, обикнахъ го; направи ми едно зло, намразихъ го“. Но ти увѣренъ ли си, че той ти е направилъ едно добро, и затова го обикна? Имашъ ли единъ фактъ, че ти е направилъ добро? И послѣ, ти увѣренъ ли си, че той ти е направилъ едно зло, фактъ имашъ ли? Да констатираме факта, а не само привидно нѣщата да бждатъ добри или лоши. Туй, което той е направилъ, добро ли е и въ какво седи доброто? Сега поне ние трѣбва философски, разумно да разпрѣдѣлимъ. Има радостъ физическа, има радостъ духовна; има скърбъ физическа, има скърбъ духовна. Стимулитѣ, причинитѣ не сж едни и сжи. Подаряватъ ти една кжща, ти се радвашъ, скачашъ, имашъ единъ физически стимулъ, гледашъ кжщата. Но утрѣ нѣкой ти запали кжщата, дойде ти скърбъ. Ти казвашъ: „голѣма е скърбѣта ми!“ Скърбѣта ти не е много голѣма: щомъ ти направятъ нова кжща – скърбъ нѣма. Обаче, има радостъ, която е причинена отъ съвсѣмъ другъ стимулъ. Затварятъ те въ затвора, скърбишъ, пуцатъ те вънъ, радвашъ се. Но допуснете сега слѣдното: човѣкъ иска да бжде въ полза на своитѣ ближни, но единъ день хващатъ го, обвиняватъ го, турятъ го въ затвора, обаче, той се радва, вижда условия, че може да работи за Бога, да проповѣдва въ затвора – той изгубва честѣта си, но той се радва – и може въ 2–3 години да реформира цѣлия затворъ. Пускатъ го отъ затвора, той върви и скърби. Какъ ще си обясните тия

противоположности! Едни хора, когато влизатъ въ живота, се радватъ, а когато излизатъ отъ живота, отъ затвора, скърбятъ. „Блажени, които гладуватъ и жадуватъ, казва Христосъ, за правдата, защото тѣ ще се наситятъ“. Ще се наситятъ, на какво? Само правдата ще отвори онзи пжтъ, да се наситятъ, отъ какво? — Отъ Божествената Любовь. Насита може да донесе само Любовьта, да ви задоволи, но не както ние се задоволяваме, а да създаде онова ново състояние, при което ние можемъ да работимъ. Сега, най-първото нѣщо, трѣбва да се създаде този гладъ, истински гладъ и жажда трѣбва да се създадатъ вжтрѣ въ душата. Онѣзи, които искатъ да минатъ въ пжтя, трѣбва да разбиратъ живота малко по-дълбоко, тѣ трѣбва да пристѣпятъ къмъ първия опитъ. Сега азъ говоря послѣдователно, а нѣкои ще кажатъ: „имаме опитъ“. Разбирайте ме, опитъ въ слѣдното: когато онзи ученикъ е почналъ да взема уроци по музика, той взима първия урокъ, втори, трети, пети, шести, послѣ почва да изучава позициитѣ — първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция, той не трѣбва да се спре на първия опитъ или на половина, а да довърши всичкитѣ опити, които сж необходими, и слѣдъ като стане виртуозъ, той ще има друго управление, той ще приложи съдържанието на своята техника. Сега съврѣменнитѣ вѣрващи, слѣдъ като направятъ единъ малкъ опитъ, прѣставатъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да ида въ онзи свѣтъ, да видя“. Е, хубаво, допуснете, че азъ ви завеждамъ въ онзи свѣтъ. Ето да ви разправа онзи свѣтъ какъвъ е: ще влѣзете въ единъ градъ добръ устроенъ, на който всичкитѣ улици сж послани съ диаманти, вмѣсто съ блокове. Кжшитѣ на тия сжщества сж отъ най-прозрачно стѣкло. Маситѣ имъ сж направени отъ злато, чашитѣ имъ, всичкитѣ съсѣди сж отъ най-фино злато. Водата е отъ най-чистъ нектаръ, тя е като нашата, но като пиешъ, ще кажешъ: „нима туй е вода?“ Въздухътъ е толкова чистъ и приятенъ, а пѣкъ птичкитѣ съ по-пѣстри отъ нашитѣ и толкова приятно пѣятъ! Славеитѣ, гургулицитѣ, гълъбчетата сж по-красиви отъ нашитѣ. Тамъ си иматъ особени начини за съобщение. Желѣзници нѣматъ и димъ нѣматъ като насъ, и фабрики нѣматъ. Като влѣзешъ въ духовния свѣтъ индустрия нѣма. Ще кажете: „какъ да нѣма индустрия?“ — Индустрия има

безъ кадежъ. Тамъ ще намѣрите училища отлични, музики, изкуства до висша степенъ развити. И мъже и жени има тамъ, и дѣца има, но съ красота, каквато вие не сте виждали. Тамъ ще ви приематъ, ще ви нагостятъ, а като ви върнатъ въ този свѣтъ, ще ви потопятъ въ една такъва течностъ, че да забравите всичко отъ тѣхния свѣтъ. И като отива нѣкой отъ този свѣтъ тамъ, тѣ пакъ ще го потопятъ, за да забрави всичко и да не внесе нѣкоя развратна мисль, съ която да опетни онзи свѣтъ. Тѣй щото и когато отивашъ и когато се връщашъ, тѣ сж толкова умни, че ще тѣ потопятъ, та нищо нѣма да помнишъ и отъ онзи и отъ този свѣтъ. Не ще знаешъ нищо нито за тоя, нито за оня свѣтъ. Нито ще занесешъ, нито ще донесешъ нѣщо. Тази е причината, дѣто мнозина отъ васъ всѣка вечеръ ходите все въ другия свѣтъ, но все ви приспиватъ. Сега нѣкой отъ васъ ще кажете: „това мяза на 1001 нощъ“. Въ сжщностъ не е тѣй както азъ ви го описвамъ. То е нѣщо много по-хубаво, азъ ви начертахъ само една скица, то е хиляди пжти по хубаво, отколкото азъ мога да го опиша.

Та трѣбва да се създаде въ насъ този гладъ и тази жажда за онзи възвишенъ животъ, дѣто правдата сжществува. Само въ единъ възвишенъ животъ проникнатъ отъ онази божествена интелигентностъ, само тамъ можемъ да разберемъ красивото и хубавото въ живота, само тамъ е мѣстото на любовта. Сега, за примѣръ, като ви говоря, ако вие можете да забравите вашия животъ, щѣхте да ме разберете друго-яче, а сега нѣкои отъ васъ си имате грижи и казвате, дали туй, което говоря е вѣрно, „дали не ще ни измами“ и т.н. Но прѣдставете си, че вие имате очи като мене, вземамъ едно цвѣте и двамата го гледаме еднакво, тогава въ какво можете да се съмнявате? Казвамъ, това е едно цвѣте, червено, вие какво казвате? — Червено цвѣте. И двама виждаме червено. Какво има да се споримъ? Или синьо, жълто, оттѣнѣцитѣ еднакво виждаме. Обаче, щомъ дойдемъ да съпоставимъ, може ти да си видѣлъ синьо, а азъ червено. И се споримъ, ти казвашъ: цвѣтетето е синьо, а азъ казвамъ: цвѣтетето е червено. Но ние гледаме двѣ различни цвѣтя: моето цвѣте е червено, а твоето — синьо. И ти си правъ, и азъ съмъ правъ. Прѣдставете си, че ние двама сме на една сфера и

тази сфера е праздна. Азъ съмъ отгорѣ, ти си вжтрѣ. Казвамъ: тази сфера е корубеста, а ти казвашъ: „не, тя е вглѣбната“. Какъ може да е вглѣбната, не виждашъ ли? „Ами че азъ не виждамъ ли?“ И започваме да се споримъ. Математически мога да ти докажа. — „И азъ математически мога да ти докажа“. И двамата математически имаме право. Това сж двѣ състояния на битието. Отъ една страна битието е корубесто, а отъ другата страна е валчесто. Питамъ сега: ако вжтрѣшното съдържание на тази сфера се напълни и този господинъ не може да живѣе въ сферата и излѣзе навънъ, какво ще каже? Че животътъ е само корубестъ отвънъ. Е, допуснете друго състояние: всичко отъ вънъ се заглади и остане само вглѣбнатата страна. Тия противорѣчия постоянно изпжкватъ въ живота, дали се намираме отвънъ или отвжтрѣ. Сега какво е физическия животъ и какво е духовния? Физическия животъ е външния животъ, а духовния — вжтрѣшния. Но тия два живота съставляватъ двѣ положения на човѣшката душа или двѣ положения на човѣшкото съзнание.

„Блажени, които гладуватъ“... Гладува, кой? — Стомахътъ. Жадува, кой? — Пакъ стомахътъ. Но въ сжщностъ не жадува стомахътъ, а тукъ въ слѣпоочнитѣ кости има единъ центъръ, въ който се заражда и гладътъ, и жаждата. Слѣдователно, отъ мозъка се прѣдава туй състояние на стомаха и стомахътъ изисква. Онзи, който не разбира, казва: „коремътъ иска“. Но ако унищожимъ този центъръ, никакъвъ гладъ нѣма да има, а хората щѣха да ядатъ автоматически. Прѣдставете си друго положение: ние можемъ да ядемъ, безъ да усѣщаме нѣкаква приятностъ, какво щѣме да научимъ? Сега ние правимъ разлика между месце, кебапчета съ солчица и черенъ пиперъ, като ви замирише на носа, казвате: „това струва“. Прѣдставете си сега, че нѣмате никакъвъ вкусъ, тогава, ако ядешъ, каква полза ще ти принесе яденето? Слѣдователно, яденето е единъ начинъ за придобиване на знание. Чрѣзъ яденето влиза живота въ насъ. Сега да обясня моята мисълъ. Прѣдставете си, че влизате въ една текстилна фабрика, дѣто се приготвяватъ бои: червени, сини, жълти и т.н., опаковатъ ги, могатъ да ги турятъ въ шишета, или могатъ да ги опаковатъ въ видъ на прахъ, въ пакетъ като ги стриватъ. Да кажемъ, вие изучавате тия

бои какъ се образуватъ въ фабриката, знаете тѣхния съставъ, какъ се опаковатъ и спирате тамъ вашето знание. Питамъ: какво сте научили отъ тѣзи бои? Но нѣкой художникъ като знае тия бои, ще създаде единъ отличенъ образъ, или нѣкой пейзажъ отъ природата. Той е почналъ чрѣзъ тия бои да използва идеитѣ на своето платно. Сега, и стомахътъ е една фабрика, дѣто се приготвяватъ онѣзи материали, въ които духътъ може да прояви своята интелигентностъ и да вложи нѣщо разумно въ хората. То има смисълъ само така. Отъ тия материали духътъ може да създаде нѣщо възвишено. И какво трѣбва да създаде духътъ? Духътъ трѣбва да създаде, на първо мѣсто, формитѣ на любовта. Е какъ ще изразите една форма на любовта? Азъ сега бихъ ви попиталъ: каква е първата форма на любовта? Не ви искамъ отговоръ, но като се върнете въ дома си, помислете, коя е първата форма на любовта, съ която вие сте започнали. Помните ли въ дѣтинството си първата дума, когато се появи у васъ съзнанието, когато вие сте почувствували, че обичате? Помните ли — на първата, втората, третата, четвъртата година? Азъ слушахъ единъ американски професоръ, четохъ единъ философъ, когато е ставалъ на 21 година. Единъ день за пръвъ пжтъ той е съзналъ, че има умъ. И то е било единъ славенъ моментъ. И като е съзналъ, че има умъ, може да го употреби, то е било за него единъ день на радостъ. Значи, туй съзнание има извѣстна форма, която може да се употреби. Вие, навѣрно, всички имате такъва опитностъ. Нѣма нито единъ отъ васъ, който да нѣма такъва опитностъ. Нѣкой може да е ималъ на 5 години, на 6, 7, 8, нѣкой къмъ 14 година, но въ всѣкиго отъ васъ, и мъже и жени, ще се явятъ тия форми. Мнозина не сж се спирали, коя е първата форма, и вие не сте я запазили. Първата форма — това е първиятъ слънчевъ лжчъ, който е излѣзълъ отъ слънцето и е влѣзълъ въ вашитѣ очи. Този лжчъ може да влѣзе въ читѣ ви по отражение на нѣкое огледало, но тогава той не иде направо отъ слънцето. Слѣдователно, първата форма подразбирамъ онази, която иде направо отъ Духа. А формата може да е минала въ другъ нѣкой умъ и, по отражение отъ него, да е влѣзла въ вашия умъ. Нѣкой човѣкъ люби и вие се заразявате, и вие любите, то е чрѣзъ от-

ражение. Тази свѣтлина, тази любовъ, ако изгасне въ онзи, и въ васъ ще изгасне. Така има цѣли общества, които любятъ, защото единъ люби, но когато любовта угасне въ този единия, въ всички любовта угасва по сжщия начинъ. Има сѣмейства въ свѣта, създадени по сжщия начинъ: когато умре нѣкой отъ това сѣмейство, цѣлото сѣмейство измира, и единъ като се роди, всички живѣятъ. Споредъ този законъ, ето какъ не трѣбва да обичашъ: на земята, въ физическия свѣтъ не трѣбва да обичашъ никое сжщество или прѣдметъ съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърце, съ всичката си душа и съ всичката си сила, защото този, когото обичашъ така, ако умре, и ти ще умрешъ. И затуй на физическото поле трѣбва да има постоянна дисхармония, за да живѣятъ хората. И дѣто физическиятъ свѣтъ може да сжществува, то е именно затова. Благодарение, че има дисхармония, та вие живѣете. При сегашнитѣ условия, ако вие турите хармония на физическото поле, всички хора ще измратъ. Е, какъ ще си обясните това противорѣчие? Всички вие искате да турите въ физическия свѣтъ хармония. Но въ тази хармония вие ще се задушите. Казва Писанието: „плътъ и кръвъ не могатъ да наслѣдватъ Царството Божие“.

Значи, Христосъ казва: „блажени, които гладуватъ и жадуватъ“... — не на физическото поле, не за къщи, не за ниви и не за пари, но онѣзи, които гладуватъ за великия принципъ на правдата, ще се наситятъ. Искатъ да се наситятъ, гладни сж всички ония хора, които сж недоволни, ония, на които животътъ е станалъ безсмисленъ.

Христосъ дава едно правило: само който гладува и жадува за правдата, той ще се насити, той ще бжде доволенъ. Ако сте жена и сте недоволна, намѣрете правдата, за да се наситите. Ако сте мжжъ, свещеникъ, учителъ, законътъ е вѣренъ, въ каквото и положение и да сте: намѣрете тая правда, приложете я чрѣзъ глада и жаждата, и вие ще се наситите. И тогава вие нѣма да се спрете при туй блаженство, а всички блаженства ще се изредятъ. Христосъ е далъ форми и начини, за да може човѣкъ да изправи живота си. Сега четатъ този стихъ: „блажени нищитѣ духомъ, защото е тѣхно царството небесно“; „блажени нажаленитѣ, защото тѣ ще

се утѣшатъ"; „блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята"; „блажени, които гладуватъ и жадуватъ..." Хубаво, но Христосъ е далъ начини, чрезъ които ние можемъ да изправимъ живота си. Срѣщнали ли сте досега нѣкой богословъ, който да е разтълкувалъ, да е далъ нѣщо? Не че богословцитѣ не искатъ да намѣрятъ смисълътъ, но иска се учение, учение, интелигентностъ се иска. Дотогава, докогато насъ ни сломява най-малкото прѣпятствие въ живота, докато ни измжчватъ загубенитѣ 1,000 лева, докато ни смущава една изгорѣла кжща; докато ни смущава единъ умрѣлъ нашъ приятель; докато ни смущава една опечена кокошка, едно 6 годишно вино, и какви ли не други нѣща, съ които ние се смущаваме — казваме: „блажени, блажени, блажени". И седатъ нѣкои, че описватъ блаженството на светиитѣ. Какъ ще опишатъ туй блаженство на светиитѣ? Какъ може да описвашъ туй, което не си опиталъ? Седи нѣкой, че описва любовта. Ама какъ ще я опишешъ, когато ти още не си я опиталъ? Опитътъ трѣбва да продължава. Ние трѣбва да вървимъ по сжщия естественъ начинъ. Не мислете, че азъ отричамъ вашата опитностъ, не, но ви казвамъ: не се спирайте, тамъ, дѣто сте достигнали, вие сте още въ началото. Допуснете, че ако посѣтите въ природата едно сѣменце, вие трѣбва да го присадите 5—6 пжти. Такива присаждания има въ природата. И въ психическо отношение има не само едно присаждане, а 5—6 пжти трѣбва да се присади едно дръвче, за да имашъ резултатъ. Да допуснемъ, че вие правите една присадка, оставатъ още 5, слѣдъ една година ще направите втора, трета, четвърта и само на петата присадка ще имате плодъ. Ами знаете ли колко присадки трѣбва да направите отъ любовта, за да имате плодъ? Присадете любовта най-напрѣдъ на физическото поле, въ тѣлото си, слѣдъ туй въ сърцето трѣбва да я посадите, послѣ трѣбва да я посадите въ ума си — той е разсадникъ — слѣдъ туй да я внесете въ душата си и въ духа, за да имате плодъ. Сега каква ще бжде любовта, проявена въ вашето сърце? Вие ще хванете човѣка, ще го стискате отъ едната страна, отъ лѣво, отъ дѣсно, ще го цѣлувате насамъ, натамъ, ще кажете „обичамъ ви". И ще замязате на онзи руски князь, който се оженилъ за една бѣдна, но красива рускиня и постоянно ѝ казвалъ: „Ну, поцѣлуе-

мъ ся". Първият ден ѝ далъ 1,000 цѣлувки. Но тя огладнѣла и трѣбвало малко хлѣбъ да се яде. „Ну, по-цѣлуемъ ся". Обаче, любовта на земята не може да устои срѣщу глада. И на земята гладътъ и жаждата сж по-силни отъ любовта. Ако вие имате една жена, която казва, че ви обича, и че е готова да умре заради васъ, дръжете я три деня гладна, и любовта въ нея ще изчезне, и ще каже тѣй: „азъ се оженихъ за единъ мъжъ да ме храни, а не да ме държи гладна". Казватъ: „нѣма нищо въ свѣта като любовта". А пкъ азъ казвамъ: гладътъ е по-силенъ отъ любовта. Какво ще кажете на туй? Сетнѣ казвамъ: жаждата е по-силна отъ любовта. Слѣдователно, ние трѣбва да опитаме любовта, докато тя дойде въ тази форма, да наддѣлѣе на глада и жаждата — значи, да намѣримъ тоя законъ. Може ли тя да ги замѣни, тогава ние имаме истинската любовъ. Може ли любовта да ги замѣсти, т.е. да намѣримъ този законъ на глада и жаждата, ние сме дошли до основитѣ на духовната любовъ. Но ако сж по-силни гладътъ и жаждата отъ любовта, да си не правимъ илюзии, че можемъ да любимъ и да основемъ домъ или да управляваме държава. Ако любовта е по-слаба, този общественъ строй ще се управлява само отъ гладъ и жажда. И всичката съврѣменна култура е обоснована само на гладъ и жажда. И право казватъ комуниститѣ: „папо, папо, папо". И прави сж духовницѣ, защото и тѣ казватъ: само съ хлѣбъ човѣкъ живѣе. Тѣ сж прави, отъ горѣ сж тѣ, на тази коруба тѣ сж прави и ние сме прави, които сме отъ вжтрѣ, на другата страна.

„Блажени сте, които гладувате и жадувате". Сега, схващайте правилно, не отричамъ вашата опитностъ, но продължавайте съ присадкитѣ на вашитѣ чувства. Ако едно ваше чувство или една ваша мисълъ не може да издържи на глада и жаждата, тази мисълъ или това чувство сж слаби. Може да ви обича този човѣкъ, който е гладувалъ три деня и дойде на трапезата ви и въ любовта си забрави и глада и жаждата си и почне да ви служи, той ви обича, а щомъ като този, който ви обича, иска да се понаяде и тогава да прояви своята любовъ къмъ васъ — любовъ не може да има, то е едно физическо състояние. Не трѣбва да се лъжемъ съ такива думи, че ние имаме любовъ. Не! И казватъ, че любовта заглажда много погрѣшки. Ако нашата любовъ

въ даденъ случай не може да заличи погрѣшкитѣ ни, тази любовъ е чисто физическа. Сега нали азъ говоря принципално? Вие искате да поправите живота си. Нѣкой ще каже: да подобримъ живота си. Ако имате гладъ, трѣбва да знаете какъ да го употребите. Не отричамъ хлѣба, не отричамъ и водата, но стомахътъ ви, най-първо, трѣбва да бжде здравъ — не само стомахътъ ви трѣбва да бжде здравъ, но и вашиятъ мозъкъ трѣбва да бжде здравъ, за да използва тази енергия на ума, защото въ туй тѣло ще живѣе духътъ. Трѣбва да знаете какъ да градите. Не да казвате: „то ще се нареди“. Нѣма да се нареди, а ние ще го наредимъ. Ние трѣбва да градимъ както зидаритѣ. Тѣ казватъ ли: „Господъ ще нареди тухлитѣ“? Не, онзи майсторъ пусне своя правомѣръ, и по него гради, а ние, духовнитѣ хора, казваме: „Господъ ще оправи тази работа“. Ще опънешъ своя конецъ отъ единия край, ще спуснешъ своя перпендикуляръ, ще размѣрвашъ точно и ще туряшъ правилно по една тухла на мѣстото. И когато говоришъ, кажи една дума, но да е казана на мѣсто. А сега ние бѣбримъ, тѣй туряме тукъ-тамъ тухлитѣ, на лѣво, на дѣсно, и слѣдъ туй като дойде комисията и каже: „направилъ си погрѣшка“. — Защо съмъ направилъ погрѣшка? — „Не градишъ добръ“. Правото говорене е градежъ въ живота, туй е изкуството. Ти говори право и малко. Всѣка дума да поставяме на нейното мѣсто.

„Блажени, които гладуватъ“. Ние още гладъ и жажда за правда нѣмаме. Като казвамъ нѣмаме, азъ сѣдя отъ резултатитѣ. Азъ измѣрвамъ, а вие казвате, че нѣкои отъ васъ нѣмате инструментъ. Дойда при него много обикновено, казва ми: „колко голѣмъ огънь имамъ“. Прѣмѣрвамъ: 100 градуса. Казвамъ: това е огъньтъ, на който едва олово може да се стопи. Голѣмъ е огъньтъ, който има 10,000, 15,000 до 20,000 градуса. Това разбирамъ огънь. И каквото туришъ върху него, всичко се топи. Послѣ ние казваме: „нашитѣ скърби сж много голѣми“. Но измѣрвамъ градуситѣ, и намирамъ, че това даже не е скърбъ. На нѣкой му влѣзе едно малко трѣнче, „болка ималъ“, но гледамъ, извадишъ малкото трѣнче, минава болката. А на другиго влѣзло едно голѣмо желѣзо въ крака, той даже не чувствува голѣма болка.

И тъй, „блажени, които гладуватъ и жадуватъ“. Слѣдователно, гладътъ и жайдата сж стимулъ само на висока интеллигентностъ. Само човѣкъ, който е високо интеллигентенъ, той може да усѣща гладъ и жажда. И степенъта на вашия гладъ и жажда показва какъ се развива и расте умътъ ви. И за туй, въ природата всѣки денъ ние трѣбва да се молимъ. И всѣка сутринъ трѣбва да усѣщаме гладъ, и на обѣдъ и вечеръ, за да се подбужда нашия умъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да ядемъ. Този гладъ трѣбва да бжде единъ стимулъ, да расте умътъ. Сега, обаче, умътъ не расте, а стомахътъ расте. Намѣсто главата да се сформирава, ние виждаме хора, на които изпжкватъ такива благоутробия. И българитѣ сж забѣлжителни по слѣдното: нѣкой българинъ сухъ като кука, стомахътъ му клѣтналъ, направятъ го кметъ и той стане чорбаджия въ селото, не се минатъ двѣ години и той пусне благоутробието, че едва да се движи. Казватъ за него „чорбаджията“. Да, но неговата умствена дѣйностъ е спрѣла. Слѣдователно, дѣйността трѣбва да върви на горѣ, а не надолу. Главата ни трѣбва да се развива. И тогава ние ще замязаме на онѣзи двама германци, двама приятели — азъ съмъ привеждалъ този примѣръ и другъ пжтъ, станали богати, пѣкъ имъ се развили голѣми шкембета, около половинъ метъръ, дали си рандеву, бѣдни били, студенти, и сега въ охолността си искали да изкажатъ какъ сж прѣкарвали своето студенчество, и като се срѣзнали, искали да се цѣлунатъ, но немогли и казватъ: — „нешастие“! И сега ние, съврѣменнитѣ хора, сме изопачили живота си съ своя стомахъ.

„Блажени...“ Значи, този гладъ и тази жажда не трѣбва да бждатъ въ стомаха, а трѣбва да бждатъ въ нашата глава. Да имаме жажда, за какво? За божествената правда. Ако единъ народъ, едно общество, единъ домъ, единъ човѣкъ усѣща този гладъ и тази жажда за правдата Божия, ето кждѣ е спасението. Трѣбва да усѣщаме този гладъ и тази жажда за тази правда и тогава ще можемъ да се справимъ. И сега ние усѣщаме гладъ и жажда, ама мислимъ съ стомаха си.

„Блажени“, казва Христосъ. Блаженъ е умниятъ човѣкъ. Блаженъ може да бжде само интеллигентниятъ човѣкъ. Блаженъ може да бжде човѣкътъ, на когото всичкитѣ чувства и мисли сж хармонизирани и той може

да работи. И за туй именно Богъ е създаде цѣлиятъ свѣтъ само за умнитѣ хора – за умнитѣ хора, въ широкъ смисълъ. И ние трѣбва да проучимъ природата отъ гледището на глада и жаждата, всѣка една течеща вода трѣбва да ни напомня за жаждата. Този стимулъ е на ума, т.е. че ние трѣбва да се развиваме. И всѣки единъ плодъ на дървото трѣбва да ни напомня за глада. Тия, красивитѣ форми трѣбва да ни припомнятъ всичко. И Богъ казва: „нашитѣ умове трѣбва да се развиватъ“. И повече интелигентностъ се изисква, повече интелигентностъ! Нѣкои казватъ: „не трѣбва много умъ, помалко умъ, по-вече пари“. Не! Интелигентностъ трѣбва, а въ тази интелигентностъ ние ще можемъ да внесемъ тази божествена правда. Ако ние я внесемъ, тя ще оправи живота ни. И сега, ако Христосъ е малко закъснѣлъ да дойде на земята, то е, защото правдата още не е турила своитѣ основи. И Христосъ иде на земята само за интелигентнитѣ хора, за хората на правдата. На тѣхъ той ще се изяви, на тѣхъ ще говори, тѣхъ ще учи. Когато дойде въ нѣкой градъ единъ музикантъ, на кого иде да свири, на глухитѣ ли? Не, а на онѣзи, които чуватъ. Когато нѣкой художникъ рисува, за слѣпитѣ ли рисува? Не, а за хора, които иматъ очи, и чрѣзъ тия очи прозира тѣхната интелигентностъ. И когато музикантътъ свири, той свири за хора, които иматъ уши и които иматъ интелигентни уши да слушатъ, т.е. да разбиратъ. А хората казватъ: „Христосъ ще дойде за всички“. „Всички“, подразбира, онѣзи, у които тази интелигентностъ е развита.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ“. Сега пакъ ще ви попитамъ азъ: вие имате ли истински гладъ и истинска жажда? Трѣбва да сте имали тази опитностъ. Като се връщате отъ нѣкоя екскурзия и срѣщнете нѣкой, даде ви сухи корици, безъ вода, и като ядете малко, ще разправяте съ години за тѣхъ: „едно овчарче ми даде, но много сладко ядохъ, нѣма да го забравя“. Само гладътъ и жаждата могатъ да ни дадатъ истинско понятие за великитѣ нѣща въ свѣта. Сега допуснете, че Христосъ дойде като единъ великъ Учителъ въ свѣта, какъ ще го познаете? Ще кажете: „какъ нѣма да го познаемъ, той ще носи цигулка и по нея ще го познаемъ“. Всѣки може да носи цигулка, но тя не е още доказателство. Важното е, че ще свири тѣй, както

никой другъ не може да свири. Неговото свирене се отличава по това, че никой не може да го подражава. Той ще носи любовта и по нея ще се отличава. Всички ще бждатъ подобни на Христа, но по сжщество никой нѣма да бжде подобенъ на него. Значи, ако Христосъ дойде сега и проповѣдва съ символи, тогава учени и попове какъ ще разбератъ тия негови символи? Ако ви кажа така: обърни водата въ ледъ, за да се спасите, обърнете парата въ вода, за да оправите работитѣ си, какъ ще ме разберете? Ако вие имате огънь, на който скоро ще дойдатъ разбойници да опекаатъ нѣкой човѣкъ, прѣвърнете този огънь въ ледъ. Ако имате тамъ едно езеро съ вода, въ което слѣдъ нѣколко часа ще дойдатъ да удавятъ нѣколко души хора, прѣвърнете туй езеро въ ледъ. Ако вашиятъ котелъ е толкова пълненъ съ пара, че ще се пукне и ще избие стотина души, казвамъ: прѣвърнете тази пара въ вода. Това сж символи.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ“. И ние трѣбва да прѣвърнемъ съврѣменното знание, за да спасимъ човѣчеството. Ние изучаваме вълцитѣ въ зоологията. Защо ги изучаваме? Ако бихъ попиталъ единъ съврѣмененъ зоологъ и той ще ми опише формата му, козината му. Но защо ни е този вълкъ да го изучаваме? Трѣбва да има една поука. Или изучаваме единъ паякъ. Защо трѣбва да изучаваме паяцитѣ, защо трѣбва да изучаваме вълцитѣ? Въ съврѣменната зоология можемъ да използваме моментитѣ, има такива моменти: има пороци, които не могатъ да се лѣкуватъ, освѣнъ чрѣзъ закона на втрѣсването, да туришъ прѣсита. Такъвъ случай е пиянството, у което ще се яви обратно дѣйствиe. Слѣдователно, имашъ едни дѣца, които сж толкова лоши, че никой методъ не може да имъ подѣйствува. Ако туй дѣте изучава вълка, въ него ще се яви едно прѣсищане, и туй дѣте ще се прѣвърне на овца. Психологически разбирамъ, така да изучаваме зоологията. А сега обратното: когато учителятъ описва вълка, дѣтето намѣсто да стане овца, става вълкъ. Питамъ: знанието на мѣсто ли е? Затуй казвамъ, съврѣменнитѣ учени не сж прави въ своитѣ методи. За химията важатъ сжщитѣ закони. Тѣ казватъ: „какъ? Ние трѣбва да изучаваме елементитѣ на врѣмето“. Но защо трѣбва да изучаваме химията? Трѣбва да я обосновемъ разумно. Не че тия нѣща не сж прави, но за всѣко нѣщо въ свѣта

си има опрѣдѣлено врѣме. И ние трѣбва да знаемъ това врѣме, кога и какво трѣбва да учимъ. А сега ние учимъ всичко безразборно, и вслѣдствие на това всички резултати сж не вѣрни. Ние говоримъ за спасение, за правда, за любовъ, но не на врѣме. Азъ съмъ дошълъ при васъ, говоря ви за любовъ, вие сте се наяли съ едно печено прасе, искате да спите, а пъкъ азъ ви говоря за любовъ, питамъ: на врѣме ли говоря? – Не е на врѣме. Дойде нѣкой, заразенъ съ сифилисъ, азъ отида да му говоря за Христовата любовъ и искамъ да го цѣлуна. Питамъ: тази цѣлувка на врѣме ли е? Това не е цѣлувка, това е извращение. „Ама това казва свещената Библия“. Но тази „свещена Библия“ – това сж прѣживяванията на милиони хора. Тия прѣживявания – това сж сѣменца. Ти имашъ ли тия прѣживявания на Давида? Ти ще четешъ 51-я псаломъ и като го започнешъ, отъ една край до другия, ти мислишъ, че си прѣживѣлъ положението на Давида, който е взелъ жената на Урия и слѣдъ туй се изобличава. Казва: „Блажени.“ Но това не е четене на 51-ия псаломъ. Ще го четешъ, когато направишъ като Давида нѣкое голѣмо прѣстѣпление, въ което те обвиняватъ, тогава ще го четешъ и, като го четешъ, ще го разберешъ. А сега свещеникътъ тури си одеджитѣ и започва да чете този псаломъ. Така, този псаломъ има обратно дѣйствиe вече. Гладуване и жадуване трѣбва да има въ нашитѣ души. Гладуване и жадуване трѣбва да има и въ науката. Учителътъ, като влѣзе въ класъ, трѣбва да знае, ученицитѣ иматъ ли гладъ и жажда за знание или нѣматъ. Ако нѣматъ, да не прѣдава, а да излѣзатъ вѣнъ и да се упражняватъ съ физическа работа. Ако забѣлѣжи въ душицитѣ имъ гладъ, да започне прѣдмета си, и тогава и ученици и учители ще се разбиратъ. Нѣкой пѣтъ учителътъ говори, а ученицитѣ се прозяватъ. Учителътъ казва: „какво се прозявате, ха на вѣнъ!“ Проповѣдникътъ проповѣдва на своитѣ слушатели, а тѣ заспиватъ, значи, той проповѣдва не на врѣме.

Гладъ на всинца ви! И ако има нѣкои гладни сега, ще ме разбератъ, а който не е гладенъ и жаденъ, нѣма да ме разбере. И азъ бихъ желалъ да огладнѣете и ожаднѣете. Нашиятъ методъ е: ние ще дѣржимъ болния човѣкъ 3 деня гладенъ и жаденъ. Казвамъ: първото нѣщо е, да се стараете да създадете въ васъ гладъ и

жажда за истината, за знание. Знаете ли вие какво значи, да имате едно пръживяване, да почувствувашь Бога въ тежината на живота си, когато си оскърбенъ, да почувствувашь туй велико сщество, което е създа-ло цълото битие? Знаете ли какъвъ свещенъ трепетъ ще обхване душата ви, само когато той се докосне? Имали ли сте вие такъво пръживяване? То е едно велико пръживяване! И тогава, въ такъвъ моментъ, ако сте го изпитвали, да си гладенъ и жаденъ, знаете ли съ каква красота ще се изпълни душата ви? Туй сж изпитвали нъкои светии и нъкои велики хора, нъкои мъченици, тъ изведнжжъ разбиратъ смисъла на цълото битие и казватъ: „разбираме какъвъ е смисълътъ на живота“. Такъво пръживяване могатъ да иматъ и стари и млади. Нъкои казватъ: „само старитъ могатъ да го иматъ“. Не, и младитъ могатъ. Защо да го нъма младиятъ? Я онази мома, която е оставена отъ нейния възлюбленъ, отчаяна е и иска да се самоубие, но моли се, моли се, утѣши се, почувствува едно облекчение и каже: „азъ ще посветя живота си на Бога“. Този възлюбленъ е Христосъ, а не онзи. Това е велико пръживяване на човшката душа, и то толкова реално, че хиляди години могатъ да минатъ и хиляди катаклизми могатъ да станатъ, но нъма да се отмахне вашата опитностъ. И ние се нуждаемъ отъ едно силно пръживяване на реалността — отъ допирането на този божественъ пръстъ на любовта. А сега ще идешь въ църква, ще запалишь една свѣщъ или кандилото, но едно такъво живо пръживяване, едно такъво допиране на този божественъ пръстъ на любовта, отъ хиляди проповѣди струва по-вече. Азъ бихъ желалъ да слушате всички велики проповѣдници, но слѣдъ като ги слушате, най-послѣ искамъ Господъ да допрѣ съ своя пръстъ ума и душата имъ, та и тѣхнитъ мисли да станатъ по-ясни. Та казвамъ, азъ желая на васъ едно добро, единъ лжчъ, и то живъ лжчъ, да докосне вашата душа, че всичко туй, което е заложено въ душата ви, да се оживотвори, да се прѣвърне, животътъ ви да мине отъ едно състояние въ друго или, както Христосъ казва, „ще минатъ отъ смъртъ въ животъ“.

„Блажени, които гладуватъ“. И желая вие да гладувате и жадувате всички, и такъвъ гладъ да имате неутолимъ и неутолима жажда, и като дойде великата

Божия Правда, да внесе тази опитностъ, всички да бждете наситени съ Божествена Любовъ. И да кажете: знаемъ сега смисъла на глада и жаждата. Създайте въ себе си тия двѣ състояния, тѣ ги има, дайте имъ мѣсто. Прѣживѣйте една малка опитностъ на великото въ свѣта. И тогава ще ви кажа: не сте далечъ отъ Царството Божие, вие ще бждете до вратата на Царството Божие. И като дойде Христосъ и отвори тази врата, тогава въ ума ви знанието отъ хиляди години ще ви се обясни, много нѣщо, и така моментално, ще ви стане прѣсно всичко, и ще започне новия, разумния животъ. Приложете правилата за всѣко нѣщо на врѣме. За великото не четете всѣкога, за доброто не говорете всѣкога, а на врѣме. Ще ни цитиратъ насъ: „на врѣме и безъ врѣме“. За доброто ще говоришъ на врѣме и за злото ще говоришъ на врѣме, тѣй казвамъ азъ. Павелъ казва: „на врѣме и безъ врѣме“. Азъ казвамъ обратното: говори на врѣме за доброто и говори безъ врѣме за злото. Ама чудни сж нѣкои хора като казватъ: „безъ врѣме“. Прѣдставете си, азъ съмъ чиновникъ, не ми оставатъ нито 5 минути, ако не ида на работа ще ме уволнятъ. Обаче, запалва ми се кжщата, безъ врѣме. Нѣмамъ врѣме, но азъ си създавамъ врѣме да гася кжщата. Туй, значи, „безъ врѣме“ — като ми се запали кжщата, безъ врѣме ще я гася. Пъкъ ако вършишъ една благородна работа, на врѣме ще я вършишъ. Злото е единъ инцидентъ непрѣдвидѣнъ, безъ врѣме. И Павелъ казва много умно: „на врѣме и безъ врѣме“.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ“. Тия два процеса трѣбва да бждатъ единъ вжтрѣшенъ стимулъ. Всѣкога този законъ може да се приложи. И народъ който има тази жажда да се повдигне, всѣкога Провидението му съдѣйствува. И въ глада, и въ жаждата Господъ говори. И Арабишапка, като сж го затворили въ Русия, 3 дѣня гладувалъ и като огладнѣлъ, единъ дѣнь казалъ: „Господи, хлѣбъ, хлѣбъ!“ Десетъ минути не се минаватъ и единъ неговъ приятель носи единъ голѣмъ хлѣбъ и, като го взелъ, усѣтилъ хубостъта на този сомунъ. Гладъ — нищо по-вече! И когато въ насъ дойде туй знание, този вжтрѣшенъ гладъ, не можете всички да го използвате. Понѣкога азъ като говоря, вие казвате: „какво искаше да каже нашиятъ Учитель, тамъ

въ бесѣдата?" Казвамъ: вие не сте били гладни. „Ама азъ не мога да го разбера“. — Не сте били жадни. „Ама това е тъмно“ — гладенъ и жаденъ не сте били. Ако имате гладъ и жажда, какъ хубаво ще ме разберете! И тъй, азъ опрѣдѣлямъ: когато нѣкой човѣкъ казва — „какво искашъ да кажешъ“, азъ зная, че този човѣкъ не е гладенъ. Като дойде врѣме да огладнѣятъ и ожаднѣятъ, тѣ ще разбератъ.

И тъй, гладъ и жажда ви трѣбватъ на всинца ви. Нѣкои сте гладни, не казвамъ, че не сте гладни.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за правдата, защото тѣ ще се наситятъ“. И желая на всинца ви, слѣдъ като гладувате и жадувате заради правдата, най-послѣ да се наситите.

Бесѣда държана на 25.VI.1922 год.

въ гр. София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова
10 часа сутринята

Кое е полѣзно и кое не е

Извънредни бесѣди

27 Юни 1922 г. Вторикъ 19:30 часа

София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

Тайна молитва!

Прочетоха се темитѣ върху "Ползата отъ цвѣтята".

Най-първо, когато описвате единъ прѣдметъ, ще се опирате конкретно върху реалнитѣ черти на прѣдмѣта. Питамъ ви сега: Цвѣтята усѣщатъ ли като човѣка болкитѣ? Това е прѣдположение; вие не сте прѣживѣли, вие си прѣдставяте. Ще ви приведа една аналогия. Когато единъ художникъ изрисува едно цвѣте върху канавата, туй цвѣте радва ли се? — Не, художникътъ се радва. Цвѣтята, това сж най-невежитѣ сщества. Поневѣжи отъ тѣхъ нѣма. Когато цвѣтята се кжсатъ, окултната наука приема, че тѣ не усѣщатъ болка, защото утрѣ ще увѣхнатъ. Нѣкои цвѣтя за васъ сж неприятни. Мислете конкретно, вѣрно, да схващате отношенията, които сществуваатъ въ природата, туй, което въображението може да развие. Ще мислите кое е полѣзно и кое не е. За примѣръ, вие ако минете покрай една гр-

адина, въ въображението си може да помислите, че тѣзи цвѣтя сж за васъ, обаче това нищо нѣма да ви помогне на физическото поле, защото вие не може да се ползвате. Окултно ще разбирате, че те сега образуватъ своето тѣло на физическото поле; нѣматъ никакво съзнание и благодарение на това те издържатъ своите страдания. Сега започватъ да образуватъ жизненото си тѣло, етерното си тѣло. Астрално тѣло иматъ животнитѣ. Тѣ живѣятъ колективно въ духовния свѣтъ, а на земята нѣматъ животъ. Може да се каже, че тѣ приготвлѣватъ материалъ за бждещите си тѣла. Всичко това е приготвление, да образуватъ оная форма, въ която духътъ ще може да се прѣсели и да живѣе. Сега, поетътъ отива въ една крайностъ, естественикътъ описва тѣй реално, че отива въ друга крайностъ. Та ще съберѣте поета и естественика на едно и ще ги раздѣлите на двѣ. Единиятъ ще каже 100, другиятъ - 1, ще ги съберѣте - 101, и ще ги раздѣлите на двѣ, значи 50 1/2.

Интересно е да се знае кои цвѣтя сж полѣзни и кои не сж, сжщо и плодоветѣ. Ще се спирате и ще изслѣдвате цвѣтята, тѣхния животъ и плодоветѣ имъ, какъ дѣйствуватъ въ окултно отношение. За примѣръ конкретно да може да опишете цвѣта и плодоветѣ на ябълката, на слѣнчогледа, на лозата. Ако човѣкъ би постѣпилъ тѣй, както цвѣтята постѣпватъ, въ обществото биха го считали за анормаленъ човѣкъ и биха го затворили въ лудницата. Тази свобода само цвѣтята могатъ да си позволятъ. Ще ви кажа защо е тѣй. Напримѣръ нѣкоя рѣка минава покрай нѣкое село, прави голѣми пакости, но понеже сжщата служи да напоява градинитѣ, кара воденицитѣ, утолѣва жаждата, хората казватъ: "Ние ще ѝ простимъ, защото богатата сж повече отъ врѣдитѣ." Нѣкои отъ цвѣтята не сж тѣй благородни. Колко сж хитри тѣзи мухоловки! Отвори си венчето, а вжтрѣ на дѣното има една киселина, дойде нѣкое насѣкомо, тури си хобота и почва да смуче, затвори се венчето. И послѣ какъ ще пишете "Цвѣтъ мило, цвѣте красно"...? Има цвѣтя, които не сж мили. Ще описвате общото принципно и ще бждете конкретни въ разсжденията си. Трѣбва да мислите здраво, да се научите да търсите въ природата, защото тя никога не лѣже.

За втори път пакъ напишетъ за цвѣтята, отъ по колко листа цвѣтоветъ имъ се състоятъ - петлистни и шестлистни. Вземете и опишете динята, пжпеша, черешата, тѣ сж петлистни - по какво се отличаватъ. Всички петлистни цвѣтя дѣйствуватъ разхлабително на стомаха. На шестлистнитѣ влиянията имъ сж добри. Опишетъ крушата, ябълката, сливата, черешата, динята, краставицата - тѣ сж доста. Ще ги проучите, опити ще направите. Тѣй всѣки може да говори. Ще попитате нѣкои агрономи и градинари - проучете ги. Послѣ, какви имъ сж соковетъ и какъ въздѣйстватъ на човѣка. Ако вие бихте били чувствителни, още като хванете една круша въ ржката си, ще я познаете - тая круша сочна ли е, стипчива ли е или крехка. Сжщо и за ябълката. Наблюдавайте ония плодове, които иматъ деликатна кожа. Вземете една любеница, която има лѣскава кора, то е признакъ, че тя е сладка. Послѣ може да я познаете жълта ли е или червена, навѣнъ има написано. Може да знаетъ съ положителностъ, съ математическа вѣроятностъ. На 100 случая ако отгатнешъ 75%, то е знание, ако отгатнешъ 10%, то не е знание, но 60% е знание.

Ще развivate у васъ естествено и правилно въображение. Ще гледате туй, което пишете, да е вѣрно. Сами да сте доволни отъ темата си. Нѣкой пжтъ туй, което пишете, не ви се нрави, като че нѣщо ви дращи, оставете го за други день, прочетете го; и ако пакъ не ви се харесва, махнѣте го. Сега нѣкой пжтъ може да имате желание съ малко думи да пишете. Не е нито въ многото думи, нито въ малкото. За примѣръ какъ ще изразите това прѣдложение? Може да кажете тѣй: "Ходихъ на единъ прѣкрасенъ излетъ, пихъ отъ единъ бистъръ, кристаленъ изворъ и си утолихъ жаждата." Или: "Бѣхъ при извѣстенъ планински връжъ и останахъ доволенъ." Или просто: "Бѣхъ при планински изворъ, пихъ отъ водата и останахъ доволенъ." Ще кажете: "Пихъ вода, нахранихъ се." Ако кажете: "Много съмъ гладенъ, много съмъ жаденъ", то тѣ сж слаби думи. Но ако кажете: "Гладенъ съмъ", то показва едно истинско състояние на гладъ. Напримѣръ, ако кажете: "Много ви обичамъ", то значи, че съ тая дума "много" или "по" ограничавамъ любовта си. Но за да се изразите: "Азъ се страхувамъ много", това може, защото означава

състояние на физическото поле. Тия нѣща сж относителни. Сега, въ българския езикъ вземете думата "чухъ го"; ако я изразите на турски или английски, нищо нѣма да ви разбератъ, ако не прибавишъ "азъ" - "азъ го чухъ." На български казваме: "Азъ го чухъ съ ушитѣ си!" Каква роля играятъ тукъ ушитѣ? - Това значи, че никакво съмнѣние не може да съществува.

Тайна молитва!

Прояви на съзнанието

18 Лекция на I-ви Специаленъ окултенъ класъ
28.VI.1922 год. Срѣда 19:30 часа вечеръта
София ул. Царъ Шишманъ сестра Маркова

XVIII Лекция

/Прочетоха се темитѣ върху „Най-силната добродѣтель на ученика“/

Тогава развийте темата: „Коя е най-силната черта на свѣтлината.“

На васъ ще ви кажа, ще ви прѣдупрѣдя, започнете конкретно съ най-реалната черта. Най-силната черта, която изпѣква най-първо, първа се проявява. Туй което се проявява най-послѣ, то е най-слабо. Най-хубавото грозде се появява първоначално на лозето, а пъкъ ягоридата най-късно се явява, и е недозрѣла. Та, когато говорите за добродѣтелята, сжщия законъ ще спазвате. Туй, което най-първо се появява въ душата, то е най-силно. Най-първо опишете реалното, туй, което изпѣква, слѣдъ туй отивайте къмъ отвлѣченото.

Сега, пазете се отъ слѣдующия методъ, който е врѣденъ. Има изобрѣтатели, които искатъ да заинтересуватъ, да заставятъ своитѣ слушатели да признаятъ какви блага принася тѣхното изобрѣтение. И почва: то като влѣзе въ свѣта, такива прѣобразования ще направи... Но тѣ още изобретението го нѣматъ на лице. Нѣма какво да прѣпоръчватъ такова едно изобрѣтение. Всѣка една добродѣтель си е на мѣстото, когато се прояви. Тогава, коя е най-силната черта на водата? Коя е най-силната черта на огъня? - Стопля ви /Обаждатъ се - горенето/. Горенето е друго. За насъ - стопля ни, това е първото. Коя е най-силната черта на

Любовта? Сега вие се намирате въ слѣдующето противорѣчие. Вземете човѣшкия езикъ. Той има нѣколко служби: най-първата служба е да прѣкарва храната въ стомаха, помага и на водата да слѣзе въ стомаха. Втората служба е вкусването. Третата служба е говоренето. Сега, когато дойдемъ да кажемъ коя е най-силната черта на езика, ще се намѣримъ въ противорѣчие. Три служби има той, но коя е дадена най-първо? Гълтането е най-първо, защото ако не е езикътъ, човѣкъ не може да яде. Значи, първо той трѣбва да възприеме храната и тогава ще вкуси. И при туй имате три служби на езика. Яденето спада къмъ физическия свѣтъ, вкусването – къмъ духовния свѣтъ, а говоренето – къмъ Божествения свѣтъ. Слѣдователно, езикътъ изпълнява едноврѣменно три различни служби на физическото поле.

Сега, Любовта и тя е разни видове. Самопожертвуването къмъ кой свѣтъ спада? Кой може да се самопожертвува? – Само умниятъ човѣкъ може да се самопожертвува, а не глупавиятъ. Слѣдователно, спада къмъ ангелския свѣтъ. Глупавиятъ човѣкъ постоянно жертвува; жертвува, но какъ? Онѣзи малкитѣ пеперуди, които все летятъ около лампитѣ, постоянно ставатъ жертва, но то е една несъзнателна жертва. Значи, разумната жертва принадлежи на умния човѣкъ, само единъ интелигентенъ човѣкъ може да се жертвува. Сега на туй може да ни се възрази: когато се дави нѣкой човѣкъ и другъ се хвърли да го спаси и се удави въ водата, само умниятъ ли се хвърля? – Само умниятъ човѣкъ, човѣкъ съ интуиция може да се хвърли въ водата да избави нѣкого. Тукъ се изисква висока интелигентностъ и благородство.

Силната черта на любовта на физическото поле каква е? – Движението. Тамъ, дѣто има голѣмо движение, има голѣма любовь.

Силната черта на любовта въ астралния свѣтъ? – Чувствуването. Въ умствения, мисловния свѣтъ? – Мисълта. Силната черта на любовта въ причинния свѣтъ? – Това сж причинитѣ.

Неговата любовь е твърда, неизмѣнна. Дадена дума – хвърленъ камъкъ. Жертвата е вече въ причинния свѣтъ. Само същество, което прониква въ причинния свѣтъ, може да се жертвува. Защото, за да жертвува-

шъ, трѣбва да има какво да жертвувашъ. Само човѣкъ, който е въ причинния свѣтъ има какво да жертвува. На физическото поле ние нищо не можемъ да жертвуваме, жертвата се дължи на причинния свѣтъ.

Сега нали ви казахъ, ще си вземете тетрадки и всички теми, които ви даваме, ще си ги пишете. Отличителнитѣ черти на всѣка ще прѣкарате. Тя ще внесе нова идея въ ума ви. Тѣ сж свързани като ноти, всѣка тема ще внесе нѣщо ново въ васъ.

Сега помнете едно нѣщо: ако въ васъ бодърствува вашето ограничено съзнание, туй ваше ограничено съзнание ще спъне вашия прогресъ. Туй може да го провѣрите. Вие вземете кое да е малко дѣте и го накарайте да мисли за своето разстене, да иска да разсте, то не може да разсте, спъва се. Сега, ако вие искате да разстете, ще се спънете. Вие ще пожелаете и ще оставите тази мисълъ. Защото разстенето е Божественъ процесъ, не сте вие, които можете да заставите себе си да разстете. Та ограниченото ви съзнание врѣменно ще го отстранявате да оставяте душата си спокойна. Вие само пожелайте и оставете туй желание въ вашето подсъзнание и сврѣхсъзнание, и слѣдъ день, два, мѣсець, ще имате резултати. Сега азъ съмъ заблѣзалъ, че мнозина сж се спъвали по слѣдующия начинъ: тѣ иматъ нѣкакви прояви прѣди да влѣзатъ въ школата, иматъ видѣния, сънища, свѣтлини и казватъ: „чакай да влѣземъ въ школата, да придобиемъ повече“. Но, като влѣзатъ съ туй съзнание, изгубватъ и туй, което иматъ. Защото туй, което е започнало естествено, то не е въ дисонансъ съ това, което е започнало въ школата. Школата, тя е една – вѣнка или вжтрѣ. Но най-първо всички ще се стараете да бжде душата ви свободна, да имате свобода на душата, свобода на ума и сърдцето, да прѣмахнете всички ограничения, които спъватъ. Може нѣкой пжтъ да имате неуспѣхъ. Туй да не ви обезсърдчава, неуспѣхътъ е единъ добъръ признакъ. Вие сте изучавали еволюцията. За да достигне единъ волъ до положението на единъ човѣкъ, знаете ли прѣзъ колко неуспѣхъ ще мине? Тогава, ако поискате отъ този волъ да опише своята еволюция и ако той каже, че пжтътъ билъ златенъ, царски пжтъ, той нѣма да каже истината. Колко пжти сж го клали като волъ, колко ниви е изоралъ... Той ще мине по възможность, прѣзъ най-

голѣмитѣ неуспѣхи и страдания. Тѣй е за сега. И вие, ако искате да минете отъ туй състояние въ едно погорно, пакъ ще имате доста голѣми прѣпятствия. Не си правете илюзия. Ако нѣкой ви каже, че има царски пѣтъ безъ смъртъ, той нѣма да ви каже истината. Ние не искаме да създадемъ мжноти, нѣма нужда. Но веднѣжъ създадени, приемете ги, не може да ги избѣгнете, приемете ги. Бждете смѣли и рѣшителни.

Да кажемъ нѣкои отъ васъ искате да имате видѣния или нѣкое окултно проявление. Може да го имате. Сега вземете простия опитъ: ако вие насадите едно цвѣте въ една малка саксийка и не му поставите подходяща прѣстъ, послѣ на врѣме не го поливате, какъ мислите, това цвѣте ще хароса ли? – Нѣма да хароса. И забѣлѣжете онѣзи, които иматъ ясновидство. У тѣхъ челото трѣбва да бжде по-широко. Съ малко чело човѣкъ не може да бжде ясновидецъ. Той трѣбва да има широко чело, трѣбва да има въображение, тия центрове трѣбва да сж развити въ мозъка. И тѣй, трѣбва да дойдете въ контактъ съ тия, които иматъ подходящъ импулсъ, стремежъ. Тия сили ще въздѣйствуватъ върху васъ. Ученикътъ, който обича музика, отива при нѣкой музикантъ, който има този стремежъ. Художникътъ отива при този, който има този стремежъ къмъ рисуване. Нѣма да отиде при невѣжия. Списателятъ – при писателя; свѣщеникътъ – при свѣщеника; ученикътъ – при ученицитѣ, пѣкъ вие, окултнитѣ ученици ще отидете при окултни ученици, нѣма да отидете при нѣкоя баба. Колко съзнание ни трѣбва!

На първо мѣсто трѣбва да развиете безстрашието, не нахалство, защото нѣкои хора сж нахални, не се боятъ, но то е нахалство, не е безстрашие. Безстрашието е качество на разумния човѣкъ.

Сега вземете и направете единъ малкъ опитъ за една седмица. Четете 3-та глава отъ Евангелието на Иоана до 13 стихъ включително. Тия стихове ги четете за една седмица, сутринъ и вечеръ и се постарайте да си прѣдставите въ вашето съзнание този разговоръ между Христа и Никодима, но конкретно, да оживѣе картината въ съзнанието ви. Да си прѣдставите не само това, което е писано, но, ако може въ вашето съзнание да проникнатъ и други мисли и идеи, които сж минали тогава, не само този разговоръ. Никодимъ е се-

дълъ най-малко два часа при Христа. То е една дълга рѣчь, дълга бесѣда. Тѣй поне една стотна часть да мине прѣзъ вашия умъ, да си съставите една идея. Сутринъ и вечеръ ще четете и ще създадете този образъ. Ще видите дали може да го възпроизведете. Ще се върнете въ миналото, ще видите дали вашето съзнание може да се пробуди. Ще видите дали вашето съзнание има връзка, дали имате връзка съ туй минало. Ако имате връзка, ще видите, ако нѣмате, нѣма да изгубите, то е единъ опитъ. Ако нѣкой отъ васъ е билъ тогава, той ще си спомни нѣщо поне, ако ли пѣкъ не е билъ, то ще бжде нѣщо тайно, затворено. Вечерно врѣме прѣди да си лѣгнете 5-10 минути, то ще даде едно успокояване да се върнете въ миналото.

Въ класа ще имате мжчноти, докато се създаде една магнетическа атмосфера, въ която умоветъ ви ще се подигнатъ. За сега атмосфера не е образувана. Най-първо трѣбва да се образува една аура на класа ви. Въ тази аура ще се подигнете. Не е лесно да се образува такава атмосфера. Трѣбва още да работите, за да се създаде една атмосфера, въ която, като влѣзете, да почувствувате, че се изпълняте съ едно вѣодушевление, умътъ да се повдигне нагорѣ, да възникнатъ нови мисли, стрѣмежи, нови идеи. Върнешъ се вечерно врѣме, прѣкарашъ отличенъ сънь. Станете сутринъ съ нови идеи, весели сте. А сега станете сутринъ, тъмно. Казвате: „изгубихъ и това, което имахъ“. Защо се случва това? Прѣдставете си, че сте нѣкой търговецъ, имате капиталъ. Внасяте всичкия капиталъ, нито петъ пари не оставяте. Нѣма ли да се намѣрите въ трудно положение, въ тъмнина? Ще почнете да се съмнявате. Но, като трѣгне работата, има дивидентъ 25%, 30%, 50% или 100%, ще кажете: „много добръ, че влѣзохъ и вложихъ паритъ си.“ Ако изгубите, ще кажете: „що ми трѣбваше, по-добръ да стоѣхъ настрана.“ Тѣй щото нѣкои казватъ: „който не прѣдприема, нито печели, нито губи.“ Но това не е философия. Животътъ или трѣбва да печели, или трѣбва да губи. Едно отъ двѣтѣ. Печалба и загуба, еднакво трѣбва да вървятъ. Слѣдъ всѣка загуба иде печалба, и слѣдъ всѣка печалба иде загуба. Тази загуба може да бжде случайна, може да бжде и естествена загуба.

Темата за слѣдующия пжтъ ще бжде: „Службата на човѣшкия палецъ“. Гледайте да намѣрите нѣкоя книга да прочетете за палеца. Ще проучите този палецъ. Дали е нагорѣ или надолу, кжсъ ли е или джлѣгъ, добрѣ ли е сформированъ. Много нѣма да пишете. Най-много ще пишете 20 реда. Ще пишете 20 реда, повече нѣма да пишете. Учете се да пишете съкратено и идейно. Само идеята скицирайте. Скицирайте идѣята, защото, ако се впуснете въ подробности, губите. Събирайте сѣменца. Идеитѣ сж сѣмена, вие ще ги сѣете послѣ. Напжлнете торбитѣ съ сѣме, ще дойде врѣме да ги сѣете. Защото щомъ извадишъ едно сѣме, мжчно се носятъ издѣнкитѣ. Сега нѣкои отъ васъ мислятъ, че не успѣватъ. Щомъ мислишъ, че не успѣвашъ, то е придобивка. Ако единъ човѣкъ, който до сега е билъ индеферентенъ и ти го заведешъ въ училище и той мисли, че нищо не знае, то е придобивка; той иска да учи. Ти си го турилъ на правъ пжтъ. Той казва: „сега съзнавамъ, че нищо не знаа, за туй влѣзохъ да уча“. Пробуждане стане, че нищо не знае. Втората стжпка: ще се роди желанието да запълни тази празнина на незнанието. Слѣдователно, въ васъ ако се роди мисълта, че сте изгубили нѣщо, то ще се роди ново желание да спечелите нѣщо.

Сега, ако нѣкой ви попита така: „защо нѣкои хора сж високи, а други ниски, коя е причината да имаме високи и ниски хора?“ Това ще бжде друга тема: „Високитѣ и ниски хора и тѣхнитѣ отличителни черти“. Съ какво се отличаватъ високитѣ и ниски хора. Може да не можете да напишете нищо, но, като мислите за палеца, за високитѣ и ниски хора, все таки ще се домогнете до нѣкоя идея. Високиятъ човѣкъ ще внесе една идея, нискиятъ ще внесе друга. Турцитѣ иматъ една поговорка, която казва: „Алеминъ кжсасж, аллахжнъ белясж.“ /Кжсиятъ човѣкъ е бѣла на Бога/. Кжсъ човѣкъ – белалия човѣкъ. Човѣкъ, който е много джлѣгъ, отъ него само ось става. То сж крайнитѣ типове на много високитѣ и много нискитѣ хора. Ако този, високиятъ има много тѣсни рамѣна, то се измѣня отношението на неговата височина. И ако кжсиятъ има широки рамѣна – сжщо. Ако той е кжсъ и съ широки рамѣна, тогава е белалия.

Сега ще ви наведе на една мисъл. Тукъ въ градината има нѣколко ружи. Забѣлѣзвамъ тия, които сж на севѣръ, ставатъ по-високи, а тия, които сж на югъ – сж по-къси. Слѣдователно, въ севѣрнитѣ склонове израстватъ високо, стремятъ се да излѣзатъ на горѣ, да видятъ слънцето. Значи, дългитѣ хора се намиратъ на севѣръ, къситѣ – на югъ. Тѣй че, високитѣ разстатъ високо да видятъ слънцето. И у бороветѣ, и у тѣхъ има стремежъ да разстатъ на високо, да видятъ слънцето, не искатъ да станатъ по-широки. Значи, човѣкъ, който е израсълъ на високо, той се е намиралъ въ много неблагоприятни условия. Късиятъ се намира на околно, но страда отъ липса на влага, а високитѣ се намира при много неблагоприятни материални условия, но при изобилна влага, която му спомага да расте на високо. Но това е чисто материално разстене, не идейно. И физиологически има съвсѣмъ други причини. Нѣкои хора, дѣто сж високи има съвсѣмъ други причини. Но вие ще разгледате въпроса тѣй, както вие го схващате, да видимъ какъ ще го разгледате.

Послѣ друго едно нѣщо: като ученици на окултизма, вие не се старайте да поставите тази школа въ противорѣчие съ общия животъ. Окултната школа примирява всички противорѣчия. Вие трѣбва да се стрѣмите къмъ примирение, вие не може да се примирите, но се старайте. Нѣщата сами по себе си ще се примирятъ. Но и вие въ себе си гледайте да примирите всичко. Разбира се, нѣкои отъ васъ въ школата имате по-тежка карма, слѣдователно, ще вървите по-мжчно, ще имате повече и по-голѣми спънки. Нѣкой день радостенъ си, дошелъ си до нѣкой опитъ, но дойде твоятъ кредиторъ и туй, което си събралъ, вземе и продаде всичкитѣ ти инструменти, и ти останешъ пакъ безъ необходимитѣ потребности и трѣбва пакъ наново да събирашъ. А онѣзи ученици отъ васъ, на които кармата спомага, полесно ще вървятъ. Азъ бихъ желалъ всѣки единъ отъ васъ да знае коя му е най-слабата черта и нея да укрѣпява. Трѣбва да знаете и най-слабата и най-силната си черта. Защото всичкитѣ мжнотии идатъ отъ най-слабата черта. Тамъ е вратата, откъдѣто влизатъ вашитѣ неприятели. Да кажемъ нѣкой има слабата черта да се хвали. Дадатъ ви нѣщо, кажете, че нѣма да го показвате. Вие ще идете при вашия приятелъ, ще кажете:

„Азъ ще ти кажа нѣщо, само на тебъ ще го кажа, нѣма да го казвашъ никому“. Той иде при своя приятелъ и каже: „Имамъ нѣщо, което ще кажа само на тебъ, ама другиму да не го кажешъ“. Казано нѣщо, никому нѣма да го повѣрвашъ. Ще го носишъ, докато ти се заповѣда да го кажешъ. Никому нѣма да го съобщавашъ, докато ти се не позволи. Послѣ може слабата ви черта да е, че вие сте разсѣяни, едновременно мислите за много работи, за десетъ, петнадесетъ нѣща. Мислите да станете философъ, мислите да станете поетъ, музикантъ, нѣкой богатъ човѣкъ. Слѣдъ туй мислите да станете нѣкой великъ държавникъ, все такива идеи, изоставете ги, защото иначе и ума си разпилявате, и чувствата си хабите, и врѣмето си губите. Само на една работа се дръжте. Въ дадения случай една работа ви трѣбва. Щомъ свършите една, захванете втора, послѣ трета, четвърта. Сега върху този въпросъ вие всички не можете да мислите еднакво. На нѣкои отъ васъ въображението е много слабо развито, на нѣкои отъ васъ разсудителнитѣ способности сж слабо застѣпени, на нѣкои – вѣрата, на други – надеждата, въ трети – наблюдателността, у четвърти – благоговението е слабо застѣпено, въ пети – самоуважението, у шести – приятелството е слабо застѣпено. Това сж отличителни черти. И когато постѣпвате въ една окултна школа, за да ви знаемъ, азъ ще измѣря челата ви, въ една година отгорѣ да видимъ съ половинъ милиметъръ може ли въ вашето чело да стане едно измѣнение въ извѣстно направление, или въ широчина, или въ височина. Ако стане, значи вие сте работили. Или да допуснемъ, че вие сте работили върху вашата воля. Ще измѣримъ брадата ви и, ако слѣдъ извѣстно врѣме стане едно микроскопическо измѣнение въ вашата брада, знаемъ, че сте работили. Може да работите надъ носа. Тогава ще измѣримъ носа. Ако въ вашия носъ слѣдъ една година стане едно измѣнение, то е фактъ, че вие сте работили. Ако нѣма никакво измѣнение, ние знаемъ, че никакъ не си работилъ, мисълта е била много слаба. Та слѣдующата година, ако продължава школата, тогава ще имаме чертежи на всѣки единъ отъ васъ, да видимъ въ една година въ кого какво промѣнение ще стане. Тогава, ако много се грижите и безпокоите, нищо нѣма да направите.

Но трѣбва концентриране. Въ окултната наука се изисква едно силно концентриране на мисълта. Ще учите закона на концентрирането, да прѣвржцате окултнитѣ сили отъ едно състояние въ друго, да развиете центроветѣ си. Тогава ще имате окултни прѣживѣвания, които сж необходими за ученика. Но най-първо нѣма да се обезсърдчавате. Челото може да се повдигне, носътъ може да се измѣни, брадата, всичко може да се измѣни. Нѣма нищо, което човѣкъ да не може да видоизмѣни. Сега нѣкои отъ васъ нѣматъ тжрпѣние, нали? Азъ ще ви дамъ единъ методъ какъ да се поправяте, сами да се поправяте. То е трудно, но... Изправете се прѣдъ огледалото и се постарайте да схванете една ваша дисхармонична черта, нѣщо, което не удобрявате, вижте въ коя частъ на лицето е. Спрете се около 5-10 минути и гледайте по-дълго време въ очитѣ си. Не гледайте повече, защото може да се хипнотизирате. И тогава внушете на този, който е въ огледалото, кажете му: „ти трѣбва да се поправишъ“. Нищо повече! Но като кажете: „ти трѣбва да се поправишъ“, свържете въ ума си образа, и той ще ви въздѣйствува, по отражение ще подѣйствува, чрѣзъ внушение да изправите тази черта. То е малко трудно, но нѣкои отъ васъ може да го употребятъ, като едно срѣдство. Слѣдъ като гледате въ огледалото и очитѣ ви се напжлнятъ съ сълзи, туй показва, че нервната система е слаба. Когато очитѣ прѣстанатъ да се наливатъ съ сълзи, туй показва, че почватъ да укрѣпватъ нервитѣ ви. Вие най-първо гледайте една минута, двѣ минути безъ да примигвате, нѣма изведнжжъ да стане - то е немислимо.

Т а й н а м о л и т в а !

Мечешкиятъ капанъ!

18 школна лекцияна общия окултенъ класъ
29 юни 1922 год. Четвъртъкъ 19:30 часа
София ул. Царь Шишманъ сестра Маркова
Т а й н а м о л и т в а !

/Прочетоха се темитѣ „Ползата отъ планинскиѣ върхове“, останалите ще прочетете въ другите четвъртъчни събрания/

Слѣдующия четвъртъкъ имате ли тема? – Не.

Вториятъ пътъ напишете нѣщо върху „Историята на житното зърно“. Кога се е появило на земята? Само за житното зърно кога се е появило и при какви условия. Има ли го въ диво състояние или не? Трѣбва да помислите малко, има ли го въ диво състояние? (– Нѣма го). Защо го нѣма? Ще пишете идейно, нѣма да се разстилате да говорите за второстепенни нѣща. Само съ идеи, всичко, което кажете да бжде изказано идѣйно, образно, пѣкъ послѣ върху подробностите. Научете се да говорите отривисто. Окултниятъ ученикъ трѣбва да говори: гладенъ съмъ. А не – твърде съмъ гладенъ, много съмъ гладенъ. – Гладенъ съмъ, жаденъ съмъ, ходи ми се на разходка. А туй – много ми се ходи, твърде ми се ходи, ще ми бжде приятно... това е за хората, които иматъ врѣме, които могатъ да разполагатъ съ изобилно врѣме. Послѣ, когато ви се зададе нѣкоя тема отъ окултно гледище ще характеризирате най-отличителната черта. За примѣръ, за хлѣба, коя е най-отличителната черта? За водата, коя е отличителната черта? За свѣтлината, коя е отличителната черта? На Любовта, коя е отличителната черта? На Мъдростта коя е отличителната черта? Вие може да кажете много работи, но отличителната черта е само тази, която се проявява най-първо отъ всички, която изпжква, тя е отличителна. Отличителната черта е първата, която се проявява. Ако кажа: Коя бѣше отличителната черта на свѣта? Когато рѣче Богъ: „Да бжде земята и небето“, какво казва Богъ послѣ? – Създаде свѣтлината, значи видимиятъ свѣтъ. Отличителната черта на видимиятъ свѣтъ, това е свѣтлината. Слѣдователно, коя е отличителната черта на свѣтлината? – Разкрива свѣта. Коя е отличителната черта на тъмнината? – Закрива свѣта. То е отличително! А че свѣтлината това прави, онова прави, то сж второстепенни нѣща. Отличителното трѣбва да изпжкне въ ума ти. Послѣ, Любовта какво прави? Коя е отличителната черта на Любовта? Вие ще кажете: туй, онуй, много работи. Отличителната черта коя е? Може да кажете много работи, не бързайте да се произнесете, защото азъ ще кажа едно нѣщо и вие

ще се считате обидени. Мислете! Коя е отличителната черта на Духа? Сега, може ли да кажемъ, че Богъ, Който съдържа всичко въ себе си може да се жертвува? Може ли вѣчното и безконечното да се жертвува! За кого ще се жертвува? Тъй щото, като кажете – жертва – ще трѣбва да разбирате, каква е отличителната черта на жертвата. То е философски въпросъ. Казваме, Богъ се е жертвувалъ. Но отличителната черта на жертвата каква е? Отличителната черта на Безконечното е, че не иска да смаже най-нищожното! Богъ иска да даде и на най-нищожното този животъ, който Той има. И Богъ се спира и прѣдъ най-малката буболечица да ѝ направи пжтъ да мине. То е жертва зарадъ Него. Той спира цѣлото движение за да мине една буболечица. Не е ли жертва? То е едно усилие. Слѣдователно, нѣкой пжтъ Богъ за насъ спира колата си. И ако не би спрѣлъ колата си, какво би останало отъ насъ? Бихме пропадали, но Той често спира цѣлото движение, и често стълкновенията, нѣщастията въ свѣта произтичатъ, че Богъ е спрѣлъ своята каруца да мине нѣкоя буболечица, и вие усѣщате сътресение. Азъ казвамъ: „Спрѣлъ е Богъ своята каруца за една буболечица“. То е величието на Бога! А утрѣ заради васъ ще спре. Законътъ е сжщъ. Утрѣ и прѣдъ васъ, ще спре своята кола да минете. То е велико нѣщо! Това сж разсждения за ума ви. Трѣбва да мислите! Сега, отличителната черта на Любовьта каква е? Вие ще кажете: отличителната черта на Любовьта, това е жертвата. Но какъ ще разберешъ жертвата, когато самъ не се жертвувашъ? Може да говори за жертвата, онзи, който се е жертвувалъ. Не си се жертвувалъ, не разбирашъ жертвата. Сега да кажемъ – жертва – може да разбираме, приготвление за такъвъ единъ хубавъ обѣдъ, печена кокошка, тѣй прѣсно заклана и опечена на пирустия, зачервена. Слѣдъ туй направена хубава супа отъ краката ѝ. Добрѣ, слѣдъ туй, баница направена съ млѣко и яйца, съ сирене, послѣ, турено въ едно шише 1/2 кило 6 годишно вино. И ти, слѣдъ като си гладувалъ, и си очаквалъ на тази кокошка, дойде единъ твой приятелъ, три дена гладувалъ, и ако ти се откажешъ отъ яденето си, то е жертва! И това да ти причини една радостъ, че ти жертвувашъ кокошката и баницата и всичко, да бждешъ доволенъ като го гледашъ, че яде, туй го наричамъ до

известна степен жертва; спорѣдъ нашето разбиране, туй, което се падаше на тебе да го дадешъ другиму. Потрѣбно е здрава мисълъ, т.е. свършена мисълъ.

Сега, три трѣбва да бждатъ сжденията на окултния ученикъ за живата природа. Най-проститѣ сждения, тѣ сж слѣдующите, Ако вие свърменнитѣ, да кажемъ, учители или ученици, постъпите въ едно свърменно училище, образцово училище, не сж ли всички нѣща прѣдвидени, по възможность програмата, прѣдметитѣ, колко часа ще се занимавате, колко учители ще има, кои учители какви прѣдмети ще прѣподаватъ? И всѣки учителъ ще обясни прѣдмѣта си. Всичко е прѣдвидено. Ученикътъ щомъ влѣзе трѣбва да учи, не остава отъ негова страна, той да критикува онѣзи учебници, да каже този учебникъ не струва, или онзи не струва. Въ едно евангелско училище прѣподава учителътъ по български езикъ. Излиза единъ ученикъ и казва: „Господине, българскиятъ езикъ има толкова граматика, на Икономовъ той пише, на Иванъ Стояновъ той пише, на Тодоръ на Петко граматиката...“ Учителътъ му казва: „Слушай, какво пише Икономовъ за граматиката – не зная, азъ искамъ да пишешъ ти по граматиката, която азъ прѣподавамъ въ класъ, а като излѣзнешъ вънъ отъ класа, може да вземешъ каквото искашъ“. По-неже ние сме въ училището на природата, трѣбва да употребимъ нейния езикъ, нищо повече! Единъ день, когато я надраснемъ, да излѣземъ изъ училището навънъ, тогава може да мислимъ, както искаме. Въ тази жива природа всичко е прѣдвидено. Да кажемъ, азъ ви задавамъ известенъ прѣдметъ – „планинскитѣ върхове“. Е, отличителната черта на единъ планински връхъ? Когато вие изостряте едно перо, защо го изостряте? Тѣй, да може да пишете по-хубаво. Защо си изостряте вашия моливъ? За да може да пишете. Защо изостряте вашия ножъ? За да може да рѣжете. Да кажемъ отличителната черта на ножа коя е? Планински връхъ и долина това сж двѣ състояния вжтрѣ въ природата. И въ долинитѣ и въ върховетѣ се събиратъ двѣ противоположни енергии. Слѣдователно, планинитѣ съставлѣватъ грѣбнака на земята, грѣбначниятъ стълбъ сж тѣ. Слѣдователно, нашата земя е дошла до положението на грѣбнака, затуй има планини. Едно врѣме е била меко тѣло, безъ планини. Било е врѣме, когато е

била безъ планини. А сега е станала гръбначна, и тогава рѣкитѣ съставляватъ нейната артериална кръвъ. Артериалната и венозна кръвъ, която тече и влиза прѣзъ гръбнака и т.н. Сега можете да кажете второстепенното, че планинитѣ иматъ грамадна енергия събрана, че духоветѣ се събиратъ, всички тия нѣща сж вѣрни. Прѣзъ гръбначния стълбъ има много нерви, които минаватъ, много възли, то е вѣрно; много клѣтки се съсредоточаватъ въ корубата на главата, съ милиони клѣтки сж събрани. Но тази коруба е създадена за кого? За музика е създадена. Сега разбира се, онѣзи, които сж създали планинитѣ, тѣ сж имали цѣлъ. Цѣлъ сж имали. И въ историята на замѣта, ако ние рѣчемъ геологически да я опишемъ, планинитѣ не сж създадени тѣй, както съврѣменнитѣ геолози описватъ. На всички върхове има нѣщо отличително, но не сж тѣй създадени. Сега, първата мисълъ ще се установи. Не е нашъ въпросъ да разгледаме тайнитѣ на природата. Всѣка една задача, която ни се задава въ туй велико училище на природата, ние трѣбва да я разгадаваме. Поне половината отъ задачитѣ, които ни се задаватъ, трѣбва да ги разгадаваме. Като станете сутринъ, не е първиятъ въпросъ какво ще ядетѣ и какво ще пиетѣ. Затова казва Христосъ: Кой мисли така? – Само ученицитѣ. А ученицитѣ, които познаватъ природата, и които познаватъ Бога, тѣ нѣма да мислятъ за ядене. Добриятъ синъ и добрата дъщеря като стане сутринъ, ще иде при майка се, ще я цѣлуне и майката ще я цѣлуне. И синътъ ще направи сжщото. То е прѣдзначението. Въ училището ще дойдатъ, това сж ученици, ще ги цѣлунатъ. И слѣдъ туй бащата и майката ще дадатъ разпореждане за училището, но прѣди занятieto ще дойде яденето. Вие, като станете сутринъ, веднага разрѣшавате единъ важенъ въпросъ: какво ще правите прѣзъ деня? При баща си не отивате, при майка си не отивате, природата не познавате, и при това искате да бждете ученици. Но трѣбва да познавате природата. Имате ли опрѣдѣлено мнѣние, като станете при кого трѣбва да идете? И като станете сутринъ, като се обърнете къмъ Бога, трѣбва да знаете, дали е горѣ. Вие не Го знаете кждѣ е. У себе си Го търсете! Не Го намирате у хората, не Го намирате въ природата, усъмните се. Не знаете ли отъ какво произтича туй съмнѣние? Прѣдста-

вете си, че азъ и вие сме въ двѣ съсѣдни станции. Ние сме съединени съ телефони, телеграфи и други срѣдства за съобщение, но прѣдставете си, че прѣкъснатъ съобщенията на телеграфитъ и телефонитъ и ние ще се изолираме. Тогава ние съществуваме, безъ да се съобщаваме. Ако вие отправите въ ума си една прѣстѣпна мисълъ, да кажемъ нѣкоя вечеръ вие си лѣгате, минала ви е нѣкоя прѣстѣпна мисълъ, но не сте я възпрели, станете сутринъ, не сте разположенъ, всички съобщения съ природата, съ Бога сж прѣкъснати. Чувствата се неразположенъ. Може би вие да не сте неразположения, а нѣкой другъ съ лошитъ си влияния ви е покварилъ. Ще бжде чудно, ако единъ великъ изворъ, нѣкое друго малко изворче го размжти. Ако ти си много плитъкъ изворъ, и нѣкой може да ти повлияе съ своите мисли да измѣни вървежа на живота ти, да тѣ направи неспокоенъ, плитъкъ си. Но върното е, че ти вжтрѣ въ живота си, си допусналъ една мисълъ, която въ даденъ моментъ е прѣкъснала всичките съобщения. И като дойдатъ отъ невидимия свѣтъ на помощъ, защото и природата има свои служители, ще се минатъ часъ, два, може би 1-2 дена, докато турнатъ съобщението въ редъ, и вие ще имате едно приятно разположение на душата.

Та, у всинца ви трѣбва да се установи чрѣзъ изпита всѣкога да знаете коя е причината за вашето състояние. Имате извѣстно състояние. Трѣбва да знаете, туй състояние, което имате, къмъ коя категория спада? Къмъ физическо състояние, къмъ духовно или къмъ Божествено състояние. Азъ ще ви дамъ една категория сега между физическо състояние, духовно и божествено състояние. Сега, ако васъ ви зададатъ въпроса: кои състояния сж чисто физически? Физически състояния сж конкретните състояния. Те сж ограничени състояния. Значи ограничените състояния, които имаме, това сж физически. И те сж мимолетни: всѣкога едно физическо състояние бързо се мѣни. Много бързо се мѣнятъ физическитъ състояния. Да кажемъ, вие имате едно разположение, нали? Мислите че сте много търпѣливъ човѣкъ. Вземете една малка игла и на най-деликатното мѣсто, забийте тази игла. Тя ще произведе една малка болка и веднага ще се промѣните, ще се промѣни състоянието ви. Въ този моментъ, ако вие владѣете себе

си, тази игла не трѣбва да произведе нищо, да не се измѣни вашето състояние. Значи, тия състояния сж свързани съ прѣдметитѣ на земята, които постоянно се мѣнятъ. Да кажемъ, имате вие една брошка или имате единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, вие обиквате този камѣкъ, но единъ день, другъ обикне вашия камѣкъ, задига го, измѣни се състоянието ви. Имате книга, която обичате, нѣкой великъ поетъ я е написалъ, тази е цѣнна книга. Дойде нѣкой, задига я, безпокои ви това. Но прѣдположете, че вие имате туй знание складирано въ вашия мозѣкъ, не може да ви се отнеме, вие сте по силенъ. Но дойде нѣкой, нанесе ви единъ ударъ, и тамъ ви наруши спокойствието, не може да отворите листата. Слѣдователно, трѣбва да достигнемъ до положението, при което, като виждаме, че нѣкой ще нанесе ударъ на главата ни, да можемъ ние, чрѣзъ своята мисълъ да спремъ този ударъ, веднага да парализираме неговото дѣйствиe. Ще каже нѣкой: „Дали е волята Божия да спираме нѣкого?“ Може да питате вие кармически ли е да те удари нѣкой въ главата. Ако си глупавъ, да, може да те удари. Глупавиятъ всѣки день го биятъ. Умниятъ, като го биятъ, поумнѣва, а глупавиятъ, като го биятъ, оглупѣва. Ще кажете: Кармически законъ е да те удари нѣкой въ главата. Не, не е кармически законъ. Този ударъ може да дойде съзнателно или не съзнателно. Прѣдставете си, въ казанлъшко нѣкъдѣ, нѣкой си турилъ капанъ за мечки. Но на сутринята, отива и вижда, тамъ се хванало неговото магаре. Прѣдставете си, сега че вие сте пжтникъ, минавате и побутвате този капанъ, и той ви хване. Ако вие не бѣхте толкова любопитенъ да се интересувате отъ този мечешки капанъ, щѣхте ли да се хванетѣ въ капана? – Не.

Слѣдователно въ окултната школа, всѣкога прѣдупреждаватъ своитѣ ученици, че астралниятъ свѣтъ е пѣленъ само съ капани, мечешки капани, подъ видъ на хубави цвѣта, на хубави сокове, на хубави работи. И казва учителятъ: „Прѣзъ еди-кой си пжтъ нѣма да минавате, еди-кой си капанъ, еди-коя си книга, еди-кое си цвѣте ще ги гледате нѣма да ги бутате, нищо повече!“ А ние, свърѣменнитѣ хора казваме, че всичко трѣбва да обходимъ, всичко трѣбва да опитаме. Ако онзи ученикъ рѣче да изпита всички мечешки капани, ще ви-

ди, че е безполезно да ги изпита. Никаква цѣна нѣма да придобиете. Сега тия мечешки капани се образуватъ и между васъ. Азъ ще ви кажа единъ день, сега нѣма, но приготвѣвамъ една бесѣда за мечешкитѣ капани, които се образуватъ между васъ, и които всѣки день вие ги барате. И слѣдъ като ги барате, дохождатъ да ме питатъ, защо този капанъ е подложенъ? – Вие, като ученици не сте вървѣли по пѣтя си, нѣма да ме питате защо? Тѣзи капани сж за мечки. И отъ 20 год. азъ трѣбва да се разправямъ все за мечешкитѣ капани. Едикой си защо е направилъ тази постѣпка? Защо е направилъ тази погрѣшка? Е хубаво, азъ разправямъ, да ви кажа причината – защо е станала тази погрѣшка, какво ще се ползвате вие? Вие ми казвате, че Драганъ Стояновъ, мжжъ на едикоя си ѝ купилъ копринена рокля, но минавала една крава покрай нея, тя избѣгала и въ тѣла си скжсала роклята. И ме питате, за да си скжса роклята, какво прѣдзнаменование има това за нея? За хубаво ли е или не? Дали на врѣме, астрологическо е била направена тази рокля? Дали денътъ е билъ избранъ добъръ или лошъ, или вината е въ онзи търговецъ, отъ когото е взетъ плата, коя е причината? Хубаво, прѣдставете си, че азъ обясня, какво ще се ползвате вие? Единственото нѣщо: Тази туркиня е била невнимателна тя е пжтувала съ единъ кавалеръ, захласнала се е, кравата я бутнала въ тѣла и се скжсала роклята ѝ. То е едно обяснение. Сега, второто обяснение е че тази туркиня я било страхъ отъ биволи, и, слѣдователно, случило се да излѣзнатъ биволи, крави на срѣща ѝ, и тя хуква да бѣга. И като прѣскочила тѣла, сжди-ра си роклята. Третото положение: тази туркиня носила своята чанта съ пари, нѣкой ималъ нужда за пари, погва я, тя бѣга, и си скжсва роклята. Тѣ сж редъ причини. Коя отъ тия причини е сжществената, която скжсала роклята ѝ? Сега, ще мислите. Не искамъ вие сега да мислите, че туй го давамъ за сравняването на вашата рокля. Не, принципътъ за обяснение е важенъ. Има много нѣща, които не трѣбва да ги обяснявамъ. За васъ окултнитѣ ученици важи да изучаваме изкуството да градимъ отлично. Да събаряме, това не е изкуство. За примѣръ, отъ 20 години насамъ, ако вие бѣхте дошли при менъ да ме питате така: Учителю, азъ съмъ намислилъ да направя едно добро дѣло, дайте ми единъ

най-хубавъ методъ, и азъ ще го направя! Ако вие бихте мислили тъй: Учителю, азъ съмъ рѣшилъ да се примира съ всички онѣзи, съ които съмъ въ конфликтъ, рѣшилъ съмъ, дайте ми най-добрия методъ, и азъ ще го направя, безъ да ми мръдне окото! Учителю, азъ съмъ рѣшилъ да пожертвувамъ всичкия имотъ за беднитѣ, дайте ми правила, азъ съмъ рѣшилъ това! Ако отъ 20 год. вие бихтѣ ме запитали за тия нѣща! А сега, ще дойдатъ при менъ казватъ тъй: „Г-н Учителю, прѣдставете си тази сестра тамъ, миналия день, знаете ли какво направи?“ Е, какво направи? – „Не ми даде дума да говоря въ събранието. Не само това но онзи день, като ме срѣсна не ме поздрави. Туй подобава ли на една християнка?“ Сега мислите ли, че туй е за обяснение? Азъ да сѣдна сега, като адвокатинъ да обяснявамъ защо не ви е поздравила. Е, не нарочно го е направила, много захласната е била. „Какъ? Тя не трѣбва да бжде захласната“. Ще кажемъ: Може да бжде захласната. „Не, не, тя менъ като ме срѣща не трѣбва да бжде захласната, при всѣки другъ случай тя може да бжде захласната, но при мен...“ Е, хубаво, питамъ сега, кой отъ насъ не е билъ захласнатъ? Все ще бжде човѣкъ захласнатъ? Това сж мечи капани. Разбирате ли? Това сж мечи капани! И азъ нѣкой пжтъ въ школата ще направя опитъ. Азъ ще ви направя единъ мечи капанъ, да видите, колко е смѣшно, какъ се заблуждаватъ хората. Решите сега да направите едно отъ най-добрите дѣла, непременно, най-малко 10 мечи капани ще изпжкнатъ въ ума ви. Решите да направите едно добро дѣло, ще се почешете, ще кажете: „Чакай да се понаямъ съ баница, че послѣ“. Вториятъ пжтъ ще кажете: „Малко работа имамъ, това-онова“. И най-послѣ казвате: „За днесъ не може, но хайде утрѣ ще я направя“. Та когато вие като ученици влѣзете въ окултната школа, веднага въ ума ви ще започнатъ редъ противоположни дѣйствия, и трѣбва да разбирате тѣзи закони, за да се освободите отъ тѣхъ. Тѣ нѣма да се измѣнятъ. И може би, окултниятъ ученикъ е изложенъ нѣкой пжтъ на голѣмо изкушение, на голѣми противорѣчия е изложенъ. Защо, и за какво, нѣма да го обясня. Изложенъ е, азъ само констатирамъ факта. Но туй излагане, ако той го използва, то е за добро. И за туй азъ онзи день ви казахъ, че като се намираме въ оку-

лтния пжтъ, ние ще дѣйствуваме и послѣ ще мислимъ. Окултнитѣ ученици трѣбва да дѣйствуватъ, послѣ да мислятъ. Внѣ, въ свѣта, ще мислитѣ, послѣ ще дѣйствувате. Едно отъ двѣтѣ: каквато и да е добра мисълъ, която дойде въ ума ти, и изпжкне като много отлична черта, направи я, безъ да се колебаешъ. Ако сутринъ, слѣдъ като станешъ, въ ума ти дойде една силна, добра мисълъ, и изпжкне като добра черта, направи я, не се спирай прѣдъ никакви философии, не яжъ, не пий, направи това. Ако е изпжкнала, направете я. И слѣдъ като я направите, не отивайте да разтржбявате изъ махалата какво сте направили. Направете опити, вие ще мислите послѣ, а когато дойдатъ резултатитѣ, тогава ще разберете. Слѣдъ врѣме ще знаете какъ да го прѣдадете. Вие забѣлѣзали ли сте сутринъ, като станете, каква мисълъ имате най-първо? Направете сега първото наблюдение, Слѣдующето наблюдение. Щомъ се пробудите отъ първия сънъ, отбѣлѣжете каква мисълъ е въ ума ви. Каквато мисълъ и да е, отбѣлѣжете си я въ една малка тетрадчица. За една седмица това. За 7 дена отгорѣ забѣлѣжете си какви мисли ще имате, щомъ се пробудите отъ първия сънъ, отбѣлѣжете си я, ще бждете строги: първата мисълъ може да е приятна, може да е неприятна. Ще констатирате факта тѣй, както си е. Защото, като се събудите може да мислите за печена кокошка, макаръ да сте вегетарианецъ. Или да мислите че иматъ 20,000 лв. Или може да бжде такава мисълъ въ ума ви: толкова врѣме вървя по този Божественъ пжтъ, нищо не съмъ придобилъ, ха да трѣгна по широкия пжтъ. Ще констатирате мисълъта конкретно. За 7 дена отъ горѣ, ако изникнатъ все хубави мисли то е отраднo. Отраднo явление е. И обласъта, прѣзъ която минавате е отлична. Сега, вие очаквате, казвате: „Господъ да ни просвѣти нали?“ Но ако Богъ ви види отъ лѣвата страна, ще употреби единъ методъ, ако ви види отъ дѣсно ще употреби другъ методъ. Като ви види отъ лѣво, ще ви тури отъ дѣсно, ще ви тури отъ прѣдъ и тогава ще почне да ви говори. Ако не дойдете отъ лѣво къмъ дѣсната страна, и послѣ отъ прѣдъ, никога нѣма да ви говори Господъ. И азъ бихъ далъ на майкитѣ едно правило, нѣма да обяснявамъ окултния законъ. Най-първо, вземи дѣтето си тури го отъ лѣво, послѣ отъ дѣсно, пѣкъ го

прѣгърни; слѣдъ туй вземи го отъ прѣдъ, и по-слѣ го цѣлуни. Цѣлувката е вече Божествена. Като го цѣлунешъ ще започнешъ да му говоришъ. Сега, вие ще ме запитате, пакъ вашата философия, не може ли безъ да се туря отъ лѣво, и безъ на дѣсно? Направете опитъ! Това сж микроскопически опити. Защото, върху този опитъ: на лѣво и на дѣсно, ние ще произведемъ другъ опитъ. Сега, започнете съ дѣцата. Имате дѣщеря на 5, 10 год. турете я отъ лѣво, отъ дѣсно. И дѣтетото като рѣчешъ да го туришъ отъ лѣво, да не каже: защо мамо? Да те слуша. Щомъ не те слуша, хичъ го не бутай. Бащата да направи сжщото съ своето дѣтенце разбира се онѣзи, които иматъ дѣца, а които нѣматъ дѣца, и на тѣхъ да не остане хатъръ, ще намѣрите нѣкое бѣдно сираче, малко просяче, което да обичате; ще го намѣрите нѣкждѣ, ще идѣте въ нѣкой бѣденъ домъ, и ще го турите на лѣво, на дѣсно. Въ една седмица правете този опитъ. Идете въ нѣкое бѣдно сѣмейство, което ви се нрави, и тамъ си направете опита. Туй естествено ще дойде. Сега, вие ще ми дадете друго възражение: Какво ще кажатъ хората заради менъ? Ако мислите какво ще кажатъ хората заради васъ, не ходѣте. Опитътъ, който ви давамъ, идѣте направете го, и нищо повече! Направете го макаръ и свѣтътъ да се обърне съ главата надолу! Тия дѣца, съ които ще направите опита, тѣ ще ви благодарятъ. Тѣ не сж имали сладка цѣлувка, никой не ги е обичалъ. И тѣ ще се чудятъ, какъ, отдѣ се намѣри такъвъ добъръ човѣкъ, да цѣлуне туй просяче. Ако философствувате, свободни сте, азъ давамъ пълна свобода, нека само онѣзи, го извършатъ, които могатъ по закона на Любовта и Мждростта да го направятъ; които не могатъ да не влизатъ въ изкушение, понеже си създаватъ ненуждни неприятности. Ама какъ мислите, когато Господъ изпрати нѣкой великъ ангелъ при нѣкоя грѣшна душа да я утѣши, какво трѣбва да сторятъ? И ангелитѣ иматъ окултна школа, да помагатъ на такива грѣшници. Знаете ли какво е положението? Нѣкой светия го пратятъ да се занимава съ нѣкой падналъ грѣшникъ. Ако сте вие коситѣ ще ви настрѣхнатъ нагоре. Ще кажете: „Какъ тѣй? Азъ въ туй мѣсто да се опороча“. А въ тѣхъ нѣма никакво колѣбание, казано – свършено! Но знаете ли какъвъ е законътъ? Щомъ се допре този духъ до ва-

съ, веднага грѣховеѣ ви се отниматъ, изгарятъ въ този Божественъ огънь. И ако вие вѣрвате, този огънь ще се прѣдаде. Сега, ние окултнитѣ ученици, не очакваме да станемъ свѣтии. Ще се молимъ, ще правимъ опити да видимъ колко можемъ да изпълнимъ закона. За примѣръ проповѣдва се за щедростъ, трѣбва да се помага, но не знаешъ колко си щедъръ. Да кажемъ, че си единъ чиновникъ или търговецъ. имашъ 100,000 лева приходъ въ годината, станешъ, искашъ да покажешъ колко си щедъръ, кажешъ: „10,000 лв. давамъ“. Ама като идешъ до касата, поспрешъ се малко: Не е ли много? Ще кажешъ: 5,000 лв. Послѣ кажешъ: „Не на тия хора не имъ трѣбватъ 5,000 лв.“ – Хайде 2,500 лв. но и отъ тѣхъ тѣ нѣматъ нужда. Е, 1,000 лв! И тѣй, вие смалѣвате, отъ 10,000 лв. на 1,000 лв. Тогава мислите ли, че ще бждете окултенъ ученикъ? Не! Въ братството знаятъ, че отъ васъ нищо не става. Вие сте едно дърво за работа. Не бива! Казано веднжжъ въ себе си 10,000 лева, на 10 парчета да станешъ, но не отстъпвай на думата. Казано, рѣчено, свършено! Не бързайте! Но кажешъ ли веднжжъ, ще устоявашъ на думата си до край. Това е една отличителна черта. И всѣки единъ ученикъ отъ васъ може ли така да постъпва? Не е въ многото, но туй което ние обѣщаемъ, трѣбва всѣкога да извършимъ. То е послушание. Защото, тази мисль е дошла отъ нѣкъдѣ, тя е дошла отъ Бога. Вие сте обѣщали, и слѣдъ туй се колебаете, дали е отъ Бога.

Опитай я, ти като я опиташъ, ще я познаешъ отъ Бога ли е или не.

Т а й н а м о л и т в а !

Ползвана литература

1. Учителътъ сваля Словото отъ Божествения Свѣтъ.

Кой е Учителътъ?

Учителътъ е Учителъ, когато Божествениятъ Духъ слѣзне върху Него, когато Го осѣни съ Духа си и оживи съ Силата си.

Учителят е проявеният Духъ на Истината. А глава на Истината е Свѣтиятъ Духъ - излъзълъ отъ Бога. Духътъ излиза отъ Бога. Божествениятъ Духъ слиза въ Словото чрѣзъ Свѣтия Духъ. Свѣтътъ на Истината е Свѣтъ на Славата. Оттукъ слиза Словото - това е свѣтъ на Славата на Бога, нарѣченъ Божественъ свѣтъ, свѣтъ на Божествената Свѣтлина.

А Божествениятъ Духъ, т.е. Свѣтиятъ Духъ, сваля Словото отъ Свѣта на Истината въ Свѣта на Видѣлината, която създава Свѣта на Мждростѣта. Оттамъ то може да слѣзне въ човѣшкия духъ и човѣшката душа. Но само ако човѣшкиятъ духъ има общение съ Видѣлината и човѣшката душа се пробуди отъ Видѣлината.

Учителятъ сваля Словото отъ Свѣта на Истината, отъ Свѣта на Славата, отъ Божествения свѣтъ чрѣзъ Свѣтия Духъ.

Учителятъ идва, за да даде Словото, чрѣзъ което да започне пробуждането на човѣшката душа. Това става чрѣзъ Мировата Любовь, която е движение на Божествения Духъ отъ центъра на Всѣлената къмъ периферията, проявяваща се като принципъ на Духа, който трѣбва да обхване всичко и навсѣкждѣ и да прояви Голѣмото чрѣзъ Малкото. Учителятъ идва, за да прокара пѣтя къмъ Единение съ Бога чрѣзъ Космичната Обичъ, като обѣдини Малкото въ цѣлокупността на Всѣлената, която е движение на Божествения Духъ отъ периферията на Всѣлената къмъ нейния центъръ.

Учителятъ е Единъ. Защото Божествениятъ Духъ се изявява въ единствено число и се проявява въ множествено число.

Учителятъ е Единъ. Защото чрѣзъ Него се сваля Словото на Бога чрѣзъ Свѣтия Духъ на Истината.

Учителятъ идва, за да свали Словото.

Учителятъ е проявениятъ Свѣтий Духъ на Истината и на Бога. Учителятъ е Учителъ на Бѣлото Братство на Слнчевата система.

Учителятъ е Учителъ на Цѣлата Слнчева система и на всички сщества населѣващи различнитѣ йерархии и осществяващи живота си въ различни степени, съобразно условията, въ които живѣятъ.

Животътъ на земята, изразяващъ се въ тази форма, е единственъ по рода си въ цѣлата Слнчева система и въ цѣлия Космосъ. Животътъ на другитѣ планети

и звѣзди е по-висшъ отъ този на земята и се проявява чрѣзъ други форми, които нашитѣ сътвива не могатъ да видятъ, чуютъ и оцѣнятъ.

Човѣкъ само съ духа си и съ човѣшката душа може да влѣзе въ контактъ съ този свѣтъ на по-висша Еволюция и организация.

Знанието за това се намира въ Словото на Учителя.

Словото на Учителя е Слово за Истината на Божественния Духъ, който управлѣва Свѣта.

Кой е Мировиятъ Учителъ?

Божествената Душа е дихание на Бога. Човѣшката душа е лжчъ отъ Божественото Съзнание, лжчъ отъ Божествената Душа, лжчъ отъ Великото, слѣзнало на земята чрѣзъ Малкото. Великото се съдържа въ Малкото, а Малкото разнася Великото по цѣлия Божественъ свѣтъ. Това е Мировата Любовь – дихание на Великото къмъ Малкото, Божественъ лжчъ отъ Великото къмъ Малкото. Това е проявениятъ Мировъ Учителъ.

Мировиятъ Учителъ е еманация на Божественния Духъ въ Христовия Духъ и се изявява чрѣзъ Великото къмъ Малкото, а се проявява чрѣзъ Малкото.

Христовиятъ Духъ е Духъ на Обѣдинението, Духъ на Единението, Духъ на Единството. Чрѣзъ Христовия Духъ, слѣзналъ на земята, започва Инволюцията на човѣчеството. Инволюцията е слизането на човѣшката душа и човѣшкия духъ на земята, обличането имъ въ различнитѣ форми на животъ, прѣминаващи чрѣзъ минерала, растенията, животнитѣ и човѣка. Това е прѣдначертаниятъ пѣтъ на слизането на Великото къмъ Малкото, т.е. организирането на физическия свѣтъ по форма и подобие на Духовния свѣтъ. Това може да стане само чрѣзъ Христовиятъ Духъ, защото той съединява различнитѣ форми на животъ на физическия свѣтъ и Духовния свѣтъ.

У човѣка това е изразено съ неговото подсъзнание, съзнание и самосъзнание.

Растенията, съ своята форма и организация на животъ, отговарятъ у човѣка на неговото подсъзнание, обхващащо прѣвобитното колективно подсъзнание въ миналото.

Животнитѣ, съ своята форма и организация на животъ, отговарятъ на съзнанието при човѣка, обхващащо индивидуалното му съзнание.

Човѣкътъ, съ своята форма и организация на животъ, отговаря на днешното самосъзнание у човѣка, обхващащо личното му съзнание.

Човѣкътъ, съ своята форма и организация на животъ, трѣбва днесъ да прѣмине отъ самосъзнанието къмъ свръхсъзнанието и да направи връзка съ Космическото Съзнание. А това става чрѣзъ Космическата Обичъ, която е движение на човѣшкото самосъзнание къмъ свръхсъзнанието, движение отъ периферията къмъ центъра на Всѣмировия животъ на Всѣлената. Това е обозначено като пробуждането на човѣшката душа и идването на човѣшкия духъ, за да се роди човѣкъ за Духовния свѣтъ и да направи съобщение съ него, да му се отворятъ очитѣ и ушитѣ и да бжде жива душа и животворящъ духъ за земята и за Небето.

Мировиятъ Учителъ е проявениятъ Божественъ Духъ, носещъ Мировата Любовь на Всѣлената, слѣзналъ на земята между човѣцитѣ.

Мировиятъ Учителъ се изявява като Божественъ Духъ и се проявява като Христовъ Духъ. Христовиятъ Духъ, Христосъ, е глава на Великото Бѣло Братство.

Мировиятъ Учителъ е глава на Великото Бѣло Братство.

Мировиятъ Учителъ идва и слиза, за да обѣдини Небето и земята чрѣзъ Божествения Духъ и Христовия Духъ въ Божествено Единение, чрѣзъ Божието Царство, слѣзнало на земята. Божието Царство на земята не е въ плътъ, а е Царство, за което копнѣятъ човѣшката душа и човѣшкиятъ духъ и се стрѣмятъ да влѣзнатъ въ него, съ сила да го прѣвзематъ и да направятъ общение съ Христовия Духъ и съ Божествения Духъ. Само онази човѣшка душа, която направи общение съ Христовия Духъ и съ Божествения Духъ, може да се добере до Видѣлината, която е Свѣтъ на Мждростѣта. Това е пробуждането на човѣшкото съзнание и отъ самосъзнание то прѣминава въ свръхсъзнанието.

Изявената Видѣлина въ Свѣта на Мждростѣта е проявената Христова Слава.

Христовата Слава, това е Словото въ плътъ. А защо?

Защото изявеният Христосъ, Духъ Христовъ - това е проявеното Слово, Свѣтиятъ Духъ. А Свѣтиятъ Духъ, Словото, слиза въ човѣшкия духъ и poi човѣшката душа, а това става чрѣзъ Видѣлината на Христа, свѣтлината на Христа. Слизането на Видѣлината на Христовия Духъ въ човѣшката душа и човѣшкия умъ означава прѣко общение на Духовния свѣтъ съ човѣческиятъ синъ, прѣко съобщение между Небето и земята у човѣка, кждѣто Свѣтиятъ Духъ е слѣзналъ въ човѣшката душа и духъ, които одухотворяватъ човѣка и живѣятъ въ него.

Това означава: Изявената Видѣлина е проявената Христова Слава, Словото въ плътъ. Изявената Христова Слава - това е проявената Сила на Духа Свѣтий. Изявената Сила на Духа Свѣтий - това е проявеното Царство Божие.

А Царството Божие е Миръ Божий въ Свѣтий Духъ. Това е цѣлиятъ Божественъ Миръ и Свѣтъ, обѣдиненъ чрѣзъ Свѣтия Духъ, който е Словото на Христовия Духъ.

Изявеното Царство Божие - това е проявената Божия Благодать въ Христа, въ Духа Христовъ. Божията Благодать въ Христа - това е Духътъ на Благодатъта, Духътъ на Съвършенството, който обѣдинява цѣлия Божественъ Миръ на Небето и земята.

Изявената Божия Благодать, изявениятъ Духъ на Съвършенството - това е животъ вѣченъ въ Христа, въ Духа Христовъ, което е вѣчна Слава въ Христа.

Изявениятъ животъ вѣченъ въ Христа - това е проявениятъ Богъ на Славата. "Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, Когото си проводилъ."

Изявениятъ Вѣченъ Духъ - това е проявениятъ Мировъ Учителъ, това е еманацията на Божествения Духъ въ Христовия Духъ, кждѣто обитаватъ Духътъ на Славата и на Бога.

Мировиятъ Учителъ е изявениятъ Вѣченъ Духъ, кждѣто Богъ е Свѣтлина, Богъ е Любовь, Богъ е Духъ Вѣченъ.

Мировиятъ Учителъ е проявениятъ Абсолютенъ Духъ на Битието като Духъ Вѣченъ, кждѣто Словото Божие бѣ Духъ Свѣтий, Словото бѣ у Бога и Словото бѣ Богъ. Мировиятъ Учителъ е Учителъ на Великото Бѣло Братст-

во, обхващащо Битието и Небитието на Слънчевата система отъ физическия и Духовния свѣтъ.

Мировиятъ Учителъ е онзи, който е осѣненъ отъ Божествения Духъ и въ чието човѣшко тѣло е всѣленъ Христовиятъ Духъ. Аминъ.

Кой е Всѣмировиятъ Учителъ?

Всѣмировиятъ Учителъ е изявениятъ Господъ, Господенъ Духъ на Силитѣ на Небитието.

Всѣмировиятъ Учителъ е проявениятъ Господъ, Господенъ Духъ на Силитѣ на Битието.

Всѣмировиятъ Учителъ означава Баща - Все и Вся - навсѣкждѣ и въ всичко.

Всѣмировиятъ Учителъ прокарва Мировата Любовь отъ Божествения свѣтъ къмъ земята чрѣзъ Божествения Духъ и Христовия Духъ отъ центъра на Всѣлената къмъ нейната периферия. Отгорѣ надолу Мировата Любовь слиза на земята.

Всѣмировиятъ Учителъ прокарва пжтя на Космическата Обичъ отъ периферията на Всѣлената къмъ центъра. Отдолу нагорѣ Космичната Обичъ възлиза къмъ Небето.

Всѣмировиятъ Учителъ обѣдинява Всѣлената чрѣзъ Мировата Любовь и Космичната Обичъ. Той е Учителъ на Всѣлената. Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената е Беинса Дуно.

Всѣмировиятъ Учителъ е изявенъ чрѣзъ Словото Си и проявенъ чрѣзъ живота на това Слово въ Сила и Животъ между българитѣ и славѣнството.

Пжтѣтъ на човѣшката душа къмъ Бога е прокаранъ и е свободенъ. Какъ? Чрѣзъ Словото на Всѣмировия Учителъ Беинса Дуно.

Очакваме пробуждането на човѣшката душа въ слѣдващата епоха на човѣшката цивилизация и раса.

Единението на човѣшката душа съ Бога чрѣзъ Космичната Обичъ ще обѣдини малкото въ цѣлокупността на Всѣлената.

Тогавъ Всѣмировиятъ Учителъ като принципъ въ Всѣлената ще се прояви напълно. Тогавъ Той ще означава Баща на всичко и Баща навсѣкждѣ - Все и Вся. Това означава да се възкреси човѣшката душа и да се обезсмърти човѣшката душа.

Днесъ, Възкресението се отнася за Божествения Духъ. Безсмъртието се отнася за Божествената Душа. Утрѣ, въ новата еволюция на човѣчеството, Възкресението ще се отнася за човѣшката душа, която се е обездсмъртила, като е завършила своята еволюция чрѣзъ Единение съ Бога. А това Единение става само чрѣзъ Христовия Духъ, чрѣзъ Христа, който е врата къмъ Бога.

Всѣмировиятъ Учителъ е изявената Божествена Душа на Битието като еманация на Христовия Духъ, на Абсолютния Духъ на Битието.

Всѣмировиятъ Учителъ е проявениятъ Господенъ Духъ на Битието чрѣзъ Духа Христовъ, чрѣзъ Духа на Всѣлената, чрѣзъ Духа Вѣченъ въ Христа. Той е Все и Вся.

Всѣмировиятъ Учителъ слѣзна между българитѣ и славѣнството, за да създаде една нова еволюция на една нова епоха за идното човѣчество отъ Шестата раса.

Той даде учението на Единната Любовь - Единение на Свѣтлината въ всички свѣтове.

Той даде учението на Единната Мъдрость - Единение на Видѣлината въ цѣлия Миръ - Духовенъ Миръ.

Той даде учението на Единната Истина - Единение на Славата Божия, т.е. Свѣтлината Божия въ цѣлото Битие и Небитие.

Цѣльта на това Учение е: Всѣко дихание да хвали Бога въ свещенъ Миръ и Хармония. Това е свещениятъ Миръ на Бѣлото Братство. Това е Хармонията на Божия Миръ, който е вѣчна Слава въ Христа, въ Единнаго и Истиннаго Бога.

"А това е животъ вѣчный, дѣто да познаятъ Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, когото си проводилъ". (Иоана 17:3).

"Ако прѣди 2,000 години дойде Синътъ, то сега е дошълъ Бащата" - заяви чрѣзъ Словото Си Всѣмировиятъ Учителъ Беинса Дуно на чедата български чрѣзъ българска рѣчь за челоуѣческитѣ синове на земята. Заяви на онѣзи, които иматъ уши да слушатъ, които иматъ очи да виждатъ и които иматъ умъ да проумяватъ. Само за тѣзи, на които очитѣ сж отворени да четатъ Словото Му, ушитѣ сж отпушени да чуятъ Словото Му и умътъ имъ е бистъръ да видятъ Свѣтлината на Словото

Му. А това означава просвѣтено съзнание, пробудена човѣшка душа и освободенъ човѣшки духъ за онѣзи, които вървятъ по Пжтя на Словото Му.

Ние казваме така: Ето, прѣди 2,000 години дойде Синътъ между Израиля, като Божествениятъ Духъ слѣзна върху Исуса, слѣдъ като бѣ кръстенъ съ вода на рѣка Йорданъ отъ Йоанъ Кръстителъ, който кръщаваше съ вода и човѣчеството отъ Стария Завѣтъ изповѣдаваше грѣховетъ си. И Синътъ започна да кръщава съ Свѣтия Духъ на Словото Си. А когато Христовиятъ Духъ слѣзна върху Него, то Христовото Слово слизаше отъ Небето като живъ хлѣбъ на живота и чрѣзъ Исуса се прѣдаваше на ожаднелитѣ и гладни човѣшки души. Започна да се твори Новиятъ, Втори завѣтъ на човѣчеството.

Ние казваме така: Ако прѣди 2,000 години дойде Синътъ между Израиля, то днесъ е дошълъ Бащата между българитѣ и славѣнството.

А Бащата е Всѣмировиятъ Учитель на Всѣлената. Това е Божествениятъ Духъ въ еманация на Христовия Духъ, чрѣзъ Господния Духъ на Силитѣ. Тукъ е Свѣтата Троица.

Всѣмировиятъ Учитель на Всѣлената е Бащата. Той е Все и Вся. Всѣмировиятъ Учитель е изява на Бога въ Битието и проявление на Бога въ Всѣлената, кждѣто обѣдинява Битието и Небитието.

Всѣмировиятъ Учитель на Всѣмирното Велико Бѣло Братство присжствуваеше между българитѣ и славѣнството. Името Му бѣ - Беинса Дуно. Духътъ Беинса Дуно слѣзна на земята и се въплѣти, като се роди въ плѣтъ и кръвъ чрѣзъ българи: баща Константинъ и майка Добра и бѣ нарѣченъ Петъръ Константиновъ Джновъ. Първомъ слѣзна върху Него Божествениятъ Духъ прѣзъ 1897 година, 7 мартъ, когато бѣ на тридесетъ и три години, послѣ се всѣли въ Него Христовиятъ Духъ прѣзъ 1912 година /15 августъ/, когато бѣ на четиридесетъ и осемъ години, а когато бѣ на петдесетъ и осемъ години /14 юли 1922 год/ по човѣшко лѣтоброене - то Господниятъ Духъ се прослави чрѣзъ Него, като отвори за пръвъ пжтъ Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство въ Всѣлената на земята българска, въ нейната столица, въ мѣстността "Изгрева". Така Свѣтата Троица, прѣдставена отъ Отца, Сина и Свѣтия Духъ, се събра ведно и чрѣзъ Всѣмировия Учитель Бе-

инса Дуно и чрѣзъ бългaрска рѣчь се даде Словото на Бога за идното човѣчество.

Словото на Бога за Идното човѣчество отъ Шестата раса е дадено чрѣзъ бългaрска рѣчь.

Дадено е чрѣзъ Всѣмировия Учитель - Беинса Дуно. Четете го! Прилагайте го! Прѣбждвайте въ него! Живѣйте чрѣзъ него въ Сила и Животъ и го прѣдавайте на слѣдващитѣ поколѣния, за да го прѣдадатъ на прѣдставителите отъ Шестата раса отъ Идното човѣчество.

Глава на Всѣмирното Велико Бѣло Братство е Всѣмировиятъ Учитель. Той е Бащата. Той е Троицата между Бащата, Сина и Свѣтия Духъ. Всѣмировиятъ Учитель управлѣва Всѣмирното Велико Бѣло Братство. А Всѣмирното Велико Бѣло Братство управлѣва Всѣлената.

Глава на Великото Бѣло Братство е Христосъ, Христовиятъ Духъ. Той е проявенъ като принципъ на Мировъ Учитель. Мировиятъ Учитель управлѣва Битието и Небитието.

Всѣмировиятъ Учитель на Всѣмирното Велико Бѣло Братство е обозначенъ като Великия Учитель - Беинса Дуно.

Великиятъ Учитель - Беинса Дуно - управлѣва цѣлия Космосъ, Битието и Небитието и слѣдъ завършване на всѣка еволюция, идва да създаде нова еволюционна вълна.

Той дойде, изяви се чрѣзъ Слово и прояви се въ Сила и Животъ.

Ние, нѣколко поколѣния българи, бѣхме свидѣтели на изявата на Бога въ Сила и проявата на Бога въ Животъ чрѣзъ Словото на Великиятъ Учитель - Беинса Дуно. Нашето свидѣтелство ще го намѣрите въ живота на нашитѣ спомѣни и опитности, които имахме съ Великия Учитель. Ние сме живи тамъ, въ тѣзи опитности, защото тѣ бѣха приложение на Божиитѣ закони отъ Великия Учитель.

А вашето свидѣтелство ще го намѣрите въ Словото Му и ще го получите, слѣдъ като изпълните волята на Бога. А волята на Бога за всѣка човѣшка душа е строго опрѣдѣлена и вие ще я откриетѣ въ Словото Му.

За васъ остава Словото Му, а за насъ остана честъта, че прѣдадохме на четмо и писмо бългaрско Истината за Врѣмената, когато Богъ лично бѣ слѣзналъ и посетилъ на земята бългaрска човѣческитѣ синове,

за да се изяви Словото Му и да се прояви Славата Му.
Аминъ.

Д-р Вергилий Кръстевъ

2. Сенографите записватъ Словото на Учителътъ.

Парасковия Петровна Сергеевна Паша Тодорова (1887-1972)

Родена въ гр. София 1887 год. не се знае дата-
та.

Родътъ на Паша Теодорова идва отъ бѣсарabia.

Вѣргилий Кръстевъ (В.К.): Разкажетъ ни за Паша Теодорова. Гена Папазова (Г.П.): Най-напрѣдъ трѣбва да Ви разкажа нѣщо за най-близкитѣ ѝ, защото тя не е живѣла сама. Това бѣха три сестри: Надя, Аня и Паша. Надя е Надежда, Аня си е Ана, а Паша - Параскева. Тѣ сж родени отъ Мария и Петъръ. Мария е майката - българка отъ Болградъ, а Петъръ е руснакъ, точно отъ кое населено мѣсто, тамъ не знамъ. В.К.: Тѣ тамъ сж се оженили въ Болградъ. Г.П.: Тѣ тамъ сж се оженили, тамъ сж имали три дѣца. Павелъ, Федя, Теодоръ и Катя, която се е поминала. Тѣй че тука тѣ идватъ съ двѣтѣ си момчета. В.К.: Въ кои години идватъ? Г.П. При освобождението на България, точно не мога да ви кажа, но ще ви кажа това, че Надя е родена въ 1883 година, най-голѣмата, слѣдъ освобождението на България, Аня -1885 година, Паша -1887 година. В.К.: Сега вие знаете ли кога сж отишли родителитѣ на Паша въ Болградъ, 1810, 1818, 1828 година ли? Защото има три емиграции. Г.П.: А, не зная, но зная едно, че сж били доста богати родителитѣ имъ и сж били три момичета. Едната е Лиза, която е съпруга на професоръ Шишмановъ, другата е Льола, която е Елена, значи женена за единъ неблагонадежденъ българинъ, който като наражда десетина дѣца, оставя майката съ дѣцата и избѣгва. Кждѣ отива, Господъ го знае, и тѣзи дѣца немилли и недраги се поематъ отчасти отъ едната леля, отчасти и отъ другата леля. Азъ познавамъ отъ тѣзи дѣца, немилли-недраги, познавамъ само двѣ момичета. Това е Петя Гъркова и Дора Гвѣлюбова. Тѣ сж значи братовчедки на Надя, Аня и на Паша. Имаха роднински връзки съ фамилията Берманчеви. Тѣ сж извѣстни. Зн-

ая, че единият бѣше вѣтеринаренъ лѣкаръ, другиятъ пострада отъ войната, отрѣзаха му крака и стана директоръ на едно училище за сираци отъ войната. Това бѣха тѣхнитѣ роднински връзки. Сега Павелъ, братѣтъ на Паша, го познавамъ. Федя, другиятъ братъ, не познавамъ. Павелъ бѣше много интелигентенъ човѣкъ. Билъ е въ Франция, френски говорѣше, както французинъ говори, пише като французинъ, и проза и поезия, на български сжщо, обаче бѣше пияница. Сѣдне въ нѣкой локалъ, безъ пари, защото нѣма, той ги пропилъ. Сѣдне въ нѣкой локалъ, на бърза ржка съ съсѣда си по маса, хопъ, направи му нѣкаква скица, ама поетична и оня го почерпва. И така немилъ-недрагъ си отиде този човѣкъ, Федя се разболя отъ туберкулоза. Разболѣлъ се, азъ не го заварихъ. Азъ се запознахъ 1920 година съ Паша, а той бѣше вече покойникъ. Много качественъ човѣкъ. Високо мораленъ, работливъ, интелигентенъ. Интересно, че всички знаеха езици. Кждѣ сж ги учили, не зная. Но сега, когато ви давамъ спомѣнитѣ за Паша и тя тамъ казва това, което азъ Ви казвамъ. Че Аня е свършила това, и това, и това. Тя говорѣше нѣмски и френски съвсѣмъ свободно. Тя бѣше въ Хага, на дружеството на българскитѣ жени, на единъ конгресъ интернационаленъ на женитѣ. В.К.: Разкажетѣ по-подробно за Аня. Г.П.: Аня, да, сестрата на Паша. Много културни хора, пианистка, прѣдаваше музика, прѣдаваше български, руски, френски и нѣмски. Надя страдаше отъ мигрена. Бѣше зжботѣхникъ, обаче сестритѣ не и позволѣваха да работи, защото въ кжщи тя бѣше абсолютно нужна. Тогава други бѣха условията. Тогава една учителка можѣше да храни двама, трима и повече членове на едно сѣмейство. В.К.: Тѣ се връщатъ отъ Болградъ слѣдъ Освобождението. Отъ какво се прѣпитаватъ? Г.П.: Ами бащата е билъ туберкулозенъ и се поминалъ тука въ България. В.К.: Въ коя година? Г.П.: Паша е била на шестъ месеца. В.К.: А тя бѣше родена прѣзъ 1887 година. Г.П.: Значи въ 1887 година той се е поминалъ. В.К.: А въ кой мѣсець и кой день е родена Паша? Г.П.: Това не знамъ. Даже ако щете азъ не знаѣхъ и името на баща и, че по-послѣ се сѣтихъ отъ паспорта и, че е Петъръ. Защото тѣ говорѣха „папа“, „маминка“, „папа“, „маминка“, и азъ не знаѣхъ името даже на майката, съ голѣма трудностъ си припомнихъ,

че името и е Мария. Защото тя бѣше само „маминка“, но бѣше стѣлбѣ за тѣхъ. Тя бѣше умна, разумна, не само умна. В.К.: Бащата си заминава, а прѣпитанието изрично на сѣмейството е отъ майката. Г.П.: Прѣпитанието отъ майката, но дѣцата едно по едно израстватъ. Майката е богата, не знамъ сега това богатство дали е било лично нейно или е било и на съпруга и, обаче ходи често въ Болградъ, продава тамъ земи и сѣ тѣзи земи доизглежда дѣцата си. В.К.: Вие миналия пѣтъ ми казахте, че нѣкакви „десетини“ продавала. Г.П.: Именно „десетини“. Такава мѣрка за земя е имало, „десетини“ продава. В.К.: По онова врѣме тя е въ руската империя Болградъ. Г.П.: Ами да, това е Русия. В.К.: И така тѣ се издѣржатъ. Г.П.: Така тѣ се издѣржатъ и когато азъ пазихъ едно писмо, о, какъвъ прѣстѣпникъ сѣмъ. Намѣрихъ едно писмо какъ сѣмъ огорчила Паша. А хемъ го знахъ това писмо, хемъ на врѣмето не се досѣтихъ. Когато прѣглеждахъ нѣкои нейни нѣща, ще ви кажа послѣ кждѣ, не у тѣхъ, азъ веднѣжъ се засмяхъ на едно неграмотно написано писмо. А това е писмото на умирающия ѝ братъ Федя, който отива въ Германия, тамъ да се лѣкува. Тамъ има много близка приятелка и тамъ той пише: „Понеже завѣршихте съ Аня висше образование, кжщата да остане на Надя.“ Тѣ обаче въобще не се раздѣлиха и не стана нужда да се каже чия е кжщата. Бѣше на всичкитѣ, тамъ нѣмаше разногласия. В.К.: И тѣ тогава учатъ тука... Г.П.: Надя, за нея искаше да се ожени музикантѣтъ и композиторѣтъ Добри Христовъ, за най-голѣмата - Надя. Тя не се ожени. Благодарни му за вниманието така къмъ нея, но прѣдпочете да си остане така неомжжена. Аня сжщо бѣше много хубава, много интересна, много интересенъ човѣкъ, съ много възможности да направи сѣмейство. И тя не се съгласи да се ожени. Паша, отъ сжщия типъ. За сѣмейство, лично сѣмейство, раждане на дѣца и това не ги интересуваше. Сега Паша учи химия при професоръ Райковъ. Завѣршава химия - висше образование и става най-напрѣдъ стажантка въ Русе, а слѣдъ това учителка въ Първа девическа гимназия въ София. И когато дѣщерята на професоръ Райковъ сжщо става химичка, той и казва: „Ще отидешъ при Паша като стажантка.“ Значи тя е била толкова добра студентка и толкова добра ученичка, че е правила впечат-

тлѣние на професора си. Тя е авторъ на учебникъ по химия за осми класъ - послѣдниятъ класъ въ гимназията. Такъвъ учебникъ тогава не съществуваше. Имаше за всѣки класъ поотдѣлно, а една обобщителна частъ, обобщителенъ учебникъ за цѣлия курсъ на гимназията нѣмаше. Тя бѣше авторъ. Слѣдъ това не съмъ виждала вече такъвъ учебникъ. Послѣ става стенографъ. В.К.: Сега тя е стенографъ. Кждѣ учи стенография? Казвала ли ви е? При кого е учила? Г.П.: Мисля, че при Гжлъбовъ. В.К.: Той тогава е стенографъ въ Народното събрание и той има учебникъ. При него тя учи. Г.П.: Да. В.К.: Сега, тя е учителка въ гимназията. Колко години е тамъ? Г.П.: Това не мога да ви кажа, защото нея я пакъ погватъ като човѣкъ съ нѣкакви идеи и не знамъ дали направо отъ Първа девическа гимназия дойде въ Русе, когато азъ отидохъ тамъ да уча като ученичка. Това бѣше 1920-1921 година. В.К.: И тя впоследствие идва и става стенографъ въ Народното събрание. Г.П. Тя става стенографъ въ Народното събрание, но точно кога... Значи сигурно слѣдъ уволняването ѝ като учителка. Не мога точно да кажа, това не ми е извѣстно. Но и тамъ я уволняватъ, пакъ като разбираатъ убѣжденията ѝ. Тогава идва въ Русе, но и тамъ не и провървява. И тамъ смятатъ, че тозъ, онзи увлякла и т.н. В.К.: И слѣдъ това тя се прибира въ София. Г.П.: Тя се прибира въ София, но вече като стенографъ на Учителя. Тя прѣди това е работила съ бесѣдитѣ. И прѣди това е била стенографъ. И започва да работи само бесѣдитѣ. Тѣ бѣха три стенографки, обаче тя обработваше стенограмитѣ и на останалите двѣ. Тѣ ги записваха, но тѣ не можеха да ги обработватъ. Това бѣха Савка и Еленка. Савка е родена отъ българи и германка. Еленка е отъ двама родители македонци. Майка ѝ умира, тя свършва университетъ, става учителка. Савка също е съ висше образование. И двѣтѣ съ висше образование. И третѣ стенографки бѣха значи съ висше образование. Но обработването на материала ставаше отъ Паша. Тя го и печаташе. Подготвяше го за печатъ, отива, казва на Учителя, серията е готова, кждѣ и какъ да се отпечати. Отива въ Казанлъкъ - печатаха, въ Стара Загора печатаха. В.К.: Сега въ Казанлъкъ при кого печатаха тамъ? Г.П.: Камбурови бѣха въ Стара Загора мисля. А въ Казанлъкъ, не знамъ при

кого бѣше това нѣщо. В.К.: Послѣ въ Русе печатаха. Г.П.: И въ Русе печатаха. При Малджиеви. И тука нѣкждѣ печатаха въ София, защото азъ съмъ носила стенограми, не стенограми ами шпалти, но сега съмъ забравила кждѣ съмъ ги носила. В.К.: Азъ съмъ виждалъ на първитѣ издания че пише „Придворна печатница“. Г.П.: „Придворна печатница“. В.К.: Придворна, да. Г.П.: И тука, знамъ, че сж печатали и тука. Или съмъ ги давала на нѣкого, който да ги занесе, кждѣто трѣбва. Не мога точно да кажа кждѣ е станало. Сега, защото Надя не работѣше? Тя искаше да работи. И Паша казва така: „Добрѣ, Аня, нека да я пуснемъ да работи. А пѣкъ ние тукъ ще си вземемъ жена (на шега), ние ще си вземемъ жена да ни готви, да ни чисти. А пѣкъ да поддѣржа и кжщата, нали хора ни тѣрсятъ. Пѣкъ Надя нека да ходи да работи.“ Значи поставятъ я въ такова положение, че ще не ще, да си остане въ кжщи. А въ кжщи работа при нея имаше много. Азъ се чудя даже какъ се справяше, фактически на Паша помагахъ въ кжщи и азъ. Защото когато азъ дойдохъ, тѣ тогава си направиха кжщата на ул. „Карлъ Шведски“. Тази кжща я направиха на мѣстото на генералъ Заимовъ, отпусната му при военнитѣ. Тѣ сж воененъ кварталъ тамъ. В.К.: Да, тамъ имаше казарми, войници, толкова. Това го помня. Г.П.: Ул. „Карлъ Шведски“. Тази кжща азъ съмъ я измила отъ хоросана. Азъ прозорцитѣ съмъ измила. Азъ прѣнесохъ всичкия имъ багажъ безъ пианото. Отъ ул. „Оборище“ тамъ, направо прѣзъ военната казарма, оградата бѣше полусъборена, та прѣзъ нея минавахъ и ще ви кажа, единъ грамаденъ шкафъ - библиотека, като му откача вратитѣ и като се пѣхна отвѣтре подъ шкафа и го дигна на гърба си. Азъ носехъ, 100 килограма можехъ да нося на гърба си и го нося тамъ. Викаха: „Абе какво е туй нѣщо, гдѣто се движи, само краката му се виждатъ?“ В.К.: Ха-ха-ха. Движеща се библиотека. Г.П.: Само краката му се виждатъ, защото всичко друго е вжтрѣ въ сандѣка. Та така азъ живѣхъ съ тѣхъ и тамъ останахъ, докато свѣрша. В.К.: Коя година за прѣвъ пѣтъ се запознахте съ Паша? Г.П.: Ами 1920 година трѣбва да е било, защото двѣ години бѣхъ въ Русе. 1920 година трѣбва да е било В.К.: Тамъ какъ се запознахтѣ? Тя тамъ учителка ли бѣше? Г.П.: Тя тамъ е учителка по химия, нали? Правеше ми впечатлѣние съ

нейната скромност, съ нейното отношение къмъ учениците, съ всичко. Даже азъ я обикнахъ и помня, тогава бѣше врѣмето на Стамболийски. Имаше практика на учениците, ходехме на работа, както сега има бригади, и азъ като не и знахъ убѣжденията, пъкъ ме наредиха и да готвя, защото тѣ сж малки ученички, майките имъ не сж ги учили. Азъ съмъ селянка, всичко знамъ. Та азъ готвихъ бобъ. Та го готвя съ масъ. И на нея слагамъ повече масъ така нали, защото азъ си я обичамъ. Горката, и тя го ядѣше заради вниманието, което и се отдѣляше. Толкова деликатно сжщество бѣше. А иначе въ кжщи, каквото правя азъ сега, на постни чорбички. Тя бѣше много стилиенъ човѣкъ, значи. И да не ми накарни любовта къмъ нея, тя го яде тоя бобъ. В.К.: Значи първите ви контакти съ нея сж въ Русе. Г.П.: Въ Русе. В.К.: Като ученичка. Г.П.: Въ Русе, и като завършихъ, дойдохъ у тѣхъ, тогава вече баща ми бѣше покойникъ. Азъ вече не бѣхъ въ това състояние, въ което бѣхъ въ Русе. В.К.: Искамъ пакъ да се уточниме, ние това пропуснахме. Вие сега се казвахте Гена Папазова коя? Г.П.: По баща? Йонева Папазова. В.К.: Въ коя година сте родена? Г.П.: 1903 година. В.К.: Месецъ и дата? Г.П.: 18 септември по старъ стилъ. В.К.: 18 септември. Вие живѣете въ Русе. Баща ви си заминава. Г.П.: Моятъ баща е въ село Дебелецъ. Другъ пжтъ, когато стане дума за менъ, сега за Паша говоримъ. Ще ви кажа какво прѣдставлѣваше моятъ баща. В.К.: Не, понеже искаме да свѣржемъ, нали разказа за тебъ и рода ти. Г.П.: Моятъ баща бѣше сираче отъ 12 години, кржгълъ сиракъ. И на тази годишна възраст поема да гледа двѣ дѣца по-малки отъ него. Ходи по градинитѣ като работникъ. Такива градини - и въ Русия, въ Румъния. Оттамъ научилъ нѣмски и влашки, румънски. Като много добъръ градинарь израстна и послѣ започна да се занимава съ селекция и съ сѣмепроизводство на зеленчукови култури. И насъ ни бѣше опъналъ всички на работа. Всичко у насъ, всичко на работа, работа, работа. Друго не сжществуваше. В.К.: И той, кога си заминава баща ви? Г.П.: Баща ми си заминава 1922 година, края на декември. В.К.: Края на декември. Вие оставатѣ сираци. Г.П.: Азъ оставамъ вече сиракъ, защото мама не можѣше. Цѣлиятъ имотъ се разпрѣсна. Ние бѣхме четири дѣца. Всѣки взѣ своя

пай. В.К.: Да. Г.П.: Нѣмаше вече нито кой да ржководи, нито кой да произвежда.

Изгревѣтъ том 13.

Паша Теодорова 1888 - 12.02.1972

Родена е въ Болградъ. Украйна Израства и получава образованието си въ София. За първи път срѣща Учителя на 19 юли 1915 г. Слѣдъ петдесетъ години тя е описала спомѣна си за това епохално посѣщение:

"Това посѣщение бѣше въ 1915 година, 19 юли, който день азъ нарѣкохъ моя духовенъ рожденъ день. Посещението нарѣкохъ епохално, защото за мене то туря начало на нова епоха, на новъ животъ. Нѣколко дни прѣди 19 юли, по нѣкакво особено стечение на обстоятелствата, чухъ, да се спомѣне името "господинъ Джновъ", непознато за менъ лице, но ме заинтересува това лице, толкова повече, че покрай този случай се спомѣна и името на мой колѣга и мой бившъ учител - историкъ Иванъ Радославовъ. Това ми даде възможность още веднага да отида въ дома на колѣгата, чиято жена сжщо бѣше учителка - математичка, а за щастие пакъ моя бивша учителка. И двамата ме приеха съ разположение и готовность, изслушаха ме за какво идвамъ и госпожа Радославова каза: "Много нѣща мога да кажа за господинъ Джновъ, но засега само ще ви кажа, че е високо ученъ, голѣмъ философъ и дава добри съвѣти за здравето на човѣка". - Щомъ е така, моля ви да ме заведѣте при него". Тя мислѣла, че съмъ комунистка, затова прѣмълча, нищо не ми отговори, затова и не ми каза, че е духовенъ човѣкъ. Обаче, азъ помолихъ още веднѣжъ и настояхъ да ме заведе, и тя на 19 юли, въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, ме заведе.

Стигнахме на улица "Опѣлченска" 66, дѣто живѣеше г-н Джновъ. Г-жа Радославова попита г-н Джновъ може ли да ни приеме и слѣдъ нея влизамъ и азъ. Поздравихъ и усѣтихъ, че сърдцето ми силно и радостно заигра, както дѣцата скачатъ и играятъ, когато се радватъ, както дѣтетото въ утробата на майката заиграва, както когато срѣщнешъ обичанъ човѣкъ, когато дълги години не си срѣщалъ. Не бѣше сърдцебиене, не бѣше смущение, но скрита, дълбока радостъ, че душата ми е познала Учителя - така отсега нататкъ ще го

наричамъ, защото г-н Джновъ е вече отдавна забравено, чуждо, далечно, съвършено заличено отъ съзнанието на всички насъ. Изведнъжъ сърдцето утихна, настана необикновена тишина, и азъ запитахъ Учителя, какъвъ съвѣтъ ще ми даде за майка ми и за леля ми, които не бѣха особено добръ съ здравето. Докато ми даваше съвѣтъ, азъ го наблюдавахъ: човѣкъ съ срѣденъ ръстъ, на около 50 години, съ слабо прошарена коса, погледътъ благъ, спокоенъ, тихъ, изразътъ на лицето дълбоко внушителенъ. Това негово спокойствие сѣкашъ и на менъ се прѣдаде. Отъ него общо лѣхаше нѣкаква неземна чистота.

Ето това търсѣхъ толкова години наврѣдъ - въ дѣцата, въ младежта, въ всички хора, и безъ да обиждамъ никого, нито себе си, все не намирахъ тази чистота, която душата ми разбира и търси, и си мислѣхъ до този моментъ, че тя не съществува на земята. Днесъ, когато пиша тѣзи редове, казвамъ първо на себе си, а послѣ на всички: съществува абсолютна чистота въ свѣта, която прави човѣка здравъ, силенъ, смѣлъ.

Учителятъ ме запита едва чуто: "Чели ли сте нѣщо?" Погледнахъ го и бързо се запитахъ въ себе си, какъ да не съмъ чела, била съмъ ученичка, студентка, сега съмъ учителка, все съмъ чела нѣщо, но прѣди да отговоря нѣщо, веднага се сѣтихъ, че той ме пита дали отъ него съмъ чела нѣщо, тогава отговорихъ, че нищо отъ него не съмъ чела. Той влѣзе въ една стаичка, забави се тамъ малко и ми даде малка брошурка "Митаръ и фарисей". Отъ заглавието разбрахъ, че той е духовенъ човѣкъ. Толкова по-добръ: не съмъ комунистка, не отричамъ Бога, дори го търся навсѣкждѣ. Погледнахъ на гърба на книжката, пише 30 стотинки, но не се рѣшихъ да подамъ такава дребна сума. Но той и едра не приема. Даде ми съвѣтъ за болнитѣ, пакъ нищо не приема. Не остава друго, освѣнъ да благодаря. Гледамъ го и си мисля: какво смирение! Откакто го видѣхъ, оттогава досега заявявамъ: видѣхъ, познахъ, разбрахъ какво значи смирение. Въ ушитѣ ми звучи "Чели ли сте нѣщо?" Това нѣщо той не може да нарѣче свое, словото, което ни даде, нито веднъжъ не нарѣче "мое".

Митаръ и фарисей - човѣчеството се движи между тия два колоса - бѣденъ и богатъ, слабъ и силенъ, слуга и господаръ, смиренъ и гордѣливъ.

Сбогувахъ се съ Учителя, турихъ въ торбичката си, отъ никого невидима, нѣколко важни въпроси, задачи и портрети, които да изучавамъ съ години и вѣкове, да оживявамъ и прилагамъ, за да станатъ нѣкога и моя кръвь и плътъ, и това богатство, тогава сложено въ торбичката, и днесъ не мога да го изброя и прѣсмѣтна. Слѣзохъ по четиритѣ стѣпала и вече съмъ на двора, дѣто ме чака съ добродушнитѣ си очи моята учителка. Погледътъ ѝ ме питаше дали съмъ доволна отъ посѣщението. - Какъ бихъ искала пакъ да дойда! - И казахъ.

Тя бързо добави: ще ти се нареди. Какъ ще стане това, азъ не знаехъ, но стана и безброй пѣти стана. Отивамъ си у дома, но не съмъ свободна. Нося съ себе си живъ, безсмъртенъ образъ на безкористие, чистота, смирение, служене, любовъ, мъдростъ - а това е неимоверно много. За менъ - слабата.

Слѣдъ тази срѣща Паша Теодорова си каза: "Подготовка е нужна за този пѣтъ!" И се заела да намѣри нѣщо отпечатано отъ Учителя. Намѣрила 14 бесѣди съ заглавие "Сила и животъ", първа серия. Прочела ги нѣколко пѣти. Харесали ѝ съ особения си езикъ и увлѣкателния и свободенъ изказъ. Смисълътъ на Словото изведнѣжъ я грабналъ. Събудилъ се живъ интересъ къмъ духовната литература и тя започнала да търси такава, за да обогати познанията си.

Прѣзъ сжщата 1915 година се случило нѣщо странно съ нея. Погледнато отъ човѣшка гледна точка то е необяснимо, но отъ гледище на висшата закономерностъ, това е естествена послѣдица отъ срѣщата ѝ съ Учителя - проводникъ на по-висшъ моралъ, отъ този на човѣцитѣ. Този случай тя описва накратко въ спомѣнитѣ си:

"Много четохъ, много се разговаряхъ, но дума не чухъ за вегетарианството, макаръ че мнозина отъ моитѣ познати по това врѣме били вегетарианци.

Станяхъ вегетарианка по свой начинъ, по вжтрѣшенъ пѣтъ, подъ ничие вжшно влияние, нито отъ хората, нито отъ книгитѣ. На 27 септември 1915 година, още съ ставането си отъ сънъ казахъ на себе си, а

слѣдъ малко и на близкитѣ си: отъ днесъ ставамъ вегетарианка."

На 16 априлъ 1916 г. Паша Теодорова за първи пътъ чула бесѣда отъ Учителя. Оттогава започнала да посѣщава бесѣдитѣ на Учителя, изнасяни въ дома на Петко Гумнеровъ на "Опълченска" 66. Тамъ я забѣлѣзала проф. Гжлѣбовъ, при когото тя държала изпитъ по стенография, и който сега стенографиралъ бесѣдитѣ на Учителя. Той прѣдложилъ на Учителя Паша да бжде поканена за стенографъ. Учителътъ казалъ: "Поканетъ я!" Отъ 1915 до 1920 г. тя работила сама. Дешифрирала всѣка бесѣда и я носила на Учителя.

Заела се съ тази работа съ душа и духъ. Участвала въ цѣлия процесъ на подготовка Словото за печатъ. Постоянно е пжтувала до Русе, до Нова Загора, до Казанлъкъ - градове, въ които е имало печатници. Оставала е тамъ докато поржчаната книга окончателно е готова.

Завършила химия въ университета, за извѣстно време Паша Теодорова е работила като учителка по химия въ една софийска гимназия. Работила е и въ Русе като учителка, но е била уволнена заради идеитѣ ѝ. Отъ тѣзи опитности тя е имала нужда за да се издигне духовно и да поеме съзнателно пжтя на себеотрицание и животъ въ услуга на Цѣлото. Тя си спомня:

"Ходехъ често за съвѣти, но и непрѣкъснато го запитвахъ по всѣвъзможни въпроси, които лично менъ ме интересуваха.

Винаги оставахъ доволна отъ отговоритѣ, защото почиваха на научна база. особено ми бѣха ясни и разбрани отговоритѣ, на които говорѣше съ езика на химията. Нѣщо дълбоко вжтрѣ въ менъ работѣше, кипеше, анализираше, наблюдаваше, вадеше заключения, растѣше."

Отъ постоянното наблюдение на онзи естественъ и сщеврѣменно неподражаемъ животъ на Учителя, Паша Теодорова е вадила много изводи за отношенията на Учителя къмъ ученицитѣ, и за това какви сж методитѣ, чрѣзъ които имъ помага. Тя разсждавала по слѣдния начинъ:

"Зная отъ опитъ като учителка въ гимназията. Всѣкога когато съмъ задавала въпроси на ученицитѣ или на ученикъ, всѣкога съмъ била мислено готова съ

отговора, който ученикътъ би трѣбвало да ми даде. Макаръ и мислено, отговорътъ на зададения отъ мене въпросъ е бивалъ точенъ, недвусмисленъ, категориченъ, тъй щото всѣки ученикъ съ горѣ-долу организирана мисль, възприема моята мисль и дава вѣренъ отговоръ, така учителятъ помага на ученицитѣ си. Ако това прави обикновенъ учителъ, колко по-голѣми сж възможноститѣ на единъ великъ Учителъ?!"

Работата ми върху словото на учителя, специално съ бесѣдитѣ

А. Какъ ме упжтваше учителятъ въ тази работа

Какъ ми се даде тази работа.

Отношението ми къмъ бесѣдитѣ.

Словото на Учителя чухъ за пръвъ пжтъ на 16 априля 1916 година. Това бѣше първата бесѣда, която чухъ отъ Учителя, която бесѣда е печатана въ втория томъ бесѣди съ заглавие „Истината“. Самиятъ томъ носи заглавие на първото издание „Сила и животъ“, а второто издание „Духътъ и плътътъ“. Какъ ми подѣйствува бесѣдата „Истината“, която чухъ на Великденъ, това е описано въ първитѣ тетрадки. Слѣдъ тази бесѣда чухъ още една, която сжщо ме обхвана цѣла и рѣшихъ въ себе си да посѣщавамъ редовно бесѣдитѣ на Учителя. Обаче, нѣщо неочаквано, което ще опиша слѣдващите страници, ме постави още на третата бесѣда на столъ и малка скромна масичка, вече като стенографка на Учителя, каквато останахъ до заминаването на Учителя, съ което се прѣкжсна живота Слово на Учителя. Пакъ четемъ и говоримъ върху това Слово, но вече не се чува отъ устата на Учителя, затова го наричамъ живо. Стенография знахъ още като ученичка, т.е. тогава я учихъ. По това време стенографията бѣше факултативенъ прѣдметъ, но азъ имахъ желание да уча и се записахъ съ още двѣ ученички. На края на гимназиалния курсъ, заедно съ матурата, свършихъ и курса по стенография успѣшно. Слѣдващата година бѣхъ студентка по химия и се упражнявахъ въ стенографирането. Имахъ желание обаче да мина по нѣкакъвъ начинъ прѣзъ прѣценката на нѣкой опитенъ стенографъ, но какъ и по какъвъ начинъ, не знахъ. И това желание ми се задоволи. Още като студентка третата година, чета

въ единъ отъ вестниците, че прѣзъ лѣтото сжщата година се опрѣдѣля държавенъ изпитъ по стенография. Желаетелите да се явятъ на този изпитъ, да си подадатъ документитѣ до Министерството на просвѣтата, дѣто ще се произведе изпитътъ. Това ме крайно зарадва. Приготвихъ документитѣ си, написахъ заявлението си, научихъ какво се изисква за изпита и започнахъ да търся материала, нуженъ за изпита. Като се снабдихъ съ всичко нужно за изпита, подадохъ документитѣ си и започнахъ да уча. Дойде опрѣдѣления денъ за изпита, който издържахъ много добрѣ. Доволна бѣхъ, защото бѣхъ провѣрена въ бързописъ, въ прѣводъ отъ стенография на обикновено писмо и отъ обикновено на стенография. Що се отнася до историята на стенографията, това не прѣдставяше никаква мъжнотия прѣдъ изпитите, които минавахъ като ученичка и студентка. Получихъ документъ отъ този изпитъ, но той бѣше важенъ за мене не като документъ, който ми даваше права, но като документъ, който ме убеждаваше, че като съмъ учила нѣщо, мога съ това нѣщо при даденъ случай да си служа съ него. За всичко може да съмъ мислила, всичко да съмъ прѣдполагала, но никога не съмъ мислила за това неочаквано благо, което ми се даде въ живота, да бжда стенографка, а впоследствие стилизаторка и коректорка на бесѣдитѣ на Великия Учителъ на човѣчеството. Всичко това ме увѣри въ това, че нѣма случайности въ живота. Не случайно учихъ стенография, не случайно държахъ изпитъ по стенография прѣдъ комисия, прѣдсѣдателъ на която бѣше Тодоръ Гжлѣбовъ, който сжщеврѣменно бѣше и прѣдсѣдателъ на стенографското бюро въ Народното събрание, а впоследствие и стенографъ на бесѣдитѣ на Учителя.

Връщамъ се пакъ къмъ въпроса какъ на менъ ми се даде работата върху бесѣдитѣ на Учителя. Свършихъ университета и станахъ учителка по химия въ Русе двѣ години и послѣ въ София въ Първата девическа гимназия, дѣто скоро, едва слѣдъ година или двѣ чухъ за Учителя. Още въ 1915 година, 19 юли, посѣтихъ Учителя, което посѣщение нарѣкохъ Епохално посѣщение - описано въ първата ми тетрадка. Видѣла Учителя, започнахъ вече да Го посѣщавамъ. Но първата бесѣда чухъ на Великденъ 1916 година. Не знахъ, че бесѣдитѣ се стенографиратъ, пъкъ и не познавахъ много бра-

тя и сестри, не се разговаряхъ съ никого. Стаичката, въ която Учителятъ държеше бесѣди на „Опълченска“ 66, бѣше много малка и азъ не влизахъ вжтрѣ, а стояхъ изправена на вратата на тази малка стаичка и оттамъ слушахъ двѣтѣ бесѣди, отдѣто се чуваше добрѣ. Казвамъ двѣтѣ бесѣди, защото на третата бесѣда бѣхъ вече на стенографска масичка, за моя велика и незабравима радостъ като стенографка на Учителя. Тукъ ще опиша онова, което се отнася до въпроса какъ станахъ стенографка на Учителя. До моето дохождане при Учителя, стенографъ е братъ Тодоръ Гжлѣбовъ, когото азъ познавахъ отъ изпита си при него. Дали той ме познава и помни, това не знаехъ. Какво се случи слѣдъ втората бесѣда, която чухъ отъ Учителя? Бесѣдата се свърши и хората ужъ започнаха да се разотиватъ. Казвамъ ужъ, защото и при първата още бесѣда, която чухъ, направи ми впечатлѣние, че хората не си отиватъ бързо. Тръгватъ да си вървятъ, пакъ се връщатъ, разговарятъ се, сподѣлятъ извѣстни мисли, които имъ направили по-силно впечатлѣние, сбогуютъ се по-близките, едни влизатъ при Учителя, питатъ нѣщо и т.н. И азъ не си отивамъ веднага, гледамъ, наблюдавамъ всичко това и си правя свои изводи. Изведнжъ къмъ мене се отправя братъ Гжлѣбовъ, който се обърна съ думитѣ: „Сестра Паша“ - значи помни ме и ме е позналъ, и продължи по-нататъкъ: „Колко се радвамъ, че ви виждамъ тука.“ Азъ му отговорихъ: „Колко се радвате Вие и защо, не зная, но азъ съмъ щастлива, че съмъ тукъ и се радвамъ много за това.“ Братътъ пакъ продължи: „Ето защо азъ се радвамъ. Азъ стенографирамъ бесѣдитѣ на Учителя, но ме командировахъ въ странство и най-късно слѣдъ мѣсець трѣбва да замина. Безпокой се кой ще може да ме замѣсти и продължи работата на Учителя. Като сподѣлямъ безпокойствието си съ Учителя, Той се усмихва и ми казва: Не се безпокой, Божиятъ работникъ ще си дойде на врѣмето. Думитѣ на Учителя ме каратъ да се вглеждамъ въ ония, които посѣщаватъ бесѣдитѣ и да търся нѣкой стенографъ. Досега не съмъ намѣрилъ такова лице. И днесъ, като ви виждамъ тука, питамъ ви: Готова ли сте да ме замѣстите, да стенографирате бесѣдитѣ на Учителя?“ - „Не само съмъ готова, но се чувствувамъ щастлива, че ми се прѣдлага такава работа. За мене е важно дали бихъ

задоволила Учителя." - „Азъ ще кажа на Учителя, че намърихъ стенографъ, който е готовъ да ме замъсти, но моля ви слѣдната бесѣда да сѣднете до мене и да стенографирате, а послѣ ще изработите бесѣдата и ще я дадемъ на Учителя да я прѣгледа и да си каже думата по нея." Така и стана. Слѣдната недѣля азъ бѣхъ вече на стенографската масичка. Още на другия день, въ понеделника, бесѣдата бѣше дешифрирана и написана ржкописъ на чисто. Братъ Гжлѣбовъ я взе и заедно съ Учителя я прѣгледали. Слѣдъ това Учителътъ се усмихналъ и казалъ на братъ Гжлѣбовъ: „Казахъ ли ти, че Божиятъ работникъ ще дойде на врѣмето си? Тя може да работи." Станахъ вече стенографка и се прѣдадохъ и на тази работа съ радостъ и любовъ. Братътъ остана да работи съ мене още единъ мѣсецъ и замина за Италия. Не помня колко врѣме се бави тамъ, но като се върна отъ врѣме наврѣме дохождаше на бесѣди, а азъ взимахъ и неговите стенограми, да свѣррявамъ нѣщо, ако ставаше нужда. Недѣленъ день, като се връщахъ отъ бесѣда, обѣдвахъ и веднага започвахъ да дешифрирамъ бесѣдата, която по нѣмане на пишеща машина, пишехъ ржкописъ. Въ понеделникъ сутринята я занасяхъ на Учителя и съ удоволствие, и почти съ нетърпѣние, очаквахъ слѣдния недѣленъ день, да сѣдна на любимото си мѣсто и да пиша, да слушамъ и да стенографирамъ Словото на Учителя, което ме изпълваше. Когато занасяхъ готовата бесѣда на Учителя, той често ми казваше: „Ние ви затрудняваме много." Азъ отговаряхъ смутена: „Не, никакво затруднение не изпитвамъ." А въ себе си се запитвахъ: Чудно нѣщо, не вижда ли Учителътъ, че азъ летя отъ радостъ, отъ готовность да слушамъ Словото и да пиша. Неуморна бѣхъ, колкото и дълга да бѣше бесѣдата. А пъкъ въ себе си знаехъ, че Учителътъ, макаръ и да вижда и разбира вътрешната ми готовность и любовъ, и разположение къмъ бесѣдитъ, като крайно внимателенъ и деликатенъ човѣкъ не може да не каже въ каквато и да е форма, съ каквито и да е думи, че цѣни работата на всѣки работникъ. Въ 1918 година се научихъ да пиша на машина и ходехъ въ дома на братъ Гжлѣбовъ, дѣто имаше вече братска машина. Отъ сжщия братъ научихъ значитѣ при корекция на печатни работи, защото сжщата година излѣзе подъ печатъ мой учебникъ по химия за тогавашния осми класъ на

гимназиитѣ, който днесъ би билъ 12-ти класъ, ако съществуваше такъвъ. Така се упражнихъ и въ коректорство и въ печатане. До 1922 година бѣхъ сама стенографка, слѣдъ която година започнахъ да стилизирамъ бесѣдитѣ, значи започнахъ да печатамъ бесѣдитѣ, да правя корекции. И тази работа ми се даде пакъ отъ Учителя. Тѣй щото, освѣнъ стенографирането, писане на машина, взимахъ участие при печатане на бесѣдитѣ, а именно стилизирането имъ и корекциитѣ на шпалтитѣ. Всѣка бесѣда прѣди излизането ѝ отъ печатъ четѣхъ на Учителя или още въ ръкописъ, или шпалти, а нѣкога и въ ръкописъ, и на шпалти, спорѣдъ бесѣдата. Учителитѣ вмѣкваше нѣкоя нова мисль, коригираше нѣкои мисли и често заместваше една дума съ друга подходяща. Отъ всичко това азъ се ползувахъ много, придобивахъ все по-голѣма свѣтлина и прониквахъ все повече въ духа на Словото. Това не казвамъ за хвалба, но като нѣщо необходимо. Не може човѣкъ да чете произведенията на нѣкой авторъ, безъ да се свързва съ неговата мисль и съ духа на неговитѣ творби. Тѣй щото и за себе си ще кажа: Не е могло да работя 30 години върху Словото на Учителя, безъ да се свържа съ духа и мисльта на Учителя. Що се отнася до корекциитѣ, които Учителитѣ правѣше, тѣ бѣха въ реда на нѣщата. Учителитѣ говорѣше по духъ, а не както говори нѣкой ученъ или професоръ. Послѣдните прѣдаватъ чужди мисли и закони, които те добрѣ заучаватъ и познаватъ. Много професори и учени четатъ своите лекции и сказки, които при печатъ пакъ коригиратъ. Нѣкои професори и учени, за по-голѣма живостъ, говорятъ, а не четатъ. Тѣхнитѣ лекции и сказки се нуждаятъ отъ по-голѣми корекции. Обаче Словото на Учителя, прѣдадено въ видъ на бесѣди, се коренно отличава отъ лекциитѣ и сказкитѣ на учени и професори. То е живо, подвижно, динамично, какъвто е самиятъ животъ, каквато е живата, разумна природа. То говори не само на ума и на сърдцето, но и на душата и на духа на човѣка, затова обхваща изцѣло човѣка. То движи и волята му, затова като слуша бесѣдата на Учителя, човѣкъ едновременно мисли, чувствува и дѣйствиува.

Словото на Учителя не е статично и затова единъ день Той ми каза: „Ако остане на менъ, азъ да работя бесѣдитѣ, слѣдъ като сте ги слушали, нѣма да ги по-

знаете." Тогава нѣкой може да запита: Щомъ е така, защо Учителѣтъ самъ не работѣше бесѣдитѣ? – Това бѣше невъзможно. Работата върху бесѣдитѣ или по-право върху Словото бѣше необятна. Едно лице не би могло само по никой начинъ да се справи. До 1921 година работата можѣше да минава прѣзъ едни рѣце, но по това врѣме именно се отвори Школата и тогава, освѣнъ недѣлнитѣ бесѣди, които Учителѣтъ държеше всѣка недѣля въ 10 часа прѣдъ обѣдъ, той държеше още двѣ лекции прѣзъ недѣлята: една на общия окултенъ класъ и една на специалния класъ. Послѣ започна да държи и всѣка недѣля, въ петъ часа сутринѣта, така че станаха четири Слова прѣзъ сѣдмицата. По тази причина се увеличи броятъ и на стенографитѣ, които станаха четирима: Боянъ Боевъ, Елена Андрѣева, Савка Керемидчиева и азъ, Паша. Ако Учителѣтъ се бѣше заелъ съ работата върху бесѣдитѣ, която не бѣше негова, той не би билъ достъпенъ, никой не би могълъ да се обърне къмъ Него било за съвѣтъ, за разговоръ, за нѣкаква подкрѣпа въ живота и за много други нѣща. Извѣнъ бесѣдитѣ и лекциитѣ, които Учителѣтъ държеше, работата му бѣше колосална, за която ние се опитваме да говоримъ и да кажемъ нѣщо на интересувашите се, но която и ние не можемъ да си прѣдставимъ. Колко е голѣма, тя става само отчасти понятна, като се спремъ на думитѣ, които Учителѣтъ каза два-три дни прѣди заминаването си, а именно той каза: „Свърши се една малка работа." Ако ние, които бѣхме около Учителя, виждахме какъ работи и колко много работи, какъ живѣе и какъ се проявява въобще, тогава смѣло мога да се запитамъ: Ако е свършена една малка, микроскопическа работа, така нарѣчена отъ самия Учителя, то какво би прѣставяла онази голѣма, грандиозна, нарѣчена Великото Божие дѣло? Тамъ всѣкаква прѣдстава спира. Това е безначална и базпредѣлна работа.

И тѣй, до 1921-1922 година работихъ главно съ стенографиране и дешифриране на бесѣдитѣ и написването имъ на пишеща машина. Слѣдъ тази дата започнахъ да работя и при печатане на бесѣдитѣ, тѣхното стилизиране и коригиране, което продължи до края на 1944 година съ Учителя. Слѣдъ тази година, когато си замина Учителѣтъ, азъ продължихъ сѣщата работа сама, за която вече бѣхъ се упражнила достатъчно. Прѣзъ

врѣмето, когато Учителѣтъ бѣше още на земята, азъ имахъ вече голѣмъ опитъ върху работата, която ми бѣше далъ Учителѣтъ, но се ползувахъ и съ довѣрието му. Много случаи имахъ, отъ които сама се бѣхъ увѣрила, че Учителѣтъ има довѣрие въ менъ, главно въ работата ми съ бесѣдитѣ. Често ми се налагаше да работя сама и прѣзъ врѣмето, когато Учителѣтъ бѣше между насъ. Всѣщностъ азъ не работихъ сама. Онзи, който бѣше заинтересуванъ отъ Словото, ми даваше свѣтлина да го разбирамъ. Свѣтлината на Учителя не бѣше далечъ отъ мене и тя ми помагаше. Интересно бѣше слѣдното мое състояние. Напримѣръ, работя усилено, неуморно и съ любовъ върху нѣкои отъ томчетата бесѣди и като се свърши томчето и го прѣдамъ на Учителя, азъ веднага излизамъ отъ него, отъ томчето бесѣди, като че не съмъ азъ работила, а нѣкой другъ. Кой е този другъ, нито го зная, нито се питамъ. Който и да каже, че е работилъ бесѣдитѣ, не бихъ спорила, макаръ че нося отговорността за тѣхъ. Моята будностъ, моята добросъвѣстностъ и любовъ върху работата съ бесѣдитѣ, сж факторитѣ, които азъ сама много, много пжти съмъ провѣрявала. Тѣ сж налице за самата менъ и първа азъ ги държа отговорни. Желала бихъ всички бесѣди да минатъ още единъ пжтъ прѣзъ очитѣ ми, да изправя нѣкои печатни или други погрѣшки, но това не ми се отдаде - работата е колосална, необятна, не работа само за единъ човѣкъ. Пжкъ има още много бесѣди непечатани - тѣ чакатъ своето врѣме, което непременно ще дойде. Нищо въ природата не се губи, нито се създава. Слѣдователно този великъ законъ важи и за Словото, може би още повече. Казано е въ Писанието: „Рѣзка нѣма да се изгуби или измѣни отъ Закона ми.“ И азъ смѣло и категорично мога да кажа: Дума нѣма да се изгуби и измѣни отъ Словото Божие. Дали отъ книги ще се чете и прѣдава или отъ записитѣ въ пространството, тукъ нѣма никаква загуба. Идатъ и ще дойдатъ хора, които ще четатъ не само отъ книгитѣ, писани и печатани отъ хора, но ще четатъ и то безпогрѣшно, безъ никакви тълкувания и коментарии, отъ великата книга на живота, писана и печатана върху необятното платно на пространството, дѣто се отбѣлѣзва всичко онова, което вѣковетѣ, хилядилетията и вѣчността искатъ да запазятъ за ония, които и

природата, и небето наричатъ съ простото име Синове Божии.

Б. Какъ ме упжтваше Учителътъ при работата ми съ бесѣдитъ.

Когато говорената отъ Учителя бесѣда бѣше написана на машина, азъ отивахъ при Учителя да Му я прочета. Въ този и видъ тя бѣше написана така, както е чута, цѣлостно, безъ никакви корекции отъ Учителя, просто направо дешифрирана отъ стенограмитъ. Учителътъ я изслушваше и правѣше малко корекции или съкращаваше нѣщо, които Той намираше за ненужно, което казваше, че е вмѣтнато или пъкъ изправяше нѣкоя мисль, или допълваше и изясняваше. Често ми даваше обяснения върху нѣкоя мисль и като запитвахъ да я вмъкна ли, Той ми казваше: „Не, това е за тебе.“ А това нѣщо, за мене, хвърляше голѣма свѣтлина върху учението и идеитъ на Учителя. Често ми казваше: „Като пишешъ, като работишъ, гледай да правишъ добръ връзки между мислитъ.“ Какви трѣбва да бждатъ тия връзки, не ми казваше, но азъ се сѣщахъ и правихъ такива, когато е ставало нужда пакъ да чета сжщата или друга бесѣда, съ връзкитъ, за които Учителътъ ми говорѣше, Той одобряваше направеното. Наистина, Учителътъ не е обикновенъ учител, да вземе перо, натопено въ червено мастило и да коригира, но съ малко думи или съ свѣтлината на Неговата мисль ориентираше въобще ученика или мене, която въ случая трѣбваше да упжти. Той ми казваше: „Мисльта е рѣка съ два брѣга. Да минешъ отъ единия брѣгъ на другия или по мостъ ще минешъ, или ако си добъръ плувецъ, ще я прѣплувашъ.“ Такова нѣщо прѣдставятъ връзкитъ отъ една мисль до друга. Разбирахъ мисльта на Учителя и прилагахъ съвѣта, който ми даваше.

Какъ се убѣдихъ въ това, че свѣтлината на Учителѣвата мисль ми помагаше въ работата?

Единъ день, като работѣхъ върху една отъ бесѣдитъ, натъкнахъ се на единъ примѣръ, който не ми бѣше ясенъ и трѣбваше да отида на „Опѣлченска“ 66, за да се справя съ Учителя. Тази бесѣда прѣдстоеше на печатъ и азъ не можехъ да напиша една мисль, докато на мене не стане ясна. Отивамъ на „Опѣлченска“ и ка-

захъ на Учителя, че съмъ дошла да питамъ нѣщо. - „Почакайте“, ми отговори Той и влѣзе въ стаята си. Часътъ бѣше около четири слѣдъ обѣдъ. Обикновено, когато отивахъ по работа при Учителя, Той ме приемаше веднага, но този пътъ и за мене бѣше изненада, че не ме прие веднага и азъ останахъ на двора, сѣднала на единъ столъ да чакамъ. Слѣдъ мене дойдоха единъ, два, три, четири и повече посѣтители, които Учителътъ прие веднага слѣдъ дождането имъ, а азъ чакамъ и продължавамъ да чакамъ съ търпѣние. Чакамъ вѣнъ и си мисля за всичко, което минава прѣзъ ума ми, но не и върху мисълта, за която съмъ дошла. Не се притѣснявахъ, защото трѣбваше да отида на печатницата въ шестъ часа, а имаше врѣме дотогава. Въ единъ моментъ ми дойде на умъ слѣдното: Защо съмъ сѣднала да мисля върху това, което не ми е нужно, а не мисля по работата, за която съмъ дошла! Съсрѣдоточихъ се и започнахъ усилено да мисля. Въ този моментъ ме озари необикновена свѣтлина и като че нѣкой започна да ми диктува примѣра, за който бѣхъ дошла да питамъ. Така свѣтна мисълта ми, че изведнжъ се възстанови цѣлия примѣръ. Продължавамъ да си мисля: Ако бѣхъ въ кѣщи и мислѣхъ усилено върху сѣщия примѣръ, дали би се възстановилъ по сѣщия начинъ? И на този въпросъ си отговорихъ положително. Доволна отъ това разрѣшение на въпроса, продължавахъ да чакамъ, да дойде и моятъ редъ, който отдавна бѣше миналъ. Тѣкмо въ този моментъ обаче Учителътъ слѣзе отъ стълбичката, дойде при мене и ме запита защо съмъ дошла. Разказахъ на Учителя защо съмъ дошла и като ме изслуша, отговори: „Хайде, свободна си, отивай на печатницата.“ Сбогувахъ се и си отидохъ, но вървя по пътя и си мисля: Чудно нѣщо! Сѣдѣхъ два часа да се срѣщна съ Учителя, да Го питамъ за примѣра, и когато Той ме видя, не ме попита какъвъ бѣше примѣра и ми каза, че съмъ свободна да си отида, по-право да отида на печатницата, дѣто ми прѣдстои работа. Като мислихъ по този въпросъ, дойдохъ до убѣждението, че Учителътъ искаше да дойда до опитността, че за мисълта нѣма разстояние, нито пространство. Достатъчно е да се свържешъ съ мисълта на даденъ човѣкъ и да възприемешъ точно онази мисълъ, която трѣбва. Това бѣше особено необ-

ходимо за моята работа. Така азъ придобивахъ повече въра и смѣлость въ работата си.

Този бѣше единъ отъ методитѣ, съ които Учителъ-тъ ме упжтваше въ работата ми. Единъ методъ, но многократенъ. Какво повече може да иска човѣкъ отъ помощта на мисълъта и на свѣтлината. Много, много опитности отъ такъвъ характеръ ме убѣдиха въ работата съ свѣтлината на мисълъта. Учителътъ донесе едно необятно Слово на хората и съ свѣтлината на това Слово Той подготви и подготвя и не само единъ работникъ за това Слово, но още безброй такива. Ще дойде день, когато учени, знамѣнители хора, съ високо просвѣтенъ умъ и съ високо съзнание ще възприематъ Словото по незнаенъ и отъ самитѣ тѣхъ пжтъ, ще Го реализиратъ и ще Го прѣдаватъ като свое. Така е, никой не може да скрие свѣтлината на деня, нито може да се укрие отъ нея. Иде свѣтлината на деня, иде видѣлината на живота, иде деньтъ. Деньтъ ще се смѣня съ нощта, но ще бжде за работа, за велика работа, а нощта за почивка.

В. Отношението къмъ бесѣдитѣ, т.е.

КЪМЪ СЛОВОТО

Питамъ се: Какво е отношението на човѣка, който е челъ, слушалъ и отчасти разбралъ бесѣдитѣ, т.е. Словото на Учителя? Ето единъ въпросъ толкова голѣмъ, колкото и малъкъ. Малъкъ е за онзи, който само донѣкъдѣ е позналъ себе си, който се е вглѣбилъ въ себе си искрено си е отговорилъ на всички вълнуващи го въпроси. Голѣмъ е този въпросъ за онзи, който има отношение къмъ външния, цѣлокупенъ животъ, къмъ великата необятна природа, въ живота и къмъ неговитѣ прояви и всички негови прояви, и то пакъ само отчасти. Съ една дума, не може да се говори за Словото Божие, ако не се включатъ въ Него отношението и на човѣка къмъ живота, къмъ природата, къмъ всички живи същества, отъ най-малки до най-голѣми, къмъ наука, къмъ музика, къмъ изкуство и т.н.

А най-послѣ, не може да се говори за Словото Божие, ако човѣкъ не е изпълненъ съ желание да познае онази Истина, която освѣтява всички нѣща: да познае онази Любовь, която ражда и истинския животъ,

която изключва всъщност смутъ и недоразумения, да познае онази Мъдростъ, която не нарушава реда и хармонията въ цѣлокупния животъ, както и въ отношенията между всички живи същества.

Прѣди да пристѣпя къмъ голѣмия отдѣлъ, подъ название „Въ царството на бесѣдитѣ“, искамъ да спомѣна имената на ония работници, които сж взели участие въ работата около бесѣдитѣ на Учителя, въ едно или въ друго отношение.

Като една добра моя помощница при коригиране и стилизиране на бесѣдитѣ бѣше моята добра сестра Аня, за която писахъ още въ началото. Двѣтѣ мои съработници въ областъта на стенографиране и дешифриране на бесѣдитѣ - Еленка Андрѣева и Савка Керемидчиева; при стенографиране на бесѣдитѣ взимаше участие и братѣтъ Боянъ Боевъ, който работѣше и издаде разговоритѣ на Учителя при Рилскитѣ езера. Владъ Пашовъ, който работи цѣли 25 години като словослагателъ при печатане на бесѣдитѣ. Сжщо така като словослагателъ и машинистъ взимаше участие 15 години Димитъръ Стояновъ, а десетина години работи пакъ като словослагателъ и Кирчо, когото наричахме Лъвчето - фамилията му и до днесъ не зная. Не малко работи и Недѣлчо Поповъ, като доставчикъ на хартия за печатане на бесѣдитѣ, както и при печатъ, и издаване на нѣкои по-специални издания при по-специални условия.

Севастия Георгиева

Савка Керемидчиева

27 юли 1901 г (новъ стилъ) - 3 май 1945 г.

Родена е въ Царибродъ. Когато тя е на 4 години, Учителя гостува въ дома и слѣдъ лекция по френология. Скоро слѣдъ това сѣмейството ѝ се прѣмѣства въ София, за да могатъ да посѣщаватъ бесѣдитѣ му. Едва 12 годишна тя отива при Учителя и заявява: „Учителю, искамъ да уча при васъ.“ Савка израства покрай Учителя, ученолюбива е, проявява интересъ къмъ френология, хиромантия. Често той и дава задачи, наблюдава усилията и да се справи съ тѣхъ и и дава насоки за духовното и развитие.

Савка Керемидчиева учи филология и педагогика във Университета.

Пръзъ 1921 г. заедно съ Елена Андрѣва и Паша Теодорова започва да стенографира лекциитѣ на Учителя. Живѣе съ другитѣ двѣ стенографки на „Изгрева“. Дешифрирали сж изнесените отъ Учителя бесѣди, послѣ той ги е провѣрвалъ и сж се давали за печатъ. Това е била тежка и отговорна работа, изискваща внимание и концентрация, въ която Савка е участвала съ всички сили и съ цѣлото си сърдце. Стойността и важноста на тази работа днесъ трудно може да се оцѣни.

Савка е винаги близо до Учителя и често при разговори съ него отправя своитѣ въпроси, изникнали при духовната и работа. Отговорите, които Учителя и дава, тя стенографира стриктно. Савка дешифрира и подрежда отговоритѣ му и пръзъ 1924 г. на Рила му поднася специално подготвена отъ нея книжка – „Свѣщени думи на Учителя. Привѣтъ къмъ ученика“. Учителя отхвърля дара и, а сжщата книга излиза пръзъ 1938 г. по инициатива на другъ ученикъ отъ „Изгрева“. Като резултатъ отъ разговоритѣ си съ Учителя, Савка създава „Новитѣ Свѣщени думи“, които биватъ дешифрирани отъ стенографскитѣ и записки отъ Борисъ Николовъ и издадени слѣдъ смъртта ѝ като втори и трети томъ на „Свѣщени думи на Учителя“.

Пръзъ 1942 г. Савка Керемидчиева отива въ Латвия, кждѣто изнася серия лекции за учението на Учителя. На тръгване той ѝ казва: „Помни, ти сега си светия, помни, латвийцитѣ въ твоето лице ще приематъ Учителя. Сестритѣ и братята ще ти цѣлуватъ ржка и отъ мое име ти ще имъ говоришъ.“

За единъ другъ пжтъ на единъ другъ ученикъ искамъ да спомѣна нѣкои важни нѣща. Това е Савка Керемидчиева. Родена отъ баща българинъ отъ Македония и майка германка. Когато Савка е била 5-6 годишно момиче, отишла съ майка си и баща си да посрѣщнатъ Учителя, който имъ пристигналъ на гости. Това е било въ Царибродъ, като гостуването е било прѣдварително уговорено. На гарата слиза Учителътъ, пристѣпва на перона съ чанта въ ржка. Поздравяватъ се съ родителитѣ и Той обръща погледъ къмъ малкото 6 годишно момиче. Тя разперва ржце и се хвърля върху Му и казва: „Откога Те чакамъ!“ Учителътъ я прѣгръща и продумва:

„Мой вѣренъ Аверуни!“ Минаватъ години, десетки години. Савка е забравила това. Била е малко момиче. Но майка и Тереза помни всичко. И накрая я завежда при Учителя, когато става голѣма. Какъ става това ли? Тереза присъства на една бесѣда, на която Учителѣтъ казва: „Толкова врѣме ви говоря Думитѣ Господни, какъ никой не каза: „Чакай да заведе едно отъ дѣцата си при Бога и да каже: Ето, Господи, подарявамъ дѣтето си, да ти служи въ Духъ и Истина!“ Като чула това Тереза, спомня си случката на гарата въ Царибродъ и още на слѣдващия день завежда Савка, която е вече гимназистка, при Учителя. Казва Му какво е чула на бесѣдата и какво е нейното рѣшение: „Учителю, тя е опрѣдѣлена да служи на Бога. Прѣдавамъ Ви я и Вие се грижете за нея.“ Учителѣтъ се усмихва и казва: „Хубаво. Но нека сега да сѣди при Васъ, а когато дойде врѣме, тя сама ще дойде да служи.“ Така и става. Когато Учителѣтъ се прѣхвърля да живѣе на Изгрева и Савка се прѣнесе горѣ. Отначало живѣеха тритѣ стенографки въ една барака години наредъ. По-късно имъ построиха отдѣлни бараки. Минаха прѣзъ голѣми изпитания и испити. Всѣка година се минаваше отъ класъ въ класъ. А това бѣха 22 години. Врѣмето не бѣ малко за единъ човѣшки животъ на земята.

На единъ отъ съборитѣ въ Търново майката на Савка – Тереза Керемидчиева припада на земята и издѣхва. Всички се оглеждатъ, оглеждатъ я, нѣма пулсъ, не диша, значи е умрѣла. Да, умрѣла е за всички наоколо. Съобщаватъ на Учителя. Той идва и прави единъ кръгъ около нея и съ пръчка начертава на земята сжщо единъ такъвъ кръгъ и нарежда никой да не пристѣпва кръга и никой да не се допира до нея. Остава една сестра да я пази извънъ кръга. Учителѣтъ се връща при приятелитѣ и си продължава работата. Слѣдъ единъ часъ Тереза се връща въ тѣлото си, постепенно се пробужда отъ дълбокия сънъ и лѣко се надига. Оглежда кръга и запитва, какво се е случило. Сестрата, която я пази, разказала подробно за случилото се. Тереза слѣдъ този случай разказваше, че е имала чувството, че се е родила втори пѣтъ, и че живѣе втори животъ. Може и да е така. Това засѣга лично нея. А за останалите е било голѣма опитностъ за оживѣване, или за възкресение. Така говоримъ ние. Но важното е, какво

говори Учителътъ въ Словото Си за тѣзи случаи. Тамъ ще намѣрите разрѣшението на всички Ваши въпроси. За насъ Словото на Учителя, които бѣхме въ Школата, бѣ Сила и Животъ. Чрѣзъ Него ние оживявахме, възкръсвахме за новъ животъ и сила идваше у насъ, за да можемъ да изпълнимъ задачата си като ученици. А задачата на всѣки ученикъ е поставена лично отъ Учителя и тя е строго индивидуална и лична за него. Тя се получава по вжтрѣшенъ пжтъ, лично отъ Учителя. Но само тогава, когато ученикътъ отива при Учителя и иска да работи за Дѣлото и Името Божие.

Документи на Савка Керемидчиева

1. Студентска книжка отъ Историческо-филологическия факултетъ на Университета въ София с № въ факултетната книга 3471, съ № въ университетския албумъ 13713, записана е студентката Севастия Керемидчиева на 27.IX.1919 г.

Тереза Керемидчиева

В: Въ връзка съ писмата съ сестра Савка. Веска: Просто тя започна да ми пише писма. Първото писмо е отъ 12.III.1943 г. Тя дава винаги картина на врѣмето. Казва: "Въ моята стаичка съмъ съвсѣмъ сама. Врѣмето е..." Има картичка, трѣбва да я намѣря, не знамъ кждѣ е... Получихъ отъ Гали картичка, много хубаво е написалъ по врѣмето когато съмъ била въ Ловечъ, когато ми съобщаватъ, че трѣбва да се събираме въ 4 часа слѣдъ обѣда да четемъ бесѣдитѣ на Учителя съ сѣмейство Баеви и съ Пенка и азъ. В: Сутринъта? Веска: Не, слѣдъ обѣдъ. Вече само недѣленъ день. Азъ съмъ въ пансионъ и не мога да провеждамъ своя програма. И Гали сподѣля това нѣщо съ Учителя. Учителътъ си извадилъ часовника и погледналъ да види въ коя страна слънцето въ това врѣме изгрѣва, когато ние се събираме да четемъ. В: Въ коя страна? Веска: Ама не, просто се е пошегувалъ Учителя. В: А може би зависи отъ врѣмето на часовника? Веска: Да. Това само така пише за този разговоръ. Но ще намѣря писмото, може въ нѣкоя бесѣда да съмъ го сложила. В: Въ коя страна изгрѣва въ 4 часа слѣдъ обѣдъ слънцето? Веска: Когато се събираме ние да четемъ. Ха, ха, ха.

Сега Америка е 8-10 часа далечъ отъ тука. Да кажемъ сега ако е четири часа, въ Америка е нѣкждѣ къмъ 8 часа сутринъта. Да кажемъ или нѣкждѣ 10, нѣкждѣ 6. А може и на нѣкои острови на океана. На Тихия и Атлантическия океанъ изгрѣва слънцето въ 4 часа когато ние се събираме.

"21.мартъ 1960 г., недѣля. Прѣкрасно врѣме и слънчево. Моя най-мила душо, днеска, Димитрий бѣше единъ прѣкрасенъ братъ, прѣкрасенъ приятелъ, много сръченъ като тѣхникъ. И той направи банята, едно голѣмо чудо за нашия рилски лагеръ. Направи по всички правила на изкуството за строежъ на баня, като прие съ радостъ съвѣта на Учителя какъ да я построи, за да избѣгне замърсѣването нали на водитѣ, които изтичатъ слѣдъ кжпането, да не замърсѣватъ първото езеро. Построй се съ много голѣма любовъ и всички бѣхме щастливи тогава, когато можемъ да се изкжпемъ особено пѣкъ тѣзи отъ кухнята, които винаги трѣбваше дълго врѣме да се примиряватъ съ едно частично измиване, което не бѣше достатъчно хигиенично за тѣхъ. Димитрий бѣше и музикантъ. Той свиреше на цитра, пѣше въ хора и бѣше единъ прѣданъ братъ и много обичаше да услужва на всички, когато станеше нѣкоя тѣхническа поврѣда по домоветѣ. Той бѣше специалистъ къмъ когото се обръщаха." В: Това е писмо отъ...? Веска: Това е сестра Тереза Керимидчиева, майката на Савка. В: Какво ще ми кажете за нея? Веска: Азъ съмъ ви казала за нея. Тя е много интересенъ човѣкъ. Тя се е занимавала съ окултни науки. Нали ви разказахъ за нея и за дѣцата. Азъ ви разказахъ за нея всичко подробно. Майката на Савка е германка, която се задомява въ България, свързва живота си съ Георги Керимидчиевъ, който е билъ тогава началникъ на гара София. Тя бѣше съ много голѣми духовни интереси, имаше и духовни дарби, знамъ че бѣше говорещъ медиумъ. Връзката и е била съ много висши йерархии, същества. Азъ не съмъ присжствала въ моментъ когато тя е правила връзка съ тѣхъ. Но знамъ, че Гали е присжствалъ. Тя е интересенъ човѣкъ, защото се занимава съ окултни науки и бѣше човѣкъ съ много самостоятелна линия на живота си. Съпругътъ и мисля, че не е сподѣлялъ, даже изобщо не е билъ приобщенъ къмъ тази нейна линия нали, окултно-мистична линия въ живота

и. А тя като годеница когато идва тукъ въ България имали сж гости и влизайки въ спалнята вижда просто, че двѣ дѣца си играятъ на кревата. Разбира тя, че ще има двѣ дѣца, както и въ живота и се случва. Впоследствие обаче става нѣщо интересно. Когато тя ги отглежда, вече ставатъ къмъ 5-6 годишни дѣцата, тя казва на съпруга си: "Азъ искамъ да отида вече малко въ Германия, да се занимавамъ съ моитѣ духовни въпроси. Дѣцата сж вече голѣми, ти можешъ да се грижишъ за тѣхъ и този въпросъ сме го вече рѣшили. Повече нали дѣца нѣма да отглеждаме, нѣма да имаме." Въ това врѣме обаче се прѣживява погрома на България, въ единъ отъ тѣзи погроми, при които българското население отъ Македония бива подгонено и въ това врѣме единъ македонецъ посѣщава Керемидчиевъ въ неговия домъ, водѣйки едно момиченце 4 годишно, чиито родители сж загинали по врѣме на тѣзи събития въ Македония и му казва: "Ти си заможенъ човѣкъ, би могълъ щото това дѣте е сираче, ако можешъ да го приемешъ въ своя домъ, да го гледашъ като свое дѣте". Той казва: "Съжалѣвамъ, но азъ трѣбва да взема съгласието на моята съпруга. Въ момента тя е въ Германия". И той пише на Тереза писмо, за да изиска нейното съгласие и тя му пише въ отговоръ: "Въ момента, когато този твой приятелъ е водилъ дѣтетото при тебе, майката на дѣтетото се яви при мене и ме замоли да приютя и да отгледамъ нейната рожба въ нашия домъ. Тѣй че въпроса е рѣшенъ, тя ще бжде нашето трето дѣте". И дѣйствително, тя става едно красиво момиче и понеже нѣматъ никаква кръвна връзка, Тереза има нѣкакъвъ много по-младъ братъ, когато идва отъ Германия единъ денъ той я харесва и тя се оженва за него, заминава за Германия. Това знае. Тереза се занимаваше много задълбочено съ Словото на Учителя, тя прѣвеждаше на нѣмски всичко, каквото е имало да се прѣвежда е прѣвеждала на нѣмски, тя. В: Азъ съмъ виждалъ нѣкои нѣща, които сж прѣведени на нѣмски прѣвъ врѣме на Учителя. Веска: Е, та това е неинъ прѣводъ. Да, разбира се. В: Нѣкой прѣглеждалъ ли ги е? Веска: Азъ съмъ ги прѣглеждала. Ами добръ сж направени. Тя понеже знаеше жената нѣмски и сж направени добръ. Не мога да кажа нищо лошо за тѣхъ.

Селена Стерио Андрѣва Елена Андрѣва (1899-1990)

Родена въ македония подъ робство
(Магнетофоненъ записъ отъ Вѣргилий Кръстевъ
1970-1987 годъ.)

Вѣргилий Кръстевъ: Искамъ да запитамъ за Вашето
име, кога сте родена, за Вашия родъ, откъдѣ идватъ и
кога пристигатъ въ България?

Елена Андрѣва: Родена съмъ въ Македония, село
Свиница, Кичевско, Битолска областъ. Азъ, когато съмъ
родена въ миналия вѣкъ, Македония бѣше въ робство
- турско робство. Девѣтъ години съмъ била подъ тур-
ско робство. Родена съмъ на 21 юли (старъ стилъ) или
3 августъ 1899 годъ. Въ ония години родителитѣ не сж
обръщали внимание кога имъ се раждатъ дѣцата, за да
знаятъ точния часъ, за да си направятъ днесъ точенъ
хороскопъ. Баща ми е роденъ въ сщщото село, а майка
ми е отъ едно съсѣдно село Яворово. Азъ съмъ отъ вт-
ория бракъ на родителитѣ си. На моятъ баща почива
съпругата му слѣдъ три годишенъ бракъ. И на моята
майка почива съпругътъ и, който е билъ въ София, и
въ София починалъ. И тогава хората се женеха така,
събираха се вдовци и вдовици и създаваха нови сѣмей-
ства. Азъ съмъ едно дѣте на майка и на баща, и тамъ
въ Македония живѣхме до девѣтъ годишна възрастъ.

Тамъ учехъ отначало.

Моятъ дѣдо имаше петъ сина и три дѣщери. Тогава
живѣхме всички заедно въ една кжца. Не се дѣляхме.
Тогава имаше училище въ Македония и българската ек-
зархия отъ Цариградъ ги поддържаше. Тя плащаше зап-
латитѣ на учителитѣ и ни изпращаха безплатно учебни-
ци на български езикъ. Тамъ бѣха бѣдни села съ много
малкъ поминкъ и баща ми въ ранна възрастъ идва въ
София на гурбетъ. Занимавалъ се е съ търговия на др-
ебно, купувалъ, прѣпродавалъ. Стоялъ е тукъ 4-5 го-
дини, слѣдъ това отново се е връщалъ въ Македония за
2-3 години, като неговия сждружникъ е стоялъ въ Со-
фия и е продавалъ стоката. Майка ми и баща ми се за-
познаватъ въ София и азъ се раждамъ слѣдъ тригодише-
нъ бракъ. Много съмъ чакана.

Майка ми е била религиозна и ми разправяше, че
св. Богородица не си била извадила лентичката и за-

това съмъ се забавила. Азъ бѣхъ вече ученичка въ трето отдѣление, когато баща ми рѣшава да прибере майка ми въ София, за да се спре това прихождение насамъ-натамъ. Когато идвамъ въ София директорътъ посвѣтвалъ баща ми вмѣсто да ме слагатъ въ четвърто отдѣление, то да ме сложи отново въ трето отдѣление, за да свикна съ голѣмия градъ и съ тукашнитѣ училища.

Повторихъ трето отдѣление, завършихъ и четвърто отдѣление и майка ми отново поиска да отидемъ въ Македония, за да видимъ дѣдо ми. Азъ искахъ много да уча.

Като съмъ била мѣничка имала съмъ голѣмо желание да уча. А въ селото, въ Македония нѣмаше прогимназия. Имахъ голѣма любовъ къмъ знанието и може би това ме доведе до Учителя. Азъ съмъ чакана много отъ майка ми да се родя и съ голѣма любовъ ме гледаше и бѣхъ галена. Майка ми много ми се радваше и ме е кърмила три години. Азъ съмъ тичала, приближавала съмъ се до майка ми и съмъ викала „Цици" и тя ми е давала цицката си, за да бозая. Може би и на това се дължи здравето ми и че съмъ била здрава толкова години, за което благодаря на Бога.

Днешното ми заболѣване на краката се дължи на кармически причини.

А има и наследствена обремененостъ, баща ми имаше ревматизъмъ 30 години.

Въ селото Свинице имаше училище до четвърто отдѣление, но нѣмаше прогимназия, а азъ искахъ да уча. Трѣбваше да ме изпратятъ или въ Кичево или въ Битоля. И слѣдъ като писахъ писмо на баща ми, че искамъ да уча, той ми писа да дойда при него. Майка ми не дойде тогава съ менъ, но тя по-късно на слѣдващата година прѣзъ мѣсець февруари заболя и слѣдъ това почина. Майка ми почина когато азъ бѣхъ 17 годишно момиче. Азъ тогава изкарахъ само едно лѣто въ Македония, върнахъ се въ София, записахъ се въ прогимназията и я изкарахъ. Слѣдъ това завършихъ гимназия и записахъ въ университета да слѣдвамъ философия и окончателно завършихъ прѣзъ 1926 годъ. Баща ми тукъ нѣмаше кжца и живѣхме подъ наемъ.

Имаше бакалия и отзадъ имаше една стаичка и тамъ живѣхме.

Първитъ стенографи на учителя

Е.А.: Петко Гумнеровъ е писалъ първитъ протоколи на първитъ събори. В.К.: Знаетъ ли какъ сж протичали тѣзи първи събори? Е.А.: Вижте, то е писано въ самите протоколи, чели ли сте протоколитъ? – Повече не сж ги чели. Тѣ сж ги писали дословно, даже вижте, дори и храната, която сж яли е писано. И кой какво е донесълъ. Много хубаво е написано, всичко е написано подробно. Първиятъ стенографъ на Учителя е Тодоръ Гжлъбовъ, този отъ когото сж написани първитъ стенографски учебници въ България. Той е билъ стенографъ на Учителя, ученикъ на Учителя и стенографъ. Него го прашатъ въ нѣкаква командировка, въ Италия и той казва: „Учителю, кой ще стенографира бесѣдитъ, азъ трѣбва да замина“.

Учителътъ казалъ: „Който трѣбва, той ще дойде“. И скоро слѣдъ това Паша идва на бесѣда. А тя му е била ученичка на него по стенография. Тя е държала изпитъ за учителка по стенография, защото тя бѣше учителка въ София, но по химия. А допълнително е държала по стенография и тѣ я познаватъ. И казватъ на Учителя: „Дойде една учителка, знае стенография, да я поканимъ ли?“ Поканватъ я и тя сѣда на масата и до края на живота си работи. Паша е дъщеря на Петъръ Теодоровъ, майка ѝ е българка отъ Бѣсарабия. Баща ѝ е чистъ руснакъ. Тѣ се оженватъ въ Бѣсарабия и когато се освобождава България той казва: „Маша, хайде да отидемъ въ България. Ти си българка, да отидемъ тамъ“. И тя се съгласила, и той понеже е билъ образованъ човѣкъ е работѣлъ въ банката. Но послѣ нѣкой го подлѣгалъ да стане търговецъ и го излѣгали. А той билъ много добъръ, чистъ човѣкъ и честенъ. Разбралъ че ще го лѣжатъ. Изгубили въ търговията която почнали. Той заболѣва и умира. Остава двѣ момчета и три сестри. Паша е третата. Голѣмиятъ ѝ братъ бѣше за съжаление пияница, а по-малкия ѝ братъ, когато умира бащата, той застава до майката, защото тѣ сж били малки. Паша е била пленаче когато баща ѝ умира и другитѣ момчета сж били малки, защото тѣ пѣкъ сж тука родени.

А пѣкъ момчетата били тамъ родени. Майката, сама жена останала, нали тогава женитѣ не работѣха, освѣнъ да станатъ перачки или слугини. Нѣмаше за тѣ-

хъ друга работа. Братъ имъ билъ много интелигентенъ, Сергей се е казвалъ. По руски нали така казватъ на Тодоровцитѣ. Той помогналъ на майката и ги изучилъ двѣтѣ по-малкитѣ. Аня и Паша имаха висше образование, а Надя имаше само гимназиално доколкото си спомнѣмъ. Тя не бѣше учила повече. Но като умира майката тя гледа Паша и Аня, които сж учителки въ София. Тя имъ гледала домакинството и така живѣятъ заедно, тритѣ сестри и до края на живота си винаги биваха заедно - тритѣ сестри. Прѣди да се запознаятъ съ Учителя братѣтъ се помина. Паша се запознава съ Учителя прѣзъ 1915 год. Паша стенографира, слѣдъ това дешифрира и ги дава на Учителя. Тогава нѣмахме пишеща машина.

Всичко на ржка дешифрирахме. И азъ първата година на ржка дешифрирахъ. Прѣзъ 1923 год. ми купиша пишеща машина. Имаше една. Послѣ вече имаше всѣка една по една пишеща машина. Азъ учихъ стенография като ученичка въ IV класъ или първи гимназиаленъ класъ, факултативно. Азъ бѣхъ ученичка въ Първа девическа гимназия и като казаха, който иска стенография да учи, азъ се записахъ и изкарахъ цѣлия курсъ. Научихъ се да пиша кореспондентното писмо. Като станавме въ шести класъ бащата на другата ми приятелка бѣше стенографъ въ Народното събрание, казваше се Йорданъ Велѣвъ и ми казва веднѣжъ: „Абе момиче, единъ отъ стенографитѣ въ Народното събрание ми каза, че се открива курсъ по стенография, безплатенъ. Идете да го слѣдвате да се научите да пишете стенография". И той ни запали така, а азъ имахъ вече малко основа и тамъ отидохме. Бяхме най-малкитѣ. Тамъ бѣха все възрастни хора които имаха нужда отъ стенография за работата си, нали, която работѣха. Ние бѣхме отъ шести класъ, млади момиченца около 16 годишни. Слѣдвахме словописа, гледахме рѣчописа, а въ това врѣме майка ми вече боледуваше. Азъ бѣхъ малко заета, но все пакъ редовно ходехъ на курса. Не бѣше много весело, но все пакъ, азъ научихъ стенография и до края на гимназията азъ си водехъ бѣлѣжкитѣ въ училище. А като завършихъ гимназия, баща ми се прѣжени, слѣдъ като майка ми се помина, трети пжтъ. Азъ виждахъ че паритѣ нѣма да ни стигатъ и че трѣбва да поработвамъ, да имамъ за нуждите си и слѣдъ това научихъ отъ

г-н Велѣвъ, че ще има конкурсъ. Явихъ се на конкурса и ме приеха и работихъ прѣзъ 1920 година. Цѣлата зима бѣхъ въ Народното събрание, стенографирахъ. Тогава управлѣваха земеделцитѣ. Бѣхъ извънредна стенографка, не редовна, само когато имаше сесия. Плащаха ни тогава на смѣна. Помня, че ни плащаха по 60 лв. на смѣна. Поводътъ да стенографирамъ при Учителя бѣше слѣдния: Прѣзъ 1921 годъ. Паша я прѣместиха отъ София за наказание, пратиха я въ Русе, защото е дѣновистка и защото е държала бесѣди на ученицитѣ. Малко въ такъвъ духъ и за наказание я пратиха въ Русе. Остана да стенографира само Савка. А Савка бѣше млада, една година по-млада и отъ мене даже, бѣше и все пакъ не тѣй опитна както Паша. Паша бѣше къмъ 10 години по-възрастна отъ насъ, по-самостоятелна, по-смѣла, а ние току що бѣхме завършили гимназия и двѣтъ. И тогава братъ Иванъ Радославовъ, той ни бѣше учителъ въ гимназията по история и ме познаваше. Знаеше че азъ зная стенография и е виждалъ, че като ходя на бесѣда азъ все си пиша по стенография. Отишълъ при Учителя и Му казалъ, нали че сега Паша като отидѣ въ Русе, Савка сама ще остане, нѣма да е удобно, мжно ще бжде за нея. Да поканимъ една нова сестра, която идва и която знае стенография. И така ме поканиха, и азъ сѣднахъ на масата, и толкова. Даже и не отидохъ при Учителя.

Щомъ ми казаха, взехъ си тетрадката и сѣднахъ на масата. Азъ се зарадвахъ много на това прѣдложение, но не отидохъ при Учителя, защото се стѣснявахъ още, а че ме канятъ за такава работа ми правѣше честъ, значи съ довѣрие ме приематъ.

В.К.: „Значи, който е изпратенъ ще дойде!“ Виджъ какъ по невидими пѣтища Учителътъ си ржководи нѣщата. Е.А.: Да ви кажа братъ, азъ като бѣхъ въ Македония и както се видѣхъ при Учителя, почувствахъ, като че ли съ свѣщица сж ме взели отъ село и сж ме довели тука за тая работа. Поне въ моятъ животъ и въ моитѣ очи така съмъ се чувствала. Защото азъ, ако нѣмахъ тази любовъ къмъ учението, щѣхъ да си бжда една селянка на село съ дѣцата и съ теготията и т.н., както всички жени, които останаха тамъ.

Началото на стенографитъ

В.К.: Искамъ да запитамъ дали знаетъ нѣщо за първата книжка, която е издадена „Науката и възпитанието“ – 1896 год, гр.Варна съ подписъ Петъръ К. Джновъ? Е.А.: Нищо освѣнъ това че Учителътъ я написалъ и издалъ. Нищо не зная по него въпросъ. Знамъ само едно, че въ периода между 1930 и 1940 годъ. Учителътъ повикалъ Георги Радевъ и му казалъ: „Дай ѝ нова рокличка“. Понеже езикътъ тогава е старъ български езикъ, слѣдъ възрожденския езикъ, та тъй има двѣ издания тая книга. Първиятъ, както Учителътъ е написалъ и вториятъ на Георги Радевъ редакцията.

Но то е само стилова редакция, да го направи по-свърѣмененъ езикъ. В.К.: Азъ съмъ прѣглеждалъ и двѣтъ книжки. Но първото, оригиналното ми харесва повече.

Е.А.: Вѣрвамъ въ това, защото отъ друга страна гледатъ работата на Георги Радевъ, естествено.

В.К.: По-нататъкъ 1922-1923 год. Учителътъ издава една книжка „Хио-Ели-Мели-Месаилъ“ и Той спомѣнава какъ я написалъ и какъ единъ свѣщеникъ я открива, и прави свое издание досущъ съ оригинала. Знаетъ ли нѣщо за тая книжка, за издаването ѝ? Е.А.: Не, не съмъ чула, но ми е попадала и азъ я имахъ.

Но мисля че при единъ отъ обискитъ ми я взеха. Тя е сжществувала, тя е реална, Учителътъ я е говорилъ или е записалъ не зная. Щото има и други случаи. Учителътъ обикновено говорѣше, Той не пишеше Словото си, но има напримѣръ една бесѣда малка, която е много характерна по стилъ и се чувства че е Негова, издадена на 01.1.1914 годъ. Даже азъ я имамъ, мога да Ви я дамъ, ако не сте имали случай да я прочететъ. Значи печатана нѣкждѣ. Значи печатана нѣкждѣ, или е говорилъ, или нѣкой е записалъ, но какъ е станало не зная. Щото мене ми я донесоха слѣдъ като Учителътъ си отидѣ, като намѣрено нѣщо отъ Учителя останало. А пкъ записването на първитъ бесѣди не е ставало, когато Учителътъ е говорилъ. Той е държалъ по градовѣтъ бесѣди, тѣ сж си вземали бѣлѣжки всѣки индивидуално и не имъ е дошло на умъ, че трѣбва нѣщо да се запише и да се записва, и да се печата.

Много по-късно вече се яви това желание -1914 год., когато идва Тодоръ Гжлѣбовъ, първиятъ стенографъ на Учителя, тогава на ул. „Опълченска" 66 сж говорили тѣзи бесѣди. Той отивалъ и стенографиралъ. Той бѣше добъръ стенографъ и той ги е издалъ първитѣ три серии - I, II и III. Тѣ сж подъ неговото редактиране, той ги е стенографиралъ и той ги е издалъ. А пъкъ други Слова записани отъ Учителя сж Протоколитѣ, както ги наричатъ. Говореното на съборитѣ. То е така по-интимно, защото тамъ сж се подбрали само хора отъ веригата, както сж ги наричали. Всичко тѣзи приятели, които сж били свързани съ вжтрѣшенъ стрѣмежъ еднакъвъ, тѣ сж били отъ веригата. На много мѣста до 1920 годъ. Учителътъ говорѣше за тая верига.

Впоследствие, когато дойде Школата, вече не говорѣше за духовната синархическа верига, а говорѣше за ученици. По-рано пакъ говорѣше за ученичество, но слѣдъ като отвори школата, тогава Той заговори опредѣлено какъвъ трѣбва да бжде ученика и каква работа му прѣдстои на него. А онова другото е било може би подготовка за школата. В.К.: Какъ сж записвали първоначално и кждѣ? Е.А.: Той е говорилъ на ул. „Опълченска" 66, но може да е било и въ салона на радикалитѣ, нали извѣстно врѣме сж били въ нѣкакъвъ другъ салонъ на нѣкоя сестра-учителка, не знамъ какъ се казваше и тамъ сж записвали, но не е казано кждѣ сж записвани, обикновено впоследствие пишехме кое кждѣ е говорено, но за салони не сме казвали. Само за градъ сме писали. Тѣзи бесѣди сж издадени въ София, въ държавната печатница сж печатани. За финансирането не мога да кажа нищо, но вѣроятно помежду си сж събрали пари. Тѣ сж бесѣди отъ 1914, 1915 година. Въ 1915 год. Паша Теодорова се запознава съ учението и когато Гжлѣбовъ е трѣбвало да отидѣ на нѣкаква командировка въ Италия поканва Паша и тя сѣда на стенографската маса. Паша ми е разказвала, че се е запознала съ Учителя много скоро. Ходила при Него, слушала бесѣди, а Гжлѣбовъ я познавалъ като ученичка негова по стенография. Тя при него е завършила стенография и е държала изпитъ за учителка по стенография сжщо при него и той я познавалъ като стенографка и че може да стенографира. Казва на Учителя, че като заминава нѣма да има стенографъ. Пъкъ Учите-

лътъ казалъ: „Той ще дойде стенографа“. И тогава Паша идва и поема работата и работи близо до 1920 год. почти сама. Тя е писала винаги и дешифрирала. Братъ Боевъ и той е билъ въ братството, но не е билъ стенографъ, понеже е билъ учителъ и е учителствалъ на разни мѣста, не е билъ въ София. По съборитѣ е бивалъ братъ Боевъ. Мисля че е участвалъ въ събора прѣзъ 1915 год. доколкото си спомнѣмъ. А пъкъ въ съборитѣ, тѣзи които ги имаме, ние отъ 1909, 1910, 1911, 1912, 1914 и 1915 год., Протоколи, както ги наричатъ, ги е писалъ чичо Петко Гумнеровъ, хазяинътъ на Учителя. Тѣзи протоколи той ги е писалъ и отъ него сж запазени, така както сж могли да ги схванатъ. Даже на едно мѣсто е много симпатично: „Тука казва, не можахъ много добръ да разбера, но това можахъ да запиша“. Така искреничко си го казва, както е могълъ да запише. Той е билъ протоколистъ въ сжда и той е писалъ така на обикновено писмо. Интересно, азъ не съмъ запитала Савка, кога е сѣднала на стенографската маса. Какъ е станало затова никакъ не си спомнѣмъ, даже не знамъ и кога е учила стенография. Може да сж ми казали, ама съмъ забравила. Но азъ въ 1920 год. когато отидохъ, Паша и Савка бѣха на стенографската маса двѣтѣ.

Пъкъ азъ Савка Керемидчиева познавахъ отъ университета, бѣше ми колежка. Паша познавахъ, че ми бѣше учителка. Въ гимназията ми е била по химия учителка. Тя е десетина години по-голяма отъ мене. Така че като отидохъ, като сѣднахъ послѣ въ 1921 годъ. на масата и двѣтѣ ми бѣха вече така близки, не ми бѣха чужди, щото отъ по-рано ги знахъ. Азъ сѣднахъ, когато Паша изпратиха учителка въ Русе и понеже Савка остана сама стенографка, намѣриха че тя е още много млада и е хубаво да има и другъ да ѝ помага. Братъ Радославовъ ме прѣдложилъ на Учителя и Учителя казалъ: „Кажѣте ѝ да сѣдне на масата“. Паша бѣше въ София учителка и я изпратиха въ Русе, единъ видъ за наказание. Тамъ бѣше само една година. На слѣдващата година не ѝ дадоха работа и тя си остана вече на Изгрева стенографка. В.К.: А Вие кога останахтѣ на Изгрева? Е.А.: Къмъ 1928 год. защото азъ живѣхъ при сѣмействата си, послѣ имахъ друга квартира, щото баща ми като се прѣжени, а ние имахме само

една стая и азъ бѣхъ студентка, и искахъ да си имамъ своя стая, а втората ми майка имаше наследствена къща, и въ нея се освободи стаята, тогава пакъ имаше жилищна криза слѣдъ войната, и ни разрѣшиха нали както собственици, и взехме една стая. Та тамъ живѣхъ до 1928 год.

1. Свидетелство за свѣто кръщение на Българската екзархия N 52 - Вр. VI, родена на 21 августъ 1899 годъ. въ село Свинѣща, околия Кичевска, Дебърска епархия отъ баща СТЕРИО АНДРѢВЪ и майка ФАПИЯ МИЛАДИНОВА издадено на 24 януари 1909 годъ. въ сѣ. Кичево.

2. Свидетелство отъ I девическа прогимназия въ София за завършенъ курсъ на основно училище отъ 24 юни 1914 годъ. сѣ N 1 на Андрѣева Селена.

3. Подредилъ и качилъ бесѣдитѣ въ хронологиченъ редъ Христо Вѣтевъ.

4. Извадила отъ държавния архивъ стенограми на бесѣдитѣ и лекциитѣ Станка Желѣва.

5. Спомѣнитѣ на братята и сестритѣ сж отъ Изгревѣтъ на Бѣлото Братство - съставител д-р Вѣргилий Кръстевъ.

Съставителѣтъ на "Изгревѣтъ"

Д-р Вѣргилий Николовъ Кръстевъ

Нѣколко думи за и отъ съставителя на поредицата Д-р Вѣргилий Кръстевъ. Роденъ съмъ на 21 мартъ 1938 г. въ гр. София отъ баща Никола и майка Радка. Много пжти съмъ питалъ майка си защо ми е дала името Вѣргилий. Разказваше ми, че е чела "Адъ" на Дантѣ и много харесала Вѣргилий какъ развежда своята любима въ ада. Искала азъ да бжда писателъ като Вѣргилий. Живѣлъ съмъ при много трудни условия като дѣте и винаги си спомнѣмъ, че съмъ билъ гладенъ, защото нѣмаше какво да се яде слѣдъ войната 1945 г. А родителитѣ ми непрѣкъснато ме притискаха и искаха да се изявямъ всрѣдъ стученицитѣ си. А азъ упорствувахъ и нѣщо отвлотре ме спираше. И казвахъ: "Оставете ме на мира." Цѣли 10-15 години го повтаряхъ. Родителитѣ ми знаеха и усѣщаха за моя потенциалъ. Но не доживяха да го видятъ какъ го реализирамъ. Искахъ да слѣдвамъ журналистика. Баща ми бѣше противъ: "Ще станешъ докторъ." И така се записахъ да слѣдвамъ медицина.

Получавахъ стипендия и работѣхъ въ студентски столѣ, за да изкарамъ прѣхраната си. Започнахъ работа като лѣкаръ. Дойде опрѣдѣленото врѣме за менъ. Имаше една астроложка Катя Антонова, която ми каза: "Виждаш ли, твоята планета Мѣркурий – тя тука прѣминава и на 27 години се събуждашъ за духовна работа." И точно така стана. По-късно намѣрихъ това знание въ Словото на Учителя, Който казва:

"Години наредъ свѣтлината блѣска, блѣска мозѣка на нѣкого си, докато му отвори нѣкои центъръ, за да може да четѣ Словото Ми."

Сжщото се случи и съ менъ. Отвориха ми нѣколко центъра въ мозѣка, отвориха ми се очитѣ и умѣтъ за единъ другъ свѣтъ. И се уплашихъ отъ този свѣтъ! И още се плаша понѣкога, като го видя съ други очи.

Началото на поредицата "Изгревѣтъ" е поставено съ мисълѣта за отбѣлѣзване края на единъ периодъ отъ четиридесетъ и петъ години – 1945-1990 година. Периодъ, прѣдварително обозначенъ отъ Всѣмировия Учителъ Беинса Дуно като епоха на труда и съ опрѣдѣленъ отъ Него хронологиченъ обхватъ – точно четиридесетъ и петъ години.

Съставителѣтъ на поредицата е работилъ прѣди това цѣленасочено двадесетъ години съ прѣдставенитѣ автори, строго индивидуално и въ пълна нелѣгалностъ, поради опасноститѣ, които сжществуваха прѣвъ онѣзи години. Вилнѣла стихията на опустошението, цѣляща да унищожи Словото на Всѣмировия Учителъ, движена отъ онѣзи Сили, които разрушиха „Изгрева“, които горѣха и прѣтопѣваха томчетата съ бесѣдитѣ Му, за да не остане нито слѣда отъ прѣбиваването на Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство между бѣлгаритѣ и славѣнството.

Всѣки авторъ има своята неповторима индивидуалностъ. Тѣ сж своеобразни личности – напълно различни единъ отъ другъ. Съ години трѣбваше да бждатъ убеждавани, докато се съгласятъ да разкажатъ или напишатъ спомѣнитѣ си. Срешитѣ и разговоритѣ ми съ тѣхъ сж записвани на магнетофонна лента, като едноврѣменно съ това сж водени и бѣлѣжки. По-късно цѣлиятъ материалъ трѣбваше да се прѣхвърли върху листъ хартия. Въ нѣкои опитности разказитѣ имъ сж прѣдадени отъ името на лицето, което е записвало и съхранило

този материалъ. Този фактъ е отразенъ и въ нѣкои моменти може да бжде приетъ като недостатъкъ въ поредицата.

Материалътъ е автентиченъ, оригиналенъ и при сериозно вглеждане и навлизане въ него отъ читателя, ще се открие какъ всѣки авторъ е застаналъ задъ своя разказъ и го отстоява съ сила и духъ.

Това е мемоарна литература и прѣдставя историята на Школата на Великия Учитель. Затова не може да се търси и изисква нѣкакво стилово и литературно прѣцизиране. Езикътъ е такъвъ, какъвто е билъ по он-ова врѣме и е прѣдставенъ така, както е говорилъ българинътъ.

Първиятъ томъ отъ поредицата публикува и Космогонията на Словото на Всѣмировия Учитель. Това е обзоръ, направенъ отъ съставителя на този сборникъ слѣдъ двадесетъ и двѣ годишно проучаване на Словото на Всѣмировия Учитель. Отбѣлзва се кой е Учителътъ, кой е Мировиятъ Учитель и кой е Всѣмировиятъ Учитель. Посочва се какво прѣдставлѣва Словото на Всѣмировия Учитель Беинса Дуно и кждѣ е Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство. Изтъква се какво прѣдставлѣва българскиятъ народъ при идването на Великия Учитель. Разгледана е Космогонията на музиката Му. Изнесениятъ словесенъ материалъ има синтетиченъ видъ и е труденъ за възприемане отъ онѣзи, които не сж проучавали Словото на Учителя. Затова той е включенъ въ края на тома, за да не смути мнозина, макаръ че първоначалниятъ замисълъ бѣ да бжде сложенъ въ началото на поредицата. Така че онзи, който има търпѣние и сили, може да го прочетѣ. А който не желае – ще го остави непрочетенъ. За пръвъ пжтъ отъ основаването на Школата се прави опитъ да се напише и изнесе Космогонията на Словото на Всѣмировия Учитель Беинса Дуно.

Прѣдъ поредицата е поставена непосилната задача да покаже и докаже слѣдното:

Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство е една и тя присжствува едноврѣменно на „Изгрева“, въ Духовния и въ Божествения свѣтъ.

Всѣмировиятъ Учитель е единъ и името Му е Беинса Дуно, слѣзналъ за пръвъ пжтъ на земята и дошгълъ отъ Божествения свѣтъ.

Словото на Всѣмировия Учителъ е Слово на Живия Богъ, слѣзналъ на земята българска.

Ученикътъ на Школата на Великия Учителъ има за задача да прѣтвори Неговото Слово въ Сила и Животъ.

Спомѣнитѣ на ученицитѣ на тази Школа трѣбва да покажатъ, че човѣкъ прави днесъ първитѣ си стѣпки въ Пятя на ученика. Тѣхнитѣ опитности прѣдставлѣватъ първитѣ стѣпки на проходящия човѣкъ въ Пятя на ученика. Този Пятъ ще намѣрите въ Словото на Великия Учителъ Беинса Дуно.

И накрая сподѣлямъ съ васъ своето Вѣрую на човѣкътъ земенъ и небѣсенъ прѣбиваващъ по земята Българска:

I. Вѣрвамъ въ Великиятъ Учителъ – Беинса Дуно, Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената, който бѣ въ плътъ и кръвъ на земята Българска, който прояви Свѣтлината отъ Словото си, за да можемъ чрѣзъ нея да познаемъ Непроявениятъ Богъ. Аминъ.

II. Вѣрвамъ въ Великиятъ Учителъ – Беинса Дуно, Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената, който владѣе цѣлия Всѣмиръ съ животворящата Сила на Духътъ Христовъ, който бѣ между българитѣ въ плътъ и кръвъ, въ Сила и Животъ, въ Слово и въ Духъ Животворящъ, открилъ Школата на Всѣмирното Велико Бѣло Братство 1922-1944 г. за пръвъ пътъ на земята и въ Всѣлената. Словото му бѣ Богъ. И Богъ бѣ въ Сила, Духъ и Мощъ чрѣзъ Словото му. Аминъ.

III. Вѣрвамъ въ Великиятъ Учителъ – Беинса Дуно, Всѣмировиятъ Учителъ на Всѣлената, слѣзналъ съ свѣтско име Петъръ Дъновъ на земята, за да даде Словото на Бога за идното човѣчество, чрѣзъ Духътъ Христовъ отъ Небѣсата и чрѣзъ Духътъ Божий отъ Отца на Свѣтлинитѣ, за да направи своя храмъ, въ човѣческата душа. Аминъ.

16 ч. 45 минъ. 31 декември 1999 година
Вѣргилий Кръстевъ

6. Използвана е програма за стария правописъ на Петъръ Недѣлевъ.

7. Прѣпечатна подготовка, редакторъ и коректоръ Стоянъ Кючуковъ.

Азъ ще видя, дали ще ми остане врѣме, да дойдемъ до окултно произнасяне на думитѣ, да знаемъ ка-

къ да произнесемъ една дума. Всѣка една дума си има тонъ, по който тя трѣбва да се произнася, както въ музиката. Всички думи въ езика сж нагласени по извѣстни ключове, и когато ученика влѣзе въ школата, трѣбва да намѣри тѣзи ключове. И неговата рѣчь ще бжде нагласена съобразно съ тия окултни ключове. Нагласена ли е, ще забѣлѣжите, че вашата рѣчь има най-първо съдържание и смисълъ. По формата си на първо време ще куца, но ще има съдържание и смисълъ. Най-послѣ ще дойде формата

Работа за новия животъ 22 Агустъ 1922 год 10 часа В.Търново

8. Съ любезното съдѣйствие на Росенъ и Стефка Чавдарови.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Сроднитѣ души	01.01.1922	10 часа	НБ	3
2. Цѣлувание ми не даде	08.01.1922	10 часа	НБ	22
3. Защо твоитѣ ученици ядатъ и пиятъ?	15.01.1922	10 часа	НБ	52
4. Плѣвелитѣ и пшеницата	22.01.1922	10 часа	НБ	66
5. Пакъ ще ви видя	29.01.1922	10 часа	НБ	79
6. Какво трѣбва да искаме?	05.02.1922	10 часа	НБ	89
7. Ядоха и наситиха се	12.02.1922	10 часа	НБ	105
8. Искайте, търсѣте и хлопайте!	19.02.1922	10 часа	НБ	114
9. Прѣдварителни напѣтвания	24.02.1922	18 часа	СОК	151
10. Тритѣ живота	24.02.1922	19 часа	ООК	156
11. Царството Божие	26.02.1922	10 часа	НБ	172
12. За страха и безстрашието	01.03.1922	19 часа	СОК	188
13. Тритѣ методи на природата	02.03.1922	19 часа	ООК	192
14. Въ дома на Отца	05.03.1922	10 часа	НБ	212
15. Методи за укрѣпване на волята	08.03.1922	19 часа	СОК	225
16. Четиритѣ правила	09.03.1922	19:10 часа	ООК	233
17. Слушайте него!	12.03.1922	10 часа	НБ	245
18. Качества и проявления на волята	15.03.1922	19 часа	СОК	261
19. Първото задѣлжение на ученицитѣ	16.03.1922	19:30 часа	ООК	268
20. Твоего Слово	19.03.1922	10 часа	НБ	274
21. Отлѣво и отдѣсно	22.03.1922	6 часа	ИБ	287
22. Които васъ приематъ	26.03.1922	10 часа	НБ	304
23. Стариятъ и новиятъ животъ	29.03.1922	19 часа	СОК	322
24. Три разряда ученици	30.03.1922	19:30 часа	ООК	333

25.Прави правете неговитѣ пжтеки				
02.04.1922	10 часа	НБ		350
26.Отрицателни и положителни черти на ученика				
04.04.1922	19:30 часа	ООК		366
27.Двѣтѣ посоки	05.04.1922	19 часа	СОК	381
28.Волята на Отца	09.04.1922	10 часа	НБ	390
29.Движение нагорѣ. Тръгни къмъ Бога				
12.04.1922	КД /Класъ на Добродетелитѣ/			410
30.Законъ на движенията				
12.04.1922	19 часа	СОК		413
31.Природни методи	13.04.1922	20 часа	ООК	419
32.Не бжди невѣренъ, но вѣренъ!				
16.04.1922	10 часа	НБ		426
33.Разборъ на думи	19.04.1922	19 часа	СОК	443
34.Прѣдзначението на музиката				
20.04.1922	19:45 часа	ООК		450
35.Христа разпетъ	23.04.1922	10 часа	НБ	465
36.Проява на кармическия законъ въ свѣта				
26.04.1922	19 часа	СОК		481
37.Окултни правила				
27.04.1922	19:30 часа	ООК		491
38.Ще се стопи!	30.04.1922	10 часа	НБ	502
39.Символически и окултни правила и мѣрки				
02.05.1922	19:30 часа	ООК		521
40.Красивото въ живота				
03.05.1922	19 часа	СОК		527
41.Ученикътъ не е по-горенъ отъ учителя си				
07.05.1922	10 часа	НБ		534
42.Сѣмената	09.05.1922	19:30 часа	ИБ	551
43.Законъ на енергията				
10.05.1922	19 часа	СОК		554
44.Мѣстото на човѣка въ природата				
11.05.1922	19:30 часа	ООК		560
45.Дъще Сионова	14.05.1922	10 часа	НБ	575
46.Празното врѣме	16.05.1922	19:30 часа	ИБ	592
47.Методи за чистене	17.05.1922	19 часа	СОК	595
48.Необятната любовъ				
18.05.1922	20:15 часа	ООК		604
49.Много плодъ	21.05.1922	10 часа	НБ	617
50.Вѣренъ на себе си				
23.05.1922	19:30 часа	ИБ		637
51.Здравецъ	24.05.1922	11 часа	ИБ Витоша	639

52. Страхътъ и съмнѣнието. Обичьта.					
24.05.1922	17 часа	СОК	Витоша		644
53. По пѣтя	25.05.1922	11 часа	ООК	Витоша	657
54. Безъ Богъ и безъ любовь не може					
25.05.1922	14 часа	ИБ	Витоша		669
55. Неговата заповѣдь	28.05.1922	10 часа	НБ		672
56. Изворитѣ	30.05.1922	19:30 часа	ИБ		693
57. Врѣзки на знанието					
31.05.1922	19:30 часа	СОК			695
58. Актѣори и работници. Да слѣзе Христосъ, да ви обясни	02.06.1922	ИБ			702
59. Изгрѣвъ и залѣвъ	02.06.1922	20 часа	ООК		712
60. Не правете никому насилие, нито оклеветявайте!					
04.06.1922	10 часа	НБ			731
61. Мисълъ, чувство и дѣйствиe					
07.06.1922	19:30 часа	СОК			752
62. Окултна хигиена					
08.06.1922	19:30 часа	ООК			758
63. Както е онъ чистъ					
11.06.1922	10 часа	НБ	Витоша		775
64. Характерни черти					
13.06.1922	19:30 часа	ИБ			793
65. Какво се изисква отъ ученика					
14.06.1922	19:30 часа	СОК			796
66. Мисълъ и дѣйствиe					
15.06.1922	19:30 часа	ООК			810
67. Ако прѣбждете въ мене					
18.06.1922	10 часа	НБ			833
68. Единъ малъкъ опитъ					
20.06.1922	19:30 часа	ИБ			852
69. Скжпоцѣннитѣ камъни					
21.06.1922	19:30 часа	СОК			853
70. Влиянието на музиката					
22.06.1922	19:30 часа	ООК			855
71. Гладуватъ и жадуватъ					
25.06.1922	10 часа	НБ			864
72. Кое е полѣзно и кое не е					
27.06.1922	19:30 часа	ИБ			884
73. Прояви на съзнанието					
28.06.1922	19:30 часа	СОК			887
74. Мечешкиятъ капанъ!					
29.06.1922	19:30 часа	ООК			895

Учителѣтъ
Бесѣди, Лекции, Разговори
1922 година
Том 1

Сѣставилѣ
Стоянѣ Ивановѣ Кючуковѣ

Компютѣренѣ Наборѣ
Братски групи

Предпечатна подготовка
Стоянѣ Ивановѣ Кючуковѣ

Редакторѣ и коректорѣ
Стоянѣ Ивановѣ Кючуковѣ

ISBN 978-619-92271

Печатница
Симолини – 94 София

Сѣ любезното сѣдействие
на
Росенѣ и Стефка
Чавдарови

Братска група гр. Стара Загора
20 Августѣ 2022 година